

ซ่งกั๋ง

ฉบับ
สมเด็จพระเจ้าบรมโกศ
สมเด็จพระนเรศวรมหาราชศรีสุริยวงศ์

๓

น้องกิ้ง

สมเด็จพระเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์

อมตะวรรณกรรมอันยิ่งใหญ่สะท้อนโลก
ดีเด่นเหนือกว่า 'สามก๊ก' เปรียบพร้อมไปด้วย
ความสนุกถึงใจที่ลาลึกในด้านกลศึกทางการเมือง
และกลมารยาสาโดย ตลอดจนอุปเท่ห์เล่ห์เหลี่ยม
ในด้านของการชิงดี - ชิงเด่นของผู้เรืองปัญญาที่
เผด็จรอนดุดเดือดเร้าใจยิ่งนัก

ลิขสิทธิ์

บรรณการ

ผลิตขึ้นโดยสำนักพิมพ์เพื่อประชาชน
ตึกเลขที่ ๗๑ ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๐๐

สงวนลิขสิทธิ์

ภาคแรก

๑ ชุด ๒ เล่มจบ ราคาชุดละ ๑๕๐ บาท

สมเด็จพระยาตำรงรงชานภาพได้ทรง
สันนิษฐานว่า 'ชองกง' เป็นหนังสือทศและลาค่า
จัดเป็นวรรณกรรมชั้นเยี่ยมและประจวบกับผู้แปล
มบรรดาศกิดเบเนถงสมเด็จพระยาบรมมหาศรี
สรียวงศ์ ซึ่งนับได้ว่าผลงานในด้านนี้เป็นเพชรอัน
ล้ำค่าจริง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ในด้านของการศึกษา
ได้เป็นอย่างดีที่สุดและเด่นกว่า 'สามก๊ก' อีกด้วย

จากผลงานทางสำนักพิมพ์ ศิลปบรรณา-
การ เสนอเรื่อง 'เลขตก' และ 'โคเกก' ได้รับการ
ต้อนรับจากท่านผู้อ่านอย่างอุ่นหนาฝาคั่งเป็นประวัติ-
การณ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นชัดที่เดียวว่า
“วรรณกรรมเรื่องจนทกล่าวมานั้นเป็นอมตะจริง ๆ
และยิ่งใหญ่มาแทบทุกสมัยทีเดียว”

จนได้รับการชมเชยจากท่านผู้อ่านมาไม่
ขาดสายถึงความปลื้มปิติและซาบซึ้งในพระคุณ
ของท่านผู้อ่านที่ใดเป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่ในด้าน
ของการที่จะได้จดเสนอเพื่อความบันเทิง, ความรู้
และสติปัญญา ฯลฯ อีกต่อไป

จากความเมตตากรุณาจากท่านผู้อ่านได้
ไหลมาเทมาอย่างไม่เคยได้รับมาเช่นนั้นเลย จึงก่อ
ให้เกิดพลังทางใจที่จะได้รับใช้พระเจ้าพระคุณ
จากท่าน อันมีความกรุณาปรานีแก่สำนักพิมพ์มา
เป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงให้เกิด
เรื่อง 'ช่องกง' ขึ้นและทางสำนักพิมพ์ได้ทุ่มเท
กำลังทรัพย์กำลังปัญญาเพื่อประโยชน์แด่มหาชน
อันเป็นปรากฏการที่แข็งแกร่งที่จะช่วยพยุงให้สำนัก-
พิมพ์นี้ได้รับใช้ท่านตลอดไป

เหตุตนเอง 'ชองกง' จึงได้ถูกคิดแล้วคัดออกก่อนที่จะได้พิมพ์
ออกมาและก็ได้กระทำอย่างสุดความสามารถทีเดียว จึงกล้ารับปากได้
ว่า "ในการจัดพิมพ์ 'ชองกง' คงเป็นเรื่องราวที่เด่นชัด ๆ และเหนือกว่า
'สามก๊ก' เสียอีกทั้งหวังว่า 'ชองกง' คงจะไม่ทำให้ท่านผิดหวังเป็น
อันขาด"

สุดท้าย

จะขอนำเอาภาพของสมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพมากล่าว

"หนังสือสามก๊กที่แปลเป็นภาษาไทยได้อ่านกันจน
นับถืออยู่แล้วสมกับที่อ้างว่าแปลในรัชกาลที่ ๑ ใช้แต่เท่า
นั้นมิเคาเงอนที่จะสันนิษฐานต่อไปอีกว่า ความนับถือเรื่อง
สามก๊กคงในพระราชสำนักนั้นเป็นมูลเหตุให้แปลหนังสือ
พงศาวดารจีนเรื่องอื่น ๆ ในรัชกาลภายหลังต่อมาขอนมียุ
ในจดหมายเหตุเป็นหลักฐานอยู่แล้ว และชองกงก็น่าจะได
ถูกแปลมาด้วยในสมัยรัชกาลที่ ๕ ซึ่งผู้ที่ได้รับสั่งให้แปล
ก็มีบรรดาศักดิ์เป็นถึงสมเด็จพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์
จึงนับได้ว่า เป็นหนังสือที่จริงจัง ๆ เล่มหนึ่งเพื่อประโยชน์
แก่แผ่นดิน"

ศิลปบรรณาคาร

วันศุกร์ เดือนสี่ แรมห้าค่ำ จุลศักราช
พันสองร้อยยี่สิบเก้า บ.เถาะ นพศก ฯ พณฯ ทสมุห
พระกลาโหม มีพระประสาทสั่งให้แปลพงศาวดาร
มตอนหนึ่งชื่อ 'อุยฮ้อ' คือ ซ่องก่งออกเป็นคำไทย
ไว้เป็นเรื่องราวบ้าน อ่านฟังเล่นเหมือนเล่านิทาน
มีความว่า เมื่อกครั้งพระเจ้าชองย่นจงฮ้องเต้
ครองราชสมบัติ บ้านเมืองไม่มีความสุขเกิดศึก-
สงคราม เต็กเซ่งแม่ทัพยกไปปราบปรามเรื่อยเรื่อย
แล้ว ตงแต่นบ้านเมืองก็สงบปกติ ครั้นอยู่นานมา
แต่บรรดาหัวเมืองทั้งหลายเกิดความไข้จนราษฎร
ล้มตายลงเป็นอันมาก ขุนนางข้าราชการแจ้งแล้ว
ก็นำความขึ้นกราบทูล พระเจ้าชองย่นจงฮ้องเต้ได้

ทราบก็ทรงพระวิตกกังวลตรัสสั่งถามขุนนางทั้งปวงว่า
 ราษฎรตามหัวเมืองอดอาหารล้มตายเสียหนักหนา
 จะคิดประการใด ขุนนางผู้ใหญ่จึงพร้อมใจกัน
 กราบทูลว่า จะต้องตั้งเครื่องบูชาพลกรรมบวงสรวง
 เทพดา และทำบุญให้ทั่วทั้งพระราชอาณาจักรเห็น
 จะบำบัดได้ พระเจ้าชองย็นจงฮ่องเต้ได้ทรงฟัง
 ก็เห็นด้วย จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานมหนังสือ
 ไปถึงผู้รักษาเมืองทั้งปวงรู้ทั่วกันให้ตั้งเครื่องบูชา-
 บวงสรวงเทพดาทำบุญให้ทาน และวัดในเมือง
 เหล่านั้นให้หลวงจีนเจ้าวัดประชุมกันสวดมนต์ทุกๆ
 วัดและคนชงต้องเวรจำอยู่นั้นถ้าโทษเบาบาง ไม่
 ถึงตายแล้วก็ปล่อยไปเสีย เจ้าพนักงานก็ทำ
 หนังสือรับสั่งให้ขุนนางเบนขาหลวงถือแยกย้ายกัน
 ไปทุกๆ เมือง ผู้รักษาเมืองทั้งหลายทราบความแล้ว
 ก็จัดแจงทำบุญและบวงสรวงเทพดาตามหนังสือรับ
 สั่ง แต่ความใช้นั้นยังไม่สงบ ผู้รักษาเมือง
 ทั้งปวงก็บอกขอข้าราชการเข้ามาให้เจ้าพนักงาน-
 กราบทูลว่า ได้ทำตามหนังสือรับสั่งแล้ว ความไข้
 ยังไม่สงบข้าวปลาอาหารก็ขาดสนเสมออยู่ดังแต่ก่อน

พระเจ้าของยบจงฮ้องเตได้ทราบกัทรงพระวตกจึงตรัสกับขุนนาง
 ว่า บรรดาหัวเมืองกตงเครื่องบูชาดวงดวงทำบุญให้ท่านแล้ว แต่ทว่า
 ราษฎรได้รับความทุกข์ร้อนอยู่เสมอ เราจะทำประการใดจึงจะเปลื้อง
 ความทุกข์ของราษฎรให้เป็นสุขได้ สวมตงเอี่ยมจึงกราบทูลว่าการอนน
 เป็นการใหญ่จะต้องไปเชิญท่านผู้วิเศษมาแก้ไข และท่านผู้วิเศษนั้นขอ
 เที่ยฮเจงเขียนชื่อ ซึ่งอยู่ที่เขาเกาเล่งซัวในแดนก้งไสแขวงเมืองชินจิ่ว
 ฮันนมาตงโต๊ะเครื่องบูชาดวงดวงเทพยดาแล้ว ราษฎรชาวเมืองทงปวง
 กตงจะมีความสุข

พระเจ้าของยบจงฮ้องเตได้ฟังกเห็นชอบจึงทรงได้พระอักษรวด้วย
 ลายพระหัตถ์ มอบให้อังชินขุนนางที่ไทฮวย ถูไปเชิญเตียฮเจงเขียนชื่อ
 อังชินขุนนางผู้ใหญ่รับพระอักษรวถวายบังคมลาจัดทหารประมาณหกสิบกคน
 ออกจากเมืองหลวง เดินทางมาหลายวันถึงวัดเขา 'เกาเล่งซัว' ก็ตรง
 เข้าไปในวัด หลวงจีนเจ้าวัดออกมารับเชิญพระอักษรวรับส่งกับอั้งชินเข้าไป
 ซ้างในจุดทไห่งสมควรแล้ว อั้งชินจึงบอกกับหลวงจีนเจ้าวัดว่าพระเจ้า
 ของยบจงฮ้องเตให้ข้าพเจ้าถอหนังสือมาเชิญเตียฮเจงเขียนชื่ออาจารย์ของท่าน
 บัดนี้อาจารย์ท่านไปซ้างไหน หลวงจีนเจ้าวัดบอกว่าท่านไม่รูหรือ
 ซงอาจารย์พาพเจานท่านไปรักษาสดอยบนยอดเขา 'อั้งชิน' อั้งชินถามว่าทำ
 ประการใดจึงจะได้พบท่านเล่า หลวงจีนเจ้าวัดตอบว่า ทท่านจะมาหา
 ให้พบนั้นยากนัก ถ้าจะให้พบก็ตงตั้งใจเอาหนังสือรับส่งผูกไว้ซ้างหลัง ถอ
 ฐูปเทียนเดินคานบนขึ้นไปบนยอดเขาแต่คนเดียววกเห็นจะพบดอก อั้งชินว่า
 เราย่อออกมาจากเมืองหลวงมา ก็ตอสดมได้กนของสดและเนอสดวางใจตรง
 มาหาท่าน หลวงจีนว่าถ้ากระนั้นนกดแล้ว เวลาพรงนท่านจงชำระตัวให้สน

ราว แลวทาเหมือนชาฟเจ้าบอกกคงจะโตพบท่าน อังชนกคานบล่าไปหาที่
 พกนอนอยู่ในวัดนคนหนง ครนรงชนเขาองชนอาบนาชาระตวแลวถอ
 อปเตยนออกจากวัดตงใจเดินชนไปบนยอดเขาเกาเล่งชว ครนเดินไปได้
 หาดเศษหนทางกนตารองชนเหนอยเขาใจตงไปหาผวเศษนกกเศยไป จึง
 คิดว่าเวาเป็นชนนางผู้ โหญหาควจะมาลามากเชนนไม้ คิดแลวแข็งใจเดิน
 ไปอกพกหนงกเบนลมพายพดกลา มเศอวงลงมาจากยอดเขาตวหนง อังชน
 เห็นกตกใจดมลง เศอนนกกไมทาอนตรายวงเฉยหายไป อังชนลกชนเกบ
 อปเตยนมาถอไวแลวเดินไปอกครุหนง พบงูใหญ่เลอยลงมาจากยอดเขา
 อังชนตกใจวงหนลมลงอปเตยนหลุดจากมือกระเด็นไป งูนนกลงมาใกล้
 กไมทาอนตรายเฉยหายสูญไป อังชวลกชนเทยวเกบอปเตยนมาแลวคิดว่า
 เศยเศงเชยนชอจะอยทไทนกไมเร ถ้าไปพบกตอย ถ้าไมพบหลวงจนเจ้าวด
 กบราก็คงจะโตควาทกนคตงนนแลวก็เดินชนไป เห็นหลวงจนหน่มองค
 หนงช โคเบ้าชลยยนอยองชนจึงถามว่า ท่านทยนอยุนนจะไปข้างไทนรู้จัก
 เวาหรือไม หลวงจนกนงเศย อังชนถามเป็นหลายคำหลวงจนจึงพดว่า
 ท่านมาหาเศยเศงเชยนชอผู้วเศยเรารอยุดอก อังชนถามว่าทำไมท่านจึง
 ลวงรู้ว่าเรามาหาท่านอาจารย์ผู้วเศยเลา หลวงจนวาเมอเขาเราไดยนท่าน
 ผู้วเศยพดว่า พระเจ้าชองยนจงฮองเตใหองชนถอหนงสอมาเชยูท่านไป
 พระเจีบวงสรวงเทพดาทเมองหลวง ท่านกชนชนกยางบินตรงไปเมองหลวง
 แต่เขาแลวชงจะไปหาท่านนเห็นจะไม่พบตอกจกกลับลงไปเกิดหนทางที่จะ
 ชนไปบนยอดเขานนลามากนกกมแต่สตรรายตางๆ ท่านอย่าไปเลย

อังชนได้ฟังสำคัญว่าหลวงจนพดเลนจึงถามหลวงจนว่า ท่าน
 มาพดปดเวาดอกกระมัง หลวงจนกหวเราะไมได้ตอบประการใดก็ขับโค

เข้าขลุ่ยเดินกลับไป อังชนจึงคิดว่าเหตุใดหนอหลวงจันจึงรู้ว่าเรามาเชิญ
 เตยฮึงเขยงขอ ครนจะตอดงขนไปทไหนดจะพบท่าน จำเราจะกลับลงไป
 คิดฮานกับหลวงจันเจ้าวดเห็นจะตกว่า คิดแลวกเดินกลับลงมาจากเขา
 หลวงจันเจ้าวดก็ออกมารับเชิญเข้าไปข้างในถามว่า ท่านขึ้นไปพบปะ
 อาจารย์ผู้ใดเศษหรือไม่ อังชนก็เล่าความไต่ฟังทุกประการแล้ว จึงพูดว่า
 ท่านลอลวงข้าพเจ้าแทบจะเอาชีวิตไปตายอยู่บนเขา หลวงจันเจ้าวดว่า
 ข้าพเจ้าไม่ได้ไปตท่านตอกแต่ใจท่านไม่แน่นอนจึงพบสัตว์ร้ายต่าง ๆ บนเขา
 นน ไม่มีสัตว์สิงโตเลยซึ่งท่านได้พบหลวงจันหนุ่มทช โคเบาขลุ่ยนนทแท
 กคือเตยฮึงเขยงขอท่านอาจารย์ผู้ใดเศษ อังชนว่าท่านอาจารย์ผู้ใดเศษ
 ทำไมหน้าตาจริงเหมือนกับหลวงจันหนุ่มๆ เล่าหลวงจันเจ้าวดว่าท่านเป็น
 ผู้รักษาคดกตขงหนุ่มอยู่ อังชนว่าเรามาตากจริงแต่ไม่รู้จักท่านจะทำประการ
 ไດดี หลวงจันเจ้าวดว่าอย่าวิตกเลยถาท่านได้พุดตงนนักเห็นจะเข้าไปใน
 เมืองหลวงท่าการพะเจียบวงศรวงเทพยดาสำเรจแล้ว ท่านจงหยุดพักให้
 สบายจึงค่อยเข้าไปถิต

อังชนได้ฟังหลวงจันเจ้าวดพุดก็ไว้วางใจ คิดสำคัญว่าท่านผู้ใดเศษ
 ไปแล้ว จึงหยุดพักกับหลวงจันทวดนน ครนรุ่งเช้าหลวงจันเจ้าวดจต ไต่
 มาเตยฮึงขอแล้วหลวงจันเจ้าวดจงวาทาพเจ้าจะพาท่านไปเที่ยวไหวพระ
 และชมเก่งเล่นให้สบายแล้วหลวงจันเจ้าวด จึงเรียกศิษย์มาพาอังชนไป
 ไหวพระชมตงของต่าง ๆ เล่น ในวคนนมสวพตรูปตจ เก่งทาควยศลา
 ต่าง ๆ งตงามต อังชนก็เที่ยวชมเพลิดเพลินไป ครนไปถถึงเก่งหลังทง
 เห็นบตประตู่ใส่กุญแจไว้ มีเลขยันตบตทบหลายขน ทงสอทประตู่ตตวนน
 เรียกว่า สกหมอจลเตย แปลว่าเก่งบศวอ อังชนจึงถามหลวงจันเจ้าวดว่า

เก่งนั้ได้กัญแจไว้แน่นหนาแลวมยนต์บดทับลงไว้ด้วยเหตุอันใด หลวงจัน
 บอกว่าข้าพเจ้ามาอยู่ดนนานนักหนาไม่แจ้งว่าจะเป็นสังอันใด ไต่ย่นแต่
 เตยฮ้เจงเขียนขอพูดว่าในเก่งขงมีศากยกษไว้ ถ้าผู้ใดได้เป็นเตยฮ้เจงเขียน
 ขอผู้วเศษแลวกตองเอาเลขยนต์มาบดทับลงไว้ทุก ๆ ผู้วเศษมา อังชน
 จึงพูดว่า เราจะขอเบ็ดประตุดว่าในเก่งนจะมของสังใดบ้าง

หลวงจันตอบว่า ท่านผู้วเศษกำขบสังไว้มใหญ่ ไต่เบ็ด อังชน
 จะให้ไซ่กัญแจเบ็ดดูให้ไต่ หลวงจันเจ้าวดกฮอนวอนไว้ไม่ให้เบ็ดของชนก
 โกรฮ้จึงพูดว่า ถ้าไม่เบ็ดให้เรวไต่โดยดีแล้วเรวกลับเข้าไปในเมืองหลวงจะ
 กราบทูลพระของย่นจฮ้องเตว หลวงจันเจ้าวดบดบังเสียไม่ให้เรว
 พบเตยฮ้เจงเขียนขอผู้วเศษแลวอ้างฮวดวาเป็นผู้วเศษ มวราชขงมีศากยไว้
 หลวงจันเจ้าวดเห็นอังชน โกรฮ้อฮอนวอนเท่าไรก็หาฟังไม่ ลูกกัญแจจะไซ่
 ประตุนนิกไม่จิงเรวกเฮาช่างมาหกกัญแจแคะเลขยนต์ไว้แล้วเบ็ดประตุดเก่ง
 นนออก อังชนกับหลวงจันเจ้าวดเข้าไปไม่เห็นมสังใดในเก่งมตนน ก็ให้
 จุตเทยนมมาสองตุ เห็นมศลหนงตงทบเตาศลาอยู่ แต่เตาศล่านมจมตนอยู่ครวง
 ตว อังชนเอาไฟส่องตทแผ่นศลาขางหนามหนงสออยู่ไม่มผู้ใดฮ่านออก
 ขางหลังแผ่นศล่านมหนงสอสตวใจความว่า **ถ่านช่องกให้เบ็ด** อังชน
 เห็นหนงสอสตวแจงความแลว จึงพูดกับหลวงจันว่า ท่านไม่ให้เบ็ดประตุด
 หนงสอหลังศลาสตวนมว่า ถ่านช่องเบ็ดประตุดไต่ท่านมาบดบังไว้ไม่ควรเลย
 ท่านจงให้ผู้ใดมายกศลาและเตานออกเราจะดูความสังอันใดบ้าง

หลวงจันเจ้าวดจึงฮอนวอนว่า ท่านจงเมตตาข้าพเจ้าเถดอยว
 ยกศลาและเตานออกเลย อังชนจึงว่า ท่านผู้วเศษแต่ครนก่อนกยงเขียน

หนังสือไวทศลาว่าเข็ชงเบ็ดได้ เราไม่ฟังท่านห้ามแล้ว หลวงจหนักจหนักใจ
เรียกช่างปูนเขาจอบเสียมมาขุดศิลาและเต้านมาโคชน เห็นเป็นเหวลึก
ลงไปใตดิน อังชนยืนค้อยประเดี้ยวใจ ในเหวนนกลนตงเป็นควนคำ
พล่งขึ้นมา ออกทางประตูนลค้อยยบนอากาศแล้วแตกกระจายแยกย้าย
กันไปทงแปดทิศ หลวงจหนักจหนักใจเห็นร่องชนดวยเสียงฮนตง อังชนไม่
รู้ว่าเหตุผลอันใดกตกตะลึงนงอยู่ครู่หนง แล้วถามหลวงจหนักจหนักใจว่า จะ
เป็นบ้ศวจันใด จึงได้เป็นควนแยกย้ายไปทงแปดทิศตงน หลวงจหนักจหนักใจ
เล่าใจเวชนขอแต่กรงแผนตนกอนบอกไว้ว่า ในเกงนขงควงจิดดาว
ทหารทศรายดงรอยแปดคนช้อคววเทชมก่งแซ่นสามสับหก ช้อควว
สลวเจดส์บสอง รวมรอยแปดดวงขงไว้มให้ไปเกิดกสิจจะรบควนไฟรบ้าน
พลเมืองให้ไต่รบควมเดือดรอนกทานมาเบ็ดปล้อยไปตงน จึงได้แยกย้าย
กันไปเกิดเป็นมนุษย์ทงรอยแปดคนสับไปภายหน้าไฟรบ้านพลเมือง กจะพา
กันไต่รบควมเดือดรอน อังชนได้ฟังกตกใจสงให้เขาเต๋าศิลากบแผ่นศิลา
บิตปากเหวไว้ตามเคมแล้ว อังชนกบผู้คนบ่าวไฟร้ออกจากวัดเขาเกาเล่งชัว
กลับไปเมืองหลวง หลวงจหนักจหนักใจกจิดการทงเกงนน ไทเรยบรอยดงเกา
อังชนเดินตามทงกำขบบ่าวไฟรว่า ถ้าไปตงเมืองหลวงแล้วเจ้าทงหลาย
อย่าได้พดกบผู้ ไต่ว่าเราปล้อยบ้ศวจาดาวทหารออกบ่าวไฟรเหล่านนกลคานบ
รบสง เดินทงมาหลายวนตงเมืองหลวง แจงควมว่าเตยฮ้เจงเชยนขอ
ผู้วเศษเขามาพะเจยบวงสรวงเทพยดาอยู่ตงเจตวน ควมไซ้หายสงบเป็น
ปกติ ราษฎรไต่อยู่เยนเป็นสุขทวงน เตยฮ้เจงเชยนขอกลับไปทสานกแล้ว
อังชนแจงควมกเขาไปเฝ้าพระเจ้าชองยนจงฮ้องเตกรบทุกว่า ข้าพเจ้า

ไปตั้งเตยฮังเจงเขียนชื่อผู้วเศษชนกยางมาตั้งก่อนข้าพเจ้าเดินทางมา จึงได้
 ข้าไป พระเจ้าของยฉงฮองเตจงตรัสว่า เตยฮังเจงเขียนชื่อมาพะเจียบวง
 สรวงเทพยดาเรียบรอยแล้วจึงได้กลับมาไป ราษฎรทั้งหลายเห็นผู้ชกทุกคน
 ทำนงไปว่าราชการตามตำแหน่งเดิมเกิด ชกชกถวายเป็นมงคลกลับมา
 ตงแต่นั้นมาไพร่บ้านพลเมืองมิได้บวชใช้ มีความสุขสบายทั่วทั้งพระราช
 อาณาเขต

พระเจ้าของยฉงฮองเตครองราชสมบัติได้สิบสองปี ไม่มี
 พระราชบุตรจึงมอบราชสมบัติให้พระเจ้าของเอ็งเจงฮองเต พระราชนัดดา
 ครองแผ่นดินทำนุบำรุงราษฎรสืบเชื้อพระวงศ์ต่อไป พระเจ้าของเอ็งเจง-
 ฮองเตครองราชสมบัติได้สิบ ก็มอบราชสมบัติให้พระเจ้าของชงเจงฮองเต
 ครองราชสมบัติได้สิบแปดก็มอบราชสมบัติให้พระเจ้าของเตยตงเจงฮองเต-
 สิบต่อมา พระเจ้าของเตยตงเจงฮองเตนครองราชสมบัติอยู่ ณ เมืองเบียน-
 เหลียง ยังมีชายผู้หนึ่งแซ่กฮอ ชื่อเดิมเป็นบุตรเศรษฐีอยู่ในเมืองเบียนเหลียง
 ครั้นอายุมาเศรษฐีบิดามารดาทยอยตายญาติพี่น้องก็ไม่มี ก็ย่นไต่เลาเรียน
 วิชาความรู้ทุกอย่างแต่ไม่เท่าเตชะกรอนนั้นไม่มีผู้ ไต่สู้ได้ ชาวเมืองเรียก
 กอฮวกกอฮวกเป็นคนคบเพื่อนมากเที่ยวประจบประแจงไป เห็นผู้คนเขาทำสิ่ง
 ไต่ก็เขาช่วยทำได้ทุกอย่าง พอไต่อาศัยเลี้ยงชีวิต แต่กอฮวกนั้นไม่รู้จักว่า
 สดขชอกตัญญูและผู้มคณประการไต่ จนชาวบ้านชาวเมืองออกกระฮาไม่มี
 ผู้ ไต่ให้อาศัย

ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งแซ่เหง ชื่อไต่ปรากฏ มีบุตรชายคนหนึ่ง
 เที่ยวคบเพื่อนต่างฉลาดเงินทองของบิดาเป็นอันมาก แลจชกชวณเขากกอฮวก

ไปอยู่ด้วย เศรษฐีบิดาแจ้งว่าบุตรนาคคบเพื่อนฝูงฉลาดเงินทองเสียมาก
 ก็ไปฟ้องต่อผู้รักษาเมืองไคซังฮู้ ว่าบุตรของข้าพเจ้าไปคบเขากอกกวมมาล้าง
 ฉลาดเงินทองเสียเป็นอันมาก ผู้รักษาเมืองก็ไปจับเอาตัวบุตรเศรษฐีกับ
 กอกกวมมาเขยนิยสบท แลวกให้บ่าวไพร่ขับไล่ออกจากเมืองไป กอกกวม
 ถูกเขยนิยและตองขับไล่ได้รับความอับยศหนักกอดต่ำหัดเดินไปเมืองลิมฮวยจิว
 เห็นมโหรีบ่อนแห่งหนึ่งเจ้าของโรงชอชลวชวน กอกกวมเข้าไปอาศัยยอมตัว
 ให้ใช้สอยอยู่ ลวชกวนเจ้าของโรงบ่อนหนักใจกอกกวมอาศัยอยู่ด้วยเป็นอันดี

ฝ่ายพระเจ้าของเตยตงฮองเต ถึงกับวงดวงเทพยา เห็นว่า
 บานเมืองมีความสุข จึงรบส่งกับขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยว่า เต็มเราบวงดวง
 เทพตาไว บदनบานเมืองมีความสบาย คนทตองเวรจำอยู่ในเมืองหลวง
 และหัวเมืองทั้งหลายทโทษเล็กน้อย ไม่สำคัญก็ให้ปล่อยเสียขุนนางเจ้า-
 พนกงานกรมหนังสือ รบส่งไปถึงหัวเมืองตงปวงตามกระแสพระราชดำริ
 ให้มาไซตอแยกกันไปทุก ๆ เมือง เจ้าเมืองทั้งหลายแจ้งความแลวกทำตาม
 หนังสือรบส่งทุกประการ

ฝ่ายกอกกวมน้อยอยู่กับลวชกวนได้สามปีแจ้งความว่าคนชงตองโทษ
 บ้างเล็กน้อย โปรดปล่อยทุก ๆ เมืองกรมความยินดี จึงคิดว่า เต็มเรา
 มีโทษ ต้องไล่ออกจากเขตแดนเมืองหลวง บदनสนโทษแล้ว จำเราจะ
 เข้าไปเมืองหลวงเยี่ยมเพื่อนของเราดูให้รู้ว่าตราบประการใด คิดแล้ว
 กอกกวมเข้าไปแจ้งแก่ลวชกวนว่า ข้าพเจ้าจะขอลาท่านกลับไปเมือง
 เบียนเหลียงเยี่ยมเยียนพวกพ้องเพื่อนฝูงจะอยู่ตหรือประการใด ลวชกวนว่า
 เจ้าจะไปก็แล้ว เราจะให้หนังสือไปถึงตงเจียงสอเพื่อนของเราตงโรงชาย
 เครื่องยาอยู่ริมสะพานกมเลียงเกยในเมืองหลวง เจ้าจงเอาหนังสือไปให้

แล้วจะได้สำนักอาศัยอยู่กับเขา กอกกวยนต์ ลวชกวนจงเขียนหนังสือ
 มาสั่งให้ กอกกวรบหนังสือค่านับลาตรงมายังตงเกยเมืองหลวงครั้นไปถึง
 โรงขายเครื่องยารมสะพานกมเพียงเกยกเขาหนังสือไปสั่งให้ตงเจียงสอรับ
 หนังสือฉกฉนบกออกถามความว่า หนังสือลวชกวนพวกพ้องมาให้ความ
 อุปถัมภ์กอกกวด้วยตงเจียงสอ จึงคิดว่ากอกกวเป็นคนไม่มกตัญญูจะอยู่กับ
 เราเห็นจะไม่ได้ นานไปก็จะพาบตรหลานเราเช่นแซ่เดียวไป ครั้นจะไม่รับ
 กอกกวไว้ก็เกรงใจลวชกวนจ้าวจะต้องรบไว้แล้วจึงคอยผ่อนผันต่อไป คิด
 แล้วก็เชิญกอกกวเข้าไปข้างใน จัดโต๊ะและสรวมาเลี้ยงกันแล้ว กอกกวอยู่กับ
 ตงเจียงสอได้สรวน ตงเจียงสอก็คดอธิบายหยบเอาเสือกางเกงใหม่ออกมา
 ให้กอกกว แล้วพูดว่า เราหากินเล็กน้อยพอเลี้ยงบุตรภรรยา ซึ่งท่านจะมา
 อยู่กับเรานี้ไม่มีผลประโยชน์สิ่งใดเลย และตัวท่านก็ประกอบไปด้วยสติ
 ปัญญาและมีมือควรจะทำราชการใหม่ขอเสียด่างปรากฏไว้ในแผ่นดิน เรา
 มีพวกพ้องเป็นชนนางอยู่คนหนึ่ง จะเขียนหนังสือไปฝากฝังเจ้าไฉ้จะได้ทำ
 ราชการนานไปข้างหน้าขอเสียด่างจะได้ปรากฏกับเขาบ้าง เจ้าจะเห็นประการ
 ไฉ้ กอกกวได้ฟังก็คิดใจจึงว่าท่านส่งเคราะห์หาพเจ้าตงน่นแล้ว ถ้าหาพเจ้าได้
 ตมได้ลมพระคุณเลย ตงเจียงสอส่งเสือกางเกงกับหนังสือให้กอกกวแล้วจัด
 คนไฉ้ไปส่ง กอกกวรบหนังสือ เสือกางเกง ค่านับลาไปกับคนไฉ้ของตงเจียงสอ
 ครั้นณบ้านหกดอชนนางฝ่ายนั้น คนไฉ้ก็พาออกเข้าไปค่านับ ส่งหนังสือ
 ให้หกดอแล้วคนไฉ้ก็กลับไป หกดอชนนางฝ่ายนั้นรบหนังสือฉกฉนบกออก
 ถามแจ้งความว่าหนังสือของตงเจียงสอ มีมาฝากฝังให้ช่วยท่านบำรุงกอกกว
 หกดอจึงคิดว่า กอกกวคนนั้นไม่หลงเหลือเป็นแต่เพียงประจบประแจง—
 พอได้เสียด่างชวดเท่านั้น ซึ่งเราจะเลี้ยงท่านบำรุงไว้ก็เห็นไม่มีประโยชน์

สิ่งใดเลย ครนจะไม่รีบใจกคตงตงเจียงสอด้วยเป็นคนรักใคร่ชอบชฌาคัย
 กันมาแต่ก่อนจะต้องรีบใจแล้วจึงคอยผ่อนผันต่อไป คิดแล้วก็เรียก—
 กอกิวเข้าไปข้างในจตทให้พักย่อยพอสมควร ครนวิ่งชนเขาทกสอส่งให้
 บ่าวไพร่หาข้าวปลาอาหารมาเลี้ยงกอกิวกินแล้ว ทกสอจึงพตทบกอกิวว่า
 เจ้าจะมายุกับเรานกไม่มวราชการส่งใด เรามเพื่อนชนนางอยุคนหนงพอ
 จะพตจาฝากฝงกันได้ เราจะมหนงสอให้ถือไปถงเฮงจกนเคงยมา เป็น
 นองเขยของพระเจ้าของเตยตจยฮองเตคจะชบเลี้ยงให้เจามยคคกตสไป—
 กอกิวกคใจ ทกสอเขยหนงสอส่งให้กอกิวแล้วส่งบาวว่าให้นำกอกิวไป
 หาเฮงจกนเคง กอกิวรบหนงสอคานับลวออกเตนไปกับคนใช้ของทกสอ
 ครนถงบ้านเฮงจกนเคงนำกอกิวเข้าไปหาหนงสอส่งให้เฮงจกนเคงคนใช้ของ
 ทกสอกกกลับมา เฮงจกนเคงรบหนงลอคคตออกอานแจงความแลวพจาวณาค
 ลกษณะกอกิวรักใคร่ เรยกกอกิวเข้าไปข้างใน ส่งบาวไพร่จตทให้กอกิว
 อยุตามสมควร กอกิวก็ประจบประแจงให้เฮงจกนเคงใช้ดอยอยุทุกเวลามได้
 ชาติ เฮงจกนเคงกมความเมตตารักใคร่กอกิวมากชน

ครนถงวณเขยตกจตการทาบญให้ทาน ชุนนางชวราชการมา
 ช่วย เฮงจกนเคงจตการพวอมแลวก็ให้ชุนนางไปเชญตวณอองมากินโต๊ะ
 ตวณอองนบนนบวชบตททสเบตของพระเจ้าของชนจยฮองเต และเป็น
 พระอนชาของพระเจ้าของเตยตจยฮองเต ตวณอองนบนนบเลงรูกการเล่น
 ทกอย่าง ครนชุนนางไปเชญตวณอองกมาทบ้านเฮงจกนเคงฯ ออกไป
 รบเชญเขามาพตจาสนททากนข้างในให้ยกโต๊ะและสวามาเลี้ยงชุนนางทมา
 ช่วยการ ตวณอองกับเฮงจกนเคงนบกนโต๊ะเสฟสวอยุดวยกนครนกัน โต๊ะ
 แลว ตวณอองเข้าไปในทองหนงสอของเฮงจกนเคงเห็นส่งโตแกะด้วยหยกค

หนังสือสำหรับทบทพระดาษเขียนหนังสือดงามตักหยบสัง โตชนมาตุแล้วถาม
 เสงจินเค่งว่า สิ่งโตหยกนชาวไท่หนทำจิงโด่งดงามหนักหนว เสงจินเค่ง
 ได้ฟังกคตว่าตวนอองอยากได้ จึงว่าสิ่งโตหยกนของท่ามาแต่โบราณ ยังมี
 ของคกนออกสงหนังสือเป็นหยกสำหรับพาดพกนังดงามตัก ผู้ทแกะสิ่งโตกับ
 หยกพาดพกนนเป็นผมมอเตยวกน ถาทานจะตองประสงคแล้ว เวลาพรงน
 ชาวเงาจะใช้คนเอาไปให้ทวงทาน ตวนอองได้ฟังกยนตพตจากันแล้ว
 ตวนอองกลับมาวัง ครนวังเข้าเสงจินเค่งก็เอาสิ่งโตหยกกับหยกพาด
 พกนมาใส่หีบลายทองเอาแพรมาทอหมตแล้วก็ใช้กอกิวเอาไปให้ตวนออง
 กอกิวรับหีบใส่สงของค่านับลาตรงมาถง เห็นตวนอองเตะตะกรออยู่ กอกิว
 ก็เข้าไปนแอบค้อยข้างหนังสือ ตะกรอนนกกจาเพาะตรงมาข้างกอกิว ๆ กทว
 ทาทางแล้วเตะตะกรอไปตะกรอกตรงไปหาตวนออง ๆ เห็นกอกิวเตะตะกรอ
 ตจงถามว่าเงาจะมาแต่ข้างไท่หน กอกิวบอกวเสงจินเค่งใช้ชาวเงาเอาหยก
 สิ่งโตกับหยกพาดพกนมาให้ทาน กอกิวส่งหีบลายทองให้ ตวนอองกริบ
 ไปส่งให้คนใช้เอาไปเก็บไว้แล้ว ตวนอองถามว่าเงาขอไร จึงได้เตะตะ
 กรอต กอกิวบอกวชาวเงาแซกขอ ขอถง แต่กอนกได้มกหดเลนตะกรอ
 อยู่บ้าง ตวนอองวามาเตะตวยกน เราขอชมตุงคกนอย กอกิววชาวเงา
 ไม่ควรเตะตะกรอกับทาน ตวนอองว่าเราไม่ถอดอกมาเล่นตวยกนเกิด
 กอกิวก็เขาเตะตะกรอตวยตวนออง กอกิวนนชานาญในการเตะตะกรอไม่มี
 ผู้เสมอชกยกายเป็นกระบวณเตะตาง ๆ ตวนอองกับคนทงปวงเห็นกพากน
 สรรเสริญว กอกิวเตะตะกรอตไม่มีผู้ใดสู้ได้ ตวนอองชอบใจ เรียกกอกิว
 เข้าไปในบ้านไท่หนตสมควรแล้วพตจาเกลยกลอมไว้ไม่ให้กลับไป กอกิว
 ก็อยู่กับตวนอองคนหนังสือ

ครนรุ่งชนเวลาเช้า ตวนอ๋องก็ให้คนใช้ ไปเชิญเสงจินเค่งมาจัดโต๊ะ และเสงจินเค่งเสงจินเค่งกันเสงจินเค่งแล้วตวนอ๋องจึงพูดว่า กอถักท่านใช้ให้ เหาของมาให้เรานะ เงามัจตรักใคร่อยากจะได้ไวใช้สอย จึงได้เชิญท่าน มา เสงจินเค่งตอบว่า ช่งท่านมีความเมตตาจะรับเลี้ยงกอถักจนนขาพเจ้า มีความยินดีนัก เสงจินเค่งก็ให้กอถักอยู่กับตวนอ๋อง เสงจินเค่งก็กลับมา ตวนอ๋องนั้นมีใจรักใคร่ จะไปไหนก็เรียกเหากกอถักไปด้วยถึงเวลาชว่นกันมา เตะตะกร้ออยู่ทุกเวลามีได้ขาด

ฝ่ายพระเจ้าชองเตยจงฮ้องเตจระงราชสมบัติสืบมาตามพระราช บุตระไม่ทรงประชวรลง โรคกำเริบมากจนกเสด็จสู่สวรรคต พระราชวง- คานวงศ์กับขุนนางทั้งปวงประชุมพร้อมกันจัดหีบมาใส่พระศพแล้วกทำการ ผังไว้ตามอย่างธรรมเนียมศพพระมหากษัตริย์เสงจินเค่งขุนนางผู้ โทญผู้น้อย ทั้งปวงปรักษาเห็นพร้อมกันยกตวนอ๋องขึ้นครองราชสมบัติทรงพระนาม พระเจ้าชองฮยจงฮ้องเต (พระเจ้าฮ้องฮ้องฮ้องเตนกลองเงกเซ่งกา- จุมยเขยวเตากนเขยงจติมาเกิด) ครนพระเจ้าชองฮยจงฮ้องเตได้ครอง ราชสมบัติแล้วก็ไม่มเหตุการณตั้งใด

อยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าชองฮยจงฮ้องเตจระงตรรถกับกอถักว่า จะ ตงแต่งให้เจ้าเป็นขุนนางความชอบตั้งใดกยังไม่มี จะให้จตชอเจ้าไว้ใน บัญชีกอน ถ้ามีความชอบตั้งไรจจะตงแต่งให้ ตรัสแล้วเสด็จเสงจินเค่ง ในกอถักก็กลับไปอยู่ของตัว ถ้าพระเจ้าชองฮยจงฮ้องเตเสด็จไปไหนกอถัก เป็นคนรักษาพระองค์ตามเสด็จไปทุกครั้ง ครนอยู่มาประมาณครึ่งปีพระเจ้า ชองฮยจงฮ้องเตจระงรบตั้งตั้งให้กอถักเป็นทเตยมส่วยฮูไทอวยขุนนางผู้ โทญ ฝ่ายทหาร ได้จากล่าวบังคับบัญชาขุนนางนายทหารเป็นอันมาก

ครนลงอนต กอถอวชงเบนทกอไทอวยกัเข้าในพระราชนัน ไปยัง
 ตำแหน่งทของตอ ตววจตราชนนางนายทหารและทหารเลว ชงตอได้มบังคับ
 บัญชานนทุกเวลาได้ขาด เวลาวันหนง เงเจียง ไตวกน กากน เบเบย
 ไปวเบย ชุนนางในตำแหน่งกพากันมาค่านับ กอไทอวยตรวจดูบัญชี
 เหนขาดอยู่ชอหนงชงเบนครุสภกัตทหารแปดสับทมนนไม่เห็นมา จึงถาม
 ชุนนางเหล่านนว่า เสงจินครุททหารทำไมจึงไม่มา ชุนนางเหล่านนแจ้งว่า
 เมอวณก่อนสงจินมาบอกวว่าบวยไวจิงไม่ได้มา กอไทอวยได้พงเชนนนก
 โกรทพูดวว่า เหตุไฉนจึงไม่มาให้ตววจตราถอด้อย่างไร แกลงมาบอกบวย
 เราทวเชอไม่ไห้ทหารไปเอาตัวสงจินมา ททหารกค่านับลารับไปบ้านสงจิน

ฝ่ายสงจินครุททหารบุตรภรรยาไม่มี มีแต่มารดาอายุได้หกสิบปีเศษ
 สงจินนบวยอยู่ทบ้าน พอทหารคนใช้ชองกอทกวไปแจ้งความวว่า ท
 ไทอวยนนพระเจ้าชองฮยจงฮองเตตงไทอวกนเป็นชนใหม่แลว ฉนนไทอวย
 ไปตววจตราบัญชีชุนนางในตำแหน่งทไทอวย กพากันไปพรอมอยู่ทสนาม
 ทุกคนเวนแต่ท่านไม่ได้ไป ไทอวยตววจไปถงชอท่านเรียกหาตัวไม่ได้
 ชุนนางทงหลายบอกวว่าท่านบวยมาไม่ได้ ไทอวยโกรธนั้กให้ชาพเจ้ามาเอา
 ตัวไป เชิญท่านไปหาเสยสั๊กหน้อยเถิดถ้าไม่ไปชาพเจ้ากจะมีความผิด

สงจินได้พงกอดสำหเตนมาถงบ้านกอไทอวย คกเข้าค่านบแลวก
 ยินอยู่ กอไทอวยจิงถามวว่า เจานชอสงจิน เป็นครุททหารหรือเป็นบุตรผู้ ไต
 สงจินบอกวว่า ชาพเจ้าเป็นบุตรเฮงเซง บิดาชาพเจ้าเป็นครุททหาร เดยวณ
 บิดาถงแก่กรรมเสยแลว ชาพเจ้ากได้รบทตอมา กอไทอวยแจ้งวว่า เป็น
 บุตรเฮงเซง กนกไตววาสงเซงคนน เตนไตตเอาเรา ๆ มีความแคนเคองอยู่

ครึ่งจะทำแก่เฮงจินผู้บุตรแก่แก่นแท่นเองเซ่งเซ่งที่โต้วกระทำแก่เราให้ได้ จึงพูดว่า บิดาของตัวเดิมเป็นคนขายเครื่องยาอยู่แต่ก่อน เขามารับเป็นครูฝึกหัดเพลงฮาวอจะมีสติปัญญาสักเพียงใดผู้ ซึ่งนำเข้ามาถวายนั้นไม่พิจารณาดูให้ละเอียด จึงได้เอาคนเช่นนั้นมาแต่งตั้งให้เป็นครูฝึกหัดทหารไม่ควรเลย ตัวเจ้าถือตัวอย่างไรวันนี้จึงไม่มาให้เมตตรวจตรา แกล้งบอกบ่าวเสียนนมมีโทษผิดมากสั่งให้ทหารจับตัวเฮงจินเชียนเสย

เฮงจินได้ฟังก็ตกใจตะลึงนั่งอยู่ พวกนายทหารที่เฮงจินได้ฝึกหัดสั่งสอนนั้น กอฮวนกอทอไทยววยว่า ท่านอย่าเพิ่งเชียนตเฮงจินครหาพี่เจ้าเลย ด้วยเป็นวันแรกออกตรวจตรา ถ้าเชียนตกับเขาแล้วก็จะเสียฤกษ์ไป กอไทยววยจึงว่า ถ้าตั้งนั้นวันนี้เราจะอดโทษไว้เวลาอื่นจึงจะชำระใหม่

เฮงจินได้ฟังก็ตกใจ เงยหน้าตลกอไทยววยก็จำได้จึงคิดว่า กอฮวนเป็นคนประจบประแจงอาศัยเขาอยู่กิน วันหนึ่งไปลองฝีมือกับบิดาเรา ๆ ก็ตกเขาอกอก็เจ็บปวดอยู่นาน บัดนี้กอฮวนมาเป็นขุนนางนายทหารใหญ่ได้ว่ากล่าวเราด้วย กอฮวนจะแก้แค้นแทนบิดาเราเป็นแน่ คิดแล้วก็ลากลับบ้านแจ้งความให้มารดาฟังทุกประการแล้วก็ร้องไห้ มารดาว่าเขาอาชามาตราขายอยู่ตงนี้จะต้องหลบหลีกไปให้พ้นภัยก่อน เฮงจินตอบว่า มารดาพูดก็ควรแล้วแต่จะไปอยู่แห่งใดที่จะสำนักอาศัยก็ไม่มีจึงว่าลึกลงไป เก่งเลยดเซียงเก็งอยู่ที่เมืองเฮียนฮันฮู ทหารของเก่งเลยดเซียงกิงนกกมาฝึกหัดเพลงฮาวอกับเราเมื่อชาติจำจะหนีไปอยู่กับเก่งเลยดเซียงกิง ณ เมืองเฮียนฮันฮูมารดาจะเห็นเป็นประการใด มารดาก็เห็นชอบ จึงเก็บรวบรวมของพอสมควรแล้วก็คิดจะหนีไปในเวลากลางคืนวันนั้น

ฝ่ายกอไทยววยครั้นเฮงจินกลับไปแล้ว ก็ให้เตยชา ลี้ ทหารคน

ใช้คอยตามไประวังสอดแนมอยู่ที่บ้านเฮงจิน กลัวว่าเฮงจินจะหลบหนีไป
 เสีย พรุ่งนี้จะเอาตัวมาชำระไม่ได้ ทหารทั้งสองนายก็ตามมาคอยระวัง
 คอยที่ริมประตูบ้านเฮงจิน

ฝ่ายมารดาเฮงจินเห็นจึงพูดกับเฮงจินผู้บุตรว่า มัททหารมาเฝ้าอยู่ตรง
 ทำไมจึงจะหนีออกจากบ้านไปได้ เฮงจินว่ามารดาอย่าตกใจข้าพเจ้าจะคิด
 แก้ไขเอง ครั้นเวลาเย็น เฮงจินก็เรียกเตยซาทหารทักอู่ทอจยไชมาระวัง
 ยืนนเข้าไปข้างในแล้วพูดว่า เงามธระอยู่ส่งหนงอยากจะได้พบเจ้า
 ปรารถนาจะให้ช่วยส่งเคราะห์ด้วย เงามธระบนเจ้าตงกเบยวทศาตประตทิศ
 ตะวันออกไว้ บदनเราคอยคลายหายบ้วยชนจะไปแกสนบน เจ้าจงไปบอก
 เฮยกังว่า เวลาพรุ่งนี้แต่เช้าเราจะไปไหว้เจ้า ไหว้เฮยกังเปิดประตูศาลเจ้า
 แต่เช้า แล้วเจ้าจงคอยเราอยู่ที่ศาลเจ้านนเถิด พรุ่งนี้เช้าจงพบกัน เตยซา
 ได้ฟังก็สนใจ ครั้นจะไม่ไปก็ไม่ได้ด้วยเฮงจินเป็นครุณกหิตมากอน ก็คานบ
 ลาไปคอยทำอยู่ที่ศาลเจ้าประตูเมืองทิศตะวันออกตามคำสั่ง แล้วเฮงจินก็
 เรียกลัดทหารอกคนหนงเข้าไปบอกว่า เงามธระได้บนเจ้าไว้ เจ้าจงเอา
 เงินไปซื้อศีรษะสุกรและเบ็ดไก่ จัดแจงให้สำเร็จแล้วเอาไปคอยทำเราท-
 ศวลเจ้าตงกเบยว ข้างประตูเมืองทิศตะวันออก เราจะไปไหว้เจ้าแกสนบน
 แต่เช้า อย่าให้ท่นชาวบ้านรู้ พูดแล้วก็ส่งเงินให้ ลัดรวมเงินคานบลาไป
 จัดไว้คอยทำตามส่งทุกประการ เฮงจินลัดองทหารสองนายให้ไปเสียจาก
 ประตูบ้าน ได้สมคิดแล้วกรวบรวมทรัพย์ส่งของแล้วจัดมาเตรียมไว้ พอ
 เวลาคาคกประมาณสามยามเศษ ก็เอาทรัพย์ส่งของเงินทองผูกเข้ากับค้อมา
 แล้วให้มารดาขนหลังมา เฮงจินก็เดินตามหลังมาพามารดาหนีออกจากบ้าน
 มาทางประตูเมืองข้างทิศตะวันตกไปเมืองเฉียนอันฮู่

ฝ่ายเตยชา ลัด ทหารสองนาย จัดส่งของไปคอยทำเฮงเงินอยู่ที่
ศาลเจ้าแต่เวลาเย็นจนรุ่งเช้าก็ไม่เห็นเฮงเงินมา เตยชาส่งโหดสเมียของ
ไว้ เตยชากตรงมาที่บ้านไม่พบเฮงเงิน มารดาเฮงเงินก็หายไป เตยชา
สำคัญว่าไปข้างไหน ก็นั่งคอยทำอยู่จนเวลาเย็น ลัดไม่เห็นเตยชากลับมา
ก็ทงส่งของเสีย ตามมาพบเตยชานั่งคอยอยู่ จึงถามเตยชาว่า เฮงเงิน
ไปข้างไหน เตยชาบอกว่าไม่รู้เลย มารดาของเฮงเงินก็หายไปด้วยกัน
ทหารสองนายนั่งคอยจนเวลาค่ำ ก็ไม่เห็นเฮงเงินกับมารดากลับมาไปเที่ยว
ถามตามบรรดาพวกพ่อของเฮงเงิน ก็ไม่มีผู้ใดรู้ว่าไปข้างไหนเตยชา
ลัด ก็ตกใจกลัวกลัวกลัวจะทำโทษ คิดจะหนีไปกมความอาลัยถึงบุตร
ภรรยาญาติพี่น้องยงนิก ก็ต้องกลับไปแจ้งความกับกบฏไทยวว่า เฮงเงิน
กับมารดาอพยพหนีไป ชาวเจ้าเที่ยวติดตามอยู่วันหนึ่งก็ไม่พบหารู้ว่าจะไป
แห่งใดไม่ กบฏไทยวได้ฟังก็โกรธ จึงพูดว่า เฮงเงินพามารดาหนีไป
เราจะจับเอาตัวมาให้ได้ กบฏไทยวก็เขียนหนังสือไปถึงหัวเมืองทงปวงว่า
ถ้าพบประเฮงเงินกับมารดาเฮงเงินให้จับตัวส่งเข้ามาเมืองหลวงเขียนหนังสือ
แล้วก็ให้ทหารถือแยกย้ายกันไปทุก ๆ เมือง

ฝ่ายเฮงเงินกับมารดาหนีพ้นจากตงเกีย เมืองหลวงไปได้เดือนเศษ
เฮงเงินจึงพูดกับมารดาว่า เราออกจากบ้านมานานแล้ว ถึงผู้ใดไล่
ตามมาจับก็คงไม่พบ เราอย่ารีบเร่งเดินนักเลย

มารดาได้ฟังกยन्दและว่า เจ้าเห็นจะพ้นภัยแล้วก็ตามใจเถิด เวลา
จนนอนลงที่สถานก็ไม่ได้หยุด เดินเลยไปจนมืดค่ำเห็นมีไฟสว่างอยู่ข้างหน้า
ก็พามารดาตรงเข้าไปเห็นบ้านเรือนเป็นแถวกัน เฮงเงินตรงเข้าไปที่บ้านนั้น

ร้องถามเจ้าของบ้านว่า ข้าพเจ้าเดินเลยสำนักมาแล้วจะเดินต่อไปก็มืดค่ำ
 ข้าพเจ้าจะขออาศัยท่านสักคนหนึ่ง เงินทองจะคิดให้พอเวลาเช้าก็จะลา
 ท่านไป ผู้เฒ่าเจ้าของบ้านร้องบอกมาว่า จะอาศัยสักคนหนึ่งก็ได้ จึงเข้า
 มาเถิด เฮงจินจึงมาเข้าไปผูกไว้ในบ้านเก็บข้าวของไว้แล้ว ก็พามารดา
 เข้าไปคำนับผู้เฒ่า ๆ จึงถามว่า ท่านพากันมาแต่ไหน แะไร ชื่อใด เฮงจิน
 แกล้งบอกว่าข้าพเจ้าแซ่เตย ไปค้าขายอยู่ที่เมืองหลวงชาตทน ไม่มีกำไร
 บदनข้าพเจ้ากับมารดาจะไปหาพี่น้องที่เมืองเฮียนฮอนฮี้ เดินมาถึงนกมตคา
 จึงได้มาอาศัยท่าน ผู้เฒ่าว่าไม่เป็นไร สั่งบ่าวไพร่ให้จัดห้องให้นอน แล้ว
 ให้เอามาไปผูกไว้หลังบ้านคนใช้ก็จัดห้องให้เฮงจินกับมารดาหลับนอน แล้ว
 ก็เอามาไปผูกไว้ตามสั่ง มารดาเฮงจินเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย โรคเก่าที่เคย
 เป็นกำเริบชนกนอนครางครนร้องเซาผู้เฒ่าเจ้าของบ้านเดินมาที่ห้อง ได้ยิน
 เสียงคนนอนครางแต่ยังไม่หลับอยู่ จึงปลุกให้ลุกขึ้นเปิดประตูเฮงจินตน ออก
 มาผู้เฒ่าถามว่าเจ้าทรอนนอนคราง เฮงจินบอกวามารดาข้าพเจ้าเดินทางมา
 เหนื่อย โรคเก่ากำเริบจึงได้นอนคราง ผู้เฒ่าเจ้าของบ้านว่า มารดาเจ้า
 บัวขอยูก้อย่าเพิ่งไปเลย หมอของเรานมจะให้รักษาโรคหายแล้วจึงค่อย
 ไปเถิด เฮงจินได้ฟังกยन्द พกขยูกนสหวานรักษามารดาหายเป็นปกติแล้ว
 เฮงจินเดินไปทหลังบ้านดูมา เห็นหญ้าฟางมกนบริบูรณ์ขยูกเดินกลับมา
 โห็นชายผู้หนึ่งอายุประมาณสิบแปดบราวเพลงฮาวอ้อย เฮงจินขยูกแต่ไม่รู้
 ว่าผู้ใดเฮงจินจึงพูดว่า เพลงฮาวอ้อยท่านผูกหัดมากขยูก แต่ขยูกคนมมมมม
 เขมแซงไม่ได้ ถาข้าพเจ้าส่งสอนแนะนำให้อกกคงจะตชนกวาน ขยูก
 บุตรเจ้าของบ้านได้ฟังก็โกรธ จึงพูดว่าท่านนมาตเตยนเวา ตวท่านจะมีมมม
 คอย่างไร จึงมาลองเพลงฮาวอ้อยกับเราวตุเลนสักทน้อยพูดแล้ว ก็ตรงเข้ามาจะ

เอาการะบอบตเฮงจัน พอผู้เฒ่าบิดาเห็นกรงห้ามว่าทำอะไรเช่นนั้น ชอจันผู้
 บุตรบอกว่าเฮงจันมาแต่ย่นข้าพเจ้าว่าไมตรี ข้าพเจ้าอยากจะทดลองฝีมือ
 ผู้เฒ่าบิดาจึงถามเฮงจันว่า เจ้าร่ำเพลงอาวออยู่หรือ เฮงจันบอกว่าข้าพเจ้า
 อย่านาง ผู้เฒ่าบิดาจึงพูดกับบุตรว่า เจ้าเอาทานฉันเป็นครเกิดชอจันตอบว่า
 ทานฉันเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้าจึงจะเอาเป็นคร มาลองฝีมือกันก่อน ชอจัน
 ถอดกระบองตรงเข้ามา เฮงจันเกรงผู้เฒ่าบิดาไม่อาจทดลอง ผู้เฒ่าพูดว่า
 เจ้าอย่าเกรงใจเลยจงทดลองกันดูเถิด ชอจันก็ตรงเข้ามาเอาการะบอบต
 เฮงจันก็กระบองกระชากหลุดจากมือ ตัวชอจันเซไปจะล้มลง เฮงจันก็เข้า
 ประคองไว้ ผู้เฒ่าบิดาเห็นกษัตริย์จึงเรียกชอจันบุตรมาคานับยอมเอาเฮงจัน
 เป็นคร ผู้เฒ่าจึงถามเฮงจันว่า เจ้าฝึกหัดเพลงอาวอมาแต่ไหน จึงได้มี
 ฝีมือเข้มแข็งนัก เฮงจันจึงบอกว่าข้าพเจ้าขอเฮงจัน เป็นครทหารแปดสิบ
 หมื่นในเมืองหลวง กอไทยวยคนใหม่มีใจเจ็บแค้นบิดาข้าพเจ้า จะเอาตัว
 ข้าพเจ้าไปทำโทษจึงได้พามาตาหน้มาพบท่านและท่านได้มี พระคุณแก่เรา
 เป็นที่สุดข้าพเจ้าจะฝึกหัดให้บุตรท่านทดแทนคุณซึ่งมแก่ข้าพเจ้ามาก ผู้เฒ่า
 ได้ฟังว่าเป็นครทหารหลวงกษัตริย์ก็พูดว่าตัวข้าพเจ้าขอชอชอไทกอง มาตั้งอยู่
 ทตามลขอเกชงชานานแล้ว ทตามลขอเกชงตตามลนชนกบเมืองฮัวมกษ
 เขาตรงนไปขอเขาเขยอชัวชัวในตำบลนหมบ้านอยหารอยเคษ บุตรข้าพเจ้าน
 อยากรจะฝึกหัดแต่เพลงอาวอ มารดาห้ามก็ไม่ฟังจนมารดาตรอมใจตาย
 ข้าพเจ้าก็อดองตามใจใหม่ฝึกหัด ครองมาพบท่านนี้แล้ว ท่านจงช่วยฝึกหัด
 ให้บุตรข้าพเจ้าเถิดข้าพเจ้าจะทดแทนคุณท่าน เฮงจันว่าชอนนไม่เป็นไรอย่า
 ได้วิตกเลยชอชอไทกองก็ตั้งใจสูงใจดี โตะและสรามาเลี้ยงเฮงจันกับมารดา แล้ว
 เฮงจันก็ฝึกหัดเพลงอาวอต่างๆ ให้ชอจันบุตรชอชอไทกองทุกเวลามิได้ขาด

ฝ่ายพระราชาเมืองฮัวมกย แจงว่าขอไท่ก้งเป็นคนสติซอ ใจ
 กโอบอ้อมอารี จึงตงให้ขอไท่ก้งเป็นทนายอำเภอผู้ใหญ่บ้านตำบล
 ขอเกชง ตงแต่นมมาราชฎรทตำบลขอเกชงกทามาหากันเป็นปกติ เฮงจิน
 ผกทตเพลงฮาวอให้ขอจินตงบ ขอจินชานชานาญในการเพลงฮาวอต่าง ๆ
 แลวเฮงจินจงพูดกับขอจินว่า เรายกทตส่งสอนกชานชานาญตแลว เราย
 จะลาเจ้าไปหาเกงเลยตเซียงก้งทเมืองเฮียนอนฮักอน ขอจินคษยจงว่าท่าน
 จงอยู่กับข้าพเจ้ากอนเถิด ไว้ให้นาน ๆ จึงค่อยไป เฮงจินว่าไม่ได้ถารู้
 ไปตงกอไท่ก้งจะพาท่านลำบากตวยขอจินจงไปแจงกับบิดาว่า เฮงจิน
 ครุข้าพเจ้าจะไปเสียนแลว ขอไท่ก้งมาว่ากล่าวเฮงจินก็ไมฟัง ขอไท่ก้ง
 จงเอาเงินมาให้เฮงจินร้อยต่าตังเป็นรางวัล เฮงจินไมรับเงิน ขอไท่ก้ง
 พูดว่า ท่านมาส่งสอนบุตรข้าพเจ้าจนชานชานาญ ไมมีสิ่งใดทดแทนสนอง
 คุณท่าน จงเอาเงินนี้ไปชอกันตามทางเถิด ท่านจะไปทางยังไถ่ถนั๊กเฮงจิน
 เสียนไม่ได้กรบเงินค่านับลา ขอไท่ก้งก็ให้บ่าวตามไปส่งจนพ้นเขตแดนแลว
 เฮงจินก็มารตาดกเตนตงไปหาเกงเลยตเซียงก้ง ณ เมืองเฮียนอนฮัก

ฝ่ายขอจินนน ครนเฮงจินครไปแลวก็ชกชอมเพลงฮาวอต่าง ๆ
 อยู่ทบานจนชานชานาญคดองแคลวดต ครนอยู่นานมาขอไท่ก้งบิดาช่วยหนัก
 ตง ขอจินหาหมอมารักษาโรคก็ไม่คลายหายชน กذبทรตหนักตงไปอึก
 ขอไท่ก้งถถงแกคความตาย ขอจินจตหบมาใส่คพทากงเตกเตนไหวแลวก็
 เอาคพบิดาไปฝังตามยศคกตนายอำเภอผู้ใหญ่บ้าน ตงแต่นมมาขอจิน
 มีไตคาคคจะคาวชาย คคแต่จะชกชวนพวกพองมาชกชอมมมออยู่เบนนจ
 มาจนหนงถงถุอรอน ขอจินนงอยู่ในบ้านไมสบายกขกเอาแกออกออกไปนง

อยู่ทชายบ้านบ้าน ลมพัดเย็น ๆ ซอจนเห็นเหมือนกับคนแอบต้นไม้
 กรองตวาดว่ามู ไต แล้วเดินไปเห็นลกดแอบอยู่กจาไควา ลกดเป็นคณ
 เทยวงงสตวตาง ๆ ในบ้ำมาชายให้เรามิไตชาต สองสามวันนไม่เห็นลกด
 ยงสตวบามาชาย ซอจนจงถามลกดว่าเจ้าไปข้างไหนจึงไควมาแอบอยทน
 ลกดว่าซาพเจ้าจะมาหากนในบ้าน คณมาพบท่านอยกไม่อาจจะเข้าไป
 ซอจนถามว่าสองสามเวลาไม่เห็นยงเนอมาชายหรือลกดว่าเราจะไม่มเงิน
 ซอ ลกดว่าเนอในบ้ำไม่มเทยวงงไม่ไคว จึงไม่ไควเอามาชายให้ท่าน
 ซอจนว่าในบ้ำตาบจนกกวางใหญ่ สดยอน ๆ ถมไปยงไม่ไควเลยหรือ ลกด
 ว่าท่านไมหรือว่า ทเขาเชยวฮวชวณมนายโจรยู่สามคณ ททหนงซอจนบ
 ทสองซอตนตต ทสามซอเฮยชน สามนายนตงเกดยกลอมซอมไควไฟรพล
 ไควหลายรอย คอยตปลนราชฎรอยูเนอง ๆ มิไตชาต ผู้รักษามองฮวอมกย
 จึงบ่นว่า ถ้าผู้ไควจับนายโจรไควจะให้เงินสามพันตาลง ซาพเจ้าจึงไม่อาจ
 ไปยงเนอมาชายท่านซอจนว่าเราไควยนชาวเลาลอมมาชานานแลคว ก็ไม่มผู้ไคว
 ไปปราบปรามโจรไควจะทำประการไควดี แลควส่งลกดว่า ถ้าเวลาอนยงไคว
 เนอสังไควจงเอามาชายให้เรเวเกดลกดกคานบดากลับมาบ้านของตว

ซอจนกลับเข้าบ้านส่งคนไชให้จต ไตะไวเป็นอนมาก แลควให้ไป
 เชญตามบรรดาพวกพองทอยตาบลซอเกชงมากน ไตะพรอมกน ซอจนจง
 พดว่า พวกโจรมาตงอยทเขาเชยวฮวชวคอยตปลนราชฎรอยูเป็นนจ ตงแต
 วันนไปพวกเวาทงหลายจรวทกน ถ้าโจรมาตพวกเวาแลควไควตมาลชชน
 เป็นสัญญา ถ้าไควยนเสยงมาลชกไควถอเครื่องคัสตราวธมาให้พรอมกนจับ
 ตวโจรให้จงไคว คณทงหลายพดว่า ซาพเจ้าไม่รู้จักการงาน ถ้าท่านส่ง
 ประการไควก็จะทำตามส่งทงสน ชวนกนกันไตะเสพสุราแลควก็กลับมาบ้าน

เครื่องจัดศสตราวุธไว้พร้อมทุกคน ถ้าโดยนมาลอกจะได้อีกขึ้นไป
 ฝ่ายขุนนายโจรเป็นคนชาวเมืองเตงเอียงคัย ชาวอสำหรับมือถือ
 กระบี่สองเล่ม มือไม่เข้มแข็งเพลงอาวุธก็ไม่ชำนาญ มีแต่สติปัญญาคิด
 อานต หนึ่งคนนายโจรทั้งสองเป็นคนชาวเมืองเงยบเสยงกยถือทวนเป็นอาวุธ
 สำหรับมือ สติปัญญาไม่มี มือกำลังก็ไม่เข้มแข็งเอียงขุนนายโจรที่สาม
 เป็นชาวเมืองไปวจิว อยู่ตามลไฮเอียงกย ถืออาวุธสำหรับมือ สามนายนี้
 สนนทนากันอยู่ จึงพูดว่า ไตยนชาวเล้าลอมมาว่าเขาบ่นจับตัวเราสามคน
 ถ้าทหารหลวงยกกองทัพมาเราจะสู้รบต้านทานเขาได้หรือด้วยเสบียงอาหาร
 กขัดสน เราจะคิดไปตีปล้นที่ตำบลไหนจะได้เอาไว้เป็นกำลังต่อไป หนึ่งคน
 จึงตอบว่า ท่านพูดถูกคอกจะต้องไปยืมเสบียงอาหารที่เมืองฮวอหมกยลของตุ
 ฝูรักษาเมืองจะคิดอ่านประการใด เอียงขุนว่า ที่เมืองฮวอหมกยทนนชดสน
 เเสบียงอาหารไม่บริบูรณ์ เราไปตีปล้นเมืองไปวเสยงกยดีกว่า ไพรพลทหาร
 กน้อยคงสมความปรารถนา หนึ่งคนจึงว่า เมืองไปวเสยงกยมีคนน้อย เเสบียง
 อาหารเงินทองกขัดสน จะว่าอย่างไร สู่เมืองฮวอหมกยไม่ได้ ผู้คนมี
 เเสบียงอาหารเงินทองมาก เราเห็นดีกว่า เอียงขุนว่าท่านไม่วหรือถ้าจะไป
 ตเมืองฮวอหมกยก็ตองไปทางตำบลบ้านชอเก็ง ทตำบลบ้านชอเก็งนนม
 ชอจันคนหนึ่ง สติปัญญาดีมือเข้มแข็งนัก ที่ไหนจะให้เราไปได้—
 หนึ่งคนได้ฟังก็โกรธ จึงพูดว่า แต่ชอจันคนเดียวก็เกรงกลัว ถ้าทหารหลวง
 ยกมาจะต่อสู้เขาอย่างไรเล่า เอียงขุนว่าท่านอย่าประมาท ชอจันคนเดียว
 ไม่มีใครสู้ได้ จึงว่าเราไตยนเขาเล้าลอมมาว่า ชอจันสติปัญญาดีมือ
 เข้มแข็งนักอย่าไปเลย หนึ่งคนว่าท่านทั้งสองมากลัวชอจันหนักหนา มีใช้
 ชอจันสามหน้าหกมือถืออาวุธมากเราจะได้อีกสอง นักเป็นคนเหมือนกัน ท่าน

ทั้งสองกลัวอย่าไปเลย เราจะไปตีปล้นตำบลบ้านชอเกชงก่อน ทหลังจึง
ค่อยยกไปตีเมืองฮวอหมกย พุดแดงเรียกไพร่พลทหารมาพร้อม ตนตชน
มาคุมทหารออกจากเขตรตรงไปตำบลบ้านชอเกชง

ฝ่ายชอจันกับราษฎรชาวบ้าน จัดหาเครื่องคัสตราวุธไว้พร้อม
แล้ว พอมันมาบอกกับชอจันว่า นายโจรที่เขาเซียวฮวชวนน คุมไพร่
พลเมืองตรงมาเกือบจะถึงตำบลบ้านเราอยู่แล้ว ชอจันได้ฟังก็ส่งโหดมา
ลอสัญญาชน ราษฎรชาวบ้านชอเกชงโดยนเสียง มาลอสต่างคนถือเครื่อง
คัสตราวุธตรงมาประชุมพร้อมกันอยู่ที่บ้านชอจัน ๆ เห็นชาวบ้านมาพร้อม
แล้ว ก็แต่งตั้งมานำหน้า ชาวบ้านออกมาคอยทำพวก โจรอยู่ที่ถนนทาง
ตำบลชอเกชง ตนตคนนายโจรคุมไพร่พลประมาณร้อยเศษตรงมาถึง เห็น
ชอจันขมายนลกดทางก็เข้ามาทาทจะคานบ ชอจันเห็นกรองตวาดว่า พวก
เจ้านมแต่เที่ยวตีปล้นราษฎรให้ไต่ความเดือดร้อนมิโทษเป็นอันมาก ตนต
ตอบว่าเราไม่มาทำอันตรายท่าน ทเขาเราขุ่นนชตदनด้วยเสบียงอาหาร
หมายว่าจะไปขมตเมืองฮวอหมกย จะตองอาศัยทางเดิน ถ้าเราไปขมเสบียง
อาหารมาได้ก็จะทดแทนคุณท่าน ชอจันว่า เจาอย่าพูดเลอะเทอะไปเลย
เดมบตาเราถเบนนายอำเภอบรรชการได้เบยหวตเงินเดือนอยู่เต็มอมีได้ขาด
ตองมคความกตญญชอสดยตอแผนตม เจาจะมาลอสดวงเราไปกระทำขมเหง
ราษฎรนนไม่ไต่ เราคิดว่าจะไปจับตัวพวกเจามาทำโทษ บदनเจามาถ
แดงเราจะตองจับตัวไว้ ถ้าแมนปล้อยให้ไปราษฎรชาวบ้านก็จะได้ความ
เดือดร้อน ตนตตวาท่านพุดเชนนนไม่ควม มีไต่เราจะมาเบยตเบยนทารว
ท่านเมื่อไร จะขออาศัยทางเดินไปมาเท่านั้น ชอจันว่าแต่ตวเราถยอมตอก
แต่เพื่อนของเรามอยู่คนหนงเขาไม่ยอม ตนตตถามว่าผู้ใดทไม่ยอม ชอจัน

วางาวทเวาถอยนและเขาไม่ยอม ตันตคกโกวอชบมาเข้าใกล้ ซอจิน
 เองำวพ่น ตันตคเขาอาวอชบตบองไว้ สืบตำนานทานประมาณครู่หนึ่ง
 ซนจนกทาลำถอยออกมา ตันตคชบมาถล่าเข้าไป ซอจินเองำวบตทวน
 ตันตคหลุดจากมือ ซอจินชบมาสะอึกเข้าไปจับตัวตันตคได้ส่งให้ชาวบ้าน
 มัดไว้ พวกโจรเห็นนายเสยทกตกใจแตกหนีกระจ่ายไป ซอจินเห็นพวก
 บรवारโจรหนีไปสิ้นแล้ว ก็เอาตัวตันตคมาจำขังไว้ คิดว่าถ้าจับนายโจร
 สองคนได้พร้อมกัน จึงจะส่งตัวไปให้ผู้รักษาเมืองทำโทษราษฎร ชาวบ้าน
 เห็นซอจินจับตัวตันตคนายโจรได้ก็ตกใจ สรรเสริญซอจินว่า มลมอเข้มแข็ง
 ควรเป็นนายบ้านนายอำเภอได้

ฝ่ายจูบิเยชุน นายโจรทั้งสองห้ามตันตคไม่ฟัง เห็นตันตคคุม
 ไฟว์พลมากมกความวิตก จึงให้พวกโจรตามไปฟังข่าวตัวว่าจะเป็น प्रकारใด
 พอพวกโจรเดินมาตามทางพบโจรบรवार โจรเหล่านั้นหันมาบอกว่า
 ตันตคเสยทซอจินจับตัวไว้ได้ก็พากันกลับไปแจ้งความกับจูบิเยชุน จูบิ
 จึงว่า เราหามกไม่ฟังจึงได้เบงตงนี้ ไม่รู้ที่จะคิดประการใดเลย เยชุน
 จวเราทั้งสองไปสู้รบกับซอจินให้เต็มฝีมือ ถ้ามชยชนะก็คงช่วยตันตคออก
 มาได้ จูบิวาซอจินสติปัญญาว่าดมลมอเข้มแข็ง เราสองคนจะไปช่วยกันก็
 เห็นจะไปสู้รบตำนานซอจินไม่ได้ อย่าไปเลยคิดหาอุบายล่อลวงให้ซอบกค
 จึงจะแก้ไขช่วยตันตคมาได้ เยชุนจึงถามว่า อุบายประการใด จูบิกระซิบ
 บอกว่า เราสองคนจงไปต่วยกันเถิด อย่าเพ่งรัความคิดของเราเลย จูบิ
 กับเยชุนสองนาย ก็ชวนกันมาทบ้านซอเกชงชาวบ้านเห็นนายโจรทั้งสอง
 เดินมา ก็ไปแจ้งกับซอจินว่านายโจรมาอีกแล้ว ซอจนกตมาดอสัญญา
 พวกราษฎรชาวบ้านมาพร้อมกัน ซอจนกชนมานาหน้าตรงมาเห็นโจรทั้ง

สองไม่ได้มา ขอจนกหยุดมายนอญ จูบกับเขยชุนเห็นขอจนนงอยบนหลัง
 มาสองนายโจรตรงเข้าไปคุกเข่าคานบแลวร้องไห้พูดว่า เดิมข้าพเจ้าสามคน
 ได้สาบานกันไว้ว่า ถ้าตายเป็นประการใดก็ต้องตายด้วยกัน ข้าพเจ้าน
 พวกขุนนางกตขมเหงจนเหลือทน จึงได้หนีมาเป็นโจรยู่ทเชาน ท่านจับ
 เอาตัวพวกข้าพเจ้ามาคนหนึ่งข้าพเจ้าทั้งสองกยอมตาย ชั่งควข้าพเจ้าทั้ง
 สามนี้ไม่เหมือนเล่าป้วกนอเตยวหุย แต่ใจก็คล้ายคลึงกัน ไหน ๆ
 ท่านจับมาได้คนหนึ่งข้าพเจ้าทั้งสองกยอมตายด้วยกัน ท่านจงเอาข้าพเจ้า
 ทั้งสามไปส่งเถิดคงได้รางวัลความชอบมาก ขอจนเห็นร้องไห้ตั้งนนั้นจึง
 คิดว่า โจรสามคนนมความสตัยชอกตัญญูต่อกัน ครนเราจะเอาไปส่ง คน
 หนึ่งหลายกจะเลองลือว่าไม่ใช่ชายชาติทหาร เห็นแก่รางวัลและความชอบ
 เป็นคนนมมอเข้มแข็งไม่ได้ คิดแลวก็เรียกนายโจรทั้งสองเข้าไปในบ้าน
 สั่งให้ราษฎรกลับไปที่อยู่ตามเดิม ขอจนก็พานายโจรทั้งสองเข้าไปข้างใน
 นายโจรทั้งสองกคุกเข่าคานบอยู่ตรงหน้าพูดว่า ท่านจงเอาตัวข้าพเจ้าทั้ง
 สามคนส่งไป ณ เมืองฮัวอมกัยเถิด ขอจนจึงว่าเราเกิดมาเป็นชายชาติทหาร
 กรกผู้มมอและสตับญญาตด้วยกัน ครนจะเอาเจ้าทั้งสามไปส่ง ขอเสยง
 ของเรากจะไม่ปรากฏว่า มีมมอเข้มแข็งเห็นแก่เงินทองและความชอบ ชั่ง
 เจ้าทั้งสามมีความกตัญญูต่อกัน เรามมีความเมตตาจะปล่อยตัวให้ไปตามแต่
 สตับญญาเจ้าเถิด

จูบว่า ถ้าท่านปล่อยตัวข้าพเจ้าทั้งสามไป รู่ถึงท่านผู้ใหญ่เข้า
 ตัวท่านจะมีความผิด ได้ความลำบากเพราะพวกข้าพเจ้า ขอท่านเอาตัว
 ข้าพเจ้าทั้งสามไปส่งเสยงเถิดจะได้พ้นภัย ความชอบและรางวัลของท่านก็
 จะมีเป็นอันมาก ชั่งท่านจะมารบทุกขของข้าพเจ้านั้นไม่ควรขอจนว่า ขอ

นั้นไม่เป็นไร เราจะปล่อยให้ไป ท่านอย่าพูดมากไปเลยชื่อจิ้งก็ให้ผมไป
เอาตัวมันตมามาตมามาถึงจางคานับชื่อจิ้งตามธรรมเนียม ชื่อจิ้งก็ให้จัดโต๊ะ
มาเลี้ยงนายโจวทั้งสามเสร็จแล้ว นายโจวทั้งสามก็ลากลับมาเขาเขี้ยวซัวซัว
ตามเดิม อบายของจูบิ๋นนายโจวนี้ เรียกว่า โควเถย แปลว่า ทุบเสี้ยก่อน
จึงกลับได้สย

ฝ่ายจูบิ๋นกับตมตต เขยขึ้น กลับไปถึงเขาแล้ว จึงพูดกันว่า ถ้าเรา
ไม่คตอบายอย่างหน้ไหนตมตตจะออกได้ ชื่อจิ้งนใจคอกัด จำเราจะหา
สิ่งของไปตอบแทนคุณเขาจึงจะควร พูดกันแล้วต่างคนคิดหาของแต่สิ่งไรก็
ไม่ได้ จึงปรึกษากันว่า เราไม่มีอะไรจะเอาไปตอบแทนคุณชื่อจิ้งแต่
ทองคำหนักสามสิบตำลึงเงิน เอาไปให้พอเป็นทางไมตรีใจก่อนจะมดหรือ
ตามนายปรึกษาเห็นพร้อมกันก็เอาทองคำหนักสามสิบตำลึงนนามอบให้คน
ใช้ลอบเอาไปให้ชื่อจิ้งในเวลากลางคืน คนใช้รับทองคำค้ำับลาตรงมาหา
ชื่อจิ้ง แจ้งความว่านายโจวทั้งสามใช้ให้ข้าพเจ้าเอาทองคำหนักสามสิบ
ตำลึงมาตอบแทนบุญคุณท่าน แล้วหยิบเอาทองออกส่งให้ ชื่อจิ้งจึงคิดว่า
ครนเราจะไม่รับไฉนนายโจวทั้งสามคงระแวง ว่าเราจะคิดอ่านประการใดจำ
จะรับไว้ดีกว่า คิดแล้วกรับเอาทองคำไว้จัดโต๊ะมาเลี้ยงคนใช้แล้ว คนใช้ก็
ค้ำับลามาแจ้งความกับนายโจวทั้งสามให้ฟังทุกประการ นายโจวก็มีความ
ยินดีเทยวตปลนหากนอยู่เอง ๆ ครนอยู่มาประมาณยศบวน นายโจวทั้ง
สามเทยวตปลนได้พลอยอย่างดีเม็ดใหญ่ ก็ให้คนใช้เอามาให้ชื่อจิ้ง ๆ รับ
ไว้เลี้ยงคนใช้แล้วก็กลับไป ชื่อจิ้งจึงคิดว่านายโจวมีใจเอาสิ่งของเงินทอง
มาให้เรามีได้ขาด จำจะหาของตอบแทนบ้างจึงจะควร คิดแล้วชื่อจิ้ง
ไปเทยวขอแพรวตวนอย่างต มาจางข้างตตเสื่อตามตวเสร็จแล้ว ครนเวลา
คากให้เฮงสกับคนใช้เอาเสื่อแพรวตวน กบเนอแพะสามตัวมาตมแกงให้ต

แน่นับเป็นสามส่วนเอาไปให้นายโจร เสงส์กับคนโห่รับเสอกกับของค่านับ
 ลามารในกลางคืน ครั้นไปถึงเขากเขาไปหานายโจรทั้งสาม แจงความว่า
 ช้อจันใช้ให้เอาสิ่งของมาให้ท่าน นายโจรนั้นรับส่งของย่นตยงนัก สั่งให้
 จัดโต๊ะมาเคียงคนโห่ของช้อจัน แล้วคนโห่ก็ลากลับมาบ้าน ตงเตนนมา
 ช้อจันกับนายโจรทั้งสามรักใคร่สนิทไปมาหากันอยู่ประมาณครึ่งปี

ฝ่ายช้อจันครั้นจวนจะถึงเดือนแปดชนสพหาคาเป็นสารทจัน ก็ส่ง
 ให้นำวไฟรจาดหาเครื่องโต๊ะและสรวาอย่างดีไว้ แล้วเขียนหนังสือให้เฮงส์
 ไปเชิญนายโจรทั้งสามน่นมากินโต๊ะเสพสรวานสารทจัน กลางคืนจะได้
 ชมเดือนสนทนากัน เสงส์ค่านับลาไปถึงเขากเขาหนังสือส่งให้ นายโจร
 รับหนังสือฉกฉกออกอ่านแจงความ ก็สลกหลงหนังสือว่า ถ้าถึงวันสารท
 ชาวเจ้าทั้งสามจะไปค่านับท่าน สลกหลงหนังสือแล้วกเฮางนหาตาลง
 มาให้เป็นรางวัลกับเฮงส์ จัดโต๊ะเคียงตเสวจแล้ว เสงส์รับหนังสือฉบับเงิน
 ค่านับลา เดินทางมาประมาณสบบล เสงส์เมาสรวาเดินไม่ได้ เห็นไตต้นไม้
 รมกแวงะเขานอนหลับไป ในเวลานั้น สลกซงเบนพรานเทยวยงเนอยง
 ไม่ได้ จึงไปพบเฮงส์นอนหลับอยู่ไตต้นไม้กจาไต เป็นคนอยู่บ้านช้อเกซง
 เผอญเบนกรรมของเฮงส์จะถึงทตาย ช้อจันผู้นายจะต้องตกทกชได้ยาก
 พลัดพรากไปจากบ้าน เทพตางจตใจไหลกตเข้าพยงตวเฮงส์จะไหกลับ
 ไปบ้าน ก็พยงชนไมไหวสลกตเห็นในไกของเฮงส์มเงินกตงสย จึงนึกว่า
 เฮงส์ไปไหนมาจมเงินมากจาจะแกออกต เฮงส์เมาสรวาไม่รตว สลก
 แกไกออกต เห็นหนังสือกทยบมาอ่านใจความว่า ช้อจันเขียนหนังสือ
 ไปเชิญ จูบ ตนตต เอยชน นายโจรทั้งสามมากินโต๊ะวันกลางเดือนแปด
 สารทจัน ครนแจงความตงนนแล้ว จึงคตว่า เมื่อเดิมเราให้หมอดวจาจะ

ตร้ายประการใด หมอทนายไว้ว่าเราจะไต่เงินกับจะมีความชอบ เราจึงคิดว่า
 เป็นคนเที่ยววงเนอ จะไต่เงินมีความชอบอย่างไรคิดไม่เห็นเลย ก็ฉวนนเรา
 มาพบของสำคัญ เห็นจะเหมือนหมอนนทนายตอกกระมัง ผู้รักษาเมือง
 ฮั่วอิมก็ขบ้นไว้ว่า ถ้าผู้ใดจับนายโจรตามคนได้ จะให้เงินสามพันตำลึง ถ้า
 เราเอาหนังสือไปบอกความกับผู้รักษาเมืองฮั่วอิมก็ขบ้นจะสมควรปราปรณา
 คิดแล้วลัดตงเอาเงินกับหนังสือออกมา ออกความกับผู้รักษาเมืองฮั่วอิมก็ขบ้น
 ทุกประการ

ฝ่ายเฮงตกรนสร้างเมตตชนมา ไม่เห็นเงินกับหนังสือก็ตกใจ
 เทียวหาสำคัญว่าตกอยู่ตามทาง เดินกลับไปหากไม่ได้ จึงคิดว่า ถ้าเรา
 กลับไปบอกชอจินตามจริงก็คงจะขัดเคืองเรา จะต้องแก้ไขอย่าให้ชอจิน
 โกรธได้ คิดแล้วกลับไปแจ้งความกับชอจินว่า ข้าพเจ้าเอาหนังสือไปให้
 นายโจรตีโจรรับค้ำว่าจะมา เขาจะตอบหนังสือ ข้าพเจ้าตอบว่าหนทาง
 ก็ไกล ท่านอย่าตอบเลย ฅวยว่าตกลงตามทาง มีผู้เก็บได้ก็เกิดความ
 นายโจรทั้งสามจึงไม่ตอบหนังสือมา ชอจินได้ฟังกยन्द ครนถงวนสารท
 กษัตถการที่จะเลี้ยงตไวยพรอม

ฝ่ายจูบกกบตตตต เอียนชุน ถึงกำหนดกชวณกนเดินมากับทหาร
 ประมาณสามสิบคน ถึงตำบลบ้านชอเกรง ชอจินก็ออกมารับเชิญนายโจร
 ทั้งสามเข้าไปข้างใน ลงโอบประตเสี่ยไม่ใหญ่ ไต่เห็น ส่นายกชนไปนั่งบน
 เหลาสูง กินโต๊ะเสปสรากสนทนากันไปจนเวลากลางคืน

ฝ่ายผู้รักษาเมืองฮั่วอิมก็ขบ้น ครนลัดเอาหนังสือไปบอกความว่า
 ชอจินคบกับพวกโจรเชิญมากินโต๊ะเสปสรากก็โกรธยิ่งนัก จึงส่งนายทหาร
 หงสองว่าให้จุดไฟพรพลไว้ ให้ลัดคนนำไปล้อมบ้านชอจินจับนายโจรทั้งสาม

กับตัวช้อยขึ้นมาในเวลาควนนให้ได ทหารสองนายค้ำบิลามาจัดไฟรัพล
 เครื่องศัสตราวุธไว้พร้อมเสร็จ ครนเวลาคาลกตกนนายทหารทั้งสอง
 กับไฟรัพลออกจากเมืองชวักมกยตรงมาลงตามลชชองเกชง บ้านช้อยน -
 นายทหารทั้งสองกคุมไฟรัพลเขาลอมบ้านช้อยนไว้แน่นหนา

ฝ่ายช้อยนกับนายโจรทั้งสาม นงกันโตะเสพสุราจนหนากันอยู่
 ไดยนเดียวคนช้อยงและเห็นไฟคบสว่าง นายโจรทั้งสามตกใจว่าเหตุการณ
 สิ่งใดเกิดชนจะลุกออกมาช้อยนห้ามวาท่านอย่าช้อยงเราจะไปถามให้ได
 ความกชน พดแลวกออกมาบหลังคาคกชนไป เห็นทหารลอมอยู่เป็น
 ชนมาก ช้อยนกรองวาท่านทั้งสองคุมไฟรัพลทหารมาลอมบ้านข้าพเจ้า
 ในเวลากกลางคณด้วยเหตุผลชนใด นายทหารทั้งสองตอบวาท่านอย่าทำ
 เป็นไม่วตว ลกตไปชออกความแลวกนาวพวกเรามาลอมบ้านท่าน ช้อยน
 ได้พงกถามลกตว เราผิดชอบประการใดเจ้าจิงไปพชงให้มาลอมบ้านเรา
 ลกตตอบวการอนนข้าพเจ้ากไมรู แต่ข้าพเจ้าไปยงเนชเกบได้หนงชอตก
 อยู่ตามทาง เขาถลบบมาบ้านแกต ท่านมรชษาเมืองรฐความจิงให้นามาลอม
 บ้านท่าน ช้อยนได้พงกเรียกเฮงสทชชโหลชหนงชอไปเชญนายโจรทั้งสาม
 มาถามวเจ้ามาบอกกับเราวไมมีหนงชอตอบมา เหตุไฉนลกตจิงเกบ
 หนงชอได้ เกิดความโตใหญ่ถงเพยงน เฮงสวาทาพเจ้าเสพสุราเมาลิมไป
 จิงได้ปตกับท่านวไมมีหนงชอตอบ ช้อยนคยงโกรรชหนัก ดววเป็นชนนมาก
 นายโจรทั้งสามได้พงกแวงวาลกตไปชออกความ จิงพตกับช้อยนวาท่าน
 จิงพตจวให้นายทหารลอยห่างออกไปเสยกชน เราจิงคชยคตชานแกชกกัน
 ช้อยนกรองบอกนายทหารทั้งสองว นายโจรทั้งสามนอยู่ในบ้านข้าพเจ้า
 แลว ท่านจิงถอยทหารห่างออกไป ชยาลอมประชตไว้เลย ข้าพเจ้าจะจับ

ตัวไปสั่งให้ นายทหารจึงตอบว่า ถ้าท่านจะจับส่งเราก็จะยอมตามใจท่าน
 พดแลวกให้ทหารถอยห่างออกไปคอยทำอยู่หน้าบ้าน ไม่อาจบุกรุกเข้าไป
 ด้วยเกรงฝีมือของจนทกคน ซอจินเห็นทหารถอยห่างออกไปก็ลงจากหลังคว
 นายโจรทั้งสามจึงพูดกับซอจินว่า เสงส์ทำไมดีกว่านอนเกิดโตใหญ่ ท่าน
 จึงเอาตัวชาวพเจ้าสามคนไปสั่งให้เขาเถิดจจะพนตัวซอจินว่า จะให้ทำ
 เช่นนั้นใจเราทำไม่ได้ เรามาไปด้วยกัน พดแลวกซอจินก็เรียกบ่าวไพร่
 ทไซสอยสนทมาให้เก็บรวบรวมทรัพย์สินของไว้พริกพร้อมแล้ว ซอจิน
 ก็เอาตัวเฮงส์ไปฆ่าเสียที่สวนดอกไม้ ให้บ่าวเอาไฟจุดสวนดอกไม้จน
 นายทหารทั้งสองเห็นไฟติดสวนดอกไม้ข้างหลังบ้าน ไม่แฉงว่าซอจินจะคิด
 ประการใด จึงชวนกันไปดู ซอจินกับนายโจรสามคนก็แต่งตัวดอกไม้กระบ
 นำหน้าพวกบ่าวไพร่ทเอาทรัพย์สินของออกมาจากบ้าน แล้วเอาไฟจุดเผา
 บ้านเสีย ซอจินถือกระบี่ทออกมา นายทหารทั้งสองกับไพร่พลทลอมไว้
 ตานทานซอจินกับนายโจรไม่ได้ ต่างแตกกระจายไป ซอจินกับนายโจร
 แลบ่าวไพร่ออกจากทลอมได้ ซอจินก็เอาโล่ฆ่าลกดตาย จับกับตนตถ
 โล่ฆ่าพ่นนายทหารทั้งสอง ๆ สุ่มมอ นายโจรไม่ได้ นายโจรฆ่าตายทั้ง
 สองคน ทหารเหล่านนเห็นนายตายก็แตกกระจัดกระจาย หนีกลับไปเมือง
 ฮัวอิมกู่ ซอจินกับบ่าวไพร่ก็ตรงไปเขาเขี้ยวฮัวฮัวกับนายโจร ครั้นไปถึง
 นายโจรเชิญซอจินเข้าไปข้างใน จัดทให้อยู่แลวกจัดโต๊ะแลสุรามาดเพียง
 ซอจิน ๆ อยู่กับนายโจรทเขาเขี้ยวฮัวฮัวประมาณสัปดาห์
 ครนอยมาจนทหนง ซอจินจึงคิดว่า เดิมเราได้ปล่อยตนตัดไป
 ได้คบกันเป็นเพื่อนทงสามนาย กลับมาเกิดภยชน จนต้องเผาบ้านเรือน
 ของเราเสียเอง เงินทองทรัพย์สินของทตเก็บมาได้ แต่ของทจะใช้สอยนนั้น

ไฟกใหม่เสยสน ขงตวเรานจะอยกบ้นายโจรไม้ได้ จะพลอยเสยชอเสยง
 ว่าเป็นพวกโจรมร้ายไป จะไม้เสยชอเสยงแต่ตว จะพลอยเสยชอถงบตาบยา
 ตายายทตายไปน่นตว ยจจะไปหาเฮงจนครทเมืองเฮยนอนฮจจะควรคต
 แลวจงพตกบ้นายโจรทงสามว่า เรามครคนทงชอเฮงจนไปอยกบเกงเสยด
 เซยงกนงมรทษามเมืองเฮยนอนฮ เดมเรว่าจจะไปตามบิตาเราไม้ให้ไม้ บคน
 บานชองกไมมแลวเราจจะลาทาทงสามไปตามครของเร นายโจรทงสามว่า
 ทานอย่าไปเลยจงอยดวยกนก่อนเดต ถ้าทานไมยอมอยกบชาพเจาทเชาน
 แลว กตองรอพงชาวตมรทษามเมืองฮวอมกยเจยบสงบแลว ชาพเจาจจะปลุก
 สร้างบ้านให้ทานใหม่ ไร่ไหนาน ๆ จงคอยไปเดต ชอจันว่าเราจจะไป
 ทาครนน ปรารกนจะทวราชการสืบไปกายหน้า จจะไดมความสขบ้าง
 นายโจรทงสามว่า ถ้าทานจะทาความสข ชาพเจาทงสามจจะยกทานชน
 เป็นใหญ่ให้สทชชาตอยกบทานทงสน ถ้าทานเห็นจาทเชานคบแคบผคนนอย
 ชาพเจาจจะไปหาทกวางใหญ่เกลยกล้อมชองสมไฟว์พลมากชน ทานกคง
 มความสขสบาย ชอจันว่าตวเรานผมอเซมแซงไมมราคสังใด ขงทาน
 ทงสามจจะยกให้เป็นใหญ่ ชอเสยงกจะปรากฎไปทงแผ่นดินว่าเราเป็นพวก
 โจร มีเสยชอเสยงของบิตาแลตวเรำไปหรือ เรายอมไม้ได้ จจะชอไปหา
 ครกก่อน และผคนทตามมานนเขาสมครอยดวยกนก็ตามใจเขา คนทงนน
 กยอมเป็นโจรทงสน ชอจันอยกบ้นายโจรอกสทาวน จงบอกกบ้นายโจรว่า
 เราจจะลาทานไปก่อนแลว นายโจรทงสามอ้อนวอนเท่าไรชอจันกไมยอมอย
 จดแจงแตงตวรอวบรอมเงินทองของตวพร้อมแลว กถานายโจรทงสามออก
 จากเขาเซยวฮวชวไปแต่ผเดยว นายโจรทงสามตามมาสงจันพนเขตแดน
 แลวก็กลับไป

ฝ่ายซอจันครนเดินทางไปได้สบहांนถึงเมืองออยจว ซอจันจึงคิดว่า
 เฮงจันครของเราจะมาอยู่เมืองนบางตอกกระมัง จำจะเข้าไปในเมืองสืบ-
 ชาวดูให้เหตุผลจึงคอยเดินต่อไป คิดแล้วก็เดินเข้าไปในเมืองออยจว เห็นม
 การละเล่นสนุกสนานทถนนตลาดผู้คนขายของมาก ซอจันก็เข้าไปในโรง
 ขายนาชาเจ้าของโรงถามว่าท่านจะกินนาชาชนิดใด ซอจันว่าเราจะกินชาที่
 ออย่างดีเจ้าของโรงก็จัดนาชามาให้ทหนึ่ง ซอจันกินนาชาแล้วถามเจ้าของ
 โรงว่าเมืองออยจวนเขาว่าคนคณหนึ่งชอเกงเฉียดฮันนอยู่ตรงไหน เจ้าของ
 โรงบอกที่บ้านเกงเฉียดฮันนอยู่ตรงไป ซอจันถามอีกว่า ท่านรู้จักเฮงจันคร
 ทหารบ้างหรือไม่ เจ้าของโรงว่าทบ้านเกงเฉียดฮันนมีแซเฮงอยู่สามคน
 แต่ไม่รู้วาคณไหนชอเฮงจันพดยังไม่ทันจะขาดคำ มีชายคณหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่
 เดินเข้าไปในโรงนาชาเจ้าของโรงเห็นก็บอกกับซอจันว่า ท่านจะถามถึง
 เฮงจันก็ถามท่านคณนเถิด ท่านเป็นชนนางอยู่ทบ้านเกงเฉียดฮันน ซอจัน
 เห็นรูปร่างลักษณะชายคณนนั้นก็เข้าไปคณบแล้วพดว่า ท่านอย่าถือข้าพเจ้า
 เฉย ท่านแซไวชอใด ชายคณนเห็นรูปร่างลักษณะซอจันดี จึงรีบคณบ
 แล้วบอกว่า ข้าพเจ้าชอลดตเป็นชนนางอยู่ในเกงเฉียดฮันน กิดจาท่านน
 ชาวเมืองไหนแซใดชอไรเล่า ซอจันบอกว่าข้าพเจ้าแซชอชอจัน อยู่ตามล
 บ้านชอเกชง แขวงเมืองฮัวกิมกย ท่านรู้จักเฮงจันเป็นครพดกทหารแปด-
 สบหมนทตงเกยเมืองหลวงมาชอนบางหรือไม่

ลตดได้พงจึงพดว่า ท่านชอชอจันอยู่ตามลบ้านชอเกชงหรือข้าพเจ้า
 ไดยนชอเฉยปรากฏอยู่แต่ไม่รู้จกตว ชงครของท่านนทกอไทยวย
 มาทหมายจะทาวรายจงใดหนมา แต่หาไดยนทเมืองนไม่ ไดยนชาว่าไป
 อยู่กับเกงเฉียดเซยงกทเมืองเฮยนอนฮู วนนข้าพเจ้าไดยมาพบท่านกิดแล้ว

เชิญไปกินโต๊ะเสปสุราด้วยกันก่อนเกิด พดแล้วเขาจงมือชอจน ๆ ชัดไม่ได้
 กเตนตามมาด้วย เห็นผคนยนต์เป็นหม่มไม่แจงว่าตสิ่งใด ลุดตกบชอจน
 กเขาไปไกล ชอจนเห็นธงยหอกจาไควาลตงผเป็นครเดม บदनมาเทยว
 ผกหตศษยกบชายยาชผงดา ชอจนกตวงเขาไปเรียกวาท่านอาจารย์ไปไหน
 ชาวเจ้าไม่ได้พบท่านนานแล้ว ลุดตงโดยนเหลยวมาตคจาไควาชอจนศษย
 ของตัว จึงถามว่าเจ้าไปไหนจึงได้มาถึงเมืองนี้ ลุดตบอกรว่าท่านเป็นคร
 ของชอจน มาไปกินโต๊ะเสปสุราด้วยกันให้สบายสักเวลาหนงเกิด ลุดตงเกบ
 สิ่งของไว้แล้วตามนายภักพากันไปทโรงสุราแห่งหนง เจ้าของสุราแซ่ลือ
 มสุราตสาระพตสงของต ๆ มีชายทุกอยาง ลุดตสงไหจตโต๊ะและสุรามาแล้ว
 สตามนายภักชวนกันกินโต๊ะเสปสุราจนทนากันถึงเพลงอาวอต่าง ๆ ลุดตโดยน
 เสยงคนทรมโรงชายสุรารองไหว่าไร จึงหยมถ้วยสุราชว่างไป เจ้าของโรง
 เห็นกตคใจเขาไปถามลุดตว่า ท่านจะเอาของสิ่งใดกับอกข้าพเจ้าโดยต
 อยาโกรธขงเลย ลุดตว่าไมหรือ เราพาพวกพ้องมาเสปสุราเป็นกร
 สนุกสบาย ทำไมจึงไหคนมารองไหอองอยู่ทน เจ้าของโรงว่าไมไหคน
 ในโรงข้าพเจ้าตอกโรงไกลเคียงกัน พอลูกสองคนนนั้นไม่แจงว่าท่านมาเสป
 สุราจึงไตรงไห ลุดตว่าผู้ใดช่างไม่กล้วเกรงเราบ้างเลย เจ้าจงไปเอาตัว
 สองคนพอลูกมาหาเรา เจ้าของโรงสุราก็ไปเรียกสองคนพอลูกมาแล้วลุดต
 กถามว่าเจ้ามาแต่ขางไหน จงไตรงไหอองด้วยเหตุอันใด ทญิงบุตร
 ผุเตมานนบอกรว่า ชาวเจ้าเป็นชาวตงเกยเมืองหลวง บิดามารดากบชาวเจ้า
 มาหาพนองทเมืองอยจวกไม่พบ เขาพากันไปอยู่เมืองนำเกยเสยแล้ว บิดา
 มารดากบชาวเจ้ากพกอยู่ทโรงเตยม มารดาชาวเจ้าบวดยตาย ชาวเจ้ากบ

บิดาจึงได้เที่ยวมาพบท่านผู้หญิงแซ่แต้ชื่อโต้ว เป็นคนขายหม่มมั่งเงินทองมาก
เห็นข้าพเจ้าก็จะเอาไปเป็นภรรยาบ่อย แต่โต้วก็มาจากบิดาข้าพเจ้าว่าจะ
ให้เงินสามพันตำลึง บิดาข้าพเจ้าก็ยอม แต่โต้วเขียนต้วมาให้บิดาข้าพเจ้า
แล้วพูดว่า เงินสามพันตำลึงนั้นยกกันด้วยกนกก่อนจึงจะให้ บิดาก็ยอมให้โต้ว
ข้าพเจ้าไปอยู่กับเป็นสามีภรรยาอยู่กับแต่ โต้วได้สองเดือนเศษแต่ที่ว่า— เงิน
สามพันตำลึงนั้นแต่ โต้วก็ไม่ให้ ภรรยาหลวงของแต่ โต้วเขียนต้วข้าพเจ้า
จนยับเยินแล้วเอาต้วข้าพเจ้ากับบิดามาฝากเจ้าของโรงเตียมเรียงเงินสามพัน
ตำลึงคน ถ้าโต้วเงินจึงจะปล่อยให้ข้าพเจ้าไป ซึ่งเงินสามพันตำลึงนั้นบิดา
ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เอามา แต่จะชอกนคนเดียวชวดให้ตลอดเขาเขนกกไม่มี นหาก
แต่เดิมข้าพเจ้าได้หัดร้องเพลงอยู่บ้าง จึงได้มาร้องเพลงขอทานทางหลาย
ปรารภกันว่าเอาไว้ออกสักกับสองคนพ่อลูก เจ้าของโรงก็เรียงจะเอาค่า
เข้าโรงของเขา ข้าพเจ้าเอาเงินทขอทานได้ให้ค่าเข้าไป ในสองเวลานั้น
ไม่มีท่านผู้ใดมาให้ร้องเพลง เงินทองก็ไม่ได้ ท่านเจ้าของโรงเรียงเอาค่าเข้า
ข้าพเจ้าไม่มีให้ แต่จะชอกนกกไม่มี นงอดหัวอยู่จึงได้ร้องไห้ด้วยเหตุดังนี้
ลุดตจึงถามผู้เฒ่าบิดานางนงว่าแซ่ไรชื่อโต้ว พวกนี้ไปอยู่ที่โรงเตียมผู้ใด
เดี๋ยวนี้แต่โต้วอยู่ที่ไหน บิดานางจึงบอกว่า ข้าพเจ้าแซ่กมขอไล่ บุตรสาว
ข้าพเจ้าขอชยเหลียน พวกนี้มาสำนักอยู่ที่โจวเกเตียม แต่โต้วนั้นอยู่ที่
สะพานจอหงวนเกย ลุดตแจ้งความตงนกกโกรธ จึงพูดว่า แต่โต้วเป็นคน
ขายหม่มสำหรับเอาหมไปส่งที่แกงเจียคฮ้อยทกวน บदनมากดขมเหงคนจน
ให้โต้วความเดือดร้อน เราจะไปทบตเสียให้แทบตาย พุดแล้วบอกกับ
ชองจัน ลุดตว่า ท่านทั้งสองคอยข้าพเจ้าอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าจะไปตแต่โต้ว
เสียให้เซตหลาบแล้วจึงจะกลับมา ชองจัน ลุดตห้ามไว้เป็นหลายครั้งแล้วว่า

ทำนอย่าโกรธเขานักเลย เวลาพรวงนจคงคอยไปว่ากลัวกัน ลุดคคอยคลาย
 ความโกรธลง จึงถามกิมไลบิตานางชยเหตุย่นว่ เราจะให้เงินไปชอกกิน
 ตามทาง สองคนพอลกกจกกลับไปบ้านเดี่ยเกิดจะไปได้หรือไม่ กิมไลว่า
 ทานเมตตาชาวพเจานนพระคณหนักหนา แต่ภรรยาแต่โตจะเอาเงินสามพัน
 ตาลงทบทรสาวชาวพเจ้าไม่มีเงินให้ ที่ไหนเขาจะยอมให้ไปละ ลุดคคว่
 ชอนนไม่เป็นไรอยู่พนักงานเราเอง ลุดคคหยิบเอาเงินออกมาหาตาลงเห็น
 นอยนถ จึงถามชอกจนวนาทานมีเงินมาให้ชาวพเจายมก่อนพรวงนจะใช้ให้
 ชอกจกหยิบเงินออกสงให้สบตาลง ลุดคคเอาเงินสบหาตาลงสงให้กิมไล
 บิตานางชยเหตุย่น กาชบสงว่จจจคแฉงหาเสบียงไปกินตามทางให้พอเกิด
 เวลาพรวงนเขาเราจะมาคอยบองกันอันตรายให้เจ้าไปได้โดยสะดวก กิมไล
 กบบตรสาวรบเงินสบหาตาลงมความยนตคกเขาคำนบลุดคค แลวกลามาท
 โรงเตยมตามเดิม ลุดคคกับชอกจก ลตง กกนโตะเสพสุราพุดจากันเสร็จแลว
 ลุดคคบอกกับเจ้าของโรงสุร่วว่ เวลาพรวงนจจจะเอาเงินมาคคให้ เจ้าของ
 สุร่วว่ไม่เป็นไรคอก เขยู่ทานมากินเกิด สตามนายก็ออกจากโรงมา ชอกจก
 ลตง ก็ลาลุดคคไปพักอยู่ทโรงเตยม ลุดคคกลับมาถึงบ้านมความแค้นแต่โตว
 ยงนถ

ฝ่ายกิมไลกับบตรสาวไปถึงโรงเตยมกคคเงินค้เข้าค้ชาวให้แก
 เจ้าของเสร็จแลวก็ไปเที่ยวจางเกวยนกบชอเสบียงไวพรอม

ฝ่ายลุดคคกรนรวงเขากตรงมาเรียกหากิมไลทโรงเตยม กิมไลออก
 มาคานบ ลุดคคถามว่จจจคแฉงเสร็จแลวก็ไปเกิด กิมไลกับนางชยเหตุย่น
 กยนตคานบลุดคค แลวกิมไลหาบสงของพามบตรออกจากโรงเตยม เจ้าของ
 โรงเตยมเห็นกิมไลหาบสงของพามบตรสาวไป ก็ออกมาจับตัวไว้ ลุดคคเห็น

ตั้งนิจถามเจ้าของโรงเตยเมว่า กิมโลเป็นหนค้ำเข้าโรงและค้ำข้าวของกิน
 ว่าให้เสร็จแล้ว ลุตตว่าเขาไม่ได้เกยวของสิ่งใดแล้วก็จะชดชวางไว้ทำไม
 เล่า เจ้าของโรงเตยเมบอกวว่า แต่โตวเขาต้วมาฝากข้าพเจ้าเร่งเงินสามพัน
 ตาลงค้ำสินสอด ลุตตว่าจะเอาเงินค้ำสินสอดก้เขากับเราเถิด เราจะรับให้
 เจ้าของโรงเตยเมก้ไม่ปล่อยให้ไป ลุตตโกรอเขามือตบปากเจ้าของโรงเตยเม
 ล้มลงเจ้าของโรงเตยเมกลุกวงหนีเข้าไปในโรง ลุตตก้ให้กิมโลกับบุตรสาว
 เดินออกจากเมืองอยจิวไป ลุตตนกกลวว่าเจ้าของโรงเตยเมจะติดตามไปทำ
 ให้กิมโลได้ความลำบาก กยन्छอยุทหน้าโรงเตยเมชานานไม่เห็นผู้ใดตาม
 ไปเห็นกิมโลบุตรสาวเดินพันไปไกลแล้ว ลุตตก้เดินตรงไปบ้านแต่ โตวที่
 สะพานจอหงวนเกย

ฝ่ายแต่ โตวนนตงรานชายหมอยุหน้าบ้านเป็นหลายร้าน เวลา
 วนนนแต่ โตวนั่งตลกจางตตหมชาย พอลุตตไปถึงบ้านก้เรียกแต่ โตว ๆ
 เหลียวไปตเห็นลุตตมากเขญไหงแล้วถามวว่า ท่านมาหาข้าพเจ้าตวดย
 ชุระสิ่งอันใดลุตตแกล้งบอกแต่ โตวตวดยความโกรรจะหาเหตุพาลจิววาท จึงวว่า
 นายทหารใหญ่ทเกงเลียดยี้ โหมาเอาเนอหมลบชง ไม่ให้มันตจจนสกนิต
 หนง แล้วให้เชอตชนเล็ก ๆ แต่ โตวโตพงกสงไหลกกจางทว ลุตตว่าไม่เอา
 จะให้ตวเจ้าเชอตเอง แต่ โตวกเขาเชอตเนอหมอยุ

ฝ่ายเจ้าของโรงเตยเมทภรรยาแต่ โตวเอานางชยเหลียนก้กับบิตาไปให้
 เร่งเงินนน ครนลุตตตบตยบเย็นโลหิตไหลกกเขาฝาคลมศรชะเดินมาทมาย
 วว่าจะบอกกับแต่ โตว เห็นลุตตนงอยทนนกไม่อาจจะเขามา ยन्छอยุแต่ไกล
 แต่ โตวเชอตเนอหมโตลบชงแล้ว กทนเบนชนเอาใบไม้ทอจะให้คนถือไปส่ง
 ลุตตว่าอย่าเพอก่อน นายทหารใหญ่ลงมาว่าจะเอาหมนหมอกลบชงไม่ให้เนอ

ตดแลวเชตชนเล็กเหมือนกัน แต่โตวได้ฟังก์ โกรธ แต่ไม่รู้ว่าจะทำประการใด
 จงสงให้ลูกจ้างทำ ลุดตว่าไม่ได้เจตของทำเอง แต่โตวกเขาเชตม่นหม
 อยประมาณครหนงเสวจแลวกเอาไปไม่หอยจะให้เอามาส่ง ลุดตว่าอย่าเพอ
 กอนยงอกสงหนง จะเอาแต่กระตักออนไม่ไหเนอแลมมตตอกสขงแต่โตว
 โกรธมากชน พุดว่าทานมาแกล่งเวาหรือ ลุดตได้ฟังก์ โกรธนักจึงเอา
 ศวระสุกรนนขวางไปปลุกหน้าแต่โตว ๆ ก็เอามตจะเข้าพนลุดต ๆ จับมือ
 แต่โตวจุดออกมานอกโรง เอาเทอถบแต่โตวดมลงแลวพุดว่า เจาขาม
 ขายมมเงนภกขยของตวไหเวยกเบนคณเบนทาน เทยวชมเทงกตชเอาบตร
 สวกม โลมมาเบนภรรยาออยเงนทองกไม่ไหเขา ภรรยาใหญ่ของเจาเชยนต
 จมยบเยน แลวยงจะเอาตวไปเวงเงนออก นางชยเหลยนภกับมตาเขาเบน
 หนเงนทองสงไตของเจา เหนวเขาพลตบ้านเมองมา ญาตพนองไม่
 ชมเทงเอาตามอ่าเกอใจ พุดแลวลุดตก็เอาเทอถบแต่โตวอก ลุดจางแลคน
 ทงหลายทออยในบ้านแต่โตวเห็นกไม่อาจเข้าชวย แต่โตวเจบปวตเหลยทน
 กรองไหคนชวย ลุดตลบชาไปปลุกชายโครงแต่โตวขาดใจตาย ในทันไดนน
 ลุดตจงคตว่าแต่โตวตายเขากคงเอาตวเวาไปทำโทษ ญาตพนองเวาจะสง
 ชาวกไม่ม จาจะหนเอาตวรอดไปก่อนเกิต คิตแลวกเดนมมาแกล่งบนสำทบ
 วาเวลาพล่งนคงจะไตเทมกน พุดคงนภรบเดนหนไป

ฝ่ายบุตรภรรยาแต่โตवनนภเข้ามาแก้ไขไม่พ่น บุตรภรรยาแต่โตว
 กทาเรองราวไปยมนตอศรภษาเมองออยจววา ลุดตแต่โตวตามของชาพเจา
 ตาย ศรภษาเมองออยจวอานเรองราวแงความแลว จึงพุดกับภรรยาของ
 แต่โตววา ชงลุดตคณนเบนชนนางนายททวอชกบเชยวของ ชนนางนาย
 ททวใหญ่ทเกงเลยคชู้ ครนเวาจะไปจับตวลุดตเอาตามอ่าเกอใจนนไม่ได้

จะต้องไปบอกกับเชียวของเกงเจียด ไทวากอน เจ้าจางคอยเวาอยู่ทนเกิด
 ผู้รักษาเมืองอุยจวกเอาเรื่องราวไปแจ้งกับเชียวของเกงเจียดว่า บตรภรรยา
 แต่ไต่จวทำเรื่องราวมาขย่นว่า ลุตตแต่ ไต่จวตาย เราจึงได้มาแจ้งให้ท่าน
 ทราบก่อน เชียวของเกงเจียดจึงคิดว่า ลุตตมผมอเซมแซงกจรวง แต่เป็น
 คนโง่เงาไม่มีปัญญา ไปเที่ยวฆ่าฟันเขาตาย ครนเราจะกนกกางไว้
 เป็นถาวรแผ่นดินจ่าจะพูดจาเลือกใส่ไปเสียให้พ้น คิดแล้วจึงว่าลุตตคนน
 เป็นขุนนางนายทหารอยู่ในเกงเจียดเซียงกงผู้รักษาเมืองเอียนฮันฮับดาของ
 ชาวพเจ้า เตมชาวพเจ้าไปขอตัวลุตตมาอยู่เป็นเพื่อนกนถาทานจับตัวลุตต
 ได้เอาไปไต่ถามรับเป็นสัตย์แล้ว ท่านจะทำโทษกตองมหนังสือไปบอกกับ
 ผู้รักษาเมืองเอียนฮันฮื่อ ไททวากอน สืบไปภายหน้าผู้รักษาเมืองเอียนฮันฮื่อ
 จะมาเอาตัวลุตตกับชาวพเจ้าจะเอาทโทษให้ ผู้รักษาเมืองอุยจวกจึงพูดว่า
 ถาเราไต่ตัวลุตตมาชำระไต่ความแล้ว จึงจะมีหนังสือไปให้ผู้รักษาเอียนฮันฮื่อ
 ฮับดาของท่านทราบ พุดตงนนแล้วกลากลับมาบ้าน ให้เฮงกวนฉัดคุมทหาร
 ยึดคนไปจับตัวลุตตมา

เฮงกวนฉัดกคานบลามาคุมทหารออกจากโรงชำระ ตรงไปถึง
 บ้านลุตต เห็นประตูใส่กลอนมน ถถามชาวบ้านใกล้เคียงกันว่า ลุตตไป
 ข้างไหน ชาวบ้านบอกว่าเมอกอนหน้าท่านหมอยหนังสือ เห็นลุตตสะพาย
 หอฉาขาวของเดินไป เฮงกวนฉัดได้พังก ไททหารพงประตเขาไปเห็นแต่
 สงของทไมดกแจงว่าลุตตหนีไป เฮงกวนฉัดจึงเอาตัวเจ้าของทกับชาวบ้าน
 ใกล้เคียงมาเที่ยวถามหาลุตตก็ไม่พบ จึงพาเอาตัวเจ้าของทกับชาวบ้าน
 ใกล้เคียงมา แจ้งความกับผู้รักษาเมืองว่า ลุตตหนีไปเสียแล้ว ผู้รักษา
 เมืองส่งให้เอาตัวคนเหล่านี้มาขึ้นขังไว้ก่อน และให้กรมการไปขึ้นสูตรบาดแผล

แต่โต้วผู้ตาย แล้วให้บุตรภรรยาแต่โต้วผู้ตายไปจัดหีบใส่ศพไว้ แต่ให้คอย
ไว้ตัวผู้ตายมาเมื่อไรจึงจะให้แต่งการฝังศพตามธรรมเนียม

ฝ่ายผู้รักษาเมืองอุยจิวให้ทหารเที่ยวตามจับตัวลตดักไม่ได้ จึงเอา
เงาของทกบชาวบ้านใกล้เคียงมาชำระ เขียนคนละเกาทัณฑ์สบทวาพวกเหล่านั้น
ละเมิดให้ลตดักหนีไปได้ ทำโทษแล้วก็ปล่อยคนเหล่านั้นกลับไป ผู้รักษา
เมืองอุยจิวพบปะลตดักให้จับตัวส่งมาจะให้เงินพันตำลึง เขียนหนังสือว่าตรูป
แล้วมอบให้มาไซกอกแยกย้ายกันไปทุก ๆ หัวเมือง

ฝ่ายลตดักหนีออกจากเมืองอุยจิวได้ ก็รีบเดินไปประมาณครึ่งเดือน
เศษ ถึงตำบลงมังกย แขวงเมืองโต้วจิว เข้าไปในเมืองเห็นผู้คนตงราน
ชายชองต่าง ๆ เป็นอันมาก ลตดักเดินไปตามถนนเห็นคนขนเบ็นหมุกแฉะ
เข้าไปดู ลตดักไม่รู้จักหนังสือ มีชายผู้หนึ่งอ่านหนังสือทบทออยู่นั้น ใจความ
ว่าลตดักเป็นขุนนางนายทหารตำแหน่งที่เรียกว่าทตอญเมืองอุยจิว ตแต่โต้ว
ตายแล้วหนีมา ถ้าผู้ใดรู้จักตัวจับได้จะให้เงินพันตำลึงลตดักได้ฟังก็สะดุ้งใจ
เดินถอยห่างออกไป พอกิมโลได้เดินออกมาเที่ยวเล่นเห็นลตดักจำได้ ตรงเข้า
ไปกอดตัวลตดักไว้แกล้งเรียกว่า เตยตัวกอบแปลว่าพแชเตยไปไหนมา ก็
ลูบมือลตดักไปโห่พนมคน แล้วพดกบลตดักว่าท่านช่างกล้าหาญนักไม่รับข้าง
หรือ ผู้รักษาเมืองโต้วจิวเขียนหนังสือว่าตรูปท่านมาจับได้ จะให้จับตัว
ส่งไปเมืองอุยจิว ชงท่านมคณกบชาวพเจ้าเป็นทขย ชาวพเจ้าไม่ลบบุญคุณ
เลย มาพบท่านเขาวนนมความย่นตนัก ลตดักได้ฟังตงนนักจำได้ว่ากิมโล
ที่เราได้ช่วยปล่อยมาจึงได้เกิดความซนเพราะกิมโล จึงถามกิมโลว่าท่าน
พาบุตรสาวมาว่าจะไปตงเกยเมืองหลวง หรือเหตุใดจึงมาอยู่เมืองนเลา
กิมโลบอกไว้แต่แรกชาวพเจ้าคิดว่าจะเดินทางไปตงเกยเมืองหลวง ครนมา

ใกล้เมืองโตจพบพวกพ้องของข้าพเจ้าคนหนึ่ง เคยอยู่ที่ตงเกียดด้วยคน
 บदनเขามาตงโรงค้าขายอยู่ที่เมืองโตจ ชวนข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยแล้วชักนำ
 ให้บุตรสาวข้าพเจียมฉวขอเตยฮวนเงยเศรษฐี ข้าพเจ้าจึงได้อยู่กับบุตรสาว
 ที่เมืองนยงไม่ได้ไป ลุดตกยนต์พูดว่า ท่านมทพงพอได้ความสุขกตแล้ว
 แต่เราหนีมากเพราะความเรื่องท่าน เวลานี้ไปพบแต่โตจ เราจึงได้
 ทูบตายแล้วกลับมา ก็มิได้ว่าขอเชิญท่านไปพักผ่อนที่บ้าน
 ข้าพเจาก่อน บุตรสาวของข้าพเจาก็จะสนองคุณท่านอยู่มิได้ขาดเศรษฐี
 ตามของบุตรสาวข้าพเจานั้นก็อยากผูกพันเพลงฮาอุดต่าง ๆ เชิญท่านไป
 บ้านกับข้าพเจ้าเถิด ก็มิได้พาสูดตมาที่บ้าน เชิญเข้าไปข้างในจัดที่โถง
 แลวงกรองเรียกนางชยเหลียนบุตรสาวมาบอกว่า ท่านผู้มคณกับเรา มาถึง
 บ้านแล้ว เจ้าไปค้ำน้ำโดยเร็ว นางชยเหลียนได้ฟังกรบออกมาค้ำน้ำลูต
 ก็มิได้จึงไปจัดหาโต๊ะแลสุรามาล้างลูต นางพูดจากันอยู่จนเวลาเย็น

ฝ่ายเตยฮวนเงยเศรษฐีมาจากบ้านภรรยาใหญ่ จะมาหานาง
 ชยเหลียน เห็นลูตตงกนโต๊ะเสปสุราอยกสักคณว่าเป็นชกน จึงไปเรียกผู้คน
 บ่าวไพร่มาประมาณยสิบคน ตรงมาถงบ้านทนางชยเหลียนอยู่ ก็เขาลอม
 ร้องว่าจับตัวให้ได้ ลุดตตกใจออกมาดูเห็นผู้คนมาก ก็ถอกระบองคอยบองกัน
 รักษาตัวไว้ ก็มิได้เห็นกทามว่าอย่าเพ่ง่วนวายก่อน แลวงเดินออกไปบอกกับ
 เตยฮวนเงยเศรษฐีว่า ผู้มคณคนนทนางชยเหลียนภรรยาท่านแล้วให้ฟังไม่ใช่
 ผู้อนตอก อย่า่วนวายเลย เตยฮวนเงยเศรษฐีได้ฟังกส่งให้บ่าวไพร่กลับ
 ไปแล้ว เตยฮวนเงยก็เข้าไปค้ำน้ำลูต ๆ เห็นจึงถามก็มิได้ว่าผู้ใดก็มิได้
 บอกว่าขอเตยฮวนเงยเศรษฐี เป็นตามนางชยเหลียนบุตรสาวข้าพเจ้าเอง

ตูตตได้ฟังกรบคานบเป็นอนต เตยอวนเงยจึงพูดว่าช่างท่านมคณกับบิตา
 และภรรยาของข้าพเจ้านน ก็เหมือนมคณกับข้าพเจ้าด้วย วนนได้มาพบ
 ท่านเป็นบุญหนักหนา พุดแลวกไหขาวไพร่ไปจัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงลุตต
 ก็เลาะความขงตแต่ ไตวตายให้ฟังทุกประการ แลวลุตตกับเตยอวนเงยก็
 สาบานเป็นพนองกัน เวลาคนวนนลุตตนอนอยู่ที่บ้านกิมได้ ครนวัง—
 เขาเตยอวนเงยชวนลุตตไปที่บ้านภรรยาใหญ่ตำบลชดไปชวน ครนถึง
 เตยอวนเงยก็ชวนลุตตเข้าไปในบ้าน จัดทโห่งคานบกันแล้ว ก็จัดโต๊ะ
 และสุรามาเลี้ยงลุตตเป็นอนต ลุตตพักอยู่ที่บ้านเตยอวนเงยเจ็ดแปดวัน
 กิมได้ไปบอกกับลุตตว่า มคณมาสอดแนมตบ้านข้าพเจ้าจะจับตวจทาน
 บคนแจ้งว่าท่านมาอยู่กับเตยอวนเงยที่ตำบลแล้ว เขาจะมาจับตวจทาน
 ให้ไต ลุตตว่าถ้าเขามาจับตองไปกับเขา เตยอวนเงยว่า ท่านพุดตงน
 ไม่ควร ครนจะปล่อยให้ท่านไปเสียก็มีความอาลัยหนัก แต่ข้าพเจ้าเห็นอบาย
 อยู่อย่างหนง พอจะพักอาศัยคณภยอนตรายได้ แต่กลัวท่านจะไม่ยอม
 ลุตตว่าถ้าท่านเมตตาเห็นควรแล้วข้าพเจ้าก็จะยอมทำตาม เตยอวนเงย
 ว่าเต็มบี่ และบิตาของข้าพเจ้าได้เรยไรงเงินทำบุญไว้ทวดเขาเงาไทชัวเป็น
 อนมาก ทวดนนมหลวงเจดแปดรอยของค ตงแต่นไปทางประมาณสามสิบ
 หลวงจนเงาวดเขาเงาไทชัวเรียกข้าพเจ้าว่าชจู เป็รียบเหมือนเงาของวัด
 เมอกอนนนข้าพเจ้าไต่บนไฉวา จะพาพวกพ้องมาบวชเป็นหลวงจนอยวดน
 สกของคหนง แต่ยังไม่มผู้ ไตเขาจะยอมบวชถ้าท่านยอมบวชเป็นหลวงจนไป
 อยวดเขาเงาไทชัวแล้ว จะชดสนเงินทองสังของอน ไตข้าพเจ้าจะสงเคราะห์
 ท่านกับข้าพเจ้ากไต่อยู่ใกล้กัน เตยอวนเงยว่าตงนเพวระกฏหมายเมองจน
 คนโทษถึงตาย ถ้าหนีไปบวชไต่กพนโทษพนกยทงสน ลุตตได้ฟังก็คิด

ว่าถ้าเราจะหนตอไปก็ไมมทส่านกฮาศย ครนจะหลบหลกชอนตวอยุกบ
 เตยฮวนเงยเครชฐูกคงไมพนภย โหน ๆ เรากไดทามตแควบวชเสยกตตอก
 คตตงนนจงพตกบเตยฮวนเงยว่ ซงท่านเมตตามาแนะนำโหนนซาพเจาก
 ยอมตามคำท่าน จงไดจตทาส่งชองให้พรอมเถิตเตยฮวนเงยส่งโหนจตส่งชอง
 โวพรอมเสรง

ครนรุ่งเช้า เตยฮวนเงยก็พาตวลุตตกับส่งชองทงปวงไปทวด
 เขาเงาไทชัว

ฝ่ายหลวงจันตจันเจาวัด แง้ววเตยฮวนเงยเจ้าชองวัดมาก็
 เรยทาศษยทงปวงออกมاتอนรบเขมูเตยฮวนเงยก็เข้าไปซ่างใน— แล้ว
 หลวงจันตจันเจาวัดตามเตยฮวนเงยว่ ท่านมาหาซาพเจาดวยอระสังอันใด
 หรือ จงไดเอาชองมาเบนนมมาก เตยฮวนเงยบอกวาซาพเจามอระอัย
 อย่างหนง เตมไดบนโหวว่าจะบวชพวกพองโหยยทวดนสกกของคหนง ซง
 ส่งชองนนกกจตหาโหวพรกพรอมแลว แต่ยงไมมผู้ใด บตนซาพเจามนอชอง
 คนหนงชอลตต ตงใจจะมาบวชจงไดพามา ท่านจงส่งเควระทกบซาพเจา
 ดวย หลวงจันตจันเจาวัดไดพงจงตอบว่ ถาตงใจจะมาบวชแลวกไมเบนน
 ซาพเจาจะจตแงบวชให้ท่านอຍาวตกเสย หลวงจันคษยทงปวงเห็นหน้า
 ลุตตตรายนากลว จงเข้าไปกระชบแกท่านอาจารย์ว่ คนทจะบวชเห็นจะไม
 ไซคนต คงหลบหลกทนมมาแต่เมองโตเบนนแน ถาท่านรบโหวจะพากันลาบวก
 ทงสน หลวงจันตจันเจาวัดไดพงคษยทงหลายวากลว กลกออกมอาบนา
 ชวระตวสนรวคแลว กจตอปปเทยมนชนบซาพระ นางพจรรณาดลตตวว่าจะเบนน
 คนตรายประการโต ดวยหลวงจันตจันเจาวัดนบนเบนนผวเคษ อาจลวจงร
 การงานทงปวง ครนนางพจรรณาดอຍคุรหนงกรควมชด จงบอกกับคษย

เหล่านานว่า ดตคนเป็นคนซอตรง ตามบนพำมาจติ นานไปก็จะได้สำเร็จ
 เหมือนกัน เจ้าทงหลายไม่รู้จักสังโต เห็นแต่หน้าตาตราย ก็ว่าเป็นคนพาด
 ชงเจ้าทงหลายอยู่ในวัดนสลดตคนเดยวกไม่ได้ ศษยทงหลายได้ฟัง ก็คิดว่า
 ทานอาจารย์นเห็นวาเตยอวนเงยเศรษฐีมงเงินทองมากเกรงใจเขา ถ้าเป็น
 คนของเศรษฐีกตทงสน คิดแลวกไม่อาจจะว่ากล่าวประการใดหลวงจันตจน
 เจ้าวดเรียกลตตเข้าไป โกนผมสำเรจกบวชลตตเป็นหลวงจัน ตงขอใหม่
 เรียกว่าหลวงจันลตตชม แลวส่งสอนให้ประพฤตการทจะรักษาคลตต่าง ๆ ตอ
 ไป หลวงจันลตตชมกจากวส่งสอนไว้ทกประการ เตยอวนเงยนงสนทนา
 กบหลวงจันตจนเจ้าวดและหลวงจันลตตชมตวยการต่าง ๆ เวลาควนนน
 เตยอวนเงยกนอคนควงอยทวดเขาเงาไทชว

ครนเวลารุงเขา เตยอวนเงยจงลาหลวงจันตจนเจ้าวด และ
 หลวงจันลตตชมกกลับมา หลวงจันเจ้าวดกบหลวงจันลตตชมกตามมาส่งจน
 นอกวัด เตยอวนเงยกเรียกหลวงจันลตตชมมา สงวาทาพเจ้าจะลาทาน
 กลับไป แต่การสังโตทานจงประพฤตให้ตอยาให้เหมือนเมออยงไม้ได้บวช
 ถ้าจะตองการใช้สอยสังโตงอันใดก็ให้ไปเอาเถิต สงแลวกควนบลาไป
 หลวงจันเจ้าวดกบหลวงจันลตตชมกกลับมาทวด ครนมาถงทอยแลวหลวงจัน
 ลตตชมกเขาอน ศษยเหล่านนชวนกันวา หลวงจันลตตชมไม่ทองหน่งสอ
 สวดมนตเอาแต่เดิน หลวงจันลตตชมกทมเถยงเอา ศษยเหล่านนจงไปพอง
 ตอหลวงจันเจ้าวดวา หลวงจันลตตชมเอาแต่อนไม้ได้เล่าหน่งสอสวดมนต
 เลย หลวงจันเจ้าวดวา ขางเถิตอยาได้ว่ากล่าวเขาเลย ศษยทงหลาย
 กพากนงเสย ตงแต่นมาไมมผู้ใดว่ากล่าวได้ ครนอยมาประมาณ
 ทาเดือนเศษ หลวงจันลตตชมจงคิดว่า เวมาอยูนกนานแลวไม้ได้กนสังโต

อดอยากหนักหนา เตยวอวนเงยก็ไม่เห็นเอาหมเบ็ดไก่และสุรามาไถกนบ้าง
 เลยคิดแล้วก็ไม่มีความสบายเดินออกไปนั่งเล่นที่ศาลาหน้าวัดขงมชายผู้หนึ่ง
 หาบถังสุราเดินมาถึงศาลาหน้าวัดก็หยุดหาบถัง หลวงจันลตขมเห็นถึง
 ก็ถามว่าท่านหาบถังอะไรมา ชายนั้นบอกว่าในถังนั้นสุรารายชาติ หลวงจัน
 ลตขมถามว่า ถังหนึ่งจะขายเท่าไร ชายผู้นั้นตอบว่าท่านไม่หรือชาวบ้าน
 เหล่านอนอยู่ในบึงคบหลวงจันตจันเจ้าวัดทงสน หลวงจันเจ้าวัดสงไว้ว่าไม่ให้
 ผู้หนึ่งผู้ใดขายสุราให้หลวงจันในวัดนี้ ถ้าผู้ใดขายสุราให้หลวงจันก็จะทำ
 โทษเขียนต ขงตวซาพเจานหลวงจันเจ้าวัดให้เงินไปทำทุนขายสุรา ซำพเจ้า
 ไปขอสุรามา ก็ขายให้แต่คนทำงานอยู่ในวัดสำหรับห้ามหลวงจันไปมา
 แห่งใด ๆ จะขายสุราให้ท่านนั้นไม่ได้ หลวงจันเจ้าวัดก็จะเขียนตขับไล่
 ซำพเจ้าเสีย ซำพเจ้าจะไปอยู่ที่ไหนได้ หลวงจันลตขมถามว่าเจ้าไม่ขาย
 จริง ๆ หรือ ชายผู้นั้นว่า เขาไปฆ่าเสียก็ไม่ขาย พดแล้วก็หาบถังสุรา
 วิ่งหนีไป หลวงจันลตขมไล่ตามทันก็ยึดคานไว้ เขาเทอาบชายผู้นั้นลง
 หลวงจันลตขมก็เบ็ดถังสุราออกกนจนสนกลงหนึ่งแล้วจึงบอกกับชายผู้นั้นว่า
 เวลาพรุ่งนี้ไปเอาเงินทวดเถิด ชายผู้นั้นจึงคิดว่าถ้าไปเอาเงินทวด ท่าน
 หลวงจันเจ้าวัดก็คงรู้ว่าเราขายสุรา คงจะทำโทษเขียนตเราแล้วก็จะเอาเงิน
 ทุนไปเสียส่น จ้าจะหนีไปเสียดีกว่า คิดแล้วกลอุบายไม่ได้ตอบประการใด
 หาบถังสุราชนบ่าหนีไป หลวงจันลตขมเดินกลับมาเมาสุรามากทวชน ก็
 ตรงเข้าไปในวัด ศษยทรรษาประตูดเห็นหลวงจันลตขมเมาสุราจึงห้ามว่า
 อย่าเข้าไปเลย ท่านอาจารย์ได้ประกาศไว้ว่าหลวงจันรูปใดเสพสุราเข้ามา
 ในวัดระเขียนตสสบทแล้วจะไล่เสีย ถ้าท่านจะเข้ามาพอกซำพเจ้าก็จะถูก
 เขียนตด้วยจึงไปเสียเถิด หลวงจันลตขมไม่ฟังชนเข้าไปในวัด ศษยทงสอง

จึงไปเรียกพวกคหบดีคหบดีเหล่านั้นนถอกระบองมาห้าม หลวงจันตขมไม่ฟัง
 กเขาคลุมรมต หลวงจันตขมขึงกระบองโตตคหบดีเหล่านั้นเจ็บปวดไป
 หลายคน หลวงจันตขมจากบองคหบดีเขาไปฟ้องหลวงจันตจันเจ้าวดว่า
 หลวงจันตขมเสพสุราเมาเที่ยวทบตคหบดีเจ็บปวดเป็นหลายคน หลวงจัน
 เจ้าวดก็ออกมาห้ามใจไม่ให้ทตกัน แลวจากหลวงจันตขมว่า ตงแต่
 วนนเจ้าวยาทาตอไปหลวงจันตขมคกเขาคานบบอกวา คหบดีเหล่านั้นขมเหง
 ขาพเจานก นหากวาเกรงท่าน ไมกระนนขาพเจาจะตให้ตายสน หลวงจัน
 เจ้าวดก็ให้คหบดีพียงหลวงจันตขมไปนอน แลวคหบดีเหล่านั้นกมาแจงกับ
 อาจารย์วาเมื่อเดมจะมาบวชขาพเจาได้ห้ามท่านใจแลว บคนหลวงจันตขม
 ทำให้อองวนขนทงวด ผคนทงหลายกพากันนินทาได้ ท่านจะให้หลวงจัน
 ตขมอยู่ในวัดนอยางไรได้ หลวงจันเจ้าวดวาอยาอองไปเห็นแกเตยอวนเงย
 เศรษฐีเกิด ขงหลวงจันตขมนนนานไปภายหน้าความรู วิชาสังโตชาน
 ชานาญกจะโตสำเวจเป็นเขยน เจาทงหลายอชย้าว่นวายเลย คหบดีเหล่านั้น
 กหวเราะวา ท่านอาจารย์ขางเหนงวา หลวงจันตขมเป็นคนดีไปได้ แลว
 ต่างคนก็ไปทอຍ

ครนรงชนเขาหลวงจันตจันเจ้าวดก็ให้คหบดีไปเรียกหลวงจัน-
 ตขมมาพูดวา ขงเจามาบวช เราส่งสอนให้เจาเรียนถอศดแปดชอเจากร
 อยุ เหตุไฉนจึงไปเสพสุราเมามาทบตคหบดีในวัดและพวกทำกาจเจ็บบวชเป็น
 หลายคน คหบดีเหล่านั้นกไมคดจะอยุทงสน นหากวาเราเห็นแกเตยอวนเงย
 เศรษฐีตอกเจ้าจงโตอยุ หากไมเราจะได้เลย หลวงจันตขมวาขาพเจา
 ผดแลวท่านอยาตอโทษเลย ตงแต่นลบตอไปขาพเจาไมทำเชนนอก ท่าน
 อาจารย์วาจะชนเสพสุราตงกลาวจะไล่เลย พุดแลวก็เอาเสกวางเกงทตมา

ส่งให้ หลวงจันลุตซมรับค่านับลากลับมาทออยู่ ตงแต่นั้นมาหลวงจันลุตซม
ก็ไม่อาจทำการลวงเกินต่อไป อยู่ในวัดได้หาเดือนเศษ

อยู่มาวันหนึ่งหลวงจันลุตซมเดินไปเล่นนอกวัด ได้ยินเสียงผู้คน
ฮือฮือกอดเห็นวาคงมตลาด จ้าวว่าจะไปเที่ยวเล่นบ้าง คิดแฉกกลับเข้าไป
ในวัดเดินตรงไปตามทาง เห็นมตลาดแห่งหนึ่งมีช่างตเหล็ก หลวงจันลุตซม
เข้าไปถามวามเหล็กด้างหรือไม่ ช่างตเหล็กเห็นรูปร่างโตใหญ่น่ากลัว
ก็ตกใจไม่มีใครจะบอก หลวงจันลุตซมถามออก ช่างตเหล็กจึงบอกว่าเหล็ก
ดคมอยู่ท่านจะทำสังโตหรือ หลวงจันลุตซมบอกว่า จะตีไม่เท่าอันหนึ่ง
กับงาวเล่มหนึ่ง ช่างเหล็กถามว่าท่านจะตีงาวจะเอาหนักสักเท่าใด แต่
ไม่เท่าอันไม่เป็นไรข้าพเจ้าจะตีให้งาม หลวงจันลุตซมบอกว่างาวนั้นจะเอา
หนักหรือชงไม่เท่าเหล็กนั้นตามแต่จะทำได้เถิด ช่างเหล็กบอกว่า รอยชงนั้น
หนักนัก กลัวท่านจะใช้ไม่ได้ แต่กวนของครึ่งแผ่นดินสามก๊ก ก็ใช้งาว
หนักแปดสิบเอ็ดชงเท่านั้น หลวงจันลุตซมวากวนของกับเรากเป็นมนุษย์
เหมือนกัน ใช้งาวหนักหรือชงไม่ได้อะไร ช่างเหล็กว่า ครนข้าพเจ้าทำแล้ว
ท่านใช้ไม่ได้จะบ้วยการเปล่าดอกกระมัง เขาแต่ห้าหกสิบชงเถิด

หลวงจันลุตซมว่า ถ้ากระนั้นจะให้หนักแต่แปดสิบเอ็ดชงเท่านั้น
กวนกึ่งถือ ช่างเหล็กว่า ท่านจะเอาหนักแปดสิบเอ็ดชงแล้วข้าพเจ้าจะ
ทำให้อึด แต่ไม่เท่าอันหนักหกสิบชงช่างจะหนักเบาประการใดหลวงจัน
ลุตซมว่าดีแล้ว จะเป็นราคามากน้อยเท่าไร ช่างเหล็กว่าของสองสิ่งนี้จะ
เขาแต่ห้าตำลึง หลวงจันลุตซมก็หยิบเงินห้าตำลึงส่งให้แล้วพูดว่า ถ้าทำ
ดีเราจะมรางวัลให้ท่านอีก ช่างเหล็กรับเงินไว้ บอกกับหลวงจันลุตซมว่า
ข้า ๆ หนอยท่านจงมาเอา หลวงจันลุตซมก็ลาออกจากโรงเหล็กเดินไป

ตามถนน เห็นโรงขายสุราและสิ่งของต่าง ๆ ก็ตรงเข้าไปในโรงนั้น บอก
 เจ้าของว่าจะขอสุรากิน เจ้าของโรงขายสุราก็พาเราตงโรงขาย
 สิ่งของต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับท่านอาจารย์วัดเขาเงาไท้ชว่ทงแถบ ท่านให้ทุน
 มาค้าขายและกำชับสั่งไว้ว่า ไม่ขายสุราให้กับหลวงจีน ถ้ามีผู้ใดขาย
 ให้จะเอาตัวไปเขยจนแล้วจะเรียกเอาเงินหนักคน ซึ่งท่านจะมาขอสุรากินน
 ้าพเจ้าชายให้ไม่ได้ เชิญท่านไปหาขอทอนเถิด หลวงจีนลูตซิมฮอนวอน
 เทำไต่เขาก็ไม่ขายให้ หลวงจีนลูตซิมไปเที่ยวถามโรงอื่น ๆ เป็นหลาย
 แห่งก็ไม่มีผู้ใดขาย หลวงจีนลูตซิมเดินไปจนท้ายตลาดเห็นโรงขายสุราม
 ียอกโรงหนึ่ง ก็เข้าไปบอกเจ้าของสุร่าว่า เราเดินมาแต่เมืองไกลเห็น
 เห็นอยหวนก็จะขอสุรากินบ้าง เจ้าของสุร่าสำคัญว่าหลวงจีนมาแต่ไกล
 ไม่เคยเห็นหน้ากขายสุร่าให้ หลวงจีนลูตซิมกินสุร่าสนหลายสับขามแล้ว
 ตามถามกับแกลมสั่งไต่บ้าง เจ้าของสุร่าว่าไม่มีสิ่งใด หลวงจีนลูตซิม
 ตามว่าในกระทะเคี้ยวสั่งไต่ เจ้าของสุร่าว่าเคี้ยวเนื้อสุนัข ท่านเป็นหลวงจีน
 กินไม่ได้หลวงจีนลูตซิมวานนแหละของชอบใจของเราแล้ว เอามาขายให้
 เราม้างเจ้าของสุร่าก็เอามาขายให้ หลวงจีนลูตซิมกินสุร่ากับเนื้อสุนัขจน
 มนเมาสนสุร่าถงหนงสนชสองตอ ก็คิดเงินให้เจ้าของสุร่า แล้วออกจาก
 โรงสุรามาถงศาลารวมวดกเขานงพักอยู่ทศาลา จึงคิดว่าแต่เรามาบวชก
 นานแล้วยังไม่ได้ชกชอมฝีมือลองตเลย จำจะชกชอมทำทางไว้ให้คล่อง
 แคลวคตแล้วกลกชน ราเพลงฮาวอิต่าง ๆ และหลวงจีนลูตซิมนยงเมา
 สุร่าหนกกยงมกาลงมากชน ตรงเขาลกเสาศาลาหกกพงลง คิชย์ในวัด
 ไต่ยมนเสยงสนนกรชวณกนออกมายุ เห็นหลวงจีนลูตซิมเมาสุร่าทำเสาศาลา
 หกกกกลับเข้าไปในวัดบิตบระตุวดเสย หลวงจีนลูตซิมเห็นเสาศาลาหกกจะ

เดินเข้าไปในวัด ครั้นไปจะถึงประตูดูเห็นรูปตักตายนกอดด้วยอุฐูปนคันทอง
 ยนถอกกระบองอยู่รปหนึ่ง รูปหนึ่งยงหวเราะอยู่ หลวงจุนลตชมวาตกตา
 นถอกกระบองจะตเวาพรอ กวงไปฉดเอากระตานศาลามาตรูปตักตายน
 ประตูหักพังลง เห็นรูปหนึ่งยงหวเราะอยู่กว่าเจาหวเราะเราทำไม ฉวย
 เอากระตานทบรูปตักตายนพงลงอกรูปหนึ่ง แลฉเดินเข้าไปเห็นประตูฉมิต
 กรองตวาตวาถ้าไม่เบัดประตูให้เข้าไปเราจะเอาไฟเผาฉวตเสีย ศษยเหลานน
 ได้พงกตกใจเบัดประตูให้ หลวงจุนลตชมเข้าไปทหน้าพระทาสงของ
 แตกทาสายเสียเบอนอนมาก ศษยเหลานนเห็นก็โกรธ ครั้นจะไปบอก
 กับทานอาจารย์กกลฉจะไม่เชื่อ จึงไปร้องเวียกตามบรรดาศษยทงปวง
 ประมาณสามร้อยเศษ ถอเครื่องศสตราวอตรงจะมาต หลวงจุนลตชมเห็น
 กลฉนทกเอาชาโตะทหน้าพระออกสู้รบกับศษยเหลานน ศษยสามร้อย
 สุ่มมอหลวงจุนลตชมไม่ไต่เจบบวยเบนหลายคน หลวงจุนตจุนเจาวต
 ไต่ยนเสียงอของถออกมาก เห็นหลวงจุนลตชมเมาสราสู้รบกับศษยเหลานน
 อยู่ ศษยเหลานนเจบบวยเบนหลายคน กรองตวาตวา หลวงจุนลตชมเสพ
 สราทาศษาบชาใหม่ศธรรมเนยมไปอกแลฉ ศษยทงหลายเห็นทานอาจารย์
 มากพากนส่งบอยหลวงจุนลตชมวางชาโตะเข้าไปคกเข้าคานบอาจารย์

หลวงจุนตจุนเจาเมอกรงกอนเรากงต ใจเห็นแกเตยอวนเงยเครษสุ
 ครงนเจามาทาเหลือเกินตอไปอก เห็นจะอยตด้วยกันไม่ได้ ศษยทงหลายได้
 พงอาจารย์วากฉวกับหลวงจุนลตชมตงนนักชวนกันเกบ สงของจะ ไปอยู่ท
 อน ทานอาจารย์กอนอวนศษยทงปวงไฉว่าเจาอย่าฉนวนวายไปเลยจะฉดแจง
 ให้หลวงจุนลตชมไปเสียให้พน ศษยเหลานนได้พงกตรออยู่หลวงจุนตจุน
 เจาวตเชยนทงสอไปถงเตยอวนเงยว่า หลวงจุนลตชมเสพสราเมาทาชาว

ของกับศาลาและรูปตักตาทหน้าประตูตักหงแต่กทำลายเสียสน แต่ทำ
 ดงนเป็นหลายคร่งหามปรามเท่าไรก็ไม่พง เหลือสติปัญญาจะต้องให้ไปอยู่
 ทอนขนจะอยทวดนคษยทงหลายกจะพากันไปเสียหมดสน เขียนหนังสือ—
 แลวให้ศษยถือไปถึงเตยอวนเงย ๆ รมหนังสือคลอกอานแจ้งความแลวก
 เขียนหนังสือตอบมาว่า ขงศาลากับสงของทงหลายทักพงเสียไปข้าพเจ้า
 จะใช้ให้ แต่หลวงจนลดขมมน ทานจะให้ไปอยู่ที่แห่งใดก็ตามแต่ท่านจะจัด
 แจ้งเถิด เขียนหนังสือแลวมอบให้ศษยถือมากงหลวงจนตจน ๆ แจ้งความ
 ในหนังสือตอบของเตยอวนเงยแลวกเรียกหลวงจนลดขมมาบอกว่า— เจ้า
 ทาจนวายนหลายคร่งชาวของทักพงเสียไปมาก ศษยทงปวงเขาเคนเคอง
 นก เจ้าอยทมนเห็นจะไม่ได้ เวียงมคษยอกคนหนึ่งไปเป็นอาจรรยอยัดไต
 เสียกกกยอยทตงเกยเมืองหลวงขอหลวงจนตเชิงเขียนขอ เราจะหนังสือ
 ให้เจ้าไปอาศัยอยู่กับเขา หลวงจนลดขมว่าตามแต่ท่านจะเมตตาข้าพเจ้า
 จะปฏิบัติตามไม่ขัดขวาง หลวงจนตจนเจ้าวดกเขียนหนังสือไปถึงหลวงจน
 ตเชิง แลวเอาเงินสบตาลงกบเสอกางเกงสำหรับใส่หลวงจนมาส่งให้แลว
 ภาขบสงว่า เวลาคนนเรานงพจารณามความอยสขอเจ้าจงจำไว้ ขอหนังสือ
 ว่า พบพุ่มไม้ให้ลูกบน ขอสงว่า ถ้าพบภเขาจะมงมทรพยสนเงิน
 ทอง ขอสงว่า ถ้าพบบ้านเมืองและขนนางจงลดยกย้ายหนี ไป
 ขอสงว่า ถ้าพบดงเปรยบเหมอนแมนาไฟเป็นทหยคพกอยเพียงน
 ขงความสขอจนเจ้าอย่าใดลมเลย หลวงจนลดขมจาได้ทงสขอแลวกรบ—
 หนังสือกบเงินเสอกางเกงคานับลาออกจากวัดเขาเงาไทชัวไปหาช่างเหล็ก

เอางาอกับไม้เท้า แล้วเอาเงินให้ช่างเหล็กออกเล็กน้อยพอสมควรก็ออกเดิน
ทางตรงไปตั้งเกยเมืองหลวง

ฝ่ายศิษย์ในวัดเขาเงาไท่ซัว ครนหลวงจันลตซิมไปจากวัดแล้วก็
พากันชนมยมนต์ เตยอวนเงยเศรษฐีจากข้างท่าศาลาและส่งของทงป่วง
ทหกฟงให้งตงตามเค็มแล้วก็กลับไป ตงแต่นมมาศิษย์ทงหลายกม
ความสุขเหมือนแต่เดิม

ฝ่ายหลวงจันลตซิมมอถอไม้เท้าเอางาอกับเท้าห้อยหอสั่งของ เดิน
ทางไปได้ครึ่งเดือนเศษ ครนเวลาเย็นก็เข้าสำนักโรงเตยวมตามทางก็
ไม่เข้าอาศัย เวลาค่ำหนึ่งเดินไปชมเขาชมบ่อกเพ็ดเพ็ดไม่ทันเข้าอาศัย
โรงเตยวม พนระยะทางไปไม่มีโรงเตยวมอาศัย เวลาจวนค่ำรีบเดินไปมี
แสงไฟสว่างอยู่ข้างหน้าก็ตรงเข้าไป เห็นบ้านเรือนอยู่เป็นหมู่ผู้คนชนของ
สับสนกัน หลวงจันลตซิมเดินไปยืนอยู่ที่ประตูบ้านชายเจ้าของบ้านเห็นก็
ถามว่า หลวงจันจะไปข้างไหนจันลตซิมบอกกล่าว เราเดินทาง
เกินระยะมาจะขออาศัยหยุดพักสักคนหนังกจะลาไป ชายนั้นว่าคาวนนเขา
จันลตซิมอยู่จงไปเสียเถิด ถ้าอยู่ทนเขาคงจับท่านมัดไว้ หลวงจันลตซิม
ว่า เหตุการณ์อย่างไรวางจะจับเราไม่กลัว หลวงจันลตซิมกับชายเจ้า
ของบ้านกัทมเถียงกันสองชน มีผู้เฒ่าคนหนึ่งเดินออกมาถามว่า ทะเลาะ
วิวาทกันสองด้วยเหตุอันใดหลวงจันลตซิมบอกกล่าวเรามาแต่วัดเขาเงาไท่ซัว
จะขออาศัยสักคนหนังกจะลาไป ชายเหล่านั้นว่าจะจับเรามัดไว้
จึงได้ทมิเถียงกัน ผู้เฒ่าได้ฟังว่ามาแต่วัดเขาเงาไท่ซัว ก็เชิญเข้าไปข้างใน
จัดทโหนงแล้วพูดว่า พวกข้าพเจ้าเหล่านี้ไม่รู้จักอะไรจึงได้วิวาทกับท่าน
อย่าได้ถือโทษเลย ในบ้านข้าพเจ้าเวลาคาวนนมอระอยู่สองหนง แต่ท่าน

จะพอสักคนเดียวมันไม่เป็นไร หลวงจันลุตขมมีความยินดี ตอบว่าชอบใจ
 ท่านหนักหนา แต่ท่านแซ่ไรชื่อใดจึงบอกให้เราทราบ ผู้เฒ่านั้นบอกว่าเป็นเจ้า
 ชาวบ้านเรียกว่าเจ้าไทก้ง ตำบลบ้านนเรียกว่าถอยช้วน ชงตอของท่าน
 แซ่ใดชื่อไร หลวงจันลุตขมบอกว่าเราแซ่ลู่ ท่านอาจารย์วัดเขาเงาไทชัว
 ไชยชอขม เจ้าไทก้งกยนต์จึงถามว่าท่านถิ่นของสดคาวหรือถิ่นบวช
 หลวงจันลุตขมว่าเราถิ่นใดทุกอย่าง สดคาวสุวานนเป็นของชอบใจ เจ้าไทก้ง
 ส่งให้จตุระและสุรามาละเลียงหลวงจันลุตขม แล้วเจ้าไทก้งจึงบอกว่า เวลา
 ความนเขาออกนอกท่านอย่าออกไปนอนนิ่งอยู่แต่ในห้อง หลวงจันลุตขม
 ถามว่าเหตุการณ์อื่นใดจึงได้ไม่ได้ เจ้าไทก้งว่าบุตรสาวข้าพเจ้าจะมีดวง
 มีความวิตกกัง หลวงจันลุตขมว่าการอนนกลเป็นมงคล เหตุไฉนท่านจึงได้
 มีความวิตกด้วยชอใด เจ้าไทก้งว่าการมงคลอนนมไซข้าพเจ้ายอม เป็นการ
 ขมขนกัน หลวงจันลุตขมว่าจะมาขมขนเช่นนั้นไม่ได้ เหตุผลประการใดท่าน
 จึงเล่าให้เราฟังเถิด เจ้าไทก้งบอกว่า ทเขาถอยช้วน มนายโจรอยู่สอง
 คน ไพร่พลทหารประมาณห้าหกร้อยคน คอยตีปล้นราษฎรอยู่เนืองๆ เวลา
 วันหนึ่งนายโจรทั้งสองมาตีปล้นที่ตำบลน ครนมาเห็นบุตรสาวของข้าพเจ้า
 นายโจรชอบใจจะเอาไปเป็นภรรยา เขาทองหนักยสบตาลงกับแพรม้วนหนึ่ง
 ขมขนให้แก่ข้าพเจ้าว่า ความนจะมาแต่งงานยกนด้วยกับบุตรสาว
 ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ยอม นายโจรจะจับพวกข้าพเจ้าฆ่าเสีย ข้าพเจ้า
 ถอดดาบยกตองจำใจให้ หลวงจันลุตขมได้ฟังก็โกรธจึงพูดว่า ท่านอย่า
 วิตกเลย ถ้านายโจรมาเราจะว่ากล่าวไม่ให้อยู่กับบุตรสาวท่าน เจ้าไทก้ง
 ว่านายโจรใจทมิฬร้ายเหินจะไม่ฟัง หลวงจันลุตขมว่า เราเรียนวิชามา
 แต่ท่านอาจารย์ นายโจรนั้นจะร้ายอย่างไรก็ไม่กลัว เวลาความนท่านจง

พามิตรของท่านไปซ่อนไว้ที่ห้องนอน หองนั้นเราจะเข้าอยู่ ถ้านายโจรมา
 เราจะว่ากล่าวให้กลับไปเสียจึงได้ ท่านจงวางใจเป็นอิสระของเราเองเล่าไท่กั๊ง
 ว่าท่านอย่าพูดเล่น ถ้าไม่สำเร็จชีวิตข้าพเจ้าคงตาย หลวงจันลุตซิม
 จึงตอบว่า ข้าพเจ้ารับอาสาท่านแล้วมิให้ท่านเป็นอันตรายได้ ถึงมาดแมน
 เสียทักจะพาท่านหนีไปไหนหนอ หองบุตรสาวท่านอยู่ที่ไหน จึงพา
 เราไปอยู่ในนั้นเถิด เล่าไท่กั๊งก็จกดย้ายบุตรสาวไปอยู่ห้องนอนแล้วพา
 หลวงจันลุตซิมไปอยู่ห้องนอน หลวงจันลุตซิมเข้าไปในห้องส่งเล่าไท่กั๊งว่า
 ท่านจงไปจัดสิ่งของไว้รับนายโจรให้ดี สิ่งใดที่เอาจากบ้านไม่เท่าวางไว้
 ริมเตียงข้างมุ้งตัว หลวงจันลุตซิมก็เข้าไปในมุ้งปิดประต่มุ่งเสียนอนคอย
 อยู่ในนั้น เล่าไท่กั๊งออกมาจากห้องปิดประตู่ห้องตแล้ว ส่งคนใช้ให้จัดการ
 มงคุดไว้คอยท่านนายโจร บ่าวไพร่ก็ชวนกันจัดการไว้พร้อม

ครั้นเวลาค่ำได้ยินเสียงมีพาทย์ครกครนโห่ร้องมา ผู้คนติดตามนอน
 ก็ชวนกันออกไปดูที่หน้าบ้าน เห็นทหารจุดคบไฟเดินเป็นแถวมานายโจร
 ทสองขมาอยู่ข้างหลัง ครั้นมาถึงเล่าไท่กั๊งก็ออกไปคุกเข่าคำนับนายโจร
 แล้วพูดว่า เชิญท่านเข้าไปข้างในเถิด นายโจรทสองเห็นเล่าไท่กั๊งมากก็เข้า
 คำนับจึงพูดว่า ท่านเป็นพ่อตาข้าพเจ้าแล้ว หากจะมาราคำนับไม่ และ
 ท่านจัดการงานไว้คอยรับโตใหญ่ชอบใจนัก เชิญท่านลุกขึ้นเถิด เล่าไท่กั๊ง
 นนคิดว่านวยใจไม่แจ้งว่าหลวงจันลุตซิมจะคิดอ่านประการใด ก็แข็งใจ
 พูดว่า ข้าพเจ้ากับพวกเหล่านี้ได้ฟังบุญท่านพากันชวนขมยมนต์ จึงได้จัดการ
 ไว้คอยท่าน นายโจรได้ฟังก็ใจลงจากมาเข้าไปในบ้าน เห็นเล่าไท่กั๊งตั้งโต๊ะ
 บูชาไฟโคมสว่างขาวของทิไซสอยต่าง ๆ นั้น ก็เอาของใหม่สีแดงทงสน
 นายโจรก็ตรงเขานางบนเกาธหน้าโต๊ะ เล่าไท่กั๊งส่งคนใช้ให้ยกโต๊ะและ

ดูมาแล้ว นายโจรแล้ว นายโจรถามเล่าไท่กั้วว่าบุตรสาวท่านอยู่ที่ไหน
 ไม่เห็นออกมาปฏิบัติเลย เล่าไท่กั้วว่าบุตรสาวข้าพเจ้าเป็นคนชราอายุอยู่แต่ใน
 ห้องนายโจรกินอาหารพอเป็นทีแล้วจึงว่าบุตรหญิงท่านอยู่ที่ไหนจึงพาเราไป
 เกิด เล่าไท่กั้วพาไปถึงห้องแล้วบอกว่า ห้องนี้แหละบุตรสาวข้าพเจ้าอยู่
 เล่าไท่กั้วก็กลับออกมาด้วยความวิตกกังวลใจ

ฝ่ายนายโจรทั้งสองผลัดประตู่ห้องเข้าไปเห็นไม่มีไฟ จึงพูดว่าพ่อตา
 เรานเห็นขงแนนนก แต่ชนไฟไม่จุดไว้หรือไม่มีน้ำมัน พรุ่งนี้เราจะให้
 บ่าวไพร่หามน้ำมันมาสกกถนง พดแลงกล้าเข้าไปร้องเรียกนางนงว่า
 เจ้ามารับด้วยเวลาพรุ่งนี้จะตั้งให้เป็นยหยิน หลวงจุนลุตซมได้ฟังดังนั้น
 ก็กลัวว่าเราจะไว้ กลองนายโจรจะรักกันขมหนึ่งฟังอยู่ นายโจรกล้าเข้าไปถึง
 ประตูขงแล้วพูดว่า ยังไม่ทันไรก็หลับไม่ออกมารับเราด้วย ก็เขามอกล้าถก
 ทองหลวงจุนลุตซมๆ กอดตัวนายโจรไว้พอนายโจรจะร้องหลวงจุนลุตซมก็
 เขามือทบนายโจรล้มลงเอาเท้าเหยียบไว้ พอนายโจรจะร้องหลวงจุนลุตซม
 ก็เขามือทบนายโจรล้มลง เอาเท้าเหยียบไว้ แล้วพูดว่าเจ้ามาเที่ยวขมเหง
 กตขเขาตามอำเภอใจ ถอดอย่างไรไม่กลัวความตายหรือ นายโจรก็ตกใจ
 บวดยกรองเรียกให้พวกโจรช่วย เล่าไท่กั้วได้ฟังเสียงนายโจรร้องก็ตกใจคิด
 ว่าหลวงจุนลุตซมจะพดจากบ้นายโจรประการใดกลับไปทบทกั้น เห็นจะเกิด
 ความใหญ่เป็นแน่ จึงพูดว่าหลวงจุนลุตซมมาทำกรรมให้เรา แล้วจุดไฟ
 เข้าไปดู เห็นหลวงจุนลุตซมเหยียบนายโจรไว้ นายโจรก็ร้องให้พวกโจร
 ช่วยพวกโจรเข้าไปดูเห็นขงนงออกมาเอาเครื่องศัสตราวุธเข้าไปช่วย
 หลวงจุนลุตซมเห็นพวกโจรมากช่วยเอาไม้เท้าเขาสรรกับพวกโจรๆ สรร
 ฆมอหลวงจุนลุตซมไม่ได้ถูกตเจ็บบวดยกแตกหนีไป นายโจรทั้งสองนนถุกต

เจบบ่วยหนออกไปโตกตรงชนมารองว่า เล่าไท่ก่งตแลวดคงเหมมอกนกกขบ
 มาหนักลับไปเขา เล่าไท่ก่งกล้วนจนวนสรองว่า ท่านมาทำกรรมให้ข้าพเจ้า
 แลว หลวงจนวนลตขมว่าท่านอย่าวิตกเลย เวนเป็นชนนางนายทหารอยู่กับ
 เล่าของเก้งเจดตเซียงกิง ณเมืองเฮียนฮันฮี้ เพราะด้วยเรตคนตายจึงได้
 มาบวชเป็นหลวงจนวนถึงนายโจวจะยกมาสักเท่าใดก็อย่าได้ตกใจเราจะสู้รบ
 คนเดียว พดแลวกให้พวกเล่าไท่ก่งไปเอาง้าวในห้อง พวกเล่าไท่ก่งยกง้าว
 ไมขน หลวงจนวนลตขมกเขาไปเอาง้าวออกมาว่าเพลงฮาวอูให้ด เล่าไท่ก่ง
 เหนกาดลงและมมอเซมแซงกวางใจหายทกข จึงพดว่าท่านช่วยชีวิตพวก
 ข้าพเจ้าไว้เถดหลวงจนวนลตขมว่า เวนมาสุรียงมกาดลงมากท่านจงจัดหา
 สุรามากนให้เมาเราจะช่วยให้พ้นภัยจางได้ เล่าไท่ก่งกจัดหาโต๊ะและสุราม
 เลียงหลวงจนวนลตขม แลวกนงคองพวกโจวอยู่

ฝ่ายนายโจวทหนงนงอยู่ทเขาถฮวยชว คิดว่าจะมาตนายโจวท
 สองแตงงาน พอพวกโจวทแตกหนมาเขาไปแจ้งว่านายโจวทสองนนเขา
 ทบตจนวนยบเขน พอนายโจวทสองไปตงกแจ้งความชงหลวงจนวนทบตให้พง
 ทกประการ แลวจงพดว่าพชวยแกแคนสกกวงเถด ข้าพเจ้าถกตเจบบ่วยนกก
 นายโจวทหนงได้พงกโกรธ จึงพดว่านองอยู่รกกษาควเสยกอน พจะไปจับ
 ตวหลวงจนวนมาชาแกแคนเสยให้ได้ พดแลวกสงพวกบรวารเตรียมเครของ
 ศัสตราวอไวพรอมเสวจ นายโจวทหนงกแตงตวถฮวยชวชนมาคัมไพรพด
 ออกจากเขาถฮวยชว ตรงมาตابلบ้านถฮวยชวณ

ฝ่ายหลวงจนวนลตขมนงพดอยู่กับเล่าไท่ก่ง พอพวกพองของเล่าไท่ก่ง
 เขาไปบอกวนายโจวทหนงคุมทหารมาเป็นอน่มาก หลวงจนวนลตขมได้พง

จึงพูดกับเล่าไท่กั๋งและคนเหล่านั้นว่า ท่านทั้งหลายอย่าตกใจเราจะออกไปสู้รบเอง ถ้าเวลาดนายโจรล้มลง พวกท่านจงตรึกกันเข้าจับมัดไว้ จะได้เอาตัวไปส่งตามกระทรวง พุดแลงกแต่งตวจองวาวออกมานอกบ้าน เห็นพวกโจรถือคบไฟสว่างตรงมา หลวงจันลุตซิมยืนดูอยู่

ฝ่ายนายโจรทหนึ่งคุมไพร่พลมาถึง จึงร้องทวาดว่า หลวงจันอยู่ไหนให้เร่งออกมาโดยเร็ว หลวงจันลุตซิมได้ฟังก็โกรธยิ่งนัก ร้องทวาดว่าเจ้าไม่รู้จักเราหรือ ก็เอาง้าวฟันไป นายโจรเอาทวนบ้องกันไว้คิดสงสัยว่าหลวงจันรูปเหมือนนักบิณฑุกนทหนึ่ง นายโจรจึงพูดว่า อย่าเพิ่งสู้รบก่อน ข้าพเจ้ายกบท่านเคยได้พบกนทตามลไหนดลไปเสียแล้ว ท่านแซ่ไรชื่อใด หลวงจันลุตซิมว่า ท่านไม่รู้จักหรือเราเป็นขุนนางนายทหารของเล่าของเกงเงยตเซียงกง ณเมืองเฮียนฮันฮูลิตต ต้องไปบวชเพราะมีความใหญ่ อาจารย์ไห้ชอลุตซิม นายโจรทหนึ่งได้ฟังทวเราะ ลงจากม้าวางทวนเข้าไปคำนับ แลวเรียกวาท ตเฮานองทสองเกือบตาย หลวงจันลุตซิมได้ฟังตงนนักสงสัย ถอยห่างออกไปพิเคราะห์เหตุเหมือนจะเป็นลตงนักได้จึงคิดว่าลตงคนนพบกนทเมองฮยจว คิดแลวก็วางงาวลง ลตงเข้าไปใกล้ถามว่าเหตุไฉนจึงมาบวช หลวงจันลุตซิมว่ามาข้างในเถิดจะเล่าให้ฟัง แลวชวนกนมาเข้าไปข้างใน เล่าไท่กั๋งเห็นตงนนักตกใจจึงคิดว่า หลวงจันลุตซิมเราสำคัญว่าเป็นคนตกลบมาเป็นพวกโจร พวกเราจะพากันยับเยินเสียตอกกระมัง คิดแลวก็มีความวิตกนกกนงต้อย หลวงจันลุตซิมเห็นเล่าไท่กั๋งไม่สบายใจ ก็ร้องเรียกเล่าไท่กั๋งใหม่นางตวยกน แลวพูดว่าท่านอย่าวิตกเลย ลตงนายโจรนเป็นพวกพองของเรา หลวงจันลุตซิมก็เล่า

ความตงแต่ไท่เงงกิมโล่พอนางชยเหลียน แลวตแต่โต้วตายหนีไปเมืองโต้วจว
 พกิมโล่กับบุตรสาวจนได้บวชเป็นหลวงจีน ไท่ตงนายโจ้วฟังทุกประการ
 แลวความคนเราจะไปตงเกยเมืองหลวงมาอาศัยอยู่ที่ไหน นายโจ้วทเวตนนคอ
 ผู้ใด และอนเมอจะจากกันเจ้าไปอยู่ที่ไหน จึงได้มาเป็นโจ้วอยู่เขาน ลตง
 บอกว่าเวลานั้น พกบข้าพเจ้าและชอจันกินโต๊ะเสปสรายอยู่ที่โรงเกาเหลา
 ณ เมืองฮยจวที่ไท่เงงกิมโล่แลวจากกันไป ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ที่โรงเตยม
 คนหนึ่ง ครนรุ่งเช้าได้ข่าววาพตแต่โต้วตายผู้รักษาเมืองฮยจวให้ทหารเทยว
 จมตวพ ข้าพเจ้าแจ้งความแลวจึงไปเทยวหาชอจันจะปรกษาหารือกันไม่
 พบ เห็นทหารเทยวหาจะจับพอยุ่นวาย ข้าพเจ้าจึงเกบเครื่องยาทคาศาย
 พอสสมควรได้หนีหนีมา ครนถึงเช้าถอฮวยชว นายโจ้วททานตนนคมไฟว์พด
 มาจะเอาเงินค่าทางกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ยอมให้จึงได้สรบกัน นายโจ้ว
 สู้ข้าพเจ้าไม่ได้ยกข้าพเจ้าชนเป็นโตอองจึงโต้อยู่ที่เขาน นายโจ้วทพทบตนน
 ชอจวทอง ไฟว์พดเรียกวาเชยวป่าออง หลวงจันลตชมโต้วจงวา เรา
 จากกันมาชานานหนักหนาแลว และจวทองชงเป็นเชยวป่าอองนนพไม่วจก
 จึงได้ทบท เจ้าจึงไปห้ามเสยออย่าใหุ้่นวายความเรอองบุตรสาวเล่าไท่ก่ง
 ต่อไป ด้วยเล่าไท่ก่งมบุตรหญิงคนเดียว ตวกแกแลวหมายจะพงบุตร แลว
 มาทำให้เขาโต้วความเดอตรอนตงนไมควร เล่าไท่ก่งโต้วงกดีใจจดี โต้วและ
 สรามาเสยงหลวงจันลตชมกับลตงนายโจ้วแลว เล่าไท่ก่งก็เอาทองค่า
 หนักยสบตาลงกับแพรสมวณมาวางไวทหน้าโต๊ะ หลวงจันลตชมจึงพดกับ
 ลตงวา ท่านเป็นใหญ่จงเอาของตงนไปคนโทจวทองเถด ลตงกรบทองค่า
 กับแพรวไ้ แลวพดวา พกบเล่าไท่ก่งอย่าวตก ข้าพเจ้าจะวากล่าวจดีแจ้ง
 ให้เรยบรอยจงได้ เล่าไท่ก่งมความยนตนก พดบรักษาชอวราชการกันอยู่

จนเวลารุ่งสว่าง ลตงจึงพุดกับหลวงจนลตงชมว่า ขอเชิญไปเที่ยวเล่นที่
 เขาสักสองเวลาเถิด หลวงจนลตงชมจึงเชิญเจ้าไท่กั้งไปเที่ยวด้วย ลตงส่ง
 ให้พวกโจรจัดเกวมา ห้ามหลวงจนลตงชมกับเจ้าไท่กั้งไปเขาถอยฮวยฮัว
 เจ้าไท่กั้งกับหลวงจนลตงชม ลตงกั้นเกวไปด้วยกนทงสามนาย ครั้นไป
 ถึงเขาถอยฮวยฮัว ลตงเชิญหลวงจนลตงชมเจ้าไท่กั้งเข้าไปข้างในจุดทไห่ง
 สมควรแล้ว ลตงก็ให้คนใช้ไปเชิญจิวทองนายโจรที่สองออกมา จิวทอง
 เห็นหลวงจนลตงชมกับเจ้าไท่กั้งก็โกรธ พุดว่าพลตงหาช่วยแก้แค้นแทนเรา
 ไม่ กลับไปพาหลวงจนกับเจ้าไท่กั้งมาให้เห็นหน้าอกเรา ลตงว่าเจ้าไม่รู้จัก
 หรือขอลตงตัดแต่ไตวาย จึงได้มาบวชเป็นหลวงจนขอว่า ลตงชม จิวทอง
 ไต่พงกสะตั้งใจ คิดว่าลตงคนนมนมอเซมแข่งขอเสียงกปราวฏู นหากว่า
 บุญของเราจึงได้รอดชีวิตอยู่ ถ้าหลวงจนลตงชมตเวตายจะสู้รบว่ากล่าว
 อะไรได้ คิดแล้วก็เข้าไปคานับหลวงจนลตงชมพุดว่า ข้าพเจ้าไม่รู้จักจึงได้
 วิวาทกันขอ ท่านอย่าได้ถือโทษเลยหลวงจนลตงชมรับคานับเชิญไห่งแล้ว
 พุดกับจิวทองว่า เราไม่ใช่ผู้อนเหมอนพนองรวมมารดาเดียวกัน ชงเรื่อง
 ความของเจ้าไท่กั้งนั้นเราขอเสียอย่าได้ไปวุ่นวายเลย เจ้าไท่กั้งกับบุตรอยู่
 คนเดียว ถ้าเจ้าไปเอามาเป็นภรรยา เจ้าไท่กั้งก็ไม่มีใครปฏิบัติและเป็นท
 ใจวางใจ ชงภรรยา ننนานไปคงหาได้ เจ้าจะยอมหรือไม่ประการใด
 พุดแล้วก็เอาทองคำหนักยสิบตองกับแพรมวหนง ชงเบนของสินสอดน
 วางไว้ที่โต๊ะ จิวทองไต่พงกับเห็นของ ๆ ตัว จึงพุดว่าพหามปรามว่ากล่าว
 แล้วข้าพเจ้ายอมยกให้ ไม่ขัดขวาง ตงแต่นั้นไปไม่รบกวนอีกเลย
 หลวงจนลตงชมไต่พงกยนตพุดว่า เกิดมาเป็นชายชาติทหารพุดจาตั้งไต่ออก
 ไปแล้วอย่าได้กลบถอยคนค้ำ จิวทองว่าถาพไม่เชื่อนองจะสาบานให้ จิวทอง

กัทยับลุดกเกาทัศนซามาหกเป็นสองทอน สิบานจวภาชาฟเจากลบลอยคนค่า
 ไปรบกวณเล่าไทกงฮอก ก็ขอให้ตัวชาติสองทอนเหมือนลุดกเกาทัศนซาทกนเดด
 เล่าไทกงไต้ยนกุดใจ คุดเขาลงค่านับหลวงจันลุดซมกับนายโจรทงสองแล่ว
 กิดากลบลมาบานตาบลลลฮวยซิง ลิตงสังไหจิดโตะและสวามาเดยงหลวงจัน
 แล่ว หลวงจันลุดซมอยุกบลิตง จิวทองนายโจรทเขาถลฮวยซัวประมาณ
 ลิบวัน หลวงจันลุดซมบอกกบลิตง จิวทองว่าจะลาไปก่อน ลิตง จิวทอง
 หน่วงเหนยวไม่ให้ไป หลวงจันลุดซมพดว่าบวชเป็นพระแล่ว อยุกบท่าน
 ทเขานไม่ได้จะต้องลาไปก่อน ลิตง จิวทองว่าถาเวลาพรังนชาฟเจาไปเทยว
 ตปลนไต้เงินทองมากน้อยเท่าไร จะให้ไปไช้สอยตามทางทงสน หลวงจัน
 ลุดซมจิงคุดว่าเงินทองชาวของมียู่ถมไปทำไม้ให้ไม้เรว จำเพาะแต่ไต้ซิง
 มาไต้จิงจะให้ ลิตงกบจิวทองใจคอไม้กว้างขวาง นานไปข้างหน้าจะตงตว
 ให้มียศใหญ่ชนไปอื่กเห็นจะไม้ไต้คุดแล่วกนงอย

ครนรังเขาลิตงกบจิวทองไห้จิด โตะและสวาเอาเครื่องเงินออกมา
 ไช้สอยเดยงหลวงจันลุดซม สามนายนงกนโตะเสฟสวายุ หลวงจันลุดซม
 เห็นเครื่องเงินทไช้สอย จิงคุดว่าลิตงกบจิวทองเทยวตปลนราษฎรไต้เงินทอง
 ของต่าง ๆ เป็นอันมาก ครนจะลาไปก็บอกวว่าพรังนตปลนไต้เงินทองจะให้
 เขาไปไช้สอย ก็เงินทองถมไปแกล้งไม้ให้สองคนนใจคอไม้คุดโกรรออยู่แต่
 ในใจในขณะนั้นพวกโจรเข้าไปบอกกบลิตงจิวทองว่า มีราษฎรคมเกวียน
 เดนมาทางนเห็นจะมีเงินทองมาก ลิตง จิวทองไต้พงกยนต์ สังไหคนไช้
 อยุกบหลวงจันลุดซมสองคนสำหรับจะไต้ไช้สอย แล่วลิตง จิวทองกคัมไพร
 พลลออกจากเขาไป หลวงจันลุดซมจิงนกว่า ลิตง จิวทองไปเทยวตปลน
 เงินทองของราษฎรมาให้เราไม้อยากไต้ ของไช้สอยอยุกนทกเป็นเครื่องเงิน

หงอนแดงไม่ให้ทำอะไรเสียให้เจ็บใจด้วยเป็นคนไม่ดี แลวงนกรเรียกคน
 หงสองที่สำหรับโง่มาพูดว่านายเจ้าใจไม่ดีแล้ว ก็จับมัดเอาผ้าจากปากไว้
 มีไทรองขนโตแดงเก็บเอาเครื่องโต๊ะทำด้วยเงินมาทุบเสียให้แบนแล้วเอาใส่
 ห่อผ้า จับไม้เท้ากบฏาวสะพานห่อผ้าออกจากเขาไป ครั้นจะเดินทางหน้าเขา
 กอดวลตงกับจิวทองจะพบจึงหลบหลีกลงมาทางหลังเขา เห็นเขาชนกเอา
 ห่อผ้ากบฏาวและไม้เท้าผูกติดกันกลงลงไปก่อน พอจากแจ่งแต่งตัวแดงก็คอย
 ถัดลงมาจากเขาจนถึงต้น ถ่อไม้เท้ากบฏาวสะพานห่อผ้าเดินต่อไป

ฝ่ายลตงกับจิวทองคุมไพร่พลมาถึงที่แห่งหนึ่ง เห็นพ่อค้าชบถ้วน
 มา ลตงร้องทวาดว่าจงเอาเงินค่าทางมาให้เราก่อนจึงจะปล่อยไป พ่อค้า
 ถ้วนไม่ไหวเข้าสู้รบกับ จิวทองก็คุมพวกโจรบุกรุกเข้าไปพ่อค้าถ้วน
 ต้านทานไม่ได้ ก็ทิ้งถ้วนสิ่งของเสียหนีไป ลตง จิวทองสั่งให้พวกโจร
 ขนทรัพย์สิ่งของเงินทองขนไปบนเขา ไม่เห็นหลวงจีนลูตซิม เห็นคนโช
 หงสองถกมัดผ้าจากปากไว้ ลตงแกล้มตอกแล้วถามว่า เหตุผลประการใด
 จึงตอมตอยตงน คนโชหงสองแจ้งความตามขงหลวงจีนลูตซิมทำให้ฟังทุก
 ประการ ลตงว่าเหตุใดหลวงจีนลูตซิมจึงมาทำ ดงนไม่ควร เราชวนกันไป
 ติดตามเถิดยังไปไม่พ้นตอก จิวทองว่าอย่าไปเลย ถึงตามไปทันเราสองคนสู้
 หลวงจีนไม่ได้ ลตงว่ามาเอาเงินทองกงตั้งไปเป็นอันมาก พดแล้ววกเอาเงินกับ
 สิ่งของที่ปล้นได้มานบนบนเป็นสามส่วนๆหนึ่งของลตงส่วนหนึ่งของจิวทอง
 ส่วนหนึ่งพวกโจรบริวารเหล่านนแบ่งบนกันแล้วลตงจึงพูดว่าเราพาหลวงจีน
 ลูตซิมมา หลวงจีนลูตซิมลักเอาของกงตั้งหนีไป ของเราส่วนนี้จะใช้ให้กงตั้ง
 แทนที่หลวงจีนลูตซิมเอาไป จิวทองว่าทำดงนนั้นไม่ถูกเราคู่ชีวิตกันทำไม่กับ

ของเท่านนชวตไม่ตายก็ได้ ส่วนของพกเขาไปเกิด จะใช้แทนกงสนน
ไม่ควร ลตงกยนต์ สองนายอยู่ที่เขาถอยชวคชยตปล้นคนเดินทางต่อไป

ฝ่ายหลวงจันลตมเดินทางไปได้สบลเศษ ก็อนกำลังหัวโหยนัก
บ้านเรือนผู้คนก็ไม่มี ครนจะเดินต่อไปก็ไม่รู้แห่งหนทางเป็นทจนใจไม่รู้จะ
คิดประการใด พอได้ยินเสียงระฆังกรบเดินไปเห็นมวัดอยู่แห่งหนึ่งประตู
ซารดหักพง หลวงจันลตมเดินเข้าไปในวัด เห็นหลวงจันอยสหารูป
นั่งชมอยหน้าตาซดเศรา หลวงจันลตมจึงพูดว่า เรามาร้องเรียกภพากน
นั่งเสียมานั่งอยู่ทำไม หลวงจันเหล่านนว่าท่านอย่าออกไป ข้าพเจ้ามาชม
ชยทนอดชาวถงสามวันแล้ว หลวงจันลตมว่าเราเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย
จะขอชาวกนบางกบตเราเสยว่าไม่มี ชงทวดนกกวางชวางโตใหญ่เหตุไฉน
จึงอดชาว หลวงจันเหล่านนบอกวว่า เดมทวดนกกสนกสนาน ชาวปล่า
อาหารบริบูรณ์ทกตง เมอวณกอนยงมหลวงจันกบเตาหยนทงสอง เตาหยน
นนเปรียบเหมือนเดร มาพกอาศัยอยู่วคน แลวก็เทยวแยงชงเอาภรรยาและ
บุตรสาวของราษฎรชาวบ้านมาชมชอนไว้ ถ้าผู้ใดไม่ยอมฆ่าพนเสย ชง
พวกชาวพเจานหลวงจันกบเตาหยนได้เสยสนแล้ว ยงเหลอชยแต่พวกชาวพเจ้า
สหารูป เป็นคนแก่หน ไปไม่พนจึงได้ชมชอนชยทน หลวงจันลตมว่า
เหตุไฉนราษฎรชาวบ้านไม่พากนไปพองร้องไห้ชามาจับเอาตัวไป หลวงจัน
เหล่านนว่าไม่มีผู้ใดเป็นหัวหน้า จะไปพองร้องวากล่าวหนทางก็ไกล ทหาร
ทวเมืองกตมมอหลวงจันกบเตาหยนไม่ได้ หลวงจันลตมถามว่าหลวงจัน
กบเตาหยนขอใด หลวงจันเหล่านนบอกวว่าชชยขอเตาเสง เตาหยนแซ่ช
ขอเชยวอดทงสองคนนมมอชมแซง แยงเอาบุตรสาวและภรรยาของราษฎร
มาชอนไว้ทหลวงจันตรงมอชาวพเจ้าช ทานจงหลกหนไปเสยให้พนเกิดหลวงจัน

ลุดชัมโตพงกหวเราะ ถือไม้เทากบงาวสะพายห่อผ้าเดินไปหลังวัด เห็น
 เต้าหยินหวเซ่งไปขอเครื่องโต๊ะกลับมา เดินร้องเพลงว่า เราร้อยทิศตะวันตก
 เจ้าร้อยทิศตะวันออก เราไม่มีภรรยาเจ้าไม่มี เราไม่มีภรรยาอยู่
 คนเดียวสหาย เจ้าไม่มีสามีอยู่คนเดียวไม่ได้ แลวกเดินไปข้างหลัง
 วัดหลวงจนลุดชัมโตพงครนจะหวเราะกกลวจะโดยนึ่งเดินตามเต้าหยินไป
 โถงจะถงกยบแอบตอยู่ เต้าหยินนนหวเซ่งเดินไปไม่เห็นหลวงจนลุดชัม
 ครนไปถึงหน้าของกเฮาสงของชนวางบนโต๊ะ หลวงจนชยเตาเส่งกบหญิง
 สาวคนหนงนงอยทโต๊ะ เต้าหยินจตสงของพรอมแล้ว กนงกนโต๊ะเสพ
 สุวาชยดวยกนทงตามคน หลวงจนลุดชัมเห็นตงนงก โกวธเดินตรงเข้าไป
 หลวงจนชยเตาเส่งเห็นกสะตั้งใจ ลกชนมาถามว่าท่านไปไหนมาเชญนง
 เล่นก่อน หลวงจนลุดชัมจงวาเจานมาทาไหวตทรดพงสนแล้วมหน้าชาได้
 หลวงจนเสยดวยเหตุอันใด หลวงจนชยเตาเส่งวาชาพะเจ้าจะเลาให้ท่านพง
 เดมวดนเงนทองโรนابرบรณหลวงจนกมมาก แต่หลวงจนแกสหารูปเป็น
 นกเลงเล่นเบยเสพสุวาทาคความชวตาง ๆ ท่านเจ้าวดวากลาวไม่พงไม่รูท
 จะทำประการใด ครนอยมาหลวงจนสหารูปนคบคคกนได้ท่านอาจารย์
 เจ้าวดเสย แล้วเอาเงนทองไปเล่นเบยไซสอยจนสน โรนาชองสำหรับวัด
 กชายเสย หลวงจนทงหลายทนทานไม่ไดกตองชวณกนหนีไป ชาพะเจ้าคต
 อยวจะเทยวเวยโรนารงวัดชนใหม่กยังไม่ได้ไป ชงหลวงจนแก ๆ สหารูป
 นนพตจาสงโตท่านอยาโตเชอเสย หลวงจนลุดชัมโตพงกสงสย จงถามวา
 หญิงสาวนนเหตุใดจึงไดนงเสพสุวาชยดวยกบท่าน หลวงจนชยเตาเส่งก
 แกตววา หญิงนนบตาชอเฮงฮวกมเป็นคนมมทรพยสน ไดเก็บเงนไวท
 วดนเบนอนมาก เฮงฮวกมบตาหญิงนนเป็นเจ้าชองวัด ครนอยนานมาบตา

หงษ์นขาจวนลงแลงกตายน ญาติพี่น้องของหงษ์นกไม้ เต็มตามคนหนึ่ง
 ก็บ๊วยอยู่ไปหากนกไม้ได้พากันนอนอดข้าว หงษ์นงมาหาข้าพเจ้าขอยืม
 ข้าวไปต้มกิน มาถึงข้าพเจ้ากำลังกินโต๊ะเสปสุราอยู่ จึงคิดว่าเดี๋ยวนี้
 ได้เป็นเจ้าของวัด • มีความเกรงใจเรียกให้กินโต๊ะด้วยกินก่อนแล้วจะให้
 ข้าวสารไป พอดีท่านมาพบกำลังนั่งกินโต๊ะอยู่ หลวงจวนลูตขมจึงคิดว่า
 หลวงจวนชยเตาเส่งพูดจากถูกต้อง และหลวงจวนแก่ ๆ สหารูปนั้นแก่งใส่
 ความเอาตอกกระมังจำจะไถถามให้ได้ความ คิดแล้ว-ก็กลับเดินมาถาม
 หลวงจวนเหล่านนว่า เจ้ามาทำลายวัดวาจนยับเยินไรรักษาเอาชอชายเสีย
 เอง กลับมาแก่งใส่ความเอาหลวงจวนชยเตาเส่งเปล่า ๆ จริงเช่นนหรือ
 หลวงจวนเหล่านนว่าท่านอย่าได้เชือดอเลย เมื่อก่อนนกไปแย่งชิงเอา
 ภรรยา และบุตรสาวเขามาอีก หลวงจวนชยเตาเส่งเห็นว่าท่านถองวกับไม่
 เท่าแล้วไม่ทนระวงตวักพูดแก้ไขไป แต่พอให้ท่านกลับมาถามข้าพเจ้า ถ้า
 ท่านไม่เชื่อข้าพเจ้าควานไปคงเห็นจริง หลวงจวนลูตขมได้ฟังก็เดินกลับไป
 ถามหลวงจวนเหล่านน ก็เก็บโต๊ะและสุราพาหงษ์เขาห้องมิดประตูใส่กลอน
 เสีย หลวงจวนลูตขมกลับไปไม่เห็นมีผู้ใดครองโต๊ะเก็บเสีย เห็นประตูห้อง
 มิดก็โกรธเอาเท้าบประตูหักพังเข้าไป หลวงจวนชยเตาเส่งถองวออกมาดู
 รบกับหลวงจวนลูตขม ๆ ก็เอาไม้เท้าเขาดานทาน สุ่มประมาณสิบเพลิงเศษ
 เตาหยนเห็นกบกระบตรงออกมาจะเข้าช่วย หลวงจวนลูตขมเห็นว่าเรา-
 เดินทางมายังกำลังเห็นคเห็นออาหารกไม่ได้ กินเขาดังสองคนเห็นจะสู้-
 ไม่ได้จาเราจะล่าถอยออกไปดีกว่า คิดแล้วหลวงจวนลูตขมถอยห่างออกไป

หลวงจันชยเตาเส็งกับเตาหยันได้ตามออกมาจนนอกวัดครึ่งไม้ทั้นแล้ววกพากันกลับไป

หลวงจันลุตชมหน่ออกนอกวัดได้ ไม่เห็นผู้ใดไล่ตามมากนักพักอยู่ที่โคนไม้ จึงรำลึกขึ้นได้ว่า ห่อผ้าขาวเราวางไว้ในวัดไม่ได้เขามาครั้นจะกลับเข้าไปเอาก็กลัวพบหลวงจันชยเตาเส็งกับเตาหยันเขาจะต้องสู้รบกันเอง ถ้าเราพลาดพลั้งเสียทีก็ตาย ถ้าไม่กลับไปเอาห่อผ้าจะไปแต่ตัวเปล่าเงินทองจะขอคนก็ไม่จะทำประการใด คิดแล้วก็นึกความวิตกกังวลขึ้นเดินไป ๆ มา ๆ อยู่ เห็นชายผู้หนึ่งแอบตนไม่มองดู พอเห็นหลวงจันลุตชมเดินไปมากก็นมาลาตายรดแล้วหลบเข้าไปในป่า หลวงจันลุตชมเห็นตงนกกสงสัย จึงคิดว่าชายผู้นั้นเห็นจะเป็นคนร้ายมากคอยตจวงจรวงคนเดินทาง เห็นเราเดินมาจึงได้หาตงน จ้าเราจะเข้าไปทบทแย้งเอาเสียไปแจกสุรากิน คิดแล้วก็นึกไม่เท่าตรงเข้าไปร้องตวาดว่า ชายผู้นั้นมาแอบอยู่คอยตจวงเราหรือ มดมมอและกำลังเท่าไรก็ออกมาตจวงกนตงน ชายนั้นได้ย่นก โกรธตจวงกระบเขาสุรกับหลวงจันลุตชมได้สามสี่เพลงไม่แพ้ชนะกัน ชายนั้นนึกว่าหลวงจันรบนได้พบปะพุดจากนครวงหนง แล้วเวียงจ้าเสียงได้แต่หาจุกขอและแซ่ไม่ คิดแล้วก็ร้องถามหลวงจันลุตชมว่าแซ่ไรขอใดหลวงจันลุตชมว่า มาสุรบกนอกสักสองร้อยเพลงก่อนจึงจะบอกให้ ก็เขารบกนโดยสับเพลง ชายนั้นเห็นหลวงจันลุตชมมมอเข้มแข็งนกกกร้องว่าอย่าเพ่งสุรบกนเลย ท่านจงบอกขอและแซ่ให้ข้าพเจ้าทราบก่อนเถิด หลวงจันลุตชมบอกว่าเต็มเราขอลุตต ครั้นมาบวชก็ขอลุตชม ชายนั้นได้ฟังวาทจกกระบเขาไปคานบแล้วพุดว่า ท่านจ้าวพาพเจ้าไม่ได้หรือขอจอนหลวงจันลุตชมกราลกได้รบคานบชวนขอจอนเขานงโคตนไม้แล้วถามว่า ตงแต่จาก

กนทเมืองอยจวนนทานไปยทไทจงโตมาเทยวอยทบาน ซอจนวนางแต่
 วนกิมโตะเสพตราทโรงเตยมเมืองอยจวนน ซาฟเจากบทานออกเงินช่วย
 กิมโลกบบุตรสาวแลวจากกนไป ครนเวลาเขาโตซาว่าทานตแต่โตวตาย
 ผู้รักษาเมืองไททหารเทยวบตวทาน ซาฟเจากตกใจ หนีจากเมืองอยจว
 ไปตามเฮงจินผู้เป็นอาจารย์ทเมืองเฮยนอนฮุกไม่พบ จึงได้กลับมาอยท
 เมืองมกเกยไม่ชานานเงินทองจะขอเดบยงอาหารกนก็ไม่มีจึงได้เทยวอยู่ใน
 บ้าน ปรารถนาจะหาเงินทองบ้างเล็กน้อยจะได้เอาไปใช้สอยตามทางตัว
 ทานเหตุใดจึงได้บวชเสยเสา หลวงจันลตชมกเลาความตงแต่ตนจนปลาย
 ให้ซอจันพงทุกประการ ซอจันจึงว่าทานหิวมาเวามีของกนอยเล็กน้อย
 กนเสยก่อนเกิดแลวจึงเข้าไปในวัดเอาหอมมาตวยกน กสงของกนให้หลวงจัน
 ลตชมกนเล็กน้อยแลวชวนกนเดินเข้าไปในวัด เห็นหลวงจันชยเตาเสงกับ
 เตาทยนงอยบนสะพานข้างวัดกรองตวาคว่า หลวงจันชยเตาเสงคงจะเห็น
 ผมอกนในจวนน

ขณะนั้นหลวงจันลตชมได้กนสงของบางเล็กน้อยคชยมกาลงขน
 แลวได้ซอจันเป็นเพื่อนอกคนหนงกคคมานะมิได้เกรงขามตรงเขาเอาไม่เทาท
 หลวงจันชยเตาเสง ๆ เขาสุรบตานทานโดยสบเพลิง หลวงจันชยเตาเสง
 ลมอกและกาลงหลวงจันลตชมไม่ได้ชยบจะลาตอชไป เตาทยนเห็นตงนนก
 เขาชวย ซอจันเห็นตงนนกเขาดานทานเตาทยนไวสุรบกนได้สบเพลิง
 หลวงจันชยเตาเสงเสยท หลวงจันลตชมเอาไม่เทาทเหล็กตถูกบาทหลวงจัน
 ชยเตาเสงลมลงตรงเขาดชาตถกศรชะแตกตาย เตาทยนเห็นเพื่อนตาย
 ก็ไม่เบนอนสุรบตอชทน ซอจันยงรักไล่เขาไกลเอากระบพน เตาทยนหลบ

ทนถลาลมลงชอจนโถมเข้าพ่นถกหลัง หลวงจนลดตมกวงเข้าไปเอาไม้เท้า
 ตกคชะเตาหยนแตกตาย หลวงจนลดตมกับ ชอจนกลากเอาคพหลวงจน
 กับเตาหยนไปทิ้งเสียแล้วกตรงเข้าไปในวัด หลวงจนแก่ ๆ สหารูปน
 เห็นหลวงจนชยเตาเสงกับเตาหยนไล่ฆ่าพนหลวงจนลดตมออกไปกมความ
 วิตกนัก กลวหลวงจนเตาเสงกับเตาหยนกลับเข้ามาจะฆ่าพนเสียหลวงจน
 เหล่านกผูกคอตายทงหารบ ครนหลวงจนลดตมกับชอจนเข้าไปเห็นตงน
 มีความสังเวชสดใจยิ่งนัก แล้วเดินไปหลังวัดเบตประตทองเข้าไปดเห็น
 หลงสาวผูกคอตาย และโตคนตายเป็นหลายคน แล้วเที่ยวคนตททองก
 ไม่เห็นมผคน เห็นหอผาวางอยบนโต๊ะสามทอ กแกออกตมเงนทองสงของ
 ต ๆ หลวงจนลดตมกับชอจนแบงบนกนเก็บไว้ เทยวคนตกไม่เห็นมตงได
 มแต่ชองกนกับสรา กชวณกนกันอมแล้วจงปรกษากนว่า วดนไมมผรกษา
 แล้วทงไวกษาจะเป็นโจรผรามาอาศัยอยเผาเสียตกว่า เมื่อปรกษาเห็น
 พรอมกนกเอาไฟเผาเสียสน แล้วกสะพายหอผาพากนเดินไปโตวหนง ถง
 ตาบลปานแห่งหนงมผคนคากชายเป็นอนมมาก หลวงจนลดตมกับชอจนเดิน
 ไปตามตลาดเห็นมีโรงชายสรา กชวณกนเข้าไปชอสรากบสงชองกนแล้ว
 หลวงจนลดตมถามชอจนว่า ตวณองนคตจะไปเมืองใดหรือ ชอจนว่า
 ฆ่าพเจ้าไมรทจะคตเลย จะตองกลับไปหาจบทเขาเขยวสวชวกอน หลวงจน
 ลดตมว่า นองจะไปเขาเขยวสวชวกตแล้ว หลวงจนลดตมจตแจงเงนทอง
 ใชอจนไปชอกนตามทาง พากนออกจากโรงชายสราเดินไปถึงทางสามแยก
 หลวงจนลดตมบอกกับชอจนว่า พจะไปตงเกยเมืองหลวงถามเหตุการณ
 สงใดกบอกไปใถถงพเถต พุดตงนนแล้วตางคนกคานบแล้วแยกทางกนไป

ฝ่ายหลวงจีนลูตซิมเดินทางไปประมาณแปดเก้าวจนถึงตงเกียเมือง
หลวง เห็นผู้คนขายสิ่งของเป็นอันมากสนุกนุกนกความยินดี จึงถามชาว
ตลาดว่าวัดโตเซียงกุกยอยู่ที่ไหน ชาวตลาดบอกว่าเดินตามถนนไปถึง
สะพานจวเกียแถวถวตโตเซียงกุกย หลวงจีนลูตซิมได้ฟังก็เดินไปอีก—
ถึงสะพานจวเกีย เห็นวัดโตใหญ่ทำไว้งดงามตักเข้าไปในวัด คิษยวัดเห็น
หลวงจีนลูตซิมเข้ามา ก็วิ่งไปบอกกับหลวงจีนที่สำหรับรับผู้คน ไม่มา
หลวงจีนนั้นออกมาเห็นหลวงจีนลูตซิมรูปร่างสูงใหญ่ถือไม้เท้าเหล็ก
สะพายห่อผ้าเข้ามา จึงถามหลวงจีนลูตซิมว่าท่านมาจากไหน หลวงจีน
ลูตซิมวางสิ่งของเข้าไปค้ำบบอกว่ ข้าพเจ้ามาแต่เขาเงาโตซัว ท่าน
หลวงจีนตนอาจารย์มหนงสอนมาถึงหลวงจีนตเซียงเซียนชอ ให้ข้าพเจ้า
ถือมาอยู่กับท่าน หลวงจีนที่เบ้นพนักงานรับผู้คนนั้นก็เชิญหลวงจีนลูตซิม
เข้าไปข้างใน หลวงจีนลูตซิมเอาสิ่งของวางไว้แถวแกห่อผ้าออกหยิบ
หนังสือส่งให้หลวงจีน ๆ นนพูดว่าท่านไม่รู้จักรธรรมเนียมเข้ามาในนถอ
เครื่องศัสตราวุธไม่ได้ต้องจุดธูปเทียนถือไว้ สักครู่หนึ่ง— ท่านหลวงจีน
ตเซียงเซียนชออาจารย์ก็จะออกมาดอ ก หลวงจีนลูตซิมตอบว่า ทำไมท่าน
จึงไม่บอกให้รู้จะได้ทำตามแบบอย่าง พุดแดงก็เอาธูปเทียนมาจุดไฟนั่ง
คอยทำอยู่ประมาณครู่หนึ่ง หลวงจีนตเซียงเซียนชอกออกมา หลวงจีน
ลูตซิมเอาธูปเทียนเข้าไปคักเขาลงค้ำบ หลวงจีนที่สำหรับรับผู้คนนั้นเขา
ไปแจ้งว่าหลวงจีนมาแต่เขาเงาโตซัว ท่านอาจารย์วัดเขาเงาโตซัวม
หนงสอนมาถึงท่านด้วยฉบับหนังสือให้ หลวงจีนตเซียงเซียนชอจึง
พุดว่า นานหนักหนาแล้วไม่เห็นท่านอาจารย์มหนงสอนมาบังเลย ก็รับ

หนังสือฉกฉนออกอ่านดูในหนังสือแนจความเวองหลวงจนลุตซมตงแต
 ตันจนปลายใจความว่า ให้หลวงจนตเซงเซียนซอรบเลียงดสงเคระหกลบ
 หลวงจนลุตซมให้สมควรวดวยหลวงจนลุตซมนนานไปจะดำเรจเป็นเซียน
 หลวงจนตเซงเซียนซออ่านหนังสือแนจความแลว จึงพดกับหลวงจนลุตซม
 ว่า เจาเตนทางมาเหนดเหนอยจงไปหาอาหารกินเสยกอนเถด สงให้ศษย
 เหล่านนพาไปแลว แลวหลวงจนตเซงเซียนซอประชมหลวงจนและศษยทง
 หลายมาพรอมกันแลวเลาความเตมของหลวงจนลุตซมให้หลวงจนและศษย
 เหล่านนพงตงแตตันจนปลายแลวจึงพดว่า ถ้าหลวงจนตจนอาจารย์เอาไว
 ไม่ได้จงเสอกไธมาให้เรา ในหนังสือมีมาว่าให้เอาเป็นธระจมาก ถ้า
 หลวงจนลุตซมมาทำว่นวายชนกพากนลาบาก ครนจะไม่รับไวทานอาจารย์
 วดเขาเงาไทชวกจะแคนเคองว่าไม่มกตญูญตอทาน ถ้าเรารับไวหลวงจน
 ลุตซมทำการทจจริตต่าง ๆ ชนเราจะทำประการไธดี หลวงจนศษยเหล่านน
 กชวณกนพดว่า ข้าพเจาดหนาตาหลวงจนลุตซมเห็นจะไม่ไซคนต ถ้าให้
 อยในวัดนกกงเกิดความชนสงหนง

ขณะนนหลวงจนกาชอยในทประชมจึงพดชนวว่า ข้าพเจาเหนการ
 อยอยางหนงไม่แนจว่าทานจะเหนดดวยหรือไม่ ทนอกประตชวณจอหมงน
 มสวนผกอยแห่งหนง ผกนนเกบเอามาไธสอยอยในวัดน มีหลวงจนเฝ้า
 สวนอยรูปหนงกจากล่าวผู้ ไตไม่ได้ พวกทหารและราษฎรเตนทางไปมา
 เกบเอาผกในสวนไปแลวปลอย ไคกระบือเขากนผกเสยสน หลวงจนผู้เตมา
 ห้ามปรามเท่าไรก็ไม่พง ชงสวนผกนนเบนของ ๆ เรา จากล่าวผู้ ไคไม่ได้
 ข้าพเจาเหนว่าหลวงจนลุตซมมอเซมแซงตราย ถ้าให้ไปเฝ้าสวน
 ผกเหนจะบองกนคนพาดและ ไคกระบือไม่ให้เหยยบยาทำลายของในสวนไธ

ท่านจะเห็นประการใด หลวงจันตเชิงเขยงชอกกับลวดและศิษย์เหล่านั้น
ได้พังกเห็นชอบพร้อมกันท่านหลวงจันตเชิงเขยงชอกให้หาหลวงจันตชมน
มาพูดว่า ท่านอาจารย์วัดเขาเงาไทชัว มหนังสือมาถึงเราฝากฝังเจ้าไว้ม
ไม่ชดชน แต่เรามีสวนผักอยู่ทนอกประตูสวนจอหมิงแห่งหนึ่ง จะมอบ
ให้เจ้าไปดูแลว่ากล่าวสมบัติไป ถ้างั้นเขาเจ้าจงเก็บผักมาส่งเราวันละ
สิบห้าบ่ออย่าให้ขาดได้ นอกจากนั้นตามแต่เจ้าจะขอชวยกัน หรือจะจัดแจง
ประการใดก็ตามใจเจ้าเถิด หลวงจันตชมนว่าท่านอาจารย์วัดเขาเงาไทชัว
ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน ประวณานจะได้เป็นขุนนางว่ากล่าวราชการฝ่าย
หลวงจันตสืบไปภายหน้าขอเสยงจะได้ปรากฏกับเขาม้าง ท่านจะให้ข้าพเจ้า
ไปว่ากล่าวสวนผักเป็นคนลบชอ เสยงนนข้าพเจ้าไม่ยอมไป หลวงจันตเชิง
เขยงชอกว่า เจ้ายังไม่เฉลยความชอบสิ่งใด มาถึงจะเป็นขุนนางว่าราชการ
โตใหญ่นั้นไม่ได้ หลวงจันตสำหรับบรรณนจงพดกับหลวงจันตชมนว่า ท่าน
ไม่รู้จักการงานข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟัง เตมตอข้าพเจ้าเข้ามาททราชการอยู่
กับท่านหลวงจันตเชิงเขยงชอน กตองว่ากล่าวกันเล็กน้อยกอนแล้ว
คอยเลอนทชนไปทละชน จนได้เป็นขุนนางว่าทบรรณคนไปมา ชงขุนนางใน
วุดนมทกตาแห่งเป็นลำดับกัน ตัวท่านไปว่ากล่าวสวนผักเป็นขุนนาง
พนักงานสวนผัก ถ้าท่านททมผลประโยชน์กคอยเลอนไปทกชน จนถึง
ทกาชเป็นขุนนางสำเรจราชการในวุดน ท่านเพงมายังไม่ความชอบ จะเป็น
ขุนนางนน ไม่ได้ตองททราชการไปก่อนตอมความชอบมากก็ได้เป็น
ขุนนางชอเสยงคงปรากฏ ท่านอย่าวุดกเลย จงไปว่ากล่าวสวนผักกอนเถิด
หลวงจันตชมนว่า ถ้าเหมอนคาทานพดข้าพเจ้าจะยอมไปรักษากว่ากล่าว
สวนผักให้ หลวงจันตเชิงเขยงชอเห็นหลวงจันตชมนยอมแล้ว ก็เขียน

หนังสือไปถึงหลวงจนผู้รักษาสวนผักว่า เวลาพรุ่งนี้จะมอบให้ผู้อนมา
บังคับว่ากล่าวตักไปเขียนแฉกให้ชยถือไปให้ผู้รักษาสวนผัก

ครั้นเวลารุ่งเช้า หลวงจนตักเซวเขียนข้อจงเขียนหนังสือตงหลวงจน
ลุตซิมเป็นทขนนางจากลาวรักษาสวนผัก แล้วส่งให้หลวงจนลุตซิมส่ง
ศิษยวัดให้พาหลวงจนลุตซิมไป หลวงจนลุตซิมรับหนังสือตงคานบ
ดามาเอาหอมมาไม่เท่าเท่ากบงาวแล้ว ศิษยกพามาตงสวนผักนอกประตู
สวนจอกมิ่ง หลวงจนรูปเกากมอบสวนผักกับตงของต่าง ๆ และผู้คน
เหล่านั้นให้หลวงจนลุตซิม ๆ รับตงของกับผู้คนและสวนผักจากลาวรักษา
สืบทอดไปหลวงจนรูปเกากบศิษยทพาหลวงจนลุตซิมไปนนักชวนกันกลับมา
วัดใต้เขียงกกยตามเดิม

ฝ่ายเตยชา ลุตสองคนใจเป็นพาลคบเพื่อนเป็นนักลองต่าง ๆ เทย
ตชวงราวราชฎรอยู่เนือง ๆ มีพรรคพวกประมาณสามสี่คน เตยชา ลุต
เป็นหัวหน้า เตยชานนเรียกวากวยเกยเงยวขอแปลว่าหนูขามถนน ลุต
นนเรียกวาแซเซาจวแปลว่างูเซยว คมพรรคพวกเทยวฉกฉกกันมิได้ขาด
ตงของสมอยทศาลเจารมสวนผักน ชวนกันล็กผักในสวนไปชอชายมา
เลียงชดตอยทกวัน หลวงจนรูปเกากลาวห้ามปรามไม่ฟัง พวกเหล่านั้น
ก็มาล็กผักในสวนทุกวัน ครั้นหลวงจนลุตซิมมาตแลรักษาสวนผักอยู่ เตยชา
ลุตมีความว่าหลวงจนรูปใหม่มารักษาสวนผัก ก็ปรึกษากับพวกพ้องว่า
หลวงจนมาใหม่ เวลาพรุ่งนี้เราชวนกันไปพุดจาเลน ถ้าเห็นได้ทวงท
กขบเอาตงหลวงจนทเป็นผวจากลาวสวนนนโยนลงใบบ่อเสย พวกเราที่จะ
ล็กเอาผักไปชอชายได้ตามสบาย เมื่อกดแล้วครนรุ่งชนเขาเตยชา ลุตกับ

พรรคพวกสามสี่คนมาขอสงของกับสวาทรงมาทสวนมก เห็นหลวงจน
 ลตขมนงอยเตยชา ลตคเขาไกลทาทจะคานบแลวพตวา พวกชาวเจาน
 แงงวาทานมาอยุใหม่จงจตหาสงของกับสวามาคานบทาน พตแลวเตยชา
 ลตคเขามากอดชาหลวงจนลตขมไวคนละชาง ทาทเหมอนกบเพอนทวค
 ไครกนสนท หลวงจนลตขมเหนวาผตทวงทกเขาเทอดบเตยชา ลตคกตง
 ในบือ พวกสามสี่คนเห็นกตคใจจะพากนกันหน หลวงจนลตขมจรง
 ตวาควา ถาหนีไปก็จะจับตัวโยนลงบือเสยทกคน พวกเหลานนไม่ฮาจ
 จะวงหนกอยทงสน เตยชา ลตจรงรองวา ชาวเจากลวทานแลวชวย
 ชาวเจาดวยเถด หลวงจนลตขมใหพวกสามสี่คนนชวยเตยชา ลตขน
 มาจากบือแลวถามวา เจาสองคนนขอโตเตยชา ลตคคเขาลงคานบแงงวา
 ชาวเจาขอเตยชา ลต มพวกพองสามสี่คนไม่ได้ทามาหากนสงโต ลกแต
 มกในสวนทานไปชอชายเลยงชวตทกจน ชงหลวงจนคนเกวากลาวพวก
 ชาวเจาไม่ได้ ทานมาใหม่มมมอเซมแซงนค พวกชาวเจายอมอยุให้ทาน
 ไซตอยไม่คตทารายตอไป หลวงจนลตขมวาพวกเจาไม่รจกหรือ เรวชอน
 ลตคคเป็นขนนางนายทหาร เตมอยกบเจาของเกงเลยดเซยงกค ณ เมือง
 เซยงอนนฮึ ภายหลตงมาอยุเมืองอยจวตเตโตวตายจิงโตบวชเป็นหลวงจน
 เรยกวาลตขม กพวกเจาสามสี่คนเทานทไหนจะสู้เราโต แตทหารตง
 พนตงหมนคยงปราชยลตมตายแตกหนไปสน เจาไม่ได้ชาวเขาเลาลอขอ
 เสยงเรวบางหรือ เตยชา ลตคบพวกเหลานนโตพงกพากนกลหลวงจน
 ลตขมยงนคเตยชา ลตจงพตวาพวกชาวเจายอมยกทานเป็นใหญ่มีคตค
 ประทษรายตอไป พตแลวกวชวณกนกลบ จตชอหาวมเบตโกกบสวาท
 อยางตมาเลยงหลวงจนลตขม ๆ กบเตยชา ลตและพวกสามสี่คนนนคอง

กันโต๊ะเสปสวรายุ่ด้วยกัน ครนกันโต๊ะแลวกนงพุดจากนทรมสวนนน มี
ต้นไมใหญ่กกกาจบทารงอยู่เป็นอนมาก

ในขณะนการองแซ่เซ่งไป พวกของตชา ลลโดยนกรองชน
บ้างว่าโกยกยสังโตขอให้สูญหายไป หลวงจนลตชมถามว่าเจารองด้วย
เหตุผลประการใด ชายฉนนบอกว่าการองอองตงน ไมราณว่าจะมีเหตุ-
การณทมเถยกัน ชาวเจาจงไตรองว่าให้โกยกยสูญหายไป หลวงจน
ลตชมวาถาเชนนกชนไปแย่งรงกาเสย พวกของเตยชา ลลจงชนไปบน
ต้นไมจะแย่งรงกาก็ไมได้ หลวงจนลตชมโกจรว่าแม่แตรงกาก็แย่งทาดาย
ลงมาไมได้ ก็ตรงเข้าไปไต่ต้นไมใหญ่ถอนต้นไมชนแลวกวางให้ดมลงกา
กแตกตบนหนไป เตยชา ลลกับพวกพองเห็นตงนนักพากนสรว เสริญ
หลวงจนลตชมวา ทานมกาสงหนกหนาเหนจะเป็นดาวบนพามาเกิดตอก
กระมิง หลวงจนลตชมตอบว่าเจาเหล่านยงไมเห็นฝีมือเรา จงไปเอาไม้
เท้าเหล็กของเราจะราเพลงอาวอให้พวกเจาด พวกของเตยชา ลล
ไปยกไม้เทานนไมชน หลวงจนลตชมทวเราะแลวพุดว่า ไมเท้าของเรา
นหนกทกสบสองชงเทานนเอง พวกเจากยกไม้ชน หลวงจนลตชมกเอา
ไม้เท้าชนราเพลงอาวอต่าง ๆ ให้พวกเหล่านนตเตยชา ลลกับพวกพอง
พากนชมหลวงจนลตชมวาฝีมือเข้มแข็ง เพลงอาวอคลองแคลวกลองมาก
หาผู้เสมอมิได้

ยังมีชายผหนงอายุประมาณสามสิบเศษ รูปร่างสูงใหญ่หน้าตา
และศวรรษนคฉายกับเสอ มหนวดเครานงหมกต มอถอพุดชาวเดินมาเห็น
หลวงจนลตชมวาเพลงอาวอต่าง ๆ ก็หยุดยนตอยแลวชมวา ทานหลวงจน
รูปนมฝีมือเข้มแข็งไมมีผู้ใดสู้ได้ เพลงอาวอคลองแคลวทหนกหนา เตยชา

ลศกบพวกพ้องได้ฟังชายผู้นั้นชม เหนียวมาตเห็นกจาได้ว่าชายผู้นั้นเป็น
 คุรนายทหารแปดสิบหมื่นตงเกยเมืองหลวง จึงพูดว่าท่านครุททหารชมว่า
 เพลงอาวอของหลวงจนลตชมกเห็นจะจริง ด้วยท่านเป็นครุททหารรักษา
 เพลงอาวอต่าง ๆ หลวงจนลตชมได้ฟังกว้างไม่เท่าลงแล้ว ถามว่าท่านท
 มายนตนั้นผู้ใด พวกเหล่านั้นบอกวาทานเป็นครุททหารถึงแปดสิบหมื่นอยู่ ณ
 ตงเกยเมืองหลวง ชื่อลิมของ หลวงจนลตชมได้ฟัง จึงเชิญลิมของไปข้าง
 ในจตทโห่งพอสสมควร คำนบกันแล้วลิมของถามหลวงจนลตชมว่า ท่าน
 มาแต่ข้างไหนแซชื่อใด หลวงจนลตชมว่าข้าพเจ้าแซลชอตต เตมเป็น
 ขนนางนายทหารอยู่กับเลาของเกงเดยตเซียงกง ณ เมืองเฮียนฮนฮี่ แล้ว
 มาอยู่เมืองฮยจวตคนตาย จึงได้บวชเป็นหลวงจนเรียกว่าลตชม เมื่อ
 ข้าพเจ้ายังเด็กได้เข้ามาตงเกยเมืองหลวง ยังจำได้วาบตาของท่านเป็น
 ขนนางนายทหารเรียกว่าลิมทหัด ลิมของได้ฟังกยन्दนิก จึงพูดว่าเตม
 ท่านได้รู้จักกับข้าพเจ้า บदनทานกับข้าพเจ้ามาสาบานเป็นพี่น้องกันเดย
 เกิด หลวงจนลตชมกยन्दนิกได้เดยงมเดือนกันแล้ว หลวงจนลตชมแกกว่า
 กสาบานเป็นพลมของเบนนอง ครนสาบานแล้วหลวงจนลตชมจึงถาม
 ลิมของว่า วนนฮองไปไหนมาจึงเตมมาทางน ลิมของวานฮองมาไหวเจ้า
 ทศาลตงกตเบยวกับภรรยาและบ่าวคนหนงครนมาถนเห็นพราเพลงอาวอ
 นองยन्दจนเพลินไป ให้แต่ภรรยากับบ่าวไปไหวเจ้า ตัวนองจะตคอยทำ
 อยทน ภรรยาของนองกับบ่าวคนหนงกพากันไปไหวเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้
 พบกับพเนบญหนกหนา หลวงจนลตชมว่า เมื่อพมาอยทสจนผกนกกม
 ความวตกวาไมมพวกพ้อง ครนอยมาพวกสามสบคนเขาสวามภกตคอยตวย
 กคอยคลายวตก บदनมาพเบนนองได้สาบานรักใคร่กันเป็นอนมาก พม
 ความยन्दยงนิก พุดแล้วตงโห่งโตะและสุรามาเดยงลิมของ สองคนพ

น้องกินโต๊ะเสปสรวาดนทนานกันเป็นทศมาย ฝ่ายบ่าวหญิงของลิมของที่ไม่
 ไหวเจ้ากับภรรยาของวงมาบอกลิมของว่า ภรรยาท่านวิวาทกับเขาค
 ศาลเจ้าตงกตเบียวท่านจงรีบไปโดยเร็วเถิด ลิมของได้ฟังกลาหลวงจ
 ลุชชไปถึงศาลเจ้า เห็นชายประมาณสิบคนถือกระสุนและกลองเอาดิน
 เป่าเล่น กับชายหนุ่มผู้หญิงรูปร่างดออกกนภรรยาของไว้แล้วว่า ไปพูด
 จากนเล่นบนเหลาตงกนก่อน ภรรยาของว่าเจ้าเป็นอะไรจึงมาชมเทง
 ลูกเมียเขาตงน ลิมของเห็นและได้ฟังก็โกรธตรงเข้าไปใกล้เห็นยอว่าชาย
 ผูนนแล่วพูดว่า ทาชมเทงลูกเมียเราตงนไม่ควรเลย กำลังโทโสเงอมือ
 ชนจะต กนกชนได้วาชายคนนเป็นบุตรเลี้ยงของกอกิว ทเป็นชนางตำแหน่ง
 กอไทยวย ได้ว่ากล่าวชนนางนายทหารทงสน ลิมของเห็นตงนนกลดมือ
 ลงไม่อาจตี ชนกอไทยวยนนั้นเป็นชนนางนายทหารใหญ่ไม่มีบุตร กอไทยวย
 จึงไปขอบุตรของน้องตตามขอ กอซาหลงมาเลี้ยงไว้เป็นบุตรคนหนึ่ง—
 กอไทยวยรักใคร่ตงขอให้เรียกว่ากอเงไหล ครนกอเงไหลเติบโตใหญ่อายุ
 โดยสิบหกเทยงชมชบตรสาวและภรรยาของราชฎรชาวบ้านอยู่เนอง ๆ—
 ไม่มีผู้ใดไปฟ้องร้องว่ากล่าวได้ เวลานนกอเงไหลชนวน่าวไฟไปเทยว
 เล่นทศาลเจ้าตงกตเบียว ด้วยกอเงไหลไม่รู้จักหญิงนนั้นว่าเป็นภรรยา
 ของลิมของ จึงได้ทาเป็นทยวเขาเล่น ครนลิมของลดมือลง กอเงไหลจึง
 พุดว่าจะมาตีเราทำไม เจ้าเป็นอะไรกับหญิงคนน คนในศาลเจ้านนบอกว
 เป็นภรรยาของลิมของ ก็เข้าไปห้ามว่าอย่าว่านวายกันเลย กอเงไหลน
 ไม่แจ้งว่าเป็นภรรยาท่านจึงได้ทยอกเล่น ซาพเจ้าขอโทษเสียเถิด กอเงไหล
 แจ้งว่าเป็นภรรยาของลิมของแล่วกชนวน่าวไฟล้กลับไป ลิมของก็พา
 ภรรยาคนบ่าวออกจากศาลเจ้ากลับมา

ฝ่ายหลวงจันดตชนครนลมของไปแล้ว ก็จับไม่เท่าเรียกพวก
 ตามสืบคนตรงมาทศาดเจ้า ลมของเห็นจึงถามหลวงจันดตชมว่า พว
 พวกฟ้องมาจะไปไหน หลวงจันดตชมว่าเราจะมาช่วยทบทคนทชมเห
 ภรรยาของน้อง ลมของว่าน้องคิดจะต ครนเห็นหน้าถนตก็จว่าได้อากองเ
 เป็นบุตรเลี้ยงของกองเไทยยชุนนางนายทหารใหญ่ ได้อากล่าวทหารทงปวง
 กบตวน้องด้วยจึงไม่อาจตี หลวงจันดตชมว่าพไม่กลัวตายมาทนั้นจะต
 ให้แทบตายลมของว่าน้องขอเสียเถดอย่าว่นวายไปเลยแล้วกล้าไปหลวงจัน
 ดตชมกตบมาสวนมก ลมของกบภรรยาและบ่าวไปถึงบ้านมีใจเจ็บแค้น
 กองเไทยยงนกไม่รูทจะคิดประการใดตงแต่นนมากไม่มีความสบายเลย

ฝ่ายกองเไทยยครนไปถึงบ้าน ก็ผูกพันรักใคร่ในภรรยาลมของเป็น
 อนมาก ไม่รูทจะทำอย่างไรกนงอยู่ในใจ แต่หน้าตาไม่สู้สบาย ฝ่ายฮ้อน
 เป็นคนใช้อยู่ในบ้านกองเไทยยช่างประจบประแจงดี ครนเห็นกองเไทยย
 เคร่าหมองไม่มองใสก็เข้าไปประจบพูดว่า ชงทานนชาซาพเจ้าเห็นหน้าต
 ไม่สบายด้วยเหตุการณสงใดหรือ กองเไทยยจึงพูดว่า การในใจของเรา
 ทำไมทานจรรูว่าเหตุอันใด ฮ้อนว่าซาพเจ้ารือยว่า เป็นเหตุเพราะด้วยการ
 คนแซลิมไม่ใช่หรือ กองเไทยยว่าเจ้าทายถูกแล้วทำประการใดจะได้สม
 ความปรารภณาแล้วฮ้อนว่าการอนนไม่สู้อยากนกดด้วยลมของอยู่ในมือเรา
 จะให้เป็นอนตรายไปเมื่อไรวกได้ กองเไทยยว่าถ้าได้เหมือนกบพูด เราจะ
 สมนาคนทานใหจิงมาก ฮ้อนว่าซาพเจ้ามอบายอ้อยอย่างหนง ชงลมของ
 นนกบเล็กเคยมชอบพอรักใครกนสนนท ทานจให้เล็กเคยงไปเชิญลมของ
 มากนโต๊ะเสพสุราทโรงเตยมถาลมของมากนโต๊ะกบเล็กเคยม แล้วกให้คน
 ไปบอกกบภรรยาของลมของว่าลมของมากนโต๊ะเสพสุราบ้วยไป ให้ภรรยา

ลิมของมาตุแก่ไขโดยเร็ว ภรรยาลิมของกคงมาทบ้านเล็กเคยม ท่านจงคิด
 ภายเทให้ชอบกลคงจะสมความปรารถนาหรือ กอเงไหลได้พังกเห็นชอบ
 ด้วยจึงให้คนไปเรียกเล็กเคยมมา และบ้านเล็กเคยมนน้อยไใกล้กันกับบ้าน
 กอไทยวยบตาเลยงกอเงไหล ครนเล็กเคยมมาถคานบแล้วถามว่า ท่านให้
 หาซาพเจ้าอรระสังอันใดกอเงไหลจึงพตกบเล็กเคยมว่ามธระสำคัญอยู่อย่าง
 หนึ่งไม่แจ้งว่าท่านรับได้หรือไม่ได้ ถ้าท่านสงเคราะห์จะทดแทนคุณให้จง
 มาก เล็กเคยมว่าท่านมธระกับอกเกิดจะทำตามคำ กอเงไหลว่าเรามีใจ
 รักใคร่ภรรยาลิมของประการใดก็ไม่สมความคิด แต่แจ้งอยู่ว่าท่านกับ
 ลิมของอชณาสัยรักใคร่กันสนิท— เวลาพรุ่งนี้จะให้ท่านไปเชิญลิมของมา
 กินโต๊ะ เสพสรวทโรงเตยม เราจะให้คนไปบอกกับภรรยาลิมของว่า
 ลิมของมากินโต๊ะเสพสรวทบ้วยเจ็บให้ภรรยาลิมของมาแก่ไข ถ้าภรรยา
 ลิมของมาทบ้านท่านสมความคิดของเรแล้วก็จะตอบแทนคุณท่านจะรับ
 ได้หรือไม่ เล็กเคยมนนคตแต่จะเอาหน้าทำให้กอเงไหลรักใคร่ไม่คตถึงเพื่อน
 ผู้งทชอบพอรักใคร่กันมาแต่ก่อน กรบปากว่าท่านอย่าจตกเลย ซาพเจ้า
 จะช่วยคตอานให้สาเวจความปรารถนาจงได้ กอเงไหลถกความยन्द นง
 สนทหนักนประมาณครุหนึ่งเล็กเคยมกถากลับมาบ้าน

ครนรุ่งเช้าเล็กเคยมจึงไปหาลิมของทบ้าน ฝ่ายลิมของกับภรรยา
 ตงแต่ครนนานมากไม่มความสบายมได้ไปเที่ยวข้างไหนอยู่แต่ในบ้าน พอ—
 เล็กเคยมไปร้องเรียกว่าท่านครอยหรือไปไหน ลิมของไดยนเสยงคนร้อง
 เรียกกเบตประตอออกมาดู เห็นเล็กเคยมกเชิญเขาไปนงข้างในแล้วถามว่า
 น้อยไปไหนมา เล็กเคยมบอกวาสองสามวันนไม่เห็นพออกมากเที่ยวจงมา
 เขยมเขยอนดู ลิมของวาสองสามวันนไม่มความสบายจึงไม่ได้เดินไปเที่ยว

เล่น เด็กเคยมว่านอนไม่เห็นพอไปเที่ยวเป็นหลายวันก็มีความวิตก จนนอน
จะมาเชิญไปกินโต๊ะเสปสุราสนทนาเล่นให้สบาย พุดแล้วเห็นภรรยา
ลิมของอยู่ในห้อง จึงร้องบอกกับภรรยาลิมของว่า อาชื่อน้องจะพาไป
กินโต๊ะภรรยาลิมของเดินออกมาทหน้าห้องบอกว่า พวกนี้ไปเสปสุราก็อย่า
ใหม่แหม่มก็ จึงรีบกลับมาแต่เช้าใหม่ดึก เด็กเคยมก็ชวนลิมของออก
จากบ้านเดินมา ครั้นเดินพ้นบ้านไปประมาณครึ่งหนึ่งถึงโรงเตยเม เด็กเคยม
ก็พาลิมของเข้าไปขออาหารและสุราก็ตามสบาย สองนายนั่งสนทนา
กันลิมของก็นอนใจใหญ่ เด็กเคยมถามว่าพื่อนใจใหญ่ทำไม ลิมของ
จึงว่าเกิดมาเป็นชายชาติทหาร - สดบบุญญาตมมอกเข้มแข็งเขามาสามภักดี
ทำราชการไม่พบท่านทด มาพบแต่คนไพร่เป็นชนนางไม่รู้จากความผิดชอบ
ประการใด มาอยู่ในบังคับนายเช่นนี้จึงไม่มีความสบาย เด็กเคยมได้ฟัง
ก็ทำเป็นไม่รู้เรื่อง จึงพูดว่าตอพวกมสดบบุญญาตมมอกเข้มแข็งนัก ชงครุฑทหาร
มอยู่หลายคนก็สดบบุญญาและมมอพอไม่ได้ น้องเห็นว่าก้อไทอวยผู้เป็น
นายกรรก็ใครชอบเลยพ ๆ มาโกรธก้อไทอวยด้วยข้อใด ลิมของก็เล่าความ
ชงก้อเงไหลบุตรเลยก้อไทอวยข่มเหงภรรยาตนให้ฟังทุกประการ เดิมเคยม
ฟังก็แกล้งบดบังความเสียพูดว่า ก้อเงไหลเห็นจะไม่รู้จักว่าภรรยาของท่าน
จึงได้ทำตงนน ท่านอย่าโกรธเลย เรามากินโต๊ะเสปสุราพุดเรื่องอนเถิด
เด็กเคยมกับลิมของก็กินโต๊ะเสปสุราได้เจ็ดแปดถ้วย ลิมของบอกกับ
เด็กเคยมว่านอนเสปสุราพุดแล้วจะไปเบาเสียก่อน ลิมของก็ออกมานอกโรง
เบาแล้วจะกลับเข้าไปในโรง เห็นบ่าวหญิงของตอวงมาบอกว่า ท่าน
ออกมาจากบ้านสักครู่ก็มาทหน้าบ้านบอกกับภรรยาท่านว่า ตอท่าน
มาเสปสุราเป็นลมสลบไป ให้ภรรยาท่านไปแก้ไขเสียโดยเร็ว ภรรยา

ท่านตกใจผากบ้านไว้กับนางเฮงไป แล้ววกไปกับข้าพเจ้าด้วยกัน ชายนินพา
 ไปถึงบ้านผู่โตไม้แจ่ง ข้าพเจ้าไม่รู้จักบอกว่าท่านอยู่บนเหล่า ภรรยาท่าน
 กับข้าพเจ้าขึ้นไปบนเหล่าไม่เห็นท่าน มีแต่เครื่องโต๊ะจัดวางไว้ ครนภรรยา
 ท่านกับข้าพเจ้าจะลงเหลามา - ก็เห็นชายหนุ่มคนโทไปหยอกภรรยาท่านที่
 ศาลเจ้าวันก่อนนั้น เดินออกมาจากห้องเหล่าเรียกภรรยาท่านไทรงลงก่อน
 ข้าพเจ้าเห็นตงนกกกลงจากเหลามาจะไปตาม ไทรงเลี้ยงภรรยาท่านร้องว่า
 ข้าคนตายแล้วให้ช่วยด้วย ข้าพเจ้าวิ่งไปเที่ยวหากไม่พบ พบจีนเสชาขายยา
 บอกว่าท่านมากินโต๊ะเสพร้าอยู่ที่โรงเตยมน ข้าพเจ้าจึงไตรงมาตามท่าน
 จึงรีบไปโดยเร็วเกิด ลิมของไต้ฟงกวงตรงไปยังบ้านเล็กเคยมมีไต้คยบ่าว
 หลงนอน ครนถกเขาไปในบ้านชนบนเหล่าเตง เห็นประตูห้องนอนปิด ไทรง
 ภรรยาบอกว่า บ้านเมองกเรียบรอยดแล้วเหตไฉนไปหลอกเอาลูกเมียเขา
 มาชมชนชงไวเช่นนี้ด้วยความลึงใจ ลิมของไต้ฟงกโกรยงนกก ร้อง
 เรียกภรรยาให้เปิดประตู ภรรยา ลิมของไต้ฟงเลี้ยงลิมของตามกจาไต้จึง
 เปิดออกมารับ พอเปิดประตูออกมากองเฝ้าเห็นลิมของก็เปิดหน้าต่างไต้
 ซ้ำมก้าแพงหนักดับไปบ้าน ลิมของเข้าไปในห้องเที่ยวคนหากองเฝ้าก็
 ไม่พบ จึงถามภรรยาถึงความลบลวาไต้เสียทกบเขาแล้วหรือ ภรรยาบอกว่า
 ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าตั้งอยู่ในความกตัญญูขอสัตย์ ถ้าแมนท่าน -
 ไม่เชื่อข้าพเจ้าจะชนสูตรกไต้ ลิมของมีความยินดีเอากะบองทูปตสังของ ๆ
 เล็กเคยมแต่กยบเย็นแล้วกพาภรรยาลงจากเหลามา เห็นชาวบ้านโกถน
 พากันบดประตเสยทงสน ลิมของกับภรรยามาถึงบ้าน ให้คนเคื่อง
 เล็กเคยมยงนกก ช่วยไต้กระบตรงมาที่โรงเตยมนไม่เห็นเล็กเคยม จึงตามไป
 ที่บ้านเล็กเคยมคนหากไม่พบ ลิมของคอยอยู่จนมืดค่ำไม่เห็นเล็กเคยม

มากกัณฑ์ไปบ้านภรรยาเดิมของจิ้งพุดเดิมของสามีว่า ท่านอย่าห่วงว้ายกับเขา
 เลย เขาทำไม่เราไม่ได้ก็ช่างเขาเถิด ลิมของพุดว่าขงเล็กเคยคบเรากรก
 ใครกนเหมือนพี่น้องกันหาควรจะมาด้อลวงเราไม่ เราไม่ใจเจ็บแค่นั้นก็จะ
 ซ้ำเสียให้โต พุดแล้วก็ไปคอยจะฆ่าเล็กเคยมอยู่ถึงสามวัน ก็ไม่เห็นเล็กเคยม
 กลับมาบ้าน

ฝ่ายเล็กเคยมนั้น ครนลมของออกมารจากโรงเตียมไม่เห็นกลับเข้า
 ไปจึงออกมาตามแจ้งว่าเกิดความ เล็กเคยมตกใจหนักหนีไปซ่อนอยู่ในบ้าน
 กอไถอวยถึงสามวัน ก็ยังไม่อาจกลับมาบ้าน ครนรุ่งเช้าลมของเดินไป
 บ้านเล็กเคยม พบหลวงจันลุตซมทถนนักพูดจากันด้วยความอน ๆ หลวง
 จันลุตซมชวนไปกินโต๊ะเสปสุราที่โรงเตียม ลิมของบัดความเสียหาเล่าให้
 หลวงจันลุตซมฟังไม่ ความเรองนนักสงบอยู่

ฝ่ายกอเงไหลหนีโตดก้าแพงไปถึงบ้านเป็นไข้ใจป่วยหนักลงไม่อาจ
 บอกกอไถอวยบิดา เล็กเคยมกับฮอนก็มาเยี่ยมเยียนปรนนิบัติเห็นหน้าตา
 ตากอเงไหลสลดซบผอมนัก เล็กเคยมถามว่าท่านป่วยไข้ประการใดหน้า
 จงโตชดเศราถงเพียงน กอเงไหลว่าเราจะเล่าให้ท่านฟังตามจริง ด้วย
 ความป่วยนั้นเพราะภรรยาเดิมของ เราคิดการถึงสองครั้งไม่ได้สมความ --
 ปรารถนา กับเราตกใจโตดก้าแพงหนีมาโรคจึงกำเริบช่นมาก แต่เราเห็นว่า
 โรคอันนั้นจะไม่พนสามเดือนหรือครึ่งบกคงตายเป็นแน่ ชีวิตเราไม่รอดแล้ว
 เล็กเคยม ฮอนโตฟังก็แจ้งว่ากอเงไหลเป็นไข้ใจจึงพูดว่าท่านจงอดสำห
 ระกตใจไว้ ชงการเรองนตกพนักงานชาวพเจาทั้งสองจะคิดแก้ไขให้ท่านได้
 สมความปรารถนาให้โตถ้าเมื่อนว่าภรรยาเดิมของตายเสียก็เป็นที่จุนใจ ถ้าไม่

ตายก็คงได้ท่านอย่าวิตกเลยกองงเไหลได้ฟังก็คอยหาความทุกข์ เล็กเคยม
กับฮ้อนกับปรนนิบตกองงเไหลอยทนน

ฝ่ายกองงเไหลด้วยครนแจ่งวากองงเไหลบุตรเลี้ยงเจ็บป่วยไป ก็ให้—
เล่าโตวก้วนขนนางทสำหรับไซสอย มาเยี่ยมกองงเไหลว่าจะเป็นการใด
เล่าโตวก้วนมาถึงถามกองงเไหลว่าท่านเจ็บป่วยเป็นอย่างไรจงบอกให้ทราบ
จะได้ไปแจ่งกับบิดาท่านให้หมอมารักษา กองงเไหลไม่อาจบอกกลัวบิดาจะ
รู้บอกแต่ไม่สบาย เล่าโตวก้วนก็จนใจไม่แจ่งว่าเป็นโรคอะไร

ฝ่ายเล็กเคยมกับฮ้อนเห็นเล่าโตวก้วนมาเยี่ยมไซก็ปรึกษากันว่า
ไซของกองงเไหลนี้จะต้องให้กองงเไหลด้วยแจ่งแจ่งจะได้ให้หาตัวลมของมากกั้ง
เสียให้ตาย แล้วก็ไปเอากรรยามายกให้กองงเไหล ๆ คงจะหายถ้าไม่คิด
เช่นนนกองงเไหล ก็คงตายจำเราจะเอาความนบอกล่าโตวก้วนให้ไปแจ่ง
กองงเไหลด้วยแจ่งจะเห็นประการใด ครนปรึกษาเห็นชอบด้วยกันแล้ว ก็ออกมา
คอยเล่าโตวก้วนอยู่ข้างนอก ครนเห็นเล่าโตวก้วนกลับออกมา เล็กเคยม
กับฮ้อนเล่าความไซของกองงเไหล ซึ่งรักใคร่กรรยาลิมของให้ฟังทุกประการ
แล้วพูดว่า ถ้าจะไม่ให้กองงเไหลถึงแก่ชวตเป็นอันตรายข้าพเจ้าทั้งสองนี้จะ
บอกออบายให้ ท่านจงได้เอาข้อความไปแจ่งแก่กองงเไหลด้วยเถิด เล่าโตวก้วน
จึงว่า เราจะไปแจ่งความแก่กองงเไหลในเวลาค่ำให้ได้ พูดแล้วก็กลับ
ไปแจ่งความแก่กองงเไหลว่าขงบุตรของท่านเจ็บป่วยน่นเพราะรักใคร่กรรยา
ลิมของ ถ้าจะให้หายไซก็ตองกาจตลมของเสียเอากรรยามายกให้กองงเไหลจึง
จะหาย ถ้าไม่กระนบกเห็นจะถึงแก่ชวตตบสูญเป็นแน่

กองงเไหลได้ฟังจึงถามว่า บุตรของเราไปพบปะกรรยาลิมของ
ที่ไหนจึงได้บวยตงน เล่าโตวก้วนบอกความขงกองงเไหลได้พบปะกรรยา

ลมของทศบาลเจ้าภทธานเล็กเคยมเป็นสองครั้ง ก็ไม่สมความปรารถนา
 ให้ถือโทษช่วยฟังทุกประการ ก่อโทษด้วยว่าจะฆ่าผิวเขาเสียอย่างไรได้ถ้าไม่
 คิดฆ่าบุตรเรากคงตายจะทำประการใดดี เล่าโตวกวนว่าเล็กเคยมกับฮูอัน
 พุดกับซาพเจ้าว่า ถ้าท่านจะให้ก่อเงไหลหายบ้วยแล้วสองคนนั้นจะคุดอบาย
 ให้ ก่อโทษด้วยกตใจให้หาสองคนนั้นมา ครนเล็กเคยมกับฮูอันมาถึง
 ก่อโทษด้วยจึงถามว่า เจ้าทั้งสองนมอบายสิ่งใดจะแก้ไขให้บุตรเราหายได้—
 ถ้าบุตรเราไม่เป็นอันตรายจะตอบแทนคุณเจ้าใหญ่ขนาดเล็กเคยมคุดเข้าลง
 คำนับแล้วแจ้งว่า ซาพเจ้าจะคุดอบายให้ได้สมความปรารถนา ถ้าซาพเจ้า
 จะเอาสิ่งใดหรือจะว่ากล่าวประการใดก็ตอตามใจ ไชนนกกคงหายท่านอย่า
 ได้วิตกเลย ก่อโทษด้วยว่าจะตองการและว่ากล่าวสั่งอื่นใดจะตามใจเจ้าทั้ง
 สอง เวลาพรุ่งนี้คุดฮานจตแจ้งเกิดเล็กเคยมกับฮูอันกคานับลามาคุดอบายท
 จะกำจตลิมของ ให้ชายผู้หนึ่งเอากระบี่ของวิเศษของก่โทษด้วยไปชายให้
 ลิมของ ชายผู้นนกรบเอากระบี่ของวิเศษไป

ฝ่ายลิมของครนถึงเวลาหลวงจันลุตชมมาชวนไปเที่ยวกินโต๊ะ
 เสพสราอยทกวนมโตชาติ ลิมของกลมความเรื่องนนเสย ครนอยมาชวนหนง
 หลวงจันลุตชมชวนลิมของไปเสพสราแล้วกเดินกลับมา ชายผู้ทชายกระบ
 เห็นลิมของเดินมากทาเดินเคยงเขาไกลแล้ว พุดว่ากระบี่ของวิเศษเดิมเรา
 จะชายแต่ไม่มผู้ ไตรจกวาของตเลย ลิมของได้ฟังแล้วเดินเลยไปไม่ได้ถาม
 ชายผู้ทชายกระบี่กเดินตามทำถอนใจใหญ่แล้วพุดว่า คนในเมืองหลวงนม
 ผมอเซมแข่งถมไป แต่ไม่มผู้ ไตรจกวากระบี่เดิมนตเวานาเสยตายกระบี่ก
 ช่างไม่รู้จักของวิเศษสักคนเลยในขณะนนภยจะมาถึงลิมของก็อาพทให้เป็น
 ไป ลิมของได้ฟังกเหลยวมาคุดเห็นชายนนถอกระบี่อยู่ ก็ถามว่าจะชาย

หรือ ขายนั่นบอกว่าจะขายก็สั่งให้ ลิมของรับกระบี่ไปแกว่งเป็นแสงจับตา
 กบเจงวาของดี จึงส่งกระบี่ให้หลวงจันลุตขมด หลวงจันลุตขมเห็นกรว
 ของดีจึงพดกบลิมของวากระบี่เล่มนตนกงขอไว้เถิด พดแลวกตั้งกระบ
 ให้ลิมของ ๆ รับกระบี่มาตามเจ้าของกระบี่ว่า กระบี่ของท่านจะขายเท่าไร
 ขายเจ้าของกระบี่นั้นบอก ว่า ถ้าท่านจะตอกเอาสามพันตำลง ถ้าท่านไม่
 ตอจะเอาสองพันตำลง ลิมของว่าอย่าให้ถึงสองพันตำลงเลย เอาแต่พัน
 ตำลงเถิด ขายเจ้าของกระบี่ว่าท่านจะขอเราจะเอาแต่พันห้าร้อยตำลง
 ลิมของไม่เอาจะให้แต่พันตำลง ขายเจ้าของกระบี่ก็ยอมให้ ลิมของพา
 เจ้าของกระบี่ไปเอาเงินที่บ้าน หลวงจันลุตขมนนกล้าไปทออยู่ ลิมของกับ
 เจ้าของกระบี่ไปถึงบ้านแล้ว ลิมของจึงเอาเงินพันตำลงมาให้ ถามว่ากระบี่
 เล่มที่ท่านเอามาแต่ข้างไหน ขายเจ้าของกระบี่ก็แกล้งบอก ว่ากระบี่เล่ม
 นี้แต่ครูปู่และบิดาข้าพเจ้าตอ ๆ มาจนถึงตอข้าพเจ้า ๆ ขัดสนยากจนจึงได้
 เอามาขาย ลิมของถามว่าปู่และบิดาท่านชื่อใด ขายเจ้าของกระบี่บอก ว่า
 ปู่และบิดาข้าพเจ้านบอกท่านไม่ได้รับเงินพันตำลงแล้วกล้าไป ลิมของ
 จับกระบี่ชนแกว่งดด้วยยนต์ จึงคิดว่ากระบี่วเศษของกบไทยวยม้อยเล่ม
 หนึ่งเราขอตบ้อย ๆ ก็ไม่ไหว ครองของเราเหมือนกัน คิดแลวกเอา
 กระบี่ไปเก็บไว้มใจผูกพันอยู่ทกระบี่เล่มนั้นเขอนมาก ขายผู้นั้นขายกระบี่
 ให้ลิมของแล้วกล้าไปบอกกับเล็กเคยมทุกประการ

ครนรุ่งเช้าเล็กเคยมกับฮ้อน ไชชนนางสองนายมาบอกลิมของว่า
 กบไทยวยให้ท่านเอากระบี่ทขอไว้ไปเปรียบกันว่าของใครจะดีกว่ากัน ชนนาง
 สองนายก็ตรงมาบอกลิมของว่า กบไทยวยให้ท่านเอากระบี่ไปเปรียบกัน

ลิมของจึงถามขุนนางสองนายนั้นว่า ท่านมาแต่ข้างไหนไม่เคยเห็นหน้าเลย
 ขุนนางสองนายบอกว่าข้าพเจ้าเพิ่งมาอยู่กับกอไตอวยใหม่ลิมของได้ฟังก็ไม่
 สงสัย ทียบเอากระบี่ขอตามขุนนางนั้นมาที่บ้านกอไตอวย ขุนนาง
 สองนายก็พาเข้าไปข้างในถึงหน้าหอแปะโฮ่วตั้ง จึงบอกกับลิมของว่าท่าน
 คอยอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าจะเข้าไปแจ้งกับกอไตอวยก่อน พูดแล้วขุนนางสองนาย
 ก็หลบไปเสีย

ฝ่ายเล็กเคียมกับฮูอัน ให้สองคนนั้นไปพาลิมของมาได้สมคะเนแล้ว
 ก็ไปแจ้งความแก่กอไตอวย ๆ สั่งให้เอาคนมาข่มไว้คอยจับลิมของหน้าหอ
 แปะโฮ่วตั้ง

ฝ่ายลิมของนั้นเดินตามขุนนางสองนายเข้าไปจนข้างใน มิได้รู้ว่า
 จะผิดชอบประการใด ครั้นนั่งคอยทำอยู่ช้านานแล้วไม่เห็นขุนนางสองนาย
 ออกมาก็นั่งสะดุ้งใจลุกเดินมาดูที่หน้าหอ พอดีกอไตอวยออกมา ลิมของ --
 เห็นดวงกระบี่เขาไปค้ำบับ กอไตอวยถามลิมของว่าเจ้าเป็นครุฑทวารเขต
 ไฉนจึงถือกระบี่เขามาจนหน้าหอเรา เจ้าคิดประการใดหรือ ลิมของว่าท่าน
 ให้ขุนนางสองนายไปหาข้าพเจ้าให้เอากระบี่มาเปรียบกัน ข้าพเจ้าจึงได้เอา
 กระบี่ตามขุนนางนั้นเข้ามา กอไตอวยว่าเราไม่ได้ให้ไปหา ขุนนางทั้งสอง
 ทพาเจ้าเขามาจนขอไร อยู่ที่ไหนลิมของว่าขุนนางนั้นบอกกับข้าพเจ้าว่า
 เพิ่งจะเข้ามาทำราชการใหม่ กอไตอวยว่าเจ้าอย่าแก้ไขไปเลย เรายังมา
 หลายนวันว่า เจ้าจะคิดฆ่าเราจึงได้ถือกระบี่เขามาจนหน้าหอข้างในมิโทษผิด
 มาก จึงเรียกให้ทหารจับตัวลิมของไปฆ่าเสีย ทหารที่ข่มอยู่เหล่านั้น ครั้น
 ได้ฟังก็ตรุกันออกมาจับตัวลิมของมัดไว้จะเอาตัวไป ลิมของร้องว่าถ้ามอง

นตกลงกตขภาพเจ้า กอโทษวว่าเจ้าถอกระบเขามาจนหน้าหอชนในคคจะ
ฆ่าเรามิใช่หรือ ลมของวาท่านใช้ให้คนของท่านไปเรียกขภาพเจ้าจึงได้เข้า
มา กอโทษวว่าผู้ใดไปเรียกเจ้ามาขอเลี้ยงอันใด ลมของวาคนของท่าน
ใช้ไปขภาพเจ้าไม่รู้จักขอ

กอโทษวได้ฟังลมของวอองเถียงแข่งแรงอยู่ก็ไม่อาจจะให้ฆ่าลง
ได้ จึงสั่งทหารให้เอาตัวลมของกบกระบไปส่งให้สูอนโคยของสูชนนางผู้ชำระ
ความ ทหารกเอาตัวลมของกบกระบไปส่งตามส่ง ครนไปถึงทหารกเอาตัว
ลมของกบกระบเขาไปแจ้งความให้สูอนชนนางผู้ชำระฟังทุกประการ สูอน
จึงถามลมของวว่า เจวาทหาราชการเป็นครุททหารทำไมไม่รู้จักผิดและชอบ
ถอกระบเขาไปจนหน้าหอแปะโฮวตั้งด้วยเหตุอันใดลมของวว่าความเรื่องนี้ไม่
จริงแกลลงอบายพาลเอาผิด ขภาพเจ้าทหาราชการมานานแล้วรู้ความผิดและ
ชอบอยบ่าง ลมของกเล้าความเดิมชงภรรยาไปไหวเจ้าให้สูอนชนนางผู้
ชำระฟังตงแต่ตนจนปลายทุกประการ แล้วแจ้งวว่า กอโทษวใช้ให้ชนนาง
สองนายไปเรียกขภาพเจ้าให้เอากระบมาเปรียบกัน ชนนางสองนายกว
ขภาพเจ้าเข้าไปข้างในให้ขภาพเจ้านงคอยอยู่ ครนกอโทษวออกมาวว่าขภาพเจ้า
ถอกระบเขามาจนข้างในให้ทหารจับตัวไปฆ่าเสีย ขภาพเจ้ากรอองอยูวว่าความ
อนนไม่จริงจะแกลลงพาลเอาผิดขภาพเจ้า กอโทษวจึงให้เอามาส่งท่าน ขอ
ท่านได้ชำระให้เห็นเท็จและจริงเถิด สูอนโคยฟังถอยค้ำของลมของกส่งให้ผู้
คุมเอาตัวลมของไปขงไว้ แล้วเขียนหนังสือตอบไปถึงกอโทษวว่า ได้รับ
ตัวลมของไว้แล้วยังไม่ได้ชำระ เวลาอนจะชำระให้ใดเท็จและจริงจึงจะทำ
ตามโทษเขียนหนังสือแล้วกมอบให้ทหารถอกลับไป

ฝ่ายภรรยาเดิมของครึ่งแจงว่า เขาต้องลวงเดิมของไปจนถึงท้องโทษก็
 ร้องไห้ จดหาอาหารให้บ่าวไพร่ไปส่งเดิมของมิได้ขาด ชื่อนักมีความเมตตา
 เดิมของจะคิดแก้ไขให้เห็นเท็จและจึ่งรกกักถ่วงกบโทษจะโกรธ ด้วยเขา—
 เป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร โปรดปรานมาก จึงให้หาเตยกาเถาครุททหาร
 ซึ่งเป็นบิดาภรรยาเดิมของมาแล้วให้เตยกาเถา ไปร้องทุกข์ทูลขุนนางผู้ชำระคน
 ใหม่จะได้ช่วยจากกล่าว เตยกาเถากไปร้องทุกข์ตั้งผู้ชำระความคนใหม่
 ซึ่งตั้งคนเป็นขุนนางซอสุดยไม่เห็นแก่ทรพยของผู้ใด ชำระความตั้งได้
 ก็ชำระตามตรงเป็นยุติธรรม คนทั้งหลายเรียกซึ่งตั้งว่า พระ ครนเตยกาเถา
 พ่อตาเดิมของไปร้องทุกข์ซึ่งตั้งเลาความให้ฟัง ซึ่งตั้งขุนนางผู้ชำระได้
 ฟังกแจงว่า กบโทษจะพาดพิงถึงจะขาดเดิมของเสีย จึงพดกับเตยกาเถา
 ว่า เวารเรื่องความแล้วจะช่วยแก้ไขให้ เตยกาเถากคำนับลากลับมา ซึ่งตั้ง
 จึงไปหาชื่อนโคยสองผู้ทบ้านแล้วพุดว่า ซึ่งเรื่องความของเดิมของนข้าพเจ้า
 สืบดูเห็นจากกบโทษจะข่มเหงใส่ความเขา ท่านจงเห็นแก่เดิมของด้วย ชื่อน
 ว่ากบโทษจะว่าเดิมของถอกระบเข้าไปจนถึงแปะโฮวตั้งชั้นในโทษนั้นผิดมาก
 จะทำประการใดดี

ซึ่งตั้งได้ฟังก็โกรธจึงถามว่า ซึ่งขุนนางตำแหน่งท่านนกอโทษจะ
 ตั้งให้หรือ ชื่อนว่าไม่ใช่ เจ้าแผ่นดินตั้งแต่งให้ ซึ่งตั้งว่าถอกระบมานั่ง
 ถ่วงกบโทษจะทำไม ถอขความตั้งใดก็ต้องชำระจากกล่าวแต่ตามจริง ชื่อน
 ว่าท่านไม่รู้หรือว่ากบโทษจะขุนนางผู้ใหญ่เจ้านาย โปรดปรานมากจะให้
 ข้าพเจ้าทำประการใดดี ท่านเห็นว่าชำระอย่างไรจึงจะเป็นยุติธรรม ซึ่งตั้ง
 ว่าเดิมของถอกระบเข้าไปจนถึงแปะโฮวตั้งโทษนั้นผิดจริง แต่เดิมของว่าขุนนาง

สองคนไปเรียกลมของแลวพาเข้ามา ขนนางสองคนนกกเขาตัวไม่ได้ไม่รู้
ว่าผู้ใดเขาลมของเป็นผิดกควร แต่โทษนั้นไม่ถึงฆ่าฟัน ถ้าจะทำให้ถูกแบบ
ถูกอย่างกเขาลมของไปเขียนยศบทแลวเนวเทศไปเมืองไกล จึงจะเป็นการ
ยุติธรรม

ฮูนได้ฟังกเห็นชอบ จึงพูดว่าข้าพเจ้าจะเอาข้อความไปแจ้งกับ
กอธิอวยก่อนฟังดูจะว่ากล่าวประการใด ซึ่งตั้งกกลับไปบ้าน ฮูนจึงเอา
ข้อความทงตั้งปรึกษาไปแจ้งกับกอธิอวยทุกประการ กอธิอวยจึงคิดว่า
ความเรองนกกไซกลอธิบายอยู่ในใจเรา ตระลาการเขาร้เท่าจึงปรึกษาโทษ
ไม่ให้ตายเพียงเนวเทศ ถึงกระนั้นกเขาเถิด เราจะคิดฆ่าเสียตามทางให้จง
ได้ คิดแลวกพูดว่า ท่านปรึกษาเห็นควรแลวจึงไปจัดการเถิด ฮูนก็คำนับ
ลามายังโรงชำระ ให้เอาตัวลมของออกมาเขียนยศบทแลวให้สักหน้าเอาคา
หนักเจดขงครวงมาใส่คอ ให้ตั้งเทยวสีปาเป็นผู้คุมเนวเทศไปเมืองชองจิว
ตั้งเทยมสีปาคำนับลาคุมตัวลมของไป

ฝ่ายเตยกาเถากับเพื่อนบ้านแจ้งว่า เขาจะเอาตัวลมของไปเนวเทศ
ก็มากอยอยตามทาง พอตั้งเทยวสีปาคุมลมของมา เตยกาเถาพอดาลมของ
ก็เชิญตั้งเทยวสีปาผู้คุมทงสองกับลมของ เข้าไปในโรงสุวเตยกาเถาให้จัด
โต๊ะและสุวมาเลี้ยงผู้คุมทงสองแลวกเอาเงินออกให้ฝากฝังลมของด้วยครน
กินโต๊ะเสพสุวแลว ลมของจึงพูดกับเตยกาเถาพอดาว่า ข้าพเจ้ามี --
การอย้อย่างหนงจะพูดกับท่าน เดมทจนร้กร้กรข้าพเจ้า จึงได้ยกบตรหญิง
ให้เป็นภรรยา อยุ่กันด้วยกันมาได้สามบ่มีโตมตปากวาทกัน ซึ่งตัวข้าพเจ้า
ครวงนเขาขมเหงกคิดฆ่าโทษตองเนวเทศไปเมืองไกล จะเป็นตายประการใด
ก็ไม่แจ้ง ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าบตรหญิงของท่านจะได้รับความลำบากทุกขทน

ต่อไป กอเง่ไหลก็จะมารบกวนให้ได้ความเดือดร้อนต่าง ๆ บุตรหญิงของ
 ท่านก็จะมีความน้อยใจข้าพเจ้าจะทำหนังสือให้จะได้มลภพเสีย อย่า
 เป็นห่วงถึงข้าพเจ้าเลย ซึ่งตัวข้าพเจ้าจะได้กลับมาหรือยังประการใดก็ยังไม่
 ทราบแต่ความเรื่องนข้าพเจ้าคิดเห็นเอง ไม่ใช่ผู้ใดส่งสอนข่มขืนให้หย่า
 เพื่อว่าบุตรหญิงของท่านจะได้ความสุขสืบไป เวลาพ่วงนข้าพเจ้าจะ
 ทำหนังสือให้ท่านจงไปจัดแจงเถิด เตยภาเถ่าว่าเจ้าพดอะไรเช่นนั้น ไม่ถูก
 เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วจะมาหวาดกลัวเพราะกลัว มีไขเจ้าไปหาความมาเมื่อ
 ไหวก็ยอมร้อยทั้งแสน ความเรื่องนเขาเกิดข่มเหงเอา ซึ่งภรรยาของเจ้านน
 ออย่าได้วิตก บิดาจะรับเอาไปอยู่บ้านเงินทองทชอกนนั้นก็น้อยพอเพียงกัน
 บิดาจะเลี้ยงไว้กว่าเจ้าจะสิ้นโทษกลับมา ครวงนเป็นกรรมของเจ้าแล้วจึงกม
 หน้าไปก่อนเถิด ถ้าเจ้าแผ่นดินโปรดยกโทษเสียเมื่อไรก็จะได้มาอยู่กับตัว
 กัน ซึ่งขอความสิ่งใด ๆ นั้นเจ้าอย่าคิดเลย เป็นพนักงานของบิดาเอง
 ลิมของจึงตอบว่า ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านนักหนา แต่ข้าพเจ้าจะจากไปวางใจ
 ไม่ได้ ทำให้บุตรหญิงของท่านได้ความลำบากต่าง ๆ ถ้าท่านยอมให้
 ข้าพเจ้าทำหนังสือถึงตัวข้าพเจ้าตายก็มีความสุขสบาย แม้นท่านไม่ให้
 ข้าพเจ้าหย่าข้าพเจ้าจะลำบากไว้ ถาถึงสิ้นโทษกลับมาจะไม่อยู่กับบุตร
 ท่าน เตยภาเถ่ากับเพื่อนบ้านเหล่านั้นได้ฟังก็แจ้งในใจของลิมของว่ากลัว
 ภรรยาจะได้ความลำบาก จึงพูดตงนปรารภนาจะให้เตยภาเถ่ารับหนังสือ
 หย่าจะได้หาตัวให้บุตรหญิงใหม่ บุตรสาวภรรยาของนนั้นจะได้มีความสุข
 สืบไป เพื่อนบ้านทั้งหลายก็พดกปลมของว่า ท่านอย่าเขียนหนังสือเลย
 สิ้นโทษจะได้กลับมาอยู่กับตัวกัน ซึ่งใจภรรยาของท่านนนั้นข้าพเจ้าร้อย
 ใจจะตามออกกเห็นจะไม่ม ลิมของว่าจะให้เขาได้ความทุกข์ต่อไปนั้นไม่ควร

เตยกาเถาว่า ถ้าเจ้าไม่ฟังฉันจะทำหนังสือให้โจทก์ตามใจเถิด แต่บุตร
 หญิงของเราไม่ให้ได้สามีใหม่จะยากจนประการใด ก็ขอทานเลี้ยงลูกไป
 ตามจน การขอจนเจ้าอย่าหนักเลย ลิมของให้ไปหาเสมียนมาเขียนหนังสือ
 หยาแล้ว พอได้เห็นภรรยาเดินร้องไห้มาถึง ลิมของก็ออกไปรับภรรยาเข้า
 มาข้างในแล้วพูดว่า เรามีความอยู่ขอหนึ่งจะพุดกับเจ้า แต่ได้บอกกับบิดา
 แล้วเราต้องโทษจะเนรเทศไปเมืองไกลจะได้กลับมาหรือประการใดก็ไม่แจ้ง
 จึงทำหนังสือให้โจทก์ ถ้าเหตุประการใดเจ้าจะได้ไปมีสามีเสียอย่าเป็น
 หวงถึงเราเลย

ภรรยา ลิมของได้ฟังตามพุดดังนั้นกรอให้ พลาดถามสามว่าตอ
 ขาพี่เจ้าขอขวาประการใดจึงได้ทำหนังสือมาดังนี้ ลิมของว่าไม่ใช่ตัวเจ้า
 ขอขวา คิดเห็นว่าไปครองนจะเป็นตายก็ไม่แจ้งกลัวเจ้าจะได้ความลำบาก
 ประการหนึ่งตอเจ้าก็ยกสาวควรรหาสามีใหม่จะมาเป็นทุกข์ใจคอยทำเราไม่
 ควรเลย คิดเห็นดังนั้นจึงทำหนังสือให้ ภรรยา ลิมของได้ฟังตามก็
 ไม่ได้ตอบประการใด ร้องไห้กลิ้งเกลือกไปมา เตยกาเถาบิดาจึงพูดว่า เจ้า
 ขอขวาร้องให้เลยจงไปอยู่กับบิดาเถิด ถ้าแม่ว่าสามีเจ้าสนโทษมากจะได้อยู่
 กันด้วยกัน ถ้าเขาไม่กลับมาบิดาจะเลี้ยง เจ้าจะโศกเศร้าไปทำไม พุดแล้ว
 กรบเขาหนังสือให้ โจทก์ ภรรยา ลิมของเห็นทองกับห่อเสื่อกางเกงออกให้
 ลิมของสาม ลิมของลาเตยกาเถาพ่อตาและภรรยาแล้ว ตั้งเที่ยว สืบ
 นายผู้คุมก็พา ลิมของไปฝากไว้ที่คุก เตยกาเถาจึงพาบุตรไปที่บ้าน ลิมของ
 ดวดยบ้าน ลิมของนอนบนตักหลวงจึงได้เกษมทรพยสงของไปอยู่บ้านของตอ

ฝ่ายตั้งเทยว ลีปา กลับไปบ้านจ้ดหาเสบียงอาหารและเสื่อ — —
 ทางเกงเงินทองจะได้เข้าไปกินตามทาง กิมชายเจ้าของร้านขายสุราไปเรียก
 ตั้งเทยวว่า ยังมีขนนางผู้หญิงมาแต่ไหนไม่แจ้ง ให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านไป
 ที่โรง ตั้งเทยวได้พังกไปกับเจ้าของสุรา ครนถงเห็นขนนางผู้นั้นอยู่
 ตั้งเทยวเข้าไปค้ำนัยแล้วถามว่า ท่านกับข้าพเจ้ายังไม่เคยสนทนากัน ท่าน
 ให้หาข้าพเจ้ามาด้วยอะไร ท่านขอไว้อะไรได้มาแต่ข้างไหนจึงบอกให้
 ทราบ ขนนางนั้นบอกว่าประเดี๋ยวเกิดเราจะบอกท่าน แต่ลีปานั้นอยู่ที่ไหน
 ตั้งเทยวบอกว่าอยู่ตรงโน้น ขนนางนั้นให้เจ้าของร้านสุราไปเรียกลีปามา
 แล้วส่งให้จ้ดโต๊ะและสุรามาลेียงตั้งเทยว ลีปา เป็นอันตแล้ว ขนนางนั้น
 กหยิบทองคำหนักสิบตำลึงออกมาวางไว้บนโต๊ะพูดว่า ท่านทั้งสองจงรับ
 ทองคำไว้คนละห้าตำลึงเถิด เวลมาอยู่สูงหนึ่งจะพบกับท่าน ตั้งเทยว
 ลีปา ว่าท่านเป็นขนนางอยู่ที่ไหนจึงเอาทองคำมาให้ข้าพเจ้าสองคนด้วย
 อรรถันไคขนนางนั้นจึงถามว่า ท่านทั้งสองจะคุมลิมของไปเมืองของจิวหรือ
 ตั้งเทยวว่า ข้าพเจ้าสองคนนทานผู้ชายจะใช้ให้คุมลิมของไปนครเทศขนนาง
 นั้นจึงพูดว่า ตอเวานเป็นขนนางของก้อไทอวยขอเล็กเคยมสำหรับใช้สอย
 อยู่ในบ้าน ตั้งเทยว ลีปาได้ฟังจึงพูดว่า ข้าพเจ้าทั้งสองหาควรจะนั่งรวม
 ท่านไม่ ท่านอย่าได้ถือโทษเลย เล็กเคยมว่าเราไม่ถอดอก ท่านไม่หรือ
 ลิมของกับก้อไทอวยเป็นคู่พยามาทกัน ก้อไทอวยนั้นใช้ให้เราเอาทองหนัก
 สิบตำลึงมาให้ท่านทั้งสอง ซึ่งจะคุมลิมของไปนครเทศนั้นไม่ต้องไปไกล ข้า
 เสียไกล ๆ ก็ดี แต่ท่านจะเชือดเอาหนังสอกหนักหน้าลิมของมาเป็นสำคัญ
 ก็แล้วกัน ถ้านายท่านจะว่ากล่าวประการใด ก้อไทอวยจะแก้ไขเองท่าน
 อย่าวิตก ถ้าสาเรจความกลับมาก้อไทอวยจะสมนาคุนท่านออก ตั้งเทยว

ว่านายผัวจะไม่ได้อะไรไปแต่คงให้ข้าส่งให้แต่คมตัวไปเนรเทศเท่านั้น สิบาพูดกับ
 ตงเทียวว่า พี่ไม่วรอกอโทษวยเป็นขนนางผู้ใหญ่เจ้านายโปรดปราน จะ
 ให้ตายก็ได้ จะให้เบียดก็ได้ เราบกับเขาทองคำไว้แล้วทำตามสั่งเถิด ภายหลัง
 จะได้ฟังกอโทษวยต่อไป ถ้าไม่รบก็จะพากันผิด

ตงเทียวได้ฟังเห็นชอบด้วย ชมวานองนับบุญญาติ พี่ไม่วรอกอโทษวยได้
 พุดกันแล้วจึงบอกกับเล็กเคยมว่า ท่านอย่าวิตกข้าพเจ้าจะคุมตัวลมของไป
 ขาเสีย ถ้าหากหาจนถ้าวรอกสองวันคงสำเร็จความปรารถนาจะกลับมาให้
 ท่านรื้อขาว เล็กเคยมได้ฟังกยन्द ว่าถ้าสมความคตกลับมาจะรางวัลออก
 พุดแล้วกเขาทองคำหนักสิบตำลึงส่งให้ ตงเทียว สิบารับทองคำไว้ เล็กเคยม
 กกลับมา ตงเทียว สิบา เขาทองคำออกแบ่งปันกันคนละห้าตำลึงแล้ว กลับ
 มาจัดเสบียงที่จะกินตามทางเสร็จแล้ว ชวนกันไปทักกรับเอาตัวลมของมา
 คุมตัวออกจากตงเกียเมืองหลวงเดินทางไปได้สามสิบเจ็ดเวลาจนค่ำ ตงเทียว
 สิบา ก็พาลมของไปสำนักทโรงเตียม

ในขณะนั้นเป็นเดือนหกเป็นฤดูร้อน ลมของถูกเขยจนแล้วต้อง
 เดินทาง ไร้ก้าวเรียบมากชมเดินไปไม่ใคร่จะได้ ครั้นเข้าอาศัยโรงเตียม
 สิบากคิดว่าตักกวลลมของจะหนี จึงตมนำให้เด็ดแล้วเอาใส่ถังมาบอกกับ
 ลมของว่า เดินทางมาเหน็ดเหนื่อยจงล้างเท้าเสียจะได้หลับนอน เราจะ
 ล้างเท้าให้ สิบากเอานารอนในถังกเทวาลมของลงไป ลมของถูกนารอน
 เจ็บบวดยพองทนต์ ลมของโกรงว่า ท่านมาแกล้งทากกับข้าพเจ้างงนเจ็บ
 บวดยเหลือทนแล้ว สิบาปรารถนาจะไม่ให้ลมของหนี จึงเอานารอนเทวด
 เทาอก ครั้นได้ฟังลมของร้องว่าดงนนสิบาจึงตวาดว่า เราเป็นนายคุมชอบ
 แต่เราจะมาประคบประกำรแวนเห็นว่าใส่คำอยู่ลำบากนัก จึงเอานาล้าง

ทำให้ยังกลับมาใส่ความเอาว่า เราแกล้งทำ ตั้งแต่นั้นไปเราไม่เป็นอะ
 อึกแล้วล้มของไม่อาจจะโต้ตอบประการใดก็พากันเข้าไปนอน

ครั้นรุ่งเช้าตงเทยว สีปา คมตัวล้มของจะเดินทางไป ล้มของถูก
 นารอนทำพองเดินไม่ได้ ตงเทยวก็ขอเอารองเท้ามาให้ล้มของ ๆ ใส่
 รองเท้าออกสำหัดเดินไปได้สทหาล ก็เดินไม่ได้ เท้าพองนั้นแตกโลหิตไหล
 สีปาจึงพูดว่าเมืองของจวนนยงไกลอยู่ เดินเช่นนี้เมื่อไรจะถึง ก็เร่งให้
 ล้มของเดินไปไกลจะถึงบ้านเอยตอหลม เหน็ดนั้นไม่เป็นแฉกกัน บ้านนั้นเปลี่ยว
 นกตงแต่เดินมา ถ้ามืดของเนวเทศเดินมาทางบ้าน ก็ลมตายเสียเป็นอันมาก
 ตงเทยว สีปา เหน็ดความขมขื่น คิดจะฆ่าล้มของเสียทันที สีปาจึงเตือน
 ว่า ถ้าเดินเช่นนี้ออกกบจึงจะถึงเล่า ตงเทยวว่าไม่ถึงก็แล้วไปเราพากันเข้า
 หยตอยู่ใบบ้ำให้สบายหายเหน็ดเหนื่อยจึงค่อยเดินต่อไป สีปาเร่งให้ล้มของ
 เดินเข้าไปในบ้ำเอยตอหลม ก็เข้าหยตได้ทันไม่ ตงเทยวว่าเราเดินมาเหน็ด
 เหนื่อยนกกนอนเสียสกตนหนงเถด พุดแลวกชวณกนอน สีปาลุกชนพุด
 กับล้มของว่า เราจะนอนให้สบายกลัวท่านจะหนิงให้เราเอาโซรอยเท้าไว้
 จึงจะนอนหลับ ล้มของตอบว่าเราเกิดมาเป็นชายชาติทหารจะหลับหลกหน
 ท่านชอนนอย้าได้หมาย เมื่อท่านไม่เชื่อจะทำประการใดก็ตามแต่ท่านเถิด
 สีปากเอาโซรอยเท้า—มือล้มของไว้กับต้นไม้ แล้วตงเทยว สีปา ลุกชน
 จับกระบองสำหรับมือตงเทยวเข้ามาบอกกับล้มของว่า มิใช่เราสองคนจะฆ่า
 ท่าน เมื่อวันจะมานกชอไทยวยไซไทเล็กเคยมมาสงบกับเราว่า ให้พาท่าน
 ฆ่าเสียที่บ้าน ชงท่านจะเดินไปอีกไม่ได้สกกชวณกตงตาย โทมน ๆ จวนนยง
 วนตายของท่านแล้ว จึงตายเสียเถิดเราจะไ้กลับไปบอกข่าวให้กชอไทยวย
 ทราบโดยเร็ว ท่านอย้าได้โกรธแค้นว่าเราสองคนนมาทุบตีท่านให้ตายเลย

ลมของใต้ฟ้าเงาไหล จึงพูดว่าช่างทานทั้งสองกับข้าพเจ้าไม่ได้
 วิชาทอผ้าของเวรกัน ท่านจงช่วยเอาชีวิตไว้ด้วย ถ้าไม่ตายคงรู้จักบุญ
 คุณของท่านทั้งสองได้ช่วยชีวิตเราไว้ ท่านอย่าได้ทำอันตรายกับเราเลย
 ดีว่าไม่ได้ต้องฆ่าเสียเราจึงจะพ้นความผิด

ฝ่ายหลวงจันดตขมพินมาแอบตนไม่คอยจะช่วยลมของอยู่ ครน
 เห็นตงเทยว ดีป่า จะทำร้ายลมของ กวงเขามาบองกันไว้ แล้วร้องทวาด
 ว่าแกลงพาเอาน้องของเรามาฆ่าตงเทยว ดีป่า ชวดเจ้าทั้งสองไม่ได้กลับคนแล้ว
 ตงเทยว ดีป่า เห็นหลวงจันดตออกมาบองกันไว้ แล้วร้องทวาดด้วยเสียงอัน
 ดัง กตกตะลงยมน้อยทั้งสองคนไม่อาจทำร้ายลงได้ หลวงจันดตขมเงอ
 กระทบจนจะตตงเทยว ดีป่า พอลมของลมตาเห็นหลวงจันดตขมก็มาได้
 ร้องห้ามไปว่า พอย่าเพ่งทำเขาก่อนน้องจะเล่าให้ฟัง หลวงจันดตขมได้
 ฟังลมของวากลตไม่เท่าเหล็กดงถือไว้ ตงเทยว ดีป่าตกใจยืนดูอยู่ ลมของ
 จึงพูดว่าพจะมาทูปตสองคนนี้ไม่ถูก การอนนกอโทษวยไซเล็กเคยมมาตง
 ผู้คุมทั้งสองให้ฆานองเสีย ถ้าเขาไม่ทำตามคำกอธิอวยก็ไม่ได้จึงต้องทำ
 ตามคำสั่ง ถ้าพชาพนสองคนนี้ไม่เป็นสัจเป็นอรรวมหลวงจันดตขมได้ฟัง
 ก็เขาแก่ไซทมอและเทอออกแลดพยงลกขนงเงาไหลลมของพวงว วนเมอ
 นองชอกระบแลดจากกนมาโดยนชาวว่าตองโทษไม่วุ ทจะแก่ไซประการใด
 ได้ ครนแจ้งว่าเขาจะเนรเทศไปเมืองของจิวก็ไปเที่ยวหาหนองทโคฮองฮักไม่
 พบ ได้ชาววานองอยู่ในคกพกเทยวสบชาวไป เห็นชายทชายสราไปเรียก
 ผู้คุมสองคนมาทโรงชายสราว่าขนนางผู้หนงไหวหา ผู้คุมทั้งสองมาทโรง
 ชายสรา พมความวตกกถนองกถวเขาจะคคอบายฆ่าเสีย จึงได้ไปแอบฟัง
 ที่โรงเตียม โดยนเสียงขนนางผู้หนงกับผู้คุมสองคนคคอานกนจะฆานองให้

ตายเสียตามทาง ในขณะที่นพคตจะฆ่าผู้คุมสองคนเสีย เห็นผู้คนมาก
 กลัวจะเกิดความจิงได้ไม่ทำสุดใจไว้ จะช่วยน้องในขณะนั้นไม่ได้ ครั้น
 แฉงความถ่วงแล้วพ้อออกมาจากโรงเตยรมมากอยทำช่วยน้อง กับจะฆ่า
 ผู้คุมสองคนเสียซึ่งผู้คุมทั้งสองพานองมาถางมาจะฆ่า พงออกมาช่วยไว้
 เราชาวสองคนนเสียเถิดหรือ ลิมของวาพมาช่วยน้องไว้พระคุณเป็นที่ยิ่ง ซึ่ง
 ผู้คุมสองคนนพ้อฆ่าเสีย มิใช่เขาคิดร้ายเราเพราะนายโชกตองทำตามสั่ง

หลวงจีนลตซิมได้พังก โกรธผู้คุมสองคนยงนัก จึงร้องทว่าเรา
 จะฆ่าเจ้าสองคนเสีย ลิมของน้องเราห้ามไว้จึงไม่ได้ฆ่า เจ้าจงพยงลิมของ
 เดินตามเรามาโดยเร็ว พุดแลงกจบไม่เท่าเดินไป ผู้คุมทั้งสองได้พังกไม่รู้
 ทจะคิดประการใด ต้องเข้าพยงลิมของเดินตามหลวงจีนลตซิมออกจากป่า
 มาประมาณทางหาดเหนมีโรงชายสุรา หลวงจีนลตซิมเข้าไปขอสุราและ
 ของต่าง ๆ ให้ลิมของกิน ตงเทยว สิปาผู้คุมทั้งสองจึงคิดว่าหลวงจีนรูป
 นมาแต่ข้างไหนเราไม่รู้จักมาแก้ลิมของไว้ เราจะฆ่าลิมของก็ไม่ได้ ถ้าแม่
 เรากลับไปจะบอกกับกบฏไทยช่วยประการใดดี จำจะถามขอตัวให้รู้จัก จะได้
 เอาข้อความไปบอกได้ คิดแล้วผู้คุมทั้งสองก็ถามหลวงจีนลตซิมว่า ท่าน
 มาแต่ข้างไหนชื่อไร ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นหน้าท่านเลย หลวงจีนลตซิมว่าเจ้า
 จะมาตามขอเราทำไม ซึ่งกบฏไทยยงนมนคนกลัวมากเราหากกลัวไม่ ถ้าแม่
 เราได้พบปะกบฏไทยยงทไหนจะทบเสียให้ตาย ให้สมกับทำขมเหงน้องเรา
 ถึงตัวเจ้าทั้งสองก็ทำให้อึด ถากหลังทากบน้องเราอีก ขวดเจ้าทั้งสองก็ไม่
 พนมมือเรา ตงเทยว สิปาได้พังกตกใจ ครนจะชักถามให้รู้จักขอ เห็น
 หลวงจีนลตซิมพุดเลยไปก็กลัวไม่อาจจะถามนงนงอยู่ หลวงจีนลตซิมกับ
 ลิมของเสด็จสุราเสด็จแลงกชวณกนออกจากโรงชายสุราเดินไป ลิมของ

ถามหลวงจันลุตขมว่าจะไปไหนด้วยหรือ หลวงจันลุตขมว่า มาคนก
ต้องให้เห็นโลหิต ก็จะช่วยกันช่วยให้ตลอด พมาช่วยน้องแล้วจะ
ต้องไปส่งให้ถึงเมืองของจิว

ลิมของไต้พังกยนต์ไม่ตอบประการใด ตัวเดียว สิปาไต้พงสะตั้งใจ
จึงคิดว่า หลวงจันลุตขมจะตามไปส่งถึงเมืองของจิว ครั้นเราจะฆ่าลิมของ
ก็กลัวหลวงจันจะทำอันตราย ถ้าจะ ضربกตกลางและมือหลวงจันนั้นไม่ได้
ต้องเดินตามไปได้ออกสองวันก็เข้าพักอาศัย หลวงจันลุตขมใช้ให้ตั้งเตียง
สิปาจัดหาอาหารกินทุกเวลามิได้ขาด ตั้งเตียง สิปากไม่อาจขัดขืนออกส่าห
หาเสียงด้วยความเกรงกลัว ครั้นรุ่งเช้าจึงชวนกันเดินไป สิปาพบกับ
ตั้งเตียงว่า เมื่อเราอยู่บ้านไต้ย่นขาวเลาโลมาความหลวงจันรูปหนึ่งมาอยู่ที่
วัดไต้เซียงกกยมนมมือเขมเข่งนุกเห็นจะเป็นหลวงจันรูปนดอกกระมัง ถ้า
แมนเวททำร้ายแกลิมของไม่ได้ กลับไปแล้วก็ตองเอาข้อความไปแจ้งกับ
ก้อไท้ช่วยว่า เราพาลิมของไปถึงบ้านเปลยวมตลิมของไว้จะฆ่า หลวงจัน
หมาอยู่วัดไต้เซียงกกยนต์ ติดตามไปช่วยแก้ไขไว้แล้วตามไปส่งจนถึงเมือง
ของจิว เราจึงทำอันตรายลิมของไม่ได้ ให้ก้อไท้ช่วยไปว่ากล่าวกับหลวงจัน
เกิดกสนธระเราตั้งเตียงไต้พงเห็นชอบด้วย ชวนกันเดินตามหลวงจันลุตขม
กับลิมของไปไต้สบเจตวันใกล้จะถึงเมืองของจิว หลวงจันลุตขมสบขาว
ตรวาทตามทางที่จะไปเมืองของจิวนมบ้านของตลอดไป จนถึงเมืองของจิว
ห้ามทบาเปลยวไม ก็ชวนลิมของกับผู้คุมสองคนเขาหยุดพัก ไต้ตนไม่แล้ว
พดกับลิมของว่า หนทางนี้จะไปเมืองของจิวหนีไม่ไกลออกสองวันก็จะถึง
ทางหนองจะเดินเตนไป ก็จะมีเตบ้านเรือนราษฎรทำมาหากนอยู่ทงสนไม่
มทเปลยวเหมือนแต่ก่อนแล้ว พะลานองกลับไปก่อน ลิมของว่าขงพมา

ช่วยชีวิตน้องไว่ครูงนพระคุณเป็นที่สุด ถึงตัวน้องตายก็หาละมพระคุณไม่
ถ้าพลิกกลับไปจึงบอกกับบิดาภรรยาด้วยเหตุว่าพมาช่วยชีวิตน้องไว่จนถึงเมือง
ของจิว หลวงจันลุตซิมหยิบเอาเงินออกมาให้ว่าจงเอาเงินลับตำลงนไปซื้อ
กินตามทางเถิด ลิมของรับเอาเงินลับตำลงไว่หลวงจันลุตซิมจึงเอาเงิน
ตามตำลงส่งให้ตงเทยว สิบาแล้วพูดว่า เราคิดจะฆ่าเจ้าสองคนเสีย เพราะ
ลิมของน้องเราอ่อนวอนขอไว่ชีวิตเจ้าทั้งสองจึงได้รอดมา ถ้าเราไปแล้ว
เจ้าอย่าได้คิดร้ายกับน้องเราต่อไป จงพากันไปเมืองของจิวแต่โดยดี ถ้า
เจ้าไม่ฟังขนะจะทำร้ายกับน้องเรา เราแจ้งความแล้วคงจะติดตามไปฆ่าเจ้า
สองคนเสียให้ได เจ้าสองคนนยงหารูจากผมขอเราไม่ พูดแล้วก็จับไม่เท่า
ลูกขนเดนมเข้าไปไต่ตนไม้ใหญ่ พูดว่าถ้าเจ้าจะทำอันตรารายกับน้องเรา ตัว
เจ้าสองคนนก็คงเหมือนตนไม้ หลวงจันลุตซิมเอาไม้เท่าหวดเขาทตนไม้
ใหญ่ขาดสองท่อนเหมือนกับมดพันตนไม้ใหญ่กลมลง ตงเทยว สิบาเห็นก็
กลัวจึงคิดว่า หลวงจันลุตซิมรูปนมผมผมแซมแขนงัก ถ้าเราจะทำอันตราราย
กับลิมของตัวเรากคงตายตงแทน ไปเราอย่าคิดร้ายกับลิมของเลย หลวงจัน
ลุตซิมสำแดงผมผมใหญ่ผมผมเห็นแล้วร้องบอกกับลิมของว่าพระลานองแล้ว ก็
ถือไม้เท่าเหล็กเดินกลับมา ตงเทยว สิบาจึงพูดว่า หลวงจันรูปนมผมผมและ
กำลังมากหามผู้ใดเสมอเหมือนไม่ ลิมของได้ฟังจึงตอบว่า เวลาวันนี้อยู่
ที่สวนผักมตตนไม้ใหญ่อยู่ทรมนตนหนึ่ง ไต่ความมากยังถอนขนได้ ท่าน
เห็นแต่เท่านั้นมาชมความกำลัง ถ้าเห็นครึ่งกอนนนักจะมีความยินดีมาก
ตงเทยว สิบาได้ฟังก็ยกกลัวหลวงจันลุตซิมมากขน พูดแล้วก็ชวน
กันออกจากไต่ตนไม้เดินตรงไปเมืองของจิว ครั้นเดินทางไปได้วันหนึ่งถึง
ตลาดไม่แจ้งว่าตำบลบ้านใดแต่ไกลจะถึงเมืองของจิว เห็นมีโรงขายสุรากล

ชวนกันเข้าไปในโรงจะขอสรากัน ลิมของเห็นเจ้าของชายสรวาจัดแจงสั่ง
 ของอยู่ไม่มาได้ถามว่า จะขอสิ่งใดก็โกรธตบโต๊ะแล้วถามเจ้าของชายสรวา
 ว่า เราจะมาขอสรากันท่านนั่งเสีย หรือกลัวพวกเราจะไม่มีเงินให้ เจ้าของ
 รานสรวาจึงตอบว่าท่านไม่รเหตุการณ์ ทตาบดปานนมชายผทงแซชาขอ
 จิน คนในตาบดนเรยกวาชาทวกวทง แต่ยหอของชาจนนนเรยกวาชะยว
 ชวนฮอง เป็นเทอกเถาเหล่าพระเจ้าชาจิงฮองเตกรงหงอโต้วแผ่นดิน
 ฮาวจวนน ครงพระเจ้าเตยคงเฮยงโต้วกรงราชสมบัติจิงโปรดพระราชทาน
 ถชวน เปรียบเหมือนอาญาสิทธิให้แก่บุตรและหลานของพระเจ้าชาจิง
 ถชวนอาญาสิทธิ ننตกมาอยู่กับชาจิน ๆ คนนวมมทรวพยสนมมือแซมแข็งใจ
 โอบอ้อมอารี แจงว่าผู้ใดมีฝีมือออกไปคบมาเป็นเพื่อนฝูง ชักชวนมาเป็น
 พวกพ้องอยู่ทบ้านเป็นอนมามน ถ้าผู้ใดต้องโทษเดินมาทางน ชาจินก็ให้
 เงินทองไปชอกนตามทางทุก ๆ คน ชาจินมวส่งกบชาพเจ้าว่า ถ้าผู้ใด
 ต้องโทษเดินมาสำนักทโรงก็ให้ชาพเจ้าพาไปหา ซึ่งจะเอาสรามาขายท่าน
 นนไม่ได้ ชาจินก็จะโกรธไม่ให้ยืมเงินทองอีก ท่านอย่าเสพสรไปหา
 ชาจินเสียก่อนเถิด ลิมของจึงพดกบตงเทยว สป่าว่า เมื่อเราเป็นครททาร
 อยู่ทเมืองหลวงโดยนชาวเลาดลฮว ชาจินใจคอโอบอ้อมคคบแต่คนมีฝีมือ
 และสติปัญญา ถ้าผู้ใดต้องโทษมาไปหากให้เงินชอกนตามทาง ซึ่งเราจะ
 เดินไปอีกเงินทองกเบาบาง เราไปหาชาจินด้วยกันท่านจะเห็นประการใด
 ตงเทยว สป่าเห็นชอบด้วย ลิมของจึงถามเจ้าของโรงเตยมว่า ชาจินอยู่
 ทไหน จะพากันไปหาท่าน เจ้าของโรงเตยมบอกว่ายู่ตรงน เดินไปอีก
 สามสมณะพานคลาอยู่ริมบ้าน ๆ นนงตงามกว้างใหญ่ไม่มีบ้านผู้ใดเสมอ
 เหมือนคอบบ้านชาจิน

ลิมของได้ฟังกลาเจ้าของโรงที่ชายสุราชวนกันออกมาเดินทางไป
 ได้สามล -- ถึงสะพานศลากพวกกันข้ามสะพานไปเห็นบ้านใหญ่ตั้งงามดี
 มีต้นไม้ใหญ่เรียงรายอยู่หน้าบ้าน ลิมของกับผู้คนก็เข้าไปที่ประตูบ้าน เห็น
 คนนั่งอยู่ใต้ต้นไม้หลายคน ลิมของจึงเข้าไปหาพวกเหล่านั้นแล้วพูดว่า
 ข้าพเจ้าต้องโทษเนรเทศไปเมืองของจิวแจ้งว่าชาติวงศ์หนึ่งใจโอบอ้อมอารี
 มีเมตตาแก่คนโทษและคนยากข้าพเจ้าจึงได้มาหา ท่านทั้งหลายจึงได้
 สงเคราะห์กับนายท่านทเถดว่า ข้าพเจ้าขอลิมของ พวกเหล่านั้นได้ฟัง
 จึงตอบว่า ท่านนเคราะห์ร้ายมากไม่พบนายเรา ถ้าพบนายเราแล้วเงินทอง
 สิ่งของต่าง ๆ ก็คงได้ จำเพาะมาจวนนายเราไม่อยู่ไปเที่ยวยิงเนื้อในป่า
 ลิมของถามว่าจะกลับมาเวลาใด ก็บอกว่าไม่ทราบ ลิมของว่าเคราะห์
 ข้าพเจารายหนักมากไม่พบนายท่าน ครนจะคอยอยู่ก็ไม่แจ้งว่าเวลาไรจะ
 กลับมา ข้าพเจ้าลาท่านทั้งหลายไปก่อนแล้ว ลิมของก็ชวนผู้คนทั้งสอง
 เดินกลับไปใจคอไม่สบาย เดินไปประมาณทางสามล เห็นมีไพร่พลออก
 มาจากป่า มีชายผู้หนึ่งมาเดินมาระหว่างกลางอายุประมาณสามสิบเศษ
 รูปร่างสูงใหญ่ตั้งงามนั่งผ้าสมตวมอกอเกาทนทรบขบมา ลิมของเห็น
 ตั้งนใจคิดว่าเห็นจะเป็นชาจันทเรียกว่าชาติวงศ์หนึ่งคนนดอกกระมัง คิด
 แล้วก็นอนดูอยู่

ชาจันออกจากป่าเห็นคนได้คาเดินมากับผู้คน ก็ขบมาเข้าไปใกล้
 ร้องถามว่า ท่านทต้องโทษเนรเทศมาจะไปเมืองไหนแน่ได้ชื่อไร ลิมของ
 บอกว่า ข้าพเป็นครททหารตงเกยเมืองหลวง แลลิมของของ กอไทยยว่า
 ข้าพเจ้าถูกระบเขาไปทแปะไฮวตั้ง จึงเอาตัวมาทำโทษ ต้องเนรเทศไป
 เมืองของจิว ข้าพเจ้ามาถงตาบลดนโดยนชาว่า ชาติวงศ์หนึ่งใจโอบอ้อม

อารมจตเมตตาแก่คนโทษ ข้าพเจ้าจึงไปหาที่บ้านก็ไม่พบท่านจึงได้กลับมา
 ราชันได้ฟังกื่องจากมาเข้าไปใกล้ แจงกับลิมของว่าข้าพเจ้าขอราชัน เชิญ
 ท่านไปบ้านดวย ราชันก็งมอดลิมของเดินไป ลิมของว่า ข้าพเจ้าเป็นคนโทษ
 หากควรจะเดินกับท่านไม่ เชิญท่านขึ้นมาไปเถิดข้าพเจ้าจะเดินตามไปต่อ
 ภายหลัง ราชันว่าท่านพูดเช่นนั้นไม่ควร เรายังใคร่อย่าพูดเช่นนั้นเลย
 แล้วก็งมอดลิมของไปใกล้จะถึงบ้าน พวกบ่าวของราชัน เห็นนายงมอดคน
 ต้องโทษเดินมากเบียดประตูใหญ่ออกมารับ ราชันพาลิมของกับผู้คุมทั้งสอง
 เข้าไปในบ้านจัดที่โหนดสมควรแล้ว ราชันจึงพูดว่า ข้าพเจ้าได้ข่าวเล่าลือ
 มาว่าท่านเป็นครุฑทวารอัยตงเกษเมืองหลวง อยากจะใคร่พบปะกับท่าน
 ฉะนั้นเป็นบุญหนักหนาที่ท่านจึงได้มาจนถึงบ้าน ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก—
 ลิมของว่า ข้าพเจ้าได้ยินข่าวเล่าลือว่า ท่านมจตเมตตาแก่คนยากจน จะ
 คบหาเพื่อนฝูงพวกพ้องกตมตบุญญาและผมอเข้มแข็ง ข้าพเจ้าก็มิใจใคร
 พบกับท่านมานานแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าต้องโทษเนรเทศมากเป็นบุญของ
 ข้าพเจ้าสมกับที่คิดไว้ ราชันได้ฟังกยนิต สั่งให้คนใช้ไปจัดหาสุราและ
 สิ่งของมาเลี้ยงลิมของกับผู้คุมทั้งสอง คนใช้ก็ไปจัดหาสุราและสิ่งของเล็ก
 น้อยกับชาวสวาทงหนง เบยอแปะสองหมน จะเอามาให้ลิมของเหมือนกับ
 คนที่ต้องโทษเคยมาหาราชันแต่ก่อนน น ครัวจัดหาพร้อมแล้วยกมาให้
 ลิมของ ราชันเห็นกโกรธคนใช้ชงน ก จึงตวาดว่าเจ้าจัดหามาเช่นนั้นสมควร
 หรือ เห็นว่าท่านครุต้องโทษเจกกับประมาณได้ หาเหมือนกับคนที่มาแต่
 ก่อน ๆ ไม่จึงเอากลับไปเสีย ไปจัดโต๊ะและสุรามาโดยเร็ว คนใช้ก็เอา
 สิ่งของนั้นกลับไป จัดหาโต๊ะและสุราพร้อมแล้วยกมา ราชันเชิญลิมของ

กับผู้คุมทั้งสองกินโต๊ะเสปสรวาสนทนากัน คนไข้เข้าไปบอกกับชาจีนว่า
 ฮ่องกาซอครเพลงฮาวอชทอยกกับทานนไปเที่ยวเล่นกลับมาแล้ว ชาจีนให้
 เชิญฮ่องกาซอเข้ามาข้างใน ให้จัดโต๊ะและสุรามาทีกนอกโต๊ะหนึ่ง ฮ่องกาซอ
 ก็นั่งกินโต๊ะเสปสรวาสนทนาคอย ลมของเหมองกาซอเดินเข้าไปนั่งกินโต๊ะ
 ทาทาทาทางเบนครนมีผมอเข้มแข็งนัก จึงคิดว่าฮ่องกาซอคนนเห็นจะเป็นครูของ
 ชาจีน จำว่าจะลুকไปคานับ คิดแล้วกลุกขนประสานมอพูดว่า ข้าพเจ้า
 ขอลมของชอคานบทาน ฮ่องกาซอนนถอดควา ผมมอเข้มแข็ง เห็นลมของ
 ตองโทษกตอกไมรับคานบ ลมของเหมองกาซอนงเสยกลอยออกมางท
 ของตอ ชาจีนเห็นตงนนจึงบอกกับฮ่องกาซอว่า ท่านตองโทษนนเป็นครู
 ทหารถึงแปดสิบหมื่น อยทตงเกยเหมองหลวงมผมอเข้มแข็งนัก ขอลมของ
 ท่านจงสนทนารูจักกันไว้เถิด ลมของโตฟงชาจีนพูดตงนนกลุกขนคานบ
 ฮ่องกาซอออก ฮ่องกาซอโตฟงชาจีนว่า และเห็นลมของมาคานบออกกไมคานบ
 ตอม พูดวอชยาคานบเราเลยลุกขนเสยเถิด ลมของกลุกขนงทของตอ
 ชาจีนเห็นฮ่องกาซอทากรยาดงนนัก ไกรออยู่ในใจ ลมของลุกจากทงแล้ว
 พูดว่า เชิญท่านฮ่องกาซอมาเสปสรวาโต๊ะเดยวกันเถิด ฮ่องกาซอกลุกไปนั่ง
 กินโต๊ะเสปสรวาสนทนากันแล้วจึงพูดกับชาจีนว่า ท่านจัดหาโต๊ะและสุราม
 อนตมาคานบเดยงตงคนตองโทษตงนเหตุผลประการใด ชาจีนโตฟงก ไกรอจึง
 พูดว่าทานนไมรูจักอะไรเลย ลมของไมเหมือนคนทงหลาย เขาเป็นครูทหาร
 ใหญ่ จึงโตคานบเดยงตงนตามธรรมเนียม ฮ่องกาซอว่าเพราะท่านอยากจะ
 ไกรรู้จักเพลงฮาวอชต่าง ๆ มีคนตองโทษมาพูดลอลวงว่า เป็นครูทหาร
 รู้จักเพลงฮาวอชทานกเชอพง จดหาสิ่งของมาเดยงตงแล้วไทเงนทองไป ชง
 เพลงฮาวอชนม ไกรจักผมอเข้มแข็งทุกคนเมื่อไร มาพูดลอลวงท่านแต่พอ

ได้เงินไปใช้สอยแล้วก็จะไม่ทานยาได้เรื่อย ลิมของได้ฟังอังกฤษขอ
 พุดจาวากลาวกไม่โต้ตอบประการใด ชาจีนนั้นในใจไม่สบาย คิดแค่น
 อังกฤษอยากงนกงพุดว่า คนทกวนนจนแล้วกลบมั่งมทรพยสนกถมไป—
 เกิดมาเป็นชายอย่าได้หมนชาย ท่านเห็นลิมของเป็นคน ไทษกมาตุถูกหาควร
 ไม่ อังกฤษอดลกชนพุดว่า ถ้าลิมของมาทดลองผมอกบเวาชนะเราจึงจะ
 ไม่ถูก ลิมของถามชาจีนว่าท่านจะให้ข้าพเจาททดลองผมอหรือ ข้าพเจาน
 เกรงใจว่าเม็นครของท่านจึงไม่อาจจะทดลอง อังกฤษขอได้ฟังว่าไม่อาจ
 ทดลอง ถ้าลิมของไม่รู้จักเพลงฮาวอ ก็ทาทายชวนเร่งให้ทดลอง
 ผมอกัน ชาจีนนั้นในใจอยากจะใครดผมอลิมของจะเข้มแข็งสักเพียงไร
 แล้วอยากจะให้ชนะอังกฤษด้วย ครนลิมของถามตงน ชาจีนจึงตอบว่า
 ท่านจะทดลองผมอกดแล้ว แต่คอยอกสักครุหนงแสงเดือนงามแจ่มสว่างจึง
 คอยทดลองเพลงฮาวอ พุดแล้วกชวนกนกัน ไตะเสพสุราต่อไป ประเดี้ยวใจ
 เดือนกชนมาส่งแจ่ม อังกฤษอดลกชนจากระบองชวนลิมของว่ามาลองด
 สักสองเพลงเถด ลิมของลกชนดอกระบองของผุ้คมแล้วคดว่า อังกฤษอน
 เป็นครของท่าน ถ้าเราทบทดมลงหรือถูกเจ็บบ่วยประการใดชาจีนจะโกรธ
 เราดอกระม่ง คดตงนแล้วกเหลยวไปดูชาจีน ๆ เหนกแจ่งว่า ลิมของ
 เกรงใจ จึงพุดกับลิมของว่า อังกฤษอดคนนเพงจะเขามาอยกบข้าพเจาดอก
 ท่านอย่าเกรงใจ คนในตำบลบ้านนไม่มีผู้ ไตส์ ไตองการขอจึงมีใจกำเรบ
 อยากรจะดผมอท่านเชิญลอมผมอกนเถด อยาเบนกงวดตงข้าพเจาเลย—
 ลิมของได้ฟังกจากระบองออกไปลอมผมอกบองการขอไตส์หาเพลง ลิมของ
 ไต้ออกมารองว่าอย่าเพงกอน ข้าพเจาแพองการขอแล้วด ผมอท่านไม่ได้
 ชาจีนถามว่า ไต้ออกมาทำไม ยังไม่ทนเท่าไรกนยกอกว่าแพข้าพเจาไม่

เชอ ลมของวาซาพเจ้าได้ค้ายเช่นนตองแพ้อยู่เอง ชาจันวาซาพเจ้าลมไป
 ไม่ทันคิดพดแลงกหยบเอาเงินสบตาดลงมา พดกับผู้คุมว่าเวลาควนน-
 ขาพเจ้าจะขอชมหม่อมลมของสักหน้อย ท่านจงไซค้อออกจากค้อลมของ
 สักครู่ ถ้าลมของหลบหลกหนีไปประการใดท่านจงเอากับขาพเจ้าต ขง
 เงินสบตาดลงนโททานหงสองเป็นรางวัล พดแลงกส่งเงินสบตาดให้ ผู้คุม
 หงสองเห็นชาจันมงมทรพยสนบ้านของโตใหญ่ กับชาจันเป็นคนตมคน
 นบถขอเสียงกปรากฏ จึงไม่คิดกลัวรับเงินสบตาดลงมาเก็บไว้ เขาถูก
 กุญแจไซค้อที่ใส่ค้อลมของออกแล้ว ชาจันจึงพดว่า ท่านครูหงสองจง
 ทดลองให้เต็มหม้อให้ขาพเจ้าตสักครู่ อังกาซอนนสำคญว่าลมของสู้ไม่ได้
 โดตออกมา ครนถอดค้อลมของแล้ว อังกาซอกถอกระบองมาทำ ลมของ
 ว่าเว้ามาทดลองให้แพ้และชนะกัน ชาจันวาซากอน ก็เอาเงินยสบหาคาดลง
 มาวางไว้บนโต๊ะ แล้วพดว่าถ้าผู้ใดมีชัยชนะก็เอาเงินยสบหาคาดลงนไป
 คนแพกไม่ได้ ลมของโตพงกแจงว่า ชาจันจะให้เราสู้รับให้เต็มหม้อจะได้
 ชนะอังกาซอ ลมของกยบกระบองเขาสู้รับกับอังกาซอไม่ทันถึงเพลง
 ลมของเอากะบองตูกขาของกาซอถมลง คนทงหลายทงตอยนนักทวเราะ
 เขาระอังกาซอแล้วสรรเสริญว่า ลมของฝมอเข้มแข็งนัก ชาจันเห็นฝมอ
 ลมของกยบถงให้พยอังกาซอถกชน อังกาซอถมลงด้วยความอับอาย
 ครนคนพยงถกชนได้แลวกกมหนาเดินออกจากบ้านชาจันไป ชาจันได้จัด
 โต๊ะและสุรามาละยงลมของกับผู้คุมหงสองแล้ว ก็พดจาหน่วงเหนยวลมของ
 ไว้ยังไม่ให้ไป ลมของกับผู้คมนนอยทพานชาจันเจควน ผู้คุมหงสองก็
 รบกวนชาจันว่าอยู่ทำไมได้ ชาจันว่าพรงนค้อยไปเถิด ครนเวลาชาจัน
 กับลมของกินโต๊ะเสพสุราพดจาจันสว่าง

ครนรุ่งรชชาจนกเขียนหนังสือฉบับ ไปถึงผู้รักษาเมืองฉบับ
 หนึ่ง ถึงขุนนางผู้กำกับฉบับหนึ่ง ใจความที่จะฝากฝังให้ช่วยดูแลเอาใจ
 ใส่มขอมของตัว ครนเขียนหนังสือแล้ว ขาเงินเขาเงินยสบหาตาลงกับหนังสือ
 มาบอกกับมขอมของว่า ถ้าท่านไปถึงเมืองของจิวแล้ว จงเอาหนังสือนี้ไปให้
 ผู้รักษาเมืองฉบับหนึ่ง ให้ผู้กำกับฉบับหนึ่ง ซึ่งคนทั้งสองนั้นชอบพอ
 รักใคร่กันกับข้าพเจ้ามาก ถ้าเอาหนังสือไปให้แล้ว มีอะไรสิ่งอันใดก็คง
 อุปถัมภ์ท่าน มขอมของรับเงินยสบหาตาลงให้กับผู้คุมทั้งสอง แล้วขาเงินพูดว่า
 จงพากันไปเถิดไม่ต้องไกลดอกออกครวญนกจะถึง ผู้คุมทั้งสองรับเงินไว้เอาค่า
 ใส่มขอมตามเดิม มขอมกับผู้คุมก็ลาขาเงินออกจากบ้านเดินทางไป ขาเงิน
 ตามสั่งมขอมของจนพ้นเขตบ้านแล้วกลับมาดมขอมกับตงเทยว สิบาเดินทาง
 ไปได้ครวญถึงเมืองของจิวแวะเข้าไปขอสุราและของกินแล้ว ตงเทยว สิบา
 ก็คุมตัวมขอมกับหนังสือของฮูอินตระลาการฉบับหนึ่ง ไปมอบให้ผู้รักษา
 เมืองของจิว ผู้รักษาเมืองรับหนังสือฉบับนั้นออกอ่าน แจงความซึ่งมขอมของ
 ต้องโทษเนรเทศมาทุกประการ กราบเอาตัวมขอมของไว้ เขียนหนังสือตอบไป
 ถึงฮูอินตระลาการว่าได้รับมขอมของไว้แล้วมอบหนังสือให้ตงเทยว สิบา
 ถอดลับไป ตงเทยว สิบารับหนังสือฉบับนั้นกลับไปตั้งเกยเมืองหลวง ผู้
 รักษาเมืองของจิวสั่งให้เอาตัวมขอมของไปส่งไว้ ณ คุก ผู้คุมรองกรับตัว
 มขอมของไว้ให้อยู่นอกคุกคอยฟัง โทษจะหนักเบาประการใด จึงจะได้ทำตาม
 โทษ

ฝ่ายคนโทษในคุกแจ้งว่ามีคนโทษมาคนหนึ่ง ก็ชวนกันออกมาดู
 เห็นมขอมของมลกษณะตงจึงบอกกับมขอมของว่า ท่านตงมาอยู่ทันทเห็นจะเหลอ
 ทน ซึ่งผู้กำกับกับผู้คุมใหญ่ใจคอตุร้ายจะเอาแต่เงินทองอย่างเดียว ถ้ามี

เงินทองให้ก็ ถ้าไม่เงินให้ก็พาลทุบตีเอาตัวไปจำขังไว้ในหลุมใต้ดินไม่มี
 ผู้ใดทนได้ ลิมของได้ฟังก็สะดุ้งใจ จึงถามคนโทษเหล่านั้นว่า ถ้าจะใช้
 สอยเงินทองจะให้กับผู้ใดคนละมากน้อยเท่าไร คนโทษบอกว่าถ้าท่านจะ
 ใช้สอยเงินทองต้องให้กับท่านผู้กากบคกหาตาลัง ผู้คนใหญ่หาตาลังตัวท่าน
 จึงจะสบาย ถ้าไม่ได้เงินผู้กากบมาถังกโทเชยรยอหนงก่อนแล้วจึงจะเอา
 ตัวไปขังไว้ในหลุม ลิมของได้ฟังก็งอยู่ในใจ พอผู้คนใหญ่ไปถึงคุกก็
 ถามว่า คนทตองโทษส่งมานนเอาตัวไว้ทไหน ลิมของได้ฟังก็แจ้งว่าเบน
 ผู้คนใหญ่ จึงบอกว่าข้าพเจ้าขอลิมของอยู่ทนน ผู้คนใหญ่ตรงไปทลิมของ
 ไม่เห็นลิมของเอาเงินออกให้ก็ทว่าทวคาคาหยาบชาเบนอนมาก แล้วพุดว
 ชาติของเจ้าคงอยู่ในเงอมมอเราตอก พวกคนโทษเหล่านั้นได้ฟังผู้คนค
 ลิมของก็ชวนกันกดขี่เข้าไปในคุกลิมของเห็นผู้คนโกรธ คนโทษไปหมด
 แล้ว ลิมของทยับเงินหาตาลังเข้าไปสั่งให้ผู้คนแล้วพุดว่า ท่านอย่าโกรธ
 ข้าพเจ้าเลยจงเอาเงินหาตาลังนไว้เบนคาวรรมนิยมของท่าน ผู้คนนเห็น
 เงินก็มีความขยด จึงถามลิมของว่าเงินชงจะให้ท่านผู้กากบอยู่ในเงนนด้วย
 หรือ ลิมของว่าเงินหาตาลังนเบนส่วนของท่าน ส่วนของผู้กากบบนนข้าพเจ้า
 จะให้อก ผู้คนก็ขยดรับเงินหาตาลังมาใส่กระเป๋าไว้ แล้วพุดว่าเราไดยน
 ชาวเลาเลอมาว่า ท่านเบนครททรรมนมอแซมแซงสตัชชอดมผู้สรวเสริญอยู่
 เอง ๆ ชงความเรองนเพราะกอโทชวยชม هنگคตชเอาตัวท่านทำโทษ
 เนรเทศมา เราเห็นว่าท่านมลกษณะดี โทษทณชททานเห็นไม่เป็นไร นาน
 ไปข้างหน้าท่านจะได้เบนชุนนาง ขอเสียงคงได้ปรากฎท่านอย่าไดยตกเลย
 โทษชงท่านเราจะชวยสงเคราทให้ ลิมของจึงพุดว่าท่านจงเมตตวแก่
 ข้าพเจ้าเถดหาลิมพระคุณชงท่านไม่ พุดแล้วกทยับเอาเงินสบตาลังกับ-

หนังสือฉบับหนึ่งออกมา และพบว่าท่านจงเอาหนังสือฉบับเงินฉบับตาสูงของ
 ข้าพเจ้าไปให้กับท่านผู้กำกับสกัดเถิด ลิมของกส่งหนังสือฉบับเงินให้ ผู้คุม
 รับเงินกับหนังสือไปตักแจงว่าหนังสือของข้าพเจ้ายิ่งพบว่าหนังสือของ
 ชาตวงกหนังสือมาตราค่าเท่าทองคำแท่งหนังสือท่านอย่าวิตกเลย เราจะเอาไป
 ให้ท่านผู้กำกับเอง ซึ่งธรรมเนียมทุกคนคนโทษมาใหม่ต้องเขียนรอยหนังสือ
 เอาตัวเขาคัก ถ้าท่านผู้กำกับว่าจะเขียนท่านรอยหนังสือ ท่านจงพูดแก้ไขว่า
 บอวยมาแต่ตามทางแล้วท่านจงได้เอนตเถิด ท่านพูดดงนแล้วเราจะช่วยพูด
 กับผู้กำกับเอง ครนผู้กำกับไม่ทำเช่นนั้น คนทงปวงกส่งสยว่าได้เงินทอง
 จึงไม่ทำตามธรรมเนียม ลิมของตอบว่าท่านส่งสอนข้าพเจ้าบุญคุณนักหนา
 แล้ว ท่านจงนงอยหนักอน เราจะเอาหนังสือฉบับเงินไปให้ผู้กำกับ พูดแล้ว
 ก็เดินไป ลิมของจึงคิดว่า คนทงกวนนมทรพยกไม่ตาย ถ้าไม่มีเงินให้
 ชีวิตก็คงตายในคุกตนเอง

ฝ่ายผู้คุมเดินไปเกือบจะถึงบ้านผู้กำกับ ก็เอาเงินฉบับตาสูงนั้นออก
 มาฉบับไวเป็นของตัวเสียหาตาสูงมใหม่ผู้กำกับแล้วพบว่า ลิมของคนโทษที่
 มาใหม่ ข้าพเจ้าเห็นเป็นคนสตัยขอมมือเข้มแข็ง กอไทยวยแกดงขมเหง
 กทชทำโทษเนรเทศมา กับชาตวงกหนังสือมาฝากฝังท่าน โทษทัศน์
 สิ่งใดของลิมของก็ไม่มีท่านจะโปรดประการใด ผู้กำกับรับเงินมีความยินดี
 จึงพบว่าชาตวงกหนังสือมาฝากฝังต้องลดหย่อนผ่อนให้ พูดแล้วก็ให้
 คนไปเอาตัวลิมของมา แล้วผู้กำกับจึงพบว่า เมื่อเคยดงเขียนครองราช-
 สมบัติกมธรรมเนียมมานานแล้ว ถ้าคนโทษเข้ามาใหม่ต้องเขียนรอยหนังสือ
 จึงส่งเขาคัก ผู้คุมเอาตัวลิมของเขียนเสียรอยหนังสือส่งไปตามที่ ลิมของ
 ได้ฟังกตักใจเขาไปค้ำบ แล้วพบว่าข้าพเจ้าบอวยมาแต่ตามทางยังไม่หายดี

ท่านจงเมตตาแก่ข้าพเจ้าเถิด ผู้คนวาลมของนบวญจริงยังไม่หายท่านจงต
 ใจก่อน ผู้กากบนนรกกบมคม จงพดวาลมของบวญจริงกตใจ ให้หายต
 แลวจงคอยเขียนตามธรรมเนียม บदनกบวญอยู่เอาไปไว้คกกอน ผู้คนจง
 วาคนโทษทรกษาศาลเจ้าสำหรับคนนวกไปเสียแลแล้ว บदनไม้มผู้ ไตรกษา
 ศาลเจ้า ขอให้ลมของไปรักษาศาลเจ้าจะได้จุดอุปเข้าเย็นเป็นธรรมเนียม
 มาแต่เดิม ผู้กากบได้พังกยอมให้ลมของไปรักษาศาลเจ้า ผู้คนกบลมของ
 กคานบลากภากบมา แลแล้วผู้คนจงพดกบลมของว่าท่านหรือไม่ว่าเราช่วย
 สงเคราะห์ท่าน การงานทศาลเจ้านนไม้มสงโต ถึงเวลากจตุบไหว้เจ้า
 แลแล้วกวาดศาลเจ้าเทานนเอง ท่านตผอนเกิดทางานวณยงคาศากกลางคน
 ตองชงคกไว้ งานในคณณถาผู้ ไตไต่ไปรักษาศาลเจ้ากจตุเป็นสบาย ถึงท่าน
 เสียเงินให้เรากมความสุขมากกวาคนทงปวง ลมของว่าท่านช่วยข้าพเจ้า
 ครองบุญคุณนกกหนากาตบไปภายหน้ามีโอกาศข้าพเจ้าจะสนองคุณท่าน
 ผู้คนได้พังกยนต สงให้ลมของจตุสงของพร้อมพาลมของไปอยู่
 ทศาล ครนไปถงศาลเจาลมของจงหยับเอาเงินมาออกสามตาตงสง ให้ผู้คน
 แลแล้วพุดว่า ท่านจงสงเคราะห์ข้าพเจ้าให้ตลอดเถิด คาคตคอยทคอกเขียนเบนน
 ล้าปากนถ ท่านจงถอตเสียอย่าได้ไว้เลยข้าพเจ้าไม่หลบหนท่าน ผู้คนรับ
 เงินพุดว่าจะคคคานให้ ถวงไปแจงกาผู้กากบแลแล้วกลบมากถคคาให้ลมของๆ
 คอยมความสุขบายกว่าแต่ก่อน ผู้คนกลบมาบ้าน รุงเขาลมของจตุบเทียบ
 ไหว้เจ้าแลแล้วกวาดหน้าศาลเจ้า การงานสงโตกไม้มไปเทียบทไทนกไปได้
 ผู้กากบและผู้คนมได้คคตสงสยวาลมของจะหน ลมของมีความสุขอยทศาลได้
 ทาสบวงน ครนถงถคคทหนาวชาตวททงกฝากเสอกางเกงมาให้ลมของมิได้
 ชาต อยุมาวนทงลมของจตุบไหว้เจ้ากวาดศาลแลแล้วเดินเทียบเลนททหน้า

ศาสตราจารย์ ได้นเสียงคนมาร้องถามว่า ท่านลิมของครูทหารจะไปข้างไหน
จึงได้มาเดินเที่ยวอยู่ดงน

ลิมของโตฟังเหลียวไปเห็นหน้าจากไต จึงคิดว่าช่วยคนนเดิมอยู่
ดงเกยเมืองหลวงเป็นลูกจ้างโรงขายสุรา ครั้นอยู่มาช่วยยลกเงินเจ้าของ
ขายสุราเขาจับตัวได้จะส่งไปทำโทษ เราช่วยออกเงินใช้ให้จึงไม่ต้องโทษ
ช่วยยอยยดงเกยบอกเราว่าจะไปหาพนอง แต่ไม่มเงินทองชอกนตามทาง
เราไตให้เงินมาชอกนเหตุไฉนช่วยยจึงได้มาจนถถึงเมืองของจว คิดแลงก
ถามช่วยยว่า เจ้าบอกเราว่าจะไปเที่ยวหาพรอกพอง เหตุไฉนจึงมาเมือง
ของจวเล่า ช่วยยเขามาคกเขาคานบแลงบอกวา ดงเตทานช่วยซาพเจ้า
ให้เงินเมอควาหลง กอออกจากดงเกยมาเที่ยวหาญาติพนองไม่พบปะ—
ซาพเจ้ากเที่ยวเลยมาจนถถึงเมืองของจว แลงไปเป็นลูกจ้างโรงเตยมขายสุรา
ดงเตซาพเจ้าเขาไปเป็นลูกจ้างส่งของต่างๆ กขายด เจ้าของโรงเตยม
มจตเมตตายกบุตรสาวให้เป็นภรรยาซาพเจ้า ครั้นอยู่นานมาบิดามารดา
ของภรรยาซาพเจ้าตาย ซาพเจ้ากบภรรยาชอชายพอไตเลียงชวตมา ชง
ท่านมคณกับซาพเจ้า ๆ หาดีไม่ เหตุการณ์ยังไรท่านจึงได้มาอยู่ทน
ลิมของจึงพูดว่า กอไตช่วยแกล่งได้ความทำโทษเนรเทศเรามาเมืองของจว
เจ้าดูหน้าเราเตดเขาตักใจ บคนมคณให้มารักษาศาลเจาม ช่วยยจึงพูดว่า
เชณท่านไปสนทนากนทโรงซาพเจ้าบางทางไมสู้ ไกลนถ ลิมของกไปกับ
ช่วยย ครั้นไปถึงกเชณลิมของเขาไปข้างในจตทไหนดมคณแล้ว ช่วยย
กไปบอกกบภรรยาว่าท่านผู้มบุญคุณกับเรามาถึงโรงแล้ว เจ้าจึงไปค่านัน
ชอบคณท่าน

ภรรยาช่วยไต่ฟังก่อออกมาค้ำบัลลังก์ของ แล้วไปจัดโต๊ะและสวามาเลี้ยงคิมของ นางพุดจากน้อยจนเวลาเย็นคิมของก็กลับมาศาลเจ้า ตั้งแต่ นนมาช่วยจตุรธาตงของมาโหดคิมของมิได้ขาด คิมของก็ไปเที่ยวที่โรงช่วยยเนอง ๆ เห็นช่วยมทนนอยไม่พอขอชาย คิมของก็เอาเงินให้ช่วยไปทำทนต์ชายต่อไป คิมของกับช่วยไปมาหากันอยู่เป็นนิจ มิได้ขาด

ฝ่ายตงเทียว สิบแปดคัมทงสองมาตงตงเกยเมืองหลวง ก็ไปแจ้งความให้ฮุ้นฟงตงตงตงจนปลายทุกประการแล้ว ก็เอาหนังสือของบุรุษการเมืองของจิวตงให้ฮุ้น แล้วกลับไปหาเล็กเคยมเล่าความให้ฟัง ว่ามหลวงจันรูปหนึ่งอยู่ที่วัดไต้เชียวก๊กยกมาแก่ไซคิมของ จันทำร้ายคิมของไม่ได้ตองเอาไปส่งถึงเมืองของจิว เล็กเคยมไต่ฟงความละเอียดแล้ว ก็รีบไปแจ้งแก่ก้อไทอวยๆ ไต่ฟงก็โกรธหลวงจันยงนักคิดจะแก้แค้นให้ได้ ก็ปรึกษากับเล็กเคยม ฮุ้นว่า เราจะคิดฆ่าคิมของกมหลวงจันรูปหนึ่งตามไปช่วยคิมของไว้ ผู้คัมทงสองฆ่าคิมของไม่ได้ ซึ่งหลวงจันรูปหนึ่งมาอยู่วัดไต้เชียวก๊กยกใหม่ ๆ เราจะคิดแก้แค้นให้ได้ แต่คิมของนนไปอยู่ไกลจะทำประการใดจึงจะฆ่าได้เล็กเคยม ฮุ้นว่า ข้าพเจ้าจะรับอาสาท่านไปเมืองของจิวคิดหาอบายฆ่าคิมของเสียให้ไต่จึงจะกลับมา

ก้อไทอวยไต่ฟงกยนตยงนัก จึงพุดว่าเจ้าทงสองจะรับอาสาไปกตแล้ว เราจะมหนังสือไปถึงผู้กากบและผู้คัมให้ช่วยกันคิดอ่าน ถ้าสมความปรารถนากลับมาเราจะตอบแทนคุณท่าน พุดแล้วกเขียนหนังสือไปถึงผู้กากบคกกับผู้คัมให้ช่วยกันคิดฆ่าคิมของเสีย เขียนหนังสือแล้วกเอาเงินยสิบตำลึงหอบามาส่งกับเล็กเคยม ฮุ้นว่า เจ้าจงเอาเงินกับหนังสือไป

ผู้กำกับและผู้คุมแบ่งกันเดิน เล็กเคยม ช้อนรวมเงินกับหนังสือตามตลาดกลับมาบ้าน จัดหาเงินทองที่จะไปใช้สอยตามทางกับเสือกางเกง พร้อมแล้ว ก็ออกจากตงเกยเมืองหลวงตรงไปยังเมืองของจิว

ฝ่ายเซียวยวนนครนวงเซวักจตสังของทหนาราน เล็กเคยมกับช้อนไปถึงเมืองของจิว เห็นมีโรงขายสุรากับสิ่งของต่าง ๆ ก็เดินตรงเข้าไปในโรง เซียวยวนเห็นชายสองคนเดินเข้ามาคนหนานิ่งหมเหมือนกับขุนนางฝ่ายทหาร คนเดินหลังเหมือนกับไพร่ เซียวยวนก็เชิญไถนงแล้วถามว่า ท่านจะเสพสุรากับสิ่งของอันใด เล็กเคยมบอกว่าจงจัดหาโต๊ะและสุราก็มาตั้งไว้บนโต๊ะพร้อม เล็กเคยมหยิบเงินตราลงทงส่งให้เซียวยวนแล้วพูดว่า ท่านจงไปบอกผู้กำกับกับคุณผู้คุมว่า เราเชิญท่านทั้งสองมาพดจากนเล่นสักครึ่งทง เซียวยวนรับเงินแล้วก็ไปเชิญผู้กำกับกับคุณผู้คุมมาดงพร้อมแล้ว เล็กเคยมว่าเชิญท่านทั้งสองมากินโต๊ะเสพสุราพดจากนให้สบายเถิด ผู้กำกับกับคุณผู้คุมได้ฟังดงนนั้นจึงพูดว่า ชาวเจากับท่านยังไม่เคยรู้จักกับท่านมาแต่ข้างไหน แซ่โตขอไรจึงบอกให้ชาวเจาทราบ เล็กเคยมว่าชาวเจาทงดงมาฉบับทงดงท่าน เชิญมากินโต๊ะเสพสุราดงกับนเถิดแล้วชาวเจาจะบอกขอแซ่โตให้ฟัง ผู้กำกับกับคุณผู้คุมก็เข้าไปนั่งกินโต๊ะเสพสุรายุดดงกับ เซียวยวนไม่รู้จักเล็กล็กเคยมกับช้อน ได้ฟังดงาเนียงพดกแฉงว่าคนตงเกยเมืองหลวงแล้วโดยนพดกงกอไทอวย ก็มีความดงสยเข้าไปให้ไกลจะคอยฟังความ เล็กเคยมเห็นเซียวยวนเข้ามาไกลจึงบอกกับเซียวยวนว่า ท่านเจาของชายสุราก็อย่าตงเขามาระวังตงเราเลย ถ้าจะตงการของดงโตร้องเรียกท่านจงเข้ามา เราจะพดจากความดงกับน

เขยวยโตพึ่งก้อออกมาข้างนอกจึงคิดว่า ชายผู้ทมาใหม่คนน-
 เป็นชาวเมืองตงเกย พดถึงก้อไทอวยแเลวนั่งเสยไม่พดกวดเราจะไดยน
 ชงก้อไทอวยคนนคคะชาลิมของมมคณของเรา ชายสองคนนเห็นเรา
 อยู่ใกล้ไม่อาจพด จึงให้เราออกมาเสยคงจะมีเหตุการณมาถึงลิมของเป็น
 แน เจ้าเราจะให้ภรรยาไปแอบฟังคไทรขอความ คดแลวกบอกกับภรรยาว่า
 ชายสองคนทเชญผู้กากกับมคมมากน ไตะเสพสุรานัน ไม่ใช้คนเมืองเรา
 เห็นจะมาแต่ตงเกยพดถึงก้อไทอวยแเลวกนั่งเสยเห็นเราอยู่ใกล้กไม่พด ชง
 ก้อไทอวยคนนเป็นคสาเหตุกับลิมของ คงจะคิดร้ายประการใดจึงได้ให้คน
 มาถึงเมืองน เจ้าจงแอบฟังคไทรความ จะได้ไปแจ้งกับลิมของมมคณต่อ
 เรา ภรรยาเขยวยว่า ถากระนบกไปเรียกลิมของมาตุว่าจะใช้พวกก้อไทอวย
 หรือไม่ใช่เขยวยว่าไม่ได้ถาไปเรียกลิมของมาเห็นว่าเป็นพวกพ้องก้อไทอวย
 ลิมของก็จะฆ่าพนเอาชายสองคนนตาย เขาก็จะเอาตัวเราไปทำโทษ
 ชงจะไปเรียกลิมของมานนไม่ได้ เจ้าจงไปแอบฟังคไทรความจะได้ไปบอก
 ลิมของมคหรือ ภรรยาเขยวยโตพึ่งตามพดกเห็นชอบ จึงเดินเข้าไปข้างใน
 แอบฟังอยู่ เลกเคยมนงกน ไตะเสพสุราอยู่ตวยผู้กากกับและมคม ไม่เห็น
 มคคนแเลวกบอกแกมคกากกับและมคมว่า ก้อไทอวยให้ชาพเจ้าเอาหนังสือ
 กับเงินมาให้ท่านทงสอง ท่านจงเอาเงินนนไปแบ่งกนเถด พดแลวกหยิบ
 เอาตงเงินกับหนังสือให้แลวกกระชบบอกว่า ก้อไทอวยให้ท่านทงสอง
 ช่วยคตอ่านชาลิมของเสย ถาสาเวจการแลวกจะให้บ้านจรางวัลกับท่าน
 ทงสองอก ผู้กากกับมคมรบหนังสือแลวกพดว่า ตกเป็นพนกงานชาพเจ้า
 ทงสองเองคงตายในเงอมมอท่านอย่าไควตกลเลย ถชวณกนกน ไตะเสพสุรา
 พุดจากนแลว เลกเคยมเรียกเจ้าของโรงมาคตเงินให้ ชวณกนออกจากโรง

ต่างคนต่างไป เขียวยเห็นผู้กากบถหนั่งสอดบหนงเดินไป ภรรยาเขียวย
 กออกมาบอกกับสามีว่า เขาพูดจากันซบซิบไม่มีใครจะได้ยิน เห็นแต่ชาย
 ผู้ที่เหมือนขุนนางในเมืองหลวง ส่องหนั่งสอดบถงส่งโตกไม้แฉงใหญ่กากบ
 กับผู้คุม ผู้กากบกับผู้คุมรับหนั่งสอดบถงนนแล้วพูดว่า ตกเป็นพนักงาน
 ชาวเงาทางสองเองชีวิตคงตายในเงอมมือ ชาวเงาได้ยินแต่เท่านั้น

เขียวยได้ฟังภรรยาบอกก็ไม่พูดประการใด เก็บรวบรวมสิ่งของบน
 โต๊ะไว้แล้ว ก็พอดลมของมาถงถามเขียวยว่าสองสามเวลาผู้ชายของดิอยู่
 หรือ เขียวยว่าชายได้บางเล็กน้อย เขียวยท่านนงเถิดชาวเงาว่าจะไปหา
 ท่านเล่าความไผ่พังกยงเก็บของอยู่ พอท่านมากดแล้ว เขียวยท่านเข้าไป
 ช้างในเถิดชาวเงาจะเล่าไผ่พังกยง ลมของก็เข้าไปช้างในเถิดถามเขียวยว่า

เหตุผลอันใด เขียวยบอกความชายสองคนมาขอสุราเครื่องโต๊ะ แล้วให้
 ชาวเงาไปเชิญผู้กากบกับผู้คุมมานั่งกินโต๊ะพูดจากัน แต่ชายสองคนน
 ไม่ใช้คนเมืองนเบนชาวเมืองหลวง พูดถึงก้อไทอวย ชาวเงาถึงความสงสัย
 จะเข้าไปคอยฟังความดู ชายผู้นั้นให้ชาวเงาออกมาเสีย ชาวเงาจึงให้
 ภรรยาชาวเงาไปคอยฟัง ชายสองคนนพุดกับผู้กากบกับผู้คุมแต่เบา ๆ
 ซบซิบกัน ภรรยาชาวเงาไม่ใคร่จะได้ยิน เห็นแต่ชายผู้นนหยิบเอาถงส่งโต
 กไม้แฉง กับหนั่งสอดส่งโตใหญ่กากบกับผู้คุม ผู้กากบกับผู้คุมรับถงกับหนั่งสอด
 แล้วพูดว่า ตกพนักงานชาวเงาเองชีวิตคงตายในมือ ครนพุดกันแล้วก็
 กินโต๊ะเสพสุราต่อไป ครนสำแวงแล้วก็ชวนกันออกจากโรง ภรรยาชาวเงา
 ได้เห็นได้ยินแต่เท่านั้น เมื่อผู้กากบกับผู้คุมเดินออกไปจากโรง ชาวเงา
 เห็นผู้กากบถงหนั่งสอดไปด้วยฉบบหนง

ลิมของโตฟังกตะตั้งใจ จึงถามว่าชายสองคนนั้นหน้าตาประปรน
 ประการใด เชี่ยวชาญแจ้ววาคคนหงหนาวาสูงตาสนทคน นุ่งหมเหมือน
 ชนนางผ่ายทหาร ออกคนหงนหน้าแดงรูปปร่างต่านงหมเหมือนไพร
 ลิมของโตฟังกแจ้ววาคเคยมกบฮ้อน จึงพูดวาคคนหงนางตางตว
 เหมือนชนนางนน เหนจะเป็นเล็กเคยมชนนางผ่ายทหารเรียกวาคเลกงโหว
 คนหงนหน้าแดงรูปปร่างตาเหนจะเป็นฮ้อนคนไซของกอไทอวยแนแล้ว ชง
 เลกเคยมกบฮ้อนกลาหาญนทหนามาคคชวาวาจนถงเมืองชองจว ถามาเว
 สกหนอยกจะไตเหนตคน เชี่ยวชาญพูดวาทานจระวรงตวอยานงนอนใจให้
 เสียทไต ลิมของว่าไม่เป็นไรเราจะลาไปก่อน ลิมของก็ออกจากโรงไป
 เทยวหาขอไตกระบสาทรบมอแลวกเทยวตามหาเลกเคยมกบฮ้อน ถาพบก
 จะชวาศัยทงสองคน ครนเทยวคนหาตามแถวตลตกไม่พบ เวลาจวนค
 ลิมของจึงกลบมาศาลเจ้า รงชนเขากเหนบกระบเทยวคนหาเลกเคยมกบ
 ฮ้อนแถวนอกเมืองและในเมืองอยู่หาจวนกไม่พบปะ สำคญวาคเลกเคยม ฮ้อน
 กลบไปตงเกยแลวกคอยคลายความแคนจกกลบไปศาลเจ้าทอย ครนรงชน
 เขาเบนวนททก ผู้กากบคกกบผู้คมกพตกนว่าจะคคประการไต จึงจะชว
 ลิมของเสียไต ผู้คควาชาพเจามอบายอย้อย่างหง ชงจะคคชวาลิมของน
 ไม่ยากนท ที่โรงหญาแห่งกบฉางถวสำหรับจ่ายไหมาและลาภนอยทกวัน
 นน ท่านกให้คนไปรักษาจบจ่ายอยู่ ถาจะชวาลิมของเสียให้ไตแลวกไท
 ลิมของไปรักษาโรงหญาแห่งกบฉางถวไว้ แลกลอบเขาไฟเผาโรงหญาแห่ง
 เสีย ลิมของกคตตายอยู่ในไฟ ถาแม่นวาลิมของหนีไตไม่ตาย ไฟไหมหญา
 แห่งและฉางถวของหลวงเสียหมด โทษของลิมของกเป็นตายอย้อยเอง อบาย
 ของชาพเจานทานจะเห็นประการไต ผู้กากบโตฟังกเหนชอบทวย จึงไซคน

ไปหาลมของมาแล้วผู้จากบึงพุตกบิลมของว่า ชงตวจานชาตวักวหนง
 ได้มหนงสอฝากผงมา เรากมความเมตตาเจ้าเป็นอันมาก เจ้าไปรักษา
 ศาลเจ้านั้นไม่มีผลประโยชน์สิ่งใด เราจะให้ไปรักษาโรงหญ้าแห่งฉางถว
 ไร่จะได้จับจ่ายให้เขาเลี้ยงมาและลา เจ้าจะหาผลประโยชน์ได้บ้าง ชง
 เราให้เจ้าไปรักษาว่ากล่าวโรงฟางทงนกกเพราะเห็นแก่ชาตวักวหนง เจ้าจะ
 เห็นเป็นประการใด ลิมของว่าตามแต่ท่านจะเมตตาข้าพเจ้าหาขัดขืนไม่
 จะให้ทำสิ่งใดข้าพเจ้าก็ต้องทำตามคำท่าน ผู้จากบึงส่งให้ผู้คุมพาลมของ
 มาถึงศาลเจ้าแล้ว ลิมของไปบอกกับเชียวววา ผู้จากบึงให้เราไปรักษา
 โรงฟางฉางถวไร่ จะได้จับจ่ายส่งของต่าง ๆ ให้กับเขา การอื่นจะตหรือ
 ไม่ เชียวววาชงจะไปรักษาโรงฟางฉางถวต่าง ๆ นั้น คัดอกประโยชน์กม
 บ้าง แต่ท่านจะไปอยู่ที่ไหนไกลกับข้าพเจ้าทางประมาณหาดเศษ ถ้าท่าน
 ไปแล้วจงมาหาข้าพเจ้าบางการงานสิ่งใดท่านอดสำหัตตรกตรองระวงตวจเกิด
 ลิมของได้ฟังกยนต์ สำคัญว่าไปอยู่นั้นจะหาลากได้บ้างไม่รู้ว
 เขาตอบบายจะฆ่าตวจเสีย ก็กลับไปศาลเจ้าจัดแจงรวบรวมสิ่งของพร้อม
 แล้วผู้คุมพาลมของไป ในขณะนั้นเป็นฤดูแล้ง ลมว่าวพัดหมอกลงหนาว
 นก ผู้คุมพาลมของไปถึงโรงฟางฉางถวก็เข้าไปข้างในกำแพงดิน ลิมของ
 เห็นมีโรงฟางฉางถวต่าง ๆ เป็นหลายหลัง หญ้าและฟางทงเกลื่อนกลาด
 มีผู้เฒ่านางผงไฟอยู่หน้าโรงฟางคนหนง ผู้คุมก็เข้าไปบอกกับผู้เฒ่าทววิชา
 อยู่นนว่า ผู้จากบึงให้เราพาลมของมา ให้เอาลูกกุญแจกับสิ่งของทงปวง
 มอบให้ลมของว่ากล่าวจับจ่ายต่อไป ชงตวจท่านก็ชรวว่ากล่าวชานานแล้ว
 ผู้จากบึงเห็นว่าระวงรักษาของหลวงต่อไปไม่ได้ จึงให้ลมของตวจแลรักษา

ให้ท่านไปเผ้าศาลเจ้าจตุรพักตรพิมานหน้าศาล การงานสิ่งใดก็ไม่
 สมกับท่านที่เป็นคนชรา ผู้เฒ่าได้ฟังกทขยบเหาตุกทญแจกับสงของต่าง ๆ
 มอบให้ลิมของ แล้วบอกว่าเครื่องใช้สอยที่หากนเขาคาของข้าพเจ้านนฝาก
 ท่านไว้ก่อน ถ้ามีเวลาว่างจึงจะมาเอาไป ลิมของว่าของใช้เล็กน้อยที่
 ศาลเจ้าของเราก็ม ท่านไปอยู่ที่ศาลก็เอาเครื่องนไนเกิด ข้าพเจ้าจะได้
 เอาของท่านใช้สอยเหมือนกับแลกเปลี่ยนกัน อย่าต้องกลับมากลับไปเลย
 หนทางไกลตัวท่านก็แก่แล้ว ผู้เฒ่าจึงบอกกับลิมของว่า เปิดอกนาเตาที่
 แขนงอยนสำหรับใส่สุรา ถ้าท่านจะเสพสุราก็เอาไปขอ เจ้าของ
 สุราเห็นนาเตาใจได้ใหญ่มาก ถ้าท่านจะไปขอสุราจงไปทางข้าพเจ้า
 ไม้ดู โกลนิก หนทางประมาณสองสามล ลิมของได้ฟังกทขยบสงของ
 ตรวจตเสร้างแล้ว ผู้คุมกับผู้เฒ่าก็ชวนกันกลับมาศาลเจ้าตามคำผู้กำกับสง
 ผู้คุมนนก็กลับไป

ฝ่ายลิมของครนผู้คุมกับผู้เฒ่ากลับไปแล้ว ก็เอาหตุฝากบสงของ ๆ
 ตัววางไว้บนโต๊ะ ในขณะที่ลิมของว่าพดกฉาหมอกสงหนานนิก ลิมของ
 เอาพนและหญ้ามามาติดไฟผิง แล้วเห็นโรงที่อยู่ชารตทรดพง จึงคิดว่าถุน
 ลมว่าพดกฉาจะทำประการใด ต้องคอยไปจนสนฤคหนานนิจจะหาช่างมา
 ซ่อมแซมเสียใหม่ ครนจะไปหาช่างมาทาเดยอนนก็ไม่ได้ด้วยหนานนิก ก็
 ลุกออกมาจากทผิงไฟ เห็นนาเตาสำหรับใส่สุราของผู้เฒ่านนให้ไว้ กราลก
 ได้ว่าผู้เฒ่าบอกไว้ว่าโรงชายสุรานนไม้ดู โกลนิกประมาณสองลเศษ จาเรา
 จะขอสุรากับสงของต่าง ๆ มากนแก่หนานน คิดแล้วกทขยบงนกับนาเตาที่
 ใส่สุราออกมาจากโรงบิตประตุคแล้ว เอาทวนทสำหรับมอกคองนาเตาออก
 จากประตุกำแพงดินรอนนอก เดินไปได้ครงลเห็นมศาลเจ้าแต่ครงโบราณ

อยู่ริมทางศาลหนึ่ง ลิมของจึงหยุดค้ำบพูดว่า ท่านจงช่วยข้าพเจ้าให้อยู่
 เย็นเป็นสุขเถิด วนอนข้าพเจ้าจะเอากระดาษเงินกระดาษทองมาเผาถวาย
 พุดตงนนแลวกคานบลาเจ้าเดินไปอีกพักหนึ่ง เห็นบ้านม้อยเป็นหมูกบเตก
 ทาบไม้กวาดมาขาย ลิมของเดินเลยไปถึงโรงขายสุรา เจ้าของโรงขายสุรา
 เห็นนาเตาทลิมของเอามากจำได้ จึงถามว่า ท่านเอานาเตานนมาแต่ไหน
 ลิมของว่าท่านจำไม่ได้หรือวานาเตาของผู้ใด เจ้าของขายสุรว่านาเตา
 ใบนี้ของเจ้ากนผู้เฒ่าที่เฝ้าโรงฟางข้าพเจ้าจำได้ เชิญท่านมานั่งข้างในเถิด
 ฤคุณเป็นฤคุณาวลมาวพดกถานก มาเสพสุราแกหนาวลกกสองถวยแลวจึง
 ค่อยกลับไป ลิมของได้ฟังกยนต์เข้าไปข้างในวางสิ่งของไว้นงอยทหน้าโต๊ะ
 เจ้าของสุรากจคหาสิ่งของกบสุรามาให้ลิมของกินโต๊ะเสพสุราแลว กขอ
 สิ่งของกบสุราได้นาเตา เอาเงินให้เจ้าของสุราเสวฯ เอาทวนคอนนาเตาสุรา
 กบสิ่งของออกจากโรงกลับมา

ฝ่ายผู้คุมครนไปถึงบ้าน จึงบอกกบเล็กเคยมชู้ อนว่า ข้าพเจ้าพา
 ลิมของไปอยุทโรงฟางฉางถวแลว เชิญท่านทั้งสองไปด้วยช่วยกันเอาไฟ
 เผาลิมของเสย เลกเคยมกบชู้อนไตพงกตใจ จคหาเชอไฟไวพรอมแลว
 ผู้คุมกพาเลกเคยมกบชู้อนเดินไป

ฝ่ายลิมของเดินกลับมาเวลาเย็นถึงโรงฟางทสำนัก เห็นหมอกกลง
 ลมวาวพดหนัก โรงทอยทกพงลงกมความวตกเป็นอนมาก ด้วยลิมของ
 เป็นคนสตัยชอกตญญณผู้จกมดและชอม เทพตาเจ้าจงบนตาลเป็นหมอกและ
 ลมพดเอาโรงทอยทกพง เผชญเป็นไปตงนนปรารภนาคจะชวยชวตลิมของๆ
 กล้วไฟในเตาทสมไวจะไม่โรงชน กไปตุทเตาเห็นหมอกกลงลูกไฟดับไปสน

แล้วจึงหาของไปบีบเตาไว้ไม่ให้หมอกกลงเบียดได้ เดินออกไปนอกโรงเห็น
 ความมืดแลง ต่เหล็กไฟจุดชนเทยวสองตที่จะอยนนักเบียด คุมพดกล่าหนัก
 ไม่มทออาศัยนั่งตรกตรองอยู่ จึงนกดชนได้ความศาลเจ้าแห่งหนึ่ง ตั้งแต่นั้นไป
 ทางประมาณครึ่งลพทจะอาศัยสักคนหนึ่งได้ คิดแล้วกเห็นบกระบหยับเอา
 ห่อผ้าออกมา เอาทวนคอนนาเตาสุรากับห่อผ้าและสิ่งของออกมาใส่กุญแจ
 โรง แล้วเดินไปถึงศาลเจ้าก็เข้าไปในศาล เห็นไม้มคนอยู่ก็เปิดประตูศาลเจ้า
 เอาศาลาทับไว้ ลิมของเข้าไปที่หน้าศาลเจ้าคานบ แล้วเอาห่อผ้ากับสิ่งของ
 วางไว้บนกองกระดาษ จดกวาดทนอนเอาเสือกางเกงบูเส็จแล้วจุดนาเตา
 สุรามารินกกับสิ่งของทชอมา ในเวลานนตคประมาณห้าทุ่มเศษ

ฝ่ายผู้คุมกับเด็กเคยม ชื่อนันมาถึงโรงฟางกำลังหมอกกลงหนาวก็
 ตระดะตาดนช่วยกันเอาเชือกไฟเข้าไปจุด ติดโรงฟางฉางถวชนทงสทศพรอม
 กัน นักสำคัญว่าลิมของตายอยู่ในไฟ ก็รีบออกมาหาทออาศัยจะยन्द ไม้ม
 ทพกกาลงหมอกกลงมาก จึงชวนกันเดินมาจะหยุดดูไฟที่ศาลเจ้า ลิมของ
 นนงเศพสุราอยู่ ไดยนเสียงตงบงบงกลูกออกมาดูตามช่องศาลเจ้า เห็น
 ไฟไหมทโรงฟางฉางถวก็ตกใจจะเปิดประตูออกไปดับไฟ พอไดยนเสียงคน
 พุดกันเดินตรงมาทศาลเจ้า ลิมของคิดสงสัยกลบับตประตูเอาศาลาทับไว้
 แอบฟังอยู่ข้างใน ผู้คุมกับเด็กเคยมและชื่อนันมาถึงศาลเจ้า จึงผลักประตู
 จะเข้าไปในศาลเจ้าก็ไม่ได้ ชวนกันยन्दไฟอยู่ที่ประตู แล้วพุดกันว่า คราวน
 ลิมของตายเป็นแน่

ฝ่ายลิมของแอบฟังอยู่ในนั้น ไดยนคนหนึ่งพุดว่า ชงอบายฆ่า
 ลิมของนทานเห็นดหรือไม คนหนึ่งพุดว่า ทานผู้กากบกับผู้คุมเป็นนาทหนึ่ง
 ใจเดียวกนคคการอนน ถ้าไปถึงตงเกยเมืองหลวงข้าพเจ้าจะเสนอความ

ชอบของท่านแก้กอโทษด้วยว่า ท่านทั้งสองมีใจช่วยจริง ๆ ขอให้เลือนท
ยศศกคชนไป ชงเตยกาเถาพอตาของลมของนนเห็นจะชดชนไม่ได้ คนหนึ่ง
พูดว่า ลมของถกอบายถ้าไม่ตายในไฟก็ต้องตายเพราะโทษหลวง เรา
เห็นวาสังของ ๆ ลมของกงตกมาเป็นของกองงโหล ๆ ก็คงหายใจ คนหนึ่ง
พูดว่า ได้ให้คนไปหาเตยกาเถาเป็นหลายครั้ง บอกว่าลมของบุตรเขยตาย
ชอบบุตรสาวทเบนภรรยาของลมของให้กับกองงโหลเถิด เตยกาเถาไม่ยอม
ให้ กองงโหลกลับบ้วยหนักลง กอโทษวยมิตากองงโหลจึงให้มาปรึกษา
กับทวนคตชาลมของเสีย การอนนกกสาเรจสมความปรารถนาแล้ว คนหนึ่ง
พูดว่า จะเป็นหรือตายก็จะได้เห็นกันในชาวนน คนหนึ่งพูดว่า ถึงจะไม่
ตายในไฟหนีออกมาได้ ไฟไหม้ของหลวงเสียเป็นอันมาก โทษนนักถงตาย
จะหนีไปข้างไหนเล่า คนหนึ่งพูดว่า ถ้ากระนั้นเราพากันกลับไปเถิดหรือ
คนหนึ่งพูดว่าเราควรตัก่อน ถ้าไฟไหม้แล้วก็ไปเก็บเอากระดูกลมของสัก
สองสามชนห่อผ้าไปให้กอโทษวยกับกองงโหลดู กอโทษวยคงจะชมว่า—
หากการสิ่งใดก็มีสลกสำคัญ

ลมของได้ฟังคนทั้งสามพูดโต้ตอบกันตงนน ก็จาเสยงได้ว่าเป็น
เล็กเคยมหนง ฮอนหนง ผคมหนง จึงคิดว่าเทพดาตลใจให้เราย้อยในศาลเจ้า
ถาแมนเราย้อยท โรงฟางฉางถวพวกนคงจะเอาไฟตาย คคแลงกยกคลาท
ทบประตออกเสย มอหนงจับทวนมอหนงเบตประตออกไป ร้องทว่า
พวกโไฮใจร้ายจะคคชากไม่สมคคคแล้ว สามคนนนครนเห็นลมของกตกใจ
วงหน ลมของเอาทวนกนผคคไว้ เล็กเคยมตกใจวงหนไปไม่พนยหนง
ตคคละลยอยู่ ฮอนวงหนไปได้ประมาณลคคก้าว ลมของได้ท้นเอาทวนแทง
ฮอนตาย แล้วเดินตรงไปถงตวเล็กเคยมกับผคค เอาทวนตถูกสองคนลคคลง

เอาเท้าเหยียบไว้ ชักกระบะออกถามเล็กเคยมว่า เรากับเจ้ารักใคร่กันเป็น
 หนักหนาไม้มขอสาเหตสิ่งใดเลย เจ้ามาคิดฆ่าเราด้วยเหตุผลสิ่งอันใด เจ้า
 จงลองดูกระบะของเราจะคมหรือไม่ ก็เงอกระบะพนศรชะเล็กเคยมขาดตาย
 ผ่าอกเอาหัวใจมาถือไว้ แล้วเงอกระบะจะพนศรคม ๆ ก็ตนจะหนีไป ลิมของ
 เอาเท้าเหยียบไว้แล้วพูดว่า การอนนถตบญญาพวกเจ้าจะเผาเสีย เจ้าจง
 มารับคมกระบะของเราให้แตกอดยาดนรนไปเลย พดตงนบกเอาคมกระบะพน
 ศรตัวศรคมขาดตาย เอาศรชะมาผูกไว้กับทวนทงสามคน แล้วกลับมท
 ศาลเจ้า แก่เอาศรชะทงสามมาวางไว้บนโต๊ะหน้าศาล ขณะนั้นลมวาง
 กำลังพัดหนัก เสอกลงเกงทลมของไส้กไม้หายหนาว เอาสรวาในน้ำเตากน
 สนแล้วทงนาเตาเสีย จึงคิดว่าถ้าเราจะกลับไปทโรงฟางฉางถฉนน ผูกากบ
 แจงว่าเราไม่ตายในไฟก็จะมาจับเอาตัวเราไปทำโทษ เราจำจะหนีไปเอา
 ตัวรอดดีกว่า คิดแล้วกลับทวนกับห่อผ้ออกจากศาลเจ้ามาตงหน้าสุทศ
 ตะวนออก เดินไปไคสหาตไคสจะถงหมุบ้าน เห็นผุคนถถองนากำลังจะไป
 ช่วยดับไฟทโรงหญาฉางถฉว ลิมของทำเป็นพูดว่าเราจะรีบไปบอกขุนนาง
 ผูกากบใหญ่แล้วจะกลับมา ท่านจงพากันไปช่วยดับไฟโดยเร็วเถิด พด
 แล้วกรบเดินไป เวลานั้นตคประมาณสองยามเศษ หมอกตงมากหนวอนก
 คคจะหาทอาศย เหลยจหลังไปตเห็นพนโรงหญาแห่งทอยมาไคสแล้ว ถง
 จะมผุตตตามมากไมทน จึงแข็งใจเดินไปอื่ครุหนง เห็นหมุบ้านอยู่ในบ้ำ
 ลมพัดหลังคาเวอนโรงทกฟงเบนหลายหลัง กบเห็นมแดงไฟสว่างออกมา
 ลิมของเดินเข้าไปทโรงเห็นผุเฒ่าคนหนง กบบรรดาชายหนุ่มห้าทคนนั่งผง
 ไฟอยู่ ลิมของผลค้ประตูเข้าไปในโรงบอกว่ ข้าพเจ้าเป็นคณไซ้อยู ณ
 คุกเมองของจิว ท่านผุใหญ่ไซให้ข้าพเจ้าไปเอาตัวผุมขอ ครนเดินมาทน

พบลมว้าวพดกดำ หมอกลงมากหนาวเหลือทน จะขออาศัยท่านผิงไฟด้วย
 ผู้เฒ่ากับคนเหล่านี้เห็นว่าเชิญท่านมาผิงไฟด้วยกันเถิด ลมชองก็เข้าไปผิงไฟ
 เสอกลงแกงทหมอกลงเบยกนบกแห้งคอยคล้ายหนาวแล้ว ลมชองหอมกลิ่น
 สราทไต้โองตั้งอยู่ในโรงนั้น จึงพดกับผู้เฒ่าว่า สราของท่านมีเอามาขายให้
 ชาวเขาบ้างเล็กน้อยเถิดจะได้กินแกหนาว ผู้เฒ่าว่าของเราทำไว้แต่พอสูกน
 กิน จะได้มากดังหากการต่อไป ซึ่งจะขายให้ท่านนั้นไม่ได้ ลมชองว่าถ้า
 ไม่ได้มาสถนน้อยหนังกเอาเถิด ผู้เฒ่าว่าอย่าพดมากไปเลย เราให้ผิงไฟ
 แล้วยงกนสราทด้วยหริอ เจ้าอย่าตอดตงเตกเหล่านี้มันจะทบตเอา ลมชอง
 ได้พังกโกรธ เอาทวนค้อยถ่านไฟกระเด็นไปถูกหน้าผู้เฒ่ามันเจ็บด้วยยงน
 ผู้เฒ่ากโกรธร้องเรียกพวกเหล่านี้ให้ช่วยกันจับลมชอง มาตเสียให้แพย
 ตาย ชาวเขาพวกเหล่านี้นกรทกนเขาจับลมชอง ตมมอดลมชองไม่ได้ ลมชอง
 ได้ทบตพวกเหล่านี้นแตกหนีไป ลมชองเห็นไม่มีผู้ใดกเข้าไปเตสวากินจน
 เมแล้วออกจากโรงเดินไปครู่หนึ่ง ก็เม่าสุรามากชนเดินไปไม่ได้ลงนอน
 อยู่ไต้ต้นไม้หลับไป

ฝ่ายผู้เฒ่ากับพวกเหล่านี้ ตมมอดลมชองไม่ได้หนีไปเรียกพวก
 พองมาเป็นอนมากจะจับตัวลมชองให้ได้ ครนมาถึงโรงไม่เห็นลมชองก็
 ชวนกันเดินตามรอยเท้าไปถึงต้นไม้ใหญ่ เห็นลมชองเม่าสุรามอนหลับอยู่
 นกรทกนเขาจับลมชองมัดไว้ แลพามาที่บ้านปรึกษากันว่าจะเอาตัวลมชอง
 ไปส่งเมืองของจวกยงไม่สว่าง ตองแจ้งความกับนายเสยก่อนจึงคอยเอา
 ตัวส่งไป ปรึกษากันตงนนแลวกเอาตัวลมชองมัดไว้กับเสยชวนกันเฝ้าอยู่
 ชงคนหมบ้านนนเบนบาวของชาจนทเรียกว่า ชาตวกวทหนง เวลาคนนน
 ชาจนมาเที่ยวเล่นกนอนคางอยู่ทบ้านนน ครนรุ่งเช้าผู้เฒ่าคนทถกถ่านไฟ

ส่งให้พวกเหล่านั้นไปตคนหมดไว้เสียให้แทบตาย พวกนวกเขาทบต

ลิมของ ๆ ถูกมัดอยู่ไม่รูจะทำประการใด ร้องว่า พวกนี้ทบตให้สมายเถิด

ในขณะนั้น พอซาจันตนเดินมาโดยนเสียงออดอง จึงถามว่าทบต

อะไรออดองนัก ผู้เฒ่ามนเขาไปแจ้งว่า เวลาคนนมผู้รายมาดกขาว พวก

ซาพเจ้าจับได้เอาความตใจแลวกเขียนต ซากวหน่งเดินมาคเห็นลิมของก

จำได้ ร้องห้ามพวกเหล่านั้นว่าอย่าทำเลย ซาตวกวหน่งกตรงเข้าไปแก้มต

แล้วถามลิมของว่า เหตุไฉนท่านจึงมาให้เขาจับไว้ตงนเลา ลิมของกเลา

ความตงแต่ตงจนปลายให้พงทุกประการ ซาตวกวหน่งจึงพูดว่า วาสนา

ของท่านตงแต่ตงให้จะทำอย่างไรได้ ชิงบ้านของซาพเจ้านมมีผู้ใดไปมา

ตอก ท่านจงพกอยุทนต์วยกนกกอนเถิด ภายหลังจึงคตอ่านตไป ซาตว

กวหน่งกพาลลิมของเขาไปข้างใน จัดโต๊ะและสุรามาลียงแล้ว ลิมของกอยู่

กับซาตวกวหน่งทตตามลบ้านตงเคยชง

ฝ่ายผู้กาทบคกครนแจ้งว่า ลิมของซาตคคกับเลกเคยมน สอนตาย

กโกวขยงนกก จึงทาเวองราวไปพองตอผู้รกษาเมืองของจวว่า ลิมของซา

ตคคกับเลกเคยมนและสอน แล้วเขาไฟเผาโรงฟางฉางถวต่าง ๆ ของหลวง

เสยตวย ผู้รกษาเมืองของจวรบเวองราวแจ้งความแลวกตทใจ ทาข้างมา

วาตรูปลิมของ กกับเขียนหน่งสอไปตงหัวเมืองและต่านทางทก ๆ ต่าบล

ให้จับตวลิมของตงมาให้ได้ โทษของลิมของประการใดกมแจ้งในหน่งสอ

ทงสน ถ้ามผู้ใดมารบสนบนจับตวลได้จะใหเงนสามพันตาดงเป็นคาสบน

เขียนหน่งสอวาตรูปลิมของเสวจแล้ว กมอบให้มาไซถอแยกกันไปทก ๆ

เมือง

ฝ่ายผู้รักษาเมืองและด้านทางท่งปวง รั้งหนังสือแจ้งความแล้ว จึงจัดหาผู้คนให้เอาฉากเขียนรูปลิมของไปเที่ยวบนบานสืบเสาะคนหาจับตัว ลิมของอยู่ที่ทกเมืองมิได้ขาด

ฝ่ายลิมของอยู่ในบ้านชาตวักวหนั่งได้ประมาณสิบวัน เวลาวันนั้น ชาตวักวหนั่งไปเที่ยวเล่นไม่อยู่ ลิมของรู้ความว่า เขาว่ารูปของตัวมา เที่ยวคนหาจะจับตัวอยู่ที่ทกบ้านทกตำบล ก็มีความวิตกเป็นอันมาก ครั้น ชาตวักวหนั่งกลับมา ลิมของจึงพูดกับชาตวักวหนั่งว่า ข้าพเจ้ามาอยู่กับท่าน หลายวันแล้ว ท่านรักใคร่เลี้ยงข้าพเจ้าไว้มิใช่หรือเป็นอย่างไร บัดนี้ข้าพเจ้า แสงเงาเขาเที่ยวคนหาทุกบ้านทุกตำบลจะจับตัวข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าพบปะ ข้าพเจ้าทบบานท่าน ก็จะพาให้ท่านได้ความลำบากต่อไป ข้าพเจ้าจะลาท่าน ไปเที่ยวหาที่สำนักอาศัยใหม่ ซึ่งพระคุณของท่านที่ได้อุปถัมภ์และชุบเลี้ยง มาเนิ่น ข้าพเจ้าหาดีไม่ ถ้าตายไปเป็นโคและกระบือก็คงจะมาตอบแทน พระคุณท่าน ซึ่งการครองชีพมิให้ข้าพเจ้าอยู่เมื่อไร ข้าพเจ้าเห็นว่าอยู่ ไม่ได้ก็กลัวจะม้วยถึงท่าน ข้าพเจ้าจะขอแต่งงานไปชอกนตามทางบางเล็กน้อย ก็จะไป ท่านจงอยู่ใหม่มีความสุขเถิด ชาตวักวหนั่งว่าซึ่งท่านจะไปก็ตาม ใจเถิด เรามีสถานที่อยู่ที่หน่งพออาศัยได้ เราจะให้หนังสือให้ถือไปเป็น สำคัญท่านอย่าวิตกเลย ลิมของจึงถามว่า ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปสำนักที่ ไหนจงแจ้งให้ทราบด้วย ชาตวักวหนั่งจึงบอกว่า จะให้ท่านไปอาศัยอยู่ ตำบลเขยชวเบาะ อยู่ในแขวงเมืองเจจวชซึ่งชนกับเมืองชวตงแซ ตำบล เขยชวเบาะนั้นเป็นเกาะอยู่ในแม่น้ำ เกาะนั้นกว้างใหญ่โดยรอบถึงแปด รอยลเศษ กลางเกาะมีกำแพงเมืองรอบเรียกว่า อวนจ่อเสย มีแม่น้ำอยู่ใน กำแพงแห่งหนึ่งเรียกว่า เลยวถอง ซึ่งเกาะตำบลเขยชวเบาะนั้นทางบก

ไปไม่ได้ จะไปจะมากต้องเอาเรือไป มีนายอยู่สามคนฝีมือเข้มแข็ง คนหนึ่ง
 ชื่อเฮงหลยยทอ เรียกว่านประชาษฐ์สอ เดิมเป็นคนเรือนหนังสือแลมาเป็น
 นายใจ ทสองชื่อโตวเขียนยทอเรียกว่า มงเตย คนที่สามชื่อชองบาน
 ยทอเรียกว่า อมลกมถง สามนายนี้ไปตั้งของสมเกลยกล้อมใต้ไพร่พล
 ประมาณเจ็ดแปดร้อยคน เทยวตปลนเลยงชวตอยมโตชวต ซึ่งผู้ตองโทษ
 หลวงตงตายนน หนีไปอยู่กับนายใจทงสามทตบดเกาะเนยชวเปาะเป็น
 อันมาก ไม่มีผู้ใดไปจับได้ ซึ่งนายใจทงสามก็อยากจะได้ใคร่ได้คนทตองโทษ
 และฝีมือเข้มแข็งไปอยู่ด้วย ข้าพเจ้ากับนายใจทงสามก็ชอบพอรักใคร่กัน
 ถาทานเอาหนังสือของข้าพเจ้าไปให้นายใจ แง้งความแลวทานก็คงอยู่
 เป็นสุขสืบไป ลิมโตพงกยนต จึงพูดว่าทานสงเควระหกับข้าพเจ้าทงน
 พระคณทาทสตมโต แต่ทางชงจะตณกตองไปทางคานมมมาตรวจตราคอย
 จบตวอยททานเข้มแข็งนถจะคคประการใดจงจะหนัดานออกไปได้

ชาตวกวทงโตพงกนงตรวกตรองอยู่ครุหนึ่ง จึงพูดว่าไม่เป็นไร
 ข้าพเจ้าจะคคหาอบายให้ไปจงได้ แลวเขียนหนังสือไปถงนายใจทงสาม
 ขอฝากฝังลิมชองควย ครนเขียนหนังสือเสร็จจงเอาเงินกับหนังสือใส่ใน
 หอผ้าของลิมชองให้คนใช้ถือไปคคอยชย่นอกคาน คนใช้รับหอผ้าคานบดว
 ไปคคอยชยตามสง รังชนเขาชาตวกวทงจงใหจคมายตบมากบเควอง
 ศสตราวอและเกาทคทจจะเทยวงนเออ จดแจ้งพวอมแลวชาตวกวทงก
 ใหลิมชองชนมาไปหมตวยกน ชบมาไปถงคานเห็นชนนางนายคานคคอย
 ตรวจตราอยู่ ชาตวกวทงกททาเป็นไมรฎามว ทานทงนมาอยทคานควย
 เหตุผลอันใด ชนนางนายททวบอกว ผู้รักษามเืองชองจวให้ข้าพเจ้ามา
 คคอยตรวจตราจับตวลิมชองคนโทษถงตายหนมา ชาตวกวทงว เวจจะ

ไปเที่ยวยิงเนื้อในป่า ท่านจึงมาตรวจตราตเสียว่าจะมีลมหรือไม่เราจะ
 ได้ไป ขุนนางนายทหารจึงตอบว่า ท่านเทอกเถาเหล่าสกกลทไเหนจะคบกับ
 คนโทษ ข้าพเจ้าไม่ต้องตรวจก็เชียวท่านไปเถิด ข้าตวกวหนังกชบมานา
 หนาพาลิมของกับพวกของตวทชมาตอกจากต่านไปไกลแล้ว เห็นคนใช้
 ถอห้อมมาคชยทำชย ลิมของลงมารบเอาห้อมผาลาชาตวกวหนังกแยกทางไป
 ชาตวกวหนังกกับพวกพองบ่าวไพร่ เทยวไลยงเนื้อในป่าจนเยนคากกลบมา
 ถงต่าน เอาเนื้อทยงมาไดนนใหม่ตรวจบางเจกนชยแล้วกกลบมาบ้าน

ฝ่ายลิมของ ครนเดินทางไปได้สิบเจ็ดวัน ในขณะนชยเป็นฤดู
 หนาวหมอกกลงเบยกทงตว กชตส่าททหนาวเดินไปไกลจะถงแม่น้ำใหญ่
 เห็นมีโรงชายสรวายูรมแม่น้ำโรงหนง ลิมของตรงเข้าไปในโรงเอาห้อมผา
 กับสังของวางไวบนโต๊ะแล้ว เจ้าของชายสรวาจึงถามลิมของว่า ท่านจะชอ
 สรวาสกเท่าไร ลิมของบอกว่ จะชอสกสทาทนาน ของทกนกับสรวานนม
 บางหรือไม เจ้าของชายสรวาบอกว่ กับแกลมมชยหลายสัง ท่านจะกิน
 สิงใด ลิมของว่าตามแต่ท่านจะจัดหามาเถิดข้าพเจากินได้ทกสัง เจ้าของ
 ชายสรวากจัดหาสังของกับสรวายกมาให้ ลิมของกินกนโต๊ะเสพสรวายูใน
 โรง เห็นชายผหนงเดินออกมาจากในโรง รูปร่างสูงใหญ่หนวดเหลืองมี
 ลักษณะดีไปยมนชยทหน้าโรง แล้วถามเจ้าของชายสรวาว่า ผู้ใดมาชอสรวา
 กน เจ้าของชายสรวาบอกว่ไม่รู้จัก ชายผนหนกชยนชย ลิมของเห็นตงนน
 กมได้ไตถามประการใด ร้องเรียกเจ้าของชายสรวามาเสพสรวาด้วยกัน แล้ว
 ลิมของถามเจ้าของชายสรวาว่า ตงแต่นไปเนยชวเปาะไกลหรือไกล เจ้าของ
 ชายสรวาว่า แตนไปเนยชวเปาะไม่ส ไกล ประมาณทางได้สามสลดตงม
 เรอจึงจะไปได้ ลิมของว่าท่านจงเขาเรือให้ลาหนงเถิด เงินมากนชยเท่าไร

ข้าพเจ้าจะให้ เจ้าของชายสุรว่า กำลังหมอกลงมากหนานักไม่เห็นมี
 ผู้ใดเขาเริ่มมาจะไปเข้าหาที่ไหน ลิมของได้ฟังก็มีความวิตก จึงคิดว่า
 เต็มเราเป็นครุฑหารอยู่ ณ ตงเกยเมืองหลวง มีความสุขเที่ยวเสด็จตาม
 สบาย ไม่แจ้งว่าก่อโทษอะไรจะคิดร้ายทำให้เราได้ความลำบาก ทนทุกข์-
 เวทนาหลบหลีกมาจนถนัดตามตน ถงมบ้านเรือนก็กลับไปไม่ได้ จะเที่ยวไป
 เมืองใดก็กลัวเขาจะจับตัว ครั้นจะไปเนี่ยชัวเปาะก็ไม่มีเรือจะทำประการ
 ใดดี คิดแล้วก็ไม่มีความสบายใจ จึงพูดกับเจ้าของชายสุรว่า ขอยม
 พกนกกบทแผ่นหมกเขียนหนังสือมาให้ข้าพเจ้าสักครู่หนึ่งเถิด เจ้าของชายสุร
 ก็เอาพกนกกบทแผ่นหมกมาให้ ลิมของก็เอาพกนกกบทแผ่นหมกมาเปิดคำ
 ใจความว่า ตวยหาพขอลมของ เป็นคนดีใจสคยขอมนลงนั คงใจ
 ทำราชการเป็นครุฑหารอยู่ ณ เมืองหลวง ปรารถนาจะให้ข้อเสียง
 ปรากฏไม่สมคค ถ้าสืบไปภายหน้ามวสนานแล้วจะกลับไปอยู่
 เมืองหลวง เขียนคำโคลงแล้วก็เอาพกนกกบทแผ่นหมกให้เจ้าของ ลิมของก็นั่งเสด็จ
 สุราอยู่ทน

ฝ่ายชายรูปร่างสูงใหญ่ไปยืนดูหมอกนบน ครนเห็นลิมของเขียนคำ
 โคลงไว้ที่ปากตรงเข้ามาตบหลังลิมของ แล้วพูดว่าท่านนชางกล้าหาญนัก
 มาจนถึงทน ท่านชาคคนตายกับเขาไฟเผาของหลวงทเมืองของจิวเสย บคน
 เขาบ่นจับตัวท่านถึงสามพันตาตั้งยังไม่หรือ ลิมของตกใจบอกว่าไม่ใช่
 ลิมของดอก ข้าพเจ้าแซ่เตยต่างหาก ชายผู้นนกกบทเพราะแล้วถามว่า ท่าน
 ขอลมของเป็นครุฑหารอยู่ตงเกยเมืองหลวงนนไม่ใช่หรือ ท่านหาบอก
 ตามจริงไม่ คำโคลงที่ผ่านนท่านเขียนไว้ขอของผูใดเล่า ลิมของก็ใจ
 จึงถามว่า จะมาจับข้าพเจ้าหรือ ชายผู้นนตอบว่า เราจะจับท่านไปทำไม

พดแลวกงมอดมของเขาไปข้างใน ส่องโหลจืดโตะและสรวามาแล้ว ชาย
 ผู้นนกกบมของกพากันไปนงคมสรวายด้วยกัน ชายผู้นนถามมของวา
 ทานจะไปเที่ยวเนยชวเปาะ ทเนยชวเปาะนนมแตกนผสมอเขมแรงทงน
 ชายผู้นนบอก แลวคมของกวา ขาพเจากไมบคบงทาน บคนทางทวเมอง
 ทงปวง เขาคอยจับตัวขาพเจ้า ๆ ไมมทส่านกอาศัย จึงได้ทนมาทมายว่า
 จะไปอยุทเนยชวเปาะ ชายผู้นนว่าถาทานจะไปอยุเนยชวเปาะนน กตอง
 มผู้ฝากผงจจะอยุได้ คมของวา ขาพเจามเพอนรักอยุคนทงอยุทเมอง
 ของจิว ต่าบลบ้านเฮงไฮฮู้ มีหนังสือฝากผงขาพเจ้ามาแล้ว

ชายผู้นนได้พงกถามว่า ทต่าบลบ้านเฮงไฮฮู้นเห็นจะเป็นชาจัน
 ทเรียกว่าเชยวชวณฮอง ลางคนกกเรียกว่าชาตวคกทงนกระนนทรอ คมของ
 วานนแหละ เหตุไฉนทานจึงรักชาตวคกทงนงแล้ว ชายผู้นนจึงตอบว่า
 ชาตวคกทงนกับนายโจรทงสามทเนยชวเปาะนน ชอบพอรักใครกันเป็น
 ฮนมาก มีหนังสือไปมาถึงกันมิได้ขาด แต่เดิมเฮงหลนนายโจรทงนกับ
 ไตวเชยนนายโจรทงสองเป็นคนเลาเวยนหนังสือ ได้เป็นชุนนางทชวจาย
 ฝายบุน ครนถึงบแปลหนังสือแยงชงทจอทงนกัน เฮงหลนกับไตวเชยน
 ไปแปลหนังสือแยงชงจอทงนทเมองหลวงกไม่ได้ จึงชวณกนกับมาเมอง
 ของจิว เฮงหลนกับไตวเชยนไมมเงินทองจะชออาหารกัน เดินทางกลับ
 ไม่ได้ ชาตวคกทงนแจงความแล้วจึงได้ชวณเฮงหลนกับไตวเชยนไปอยุท
 บ้านชานาน แล้วไทเงนทองไปชอกนตามทาง เดิมชาตวคกทงนได้มคณ
 กับเฮงหลนพวกพองของเวา จึงได้รักใครกันยิตยาวมา คมของได้พงก
 ลกชนคานบแลวถามว่า ทานเข้าไตขอไรจึงบอกให้ขาพเจ้าทรวบ ชายผู้นน
 กบอกวา ขาพเจ้าชอแซจชอกุย คนทงหลายเรียกว่าฮนตยุดลุด ขาพเจ้า

เป็นคนชาวเมืองกจว ตำบลบ้านกจกัย เป็นลูกมอของเฮงหล่นนายใหญ่
 เฮงหล่นให้ข้าพเจ้าตั้งโรงขายสุรา เมอมพ่อค้าใหญ่มาทางน ถึงจะมม
 เงินทองผู้คนมาก นายโจรก็หาเกรงไม่จะคมพรรคพวกมาฆ่าพ่อค้าเสีย แล้ว
 แยกชิงเอาทรัพย์สินส่งของไป ถ้ามาแต่เพียงเขาอาศัยขอสุรากน ก็จะเอา
 ยาพิษใส่ในสุราให้กินตายจะได้เอาทรัพย์สินส่งของ คนที่ไม่มีเงินทองปล่อย
 ไปบ้าง ฆ่าเสียกม เอาเนื้อมาทำขนมต่าง ๆ ขาย นหากว่าท่านมาถึง
 ก็พูดว่าจะไปเนยชวเปาะ พวกข้าพเจ้าจึงไม่ได้ใส่ยาพิษในสุรา ถ้าไม่ถาม
 ถึงเนยชวเปาะชวตทานกคงตาย นเป็นบุญหนักหนาเผอญให้พูดจนจึงได้
 รุจกกัน เมอวณก่อนมคนชาวเมืองตงเกยกมาพดจาเลองลอลองขอทานถาม
 ผมอเซมแซง ซึ่งจะไปเนยชวเปาะนน เรอของเววม เวดาพรงนจึงค้อยไป
 ความนคางออยทนกอน พุดจากนให้สบาย

ลิมของโตพงกยนคางออยท โรงขายสุราคนหนง ครนรงชนเขา
 จุกยเปิดหน้าตาง โรงขางแมนาออกแลงหยบเขาถูเกาทณชทนนยงตรงไปท
 เกาะ ลิมของเห็นจงถามวาทานทำอะไร จุกยบอกวาทูกข้าพเจาท
 เนยชวเปาะสัญญาากันไว้ ถายงเกาทณชทไปบดเดยงใจ ทเกาะเนยชวเปาะ
 กแจวเรอมารบ ลิมของโตพงกยนคยนออยทหน้าตางโรง

ฝ่ายพวกโจรทสำหรับเผอญนน ครนเห็นถูเกาทณชทสัญญาามา
 ตกลงตรงหน้า กชวณกนลงเรอแจวไป ลิมของเห็นเรอแจวมามความยนต์
 นก ครนเรอมาถงผงจุกยจงชวณลิมของลงเรอผง พวกโจรก็แจวเรอกลับไป
 ถงเกาะเนยชวเปาะ ครนถงผงจุกยกับลิมของพวกนชนไป พวกโจรเหล่านน
 ก็สะพายหอกผาของลิมของเดินตามไป ลิมของเห็นสองข้างทางมีต้นไม้ใหญ่
 เรยงรายเป็นแถวไปจนถงตาง ทตางนนมเครื่องศสตราวุธต่าง ๆ วางไว้

เป็นอันมาก ลมของเดินตามจกยพนสามตามแลวกชนไปบนเนิน เห็นมี
 กุเขาสูงใหญ่ล้อมรอบเกาะ ทกกลางเกาะนนแผ่นดินราบเสมอกว้างใหญ่
 มบ้านเรือนเรียงรายตต ๆ ถันเป็นนกกหนา ลมของจกคิดว่า ทเนยชวเปาะน
 ททางแนนนหนาแข็งแรงนถ ถ้าหากว่ากองทัพจะยกมาสกเท่าไร ๆ กตทก
 เขามาไม่ได้ เดินไปจนถึงสำนักนายโจรทงสามแลว จกยพาลมของเข้า
 ไปข้างในบอกว่ นายโจรทงสามนงอยุทโตะนนท่านไปค่านบเสย ลมของ
 จงเข้าไปค่านบนายโจรทงสามแลวถอยออกมายนอย จกยกแจงกับนาย
 โจรทงสามว่ชงท่านผนเต็มเป็นครุททหารอยตงเกยเมองหลวง แซลม ชอ
 ของ ถอไทอวยแกลงชมเหงกตชจบตัวไปทำ โทษแลวเนรเทศมาเมองชองจว
 เกิดไฟไหม้โรงฟางฉางถวของหลวง ลมของช่าคนตายสามคนแลวหนีไป
 อยุกบชาตวกถนง ลมของกลว่ว่เขาจะมากบตัวไป ชาตวกถนงจง
 เขยหนงสอโหดลมของถอมาให้อยุกบท่าน พอจกยแจงตงนนลมของกเอา
 หนงสอส่งให เฮงหลนนายโจรใหญ่โตพงแลวรบเอาหนงสอถกออกฮ่าน
 แจงความทกประการ กไหยกเอาอมาโหดลมของนงเป็นลาคบลงมาทงหา
 นาย ส่งใหจตโตะและสรามาเลยงกนสำเรจแลว เฮงหลนถกถามลมของว่
 เมอท่านจะมานนชาตวกถนงมธระสังโตบ้างหรือประการใด ลมของแจง
 ว่ เมอชวพเจามานนชาตวกถนงมาเทยวยงเนอเล่นในบ้ำ อธระการงาน
 สงโตกไม้ม เฮงหลนโตพงตงนนมใจอจฉาลมของ จงคิดว่าตวเรวเดิมเป็น
 คนเลาเรยนหนงสอแลวจงโตมาเป็นโจรอยุทาบลเนยชวเปาะ ผมอเรวก็ไม
 สู้เข้มแข็ง โตวเขยนกับชองบ้านและไพรพลเหล่านกไม้มใครผมอด ชง
 ลมของเป็นครุททหารอยุ ถ เมองหลวง ผมอคงเข้มแข็งกว่พวกเรวทงสน
 ถ่านานไปข้างหนาลมของรู่ว่พวกเรวณผมอดสู้ ไม่ได้ คงจะตถกเรวตงตว

เป็นใหญ่ พวกเราจะสู้ผลมของไม่ได้ ครั้นจะให้ยู่ไปจะพาพวกเราได้
 ความลำบาก ถ้าจะเสือกใส่ไหลมของไปเสียไม่รับไว้ กคคถงชาติวักวหน่ง
 ชงมคณกับเรา ไตมหน่งสอมาว่ากลัววฝากผ่งเป็นหนักหนา จะทำประการ
 ไตค ถ้าไหลมของอยุ่ทนเห็นจะไม่ได้ จำต้องให้ไปเสีย ถ้าแม้นว่าชาติว
 กวหน่งจะโกรธประการใด จึงค้อยคิดอ่านแก้ตัวตอภายหลัง คคคถงนนั้นแล้ว
 เฮงหลนนายโจวจงเอาเงินห้าสบตาลงกับแพรสองไม่วางไว้บนโต๊ะ แล้ว
 พดกบถมของว่า ชาติวักวหน่งให้ท่านมาอยุ่กับข้าพเจ้าชงตามลเนยชวปะระ
 นทรพยสนเงินทองกไมมี เติบยงอาหารเบาบางททางไม่มั่นคง ไพร่พล
 นอยลมือไม่เข้มแข็ง นานไปข้างหน้าจะพาท่านได้ความลำบาก ท่าน
 จงไปหาททมไพร่พลมากทรพยสงของเติบยงอาหารบริบูรณ์ ททางมั่นคง
 จงจะสำนักอาศัยได้นานไปก็จะมีความสุขท่านจะอยุ่กับพวกข้าพเจ้านั้นจะ
 ไม่ได้ เงินกับแพรสองไม่จงเอาไปใช้ตามทางเกิด

ลิมของไตพงจงพดว่า ข้าพเจ้าอดล้าทเดินทางมาสามภกคตอยุ่กับ
 ท่านกเพราะชาติวักวหน่งวักกกับท่านจงไตมหน่งสอมา ชงตอข้าพเจ้าเป็น
 คนสตัยชอดอก ตั้งใจมาอยุ่แล้วตามแต่ท่านจะใช้ เป็นตายประการใดก็
 ไมคคชวต ชงข้าพเจ้ามารวงนมไซจะเห็นแก่งเงินทองสงของเมื่อไร จะมา
 อยุ่กับท่านโดยสุจริตใจ เฮงหลนนายโจวตอบว่า ตามลนเลกนอยอยุ่ทไหน
 ก็ได จุกยจงพดกับเฮงหลนว่า พทาตงนนั้นไม่ถก ถิงเติบยงอาหารของเรา
 เบาบางลงนอยกจรง แต่ตามลบ้านใกล้ ๆ แถวนั้นจะไปชอยมเอาทไหนก็ได้
 ชงวาททางคบแคบไม่พออยุ่ نن ไมทจะปลุกเรอนกมถมไป พอยาคคคตเลย
 ชงชาติวักวหน่งไหลมของมาอยุ่ด้วยพะจะไดเสย نن ถารู ไปถิงชาติวักวหน่ง
 แล้วกไมลู่ต ด้วยเขามคณกับพเบนนมาก ลิมของนสคตบญญาตผมอ

เข้มแข็ง ได้ความโกรธแค้นกลับไปก็คงจะคิดมาทดแทน ไตวเขียนนายโจร
 ที่สองจึงพูดว่า ช่างตาบลเนยชวเปาะนมไซเขามาอยู่แต่ลมของคนเดียว
 เมื่อไร ก็คนทั้งหลายเขามาอยู่ด้วยถมไปก็ยังไม่ให้เขาอยู่ได้ ถ้าไม่รับลมของ
 ไวชาตวักวหน่งรุกงแค่นเคองว่าพวกเราไม่มกตัญญู เดิมเขากัดไม้คุณ
 กับพวกเรามาก เขาให้คนมาอยู่ด้วยคนหน่งกขบไลเสียดงน เห็นจะไม่คิด
 ดอกกระมัง ของบ้านจึงพูดว่า พเห็นแก่หน้าชาตวักวหน่งเถิด ให้ลมของได้
 เป็นนายว่ากล่าวสั่งใดบ้างเล็กน้อย อย่าให้คนทั้งหลายนั้นท้าวว่าเราไม่
 กตัญญูต่อผู้มคุณเลย คนทมมมชเข้มแข็งในแผ่นดินจะไม่ดูหมิ่นหัวเราะได้
 เฮงหลุนจึงแกลงพูดว่า พนองทั้งหลายไม่รู้ ชงลมของนนอยทเมองของจว
 ช่าคนตาย เอาไฟเผาของหลวงเสียบ โทษทัณฑ์มากนัก บदनลมของหนมา
 อยู่กับเรา ไม่แจ้งว่าใจของลมของจะคิดประการใด หรือลมของแต่งกล
 ุบายดูท่าทางพวกเรา แลวงจะหนกลับไปคิดเป็นไส้ศึกชนตอกกระมัง
 ลมของจึงตอบว่า ตวชาพเจานเกิดมาเป็นชายชาติทหาร ถึงกระทำการ
 อื่น ๆ ไม่ตประการใด แต่หน้าใจของชาพเจาสตยขอ กตัญญูต่อผู้มคุณ
 ยิงนก ถึงจะเอาไปสบแผแผเนอประการใดกิด ทจะคิดรายต่อผู้มคุณน
 อยาหมายเลย ชาพเจานกมความผดตตดวงไตหนมาสามภกตอยู่กบท่านๆ
 จะมาคิดระแวงส่งสยชาพเจาดงนหาควรวไม่ เฮงหลุนจึงพูดว่า ถ้าท่านมีใจ
 จะมาอยู่ด้วยกนจริงแล้ว กตองเอาขอเสียงมาคานบตามอรรวมเนยมจึงจะ
 อยู่ด้วยกนได้ ลมของสาคญวาทองเขียนขอเสียงให้ ก็พูดว่าชาพเจาได้
 เรยนหน่งสอรุจกอยู่บาง ท่านจงเอากระตาศกับพุกนมาจะเขียนแซและ
 ขอให้

ถูกยได้ฟังลมของวาทงหนักทวเระ แล้วพูดกับลมของว่า ไม่ใช่
 ให้เขียนแะและชอดอก ขงอรรณเนยมทเนยชวเปาะน ถามผู้ใดเข้ามา
 เบนพนองพวกพอง กตองไปตตเอาศระษะคนมาค่านับในสามวันศระษะหนง
 จงจะเขาเบนพนองพวกพองด้วยกันได้ลมของวาซาพเจ้าไม่รุจกอรรณเนย
 สำคณูวาเขียนแะและชอมาให้ทาน ถากระนเวลาพรงมซาพเจ้าจะลาไป
 เทยวหาตตเอาศระษะคนมาให้ทาน เสงหลนว่าถ้าในสามเวลาไปเทยวตต
 ศระษะมาค่านับได้จะให้เขาเบนพวกพอง ถาพนสามวันไปถึงตตศระษะมาได้
 ก็ไม่ให้เขาตวย พุดกนตกลงแล้วถูกยก็ลากลับไปยังโรงชายสุวาทตามเดิม

เสงหลนสงพวกโจรจตห้องให้ลมของอาศัย พวกโจรก็พาลมของ
 ไปที่สำนักแล้ว ครนรงเขาลมของแตงตวเห็นบกระบี พวกโจรนำทางมา
 ลงเรือแจวข้ามไปถึงฝั่ง ลมของชนไปช่มอยุริมทางคอยผู้คนเดินไปมากจะ
 ซาเสียให้ตาย แต่ลมของคอยอยุทนนจนเวลาคากไม่เห็นมคน ลมของกับ
 พวกโจรคนหนงจึงลงเรือกลับมาตอย เสงหลนถามลมของว่าได้ชอมาค่านับ
 แล้วหรือ ลมของว่า เวลาอนนคอยอยุจนคากไม่เห็นมผู้คนเดินมา เสงหลน
 ว่า เวลาพรงนไม่ไดชอมาค่านับเห็นจะอยุด้วยกันไม่ได้ ลมของได้ฟังมิได้
 ได้ตอบประการโต รงชนเขากลงเรือแจวไปกับพวกโจรคนหนง โจรคนนนั้น
 จึงพูดว่า เวลาอนนเราไปช่มอยุข้างทิศใต้คงจะมีคนไปมา ลมของว่า
 เจ้าพาเราไปเกิด โจรนนกรบแจวเรือไปถึงฝั่ง ลมของชนไปช่มอยุริมทาง
 ได้ครวงน เห็นชายพวกหนงประมาณสามร้อยคนชวนกันเดินมา ลมของ
 จะเข้าไปฆ่าตตเอาศระษะสักคน เห็นผู้คนมากไม่อาจทำ เวลาคาชวนกัน
 จะลงเรือแจวกลับมา ลมของจึงพูดกับโจรพวกนนั้นว่า วาสนาของเราเอง

จะทำอย่างไรได้ มาคอยอยู่ถึงสองวันก็ไม่เห็นผู้ใด ตามมากตงรอยตงพัน
 คนเราคนเดียวจะทำประการใด เห็นจะไม่ได้ช่วยด้วยก้นดอกกระมัง โจรผู้หนึ่ง
 ว่า ท่านอย่าวิตกกังวลจนหน่วงงจะครบกำหนดสามวันเวลาพรุ่งนี้จะพาท่าน
 ไปคอยข้างเขาคศตะวันออก คงมีคนเดินไปมา พุดแล้วก็แจวเรือกลับไป
 ทิ้งอยู่ เฮงหลุนเห็นลิมของมาจึงถามว่า ได้มาหรือเปล่า ลิมของไม่รู้ว่า
 ได้ตอบประการใด ถอนใจใหญ่แล้วก็นำยื่นนั่งอยู่ เฮงหลุนว่า เราได้
 กำหนดไว้สามวัน ถ้าวันพรุ่งนี้ไม่ได้ท่านอย่ามาให้เห็นหน้าเลย จึงไปให้
 พันเอก ลิมของได้ฟังก็ไปยังที่สำนักมีความวิตกเป็นอันมาก แหงหน้าชน
 ตูฟ้าแล้วคิดว่า เกิดมาชาตินี้ช่างกระไรนัก กอโทษว่าทำงานยบเย็นมาตลกทุกข
 ได้ยาก เทพารักษ์ทั้งหลายช่างไม่ช่วยข้าพเจ้าบ้างเลย จะไม่ให้อยู่ที่
 เนยขาวเปาะนแล้วหรือ ยิ่งพรุ่งนี้ออกเวลาเดียวที่ไหนจะได้ คิดแล้วก็จัด
 หอมผ้าและเสื่อกางเกงของตัววางไว้ ครนรุ่งเช้าก็ลงเรือมากับโจรผู้หนึ่งถึงฝั่ง
 ทิศตะวันออก ลิมของเข้าไปข่มอยู่ริมฝั่งอีกครึ่งวันก็ไม่เห็นคนเดินไปมา
 ลิมของจึงบอกกับโจรผู้หนึ่งว่า เรามากอยอยู่ครึ่งวันแล้วก็ไม่คนเดิน เราจะ
 กลับไปเอาหอมผ้ามาเสียจะได้เที่ยวหาที่อาศัยต่อไป พอโจรผู้หนึ่งเหลียวหลัง
 ไปดูเห็นคนหาบสิ่งของมา ก็บอกลิมของว่าท่านอย่าเพิ่งกลับไปเลยมีคนหาบ
 ของเดินมาโน่นแล้ว ลิมของเหลียวไปเห็นคนหาบของเดินมามีความยินดี
 จึงพูดว่า เทพตาคนใจให้คนเดินมาเห็นจะไม่ต้องไปเอาหอมผ้าแล้ว เมื่อพุด
 แล้วก็ชักกระบี่เหน็บออกจากฝักตรงไปจะฆ่า ชายที่หาบของเดินเห็น
 ลิมของถือกระบี่ตรงเข้ามาตกใจ วางหาบวิ่งหนี ลิมของจะได้ตามก็ไม่ทัน
 ลิมของจึงบอกกับโจรผู้หนึ่งว่า ดูเขาเกิดวาสนาของเราเผอิญเป็นไปทุกอย่าง

โจรผู้หนึ่งจึงบอกว่า ไม่เป็นไร ไตทศพยสังของกัเหมือนกับ ไตศรษะคน—
 ลิมของจงวว ถ้ากระนั้นเจ้าหาบเอาสังของนกลบไปก่อน เราจะคอยดอยทน
 มีผู้ ไตมาจะไดตัดเอาศรษะไป โจรผู้หนึ่งหาบทศพยสังของนกลงเรือแจว
 กกลับมา ลิมของกคอยดอยทนชายเาของหาบอกคนทงถอกกระบเตนตาม
 มาข้างหลัง ลิมของเทนถตรงเาไปจะฆ่าพัน ชายผู้หนึ่งร้องตวาดว่าพวก
 โจรเหล่านี้ฆ่าไม่หมดเลยยังมั่ง อาจมาแย่งชิงเอาหาบของเราไป ว่าแล้ว
 กเขาสรบลิมของเป็นสามารถ

ฝ่ายโจรผู้หนึ่งครนไปถงกหาบทศพยสังของไปแจงกับนายโจร ว่า
 ลิมของแย่งมาได้ นายโจรทงตามได้พงกับเทนทศพยสังของ จึงพูดว่าผู้ ไต
 ทนอกลาหาบสังของมาทางน เทนจะมผมอเซมแซงเจ้าเราจะออกไปดุย
 ไทรุจกกว่าผู้ ไต พูดแล้วตามนายโจรทงวนกันลงเรือมาถึงฝั่งแล้วชนไปดุย
 บนเขา เทนลิมของกับชายผู้หนึ่งสรบกันอยู่ ต่างคนมผมอเซมแซงวองไว
 ทงสองฝ่าย ลิมของกับชายผู้หนึ่งสรบกันได้ ทาสบเพลงยังไม่แพชนะกัน
 ลิมของคิดจะฆ่าตัดเอาศรษะให้ไต ชายผู้หนึ่งมผมอเซมแซงคดองเคลววองไว
 ลิมของทำอันตรรายไม่ได้ สู้รบกันไปอีกสามสิบเพลง นายโจรเห็นตงนงก
 ยนตรองลงมาว่า ท่านทงสองอย่าสู้รบกันเลย ลิมของได้พงกถอยทาง
 ออกมารออยู่ นายโจรทงตามลงมาพูดว่า ท่านทงสองมผมอเซมแซงนทไม่ม
 ผู้ ไตเซมอเหมือนชงตามผู้ชอดลิมของเป็นพนองของเราเอง ตอท่านมาแต่
 ช่างไหนจงบอกให้พวกเราทราบ ชายผู้หนึ่งจึงบอกว่า เทอถเถาเราเป็นชนนาง
 นายทหารใหญ่มาได้สามชวอายุคนแล้ว ปุเราแซเฮยชอเตงก่ง ตอเราแซ
 เฮยชอจ ฉายาเรยกว่าแซมชน เราได้เป็นชนนางตำแหน่งทเตยนชชชชช
 ฝ่ายทหาร เดมพระเจ้าของชยจงชองเตมรบสงให้ชนนางตำแหน่งทเรา

ว่ากล่าวนตบนายด้วยกันไปเอาศีลาลายททะเลสาบจะต้องพระประสงค์
 ในพระราชวัง เราดอรบส่งเขาเรือไปบรรทุกศีลาลายมาถึงแม่น้ำดวงโ
 เกิดลมพายพัดกล้า เรอบรรทุกศีลาลาเราล้มลงศีลาลายหายไปสิ้น เราตกใจ
 กลัวหลบหนีเสียไม่เข้าไปทำราชการ ครนอยู่นานมาได้ยินข่าวว่ารับส่งไปรด
 ให้ยกโทษอนันแล้ว จึงไปเที่ยวค้าขายได้เงินทองบ้างเล็กน้อย จึงเซาหาบ
 มาทางนหมายว่าจะเซาไปเดินตลาดแห่งเดิมทำราชการต่อไป ซึ่งหาบทรัพย์
 สิ่งของ ๆ เรา พวกท่านแย่งชิงไว้จงเอามาให้เราเสียเถิดเราจะลาท่านไป—
 เสงหลุนนายโจรว่า เดิมเราเป็นขุนนายฝ่ายบัน อยู่ ณ เมืองหลวง ก็ได้ยิน
 ขอเลี้ยงท่านอยู่เราจำได้ ซึ่งหาบทรัพย์สิ่งของนั้นเราจะเอามาคนให้ แต่เชิญ
 ท่านไปกินโต๊ะเสปสุราที่สำนักเราก่อนแล้วจึงค่อยไป เอียงว่า ถ้าท่านรู้จัก
 จำได้ก็เอาหาบคนให้เราเถิด ตักว่า ไทกินโต๊ะเสปสุราเราจะได้ลาไปเสงหลุน
 ว่า เราพบท่านอนันเป็นบุญหนักหนาแล้ว เชิญไปกับเราก่อนแล้วจึงค่อยไป
 เอียงขาดไม้ไต่กลงเรือมากับนายโจรด้วยกัน ครนถึงที่สำนักก็เชิญเอียงกับ
 ลิมของเข้าไปข้างใน จัดเก้าอมาให้เอียงกับลิมของนั่งคนละข้าง เสงหลุน
 อยู่กลาง พวกเหล่านางเป็นลำดับแล้วจัดโต๊ะมาเลี้ยงกันเป็นอนัน เสงหลุน
 นายโจรจึงคิดว่าลิมของฝีมือเข้มแข็งนัก ครนจะให้ลิมของอยู่กับเราจะต้อง
 เกลยกลอมเอาเอียงไว้จะได้เบบคปรบกับลิมของ ถ้าไม่กระนั้นลิมของ
 จะเยอหยงถอดความฝีมือเข้มแข็งก็จะทำขมเราเสีย จึงจะพดเอาใจให้เอียง
 อยู่กับเราจึงได้ คิดแล้วเสงหลุนก็นำไปพดกับเอียง เอามอชวา ลิมของน
 เดิมเป็นครุฑหารอยู่ตงเกยเมืองหลวง กอไทอวยข่มเหงกดขเอาตวเซยนต์
 แล้วเนรเทศไปเมืองของจวกเกิดไฟไหม้ ลิมของซาคคนตายจึงได้หนีมาอยู่ท
 ซึ่งท่านจะเซาไปเมืองหลวงเดินเอาตลาดแห่งเดิมนั้น มีไข้เราจะห้ามปราม

ไม่ให้เข้าไปทำราชการเมื่อไร แต่ขอโทษด้วยเป็นชนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร
 ทรงโปรดปรานมาก ได้ว่ากล่าวราชการทงสน แง่จาทานมมมอเข้มแข็ง
 กคงไม่ขบเคียงท่าน เราเห็นว่ามาอยู่ด้วยกนทนสามพذنองมดหรือหาได้
 เงินทองทรัพย์สินของมามากน้อยเท่าไรกแบ่งปันให้เท่า ๆ กัน ซึ่งจะหากิน
 นนกลสบายจงอยู่ด้วยกนทนเถด เอยจว่า เราชอบใจท่านนักหนา แต่มีธุระ
 อยู่อย่างหนงจะต้องลาท่านไป เดิมเราต้องโทษมีผู้อปลมกเราไว้ จะต้องไป
 ตอแบแทนคุณสกกวงหนงจึงจะกลับมา ท่านจงเอาหาบทรัพย์สินของมาให้
 เราเถดจะได้ลาไป ถ้าท่านไม่ไห้ก็จะลาไปแต่ตัวเปล่า เสงหลนได้ฟัง
 กทวเราแล้วพดว่า ถ้าท่านไม่สมคกรตามแต่ใจเถด จงค่างอยู่กับเราสกกน
 หนงพรงนจคอยไป เอยจได้ฟังกคใจค่างอยกนทนง ครนรงชนเขาเอยจ
 มาลา เสงหลนส่งไห้คนไห้หาบทรัพย์สินของเอยจไปส่งจนถงผง เอยจก
 ลานายโจรทงสามเดินตามทางไป นายโจรทงสามกพากนกลับมมา เสงหลน
 นายโจรจึงว่า ลิมของมมมอและสติปัญญาเราจะเอาไ้ไม่ได้ได้เสียเถด
 พวกพนองเหล่านนพากนว่ากล่าวทททวงไว้ เสงหลนไมรู ทจะคิดประการใด
 หมายจะเกลดยกลอมเอยจไว้เป็นคปรบกัน ลิมของจะได้เกรงกลัว เอยจก
 ไม่อยู่ ครนชวนกันไปส่งเอยจกลับมาแล้ว เสงหลนก็ยอมไห้ลิมของเป็นพวก
 พองตงไห้ลิมของเป็นนายโจรทส จกยนนถอยลงมาเป็นนายโจรทหายก
 เกาอมางเป็นลาดบกนทงหนานายแล้วจตโตะและสรามมาเคียงกนเป็นทสบาย
 จกยกกลับไปที่โรงชายสรวาตามเดิม ตงแต่นมาลิมของเขาเป็นพวก—
 เนยชวเปาะ เทยวตปลนหาเคียงกนอยมีไ้ชาด

ฝ่ายเอยจครนพวกโจรหาทรัพย์สินของมาส่งจนถงผงแล้วพวกโจร
 กกลับไ้เนยชวเปาะตามเดมนน เอยจจางชายผู้หนงหาบทรัพย์สินของเคน

ไปหลายวันจนถึงตงเกยเมืองหลวง ก็เที่ยวหาโรงเตยมนักอาศัย คิดเงิน
 ค้างให้ชายผู้ ทหาบทรพยสงของมาแล้ว ก็สำนักท โรงเตยมน ในเมืองหลวง
 ได้เจดแปดวัน จึงเอาเงินทองไปเดินทขนนางตาแหน่งทคมตอผายททาว จะ
 ว่ากล่าวราชการตามทเดิมต่อไป เอยจเอาเงินไปใช้สอยให้ค่าสินบนจนสิ้น
 เงินทองทเอามา ขนนางตาแหน่งทคมตอเทนวาเอยจใช้สอยเงินทองมาก
 แล้วททาเรื่องราวพาเอยจไปยื่นแกกถือทอวย จะขอให้เอยจวาราชการไป
 ตามตาแหน่งทเดิมต่อไป กถือทอวยดเรื่องราวแจ้งความแล้ว จึงพูดว่า
 เอยจคนเดิมเป็นขนนางตาแหน่งทเตยนชอุจิชุเอยจผายททาว มรับสั่งให้ไป
 บรรทุกศลาฉายททะเลสาบ จะเอามาปในพระราชวัง แต่ไปบรรทุกศลาฉาย
 ด้วยกณลงศบนาย ขนนางเหล่านนตางบรรทุกศลามาดได้ เอยจนนทาให้
 เรือลมศลาหายกมโทษมากเอยจไม่อาจกลับมากลัวจะตองโทษ ก็หลบหลีก
 หนีไปซุ่มซ่อนเสีย บदनมรับสั่งโปรดยกโทษให้กตหนักหนา เอยจยังจะคิด
 มาเป็นขนนางทาราชการตาแหน่งเดิมต่อไป ซึ่งตอต้องโทษครึ่งหนึ่งแล้ว
 จะวาราชการสืบไปนั้นไม่ได้ พดแล้วกถือทอวยจึงเอาเรื่องราวนนทงเสีย
 ให้คนไล่เอยจออกไป เอยจถูกไล่ได้ความเจ็บอายกกลับไปโรงเตยมน คิดว่า
 เมื่อเราจะมา เสงหลุนนายโจรได้ว่ากล่าวทักท้วงจะให้้อยด้วยเราไม่ฟังชน
 มา บदनกเห็นจริงเหมือนกบเสงหลุนว่า ประการทงซึ่งเทอกเถาของเรา
 ได้วาราชการเป็นนายททาวใหญ่มาสามชวงแล้ว ขอเสยงกปรากฏในแผ่นดิน
 ครนเราจะเขาเป็นพวกพองเสงหลุนนายโจรทเนยชวเปาระนนเลาคนทงหลาย
 กจะชวนกนนั้นทาบและบิดาเรามเสยงขอเสยงหรือ จึงมได้เขาอยู่เป็นพวก
 พองโจร หมายจะเข้ามาทาราชการ นานไปข้างหนาขอเสยงจะได้ปรากฏ
 มีความสุขสืบไป ไม่แจ้งว่ากถือทอวยเป็นขนนางก้งฉนมาแกล้งเราไม่ให้

ทำราชการ เงินทองก็เสียหายไปมากจนสิ้นตัวจนไม่จะชอกน คิดแฉกม
 ความวิตกยงนั้ พักอยู่โรงเตยมสทาวน เอียงนถชนได้วเรามกระบของ
 วิเศษอยเดมหนง ตงแต่เอยเลงกบู่เวาเป็นชนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหารจะไป
 ข้างไหนกถอกกระบเดมนไป บदनกระบตกมาอยู่กบเรา ๆ ยากจนไม่มีเงิน
 ทองจะใช้สอยชอกน จาจะตองขายแลวจะได้หาทสานกอนตอไป นั้กแลว
 กเขียนหนงสอบตไวทหน้าโรงเตยมว่า มกระบของวิเศษอยเดมหนงจะขาย
 ผู้ใดจะชองงเขามาตเกิด บัดหนงสออยวหนงกไม่เห็นมผู้ใดเขามา
 ---ครนรงชนเขาเอยจงเขากระบไปเทยวขายตามตลาดกไม่มีผู้ใดถามชอ
 เอยจเดนไปทสะพานเทยนชวจวเกยยนอยครหนงกไม่มีผู้ใดถาม เห็นแต่
 ผู้คนวางหนเขาตรอกไป บางกวงหนมารองว่า เสือมาโนนแลว จงพากัน
 หนีไปเสยโดยเร็วเกิด เอยจได้พงสำคญว่าเสือจรง ๆ เขามาจะไล่กินคน
 กยนมชายผหนงรูปว่างสงใหญ่เสพสรามาเดนม ผู้คนพากันหนีไปสน
 เอนจเห็นกรจกวาคนนแขงชอย เป็นคนเกงอยทตงเกย เทยวชมเทงราชฏ
 อยเนอง ๆ ไม่เกรงกลัวผู้ใด เราสำคญว่าเสือใหญ่มาแต่บ่า เอยจจกว
 งยแลวกยนคชยตชยทนน งยเดนมมาถงสะพานเห็นเอยจถอกกระบของวิเศษ
 ยนอยกตรงไปยอเขากระบของเอยจมา ถามว่ากระบของเขาจะขายเทไร
 เอยจว่า กระบของวิเศษเดมนแต่ครบู่และบิตาเวาตอ ๆ กันลงมา บदनตกมา
 อยกบเรา ๆ ยากจนก็จะขายเสย แต่จะขายสักสามพันตาดง งยว่าอะไร
 จะเอามากเทานน เราไปชอตามตลาดสามสบอแปะกไ้เดมหนง เอยจว่า
 กระบตามตลาดหาเหมอนกนไม่ กระบเราเดมนเป็นวิเศษดไม่มีชองผู้ใดเสมอ
 งยว่าอย่างไรจงเรยกวากกระบของวิเศษ เอยจวากกระบเราเดมนวเศษดสาม
 อย่าง ๆ หนงตตเหล็กและทองแดงขาดไม่ยุยไม่บน อย่างสองเขาผมวางไว้

ทคมกระบ ^{๕๔} บาทเคยวมมนนกดชาติ ^{๕๔} อย่างสามฆ่าพันคนโลหิตไม่ตกกระบ ^{๕๔}
 ึ่งเรียกว่าของวิเศษงยว ^{๕๔} เจ้าของพันทองแดงให้เรือดได้หรือไม่ ^{๕๕} เขยจว ^{๕๕}
 ไปเอาทองแดงหรือเหล็กมาจะพันให้ ^{๕๕} งยไปเลือกเอาเบยอแปะทองแดงท ^{๕๕}
 ใหญ่หนาเอามาวางลงสะพาน ^{๕๕} เขยจกเอากระบพนอแปะชาติสนทงสบอน ^{๕๕}
 คนทยนดูอยู่ทาง ^{๕๕} ันนกดชวณกนชมา ^{๕๕} กระบเลมนคมตจรง ^{๕๕} งยถามเขยจว ^{๕๕}
 เจามอกกับเรامتสามอย่าง ^{๕๕} อีกสองอย่างลองอย่างไร ^{๕๕} เจ้าเขยจวท่านไปเอา ^{๕๕}
 ผมมาจะลองให้ ^{๕๕} งยก็ไปเอาผมคนมาวางบนคมกระบ ^{๕๕} เขยจกเบาไปผมชาติ ^{๕๕}
 ทกเส้น ^{๕๕} งยหนักแจงจากระบต ^{๕๕} ถามว่าอีกอย่างหนึ่งจะลองอย่างไร ^{๕๕} เขยจ ^{๕๕}
 ว่าจะให้ฆ่าคนนั้นไม่ได้ ^{๕๕} ท่านไม่เชอกไปจับสนชมาเถดจะพันให้ ^{๕๕} งยว ^{๕๕}
 สัญญาฆ่าคนไม่ได้สัญญาฆ่าสนช ^{๕๕} เขยจวเราพูดให้ฟังท่านไม่เชอกแจงไป ^{๕๕}
 มารบถวนทำไม ^{๕๕} งยว เราไม่มเงินมาแต่จะขอเอากระบเลมนให้ ^{๕๕} ได้เขยจว ^{๕๕}
 ท่านไม่เอาเงินมาเรากไม่ไหกระบ ^{๕๕} งยก็ตรงเขาชงเอากระบต ^{๕๕} เขยจยอแยงกน ^{๕๕}
 อยเบนชานางงยเมาสราจมลง ^{๕๕} แลวดลกชนทบท ^{๕๕} เขยจจะแยงเอากระบให้ ^{๕๕} ได้ ^{๕๕}
 เขยจรองบอกคนทงหลายว่า ^{๕๕} เราอยากจนเอากระบมาขายจะแยงชงเอาของ ^{๕๕}
 เราไปแลวดลกชนทบท ^{๕๕} เขาด้วย ^{๕๕} คนเหล่านนหนัก ^{๕๕} ไม่อาจวากล่าวห้ามปราม ^{๕๕}
 ประการใด ^{๕๕} พากนงดอย ^{๕๕} งยทบท ^{๕๕} เขยจเบนหนักหนา ^{๕๕} เขยจเหลดทน ^{๕๕} เอาเท้า ^{๕๕}
 ถบงยจมลงแลวดลกชนมา ^{๕๕} ยตมอ ^{๕๕} ใจงยพดว ^{๕๕} เจ้าชาเราเคยเถดถา ^{๕๕} ไม่ตายเรา ^{๕๕}
 จะเอากระบให้ ^{๕๕} ได้ ^{๕๕} เขยจมความ ^{๕๕} ไกรชยงน ^{๕๕} ก ^{๕๕} เอาเท้าถบงยจมลง ^{๕๕} พันด้วย ^{๕๕}
 กระบถกชยตาย ^{๕๕} แลวดรองบอกวาทานทงหลาย ^{๕๕} อย่าตกใจ ^{๕๕} เลย ^{๕๕} เราไม่ทงโทษ ^{๕๕}
 ให้ท่านหรือ ^{๕๕} พดแลวด ^{๕๕} ไทคนเหล่านน ^{๕๕} มาด้วย ^{๕๕} ครน ^{๕๕} ไปถึง ^{๕๕} ผชวระ ^{๕๕} เขยจจบอก ^{๕๕}
 ความตามชง ^{๕๕} ชม ^{๕๕} เทง ^{๕๕} ให้ ^{๕๕} ฟง ^{๕๕} ทก ^{๕๕} ประการ ^{๕๕} คนเหล่านน ^{๕๕} ไป ^{๕๕} กบ ^{๕๕} เขยจ ^{๕๕} แจงว ^{๕๕} งย ^{๕๕}
 ชม ^{๕๕} เทง ^{๕๕} เหลด ^{๕๕} ทน ^{๕๕} จง ^{๕๕} ได้ ^{๕๕} ฆ่า ^{๕๕} เลย ^{๕๕} ฆ่า ^{๕๕} พ ^{๕๕} เจ้า ^{๕๕} ทง ^{๕๕} หลาย ^{๕๕} ได้ ^{๕๕} ู ^{๕๕} เหน ^{๕๕} จรง ^{๕๕} ^{๕๕} ผ ^{๕๕} ชวระ ^{๕๕} ว่า ^{๕๕} เจ ^{๕๕} มา ^{๕๕} รบ ^{๕๕}

โทษเอง ก็ขยับขมเหงมผู้เห่นโทษก็เบาบาง แล้วส่งให้เฮาคาโตเอียงไว้ให้
ผู้คุมไปขันสูตรบาดแผลผู้ตายกลับมาแล้วได้ถามเฮาถอยคำเอียง ไปปรึกษา
โทษ ขุนนางผู้ปรึกษาโทษลงมาส่งให้เขียนยลบทกบสักหนาวาฆ่าคนตาย
แล้วเนรเทศไปเมืองบักเกย ซึ่งกระบวนของวเคษนรรมเป็นของหลวง ผู้ชำระ
ก็เอาตัวเอียงไปทำตามโทษแล้วส่งเตยเหลง เตยไฮ้ว คุมตัวเอียงเนรเทศไป
ส่งให้ผู้กำกับคุกเมืองบักเกยตำบลโตเมงฮู เตยเหลง เตยไฮ้วก็คำนับลาพา
ตัวเอียงมาทบทวนชาวตลาดทตามมาความเมตตา เทยวเรียไว้เงินทองพวก
พองมาให้เอียงไปชอกันตามทางแล้วชวนกันวากล่าวกับเตยเหลง เตยไฮ้ว
ผู้คุมทั้งสองวา เอียงนเป็นคนสตัยชอมมอแซมแซงนถ ด้วยขยับขมเหงทบทเอา
จนเหลอทน เอียงจึงได้ซาเสย ขุนนเป็นคนพาดเทยวขมเหงกตชราชฎอยู่
เนื่อง ๆ ไม่เกรงกลัวผู้ใด บัดคนตายเสียพวกชาวพเจามความยหนดนถ แต่เอียง
นทานจะคุมตัวไปเมืองบักเกยนน ชาวพเจาขอฝากด้วย คนเหลานนถเอาเงิน
ให้กับผู้คุมทั้งสองพอสมควรผู้คุมรับเงินแบ่งบ้นกัน แล้วพูดว่าทานทงหลาย
อย่าวิตกเลย เราจะอุปถัมภ์ให้ลาบากอดอยากได้ เชิญท่านกลับไปเถิด
เราจะลาไปก่อนเอียงได้เงินทองทเขาให้กมความยหนด พูดว่าทานทงหลาย
เมตตาแก่ชาวพเจาพระคุณเป็นทยง ทานจงอยู่ใหม่ความสุขเกิด ชาวพเจาจะ
ขอลาท่านไปแล้วคนเหลานนได้พวงมความสงสาร แต่ไม่รู้ทจะคิดประการใด
ก็ชวนกันกลับมาทอย ผู้คุมทั้งสองก็พาตัวเอียงออกจากเมืองหลวงเดินทาง
ไป พอเวลาเย็นถึงทสามกกเขาพกอาศัย รุ่งชนเช้าชวนกันเดินไป หลาย
วันจนถึงเมืองบักเกยกเขาไปในเมืองทาทพกหยุดอยู่

ฝ่ายเนยสเกิดเป็นขุนนางฝ่ายทหารได้ว่าราชการที่เมืองบักเกย
 ขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายบ่อนอยู่ ณ เมืองหลวง ครั้นนานมา มรสุมตงไทเนยส—
 เกิดเป่งตงชไปสำเร็จราชการอยู่เมืองบักเกย เวลาวันหนึ่งเนยสเกิดทำ
 งานแซยิดกำลังจัดการอยู่ พอสมควรทั้งสองไปถึงเอาตวเอียงกับหนังสือทมิ
 ชาระมมาฉบับหนึ่งส่งให้ เนยสเกิดรับมาอ่านมีความว่า เอียงจากคนตาย
 ต้องโทษเนรเทศให้มาอยู่เมืองบักเกย เนยสเกิดจึงคิดว่า เอียงนั้นเดิมเป็น
 ขุนนางฝ่ายบ่อนอยู่ณเมืองหลวงขอเสียดกับปรากฏมาช้านานเหตุใดจึงต้องโทษ
 เนรเทศมาดังนี้ จะจะไปหาตัวมาได้ตามให้แจ้งก่อน คิดดังนั้นก็ให้หาเอียง
 มาถามว่า เดิมเจ้าเป็นขุนนางทำราชการอยู่ เหตุใดจึงต้องโทษ เอียง
 ตกเขาคานบแฉงความว่า เดิมข้าพเจ้าเป็นขุนนางตำแหน่งทเตยบช้อยไซ
 มรสุมให้ข้าพเจ้าไปบรรทุกคิดลาตายสืบนายด้วยกัน ครั้นกลับมาเรือลา—
 ข้าพเจ้าลมหคิดลาจมหายจึงไม่อาจกลับไปเที่ยวหลบข่มข้อนตัวอยู่ — ครั้น
 นานมาแจ้งความมรสุมไปรดยกโทษเสีย ข้าพเจ้ากยบตจตหาเงินทองเข้าไป
 เดินเอาตำแหน่งเดิม กอโทษอวยว่าข้าพเจ้าเป็นโทษครึ่งหนึ่งแล้ว จะทำ
 ราชการไม่ได้ทั้งเรื่องราวเสียใจออกมา ข้าพเจ้าสำนักอยู่ที่โรงเตยบเงินทอง
 ของข้าพเจ้าก ไซสอยเสียดสนจึงเอากระบี่ของวิเศษมาขายเลาแต่ตนจนปลาช
 ถอดวนทุกประการ

เนยสเกิดได้ฟังก็แจ้งว่า เอียงเป็นคนสัตยซอสมอเข้มแข็งกอโทษอวย
 แกล้งไม่ให้เป็นขุนนาง ขุนยชมเทงเอากระบี่เขาจึงได้ฆ่าเสีย โทษเอียงก็
 เปาบางหาเป็นไรไม่ เราจะถอดเอาเอียงไว้ไซสอยกได้ คิดแล้วจึงส่ง
 ให้ผู้คุมถอดคทาใส่เอียงออกเสียดแล้วกเขียนหนังสือตอบไปว่าได้รับเอียงไว้

มอบให้เตยเหล่ง เตยไฮ้วผู้คุมทั้งสองกลับไป ผู้คุมทั้งสองรับหนังสือคำนับ
จากกลับมาเมืองหลวง

ฝ่ายเอยจวบไซ้การงานอยู่ที่บ้านเนยสเกยตมิได้ขาด เนยสเกยต
เห็นเอยจเป็นคนสัตย์ซื่อจะตั้งให้เป็นชนนางกักลวงคนทั้งหลายจะนับหน้าว่า
เอยจเป็น โทษเพียงจะส่งมาความชอบสิ่งใดก็ไม่มีทั้งยังเป็นโทษถ้าตั้งเป็น
ชนนางถ้าคนทั้งปวงเขาไม่ยอมเราจะทำประการใด คิดแล้วจึงเรียกเอยจ
มาถามว่าเราเมตตาจะชุบเลี้ยงเจ้าให้ ได้เงินทองใช้สอยบ้างเล็กน้อย
กักลวงคนจะนับหน้าว่าเจ้ายังไม่มีความชอบสิ่งใด คิดว่าจะทดลองฝีมือพวก
ทหาร ด้วยไต่ขมขาวแล้วล่อความฝีมือเพลงอาวอเจ้าชานชานาญว่องไวนัก
แต่ไม่วางจะจริงหรือไม่ ถ้าเจ้าซกซอมได้จริงแล้วเราจะตั้งให้เป็นชนนาง
มยศศกตชนบาง เอยจว่าตัวข้าพเจ้านั่งแต่เล็กน้อยไม่ได้ทำสิ่งใด
ฝึกหัดแต่เพลงอาวออย่างเดียวเท่านั้น และ—ท่านเมตตาจะชุบเลี้ยง
ข้าพเจ้าขอทดลองฝีมือให้ท่านตักครั่งหนึ่ง เนยสเกยตได้ฟังกยมนั่งสั่งให้
ชนนางทหารเตรียมกันไว้พร้อม ชนนางฝ่ายทหารก็ไปจัดการเตรียม
ไว้เสร็จ ครั้นรุ่งชนเวลาเช้าเนยสเกยตเอาเสื้อเกราะและกางเกงเครื่องแต่ง
ตัวให้เอยจแล้วพาไปสนาม ลีแสงกับบุตรคนนายทหารรองของเนยสเกยต
ลีแสงนั้นชาวบ้านมักเรียกวาดเตยน้อง บุตรคนนี้เป็นสองข้อ เรียกว่า
บุตรวตอชอหนึ่ง นายทหารสองคนนั้นฝีมือเข้มแข็ง เห็นเนยสเกยต
ผู้สำเร็จราชการมากองจากเกาะมาเชิญเนยสเกยตชนนางที่สมควรชนนาง—
นายทหารเหล่านั้นนั่งเป็นลำดับตามผู้ใหญ่ผู้น้อย เนยสเกยตเห็นทหารที่
จะทดลองฝีมือเพลงอาวอมาพร้อมกันแล้ว ก็สั่งให้มาตั้งเป็นกระบวนขม
เรียงกัน รองเรียกจวกนนายทหารมาบอกว่า จนนเราจะให้พวกเจ้าซอม

เพลงอาวอโหดนมมอ เจ้าจงชกชอมไ้เราตุแตกนเดยวอกอน จวกนกกานบ
 ถอยออกมาขบมาราเพลงอาวอแต่ผู้เดียวได้ครหนง แลวกหยดมายนอยขาง
 สนามคนทงปวงกพากนชมวา จวกนนมมอเข้มแข็งคตองแคลวต เนยสเกยต
 รองเรยกเอยจมาพตวา เตมเจากเบนขนนางผ่ายททาวเมืองหลวง มคน
 บานเมืองเกิดโจรผู้ร้ายชกชม ไม่มีความสข จึงได้ชอมเพลงอาวอปรารตนา
 จะหากนทนมมอเข้มแข็งไว้สำหรับปราบโจรผู้ร้ายและชาคกคตว ชงเกิด
 ขนในแผ่นดิน ตวเจาเขาเลองคตอว่านมมอจะทคตองตกบจวกนขนนาง
 นายททาวได้หรือไม่ ถ้าเจามชยชานะแก่จวคน เราจะตงให้วาราชการ
 ตาหนงจวกนตบตอไป เอยจวาซาพเจาจะทคตองให้ท่านตสแลวแต่จะ
 เทนควว เนยสเกยตจงตงให้เอามากบเครื่องอาวอมาให้ เอยจกแตงตว
 ถอยทวนขนมาออกมากตางสนาม จวกนถอยทวนขบมาออกมารองตวตวา
 เจาคนโทษนหรือจะทคตองนมมอกบเรา กขบมาจะเขาสรบกัน บนตคนาย
 ททาวใหญ่จงรอนทามวา อยาเพงสรบกันก่อนบนตคก ไปพตกบเนยสเกยตวา
 ท่านจะให้ทคตองนมมอคว่าผู้ใดจะเข้มแข็งจะได้เอาไว้สำหรับปราบโจรผู้ร้าย
 กตแลว แต่คนทงตองนเบนคนของเราเอาเครื่องคตตราวอจรงๆ เขาทคตอง
 มาพลาตพลงถกเขากคตงต่ายขางหนง ซาพเจาเทนวาปลาทวนนนเอาผามา
 หมห่อให้ตแลวเขาไปชบนาปูนขาว ผู้ทจะทคตองนนให้ใส่เสอดากางเกงดำ
 นาม ได้นมมอเข้มแข็งแทงถกมาก เสอดากางเกงดำกจะเป็นรอยขาวมาก ผู้นน
 กแพจจจะไม่เป็นอนตรราย เนยสเกยตได้พงเทนชอบตวย ตงให้ทาตาม
 คบบนตคตทุกประการ แลวจวกนกกบเอยจกขบมาเขาสรบกันได้ประมาณทา
 ๓๕ เพลง เอยจแทงถกจวกนเบนรอยปูนขาวไปทงตวเนยสเกยตเทนกรอง
 นามให้หยดแลวเรยกจวกนเขาไปพตวา เพลงอาวอ-ของเจาเทนจะไป

ปราบพวกโจรและข้าศึกไม่ได้ จะทำราชการตำแหน่งนายทหารนี้ไปไม่ควร
 ให้เอียงจากลาทำราชการไปดีกว่า ดั่งแสงเป็นพวกของจวคน ครนได้ฟัง
 เนยสเกียดพูดดังนั้น ก็เข้าไปคานบแล้วพูดว่า จวคนบวชอยู่ไม่ได้ชักข้อม
 เพลงทวนจึงไม่ร้องไห้ ซึ่งเพลงเกาทัณฑ์ของจวคนนกลองแควดแมนยานก
 ขอท่านได้ทดลองตีมือเกาทัณฑ์ว่า ผู้ใดจะแม่นยาว่องไวดี เนยสเกียด
 ได้ฟังก็ส่งเสียงเกาทัณฑ์ เอียงกับจวคนจึงแต่งตวลอเกาทัณฑ์ขึ้นมา
 คานบเนยสเกียด แล้วเอียงพูดว่า ขอท่านให้ทดลองตีมือยิงเกาทัณฑ์นั้น
 ถ้าจวคนยิงข้าพเจ้าตายก็ไม่เป็นไร ถ้าข้าพเจ้ายิงไปตกจวคนตายท่านจะ
 ไปรดประการใด เนยสเกียดว่าการทดลองตีมือจะถอกันไม่ได้ ผู้ใดไม่
 คลองแควดว่องไวหลบไม่ทันถูกตายก็แล้วไป ดั่งแสงได้ฟังเนยสเกียดพูด
 ดังนั้น ก็เข้าไปคานบแล้วพูดว่า ผู้จะทดลองตีมือคนของเราทั้งสองฝ่าย
 ซึ่งเกาทัณฑ์และเครื่องศตราวุธทั้งหลายเขาสุกกันแล้วขมอกไม้ทน ขอท่าน
 จึงให้ไล่สำหรับมัดลูกเกาทัณฑ์ จะได้บองกันไม่เป็นอันตราย เนยสเกียด
 ก็ส่งไหมไล่สำหรับไว้มัดลูกเกาทัณฑ์คนละอัน เอียงบอกกับจวคนว่า เรา
 จะขบมาไปหน้า ท่านขบมาตามมายังเราก่อน เอียงก็ขบมาไป จวคน
 ขบมาได้เอาเกาทัณฑ์ยิงไปสองครั้ง เอียงเอาไม้มัดลูกเกาทัณฑ์เสียหาก
 ไม่ จึงคิดว่าเรามัดลูกเกาทัณฑ์เสียไม่ควร จะต้องให้จวคนเห็นฝีมือว่า
 ว่องไวมหึมา คิดดังนั้น ก็เข้าไปจวคนขบมาไปยังเกาทัณฑ์มา เอียงก็ขบ
 ลูกเกาทัณฑ์ไว้ได้เข้าไปคานบเนยสเกียด แจ้งความว่า จวคนยิงเกาทัณฑ์
 มาสามลูก ข้าพเจ้าขบไว้ได้ลูกหนึ่งครบตามกำหนด คราวนี้ถึงที่ข้าพเจ้า
 จะยิงบ้าง บอกแล้วก็ขบมามากลางสนาม จวคนก็ขบมาวิ่งไปให้เอียงยิง
 เอียงขบมาได้เห็นววดายเกาทัณฑ์ยิงไปแต่ไม่มัลลูกเกาทัณฑ์ จวคนไม่เห็น

ลูกเกาทัณฑ์สำคัญว่าเอียงเกาทัณฑ์ไม่เป็นกคตประมาณ เอียงเห็นขว
เกาทัณฑ์หลอกเป็นหลายหน ครนจะยิงไปกลัวจวกรนตาย จึงคิดว่าจวกรน
กับเรากห้ามสาเหตุสิ่งใดไม่ จะยิงให้ตายก็ไม่ควร จำจะต้องถูกที่ไม่สำคัญ
อย่าให้ตาย คิดแล้วนำวเกาทัณฑ์หมายตรงซ้ายยิงไป ลูกเกาทัณฑ์
ถูกจวกรนตกมาลง ทหารเหล่านักเขาพยางจวกรนไปรักษาบรรดาชนนาง
นายทหารและคนทงปวงมาตพากันสรรเสริญว่าเอียงฝีมือเข้มแข็งนัก ยิ่ง
เกาทัณฑ์กแมนยานัก เนยส์เกียดเห็นตงนมความยินดีขงนัก จึงให้ถอด
จวกรนออกจากทขนนางนายทหารตงไทเอียง ว่าราชการตำแหน่งทจวกรน
ต่อไป เชกเทยวชนนางนายทหารเป็นคณกนกับจวกรน ได้พงเนยส์เกียดพุด
ตงนมกเขาไปคานบแลงว่า ท่านอย่าเพงตงไทเอียงแทนทจวกรนก่อนเลย
ข้าพเจาจะขอทดลองฝีมือเอียง ถ้าข้าพเจาแพ ท่านจงเอาทของข้าพเจา
ให้เอียงจากลาวต่อไป ดเสงกเขาไปช่วยพุดว่า ท่านไทเอียงทดลองฝีมือ
กับเชกเทยวก่อนจงจะตงแต่งได้ เนยส์เกียดได้พงกไม่ ไตตอบประการใด
จึงคิดว่าตามบรรดาชนนางนายทหารเหล่านไม่มผู้ ไตยอมให้เอียงเป็นททาง
เลย ครนจะไทเอียงทดลองฝีมือออก ไม่แงจะจะได้เชกเทยวได้หรือไม่
จำจะหาเอียงมาถามคแล้วจงผอนผนต่อไป คิดตงนมแลงกให้หาเอียงมา
ถามว่า เชกเทยวมาทาทจะทดลองฝีมือกับเจา ๆ จะว่าอย่างไร เอียงว่าท่าน
อย่าวิตกหาเป็นไรไม่ ข้าพเจาจะทดลองให้ท่านดู เนยส์เกียดกยนิตพุดว่า
มาของเรามาทงเข้มแ่งกาลงมาก จงเอามาทดลองฝีมือกับเขาเถด
เอียงกลานบดามาตงตว ดเสงกพุดกับเชกเทยวว่า ตวท่านกเป็นครของ
จวกรนจะทดลองฝีมือกับเอียงตงตงใจให้ดอยาหมนประมาณพลาตพลงได้
ไทเอียงดถกกว่าพวกเรามาฝีมือไม่เข้มแ่ง เรามาอยู่มาทงกาลงมากทดลอง-

แคล้วต้ง เจงเอามาชเถตคองจะโตชยชานะ เซกเทยวจงแตงตอพรอมแลว
 เนยสเกยตตง ไหยกเกาอไปตงคอขรมตนาม ชนนางนายทหารทงปวงย่น
 เรียงเบนแถวกน พอกคองตญญาตชนเอยจกบเซกเทยวทชบมามากกลาง
 ตนาม เซกเทยวถอชวานเอยจถอทวนเขาตรบกนหลายสิบเพลงหาแพชนะ
 กนไม่ ตางคนคตองแคล้ววองไว่ต เนยสเกยตตจนเพลน คนทงปวงร้อง
 สรรเสริญวาตองนายผมอเขมแซงตวยกน ผูอนนบเปริยบไม่ไต่ นายทหาร
 ทงหลายกพากนชมวา ตงแตเวาเขามาทาราชการเป็นนายทหาร ไปสู้รบ
 หลายครั้งยงไม่เห็นผมอเหมือนตองนาย ชางชานชานาญวองไว่คตองแคล้ว
 ตทงตองผาย บนตตนายรอนชองเนยสเกยตเทนกมความย่นต จึงคควา
 ตองนายนผมอเขมแซงตนทตกน ครนจะไห้ตรบชบเคยวไปกคงเป็นอนตราย
 ชางหนง จาเวาจะทามไว่ แจงความ ไห้เนยสเกยตตผู้สาเวจวาราชการพงกอน
 จึงจะควร คคแลกรองทามวา ทานทงตองอยาเพงตรบกน ทานผู้สาเวจ
 วาราชการจะจคคไห้ตกนใหม่ เอยจกบเซกเทยวไคพงกถอยออกมาหยตย่นมา
 อยลเสง บนตตจงเขาไปคานบเนยสเกยตแลวพควาตองนายนผมอเขมแซง
 กาลงตนทตกนทงตองผาย ควรจะชบเคยวแตงตงไค ครนจะไห้ตรบชบเคยว
 ไป พลาตพลิงตงเป็นอนตรายชางหนงกเสยวาราชการไป เนยสเกยตไคพง
 กแจงวานายทหารทงหลายเห็นผมอ ยอมโทเอยจทาราชกรวแลว กมความ
 ย่นตจงเรียกเอยจกบเซกเทยวเขาไป ตงไห้เอยจกบเซกเทยวเป็นชนนาง
 ตาแหงททตไซ่ นายทหารผายชายผายชวาไควากลาตทหารทงปวง กับ
 ราววลเงินคนละรอยตาตงแพรตตองไม่ เซกเทยวทบเอยจคคเขาลงคานบ
 รบตตงกบเงินและแพรต แลวเอยจกแตงตอเป็นชนนาง เนยสเกยตตงไห้
 จดไคระและสุรามาลेยงกนทตนาม แลวเนยสเกยตตชวนเอยจกตบมาบาน

ตงแต่นมาเนยสเกียดจะมักจู่ระสังได้ไปข้างไหน เอียงก็ไปด้วย เนยสเกียด
 มีใจรักใครเอียงเบนอนมาก ลเสง บนต์ต เซกเทยว นายทหารทงสามครน
 ไปถึงบ้านแล้ว ตางคนกมความเกรงกลัวเอียงด้วยได้เห็นฝีมือและสติปัญญา
 หากอาจหมั้นไม่ จึงชวนกันไปหาเอียงมกรักเป็นพวกพ้องอยู่เนือง ๆ
 ฝ่ายเนยสเกียดครนถงวณเตอนหก ขนหาคา สวาทจน กิจดโต๊ะ
 และสวาลยงพวกขุนนางฝ่ายทหารทไซสอยอยู่ในบ้าน เนยสเกียดกับนาง
 ชวฮุหยินภรรยาถิ่นโต๊ะเสพสวาลยงข้างใน ครนกับโต๊ะสำเร็จแล้วนางชวฮุหยิน
 จึงพดกับเนยสเกียดว่า บนต์ตวทานเป็นขุนนางผู้ใหญ่ได้จากลาจวการงาน
 สำเร็จเด็ดขาดอยทงสนมความสุชสบาย ท่านหรือไม่ว่าผู้ใดชอบเลยง
 เนยสเกียดตอบว่า ตอเวามตงแต่เล็กมาก ได้วราเวยนหนงสอผกหดเพลงฮาวอ
 กวาทงปวงยอมว้อยบาง ขงบิดาของเจาได้ชอบเลยงนมมไซจะลิมพระคุณ
 เสียเมื่อไร บนต์ตยงหาถงแฮยตของบิดาเจาไมตอหกเตอนขนลบบหาคาจึงจะ
 ถง เรากได้ให้เขาเอาเงินไปเทยวจดขอเพชรพลอยทอยางดมราคาไว้ได้
 หลายชอยางแล้ว จะเอาไปช่วยบิดาเจา ณ เมืองหลวง เมอครงกอนนนกกจต
 เงินทองของทมราคาไปช่วยบิดาเจาครงหนง ครนไปถงกลางทางพวกโจร
 เขาแยงชิงเอาเงินทองสิ่งของไปจนบนต์ตสบจับตวยงไม่ได้ การครงนชงจะ
 คมสังชองไปช่วยบิดาเจานนกกยงไม่เห็นผู้ใดจึงได้วตกอย่นางชวฮุหยินพดว่า
 นายทหารทเคยไซสอยไว้วางใจได้ถมเถไป ไหน ๆ ก็เลอกเอาคนหนงเถด
 เนยสเกียดวาทอเมอจะถงกาหนดวณแฮยตจึงจะจตทหารทมฝีมือแซมแซงคุม
 ไปเจ้าฮยวตกเลย เนยสเกียดจึงจตเพชรพลอยไว้คอย ถ้าใกล้จะถงวณ
 แฮยตของบิดาภรรยาเมื่อไรจะได้ให้นายทหารคมไปเมอนน
 ฝ่ายขุนบนต์ตรักษาเมืองหนเสยกย ขงชงนอยกับเมืองแจจวอยฮ

ในแขวงเมืองชวตงแซ เวลาวันหนึ่งออกนงยงทวาราชการ ขนนางฝ่ายทหาร และพลเรือนทนนพร้อมกัน ชนบนนายทหารมอเซมแซงอยู่สองคน ๆ หนึ่งชื่อจตุ รูปร่างสูงใหญ่หน้าแดงหนวดยาวได้อากถาวทหารมา แต่ตง นนคนทงปวงมกเรียกว่าเยมก่ง แปลว่าหนวดยาวงามดี ทหารออกคนหนึ่ง ชื่อลยเหง หนาคาดร้ายรูปร่างสั้นทคนแต่ชาวบ้านให้ชื่อเรียกว่าชะลิตไฮ้ว แปลว่าเสอมบก ได้อากถาวทเดมเท่า ชนบนจึงเรียกจตุลยเหงเข้ามา แล้วพูดว่า เราได้ยินข่าวเขาเล่าลือว่า ตามลเขาทเนยชวเปาะนนของสม กันเป็น โจรเที่ยวตปล่นราชภูรยเมือง ๆ แล้วบังอาจตอสูกับทหารหลวง ถ้าจะนั่งเพิกเฉยเสียพวกโจรกำเริบมากชนกจะได้อความลำบากจำ เราจะให้ เจ้าทงสองคมทหารไปเที่ยวตรวจตราด ถ้าจับพวกโจรมาได้ส่งเข้าไปเมือง หลวงและตามลทอยโกลกบเขาเนยชวเปาะนน มแมนาแห่งหนึ่ง เรียกว่า ตงเคย มตนมไม้ใบแดงอยู่ตนนหนึ่งเป็นของประหลาด ถ้าเจ้าทงสองคมทหาร ไปตงแมนาตงเคยแล้ว จึงเก็บเอาใบไม้แดงมาให้เราดูเป็นสำคัญสักใบหนึ่ง จึงจะเชื่อได้ ถ้าหาไม่ก็จะทำโทษแต่เมื่อจะไปให้แยกเป็นสองพวก ๆ หนึ่ง ไปทางประตูทิศตะวันออก พวกหนึ่งไปทางประตูทิศตะวันตกจึงจะตง ลยเหงนายทหารทงสองกคานบลามาจตทหารพวกหนึ่งประมาณสามสิบคน แยกกันไปตามคำสั่ง

ฝ่ายลยเหงคุมทหารไปทางประตูทิศตะวันออก แล้วเที่ยวตรวจตรา ไปทกบ้านจนถึงตำบลตงเคยซึ่งก็ไม่พบพวกโจร ลยเหงชวนทหารไปที่ แมนาตงเคย เก็บใบไม้แดงตนนได้แล้วกเดินไปอีกสองสามล เห็นมี ศาลเจ้าอยุรมทางซาวตทตพงไมมเฮยกกรักษา ลยเหงจึงคิดว่าศาลเจ้านี้ ไม่มุคน พวกโจรเดินทางไปมาคงจะเข้าอาศัยประตูจึงบดอยู่เวลานกจวน

คำว่าจะเข้าไปดู คิดแล้วให้ทหารจุดคบไฟชนพากันเข้าไปในศาล เห็นชาย
 ผืนหนังนอนหลับอยู่บนโต๊ะกว้างสงใหญ่ น่ากลัว ลอยเหงิงพูดว่าชิบนิน
 สดับบุญญาตนัก ความใจมรยาจจึงให้เรามาตรวจจับตัวแล้วส่งให้ทหารเข้า
 จับชายผู้นั้นมัดไว้แน่นหนาพาเอาตัวมา ลอยเหงิงพูดกับทหารว่า เวลา
 วนนกกยงไม่สว่าง เราพากันไปหยุดพักที่นายอำเภอตำบลตงเคยซงก่อน
 คอยให้สว่างจึงเอาตัวชายผู้นั้นไป พดแลวกพากันเดินมาถงตำบลตงเคยซง
 ฝ่ายเตยวโกตงบ้านเรือนอยู่ทตำบลตงเคยซง ตงแต่ปู่และมีตา
 มาชานาน เตยวโกตงมอเข้มแข็ง ใจโอบอ้อมอารมมทรพยสนมมากผู้ใด
 ยากจนมากให้เงนทองไปชอกมตามทาง บรรดาคนทมมอเข้มแข็งเขา
 สวามภกตเป็นพวกพองของเตยวโกตงสน ผู้รักษาเมืองตงไหเตยวโกเป็น
 นายอำเภอใหญ่อยู่ในตำบลตงเคยซง ซงเตยวโกตงนไม่คคหากรรยาดงเวลา
 กชกชอมเพลงฮาวออยเป็นนิจมิได้ขาด และทตำบลตงเคยซงมแม่น้ำตงเคย
 อยุกกลาง ผงโนนเรียกกวตำบลไซเคยซง คอบานผงตงวนตก ผงนเรียกกว
 ตำบลตงเคยซง คอบานผงตงวนออก ซงตำบลไซเคยซงนเดิมบ้คาจทราย
 ผู้คนเดินทางไปมารมแม่น้ำ บ้คาจกจับตัวโยนลงนแม่น้ำตายเสียเป็นอน่มาก
 ราษฎรชาวบ้านไซเคยซงมความวิตกไม่รูที่จะแก้ไซประการใด มีหลวงงจน
 รูปหนึ่งไปบอกชาวบ้านไซเคยซงว่า ให้เอาศลาเขยวมมากอเป็นพระปรางค์
 ไว้ริมผงข้างนงคทหนึ่ง ซงบ้คาจทททรายแก่ผคนกทนไปอยู่ข้างผงตงเคยซง
 ทงสน ชาวบ้านไซเคยซงได้พงกยนคจงเอาศลาเขยวกอเป็นพระปรางค์ตง
 อยวมผงตามคำหลวงงจนว่า บ้คาจกทนขามฟากมาทอนตรรายแก่ชาวบ้าน
 ตงเคยซงตายอยู่เนือง ๆ เตยวโกตงแงความกั โกรธชาวบ้านไซเคยซงยงนั

จึงข้ามแม่น้ำไปยกเอาพระปรางค์ขนบามาตั้งไว้ริมฝั่งตงเคยซัง ราษฎร
 ชาวบ้านเห็นฝีมือเดี่ยวโก๋เซมแซง มกาดลงมากแบกพระปรางค์ข้ามฟากมาได้
 กตงขอเรียกเดี่ยวโก๋ว่าทกทะเลยนออง ตงแตนนมาขอเลี้ยงกปรางค์มกคน
 เกรงกลัวมากขน

ในขณะนั้นเดี่ยวโก๋ยังนอนอยู่ พอเวดารุ่งสว่างลุยเหงกับพวกทหาร
 มาหา เดี่ยวโก๋โดยนเสียงคนปลุกมาส่งให้เปิดประตูรับลุยเหงเข้าไปในบ้าน
 พวกทหารจึงเอาตัวมรกายทงขมมานมดไว้กับเสาประตูบ้าน แลวชวนกันเข้า
 ไปในบ้าน เดี่ยวโก๋จตทให้ลุยเหงนั่งสมควรแล้วถามว่าท่านมีอะไรสิ่งใด จึง
 ได้มาถึงบ้านข้าพเจ้าแต่เขา ลุยเหงบอกว่ามีรักษาเมืองหนุเดี่ยวกัยให้มา
 ตรวจตราจับพวกโจรททะเลยนตปลนราษฎร

ครนข้าพเจ้าเตนมมาเห็นดเห็นอยจงได้มาอาศัยท่าน พอหายเหนื่อย
 ก็จะไปพักนอน เดี่ยวโก๋ว่าเชิญท่านมาเถิดหาเป็นไรไม่ ส่งให้บ่าวจตโต๊ะ
 และสุรามาเลี้ยงลุยเหงกับพวกทหารสำเรจแล้ว เดี่ยวโก๋จึงถามลุยเหงว่า
 ท่านมาเที่ยวตรวจตราจับได้โจรบ้างหรือเปล่า ลุยเหงว่าข้าพเจ้าเตนมมาถึง
 ศาลเจ้าเห็นชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่เสพ สุราเมานอนหลับอยู่ในศาลเจ้า—
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่คนตทจะเป็นพวกโจรมาอาศัย จึงให้ทหารจับตัวมามัด
 ไว้ทหน้าบ้านท่าน ครนจะเอาตัวไปส่งกเห็นว้ายงเขาอยู่ จึงแวะเข้ามาบอก
 ให้ท่านรู้ตวยแล้วจะเอาตัวไปส่ง เดี่ยวโก๋จึงนึกกว่าผู้ใดหนอมานอนหลับ
 ให้เขาจับได้ จำเราจะคิดอธิบายปลอยเสียคตแล้วกพูดว่า ชอบใจท่าน
 นกหนาคตสำทมาบอกให้ พดตงนกกสงให้จตโต๊ะและสุราไว้ข้างในอก
 โตะหนงจงพดกบลุยเหงว่า เชิญท่าน ไปกินโต๊ะเสพสุราทข้างในจะได
 สมทนานกนเล่นให้สบาย ลุยเหงเข้าไปกินโต๊ะเสพสุราได้ครู่หนง เดี่ยวโก๋

จึงบอกกับลยเหงว่า ข้าพเจ้าจะไปข้างนอกสักประเดี๋ยว เที่ยวกั๊กออกมา
 ตเห็นชายผู้นตองมตอยรปร่างสูงใหญ่ทแถมมีไม้ดา เที่ยวกั๊กถามว่า
 เจามาแต่ไหนเราไม่เคยเห็นหน้าเลย ชายผู้นบอกว่า ข้าพเจามาหาพวก
 พอง พอเวลาคากเข้าไปอาศัยนอนในศาลเจ้า พวกทหารว่า ข้าพเจ้าเป็น
 โจรจับเอาตัวมาเตียวกั๊กถามว่า เจ้าจะมาหาพวกพองนนเขาชื่อไร ชาย
 ผู้นบว่า ข้าพเจ้าจะมาหาเตียวกั๊กเป็นนายอำเภอบ้านตงเคยชง เที่ยวกั๊ก
 จงถามว่า เจ้าจะมาหาเตียวกั๊กด้วยอะไรอันใด ชายผู้นบว่าเตียวกั๊กคน
 ชอเสยงปรากฎทงแผ่นดิน คนทมมมอเขมแซงกเขาความภักตอชยด้วยเป็น
 อนมากข้าพเจ้าหมายว่าจะมาบอกลาภกับความสุขให้ เที่ยวกั๊กนกว่าชายน
 ตงใจจะมาหาเราเผอญให้เขาจับได้ จ้าจะแก้ไขเอาออกจิงจะควร คิดแลง
 บอกว่าเรานแหละคือเตียวกั๊กจะชวยแก้เจ้าไว้ จิงสอนไว้ว่า ถ้าเราเดิน
 ออกมากับนายทหารเจ้าจิงเรียกเราว่า อาชวยตอชย ข้าพเจ้าจะจากไปหลาย
 บแลง ครนมาหากจาทางไม้ได้ เดินหลงไปจนมตคาคาเห็นมศาลเจ้ากเขา
 พักอาศัยนอน พวกทหารจับเอาตัวมามัดไว้ ชายนนได้พงกยนตพดว่า
 ท่านชวยชวตเจ้าไวครงน ไมลมพระคุณเลยเชญท่านกลับไปเกิดเตียวกั๊ก—
 จิงมากินโต๊ะเสพสรวกกับลยเหงอยู่ประมาณครู่หนง ลยเหงกလာเตียวกั๊กเดิน
 ออกมา เที่ยวกั๊กตามมาสงจนถงประตู ลยเหงชบอกว่าคนทมมตไวกับเสา
 ข้าพเจ้าจบมา ชายผู้นบทหารองเรียกว่า อาชวยตอชยเขาจับข้าพเจ้ามัดไว้
 แลวงจิงความตามควเตียวกั๊กสอนทุกประการ เที่ยวกั๊กได้พงกเดินเข้าไป
 กั๊กลทาเป็นจ้าได้ แลวดาวาตอชยคาหยาบชาดาง ๆ จิงบอกกับลยเหงนาย
 ทหารว่าคนนบตอชยชชายข้าพเจ้าเลยงไวแต่เล็ก ๆ ครนมารดาตายกเทยว
 ชตเซไม่ไดกลบมาบ้านเป็นหลายปี บคนจะมาหาข้าพเจ้ากจาทางไม้ได้หลง

ไปนอนอยู่ในศาลเจ้า ท่านจึงจับเอาตัวมาหากว่าข้าพเจ้ายังจำไม้ทักเกมได้
ลูกอะไรเช่นนี้ เทวเชอนแซไปช้านานว่ากล่าวไม่ได้ ดุษเหงกับพวกทหาร
เหล่านั้นก็ไม่อาจทำประการใดพากันยืนดอย

เตยวโกโจงร้องทว่า เหตุใดนเจ้าเทวเป็นโจรให้ท่านดุษเหง
จับมาได้ ชายนั้นร้องว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นโจรดอก เตยวโกก็ทำเป็น
ฉวยไม้กระบองตรงเข้าไปตี ชายนั้นว่า อาอย่าเพ่งทบทเดียวจะเล่าให้ฟัง
ดุษเหงนายทหารก็ห้ามเตยวโกว่าช้าก่อน ฟังดุษเหงคำของหลานท่านจะว่า
กระไร ชายผู้นั้นจึงพูดว่า เมื่อข้าพเจ้าจากไปอายุได้สิบห้าปี ข้าพเจ้าจาก
บ้านอาภักว่าสิบปีแล้ว ครั้นข้าพเจ้าจะมาหาอา เวลาคนกลางเมาสรา-
จึงไปนอนอยู่ที่ศาลเจ้า พวกทหารไม่ถามไถ่จับเอาตัวมัดไว้ข้าพเจ้าไม่ได้
เป็นโจรผู้ร้ายเลย เตยวโกได้ฟังก็ทำเป็นโกรธเอากะบองตอกแล้วว่า มา
จนถึงบ้านยังไม่เข้ามาหา ไปเที่ยวเสพสุราจนเมา ทำเช่นชอบแต่ดุษเหง
ให้เกือบตาย ดุษเหงได้ฟังสำคัญว่าจริง จึงพูดกับเตยวโกว่า ข้าพเจ้าไม่
ทราบเลยว่าเป็นหลานท่าน คิดว่าคนร้ายก็ให้จับเอาตัวมา จึงส่งให้ทหารมัด
มัดเสียโดยเร็ว ทหารก็เอาแก่ชายผู้นั้นออกแล้ว ดุษเหงจึงพูดกับเตยวโกว่า
ท่านอย่าถือโทษข้าพเจ้าเลยจะขอลาไปก่อนแล้ว เตยวโกว่าท่านอย่าเพิ่งไป
เลยเตยวโกจึงสั่งให้ชายผู้นั้นมาคานบดุษเหงแล้วเตยวโกก็เอาเงินให้ดุษเหง
สิบตำลึงกับทหารเหล่านั้นพอสมควรดุษเหงกับทหารก็ความยินดีลาเตยวโก
ออกจากบ้านไป เตยวโกก็เอาเสอทางเก่งมาให้ชายผู้นั้นได้ แล้วถามว่า เจ้า
แซวไรชื่อใดอยู่บ้านเมืองไหน ชายผู้นั้นบอกว่า ข้าพเจ้าแซวเลาชื่อตง บี้และ
บิดาข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองตงโจวจึง ข้าพเจ้าไม่ชอบทักเกม คนทั้งหลาย
เรียกว่าเซยะมอกยี่แปลว่าบาศาลนมแดง ข้าพเจ้ามาครั้งนี้จะบอกลาแก่กับ

ความสุขให้ท่าน ครนเมาสรักเข้าไปนอนในศาลเจ้าเขาจึงจับมา ท่านช่วย
 ชวดข้าพเจ้าไว้ครวนพระคุณเป็นที่ยง เชิญท่านนั่งบนโต๊ะเกิด ข้าพเจ้าจะ
 กราบไหว้ฉลองพระคุณท่าน เตยวโกว่าชอบนไม่เป็นไรหรอก แต่เจ้าจะบอก
 ลากับความสุขไหนนเหตุการณอย่างไร เล่าตงบอกวาทวข้าพเจ้านตงแต่
 เล็กมากเที่ยวคบเพื่อนฝูงทมมมอแซมแซง โดยนเขาเล่าลอขอเสยงท่าน
 ปรากฎไปทวทงแผนคน คนมมมอแซมแซงก็มาศวามภักตเป็นพวกพ้องของ
 ท่านทงสน ข้าพเจ้าจึงมาบอกลาให้ ขงเนยสเกยตนนเป็นขนนางอยู่
 ณ เมืองบักเกย ตำบลบ้านโตเมงฮู เนยสเกยตจตขอเพชรพลอยไวถง
 สบหมนเหรียญ จะเอาไปช่วยชวเกยพอตาแซยัด ณเมืองหลวง เดิมชวเกย
 ทวแซยัดครวงทง เนยสเกยตจตทวพยสงของเงินทองเป็นอนมาก เอาไป
 ช่วยชวเกย ครนเดินทงไปมมมรายมาแยงชงเอาเงินทองไปสน จนเตยวณ
 กยงจับโจรมรายไมได้ มาครวงนเนยสเกยตจะให้คนคมเพชรพลอยเข้าไปอีก
 ข้าพเจ้าจึงโตมาแยงกับท่าน คนทคมเพชรพลอยไปนนมากล็กเท่าไรข้าพเจ้า
 ไมกลัวเลย ช่วยกันชงเอาให้จงได้ ด้วยเนยสเกยตกับพอตาเป็นขนนาง
 กงฉน เทยวชม هنگกตชพวกราษฎรเอาเงินทองจงโตมทวพยสงของมาก
 ถาทวนกับข้าพเจ้าไปแยงชงเอามาได้ ถึงเทพยดาฟ้าและดินแยงความก็ไม
 เป็นไร สิบไปภายหน้าโทษทณทสงใดกไมมคอก ท่านจะเห็นประการใด
 เตยวโกว่าชอบใจเจ้าหนักหนาแต่เราจะตริกตรองดกอน ตัวเจ้าเห็นอยมา
 จงพกฉอนเสยให้สบายแล้วสงไหคนไซพาเล่าตงไปทสำนักอาศัยแล้วเล่าตง
 จงคคควา ดย هنگเอาเงินของเตยวโกไปมากเราจะตามไปทวงเอามาแล้วมอ
 ตเห็นยงวนอยู่ ฉวยใดกระบรบตามไปไกลจะทนจงรองเรียกวา ดย هنگ
 นายทหาร ถาจะไปกเอาเงินสิบตำลึงวางไว้แต่โดยต แม้นไมโทก็จะได้เห็น

ฝีมือ ลุยเหงเหลยวเห็นชายทงบไวนน จึงพูดว่าเงินทองของเจ้าทไหนด
 เจ้าให้เราจึงได้เอามา นเราเห็นกับหน้าอาเจ้าจึงไม่เอาตัวไปส่ง ยังจะตามมา
 เอาเงินออกหรือเล่าตงว่าอาเราไม่เต็มใจให้เจ้าแกล้งจับตัวเราไปทำให้ลำบาก
 เป็นหนักหนาลุยเหงกไกรอจับอาวอตรงเข้าสู้รบเป็นหลายสิบเพลงก็ยังไม่
 แพ้ชนะ ต่างคนองไวตมมมอดสนทกกันทงสองฝ่าย จะกล่าวถึงโงวหยงเป็น
 คนชาวบ้านตงเคยชง เต็มไปเรียนหนังสือเป็นขุนนางทชวจ่ายฝายขุน ครน
 อยู่มาเห็นว่าบ้านเมืองแปรปรวนจึงได้ผลัดเพลงอาวอต่าง ๆ ไว้สำหรับตัว
 คนทงหลายเห็น โงวหยงสติปัญญาตมมอเข้มแข็งตงขอเรียกว่าตโตแซ
 เวลาวันน โงวหยงยืนอยู่ในรบ้านเห็นลุยเหงนายทหารสู้รบกับชายผู้หนึ่ง
 ตรววดเร็วคล่องแคล่วดวยกกันทงสองนาย โงวหยงกลอกระบองสนสองมือออก
 จากบ้านมาชววงหน้าลุยเหงกับชายผู้นนใจแลวห้ามวาทานทงสองอย่าเฟงสู้
 รบกันเลยมมอองไวตทงสองฝ่าย เหตุโตจึงมาสู้รบกับทานนายทหาร เล่าตง
 เห็นชายผู้นรูปร่างตมทนวดยาว นิ่งทมเหมือนคนเรียนหนังสือจตอบว่าไม่
 ใช่อุระการของทานตอก เขาจะสู้รบกันให้เห็นแพ้และชนะ ลุยเหงเห็นโงวหยง
 มาห้ามกเลาความชงจับชายผู้น โตเตตนจนปล่ายทุกประการ แลววาชาวพเจ้า
 เห็นเป็นหลานชองเตยวไกจึงจะยกโทษให้ ยังจะตามมาทวงเอาเงินทเตยวไก
 ให้ชาวพเจ้าจโตสู้รบกัน โงวหยงได้ฟังจงนกว่าเตยวไกกับเวตงเตเล็กจน
 ใหญ่โตรักใคร่กันมาชานาน ชงคนในบ้านและพนองชองเตยวไกเรารูจักอยู่
 ทงสน เหตุไฉนจงวาชายผู้นเป็นหลาน คงจะมความลับตงใดเป็นแน่ จาเรา
 จะคตอบายห้ามปรามให้ลุยเหงไปเสียก่อนจงคตอไปถามเตยวไกคต คงจะรัความ
 คตแลวจงพูดกับเล่าตงว่า นหากวจะตามมาทวงเงินกับลุยเหงไม่ เตยวไก

ให้เขาแล้วเจ้ามาทำตงนไม่ชายหน้าอาเจ้าหรือ เล่าตงว่าท่านยังไม่เข้าใจ
 ข้าพเจ้านอนอยู่ในศาลเจ้าแกล้งจับเอาตัวมาว่าเป็นโจรผู้ร้าย ซึ่งเงินสิบ-
 ตาลงนอาไม่เต็มใจข้าพเจ้าจะเอาเงินให้ได้ ถ้าไม่ได้ก็ไม่กลับไป ลยเหง
 ได้ฟังก็โกรธว่าเงินสิบตาลงนเดียวก็ให้เวาต่างหาก ซึ่งเจ้าจะมาเอาหนี้ไม่ได้
 แล้วโงวหยงห้ามเล่าตงเท่าไรก็ไม่ฟัง ลยเหงกับเล่าตงจึงเข้าสู้รบกันออกครึ่ง
 วนกหาแพชนะกันไม่ฝ่ายเดียวก็แจ้งความจากคนมาบอกก็ตามไปตั้งทวงวาท
 กัน โงวหยงเห็นเดี่ยวก็โกรธงบอกวาทเราห้ามเท่าไรก็ไม่ฟังเลย เดี่ยวก็มาถึง
 กทาดาวาเล่าตงเป็นอนมากเล่าตงเห็นเดี่ยวก็โกรธก็ไม่อาจสู้รบต่อไปลยเหง
 นายทหารจึงพดกับเดี่ยวก็ว่า หลานท่านตามมาจะเอาเงินข้าพเจ้าไม่ให้จึง
 ได้สู้รบกัน โงวหยงมาห้ามหลานท่านก็ไม่ฟัง ข้าพเจ้าว่าถ้าท่านมาเองจึงจะ
 ให้เงินคนเดี่ยวก็ไดฟังก็ทำโกรธว่าลูกเขนเห็นจะเสยงไม่ได้ ข้าพเจ้าจะ
 เอาตัวไปตเสยงให้แทบตายท่านอย่าถือโทษเลยเห็นแก่หน้าข้าพเจ้าเถิด ลยเหง
 เห็นเดี่ยวก็โกรธจะเขยงตกลากกลับไป โงวหยงจึงพดกับเดี่ยวก็ว่าถ้าท่านไม่
 มาเห็นจะเกิดความใหญ่ ซึ่งชายผู้มมอเขมแขนงน ข้าพเจ้าเห็นว่าลยเหงจะ
 สู้ชายไม่ได้จึงออกมาห้ามไว้ ถ้าท่านมาชาลยเหงกคงตาย ชายผู้มมาแต่
 ชางไทนจึงเรียกท่านว่าอา เดี่ยวก็ว่าเดิมข้าพเจ้าจะให้คนมาเชิญท่านไป
 ปรกษาพดจากนครนเดนออกมาเดกบอกวาทเห็นชายผู้ทงนถอกระบวงมาทาง
 น ข้าพเจ้าจึงตามมาพบท่าน เชิญท่านไปบ้านข้าพเจ้าเถิดจะเล่าเรื่องให้ฟัง
 แล้วปรกษารงานควย

โงวหยงได้ฟังก็กลับเข้าไปในบ้านบอกคนใช้ว่า ถ้าศิษย์ทเวยน
 หนึ่งสอมาจงบอกวาทนแถมอระเวลาอนจงมาเถิด สงแล้วเอาบุญแจใส่ห้อง
 เดนมมากบเดี่ยวก็ตวยกัน ครนลงบ้านเดี่ยวก็เชิญโงวหยงเข้าไปข้างใน

นงทสมควรวแล้ว เตยวโกบอกว่า ชายผู้นขอเลาตงเบ้นคนชาวเมืองตังโลวจิว
 ฌมอเขมเขงจะมาบอกลาภให้ซาพเจ้า ครนเมาสุรากเข้าไปนอนในศาลเจ้า
 ลยเหงจับตอมาได้เลาแต่ตนจนปลายให้ฟังทกประการ ซาพเจ้าคคอบายว่า
 เลาตงมีใจสามภกตเบ้นพวกพองจรง ๆ แจงความว่าเนยสเกยตออยู่ ณ เมือง
 บกเกยตาบดไตเมงย จดขอเพชรพลอยเงินทองถึงสิบหมนเหรียญจะเอาไป
 ซวยชวเกยพอดตา ณ เมืองหลวงท่าเขยควนเคอนทกชนสบหาคา ผู้ซงจะคม
 ของเขาไปตองเดินทางมาทางน ซาพเจ้าเหนวาเงินทองซาของอนนมไซ
 เนยสเกยตอมาหากนขอชาย โดยสุจรวตเมื่อไร ไปเทยอชมเหงกตชราชฎร
 ซาบ้านเอาเงินทองจิงได้มทรพยสมบตมากเราไปแย่งชิงมาเสียแล้วจะไป
 เขากบผู้ใด การอนนสมกับซาพเจาณ ว่าดาวจระเข้หล่นตรงลงมาบน
 หลงคาเรือนซาพเจ้า ทางดาวจะเขนนมดาวเล็กอยดวงหงแสงสว่างพงชน
 ไปบนอากาศแล้วหายไป ซงณว่าดาวหล่นลงมานนทเห็นจะดี จิงได้เชญ
 ทานมาปรกษาการเวองนทานจะเห็นประการใด โงวหยงว่าซาพเจ้าเห็นชาย
 นนมากคควาคงจะมเหตุสกลสงทงและการอนนทคจจะคคตอานแต่คนทจะ
 ตองไซนนมมากกไม่ไดนอยกไม่ได ในตาบดนมไม่เห็นมผู้ใด ตอทานกบซาพเจ้า
 และเลาตงสามคนน ฌมอจะเขงแรงส็กเท่าไรกเห็นจะไม่ได้ตองแปดคนจจะ
 ส่าเรจการ เตยวโกถวมโงวหยงว่า ชนแสตทจะเอาตามดาวทซาพเจาณ
 หรือ โงวหยงว่าทานณเห็นดาวจระเขนทสาคญดาวจระเขนณจนเรยกว่า
 บกเตว บกแปลว่าทคเห็นอ เตาแปลว่าดาวซาพเจ้าเหนวาคนทคเห็นอจะมา
 ซวย พดแลวกนงตรกตรองอยค่วทงวาลกได้ จิงบอกกับเตยวโกถวมอยู่
 สามคนเบ้นพนองกนฌมอเขมเขงไม่กลวตาย เห็นจะตองไปบอกคนทงสาม
 นมาชวยจจะสมควความปรารกนา เตยวโกถวมว่าชายสามคนนนแซ้ไรชอใด

อยู่ตำบลบ้านไทร โงวหยงบอกว่าอยู่ตำบลบ้านเจ๊ะเกียดชวนในแขวง
 เมืองเจียนฮู้อีแซวขอเชียวย คนทงปวงเรียกว่าลบทไตสวย คนทงขอ
 ฮวนเซียวเหงาชาวบ้านเรียกว่าตอเมยขทงคนทงขอฮวนเซียวชิตชาวบ้าน
 เรียกว่าอวะเงยมหลอขอทงเบมพนองกน ชาวเจากไตไปยทบ้านเบม
 หลายวน แต่พนองสามคนนนี้ไมได้วาระนทงสอแต่พตจการสงไตสตัยขอ
 มนคก จะตองไปชกชวนมาจจะสำเวจ เตยวโก้วาชาวเจากไตชาวเลาลอมา
 วาพนองสามคนนขอตรงมมอกกต มตนยงอยทตามลเจ๊ะเกียดชวนทงทาง
 ไกลประมาณร้อยลเคษ จะให้คนไปเชิญมาพตจาปรักษากัน ท่านจะเห็น
 ประการไตโงวหยงว่าถาคคนนเห็นจะไมมา ชาวเจากไตตองไปชกชวนจจะได
 เตยวโก้วากใจถามว่าท่านชินแสจะไปเมื่อไรเล่า โงวหยงว่าเวลาคางนนจจะ
 จะไปเตยวโก้วาสงให้จตไตะมาเตยง โงวหยงกับเล่าตง และเตยวโก้วกนไตะ
 เสพสวรายุทนน โงวหยงจจะพตกับเล่าตงว่า ทนทางเมืองบักเกยจะไปตังเกย
 เมืองหลวงกมอยหลายทาง ไม่วาจะเดินทางไทรจะตองสบชาวไทรแน
 จะไดคตการไวคอยท่า เล่าตงว่าเวลาคางนนชาวเจากไตจะไปเมืองบักเกย
 สบสวนตไทรแนจจะกลบมา โงวหยงว่าถากระนนกดแลว แต่วนแซยต
 ตอเตอนทกขนทาคา เตยวนกยงเบมเตอนทาชาวชนอกหลายสบวนจจะถง
 กำหนด ท่านจจะรออยู่ก่อนคอยให้ชาวเจากไตไปพตจาชวนคนทงตามมาแลวท่าน
 จจะไป

เตยวโก้วไตพงกเห็นขอบจจะพตกับเล่าตงว่า เจาจจะคอยทายุทบ้าน
 เราก่อน ให้ท่านชินแสไปหาคนทงตามกลบมาจจะคอยไป พตแลวกนไตะ
 เสพสวราด้วยกนจนวนเวลาค่า โงวหยงกลาเตยวโก้วออกจากบ้านเดินไปเวลา
 กลางคนจนวนรุ่งชนกกลางวน ถงตามลเจ๊ะเกียดชวนบ้านฮวนเซียวย เห็นม

เรือขอยยสหาลากบแหและฉวนทสำหรับหาปลาตากอยู่หน้าบ้าน มเรือน
ขอยรมนาเป็นหลายหลังจึงร้องถามว่าฉวนเซียวขอยหรือไปข้างไหน

ฝ่ายฉวนเซียวสามพี่น้องตั้งบ้านเรือนขอยริมฝั่งใกล้เคียงกันกับ
ตำบลเขาเนยขาวปะ เทยหาปลาในแม่น้ำเฉยงชีวิตอยู่เป็นนิจ เวลา
วันนั้นไม่ได้ไปเทยหาปลาโดยนเฉยงคนร้องเรียกจึงเดินออกมาดู— เห็น
โรงหยงกยนัดถามว่าท่านซินแสจะไปไหน หรือมาหาข้าพเจ้าจากเซียวเข้าไป
ข้างในเกิดจตทไหนดงแลงจึงพูดว่านานนักหนาไม่ได้เห็นท่านเลย วันนท่าน
มาหาข้าพเจ้าด้วยอะไรสิ่งใดหรือ โรงหยงบอกว่าเรามธุระอยู่อย่างหนึ่งจะมา
ปรึกษาท่าน ฉวนเซียวว่าการงานสิ่งใดจึงบอกให้ทราบเกิด โรงหยงจึง
พูดเป็นคำนัยว่า ตั้งแต่เราไม่ได้มาหาท่านประมาณสองปีเศษมีพอกาเซียว
เราไปเป็นซินแสสอนหนังสือบุตร— แต่พอกานนี้จะจตขอปลาทองตัวใหญ่
สักเกาตัวลบบตัวเราจึงมาปรึกษากับท่าน

ฉวนเซียวได้ฟังกทวเราะแลงพูดว่า นานนักหนางวันนท่านอุตสาห์
มา เซียวไปกินโต๊ะเสปสุราให้สบายเสยก่อนจึงคอยปรึกษาหารือกัน โรงหยง
ว่าเรากทหมายจะมากินโต๊ะเสปสุราพูดเล่นให้สบาย ไม่แจ้งว่าฉวนเซียวเหงา
น้องท่านอยู่หรือไม่ ฉวนเซียวว่าฉวนเซียวเหงาน้องข้าพเจ้าไม่อยู่ไปเทย
เล่น ซึ่งจะกินโต๊ะเสปสุรานนตองลงเรือข้ามฟาก ไปกินที่โรงเตยมฟาก นั้น
ถ้าข้ามฟากไปแล้วคงจะพบฉวนเซียวเหงาจึงชวน โรงหยงลงเรือข้ามฟากไป
เห็นฉวนเซียวชคนองทสามแจวเรือมาฉวนเซียวร้องถามว่าเห็นฉวนเซียว—
เหงาไปข้างไหนฉวนเซียวชคกแจวเรือเข้าไปใกล้ โรงหยงเห็นฉวนเซียวชค
กร้องถามว่าท่านไปไหนมาเรามธุระจะปรึกษากับท่านทั้งสาม เซียวไป—

กินโต๊ะเสปสราด้วยกันเถิด อวนเขียวชดเห็นโงวหยงกยณคจงตามว่า ชนแฉ
 ไปไหนไม่เห็นหน้าเลยเชิญท่านไปเสปสราด้วยกันให้สบายแล้วอวนเขียวชด
 กรบแจวเรือไปถึงบ้านมารดา อวนเขียวชดถามมารดาว่าอวนเขียวเหงา—
 อยู่หรือไปข้างไหนมารดาบอกว่า สองสามวันนี้อวนเขียวเหงาไม่ได้ไปหา
 ปลาเที่ยวเล่นเบยเสียจนสน ฉวยได้เข็มทองของมารดาสำหรับปักผมลงเรือ
 ไปเมื่อสักครุนเอง อวนเขียวได้ฟังกลองเรือแจวกลับมาบอกกับโงวหยง
 ชนแฉว่าข้าพเจ้าไปเล่นเบยตรงไหนไม่เคยได้สักครงหนง คราวนกลเสียจนไม่มี
 จะเล่น โงวหยงจึงนึกว่าสามคนพี่น้องนเล่นเบยเสียกำลังชดสนอยู่ การที่
 เราคิดมาคงสมความปรารถนา คิดแล้วก็เหลือวไป เห็นอวนเขียวเหงาถือ
 เบยอแปะพวงหนงจะลงเรือมากรองถามว่า เราเที่ยวตามท่านก็ไม่พบเชิญ
 ท่านไปกินโต๊ะเสปสราด้วยกันเถิด อวนเขียวเหงาเห็นโงวหยงก็ดีใจรีบแจว
 เรือไปถึงโรงเตียมให้เจ้าของโรงจัดโต๊ะและสราม่า ส่นายกเสปสรากินโต๊ะ
 พุดจาตามสบาย โงวหยงครนจะพุดความลับชนกไม่ได้เห็นผู้คนไปมามาก
 จึงคิดว่าเวลาควนนจะตองคางทบ้านอวนเขียวจึงพุด ได้คิดแล้วกกินโต๊ะ
 เสปสราอยู่ตามสบาย จนเวลาเย็นกชนกนจะกลับมาก โงวหยงว่าเวลา
 คางนนเราจะคางอยทบ้านท่านจะได้ปรึกษากน ว่าแล้วกเอาเงินออกชอสุรา
 สงของต่าง ๆ กลับมบ้าน อวนเขียวให้ภรรยาจัดหาสิ่งของพร้อม เวลา
 กจวนคางชนกนกินโต๊ะเสปสราทงสนาย โงวหยงว่าท่านอยู่ตามลนจะหา
 ปลาทองตัวใหญ่ไม่ได้หรือ อวนเขียวว่าชงแฉวแมนานทาเลกนอย จะหา
 ปลาชงว่าไม่ได้ทแมนารมเขาเนยชวเปาะนน กวางใหญ่ปลาทองจงจะมี
 โงวหยงว่าแมนากตลอดถึงเขาเนยชวเปาะไปเที่ยวหาไม่ได้หรือมีผู้บังคับ
 ไม่ให้ไปหาปลาถึงตาบลเขาเนยชวเปาะหรือ

ฮวนเซียวเหงาจึงตอบว่า ไม่ใช่ขุนนางมาบังคับดอก ถึงคนที่ไหนๆ ก็จากลาวบังคับพวกข้าพเจ้าไม่ได้ โงวหยงว่า ถ้ากระนั้นทำไมท่านจึงไม่ไปหาที่เขานิยชวเปาะเล่า ฮวนเซียวเหงาว่า ท่านยังไม่รู้เรื่องข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟัง โงวหยงทำเป็นพูดว่าที่เขานิยชวเปาะนั้นเป็นประการใด เชิญท่านเล่าให้ฟังสักหน่อยเถิด ฮวนเซียวเหงาว่าที่ตำบลเขานิยชวเปาะ มีคนจำพวกหนึ่งฝีมือเข้มแข็ง ห้ามไม่ให้ผู้ใดไปหาปลาทูแม่น้ำตามถนน -- ซองสมกันเป็นโจร นายทหนงซอเฮงหล่นนายทสองซอโตวเซียน นายทสามซอชองบาน ออกคนหนงซอกุยกี้ ตั้งโรงขายสุวรายรมฝังคดียังเหตุการณจาม ใดมีเงินทองเดินทางก็ไปบอกกันมาแย่งชิงสิ่งของ ทั้งปวง แลดูเขาเจ้าทรพยเสียแต่ยมอกคนหนงเบนครูททารอยู่ ณ ตั้งเกยเมืองหลวง ซอดมของ ฝีมือเข้มแข็งนัก เขามาอยู่ใหม่เป็นหัวหน้าด้วยกัน เทยวตปล้นราษฎรอยู่เมือง ๆ - ไม่ได้ไปหาปลาทูตามตำบลเขานิยชวเปาะประมาณสองปีเศษแล้ว โงวหยงว่า มาตั้งซองสมกันเป็นโจร พวกนายทหารหลวงไม่มาจับหรือ ฮวนเซียวเหงาว่า ขุนนางยกมาจับครั้งไหนก็ไม่ได้ กลับมาแย่งชิงเอาทรัพย์สิ่งของ ๆ ราษฎรไปไม่เกรงกลัวผู้ใด ถ้าแย่งชิงได้เงินทองมาก็แบ่งปันกัน ชิงข้าพเจ้าตามคนพนองฝีมือเข้มแข็ง อยู่ในตำบลนี้ แต่ยังไม่ส่งพวกเขานิยชวเปาะไม่ได้ โงวหยงได้ฟังก็ใจ จึงคิดว่าพนองสามคนนี้เราพูดเคยบเคียงตทวงทกเห็นจะเล่นด้วย คงสมควรความปรารถนาฮวนเซียวเหงา จึงพูดว่า เราเกิดมาชาตินเปียบเหมือนหนญา เมื่อดูตณจะตายเป็นนกรวงเดียว ถ้าเราผูกหัดเหมือนพวกเขานิยชวเปาะได้สบายเขมนน จนตายตายก็ไม่เสียตายชวต ฮวนเซียวเหงาว่า ขุนนางทุกวันนี้ไม่ขอตรงโทษผู้ใดหนัก

กเบนเบา แลวเตยงชมเทงกตชราษฏรลงเอาเงนทองชาวบ้านจึงไม่มีความ
 สุข ชงตวชาพเจานถามพวกพองแลวจะไปเข้าเบ้นพวกเขาเนยชวเปาะ
 เสยหาใหญ่โตชมเทงไม่อวนเซยวเทงว่า ชาพเจาคคอยู่เหมอนกัน ด้วย
 ฝีมือเพลงฮาวอต่างๆนน เวาตามคนพนองไม่เคยแพ่แกมูโต แต่ไม่มู รุก
 ชกนำเขาไปกเบ้นอ้นจใจ ถึงโตตงท่ามาหากินอยู่ตามสบาย โงวหยงเห็น
 โตทงพูดว่า ท่านทงสามจะไปจรงๆ หรือ พนองทงสามว่า ตามผู้ชกนำ
 เขากับพวกเขาเนยชวเปาะแลว ถึงจะใช้ให้ค่านาดุยไฟก็จะทำตามทุกสิ่ง
 โงวหยงจึงว่า ถ้ากระนนท่านทงสามจงไปจับนายโจรทเขาเนยชวเปาะมา
 จะไดหรือไม่ อวนเซยววยว่า ถ้าชาพเจ้าไปจับมาได้ผู้โตจะมีบำเหน็ดรางวัล
 โทกเปล้าทงนน คนทมมมอเซมแซงกจะนินทว่าไปจับเขามาเปล้าๆ ไม่
 ตองการ รุกกันไวไม่ตหรือ โงวหยงว่า ท่านคคเห็นตงนนเหตุไฉนไม่ไปเข้า
 เบ้นพวกพองตองมาด่ามากอยู่ทว่าไม่เล้า อวนเซยววยว่า เตมชาพเจาพนอง
 โตปรักษากันว่าจะไป แลวโตยนช่าวว่าเฮงหลุนนายใหญ่ใจคคไม่ตี เกลยต
 ชงคนทมมมอเซมแซงกว่าตจ ถ้าแมนว่าเฮงหลุนโอบฮอมฮารเหมอนกับ
 ท่านชนแแต่ ชาพเจาสามคนพนองจะไปเข้าเสยนานแลวหาอยู่จนบคน-
 ไม่ โงวหยงว่าเราคคอย่างไรแต่ทเมองชวตงกับเมองฮ้อบกนน มคนมมอ
 เซมแซงสคบุญญาต บคนมาอยู่ทฮนเสยกย ตำบลตงเคยชงคนทงแซเตยว
 เบ้นนายฮ้อเกอใหญ่ ท่านรูกหรือไม่ อวนเซยวเทงถามว่าทชาวบ้าน
 เรียกว่าททะเทยนอชชอเตยวโกนนหรือ โงวหยงว่า เตยวโกคคนน
 แลใจคคตงกหนา อวนเซยวชคว่า บ้านเตยวโกนนตงแต่นไปหนทาง
 รอยดเคย ชาพเจ้าโตยนช่าวเล้าลืออยู่แต่หารูกกันไม่ โงวหยงว่าเตยวโก

คนนชาติชายทหารใจค่อมคงสตัยชอรกพวกพ้องมาก เงินทองไม่เสียค่าย
 เหตุไฉนท่านไม่ไปให้รู้จักเสียบ้างเล่า อวนเขยววยว่า ข้าพเจ้าสามคนพี่น้อง
 ไม่มีอะไรสิ่งใดจึงไม่ได้ไปให้รู้จักกัน โงวหยงก็ทำเป็นพูดว่าเราไปส่งสอนศิษย์
 อยู่ตามถนน ไตยินว่าถ้าเดี่ยวไก่อ่จะไปเอาทรัพย์สินสิ่งของที่ไหนมาเป็น—
 อันมาก เราชวนกันไปคอยดูตามทางแย่งชิงเอามาเสีย ท่านจะเห็นประการ
 ไต อวนเขยววยเหงว่าเดี่ยวไก่อ่เป็นคนสตัยชอต คบหาแต่คนมมอเขมแข็ง
 ถ้าเราทำเช่นนคนนทมมอเขมแข็งในแผ่นดินก็จะพากันหัวเราะได้ ชอบแต่
 เดี่ยวไก่อ่มีอะไรสิ่งใดพวกเราชวนกันไปช่วยจึงจะควร โงวหยงได้ฟังก็หัวเราะ
 พูดว่าเราจะลองใจท่านว่าจะรักชายชาติทหารหรือไม่ บัดนี้เห็นใจท่านทง
 ตามแล้วเราจะบอกความตามจริง ชงตอเวานกอยกบเดี่ยวไก่อ่ด้วยกันเดี่ยวไก่อ่
 ไตยินขาวเล่าลือว่าท่านทงสามมมอเขมแข็งสตัยชอต จึงให้เรามาเชิญท่าน
 ทงสามไปที่บ้านจะปรึกษาการงานสักสิ่งหนึ่ง อวนเขยววยว่า ข้าพเจ้าสามคน
 ทงสามพี่น้องมีใจสามภักดีเป็นพวกพ้องของเดี่ยวไก่อ่จริง ๆ มิได้คิดเป็น—
 ใจหนึ่งใจสอง ถ้าเดี่ยวไก่อ่รักใคร่จะเอาเป็นพวกจริงแล้ว ข้าพเจ้าทงสาม
 จะสาบานให้ ในขณะนั้นกำลังกินโต๊ะเสปสุราอยู่ ก็จับถ้วยสุราชนสาบาน
 ว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่ซอตรงต่อเดี่ยวไก่อ่ซออย่าให้แคล้วคลาดอาวู้อ่างๆ เลย
 โงวหยงได้ฟังกยนต์ พูดว่ามิใช่ข้าพเจ้ามาชักชวนท่านเป็นโจรผู้ร้ายหรือ
 แต่ด้วยคราวนเป็นกาใหญ่ถ้าได้สมความปรารถนาพวกเราก็มความสุขไปจน
 ขวลุกและหลาน ครวงนเนยสเกยจตขอเพชรวพลอยเป็นเงินสบหมนเหรียญ
 จะไปช่วยแซยตชวเกยพ้อตาในเมืองหลวง ณเดือนหก ขนสบหาคา เดี่ยวไก่อ่

ให้เรามาเชิญท่านไปคิดอ่านการอนันนทานจะเห็นประการใด พนองทงสาม
ได้ฟังกตใจพูดว่า ถ้าเตยวโกเฮาเป็นพวกพ้องแล้วถึง จะให้ไปตายก็ขอไป
อย่าวตกเดย ชาวเจายอมพร้อมใจด้วยกันทงสามคน พดแลวถวณกนกัน
โตะเสพสุราอยู่จนเวลาเช้า โงวหยงกบพนองทงสามกพากันออกจากบ้าน
เจยะเกยตชวณ ตรงไปบ้านเตยวโก ตำบลตงเคยชง ในที่สุดกพากันมา
ถึงตำบลตงเคยชงบ้านเตยวโก โงวหยงกพากอนเชยวย อวณเชยวเหง
อวณเชยวชิตเข้าไปหา เตยวโกกับเลาตงเห็น โงวหยงกบพนองสามคนมา
กยนคิ ออกไปรับคานับกันตามธรรมเนียมเชิญเข้าไปข้างในจตทไทนง-
สมควร พดจาไตถามถึงทุกขและสุขชงกันและกันแล้ว โงวหยงจิงเลาความ
ชงไปพุดกบพนองทงสาม ให้เตยวโกฟังทุกประการ เตยวโกกยนคิสงให้จต
โตะและสุรามาเลยงกนเบนทสบาย พนองทงสามเห็นเตยวโกมุลกษณะคสม
เบนใหญ่จะพุดจาสิ่งใดก็ถูกตองตามอรรณ ใจโอบอ้อมอารมความยนคนก
ทกนายชวณกนกัน โตะเสพสุราพุดจาถึงการทคคไวรูเต็มใจทุกคนแล้ว -
เตยวโกจตทไทนงทงสามพุดอยู่ ครนรุ่งชนเวลาเช้าเตยวโกจจจตโตะเครอง
บชามาตงกลางบ้าน ทกนายจตอปปเทยนบชารวงสรวงเทพยดาพาและดิน
แลวสาบานเบนพนองกน ประกาศว่าถ้าผู้ใดไมชอตรงต่อมิตร ขอให้
เบนอนันตรายต่าง ๆ อย่าให้แคล้วคลาดคมาวอได้เดยแลวชวณกนกันโตะ
เสพสุราเบนทสบาย มีหลวงจันรูปหนึ่งมาบอกกับคนไชว่า จะมาหา
เตยวโกนายอำเภอ คนไชกเขาไปแจงกบเตยวโก ขณะนนเตยวโกกำลัง
กนโตะอยู่ จิงสงคนไชว่าเขาชาวไปให้หลวงจันฉน บอกว่าเรามอระ
ให้กลบไปก่อนเถต คนไชกเขาชาวมาให้แลวบอกตามสง หลวงจันว่า

เราอยากจะพบกับเตี้ยวโก่ตอก ชาวปลาอาหารเราไม่ต้องการ คนไขก
 ไปแจ้งความกับเตี้ยวโก่ตอก เตี้ยวโก่ว่าถ้ากระนั้นเขาไปให้มาก ๆ บอกว่า
 เรามือระสำคัญอยู่ออกไปไม่ได้ คนไขกกลับมาทำตามสั่ง หลวงจันก็ไม่รับ
 คนไขเขาเข้าไปให้ออกหลายครั้ง หลวงจันโกรธตเอา คนไขพวกในบ้าน
 ก็เข้าช่วยกันทูปตแต่ดูหลวงจันไม่ได้ แล้วทุมเถียงกันของชน เตี้ยวโก่ได้
 ยนกอออกมาเห็นหลวงจันนมลักษณะชอบกล รูปร่างสูงใหญ่ จึงถามว่า
 ชาวปลาเงินทองก็ให้แฉวน จิวาททุมเถียงกันด้วยเหตุอันใดเล่า หลวงจัน
 จึงตอบว่า ไม่อยากได้ชาวปลาเงินทองของท่านตอก แต่เงินถึงสิบหมื่น
 เหยี่ยกยังไม่เต็มใจ อยากจะพบกับเตี้ยวโก่เท่านั้น เตี้ยวโก่ได้ฟังหลวงจัน
 พูดถึงเงินสิบหมื่นเหยี่ยกถูกต้องกับตัวคิดไว้ ก็คิดว่าเหตุใดในหลวงจันจึง
 มาพูดดังนี้ ชอบกลอยู่ ดูดวงตาคมเข้ม เห็นจะเป็นคนซื่อตรง จ้าเราจะบอก
 ตามจริงก่อนแล้วจึงคอยถามดูคงจะรู้ความคิดตั้งนนักบอกกับหลวงจันว่าตัว
 เราคือเตี้ยวโก่ ท่านมีอะไรสิ่งใดหรือ

หลวงจันได้ฟังยกยุดพูดว่า เรามาหาท่านปรารภน่าจะปรึกษาการ
 งานด้วย เตี้ยวโก่ก็เชิญหลวงจันเข้าไปข้างใน โงวหยงเห็นหลวงจันมาก
 หลบเข้าแอบฟังอยู่ในห้อง เตี้ยวโก่พาหลวงจันไปที่โต๊ะเสปตรา หลวงจัน
 เห็นผู้นั่งอยู่มากก็บอกกับเตี้ยวโก่ว่า ท่านจงพาไปทอนเถิดจะได้พูดจา
 ปรึกษาหารือกัน เตี้ยวโก่พาไปข้างในเชิญโงวหยงทสมควร ถามหลวงจัน
 ว่าท่านแซ่ไร ชื่อใด มาแต่ไหนหลวงจันบอกว่า เราแซ่กงฉุน ชื่อฉุน เป็น
 ชาวเมืองกัจจ ตงแต่เด็กมากเรียนวิชาฝึกหัดเพลงอาวุธล่องหนหายตัวได้
 คนทั้งหลายเรียกว่ายบยบยบเหล่ง แปลว่า มังกรลอยเข้าเมฆ เราได้ยินข่าว

เขาเลาบอกว่าท่านอยุ่ตามดงเคยชงขอเสียงปรากฏนกจิงโตงใจมาหมาย
 จะเอาเพชรพลอยเป็นราคาเงินดียบหมื่นเหรียญมาค่านับไม่แจ่งว่าท่านจะรับ
 หรือไม่ เตี้ยวโกโตพงกหวเวาะแล้ว พดว่า นเห็นจะเป็นรายทเนยสเกยต
 เจาเมืองบักเกยตอกกระมัง กงสนสินโตพงเช่นนัจถามว่า เหตุไฉนท่าน
 จิงรูเลาเตี้ยวโก้วว่าข้าพเจ้าพดเตาไปจะผิดถกอย่างไรไม่ทราบเลย กงสนสิน
 ว่าของรายนมไซตัวหาได้โดยสุจริตแต่ เทยวชมเทงกตชเอาเงินทองแกชว
 บ้านให้ราษฎรได้ความเตอตรอนควรวเราจะแย่งชงเอามาเสย ถ้าแมนปลดชย—
 ไปภายหลังก็จะมีความเสยตายแต่ใจของท่านจะเห็นประการใด เตี้ยวโก้วยัง
 ไม่ทันพด พอโงวหยงย่องไปข้างหลังกอดเอากงสนสินหลวจเงินไว้ แล้ว
 พดว่า ข้าพเจ้าแอบพงอยุ่เรื่องความทงสน ข้างกล่าหาญจิงมาปริกษา
 การตงนโตไม่กลัวผู้ใดเลย กงสนสินหลวจเงินไม่รู้เหตุผลอย่างไร ก็ตกใจ
 กลวจนหน้าชตตวสนเตี้ยวโก้วเห็นตงนัจพดว่าอย่าหยอกเล่นเป็นพวกเตยว
 กันตอกจิงรู้จักไวเกิด

กงสนสินโตพงกกลายใจ เตี้ยวโก้วจิงเรียกเลาตงกับพนองสามคน
 ให้มาค่านับกนตามธรรมเนยมาแล้วพดว่า เทพยตาดลใจให้พวกเราพบกัน
 เป็นบุญนักหนาคนทงทกจิงยกเตยวโกชนเป็นใหญ่ — — จดโตะมาตงให้
 เตี้ยวโก้วทงทง โงวหยงเป็นทสอง กงสนสินทตาม เลาตงทส อวนเซยวย
 ททา อวนเซยวเทงาททก อวนเซยวชตทเจต นงเป็นลาดบกันโตะเสพสุรา
 อยุ่ตวยกัน โงวหยงจิงพดกับเตี้ยวโก้วว่า ชงท่านผนเห็นดาวจระเขทนศรชระ
 ลงมาตรงหลังคาเรือน การรอนนกเทพยตาดลใจชกนำพนองทงหลายได้มา
 พบพรอมกันสมกับความผน การทเราคิดไวคองจะสมปรารถนา

เตียวโกกบพนองเหล่านมความยินดีขงนัก ใจหยงจึงถามเตียวโก้ว
 เต็มได้พูดกันไว้จะให้เล่าตงเขาไปสืบข่าวตให้รู้ว่าวันใดจะเข้าไปเมืองหลวง
 ทางไหนเราจะไดคคอ่านกัน กงสนสินหลวงจั้นจึงบอกว่าย่าตองไปสืบโดย
 ชาวเจามาแต่เมืองบกเกยสืบข่าวคราวได้แน่แล้ว มชงคมของนวนวนเดือนหา
 ขนสบหาคาจะเดินทางมาทางองนกง เตียวโก้วไม่ต้องไปสืบข่าวกคแล้ว
 แต่ททางองนกงนนเดินไปทางทิศตะวันออกทางประมาณสบลดงตาบด - -
 อดลกชวน มีชายผู้หนึ่งแซ่เปะชื่อสน ชาวบ้านนนเรียกว่าเปะยัดชอ เป็น
 พวกพ้องของชาวเจา ชดสนเงินทองชาวของสิ่งใดก็ได้อุปถมภกนเนอง ๆ
 ใจหยงว่า ชงท่านผนเห็นดาวจระเข้หลนลงมานนเป็นดาวเจดดวง ได้กบ
 พวกเราเจดคน แต่ททางดาวจระเข้มน มดาวเล็กออกดวงหนึ่งมแสงสว่าง
 ชนไปบนอากาศ เห็นจะเป็นเปะสนแน่แล้วจาจะตองให้เปะสนมาช่วยจิง
 สมความปรารภนา เล่าตงว่าทางที่จะไปองนกงนยงไกลนถ ถ้าเราพากัน
 ไปก่อนจะสำนักอาศัยที่ไหนดี ใจหยงว่า สำนักที่บ้านเปะสนกก็ได้ เตียวโก
 จึงถามใจหยงชนแสดว่า เราครงนชวนกันไปจะคคแยงชงเขาตวยกาลงมมอ
 หรือจะเกดยกกลมเอาแต่โดยดี ใจหยงว่าอบายที่จะเอาทวพยสนนตอง
 คอยคคทำทางมชทคมสงชองมาก่อนว่าควรประการใดกจะทำตามทวงท

เตียวโกได้พงกขมต พุดว่าอบายชองท่านตนัก ไม่เสยททเขาเรียก
 ชนแสด ตโตแซ แบลว่า ดาวดวงนสตบญญามาก ใจหยงห้ามว่า อย่า
 พุดกนอชองไปถามผู้ ไดมมาแอบพงกจะเสยการ พุดตงนนกชวนกนกนไต่
 เสพสุราแล้วเตียวโกจึงพุดว่า บदनการทคคไวกยงไม่ครบกำหนด ท่านจ
 กคไปก่อนเกดถาจวนจะถงกำหนดแล้วเชญท่านมาทบ้านชาวเจาให้พวม
 กนการทพุดไวนนอย่าได้ลมเลยแล้วหยบเงินสามสบตาดลงมาให้ชวนช่วย

อดนเขยวเหงา อดนเขยวชตทงสามกมความยนตวบเงนคานบลาถลบมา
บ้าน โงวหยงชนแล็กไปสอนคิษยอยตามเดิม เล่าตงกบกกงสนสนหลวงจัน
นบปานและสำนักอยไกลไมกลบไปพักอยทบานเตยวไถกกว่าจะถงกำหนด

ฝายเนยสเกยตจกคตตรกตรองหาคนทมมมอและสตับญญาใจ --

สตัยชอมนคงจะใหคมของเข้าไปยงไมได้ เวลาวันทงเนยสเกยตงกนไต่
เสพสวอยข้างใน นางชวฮยอินถามว่า ท่านจัตหาของไต่พรอมแล้วเมอไร
จะใหคมเข้าไป เนยสเกยตมอกว่าจะหาคนคมไปในสองสามวันน แตก
ยงไมมีผู้ ไต่ จึงไต่คความวตคอยู นางชวฮยอินว่าเอยจทานสรวเสริญว่า
สตับญญาฝมอเขมเขงใจชอตรง ใหเอยจคมเข้าไปไมได้หรือ เนยสเกยต
กรวาลกชนไต่ไทหาเอยจเข้าไปแล้วพูดว่า เราคมไปไมทนคต ภรรยาเรา
พดชนจกรวาลกไต่ บदनเวามการจะไซเข้าไป ถากลบมาแล้วจะชบเลยงให
มยศคกตชนกกว่าเกา เอยจว่าจะไซไปข้างในซาพเจากไมชตชนจะทำตาม
ท่าน แต่การ-ทจะไปนันท่านจัตแจงอยางไรเนยสเกยตว่าเราจะไซไปเบิก
เกวยนทไต่เมงฮัสบเลม กบทหารจะไต่กากบเกวยนไปตวข ของนบบรวทก
เกวยนละทบ เาองเหลองเขยวทงสอยทอบกทบว่า ของอนนจะเอาไป
ชวขชวเกยไทชอทำการแซยิต ณ เมืองหลวงจะไซแจคคมไปในสองสาม
วันน เอยจวาทากระนนซาพเจาคคมไปไมได้ ท่านจจจัตหาผู้อนไปเกิด
เนยสเกยตว่าชาวของจัตหาไวพรอมแล้ว เหตุไฉนเจ้าจิงไมไป เอยจความ
ไซซาพเจาจะบดเบอนนหนามไต่ตวขไต่ชาววาทรงกอนทานจัตทรพยสงของ
ไปควาพทง โจรแยงชงเอาไปพวกโจรนนสยจบตวคยงไมได้ บदनสวรายก
ชกชมมากชน ชงจะไปตงเกยเมองหลวงนทางนากไปไมได้ตองเดินบกไป
ทางจกมชวทง ยเลาชวทง ทอชวชวทง ชวไต่ชวทง องนกงทง

แปะชวสุหนง เอียนโตวหนง เซยะเซงหนง ตำบลทางเหล่านมพวกโจว
 ฝูงรายตงของสมอยู่แต่ไปตัวเปล่าก็ยังไม่อาจเดินทางไปได้เงินทองสิ่งของๆ
 ทานก็มาก ถ้าไปถึงกลางทางมีโจรมารายแย่งชิงเอาไปได้ ชวตซาพเจ้า
 และคนทงหลายชงไปตวยนบกคงจะเป็นอันตรายตายสิ้น ชาวเจ้าเห็นการตง
 นจจะไม่อาจรับอาสาท่านไป เนยสเกยตว่าถ้ากระนั้นเราจตเอาคนนมมือไป
 ให้มากเห็นจะได้ตอกกระมัง เอยจวาคนเหล่านไปสกกหมนหนงก็ไรไม่ได้ พอ
 เห็นพวกโจรมากก็จะพากันวงหนไปส่น พวกโจรจะได้ขนของเล่นตามสบาย
 เนยสเกยตว่าถาตงนจะทำประการใดต เอยจวาขอให้ชาวเจ้าจตการเอง
 จิงจะไปได้ เนยสเกยตว่าเจ้าจะทำอย่างไรก็ตามแต่ใจเถิด เอยจวาทองทา
 เซ่งมาตีบหาบเอาของใส่ปลอมเหมือนกบพอกำไปชอชาย จตทหารทมกาดง
 สิบคนให้หาบเดินไป ท่านให้ผู้ใดไปกำกับชาวเจ้าสกกนหนงก็เห็นจะได้

เนยสเกยตได้ฟังก็เห็นชอบตวย จิงพูดว่า เราจะมหนงสอไปถึง
 ชวเกย ให้กราบตลชอตงเจ้าเป็นขนนางมยคใหญ่ชน จงไปจตการตาม
 ความคตเถิด เอยจกจตทหารทมกาดงสิบนายแตงตวเป็นพอกำคชยทำอยู่
 เนยสเกยตเซยหนงสอไปถึงบิดากรรยาฉบับหนงแล้วออกมาถามเอยจ ว่า
 เจ้าจะไปเมื่อไร เอยจวว่าจะไปให้ทนฤกษ์เวลาเซาวันน เนยสเกยตว่า
 ของกรรยาเราหาบหนง จะเอาไปให้มารตากับคนใช้ของกรรยาสามคนฝาก
 ไปตวย เอยจว่าท่านจะให้คนใช้ของกรรยาท่านไปอีกสามคนนเห็นไม่ได้
 ตวยคนทงสามถอว่าเป็นคนใช้ของกรรยาท่านจะไม่อยู่ในบังคับชาวเจ้า การ
 อนนสาคญนถ เนยสเกยตจิงเรียกคนใช้ทงสามมากำชบตงว่า ให้อยู่ใน
 บังคบบัญชาเอยจทงส่นแล้วมอบหนงสอกับหาบของให้ เอยจรบหนงสอ

คามบลามาแต่งตัวจัดหาเครื่องมอเสร็จแล้ว ก็คุมของสิบเอ็ดหาบรวมเป็น สิบหาบคนตวยกันออกจากเมืองบักเกยเดินทางไป

ขณะนั้นเป็น ณ วันเดือนห้าค่ำ ครั้นเดินไปได้ระยะทางเวลากลาง วันกษัตริย์พัก เช้ามืดจึงเดินไปพนเมืองบักเกยมาได้เจดแปดวันหนทางเปลี่ยว ก็นัดารนถ์ เอยจมอความวอดกเว่งให้พวกหาบของเดินทางไปโดยเร็ว ขณะนั้น เป็นฤดูร้อน คนทหาบของอ่อนลาเดินไม่มีใครจะไดกเข้าพักอาศัยได้ร่มไม้ เอยจเว่งให้เดินไปตวยกถ้วพวกโจรจะทำร้าย คนเหล่านี้นโกรชเอยจชวน ก็นนนท้าวว่า เมอกอนหน้าสองสามวันนออกเดินแต่เช้า เวลากลางวันก หยตได้บ้าง มิใช่เดินตัวเปล่าเมื่อไรจะได้ไปตามใจ คนใช้ของนางชวู้หยิน จึงพดกบเอยจว่าหนานรอนนถ์ พวกทหาบของนถ์อ่อนลา ทานอย่าเว่ง รตนกเลย จงหยตพดกบเสียบางเลกนอยกไม่เป็นไรตอก เอยจว่าทานไม่วุเหตุ ทางนถ์นถ์นถ์ โจรมุร้ายชกขมนถ์เรารบเดินไปเสียบให้พนทนแล้วจงจะหยต พกอยุสถ์เท่าไรก็ได้ บदनมาถททางเปลี่ยวท่าเตของโจรมุร้าย จงอดส่าท รบเดินไปเสียบเถด พดแล้วกเว่งเดินไปและคนใช้ของนางชวู้หยินทงสาม น คนหนงเป็นชนนางทเลาโตวกวน อีกสองคนนเป็นชนนางทงไทว จึง พดกบเลาโตวกวนว่า เอยจเป็นแต่ชนนางเลกนอยหากวจะมาด่าว่าเว่งรด พวกเหล่านี้ไม เราได้พงกมจตคตแคนเคองอยู่แต่ไมรูทจะทำอย่างไร เลว- โตวกวนว่าเนยสเกยดมออบหมายกำขบมาให้อยู่ในบังคับเขาจะชดชนกไม่ได้ ตองนงอยตามแต่เขาจะทำเถดประการหนงพวกเราทงสามคนน ก็ไมแจงว่า หนทางจะตรายประการใด เอยจเขาเคยเทยวชานาญรูว่าตามถถนถม โจรมุร้ายมากจงเว่งรบให้ไป อดส่าทมานะแข็งใจเดินไปกว่าจะสนกถลึง อยาชดชนเขาเลยมเป็นกการ คนทงสามกรบเดินไปไม่อาจจะหยต พวกท

หยาบของๆ เนยสเกลตสบเอตคนนรอนนั๊กไม่ค่อยจะเดินเอียงเขยงตรงให้
ไปได้ออกสบทาจนถึงตามล่องนกกพพหนทางเปลี่ยว กพกอาศัยมาตามระยะ
ทาง

ฝ่ายโงวหยงกับฮวงเซียวยี่ ฮวงเซียวเหงา ฮวงเซียวชดถึงวัน
สิ้นเดือนหากไปบ้านเตียวโก้วพร้อมทั้งเจตนาย ชวนกันเดินไปหาแป๊ะสินท
ตำบลฉงนลกชวณ ครนถึงบ้านแป๊ะสินเตียวโก้วจึงเล่าความทุกข์ให้ฟังทุก
ประการ แป๊ะสินเห็นชอบด้วยแล้วพูดจาปราศรัยกันเป็นทีสบาย เจตนาย
ก็สานักที่บ้านแป๊ะสินคอยฟังข่าวคราวอยู่ ครนแจ้งว่าพวกทศมของมาถึง
ตำบลฉงนลก โงวหยงจึงส่งแป๊ะสินเป็นความลับแล้วเจตนายแต่งตัวเป็น
พ่อค้าคุมเกวียนสิบเล่มไปข่มอยู่ในบ้านชายเนินริมทางตำบลฉงนลก

ฝ่ายเซียวคัมหาบสังของไปถึงชายเนินฉงนลก วนเดือนหก ชนสคา
เวลาเที่ยง พวกหยาบของจะเดินต่อไปนกกเหลอกลาง จึงชวนกันเข้าหยุดพัก
ไต้ร่มไม้วางหยาบลงแล้วจะนอน เอียงเห็นเบงทางเปลี่ยวไม่ชอบกลกตว
ว่าเขยงตรงปรารภน่าจะไต่เดินไปให้พ้น พวกทหาบของนกว่าเหลอตนเดินไม่
ไต่จะซักฆ่าเสียเถิด เล่าไต่พวกจงพูดกับเซียวว่า พวกเหลอหยาบของ
เดินมาหลายสิบวัน อิดโรยเหน็ดเหนื่อยมากนกก ขณะกลางเที่ยงรอนนกกพ
ผอนหยดรวมพอแดดอ่อนจึงค่อยไปเถิด เอียงไต่ฟังไม่วุ่ที่จะทำอย่างไรก็เขว
งอยู่ประมาณครู่หนึ่งเห็นคนแอบตนไม่อยู่ในบ้านเอียงจับกระบเดินไปดูเห็นม
เกวียนกับคนนอนอยู่ไต่ตนไม่เจตคน จึงร้องตวาดว่า คนตหรือคนร้ายแอบ
มองตหาบเราทำไม เจตนายเห็นเอียงถอกระบตรงเขาไปร้องถามก็ทำตกใจ
ตกชวณโดยด่วน จับฮวงอแล้วร้องว่าท่านคนตหรือร้ายพวกเราไม่มเงนจะ
ให้ตอก เอียงว่าพวกท่านเป็นคนร้ายจึงได้แอบมองตสังของเรา เจตนาย

พูดว่า ท่านเองนั่นแหละเป็นศรรายเราเจตคนพนองเป็นชาวเมืองฮ้อจว
 บรรทุกของจะไปขายเมืองหลวง ครนเดินทางมาถนนแคทรอนจงพากันเข้า
 อาศักรมไม้ เราได้ยินข่าวว่าโจรผู้ร้ายติดตามชนชุกชุมจึงไม่วางใจ เห็นพวก
 ท่านมาไม่รู้อาจจะเป็นคนศรรายจริงได้มา เจตนายพูดว่าเราไม่ใช่พวกโจรดอก
 เชิญท่านมากินพทราแกค้อแห่งด้วยกันเถิด ของเรามีถมไป เหยจว่าเราไม่
 กินแลวกเดินกลบมายงทพก เล่าโตวกวนกับขนนางทงไหวจงพูดกับเหยจ
 ว่า ตามโจรผู้ร้ายก้อย่าเพิ่งไป เหยจว่าเราสำคัญว่าพวกโจรจึงเดินไปดัก
 ไม่ใช่ เป็นพวกค้ำขาย เล่าโตวกวนจึงพูดว่าไปถึงตำบลไหนท่านกลัวความแต่
 ศรายนท่าไม้ไม่ใช่ศรรายเล่า เหยจว่าถ้าพบแลวกจะมีความลำบาก พุดตง
 นนกอเอกรระบบกโเวทตม นงอยู่ประมาณครู่หนึ่ง เห็นคนหาบถงสรวาเดิน
 ร้องเพลงมาใจความว่า แดครอนเหมือนไฟเผาข้าวในนาตายสน คน
 ททากรอน บุตรเจ้าและบุตรขนนางทงหลายนงอยู่ในบ้านลมพคเขียน
 สบายใจ ครนเดินมาไกลกว้างถงสรวาลงไตต้นไม้ พวกทหารเหยจ
 สบเขตคนจึงถามว่า ท่านหาบถงใดจะไปข้างไหน เจ้าของบอกว่สรวาจะ
 เขาไปขาย พวกนนว่สรวาขายถงละเท่าไร เจ้าของบอกว่ ถงละห้าพัน
 เบยอแปะ พวกเหล่านนไคพงกยนตเรยไวเบยอแปะจะขอสรวากนเหยจเห็น
 กรองตวาดว่ เจ้าพวกนกลาหาญนกกหน่าจะทำสิ่งใดไม่บอกกล่าวเราเลย
 กเดินตรงไปเอาไม้ต พวกเหล่านนจึงพูดว่ ไม่ใช่การของท่าน พวกข้าพเจ้า
 มงนชอกนกกตองเขียนตด้วยหริอ เหยจว่าพวกเจ้าไม่รู้จักธรรมเนียมเดิน
 ทาง ถงคนทมมมอเซมแซงยงกถยาพษกนเขาไปตายเสยนกกหน่า เจานถอ
 ค้อย่างไร พวกเหล่านนไคพงกโกกรธ แต่ไม่รุทจะทำประการใดตองนงอยู่
 ไม่อาจจะชอกน ชายเจ้าของสรวาจึงพูดว่ มีไจะเอาสรวามาขอขายเมอ

ไร แต่พวกท่านอ่อนวอนข้าพเจ้าเสียไม่ได้ก็จะชายให้พอควร - ออย่าจิวาท
 ทุ่มเถียงกันเลย ข้าพเจ้าไม่มองอชายให้ท่านดอก พวกเจ็ดนายอยู่ในป่า
 ไดยินแกลงเดินออกมาถามว่าทุ่มเถียงอะไรกันอของนักหนา เจ้าของสุรา
 ก็เล่าให้ฟังทุกประการ เจ็ดนายจึงว่าเราสำคัญว่ามีใครมารายมาชกตเอา
 นอของกันเพราะชายสุราดอกหรือคนหนึ่งทำเป็นพูดว่า เราขอสุรากินแก้คอ
 แห้งก่อนเถิดจึงค่อยไป แล้วถามว่าสุรานชายอย่างไร เจ้าของสุราแกลง
 บอกว่าไม่ชาย เจ็ดนายทำอ่อนวอนว่าท่านชายให้สักหน่อยเถิด มิใช่พวก
 เราว่าสุราท่านได้ยาพิษ พวกนั้นเขาว่าต่างหาก ซึ่งท่านหาบไปก็จะชาย
 เหมือนกัน ใ้ว่าเรากินของท่านจะไม่ให้เงินเมื่อไร เจ้าของสุราแกลงทำ
 เป็นพูดว่าขดีไม่ได้จะชายให้ถึงหนึ่ง เบ็ดถึงอกไม่มีสิ่งใดตักสุรา พวก
 เจ็ดนายผนวกวงไปทเถวียน สองคนเอาทะนานมาสองทะนานตักสุรากินอยู่
 กินสุราส่งถงหนึ่งแล้วกตเงินให้ตามราคา คนหนึ่งพูดว่าแถมสุราให้อีก
 ทะนานเถิดก็เบ็ดถึงชนเอาทะนานตักสุราเดินไป เจ้าของสุราว่าไม่ให้ ยอ
 แย้งกันไปมาสุราหกกลงดินสน อีกคนหนึ่งนตรงมาเอาทะนานลงคนในถง
 สุราแล้วตักเอาเจ้าของเห็นกวงมาเทสุราลงบัตถึงเอาทะนานทงเสียพูดว่าถา
 รุดงนเราไม่ชายเลย

ฝ่ายพวกทหารหาบของสิบเอ็ดคน ครนเห็นเขาชวนกันเสพสุรา
 ไม่เป็นอันตรายก็อยากจะได้กินด้วยคอกแห่งทวนัก แต่ยงกตวเฮยจไม่อาจ
 จะขอ จึงอ่อนวอนกับเล่าโตวกวนว่า ท่านจงส่งเคราะห์ช่วยจากล่าวกับ
 เฮยจให้พวกข้าพเจ้าขอสุรากินสักถงหนึ่งเถิด เล่าโตวกวนบอกกับเฮยจว่า
 พวกเรานคอกแห่งเหนอยมาอยากจะได้สุรากิน ด้วยเห็นพวกโน้นเขากินสน
 ถงหนึ่งแล้วไม่เห็นเป็นอันตรายส่งใดเลย ท่านจงเมตตาให้เขาไปชอกกินเถิด

เขยจไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรก็ตองตามใจ พวกทหารก็เอาเงินมาว่าซื้อสุรา เจ้า
 ของสุราพูดว่า สุรานใส่ยาพิษท่านอย่าขอเลยพวกเหล่านนช่วยกันพูดอ่อน
 วอนเจ้าของก็ชายให้ แต่ไม่มั่งโตตักสุราก็ไปยืมที่ระหานพวก โนนมา
 เจตนายกให้พุดรามาแก้ลมด้วย พวกสบเอ็ดคนก็ชวนกันแล้วตักสุรามา
 ให้แล้วโตวก้อน ก็บงโหวสองนายก็ไปด้วย สามนายเสพสุราก็คนละที่ระหาน
 แล้วเอามาให้เขยจนเขยจไม่ใครจะกิน เห็นสามนายนั้นคนคนละที่ระหาน
 เขยจก็คนละที่ระหาน พวกทหารสับเอ็ดคนกับแล้วโตวก้อนและงโหวชวนกัน
 เสพสุราก็หมดถึงแล้วคิดเงินให้ จึงพูดว่าพวก โนนแย่งตักเอาสุราไปครึ่ง
 ที่ระหาน ข้าพเจ้าขอลดราคาลงเสียบ้างเขาแต่สพทหารขอแปะเถิด เจ้าของ
 สุราก็ยอมแล้วหาบถั่งสุราเดินไป

ฝ่ายเขยจกับพวกทหารเหล่านน ก็นสุราก็พาเข้าไปครึ่งหนึ่งฤทธยา
 ภาเรบชนกพากันมมเมานอนกลางดงอยู่กลางดงสน เจตนายเห็นกษัตริย์ตก
 เขาเกวียนในป่าออกมา แล้วชนเครื่องเพชรพลอยในนชนบรทุกเกวียน
 ร้องบอกว่า ชอบใจท่านเหล่านนก็ทหาเขาของมาให้เราเป็นอันมากจะลาไป
 ก่อนแล้วเจตนายก็ลากเกวียนเดินทางลงเนินไป ซึ่งอุบายนคือ โงวหยงคิด
 เจตนายนั้นคือเตียวโก โงวหยง กงซุนสิน เล่าตง อวนเซียววี่ --
 อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต เจตคนมาด้วยกัน คนทหาบสุรามาขายน
 คือแปะสน สุราทลงหนงนนต เจตนายก็นเสยก็ถนแล้วคนทวงไปตักเอา
 มาออกครึ่งที่ระหานจะกินนนก็เบนสุราก็ยังไม่ได้ได้ยาบวารณาก็ให้ พวก
 เขยจเห็นจะได้วางใจไม่มีสงสัย คนทหลังทถอที่ระหานไปคนในถั่งสุรานั้น
 คือ โงวหยงเอายาพิษใส่ในที่ระหานแล้วไปคนในถั่งจะตักเอาสุรามา เจ้าของ
 นนแกลงทวเป็นรองว่าแล้ววงมาบถั่งเสียพวกเหล่านนไม่รู้อะไร จงถูก

ยาพิษ ซึ่งอธิบายของโจวหยงชั้นแสนเวกกว่าตชู่แซชชิ่งกั้ง แปลว่าสติปัญญา
ลึกลับไม่ต้องสรุปซ้ำพันเฮาของที่จะไปช่วยแซชชิ่งกั้งมาได้โดยสบาย

ฝ่ายเอียงกับพวกเหล่านักกษาเบอพูดไม่ออก มือเท้าอ่อนเปลย
ลุกไม่ได้กลมตาตพวกโจรชนของใต้เกวียนลากไป แต่เอียงกับสรวาน้อย
หายเมงาย ครนลุกชนใต้ไม่แจ้งว่าพวกโจรไปทางไหน จึงคิดว่าเงินทอง
ของเขาเป็นนักหนาจะเอาหน้าไปแจงกับเนยลเกยตอย่างไรได้ครั้นจะได้—
ตามไปตัวคนเดียวตายเสียตกว่า ก็ชนไปบนเนินเทยวหาที่สูงชันจะโดดลง
มารให้ตาย ครนคิดโตวาชงตอเวาแต่เล็กจนใหญ่ก็โตฝึกหัดเพลงอาวุธต่างๆ
ฝีมือเข้มแข็งถึงเพียงนแลจะมาตายเสีย ก็ไม่ควรจำจะเทยวไปแสวงหาผู้
อุปถัมภขอเสยงจะได้ปรากฏต่อไป แลแล้วแลไปตเห็นพวกสืบสคนยงนอนเมา
อยู่ เอียงจากเตนลงมาต่าพวกเหล่านนว่าเพราะเจาเหล่านเรวหามไม่พงจงได้
เกิดเหตุชนมาตกหนักอยู่กบเรว พุดแลวก็ถอนใจใหญ่ ฉวยได้กระบตบกดน
บนเนินได้กเตนไป

ฝ่ายเล่าโตวก็วนกบั้งโหว และทหารหาบของสืบเฮตคนตถกษาเบอ
นน ครนตกประมาณตองยามเศษนาคางลงเขยใจ คอยคลายหายเมวตก
ชนพุดได้ไม่เหนเอียง เล่าโตวก็วนจงพุดวาเจาเหล่านไม่เชอเอียงหามจง
ได้เกิดความชนจะพาเรวมาตตายเสียตวยตอก — พวกทหารจงพุดวา
การเกิดชนตงน แลจะท่าอย่างไรได้ตองคตหาอธิบายบับัดโทษให้พนตว
เล่าโตวก็วนจงถามว่า พวกเจาจะคตประการใด ทหารเหล่านนวาบตม
เอียงไปเสียแลว ทานกบชาพเจาพากนกลบไปพองกบเนยลเกยต วาเอียง
ตเรงพวกชาพเจาไทเตนทาง ครนไปถึงกลตางทางเอียงก็ไปบอกพวกโจร
เอายาเบอมาวางพวกชาพเจาเมวแลวเกบเฮวของใต้เกวียนหนีไป โทษอนน

ก็จะพินิจพิจารณาและพวกข้าพเจ้า เล่าต่อกันว่าพวกเจ้าคงนั่งคอย แต่
พรุ่งนี้เราพวกเราไปกฎหมายตราสินไว้กับขุนนางนายอำเภอตำบลบ้าน
แล้วเราจะให้ ไหวสองนายอยู่กับขุนนางนายอำเภอคอยสืบจับตัวพวกโจร
ตัวเรากับพวกเจ้าจะได้รีบกลับไปเมืองบักเกยแจ้งความกับนายเสกเกียดให้

ทราบ ครั้นรุ่งขึ้นเช้าเล่าต่อกันถึงไหว้และท้าวเหล่านักชวนกันไป

ฝ่ายเอียงครนลงจากเนินเดินไปทางทิศใต้แต่ในเวลากลางควันน
กมความมืดมิดเป็นอันมาก จึงคิดว่าตัวเรารุ่งนี้จะไปข้างไหนตงเง็กไม่มีจะ
ชอกนเห็นจะตายเสียตอกกรรมัง ครั้นเดินทางไปประมาณได้ยลบลเศษ
ก็พอรุ่งสว่างเห็นมีโรงเตยมีชายส่งของกับสรวกแวะเข้าไป หมู่งเจ้าของ
โรงถามว่าจะกินสิ่งใด เอียงจางจตสรวกกับอาหารบางเล็กน้อยเกิด หมู่ง
เจ้าของก็จตสรวกและส่งของมาให้ เอียงเสพสรวกกับอาหารแล้วเดินออกมา
บอกหมู่งเจ้าของโรงว่า คราวนมดมเอาเงินมาคราวหลังจึงคอยเขาเกิด แล้ว
ก็เดินออกจากโรงไป หมู่งเจ้าของโรงโกรนก็เรียกให้ลูกจ้างตามไปจับ
เอียงผลกตจางนมดมลงหมู่งเจ้าของโรงเห็นกรองให้สามชวยเขาแจ้งควย
โตกระบองวงไปตเอียง ๆ ก็สรวบตันทานไว้โดยสยเพลง ชายเจ้าของโรง
นมเห็นเอียงนมดมแข่งกรองว่าหยตกอนอชาเพงตอตักน ทานนแซโต
ขอไร เอียงบอกวาข้าพเจ้าแซเอียงขอจ แต่ชาวบ้านเรียกว่านมดมสอ ชาย
เจ้าของโรงถามอีกว่าท่านเป็นขุนนางจไซอยู่ในเมืองหลวงขอเอียงหรือมิใช่
เอียงวาเหตุใดนทานจึงจวกเราเล่า ชายเจ้าของโรงได้ฟังก็วางกระบองเขา
ไปคานขแล้วพตวา ข้าพเจ้านมตจจวงเหมือนกับนมทหารจกท่านไม่
ข้าพเจ้าได้ดวงเกนนนขออภยเสียเถด เอียงถามวาทานนแซโตขอไรเล่าเรา
นมไปเสียแล้ว ชายเจ้าของโรงจึงบอกวา ข้าพเจ้าขอเขาแจ้งเป็นคชขของ

ลิมของครุฑหาร เดิมปู่และบิดากับตัวข้าพเจ้าอยู่เมืองหลวงข้าหมชายอยู่
 บนนิจ คนตตงเกยเมืองหลวงเรียกหาชอตอกข์แปดความมอมคหมคตองต
 ข้าพเจ้าถูกเงินของเศรษฐีเมืองหลวงมาค้าขาย ณ แขวงเมืองชวตงครนชาติ
 ทนไม่อาจกลับไป จึงได้ตั้งโรงค้าขายอยู่ในเมืองน ข้าพเจ้าเห็นฝีมือท่าน
 เขมแข็งคล้ายคลึงกับลิมของครุฑข้าพเจ้า เอยจจึงพูดว่าลิมของครุฑหาร
 อาจารย์ของท่านน กอไทยวยชมเหงเขยนตจนวนบเขนลิมของไปอยู่ทเขา
 เนยชวเปาะเสียแล้ว เขาเงงว่าข้าพเจ้าได้ข่าวแล้วลอมมาว่า ลิมของไปเข้า
 เป็นพวกเขาเนยชวเปาะจะจริงเท็จประการใดก็ไม่ทราบ เชิญท่านไปพักที่
 โรงให้สบายก่อนจึงค่อยไป แล้วพาเอยจมาทโรงเข้าไปข้างในจัดโต๊ะและ
 สุรามาดองแล้วถามว่าเหตุไฉนท่านจึงมาถงเมืองน เอยจกเลาคความตงแต่
 เดิมเป็นชุนนางแล้วไปบรททุกศดาลายมา จนกระทั่งถูกผู้รยแยงชงเอาของ
 เนยสเกยตไปให้พังกบประการ เขาเงงเงงว่าถากระนนกออยู่กับข้าพเจ้าก่อน
 เกิด เอยจว่าชงจะให้อยู่ด้วยเหนจะไม่ได้ตามชุนนางและนายอำเภอผู้ใด
 เขามาจับตัวกจะพาท่านใดคความลำบาก เขาเงงเงงถามว่าใจของท่านนจะ
 ไปดำเนินกอาศัยทไหนแล้ว เอยจว่าเราคิดจะไปหาลิมของทเขาเนยชวเปาะ
 เดิมเราเดินไปทางนนได้ตอสูกับลิมของครุฑท่านเป็นหนักหนา เสงหลนมา
 หวมไวจงได้รูจกกัน เสงหลนกชกชจนให้เรายู่ด้วย เราคิดว่าจะทำราชกว
 ใหชอเสยงปรากฎ จึงไม่อยู่เป็นพวกพองของสงหลน กบตนเกิดความ
 ชนแล้วจะไปอยู่ทไหนกไม่ได้ จำจะต้องไปอยู่กับสงหลนทเขาเนยชวเปาะ
 เขาเงงตอบว่าชงท่านคิดนนกดตอก แต่ข้าพเจ้าโดยนข่าวเลาลอว่า เสงหลน
 นายใหญ่เป็นคณใจวิชาเมอลิมของครุฑข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ด้วยสงหลนไม่
 ยอมมีใจจฉฉาพอกพองพองวากล่าวอยู่เป็นหลายวันจึงได้ยอม เสงหลน

นซาพเจ้าเห็นว่าเป็นผู้ใหญ่ไม่ได้ ทเมองเซงจวนนทางก็ไม่ไกลนัก มุกเขา
 อยู่แห่งหนึ่งขอเขาเลี้ยงชว บนเขานนมวดหนึ่งเรียกว่างูไป หนทางที่จะ
 ชนไปมออยู่แห่งเดียว ทางอนักไปไม่ได้ มีหลวงจวนอยู่ทวดประมาณสทหาย
 แต่หลวงจวนเหล่านั้นโง่เผลอเหมือนอกกับพวกททเทยวตปลนอยู่เเองๆ หลวง
 จนวนุบทเป็นนายใหญ่นนขอเตงเหลง ชาวบ้านเรียกว่ากมมก โฮ้วแปลว่า
 เสือตาทอง ถ้าเมนวาทานยอมจะเป็นคนอย่างพวกนนแลวกไปเขาอยทวด
 นตกว่า ไม่มีผู้ใดมาชมแห่งจบกมได้ เขยจได้พังกคควาถาหาเจททางตรา
 จะไปแย่งเขาเสียจะได้สำนักอาศัย จ้าจะไปตทวงทกอน คดแลวกนงสนทนา
 กนอยู่จนเวลาพลบจวนควา เขยจนอนอยู่ทโรงเขาเจงคนทงรุ่งจนเวลาเขา
 เขยจยเมงนเขาเจงได้บางเลกนอยกลาออกจากโรงเดินไปได้วันหนึ่ง พอ
 เวลาจวนเย็นเห็นเขาเลี้ยงชวสูงใหญ่ ไม่เห็นมบ้านเรือน เขยจกเดินเทยว
 ไปหาทพท พอเห็นหลวงจนวนุบทนงรูปร่างสูงใหญ่อยู่ใต้ต้นไมกเดินตรง
 เข้าไป หลวงจวนเห็นคนหนาดายสเชยวแปลกประหลาดมา กลกจนจบบงาว
 ถอไว้ เขยจรองถามว่าหลวงจวนมาแต่ข้างไหน หลวงจวนไม่ได้พดประการ
 ใด เดินตรงเข้าไปเอาจาวพนเขยจๆ เขากระบรวไว้ ต่อสได้หาสบเพลง
 ไม่แพชนะกัน หลวงจวนจึงถอยห่างออกไป ร้องห้ามว่าอย่าเพงต่อสกันก่อน
 ตวทานแซ่โตขอไรมาแต่ไหนเขยจว่าเราแซ่เขยชอง เดมเราเป็นชนนางท
 จชออยู่เมองหลวง หลวงจวนจึงถามอกว่าทานขอเขยจทเขากระบไปชายฆ่า
 งยตายนนทรอ เขยจว่าเพราะฆางยตายเขาจึงได้สกหนา กทานแซ่โตขอ
 ไรเลาจจจกซาพเจ้าหลวงจวนบอกวา เดมเราเป็นชนนางตาแห่งททตอยู่
 ในแกงเลียดเซยงก ก เมองเขยจนอนชชอสุดชม ฆาแต่โตวตายหนมาบวช
 เป็นหลวงจวน คนทงหลายจงตงขอเรียกว่าชวยฮ้อเสยง เขยจว่าทานกับ

ข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองเดียวกัน เดิมได้ข่าวว่าท่านอยู่ทวด ไตเซียวก๊กยกเหตุ
 ไฉนจึงได้มาลงตามถนน หลวงจันตขุมบอกว่าเดิมมาอยู่ทวด ไตเซียวก๊กยก
 ตเซียงเซียนขอเจ้าวัดให้เราไปเฝ้าสวนผักจึงได้รู้จักกับลมของครุฑหาร ภาย
 หลังกบไทยช่วยคิดร้ายลมของ ให้ผู้คุมสองคนเอาตัวไปฆ่าเสียที่กลางป่า เรา
 แจ้งความจริงไปเมืองของจิวคองช่วยลมของไว้ได้แล้วกลับมา ผู้คุมทั้งสอง
 บอกกบไทยว่าเราตามไปช่วยแก้ลมของไว้ กบไทยยกโกรธจะจับตัวเรา
 ไปทำโทษจึงได้หนีมาไม่มิตสำนักอาศัย เทียวไปจนถึงเมืองเซียงจิวเข้าไป
 ขอสุรากิน หมึงเจ้าของสุราเอายาเบือได้ เรากินสุราเข้าไปก็เมาไม่รู้สติ
 ตัว หมึงเจ้าของสุราจับมัดไว้คนเอาเงินทองแล้วจะฆ่าเสีย พอสามของ
 หมึงนั้นมาทันท้ามไว้ เอายามาแก้เราพ้นชนแล้วกพบดาสาบานเป็นพนอง
 กัน ขงชายผจญนขอเตยเซง ชาวบ้านเรียกว่าไซห่งจูแปลว่าคนสวนผัก
 หมึงภรรยาขอขงยเหนย คนทั้งหลายเรียกว่าไปเอียงแซแปลว่าบิศาจ
 หมึง สองคนผจญเมยผมอเซมแซงนิก เราพักอยู่ด้วยสหาวนกลามา บคน
 ได้ยินข่าวว่าทนายเลงชวมหลวงจันอยู่หลายสัรบรูป ควรจะเข้าสำนักอาศัย
 ได้ จึงตั้งใจมาหา หลวงจันที่เห็นใหญ่ไม่ให้เราเข้าเป็นพวกพ้องจึงได้สู้
 รบกัน หลวงจันตัวนายมนสู ไม่โตเราเอาเท้าเหยียบไว้จะฆ่าเสีย หลวงจัน
 เหล่านนเขาแก่เฒ่านายไปได้แล้วบิดประตุไว้แน่นหนา จะด่าว่าสักเท่าไรก็
 นงเสียไม่ออกสัรบ เป็นการจันใจไม่รูที่จะทำประการใด เวลาจางมานง
 อยทน เอียงไต้พงกมความยินดี ชวนกันนอนคางคนอยู่ทไตตนไม่ในป่า
 เอียงจางเลาคความชงชายกระบขางยตายไทพงทุกประการ แล้วบอกว่า—
 เขาแจ้งให้ข้าพเจ้ามาสำนักอาศัยอยู่ทนายเลงชว บคนหลวงจันบิดประตุ
 เสียไม่ให้เข้าไป เวลาพรงนทานกับข้าพเจ้ากลับมาหาเขาแจ้งด้วยกันจะได้

คิดอ่านต่อไป หลวงจันตขมกับเอียงนอนพูดกันอยู่ที่ใต้ต้นไม้จันตวาง
 เอียงกวาดหลวงจันตมาที่โรงเขาเงาโหลจกกัน เขาเงาเมความยินดีจิตใจ
 และสวามาเลียงหลวงจันตขมกับเอียงออก เอียงจึงบอกกับเขาเงาว่า
 หลวงจันตเขาเงาเลียงชวบดประตเสี้ยนแนหนาคะคิดประการใดดี เขาเงาว่า
 ทานทางสองถงผมอเข้มแข็ง หากว่าจะมาลัดกัหมนหนังกทำไม่หลวงจันตไม่ได้
 จะคิดลอบเอาชยชนะโดยฝีมือเหนจะเหลือกาลง ด้วยหลวงจันตเหล่านนรรักษา
 อยแต่เขตแดนทานนจะทำไม่เขาได้ ต้องคิดหาบายอย่างอนเถิด หลวงจันต
 ลุดขมพูดว่าเมื่อแรกเราไปหา หลวงจันตออกมาพูดข้างนอกไม่ให้เราเข้าไป
 บนเขาทล่านก เราจึงบอกว่าจะมาเข้าเป็นพวกพ้องอยู่ด้วย หลวงจันตไม่
 ยอมจึงเกิดวิวาทสู้รบกัน หลวงจันตนั้นเสียทีเราจะตีให้ตายพวกหลวงจันตมาก
 มาแก่กันไปได้แล้ว กบดประตไ้ไม่ให้เขาไปจะดำงาเท่าไรกนงเสียจะทำ
 อย่างไรดี เอียงจึงพูดว่า ทางเขาเงาเลียงชวตหนักหนาคควรจะสำนักอาศัยช่วย
 กันคิดอ่านแย่งชิงเอาให้จงได้ เขาเงาว่าข้าพเจ้ามอบายอยอย่างหนึ่งไม่
 แงงวาทานทางสองจะเหนตหรือไม เอียงว่าข้าพเจ้ากหมายจะพงสตบญญา
 ทาน เมื่อเหนอบายอยอย่างไรจงขแรงให้ข้าพเจ้าจะได้ทำตามเขาเงาว่าให้
 เอียงนุ่งห่มเสี้ยนใหม่แต่งตัวให้เหมือนกบชาวบ้านเหล่าน ข้าพเจ้าจะเรียกพ
 นองกบลุดจางมาให้หลายคนเอาตัวหลวงจันตขมมัดเขาแล้วช่วยกันคุมตัว
 กบเคืองมือไปเขาเงาเลียงชว ข้าพเจ้าจะรองบอกความหลวงจันตรูปหนงมา
 ขอสรากันที่โรงเงินทองกไม่ให้ แล้วพูดว่าจะไปบอกขนนางให้ยกกองทัพ
 มาจับหลวงจันตในวัดนไปให้สน ข้าพเจ้าจึงได้ช่วยกันจับตัวมาส่ง พวก
 หลวงจันตเหล่านนเหนกคงเบตประตให้เอาตัวเข้าไป ถ้าหลวงจันตเตงเหลง
 นายใหญ่ออกมา ทานทางสองจงจบฆ่าเสียก่อน ถ้าหลวงจันตเหล่านนดูฝีมือ

ท่านไม่ได้คงยอมตามภักดี ข้าพเจ้าคิดว่าท่านจะเห็นประการใด หลวงจัน
 ลุดชัมกับเฮยจ ได้พังกยนต์จึงว่าอธิบายของท่านตนักคงสมควรความปรารถนา
 แล้วชวนกันกินโต๊ะเสวยสราอยู่ที่โรงเขาเจงจวนเวลาค่ำ ครนรุ่งเช้าก็จัดหา
 เครื่องมอเตรียมไว้ ร้องเรียกพี่น้องกับลูกจ้างมามัดหลวงจันลุดชัมไว้ แล้ว
 พาขึ้นตรงไปทวัดไปจับบนเขาเจิงชว เขาเจิงจวร้องบอกตามอธิบายซึ่งคิด
 ไว้ทุกประการ หลวงจันเหล่านนได้พวงและเห็นเขาเจิงมัดหลวงจันคุมตัวมา
 ก็ไปแจ้งความกับ หลวงจันเตงเหลงไตของผู้นำใหญ่ตามคำเขาเจิงมาร้อง
 บอก หลวงจันเตงเหลงก็ตั้งใจพุดว่าไปเปิดประตูรับคุมเอาตัวหลวงจัน
 นนเขามาฆ่าเอาหัวใจกินแกมสราเสีย พวกหลวงจันทั้งหลายก็มาเปิด
 ประตูตามชนให้ เขาเจิงกับพวกนนคุมตัวไป และบนเขานนทางเดียว
 หลวงจันรักษาประตูเป็นชน ๆ เหมือนกับด่าน เครื่องศัสตราวุธพร้อมทุกสิ่ง
 เขากสูงชันตนไม่เรียงรายแน่นหนามไม่ใหญ่ และก้อนศิลาของไวทางสกัด
 ถ้ามุ โดยกกองทัพอจะบนชนไปบนเขา ก็เอาไม้และก้อนศิลาลงลงมาทับ
 ไฟรพลกตายสน ทางนอกชนไม่ได้ หลวงจันเตงเหลงไตของตนนายกับพวก
 หลวงจันและศิษย์เหล่านนไม่เกรงกลัวผู้ใดกล้าหาญนัก เฮยจกับหลวงจัน
 ลุดชัมเห็นกยนต์ เขาเจิงก็คุมตัวหลวงจันเตงชนไปบนเขาเข้าไปในประตู
 ตามชนถึงวัดกคุมเขาไปตรงหน้าหลวงจันเตงเหลง เฮยจกับเขาเจิงก็เข้าไป
 ยนนอยข้างหลังหลวงจันลุดชัม หลวงจันเตงเหลงไตของนนงอยบนโต๊ะม
 หลวงจันทหารยนนอยสองข้างซ้ายขวาหลายสิบคน ครนเห็นเขาเจิงกับพวก
 นนคุมตัวหลวงจันลุดชัมมายนนอย หลวงจันเตงเหลงไตของจึงดำวาเมอจัน
 กอนเจ้าถบเวียงเจบบวยอยย จนนได้ตัวมาจะทำให้หน้าใจจึงสั่งให้เอาตัว
 ไปฆ่าเสีย เขาเจิงกับเฮยจก็แกมมัดหลวงจันลุดชัมออกส่งาวสำหรับมือให้

หลวงจมนลตขม เอียงจากเขารกไล่ซาพนหลวงจมนเหล่านนหลวงจมนเตงเหลง
 เหนกตกใจจะวงหนีหลวงจมนลตขมทะเลงเขาไปเอางาวพนักกระษะหลวงจมน
 เตงเหลง ผ่าอกเป็นสองซีกตายในทันทนเอียงซาพนหลวงจมนทเบมททาว
 ตายประมาณสิบคน พวกหลวงจมนเหล่านนตกใจต่นว่นวาย เอียงจรงรอง
 ว่า ถ้าผู้ใดกลัวตายก็มายอมสามภกตเศยโดยต ถ้ามายอมก็จะซาเศยให้สน
 หลวงจมนทาทกรอยนนได้พงกชวณกนเขาสามภกตกบเอียง— และหลวงจมน
 ลตขมทงสน เอียงกบหลวงจมนลตขมกให้หลวงจมนเหล่านนจคการวากลาว
 อยู่ตามเต็มแล้วตรวจเงนทองทรพยสงของและเศมียงอาหารมอบให้คนเก่า
 ดุเศยบจ่ายตามเคย ให้จัดโต๊ะและสุรามาลเศยงกนเป็นทสบาย เอียงกบ
 หลวงจมนลตขมและเขาเงงกนโต๊ะเศพสุราพตจากนแล้ว เขาเงงกลากลับ
 ไป เอียงกบหลวงจมนลตขมได้เป็นนายอยู่ ณ วัดไปจับนเขายเลงชวแล้ว
 คอยมความสขสบายชวณกนไปตปลนหาเลยงชวตอยเนอง ๆ มีโต๊ะชาต

ฝ่ายเล่าโตวกวนกบกมิงโหวและททาวสับเศคคนนน รมเดินทาง
 ไปถึงเมืองเจจวอยู่พองตราสนไวกับมูรกษามเมืองแล้วกโหวโหวสองนายคอย
 สับชาวพวกโจรอยท มูรกษามเมืองเจจวอยู่เล่าโตวกวนกบททาวสับเศคคน
 นนรมเดินไปบักเกย ครนถงกพากนเขาไปค่านับ เนยสเกยตเห็นพวก
 ททาวนายกลบมากยนต สำคญวเขาของไปถึงเมืองหลวงแล้ว ครนไม่เห็น
 เอียงจรงถามว เอียงไปข้างไหนไม่เห็นมา พวกททาวบอกว เอียงคนน
 ใจคอกลาหาญแต่หาชอตรงต่อท่านไม เมื่อแรกออกเดินทางไปได้เจด
 แปดวัน เอียงจรงเรวตเศยมนตพวกซาพเจ้าให้ไปถึงตาบลองนกงแขวงเมือง
 เจจวอยู่ แต่ตรอนนกก ซาพเจ้าชวณกนเขาอาศัยใต้ต้นไม้ เอียงไปบอกโจร

ให้ปลอมเป็นพ่อค้าเขาเกวียนมากคอยอยู่ในป่า แล้วพวกโจรอีกพวกหนึ่ง
 แต่งตัวเป็นชาวบ้านหาบถ้ำสุรามารขาย พวกข้าพเจ้าหลงซอสุรามัน โจรที่
 หาบถ้ำสุรามารขายเอายาพิษใส่ในสุรา พวกข้าพเจ้าไม่รู้จักสุราเข้าไปเมา
 ไม่รู้สึกตัว โจรจับพวกข้าพเจ้ามัดไว้เก็บเอาเพชรพลอยใส่เกวียน แล้ว
 เชิญกับพวกโจรพากันลากเกวียนหนีไป พวกข้าพเจ้าหายเมาฟื้นขึ้นได้
 จึงไปฟ้องตราสนใจกรมรักษาเมืองเจจวู แล้วเล่าต่อกันให้ถึงโศกสองนาย
 คอยสืบข่าวพวกโจรอยู่ที่บ้านกรมรักษาเมืองนั้น พวกข้าพเจ้าสบเหตุคนกับ
 เล่าต่อกันกรบเดินทางมาทางกลางคนกลางวัน

เนยสเกิดได้ฟังกตกใจคิดโกรธยิ่งนัก จึงพูดว่าเชียวต้องโทษ
 เนรเทศมาเราชบเลี้ยงแต่งตั้งให้เป็นชนนางมยศศักดิ์ ห้ามความกัญญต่อ
 เราไม่ ถ้าแมนจับตัวมาได้จะเชือดเนื้อให้สุนัขกินเสียให้หน้าใจ แล้วจึง
 เขียนหนังสือไปถึงกรมรักษาเมืองเจจวูฉบับหนึ่ง มีความว่าให้สืบจับตัวโจร
 ผู้ร้ายกบสงของนนตงคนมาให้ได้ กลับอีกฉบับไปถึงชาวเกยบิดาภรรยา
 ฉบับหนึ่งมีความว่าผู้ร้ายมาแย่งชิงเพชรพลอยสิ่งของต่าง ๆ ที่จะเอามา
 ช่วยในการแซ่ดหนีไปเสียสิ้น ครั้นเขียนหนังสือแล้วเขียนผนึกมอบให้
 ชุณนางถือแยกกันไป ชุณนางถือหนังสือฉบับลาไปถึงเมืองหลวงก็เอา
 หนังสือส่งให้ชาวเกยรับมาฉกออกอ่านแจ้งความทุกประการแล้วกตกใจ จึง
 พูดว่าเมอกรงกอนบุตรเขยเราจคหาทศพยส่งของเงินทองมาช่วยการแซ่ด
 โจรผู้ร้ายแย่งชิงเอาไปสืบจับตัวก็ยังไม่ได้ ครั้นจคหาเพชรพลอยราคาถึง
 สิบหมื่นเหรียญ พวกโจรบังอาจมาแย่งชิงเอาไปเสียอีก ครั้นจะนั่งช้ำอยู่
 ก็ไม่ได้จึงส่งให้พนักงานมัตราให้ชุณนางคนสนิท เป็นข้าหลวงถือออกไป
 จับโจรผู้ร้าย ณ แขวงเมืองเจจวู โดยเร็ว

ฝ่ายผู้รักษาเมืองเจจวอยู่ ไตรบทหงสอของเนยสเกยคแรงแล้ว กคค
 ตรกตรองหาของทางจะจับโจรผู้ร้ายเหล่านั้นให้ได้ พอคณใช้เข้าไปบอก
 ว่า มฆาหลวงถอหงสอของชวเกยไทชอมาแต่เมืองหลวงจะเข้ามาหาท่าน
 ผู้รักษาเมืองได้ฟังจนกว่า เห็นจะเป็นทองตรามาจับโจรผู้ร้ายคอกกระมัง
 กคคให้เปิดประตูใหญ่ออกรับชวหลวง ผู้รักษาเมืองออกมาคานับเชญตรา
 กคคชวหลวงเข้าไปข้างในจตทโหนงตามสมควรแล้ว— จึงพูดว่าข้าพเจ้ารับ
 หงสอของเนยสเกยคทราบแล้ว ได้จตทให้ทหารไปเที่ยวจับยังไม่แจ้งว่า
 พวกโจรสำนักอัยทโหนง ถ้าแมนจับตัวโจรผู้ร้ายได้แล้ว ข้าพเจ้าจะบอก
 เข้าไปให้ทราบ ชวหลวงจึงพูดว่า ชวเกยไทชอกำขบว่า ให้ทจนจับ
 พวกโจรเจ็ดคนที่ปลอมเป็นพ่อค้าเอาเกวียนบรรทุกพหุทวากับโจรอีกคนหนึ่ง
 หาบถังสุราไปขายกับตัว เอยจผู้คุมส่งของเนยสเกยคเป็นไส้คักของพวก
 โจรหนีไปด้วยกัน ให้ท่านจับตัวโจรเหล่านั้นเข้าไปส่งในสิบวัน ถ้าพ้นไป
 กคคจะมีความผิดชวตข้าพเจ้าผู้ ถอทองตรามากจะเป็นอันตรราย ตัวท่านจะได้
 ความลำบากต้องโทษเนรเทศไปอยู่เมืองไกล ถ้าไม่เชื่อข้าพเจ้าจงฉก
 ทองตราออกตามดูเถิด ผู้รักษาเมืองเจจวอยู่ ได้ฟังกคคใจกลวียงนักร จึงให้หา
 ชุนนางนายทหารกับนายอำเภอบ้านทุกแขวงทุกตำบลมาพร้อมแล้ว ชอตอ
 ชุนนางผู้กำกับสำหรับจับพวกโจรได้ตรวจตราตแลอยู่ตามตำบลเข้าไปคานับ
 ผู้รักษาเมืองจึงถามว่า คราวนเกิดโจรผู้ร้ายชนตำบลองนกงนนเจ้าหรือ
 ไม่ ชอตอว่าข้าพเจ้าทราบแล้ว ให้ทหารไปเที่ยวคอยจับยังไม่แจ้งว่าอยู่
 ตำบลใด ผู้รักษาเมืองโกรธนกร้องตวาดว่า บคคนเกิดเหตุชนกไม่สืบให้ได้
 ชวเกยไทชอมทองตรามากว่า ถ้าไม่ไคพวกโจรจะเอาตัวเราทำโทษเนรเทศ
 ไปเมืองไกล เจ้าเป็นผู ไคตรวจตราว่ากล่าวอยู่จะพลอยให้เรามาผิดด้วย จึง

สั่งให้ทหารเอาตัวสอดต่อไปสักหน้าไว้ก่อน ถ้าไปจับพวกโจรเหล่านั้นไม่ได้
 ก็จะทำโทษต่อไป— ทหารก็เอาสอดต่อผู้ตรวจไปสักหน้า แล้วให้ไปสืบจับ
 พวกโจรให้ได้โดยเร็ว สอดต่อคำนับลาไปที่สำนักปรึกษากับพวกทหารว่า
 เกิดโจรผู้ร้ายขนตงนเราจะคิดประการใดตจจะจับตัวได้ ทหารเหล่านั้น
 ก็นั่งอยู่ไม่พูดประการใด สอดต่อว่าเมื่อเรามความสขทานทั้งหลายมีทุกข
 เราช่วย ครองนเรามทุกขขอใหญ่จะปรึกษากับผู้ใดกนงเสยสนไม่เวทนา
 บ้างว่าเขาสักหน้าเราไว้คอยจะทำโทษแทนอยู่แล้ว ถ้าแน่นไม่ได้พวกโจร
 มากจะต้องเนรเทศไป ทหารเหล่านั้นว่าพวกข้าพเจ้ากราบลกถึงพระคุณของ
 ท่านอยู่แต่ไมรู ทจะทำอย่างไรจึงจะสืบจับพวกโจรเหล่านั้นมาให้ท่านได้กตอง
 นงอยู่ สอดตงยงมความวิตกมากชนกกลับไปถงบ้านกถอนใจใหญ่ภรรยาเห็น
 สวมหน้าตาไม่สบายจึงถามว่า ฉนนมเหตุส่งใดตจสักหน้าท่านผิดไปกว่าทุกวัน
 สอดตอบกกว่าเมื่อฉนก่อนนเกิดโจรผู้ร้ายชนตตามลตองนกงให้ทหารไปเที่ยว
 สืบจับกยงไม่ได้ตจ บตนมขาหลดงเชญทองตรามาวางให้จับพวกโจรเข้า
 ไปส่งโดยเร็วถ้าพนักกำหนดจะทำโทษผู้รักษาเมือง ๆ โกรธเรานักเอาไป
 สักหน้าไว้ก่อน ถ้าจับพวกโจรไม่ได้จะทำโทษเนรเทศไปเมืองไกล ภรรยา
 ได้ฟังกมความวิตก จึงพูดว่า ไมรู ทจะทำประการใดตามแต่บุญวาสนาจะ
 เป็นไปเกิด พดยงไม่ทนมจะขาดคำ พอสอดเซงมของมาถงและสอดเซงนนเป็น
 นกเลงเที่ยวเล่นเบย สอดตอพชายเกลยตชงนิก ครนเห็นสอดเซงมากโกรธ
 รตองตจว่า ไปเที่ยวเล่นเบยให้สบายเกิดจะกลับมาทำไม่แล้ว

สอดเซงได้ฟังก โกรธจะลงเรือนไป ภรรยาสอดตอควกมอใจเรียก
 สอดเซงไปถงบ้านจตหาสุรามาให้กิน สอดเซงพูดว่า คนอนเขามาหากจต

โตะและสวามาเลย เงามทองก็ให้เข้าไป นเป็นน้องรวมบิดามารดาเดียวกัน
 ยงจะได้เสียได้เห็นคนอนตกแดงไปเถิด ภรรยาฮอตตอวานองไม่รูเหตุ พ
 ชายของเจาพนมความทกขอย ควยครงนเกิด โจรุมรายชนทตาบลองนคน
 แยงชงเอาเพชรพลอยของเนยสเกยตไป บदनมทองตรามาไหลบจับโจร
 เหลานนกกยงไม่ได้ตว ผู้รักษาเมืองโกรธพชายเจาจงเฮาตวไปส็กหน้า-
 ใจกอน ถ้างับพวกโจรรายนนี้ไม่ได้จะเอาตัวทำโทษแทน พชายของเจา
 มความทกขหนัก ครนเห็นเจามาจงไดวากลวชน เจาอย่าถือโกรธเลย
 ฮอชงไดพงกหวเวาะแดงว พชายของเจาเห็นคนอนต อปถมภเขาทกคน
 เดยวนทกขมาตงตวเพอนฝูงทหลายทไดทาคุณใจ ไม่เห็นหน้าผู้ใดมาช่วย
 กนจับพวกโจรให้ได ถาแมนว่าอุปถมภขาพเจาผู้นองเหมือนกบเพอนฝูง
 เหลานนแดง เรองความรายนหาตองนงเบนทกขไม่ ถงไม่ได้ตวกคงได้ชาว
 ครวว ภรรยาฮอตตอเห็นฮอชงพุดชอบกถจงถามว่า ความรายนเจารูฮอย
 บางหรือ ฮอชงว่าไทพขาพเจาทกขเหลอทนแดงชวยแกไขพุดตงน
 กถกขนจะไป พสะโปกหน่วงใจ จตส่งชองกับสวามาให้ฮอชงกนออก แลว
 ไปเลาความชงฮอชงพุดให้ฮอตตอพงทุกประการ ฮอตตอเรียกฮอชงผู้นอง
 มาพุดว พนมทกขไม่สบายใจอย่าได้ถือโกรธเลย เจารูความพวกใจ
 ตาบลองนกงทลบทลคไปฮอยทไหน จงบอกพเถดเหมือนกบชวยชวตพไว้
 ฮอชงแกลวงว่า นองไม่รูเหตุผลอย่างไร พุดเลนกับพสะโปกอก ฮอตตอว่า
 เจาอย่าบตมบงเลยจงบอกเถด จะตอชบแทนคุณเจาให้หนักหนา แลวหยบเฮา
 เงินมาสบตาตงตงไทพ ฮอชงกไม่รับและวามไซจะเอาเงินทองเมื่อไร ถาถง
 ตวพแดงจงจะชวยให้พนภย การเลกนฮอยเทานไม่เบนไรนัถพจะคตแกไข

ได้ย่ำวัดกเลย ภรรยาฮอตต่อว่า การอนนสำคัญนกว่าไม่ได้ตัวผู้รายใน
 สิบวัน เขาจะเอาไปทำโทษ เจ้าจงบอกตามจริงเถิดจะได้คิดอ่านกันฮอตต่อ
 ชาถามอกเป็นหลายครั้ง ฮอตเชิงเสยฮอนวอนไม่ได้จึงบอกว่า เมื่อนักอนน
 ชาวเจ้าพบเพื่อนเล่นเบียดวักกันคนหนง ชวนไปเล่นทตบลดอนลกขจน
 เขาไปพุกทโรงเตยมของเฮงเซยวักคนหนง ครนรุ่งชนเวลาเขา กำนัน—
 นายอำเภอมาบ่าวร้องวามทองตรามาไห้เจ้าของโรงเตยมทาบญชไว้ว่า ถ้า
 ผู้ใดเดินทางไปมาค้าขายกให้ถามแซและขอตบลดบ้าน ใ้รู้ว่าเขาสินค้า
 มาแต่เมืองใดจะไปขายทไหนกให้จดบญชไว้ทงสน พอดงเดือนหนงนาย
 อำเภอมาตรวจดูบญชทุก ๆ ตำบล เฮงเซยวักไม่รู้จักหนงสอจางไห้ชาวเจ้า
 จดบญชอยู่ครงเดือน ครนถง ๓ ๖ ๗ เดือนหนงทกชนตามคามพวกหนงเจตคน
 เขาเกวยนบรทกพทรามาสำนักทโรงเตยมของเฮงเซยวักชาวเจ้าเห็นเตยว
 ไ้กักจาดได้ เตยวไ้กคนนอยตบลดตงเคยชง แขวงเมืองฮนเสยกยชนกบเมือง
 เจจวฮู้ เดิมจะรู้จักเตยวไ้กนนเพื่อนชาวเจ้าคนหนงเล่นเบียดเสยชวณกัน
 หนีไปหาเตยวไ้ก ๆ ก็ออกเงินไซหนีไห้เขา ชาวเจ้าจึงรู้จัก ครนพวกทกคน
 กบเตยวไ้กเข้าไปสำนักโรงเตยม เฮงเซยวักถามแซและขอจะไห้ชาวเจ้า
 จดบญช พวกทมากบเตยวไ้กคนหนงหน้าชาวมทนวดชาอรูปร่างดี บอกว่า
 เป็นพวกแซล อยู่ ณ เมืองฮจจวเขาเกวยนบรทกพทราจะไปขายเมือง
 หลวง ชาวเจ้ากจดบญชตามคามาบอก แต่สงสัยวว่าเตยวไ้กเป็นตจ
 นายอยทตบลดตงเคยชง เหตุไฉนจึงบอกวว่าแซลอยู่เมืองฮจจว
 ครนรุ่งเขาพวกเจตคนกไป ชาวเจ้ากบเฮงเซยวักเจ้าของโรงเตยม
 ไปเล่นเบียดทตลาด ครนถงหนทงตามยกพบชายผู้หนงทาบถงมา เฮงเซยวัก

รู้จักนรองว่า เป๊ะตวอกอ แปลว่า พะเซเป๊ะหามอะไรจะไปข้างไหนชาย
 ทาบถงบอกวาทาบนาสมสหายชจะไปช่วยชาวบ้านแลวชายผู้นนกกเดินเลยไป
 เฮงเซียงยบอกกับชาวพเจ้าว่า คนททาบถงสรานนขอเป๊ะสิน เป็นนกกเลง
 เล่นเหมือนนกน ครนรังชนอกวหนงกโตชาวว่า พอคากวายนเจตคนแกล่ง
 เฮวสุรายาเนือไปชายพวกทคุมของมาแลวชนเฮาเพรชพลอยไป ชาวพเจ้า
 แจงความกคคเห็นวาคงจะเป็นเตยวโกแนแลว ถ้าไปเฮาตัวเป๊ะสินมาซัก
 ถามกคงโตความจรง บัญชนนชาวพเจ้าโตเซชนกับมอเอง พอยวาระแวง
 สงสัยเลย

ฮอตโตโตพงกยนต พาสอเซงไปหาผู้รักษาเมืองเจจวฮู ถึงทชางใน
 แจงความตามชงฮอตเซงมาบอกแต่ตนจนปลายถวนถทุกประการ ผู้รักษา
 เมืองสงโทชนนางกรมการแปด กับ ฮอตโต ฮอตเซง ไปจับตัวเป๊ะสิน ฮอตโต
 ฮอตเซง คำนับลาพาชนนางกรมการไปถึงโรงเตยม ก็เรียกเฮงเซียงวยามา
 เป็นพยวนรบตรงไปบ้านเป๊ะสิน

ขณะนเวลาตกประมาณยามสามเศษ ไปถงบ้านเป๊ะสินกเรียก
 ให้เบ็ดประตุรบ โตยนเสียงเป๊ะสินพูดอยู่กับภรรยาว่า ไรค่อนนรอน
 หวอหนากไมรู แต่ไมมเหงอเลยเห็นจะตายเสียดอกกระมัง พอภรรยา
 เป๊ะสินโตยนเสียงคนมารองเรียกกเบ็ดประตุออกไปดู พวกเหล่านนกกตรู
 กนเขาไป เห็นเป๊ะสินบวายนอนอยู่บนเตยงกตรงเขาบเป๊ะสินกับภรรยา
 มัดไว้ ชกถามเป๊ะสินกับภรรยาถไมรบ ชนนางแปดคนเข้าคนในท้องเวอน
 เห็นคนโตเตยงนอนไมเสมอกนกกชตกลงไปตุลกประมาณสองคอกเศษ พบ

เงินและทองกับเพชรพลอยก็เอาขึ้นมา แปะสนเห็นเขาค้นพบดังของดงนน
ก็เสียใจ สิ้นนามิตปกติ สอดต่อกับขุนนางทงแปดกคุมตวแปะสนกับ ภรรยา
และสิ่งของของคนใด มาในเวลากลางคน พอสว่างถึงบ้านผู้รักษาเมือง ๆ
ออกนงยังโรงชำระเอาตวแปะสนเข้าถามถามแปะสนก็ไมยอมรับ ผู้รักษา
เมืองว่า ความร้ายนผู้ไปจับเขารูว่าเตยวโก่นายอำเภอเป็นต้นคิด เหตุใดน
เจ้าไม่ให้การไปตามความจริง ก็ให้ทหารเขย่นหลายสิบที่ แปะสน
เจ็บบ่วยเจียนจะขาดใจตาย ทนไม่ได้กตองรับว่าเตยวโก่นเป็นต้นคิดจริง—
แต่อกทกคนเตยวโก่นักชวนมาแต่ไหนข้าพเจ้าไม่รู้จัก ผู้รักษาเมืองว่า ถ้า
กระนั้นไปเอาตวเตยวโก่นมาถามก็คงได้ความ จึงส่งให้เอาตวแปะสนกับ
ภรรยาไปจำขังไว้ในคุก ผู้รักษาเมืองใจอูฮู จึงเขย่นหนังสือไปถึงผู้รักษา
เมืองขุนเสยยกยดบับหนงว่า ให้จับเตยวโก่นายอำเภอตำบลบ้านตงเคยขง
ส่งมาโดยเร็วแล้วมอบให้สอดต่อกับงโหวสองนาย ที่เล่าโตกวนให้อยู่กับ
ทหารอกยสคบคนถือไปสอดตอ งโหวและทหารค่านับลาตรงไปถเมืองขุนเสย
กุกย สอดต่อโหวงโหวกับทหารหยุดพักอยู่ที่โรงเตยมาก่อน สอดต่อหนังสือไป
แต่ผู้เตยวถึงโรงขงระหนาบานผู้รักษาเมืองเวลาเที่ยง ผู้รักษาเมืองกรมการ
เล็กกลับไปเสยสน สอดต่อกไปทโรงชายนารา ซอกนแล้วถามเจ้าของโรงว่า
เวลาอนนผู้รักษาเมืองกรมการไปไหนหมดไม่เห็นมาชำระความเจ้าของโรง
บอกว่า วนนไม่เห็นมถอยความสิ่งใด เจ้าเมืองกรมการกลับไปบ้านเสย
แต่เวลาเขาแล้ว สอดต่อจึงถามว่า ขุนนางพนักงานทสำหรับเขาหนังสือ
ไปเสนอผู้รักษาเมืองน ขออะไร อยู่ที่บ้านไหน พอขุนนางพนักงานเดินมา
ตามถนน เจ้าของโรงทบอกผู้ทเดินมานนแหละเป็นขุนนาง สำหรับ

รับหนังสือไปเสนอผู้รักษาเมือง ก็ปรากฏว่าคนใดบ้างคนบุญชาวก้าว
 ยืนบ้าง สอดส่องเห็นขนนางผมหงอกปรากฏตาจางถามว่าชออะไร เจ้าของ
 โรงบอกวาแซของชอ กง คนทั้งหลายเรียกว่าโฮวชองกงเป็นชาวเมือง
 ฮุนเสยกย ตามลบนานของเกชัง เป็นคนชอสุดยักตัญญู การหนังสือชาน
 ชานาญคดองแคลวด มารดาตายยังแต่บตาบมองชายคนหนึ่ง ตัวชองกง
 นนเขาท้าวราชการเป็นขนนางผมหงอก รุกการงานลงชงใจคอโอบอ้อมอารีนัก
 คนทมมมอแซมแซมมาสามภักตเป็นพวกพ้องมาก ผู้ใดอยากจนขัดสน
 สิ่งใดมาหากให้เงินทองข้าวของทุก ๆ คน ถ้าผู้ใดทุกข์ขัดด้วยอดอยาก
 เล็กน้อยยกห้ามปรามไกลเกลียดเสมมิให้ยดยาวได้ ราษฎรชาวบ้านพากัน
 สรรเสริญนับถือมาก ชอเสียงปรากฏไปทุกบ้านทุกเมือง คนที่รู้จักชออยาก
 จะเขาอยู่เป็นพวกพ้องทั้งสน ถ้าเวลาว่างอระการงานไม่มี ก็ฝึกหัดเพลง
 ฮาวุธต่าง ๆ คดองแคลวด มมอแซมแซม คนทั้งปวงเรียกว่า กบิลโหว
 แปลว่า ผันตกลักตองตามฤดู ผลไม้ทั้งปวงกข่มขนงดงามไม่เป็นอันตราย
 ครนชองกงกับชายผมหงอกเดินมาถนหน้าโรงทชายนาชา สอดส่องมาไกล
 กอดอกมาเชิญเขามาถนถนนาชา ชองกงเห็น สอดส่องหมทวงทเป็นขนนาง
 จงถามว่า ท่านมาแต่ไหน สอดส่องว่า เชิญท่านสนทนากับข้าพเจ้าก่อนเถิด
 ข้าพเจ้าจะเล่าความโหฬาง ชองกงก็เข้าไปในโรงค่านับกันตามธรรมเนียม
 แลว ชองกงจงถามว่าท่านแซ่ใดชอไร สอดส่องว่าข้าพเจ้าชอชอต่อ เป็นขนนาง
 ตำแหน่งกรมเมืองอยู่ ณ เมืองเจิวฮุดจท่านแซ่ใด ชอใดเล่า ชองกงว่าเรา
 แซของชอ กง สอดส่องได้ฟังกคกเขาถนถนบแลวพดว่า ข้าพเจ้าได้ข่าวเล่าลือ
 ชอเสียงท่านปรากฏนักหนา วนนโตมาพบกคแลวและเชิญให้ชองกงถนถ
 สมควร จดทนายามาให้ถนแลว ชองกงจงถามว่า ท่านมาด้วยธุระสิ่งใด

สอดส่องความสำคัญเป็นข้อใหญ่ ข้าพเจ้าจึงต้องมาเองผู้รักษา
 เมืองเจิวฮงหมหนงสอดมาด้วยฉบับหนึ่ง ของกงวาถาดงนนักตองจตแจ่งเสย
 โดยเร็วด้วยไม่ทราบว่าเรื่องความสิ่งใด สอดส่องว่าท่านเป็นชนนางทำราชการ
 ด้วยกนถงจะบอกกับท่านก็ได้ จึงเล่าความเรื่องโจรผู้ร้ายติดตามสองนกงให้
 ของกงฟังทุกประการ แล้วว่าชวเกยไท้ขอให้ชนนางสองนายมากอยกำกับ
 จับพวกโจรกับของกลางส่งเข้าไปโดยเร็ว ของกงว่า ถ้าไม่มีชนนางผู้
 กำกับมากตองจับตัวส่งให้ท่านไปจนได้ ซึ่งพวกโจรเจ็ดคนทแะประตั้นชด
 มานนขอไร สอดส่องบอกวาชอเตยวโก๋ นายอำเภอตำบลบ้านตงเคยชงเป็น
 ตนคิด ออกหกดคนนหยงไม่รู้จักชอว่าจะเป็นผู้ใด ของกงได้ฟังก็สะดุ้งใจนึก
 ว่าเตยวโก๋เป็นคนชอบชอชมาศัยรักใคร่กับเรา บัดนี้มาทำให้เกิดการใหญ่ชน
 ถ้าจับตัวส่งไปก็คงตาย จำเราจะตองช่วยชีวิตไว้ก่อนเมื่อคิดแล้วจึงแกล่ง
 พุดว่า เตยวโก๋ประพฤติกวไรไม่ชวบ้านตำบลนตเตยนพนทาทุกคนยัง—
 จะมากดกาเรบคบเพื่อนผู้ทำการทจวตอกเห็นชวตเบนอนตรายเสยแน้แล้ว
 สอดส่องความเรื่องนทานกรูอยู่ เชิญไปจัดการเสยโดยเร็วเถิด ของกง
 ว่าชงจะจับนงายเปรียบเหมือนปลาชงใจในอ่าง ถ้าไปถึงเมื่อไรก็จับได้
 เมื่อนนแต่ท่านตองเอาหนังสือไปวางกับผู้รักษาเมืองเองจึงจะได้ ตามแต่
 จะสั่งให้ชนนางนายทหารผู้ใดไปจับ ตัวเราเป็นผู้นอยจะรบหนงสอดจกออก
 อานจัดการไปจับกมตามกำลังนนไม่ได้ สอดส่องว่าถ้าผู้รักษาเมืองมาว่า
 ราชการ ท่านจงช่วยนำข้าพเจ้าเอาหนังสือไปวางด้วย ของกงว่าเวลาเช้า
 ออกวาราชการครงหนงแล้ว ยงเวลาบ่ายออกครงหนง ถ้าผู้รักษาเมือง
 มาว่าราชการเราจึงจะบอกให้ทราบ ท่านจงคอยอยู่ที่นทกอนเถิดแล้วเรียก

เจ้าของชายนำยามาสงวาทาทานสอดต่อจะกินน้ำชามากน้อยเท่าไรอย่าได้
 ขัดชนเงินทองนั้นเราจะคิดให้ตามราคา แล้วเดินมาที่หน้าโรงชำระ ส่งพวก
 ขนนางกรมการตรวจกณจา ถ้าตรวจมาเมืองมาวราชการ เจ้าจงจัดหาของ
 ที่เคยใช้ไว้ให้พร้อม เราจะไปบ้านสักครู่หนึ่งจึงจะกลับมา ส่งแล้วก็เดินไป
 หลังโรงชำระขึ้นมาขึ้นไปทางประตูเมืองทิศตะวันออกออกไปยังบ้านเตี้ยวงไก่อ
 ณ ตำบลตั้งเคียง

ฝ่ายอวนเขียว อวนเขียวเหงา อวนเขียวขิด สามคนพี่น้องได้
 ของแบ่งบนแลวดาเดี่ยวไก่อกับพี่น้องเหล่านั้นกลับไปบ้าน ไก่อหยง เล่าตง
 กงขุนสนอยู่ที่บ้านเตี้ยวงไก่อเวลานั้นเดี่ยวไก่อกับไก่อหยง เล่าตง กงขุนสน
 สคนนางเสพรายอยู่ พอคนใช้เข้าไปแจ้งกับเดี่ยวไก่อว่าของกงมาหาท่าน
 เดี่ยวไก่อจึงถามคนใช้ว่า ของกงมาคนเดียวหรือหลายคน คนใช้บอกว่า
 ขมาคนเดียว เดี่ยวไก่อจึงคิดว่าของกงมาแต่คนเดียวคงจะมีเหตุการณ์
 ดั่งใดเป็นแน่ ก็ออกมารับเชิญเขาไปข้างใน ของกงจูงมือเดี่ยวไก่อไปใน
 หลบ เดี่ยวไก่อถามของกงว่าท่านมาหาข้าพเจ้ามีธุระสิ่งใดหรือ ของกงว่า
 ท่านยังไม่รู้เหตุ ข้าพเจ้ากับท่านก็เป็นพรรคใครกันสนิทจึงได้รีบวิ่งมา ด้วย
 รัความร้ายวาทคนนั้นเขาจับแปะสันไปได้ ชัดว่าท่านเป็นต้นคิด นอกถว่า
 นนหารจากไม่ ผู้รักษาเมืองเจียนฮู่ ให้สอดต่อถหนึ่งสอดคุมทหารมาล้อมอยู่
 เอาหนึ่งสอดไปวางแล้วก็จะมาจับท่าน สอดต่อไปพบเรา ๆ ล้อลวงถามได้
 ความจริงได้รีบมาแจ้งแก่ท่าน ๆ จึงคิดอ่านหลบหนีไปเสียโดยเร็วเถิด ถ้า
 เมื่อน้ำชาอยู่เขาพากันมาจับเอาตัวไปใดก็พากันเป็นอันตราขายบับเขิน เดี่ยว
 ไก่อได้ฟังก็ตกใจ จึงพูดว่าท่านรีบมาบอกเหมือนกับช่วยชีวิตไว้พระคุณเป็น

๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ทขงและพวกชาวเขาเจตคนดวยกน แต่อนเขยวขย อนเขยวเทง
 อนเขยวขดตามคนพนองน เขาแบ่งบ้นเอาชาวองกลบไปตำบมบ้าน
 เจยะชวนแลว ยงอกสามคนอยู่สวนดอกไม้เขยวท่านไปพบปะให้รู้จักกันก่อน
 พดแลวพวกกนของกงไปสวนดอกไม้ เตยวโกจึงบอกวาคนนชอโรงหยง
 คนนชอเลาตง เป็นชาวเมืองตงโลวจว หลวงจนนชอองกงชุนสันเป็นชาว
 เมืองกจว คนทงสามกลุ่กชุนคานบชองกง ๆ รมคานบรู้จักกันแลว จึงพูด
 วาชาวเขาจะลาไปก่อน ท่านจงคิดผอนปรนชนชาวองทนีไปโดยเร็วเถิด
 พุดตงนนแลวก็ออกมาชนมารบกลบไปยังโรงชำระ ณ เมืองเจจวชู้

ฝ่ายเตยวโกครนชองกงกลบไปแลวจึงถามโรงหยง เล่าตง กงชุน
 สันว คนทกลบไปนันทานทงสามรู้จักหรือไม โรงหยงวาเป็นการควนไม้ทน
 จะพูดจาและจำไม่ได้ถนต เตยวโกวาพนองทงสามยังไมรู นหากวาเป็น
 บุญชองพวกเรานักทนาถาทานทกลบไปไมมาบอกความไหวแลวก็จะพากัน
 ตายทงสน โรงหยง เล่าตง กงชุนสันตกใจถามวาคความร้ายแห่งเราน
 เกิดเหตุชนแลวหรือ เตยวโกวาเขาจับแปะสันได้ชดมาถงพวกเราเจตคน
 ผรกษาเมืองเจจวชู้ ให้ชอตงถอทงตรากับคมททาวมาจะจับพวกเราชายผู้
 นนพดลอลวงถามไคความแลวจงรบบอกให้รู ถ้าชายผู้นนกลบไปถึงเขา
 กกงจะมาจับพวกเรา จะคิดอ่านประการใดดี โรงหยงถามวาชายผู้นนเข้าได้
 ชอไร อุตสำหรับมาบอกความไหวก่อนบุญคุณนักทนา ถ้าหาไมเขาคง
 จับพวกเราไปไคเตยวโกวาแชรชองชอง เป็นชุนนางฝ่ายบ้นตาแห่งทรบ
 หนงสอ และทงตรางจึงได้รูความ โรงหยงวาเรากโดยนชาวมาชานานแลว
 วา ชองกงคนนตนกอยู่เมืองเตยวกนกกจวรงแต่ไมรู้จักเล่าตงกง ชุนสันวา

ทชาวบ้านตงขอเรียกจากบตีโหของกงเหมงคนนหวมมิใช่เดี่ยวโก้ว คือ
 ของกงนแหละ และกับเรารักใคร่ได้สาบานเป็นพี่น้องกัน บदनการจวนตัว
 สำคัญนัก ท่านซันแสะจะคิดอ่านอย่างไรดี โงวหยงว่าอธิบายถึงสามสิบหก
 อย่างแต่สู้หนีไปเสียไม่ได้ เดี่ยวโก้วว่าพวกเราจะหนีไปอยู่ที่ไหนดี - โงวหยง
 ว่าเราคิดไว้แล้วท่านจงจัดทรัพย์สินของเพชรพลอยใส่หีบ แล้วล่องหน้าไป
 อาศัยอยู่ตามลเจยะเกียดชวณบ้านอวนเขยวย แต่ให้รีบบอกกับอวนเขยวย
 วิตวเสยกอน อย่าให้สามพี่น้องสามคนตกใจ เดี่ยวโก้วว่าชงอวนเขยวย
 กับพี่น้องทั้งสามเป็นคนหาปลา พวกเราจะไปสำนักอาศัยเห็นจะไม่ได้ตอก
 กระทบง โงวหยงว่าท่านไม่เข้าใจที่ตามลเจยะเกียดชวณบ้านอวนเขยวย
 กับเขาเนียชวเปาะใกล้กัน ที่ตามลไม่มีผู้ใดไปรบกวณข่มเหงได้ ทหาร
 หวงเมืองทั้งหลายก็เกรงกลัวทุกแห่ง เราพากันไปสำนักอาศัยอยู่ถนนกอน
 ถ้าเห็นไม่พนักจวนตัวแล้วมาจึงหนีไปเข้าเป็นพวกเขาเนียชวเปาะเสยก
 ทำไม้กับพวกเราไม่ได้ เดี่ยวโก้วว่าท่านคิดตงนกดอยู่ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า
 ไม่ใช่เป็นเพื่อนผู้รู้จักกันมาเต็มตาแม่พวกเขาเนียชวเปาะไม่รับเราไว้เป็น
 พวกพ้องท่านจะคิดประการใด โงวหยงว่าเพชรพลอยเงินทองของเราถมไป
 แบ่งปันให้เขาบ้างแล้วยอมตัวเขาให้เขาใช้ก็คงรับไว้เป็นพวกพ้องเดี่ยวโก้ว
 ว่าถ้ากระนั้นเราจะจัดทรัพย์สินของเงินทอง ใส่หีบให้คนใช้เขาไปก่อน
 ท่านซันแสะกับเล่าตงจงคุมไปที่บ้านอวนเขยวยกอนเอาทรัพย์สินของไว้แล้ว
 ท่านจงมาคอยรับเรากับกงซนสนทกลางทาง แล้วจัดเอาเพชรพลอยกับ
 ทรัพย์สินของเงินใส่หีบไว้แปดหีบ มอบให้โงวหยงกับเล่าตงคุมหีบออก
 จากตำบลบ้านตงเคยชงตรงไปยังตำบลเจยะเกียดชวณ เดี่ยวโก้วจึงจัด -
 รวบรวมชาวของที่บ้านไว้แล้ว ถ้ามว่าผู้ใดจะไปด้วยกับเราหรือไม่ ที่ไม่

ไปก็ให้เงินทองข้าวของไปทำมาหากันตามสบาย พวกทริคใคร่เที่ยวไถ่จะ
ไปด้วย ก็ช่วยกันเก็บรวบรวมทรัพย์สินของเงินทองได้หาบเตรียมไว้

ฝ่ายของกงกมลมาถถึงเมืองฮันเสยก็ เห็นสอดตองคอยอยู่ที่โรง
ขายนาชากลงจากมาถามว่าท่านคอยอยู่นานขอภัยด้วย ข้าพเจ้าไปนั่ง
สนทนาคอยผู้รักษาเมืองที่โรงข้าวระด้วยกนเถิด พุดแล้วก็พาสอดตองไปยัง
โรงข้าว

ฝ่ายซิบนบนผู้รักษาเมืองฮันเสยก็ ครนลงเวลาออกจากราชการ
ของกงเขาหนีสอดเขาไปแจ้งความว่า ผู้รักษาเมืองใจชั่ว ให้สอดตองนาง
ตำแหน่งกรมเมืองนำหนังสือมาวาง ด้วยเกิดใจผู้ร้ายสำคัญนัก ซิบนบน
รับหนังสือมาฉกฉกอ่านแจ้งแล้วตกใจ จึงพุดกับของกงว่าความร้าย
สำคัญนัก ชั่วเกียไท่ซือให้ขุนนางถือทองตราคมมู กากบมาให้เร่งจับโจร
ผู้ร้ายให้ทันกำหนดให้จงได้ ของกงว่าถ้าไปจับกลางวันกลัวพวกโจรรู
จะหลบหลีกหนีไปต่อเวลากลางคืนตรงไปจับเอาเดี่ยวไถ่ นายอำเภอให้จงได้
ออกหกกคนนอนอยู่ในเตี่ยวไถ่เหมือนนกบไตตวเหมือนกัน ซิบนบนว่าเดี่ยวไถ่
คนนเขาเลาเลอวาตบญญาผสมอเขมแซง เหตุไฉนจึงได้คดกำเรบทำการ
ทุจริตตั้งแล้วให้หาขุนนางผู้หนึ่งขอไม่ปรากฏ กับจูง ดยเหงนายทหาร
ทั้งสองมาส่ง ไท่คมทหารเดินเท้าและทหารมาประมาณร้อยคน กับทหารและ
ผู้กำกับมาด้วยสอดตองให้ไปจับเดี่ยวไถ่ตามลบ้านตงเคยซง ขุนนาง
ผู้หนึ่งกับนายทหารทั้งสอง และสอดตองมาจตทหารพร้อมด้วยเครื่องศัสตราวุ
ธแล้วออกจากเมืองฮันเสยก็ไปในเวลากลางคืน ไถ่จะถึงตวบลตงเคยซง
บ้านเดี่ยวไถ่ พบศาลเจ้าอยู่แห่งหนึ่งชวนกันเข้าไปหยุดพักดท่วงที่ทางจะ
เข้าบ้านเดี่ยวไถ่ และจูงกับดยเหงนายทหารเมืองฮันเสยก็สองคนน เดิม

ก็เคยไปหาเดี่ยวไก่อ ๆ ให้เงินทองอยู่เนื่อง ๆ นายทหารทั้งสองคิดจะให้
 เดี่ยวไก่อหนีไปเสีย ดยเหิงนายทหารจึงพูดว่า ทนทางจะเข้าไปบ้านเดี่ยวไก่อ
 นนมอยุ่สองทาง หน้าบ้านทางหนึ่งหลังบ้านทางหนึ่ง ถ้าพวกเขาเข้าทาง
 หน้าบ้าน พวกเดี่ยวไก่อคงจะหนีออกทางหลังบ้าน ถ้าเราเข้าจับทางหลัง
 บ้าน พวกเขาคงจะออกทางหน้าบ้าน ด้วยเดี่ยวไก่อนั้นสติปัญญาดีมมอ
 กเข้มแข็งที่ไหนจะยอมให้พวกเราจับได้โดยง่าย พวกโจรทุกคนกับผู้คน
 บ่าวไพร่เดี่ยวไก่อมาช่วยกันต่อสู้ ตหักออกมา พวกเขาที่ไหนจะต้านทานได้
 ข้าพเจ้าเห็นว่าให้จตุตถกุมทหารไปเข้าทางหลังบ้าน ตจข้าพเจ้ากับพวกท่าน
 ไปเข้าทางหน้าบ้านพร้อมกันแล้วรอกให้องชน เดี่ยวไก่อกับพวกพ้อง—

เหล่านั้ตจใจพากันวิ่งออกมาด้วยไม่แจ้งว่าเหตุการณ์สิ่งใด ถึงจะคิด
 หนีไปก็ไม่พ้น เราคงจับตัวเดี่ยวไก่อได้โดยง่าย ท่านหลายจะเห็นเป็น
 ประการใด ลุงเหิงและขุนนางทศรักษาเมืองหันเสียกยให้ลากับมานนถ
 เห็นชอบด้วย จึงส่งให้จตุตถลุยเหิงคุมทหารไปคนละครึ่ง จตุตถบอกว่าขอ
 ทหารให้ไปกับข้าพเจ้าสักสามสิบคนก็จะจับตัวเดี่ยวไก่อได้ พุดแล้วจตุ
 ทหารสามสิบคนตรงไปหลังบ้าน ขุนนางผู้กำกับและยอต่อ ดยเหิงคุมทหาร
 ไปใกล้จะถึงบ้านเดี่ยวไก่อก็ประมาณยามเศษ ขุนนางผู้กำกับและนาย
 ทหารกลงให้จตุตถเปล่ง ตรงเขาลอมสกัดหน้าบ้านเดี่ยวไก่อไว้ จตุตถคุมทหาร
 สามสิบตรงไปทางหลังบ้านไม่มคบเปล่งคิดจะปล่อยให้เดี่ยวไก่อหนีไปเสียก
 คุมทหารเข้าช่มอยุ่ทหมด ๆ

ฝ่ายลยเหิงกคคิดจะปล่อยให้เดี่ยวไก่อหนีไปเสียเหมือนกัน ครนจุด
 คบเปล่งสว่างแล้วจตุตถให้ทหารรองออองชน

ขณะนั้นเตียวโกกำลังเก็บทรัพย์สินของไต้หามอยู่ คนใช้เข้าไป
 แจ้งว่าพวกทหารมาล้อมหน้าบ้านไว้แล้ว เตียวโกได้ฟังดังนั้นตกใจ จึง
 ให้พวกเหล่านั้นจุดไฟเผาบ้านชนทางสน เตียวโกกับกงซุนสนก็คุมหา
 ทรัพย์สินของเงินทองออกทางหลังบ้านไป ขณะนางผู้กำกับกับฮอตโตและ
 ลุยเหิงนายทหารเห็นไฟติดบ้านเตียวโกชนทางสตกแสงไฟสว่าง ก็รีบทหาร
 หักพงประตูปะเข้าไปดูไม่เห็นมีผู้คน ลุยเหิงนายทหารร้องว่าจับตัวให้ได้

ฝ่ายเตียวโกกับกงซุนสนคุมหาออกทางหลังบ้าน จุตงคุมทหาร
 คุมอยู่หมด เห็นเตียวโกคุมหาออกมาร้องบอกว่า เรามาชุมนุมคอยบอกท่าน
 ให้รีบไปโดยเร็วเถิด ขณะนั้นเตียวโกกำลังตกใจ คุมหารีบไปไม่ได้ยิน
 ครั้นเตียวโกไปพ้นแล้วจุตงก็คุมทหารหักพงประตูลงบ้านเข้ามา ร้องด้วย
 เสียงดุดังว่า ทหารข้างหน้าบ้านจับตัวได้แล้ว ผู้กำกับกับฮอตโตและลุยเหิง
 ได้ฟังเสียงจุตงก็ให้ทหารเที่ยวค้นหา จุตงบอกกับทหารว่าช่วยกันเที่ยว
 ค้นหาจะมิผู้ใดแอบอยู่บ้าง ตัวเราจะไปตามทาง จุตงตามเตียวโกไปทัน
 เตียวโกเห็นจุตงนายทหารตามมาจึงร้องถามว่า ท่านตามข้าพเจ้ามาด้วย
 เหตุอันใด จุตงเหลียวไปก็ไม่เห็นมีผู้คนก็บอกเตียวโกว่าเรานักกลัวลุยเหิง
 นายทหารจะไม่เข้าใจ จึงได้พุดล่อดวงให้ลุยเหิงคุมทหารเขาล้อมหน้าบ้าน
 เราคุมทหารมาทางหลังบ้านเข้าชุมนุมอยู่ พอเห็นท่านพาพวกพ้องออกมา
 แล้วเราจึงตามมาแจ้งความให้ทราบท่านจึงเร่งไปเข้าสำนักทศาเนยซวเปาะ
 เกิดจึงจะมีความสุข เตียวโกว่าท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ครึ่งบุญคุณ
 นักหนาสืบไปภายหน้าจะตอบแทนคุณให้จงมาก พอพุดดังนั้นได้ยินเสียง
 ลุยเหิงร้องว่า พวกทหารตามจับตัวมาได้ จุตงว่าเชิญท่านรีบไปเถิด
 เราจะกลับไปพุดล่อดวงให้ลุยเหิงกับทหารให้ไล่ตามไปทางอื่น พุดแล้ว

จตุตถกกลับมารองบอกลยเหงว่า ท่านจตุตถทหารได้ตามไปทางทิศตะวันออกจับตัวให้ได้ เราจะตามไปทางนี้ ลยเหงจตุตถทหารได้ตามไปทางทิศตะวันออก จตุตถกกลับตามเดี่ยวโกไปทางเก่า ครั้นเดี่ยวโกไปไกลแล้วก็จะกลับหลังพอเห็นขนนางผู้กำกับและฮอตตอจตุตถทหารตามมาทัน จตุตถกทำแบบตกลมมาลงนอนกลดงอยกลางทาง พอพวกเหล่านั้นมาถังกเขาพียง จตุตถกพูดจาขบมาตามมา ไม่เห็นมผู้คนแลวมตนกจตุตถกมา ทำอย่างไรจึงจะจับตัวเดี่ยวโกได้ พอลยเหงจตุตถทหารกลับมาแจ้งความว่าได้ตามไปก็ไม่เห็นมีผู้ใด จะพากันหนีไปทางไหนก็ไม่รู้ขนนางผู้กำกับ กับฮอตตอจึงปรึกษากันจะจับคนท่อยโกกลับมาเดี่ยวโกไปให้ ผู้รักษาเมืองสักสามคน ครั้นปรึกษาเห็นพร้อมก็เขาสมทบกัน ตรงไปติดตามลตงเคยชง จับชาวบ้านสามคนกลับไปเมืองฮนเสยก็แจ้งความกับชนบับนผู้รักษาเมืองว่า พวกผู้ร้ายเอาไฟเผาบ้านพวกกันหนีไปฮน ชาวพเจ้าจับเอาคนทตตามลนมาสามคน ชนบับนได้ฟังก็มจะทำประการใด เอาคนทตตามได้ตามว่ารู้เห็นบ้างหรือไม่ ชายสามคนนนแจ้งความว่า บ้านชาวพเจ้าอยู่ไกลกับบ้านเดี่ยวโกไม่รเวองราว ท่านจตุตถทหารพาคนทตตามเรือนอยู่ไกลกันมาตามกคจจะทราบตอก ชนบับนได้ฟังก็โททหารไปเอาตวคนทตตามลตงเคยชง อยู่บ้านไกลเคยกับเดี่ยวโกมาสองคน ตามว่าใครผู้ร้ายเหล่านั้นเจ้ารจกบางหรือไม่ ชายสองคนบอก ว่า ชาวพเจ้าทำได้ แต่โงยชงชนแลชาวบ้านคนทตทง กับชอกงชนสนไม่แจ้งว่าชาวบ้านเมืองไหน อีกคนทตทงรปร่างสูงใหญ่ชอเลาตง สามคนนชาวพเจ้ารจกจาไดถนต อีกสามคนนนไดยนแตวาแซชวอน อยู่ตำบลเจยะเกยตชวอน เป็นคนหาปลา โงยชงชกชวอนมาชาวพเจ้าไม่รู้จักเลย

ชิบุนบันได้พังกจตเอาถ้อยคำของชายสองคนนั้นไว้ เขียนหนังสือ
 แจ้งความโจรจับไม่ได้มอบให้สอดตอถอกลับมาสอดตอค่านับลาคมทหารกลับ
 ไปเมืองเจิวชู่ ก็พาชายสองเข้าไปแจ้งความให้ผู้รักษาเมืองฟังทุกประการ
 แล้วเอาหนังสือตอบกับถ้อยคำชายสองคนนั้น ส่งให้ผู้รักษาเมืองรับชกออก
 อ่านแจ้งแล้วพูดว่า ถ้ากระนั้นเอาตัวเป๊ะสันมาถามก็คงรู้ความ จึงส่งให้
 เอาตัวเป๊ะสันมาชกถามว่า เจ้ารู้จักพวกเขื่อนนมนชื่อไรอยู่ตำบลบ้าน—
 ไทหนเป๊ะสันถูกเขียนแต่ครนก่อนเจ็บป่วยหนัก ครนถูกเอาตัวถามออกบอก
 ความจริงว่าเขื่อนนสามคนพี่น้องนนหาปลาอยู่ตำบลเจอะเกียดชวณ พชาย
 ใหญ่ชื่อชวณเขี้ยวชวย ชาวบ้านเรียกว่าลบทไท่สวย น้องที่สองชื่อชวณเขี้ยว—
 เห่ง ชาวบ้านเรียกว่าตอเมยยหนง น้องที่สามชื่อชวณเขี้ยวชิต ชาวบ้าน
 มักเรียกว่าอวะเงยมหดอ ผู้รักษาเมืองเจิวชู่ ได้ฟังจึงถามเป๊ะสันว่า ชก
 ตามคนนนชื่อไรเป๊ะสันบอกว่าชื่อโจวหยงชอหนง ตโตวแซชอหนง กงชนสัน
 คนนชาวบ้านมักเรียกว่ายบชุนเหลง เลาดงนนเรียกว่าเขยะหมอกยชอหนง
 ผู้รักษาเมืองรู ชื่อโจรทั้งหกแล้วก็ให้ผู้คุมเอาเป๊ะสันไปได้ ณ คูกตามเดิม
 แล้วส่งสอดตอว่า ให้คุมทหารไปจับพวกเขื่อนนสามคนพี่น้องมาให้จงได้
 สอดตอค่านับลามายังที่สำนักปรกษากับพวกทหารว่า ผู้รักษาเมืองให้ไปจับ
 โจรสามคนทตำบลเจอะเกียดชวณนน เราคิดอ่านอย่างไรจึงจะจับพวกโจร
 ได้โดยง่าย นายทหารเหล่านั้นจึงพูดว่า ทตำบลเจอะเกียดชวณใกล้กัน
 เขาเนยวชัวเปาะ ทางบกก็ไปไม่ได้มีแต่ป่าพง ทางเรือเลาหวยคดของก็มาก
 ไม่แจ้งว่าจะเอาออกทางไหน คนที่ตำบลนนดูรายกล้าหาญมแต่จะตปลน
 เอาทศพยสังของเงินทอง บदनพวกโจรหกคนผสมอเข้มแข็งหนเขาไปเป็น

พวกพ่อขยดวยกนทนนกยงกลาหาญแข็งแรงชน กาลังเราอนแอเห็นจะ
จับมิได้ ตองมเรอรบกับทหารมมอดไปบองกนอนตรายจจะคิดจับได้

ฮอตโตได้พงกสะตังใจกลบไปแจ้งความกับผู้รักษาเมืองเจจิวฮัว
ซึ่งท่านบัญชาให้ไปจับพวกโจรสามคนทตาบดเจยะเกียดชวอนนนไกลกับ—
ตาบดเขาเนยชวเปาะ ทางบกก็ไม่ได้ไป ทางเรือกลาบากห้วยคดของมมาก
ไม่รู้ว่าพวกโจรจะเข้าออกทางไหน บदनพวกโจรที่ปลนเพชรพลอยของ
ชวเกยไทชอ พากนเขาอาศัยอยผคนกมากชวลวนแต่ผมอเซมแซง ถ้าเม้น
แต่ลาพงพวกทหารทชาพเจจวากลาไปจับเห็นจะเหลอกาลัง ผู้รักษาเมือง
ได้พงกส่งให้ชุนกนชุนนางฝ่ายทหารคุมทหารหารอยเขาสมทบกับทหารของ
ฮอตโตไปจับโจรทตาบดเจยะเกียดชวอน ฮอตโตกับชุนกนคานบดามายงทพก
ฮอตโตบอกกนนายทหารของตัวว่า ผู้รักษาเมืองให้ทหารมาออกหารอยคน
พวกเราจะเห็นประการใดนายทหารเหล่านนวาถาดงนน พอจะไปได้ ชุนกน
จัดทหารได้ครบเข้าสมทบกับทหารฮอตโตรวมเป็นทหารหารอยหาสบคน กจัด
เครื่องศตราวุธต่าง ๆ กับเสบียงอาหารพร้อมแล้ว ฮอตโตกับชุนกนคุมทหาร
ออกจากเมืองเจจิวฮูตรงไปตาบดเจยะเกียดชวอน

ฝ่ายชายแชชวอนตามคนพนองไตสงของแบ่งบนแลวชวยกนรอรเวอน
ถอยเข้าไปปลุกใหม่ในทลัน พอโงวหยงกับเจ้าตงคุมทหารพยสงของ—
ไปถึง ก็แจ้งความตามเหตุชงเกิดชุนนนให้ชายแชชวอนพนองทงสามพงทก
ประการ พนองตามคนได้พงกตกใจจัดทให้ โงวหยงกับเจ้าตงเอาทรพยสง
ของเก็บไวแล้ว ชวอนเซยววย ชวอนเซยวเหงา ชวอนเซยวชดกชวอนกนชุนมา
คอยรับเตยวไก่ออยู่ตามทาง

ฝ่ายเตียวไถก๊กกับกงซุนสิ้นคัมหาบเงินทองทรัพย์สินของต่าง ๆ กับ
 พวกพ่อประมาณสิบคนเดินตรงมาตามดเจอะเกียดชวน ครนถึงเห็นชาย
 แขนอนตามคนพนองมาคอยรับอัยตนทางเตียวไถก๊กยนต์ อวนเซียวพา
 เตียวไถก๊กกับกงซุนสิ้นและหาบทรัพย์สินของตรงไปบ้านอวนเซียวเหงด้วย—
 อวนเซียวเหงานนไม่บุตรภรรยา เตียวไถก๊กกับพวกพนองทงหลายกพักอยู่
 ที่บ้านอวนเซียวเหง เตียวไถก๊กกับพนองทงทกคนจึงปรึกษากันว่าจะไปพัก
 อยู่ที่เขาเนยชวเปาะหรือจะไปที่แห่งใดจึงจะพนักย โงวหยงว่าที่ตนทางจะ
 ไปเขาเนยชวเปาะนนมบ้านพวกแซลยรมแมนาแห่งทงจกยพวกเขา —
 เนยชวเปาะไปตงโรงชายสุราอยู่ทบ้านน ถ้าได้ฝีมือเข้มแข็งจะไปเข้า
 เป็นพวกเขาเนยชวเปาะ ก็ไปทโรงชายสุราหากจกย ๆ กชกนำเขาไป ถ้า
 พวกเราจะไปกจตทรัพย์สินของทตมราคาใหญ่กจกชกนำเขาไปอยู่กับพวก
 เขาเนยชวเปาะเห็นจะพนองนตราย กำลังพูดปรึกษากันตงน พอพวกทไป
 จับปลาในแมนาไปทบ้านอวนเซียวเหงแจ้งความว่า ทหารหลวงยกเดินทาง
 มาหลายร้อยคนเกอบจะถงตามดเจอะเกียดชวนอยู่แล้ว

เตียวไถได้ฟังกลกขณยพูดว่า พวกทหารพากันมาจับพวกเราอย่า
 ได้ท สืบตมมอกนเล่นสกครงทงกอนอวนเซียวตอบว่า พนองทหลาย
 อยาตองไปสืบให้ลาบากเลย ข้าพเจาคนเตียวจะฆ่าทหารหลวงเสียให้
 สนกงซุนสิ้นวาพนองทงปวงคอยตสตับัญญัติของข้าพเจาจะทำให้พวกทหาร
 เหล่านนหนีไปไทจงได้ เตียวไถกจตเงินทองสงของทงปวงลงบรรททุกในเรือ
 ลากนง อวนเซียวยกบนองสองคนกรวบรวมสงของ ๆ ตัวกับมารดาและ
 บุตรภรรยาลงบรรททุกเรือกลากนงพรอมแล้ว เตียวไถกมอบเรือบรรททุก
 ของตัวกับของอวนเซียวตามคนพนองทงสองลำให้โงวหยงจิ้นแสดกับ—

แล้วตงคุมไปคอยอยู่ริมโรงจุกัยชายสุวาทตันททางจะไปเข้าเขาเนี้ยชั่วเปาะ
 โงวหยงกับเลาตงกคุมเรือสองลำรบไป อวนเขยวยงสง อวนเขยวเหงา
 อวนเขยวชตผนองวา เจาทงสองลงเรือคนละลำไปสกัดพวกทหารหลวงท
 ยกมาแลวดอดวงหรือบายเอาชยชนะให้จงได้อวนเขยวเหงา อวนเขยวชต
 ผนองไตพงกร ในทลงเรือเล็กคนละลำแจวไป -- เตยวโกกบกงชุนดินและ
 อวนเขยวยตามนายอยู่ทบานกคคทาอบายไวคอยทำตันทานพวกทหาร--
 เมืองหลวง

ฝ่ายสอดตอกบชนกนคคทหารไปตงบ้านทไกลเคยงกับตวบดเจยชะ
 กวนชวน เห็นราษฎรชาวบานมเรือเล็กใหญ่กเก็บเอามาได้ประมาณร้อยลำ
 แบ่งให้ทหารลงเรือกรทหง ตอสอดตอกบชนกนคคชนมาคทหารเดินบกตรง
 ไปลอมบ้านอวนเขยวย ชงบานเดิมอวนเขยวยนททางบกก็ไปได้ ทางเรือ
 ก็ไปได้ อวนเขยวยเรือเรือนถอยเข้าไปปลุกข้างในแต่ก่อนแล้วทางบกก็ไป
 ไม่ได้ ครนสอดตอกบชนกนคคทหารเดินทางไปถึงพร้อมกบทหารเรือ ก็เข้า
 ลอมบ้านอวนเขยวยไวแล้วทกพงเขาไปไม่เห็นมีผู้คน สอดตอให้ทหารไปจับ
 ตอชายผทงเทยวหาปลาอยู่ไกลบ้านอวนเขยวยมาถามว่า ชายแชอวน
 ตามคนพนองไปอยู่ที่ไหน ชายผนบบอกว่า อวนเขยวยถอยเข้าไปใกล้กับ
 บานอวนเขยวเหงาผนองทางบกนเดินไม่ได้ตองเอาเรือเขาไปจงจะถึงบ้าน
 อวนเขยวย อวนเขยวเหงา อวนเขยวชตสามคนพนองอยเคยงกัน

สอดตอไตพงกปลอยชายผนนแล้วจงปรกษากบชนกนว่า ทางบก
 เดินไปไม่ได้จะตองลงเรือไปด้วยกัน แตมานนให้ทหารรักษาอยทบานคน
 ทง ทานกบชาวพเจาคทหารลงเรือไปด้วยกัน ปรกการทงคคองชงจะ
 เข้าไปบ้านอวนเขยวเหงานนมหลายคคอง จะตองให้ทหารเอาเรือเล็กหลวง

หน้าไปสืบเสาะดูไทรจากทางเข้ออกแล้วพวกเราจึงยกตามไป ท่านจะเห็น
 ประการใด ชนคนกเห็นชอบด้วย ฮ้อตอจึงส่งทหารเข้ามาเข้ผูกเคียงอยู่
 ในบ้านร้างของอวนเซียวคนหนึ่ง ฮ้อตอกับชนคนกคุมทหารลงเรือออกจาก
 ท่าตรงไปทางบ้านอวนเซียวเหงาและตำบลทแถวเจยะเกยต ชวนนมแต่
 บ้าแซมนาทวมทงสน พอฮ้อตอกคุมทหารแจวเรือไปได้ประมาณทางห้าหก
 โคนนเสียงชายผู้หนึ่งถือเรือเล็กออกมาจากป่าแซมร้องเพลงใจความว่า พวก
 ทหารปลาตองเหวออยู่ในแม่น้ำทางตำบลใดทำไรนากพอเลยชีวิตไป
 ชิงบนนางทวมเหงกดยราชฎรเอาเงนทองนหาช้อตรงต่อคนคน
 ไม่จงมาพันเสียวยาให้เหลือเลย ถวักตญญุสตัชช้อช่วยบารงแสน
 คนต่อไป ร้องตงนมแล้วกพายเรือออกมา ฮ้อตอกับพวกทหารได้ฟังเพลง
 กัสะตังใจ พอเรือผู้นั้นเข้ามาใกล้พวกทหารเห็นจว่าอวนเซียวเหงา จึง
 บอกกับฮ้อตอว่าชายผู้ถือเรือร้องเพลงมานนคอ ตออวนเซียวเหงาน้อง
 อวนเซียว

ฮ้อตอได้ฟังร้องส่งและ โบกมือให้พวกทหารเข้าจับ พวกทหารทง
 ปวงกรบเร่งแจวเรือเข้าไป อวนเซียวเหงาเห็นกหวเราะแล้วดว่าพวกเจ้า
 จะมาแกล้งฆ่าพวกใจรทงหลายให้ตายเสียหรือๆ เจ้าจะมหาเราผู้เป็นชุน
 นางใหญ่ พอพูดตงนมพวกทหารก็เอาเกาทณทระตมยิงไป อวนเซียวเหงา
 โดดลงนาคว่าเรือเล็กครอบครษะว้ายหนเข้คดองในน้ำ พวกทหารไล่ตาม
 ไปพกหนึ่งกไม่เห็นเรือกบคน ไดยนแต่เสียงเบ้าฮ้อตออยู่ในป่าแซม

ฮ้อตอได้ฟังกตกใจสำคัญว่าพวกใจรช่มอยู่ในป่า จึงส่งทหารให้
 เขาเรือเขาเทียบคนเบนมกกา พอเห็นเรือลาทงออกมาจากป่า ชายผู้หนึ่ง
 ถือทวนยมนอยหวเรือ คนหนึ่งพายทาย คนทยมนอยหวเรือร้องเพลงใจความว่า

อยู่ตำบลเจ๊ะเกยครบวันเป็นขนนางหล่อเอ๊ะตงแคเลกมานน —
 อยากรจะมาคนเสียให้ตาย แลจะมาพนสอต่อกับชุนกนก่อน แลจะ
 เอาศีรษะเข้าไปถวายเจ้าแผ่นดินคนเมืองหลวงสอต่อกับชุนกนได้พงตงนน
 กตใจ พวกทหารเห็นเจ้าโตบอกกับสอต่อว่า คนทรงเพลิงยืนอยู่หัวเรือ
 คือ อวนเขียวชดสอต่อกส่งให้ทหารระดมกันเข้าจับอวนเขียวชดกับชาย —
 ผืนงพายเรือเข้าคลองเล็กในน้ำแฉมไป สอต่อให้ทหารจอดเรือหยุดพักอยู่
 ริมตลิ่งพากันขึ้นไปดูเห็นมเตบ้านาทวมทงสนทางบกไปไม่ได้ คลองใหญ่
 คลองเล็กหลายคลองไม่รูแห่งจะไปทางไหน สอต่อมีความวิตกนัก จึงให้
 ทหารแจวเรือเล็กใบสองลาเที่ยวสืบดู ทหารไปแต่เขานเทยงกไม่เห็นกลับ
 มา สอตองคอยอยู่ชานานมีความสงสัยจึงพูดว่า ทหารทให้ไปสืบดูเป็น
 คนชานชานาญทุกอย่างเหตุใดจึงได้ชಾಯี พุดตงนนักให้ทหารลงเรือไปตาม
 สืบดูออกสองลา จนเวลาจวนจะคากไม่เห็นมา สอตอคิดบระหลาดใจนักเรียก
 ทหารเจตแปดคนลงเรือเล็กพายตามใบอก ประมาณทางใต้สหาดเห็นมชาย
 ผืนงถอยออบเตนมตามตลิ่ง สอตอถามชายผืนงว่าชอใดตำบลนเรียกว่า
 บ้านอะไร ชายผืนงคชอวนเขียวชดบอกสอต่อว่าคลองนชอคคเตากงแปดวา
 คลองตน สอตอถามอกว่าเห็นเรือสองลามาทางนบางหรือไม อวนเขียวชด
 บอกว่าเห็นพวกเรือสองลาตอสกนอยู่ชานหน้าหาด โกลไม่ชนผงตกเห็นตอก
 สอต่อกให้ทหารสองคนเตนมไป อวนเขียวชดวงเข้าไปเอาออบพนทหาร
 สองคนนตาย สอตอเห็นกจะโตคชนตลิ่งไปช่วยทหารอวนเขียวชดนน
 ตานาตามเรือสอตอมา ครนเห็นสอต่อโตคชนผงกชบขาลากตงนาอวนเขียวชด
 อยบนผงเห็นกระโตคตลงเรือเอาออบพนทหารในเรือตายทงตง อวนเขียวชด
 กเอาตวสอตอชนบนตลิ่งมตไว้ แลอวนเขียวชดกับอวนเขียวชดกตว่า

ฮอตอว่า เรื่อยๆตามลมแต่จะจับตัวคนมาฆ่าเสีย เจ้าข้างบึงอาจนักหนา
 คมทหารมาจับพวกเรา ฮอตอตกใจกลัวคุกเข่าคำนับพูดว่า กว๋อหนีหนีไซ้
 ข้าพเจ้าคิดอ่านพาทหารมาจับท่านเมื่อไรด้วยมือของตรามาวาง ผรรักษาเมือง
 เป็นใหญ่บังคับให้ข้าพเจ้าคุมทหารมาท่านจงได้เมตตาขอชีวิตไว้ครึ่งหนึ่งจะ
 ได้เลยงมารดาต่อใบ มารดาข้าพเจ้าอายุได้เก้าสิบปีแล้วห้ามพนองจะเลยง
 ไม่ ท่านทั้งสองจงได้กรุณาแก่มารดาข้าพเจ้าเถิด อ้วนเซียววย อ้วนเซียวชด
 ได้ฟังก็เอาตัวฮอตอลงเรือแล้วเบาอดชน พวกพ้องของอ้วนเซียววยทหาปลา
 ก็เอาเรือออกมาพร้อมกัน อ้วนเซียววยให้คนเหล่านนคมตัวฮอตอถอยเรือเข้า
 ใบในคลองอ้วนเซียววย อ้วนเซียวชดกลงเรือเล็กคนละลำพายออกไปที่เรือ
 พวกทหาร

ฝ่ายชนกนคอยฮอตออยู่ทนจนมืดคากไม่เห็นออกมา จึงพูดกับ
 ทหารเหล่านนว่า ฮอตอเป็นคนฉลาดหลักแหลมรักการหนักเบาอยู่เองเหตุใด
 ใบจนบ้านนกกยังไม่กลับมาบอกให้เรารูบ้าง

ขณะนั้นตกประมาณยามเศษเดือนหงาย เกิดลมพายใหญ่พัดกล้า
 บรรดาพวกทหารตกใจ พอได้ยินเสียงอดเบาชนบดเดียวใจก็มเร็ว—
 เรือเพลิงตดสว่างตรงเข้าที่เรือพวกทหาร ชงเรือเรือเพลิงนน คอกลงสน
 คิดอุบายเอาเทียนฟ้าไฟในเรือแล้วจุดไฟให้คนลงน้ำจวเรือไป ลมพายใหญ่
 พัดเอาเรือพวกทหารรอลงเขาเทียบกบตลงบนหมกน เรือเรือเพลิงก็แทรก
 เข้ากลางไฟติดตลอดไปทุกลำ ชนกันกับพวกทหารชนกันไต่หนีเข้าฝั่ง—
 ไฟลุกลามไปติดบ้านเขมชนชนกนกับทหารจะหนีไปข้างไหนก็ได้พากันย
 อยู่ในเลนริมบ้านเขม เห็นไฟติดใกล้เข้ามาใกล้พากันร้องไห้ พอมเรือออกมา
 จากบ้านชายคนหนึ่งถอยเรือ ชายอกคนหนึ่งพายท่ายแล้ว ร้องว่า

อย่าให้หนีไปได้แต่สักคนหนึ่ง ชนกันกับทหารหารอยเคษทหนีไฟไปยืนอยู่บน
 เสนได้พองตงนบกยงวตกนกกแลไปเห็นคนเดินออกมาจากป่าข้างทิศตะวันออก
 สองคน กับพวกหาปลาอีกสคนถือเครื่องศศตราวธต่าง ๆ เดินมาตามตลง
 ครนถึงทชนกนกับพวกทหารยืนอยู่ ก็ตรกนเขาซาพนชนกนกับพวกทหาร
 เหล่านนตายทงสน ชายทมาทางทิศตะวันออกสองคนนคอเตยวโกกกับ—
 อวนเขยวเหงาทมาทางทิศตะวันตกนคออวนเขยวยกบอวนเขยวชิต ในเรือ
 นนคอกงชนสน ครนซาพวกทหารตายสนแลว ก็ชวนกนกลับเขาไปยังเรือ
 ทมดชอต่อไวอวนเขยวชิตลงไปเอาตัวชอต่อชนมาจากเรือแลวว่า เราจะคิด
 ซาเจ้าเตยวโกกไมม่ผู้ใดไปบอกซาว่าจะปล่อยให้เจ้ากลับไปบอกกับมรกาษาเมือง
 ว่า ชงพวกแชรอวนสามคนพนองกบเตยวโกกอยู่ตำบลเจยจะเกยตชวอนน ทจะ
 ให้จับไปได้โดยงายนนอยานกเดย ประการหนึ่งเรากไมม่ได้ไปรบกวณในเขต
 แตนเมืองเจจวชี่ เจ้ากอยามาทาชมเหงยายถงตำบลเรา ถาทาดงนแลว อย่า
 วาแต่ตัวเจ้าเมืองเลกนอยให้ตัวชวเกยไทชอคมทหารมาเองกไมม่ถว บตน
 จะปล่อยให้ไป โดยดกกถวมรกาษาเมืองจะว่า เหลอแต่เจ้าคนเตยวโกกไมม่เป็น
 อนตรายคงจะมความสงสย พดแลวก็เอากะบตคชอต่อเสยทงสองข้าง เอา
 ตัวลงเรือแจวไปส่งถงตลงตนทางแกชอกจากมตแลวชบอทหนทางให้ ชอต่อ
 เจบปวตนกกกรบเดินตรงไปทางเมืองเจจวชี่ เตยวโกกกงชนสนและชายแชรอวน
 สามคนพนองกชวณพวกทหาปลาถงเรือมาตัวยกนประมาณสิบห้าคน ตรงไป
 ตำบลบานแชรทจกยตงโรงสุราอยู่พบงวทงกับเจ้าตงคมเรือทรวพยสงชอง
 มาคชยทาชอยู่ ณ ทนกกเขาสมทบกน งวทงจิงถามเตยวโกกถงเรอทททวท
 จบนนเตยวโกกเลาความชงคตอบายซาพวกทหารตายแลวปล่อยชอต่อกลับ
 ไปแต่ผู้เตยวโกก งวทงกับเจ้าตงกมความขนตชวณกนเขาเรือทรวพยสงชองตร

ไปท้โรงขายสุรา ครนถงจกยกออกมารับเซญพวกเตยวโกชนไปจตทไทนง
 สมควรแล้ ใจหยงจ้งเลาความเตมตงเตต่นจนปลายทกประการให้พ้งจกย
 แงงวามาเขาเบนพวกพองกยนตจตเตะและสุราเลยงกนสำเวจแล้จกยกเอา
 เกาททตตญญาขงไป พวกทเขาเนยชวเปาะกแจจเวอชามมาจากยจขงเขยน
 ทนงสอแงเวอจความกบแชและชอชองพนอชทงเจต แล้จมอมโหมทแจจเวอ
 มาถอกล้บไปแงงแกเฮงหลนและพนอชทงนทไทรกอนครนรงชนเขา จกยก
 พาเตยวโกกบพนอชทกคนลงเวอไปกบเรอบรรทททพยล้งชอง เตยวโก
 ตรงไปเขาเนยชวเปาะ ครนถงผงเตยวโกล้งพวกททหาปลามากบอจนเซยจย
 นนอยเฝ้าเวอ เตยวโกกบพนอชเจตคนเตนตามจกยชนไป เฮงหลนนายไหญ
 กบพนอชเหลานนทพากนออกมาเซญเตยวโกกบพวกทกคนเข้าไปข้งใน
 จตทไทนงพรอมกน เฮงหลนจ้งพดกบเตยวโกว่า ข้าพเจาไดยนชอเสยง
 ทานปรากฏอยู่เนอจ ๆ แต่ไม่รุจกน จนนเบนบญนทกนาคลใจให้ท่านมา
 จ้งไทรจกน เตยวโกว่าข้าพเจาเบนเตคนเลกนอยมาเกดความไหญ ชน
 ไม่รุทจจะแกไขประการไค จ้งไคพาพวกพองมาสำมภกคชยูกบท่าน ตามแต่
 จจะเมตตาพวกพองข้าพเจาเกด

เฮงหลนไคพงกยนต ล้งไหจตเตะและสุรามาทง เซญเตยวโกกบ
 พวกพองนงเบนลาคบกนทงเจตคน เฮงหลนกบพนอชกนงกนไคเซพสุรา
 พรอมกนเตยวโกเลาความชงเกดชนน ตงเตต่นจนปลายกบไคราเวยน
 ผกทตเพลงอาวอต่าง ๆ ให้เฮงหลนพ้งทกประการ เฮงหลนไคพงกตจตั้งใจด้วย
 คคชจฉา กลวเตยวโกเข้ามาอยู่จจะแยงชงเบนไหญกมความรงเกยจ ครน
 กนไคเซพสุราสำเวจแล้ เฮงหลนให้คนไคพาเตยวโกกบพวกพองทมา
 ดวยกนไปพกชยทโรงกวน เตยวโกจ้งพดกบพนอชทงทกว่า ครนจพวกเรา

ทำให้ความใหญ่ชน พวกนั้นหมาหาเฮงหลุนกรับโดยดีไม่ผลักไล่ ถ้าหาไม่
 พวกเราคงไม่พบนอันตราย ไปข้างหน้าจะตอบแทนบุญคุณให้จงมาก พนอง
 หากคนว่าท่านพูดงั้นชอบแล้วแต่ใจของนนรุ ใจเฮงหลุนต ครนได้ฟังเดยวโก
 พูดกหัวเราะ เดยวโกจึงถามใจของนนรุเห็นว่าท่านหัวเราะด้วยเหตุอันใด
 ใจของนนรุว่า ท่านเป็นคนใจซื่อตรงมิได้ระแวงสิ่งใด ท่านหมายความว่าเฮงหลุน
 รับไว้ให้อยู่เป็นพวกพ้องแน่แล้วหรือ เมอขณะพูดกันอยู่ท่านไม่ดูสีหน้าและ
 กริยาเฮงหลุนว่าจะตรายประการใด เดยวโกว่าข้าพเจ้าไม่ทันสังเกต ท่าน
 เห็นอย่างไรจงบอกให้รับ้างจะได้ระวังรักษาตัว ใจของนนรุว่าเมอ กินโต๊ะเสพ
 สุราอยู่ด้วยกัน ท่านเล่าเรื่องซึ่งชาวพวกทหารหลวงตายเหลือไปแต่ยอดคน
 เดยว กอบบอกว่าเขอนตามคนพนองมมมอเข้มแข็ง และตอท่านเต็มทำการ
 สิ่งใดเล่าไท่ฟังทุกประการเฮงหลุนทำกริยาสหน้าผัดปกติ ใจคงคิดอิจฉาเรา
 ไม่ให้เขาเป็นพวกพ้อง จึงจะจัดทให้อยู่ตามธรรมเนียมครนกิน โต๊ะแล้ว—
 จึงให้พวกเรามาพักที่โรงกวนข้างนอก ถ้าเม่นว่าเฮงหลุนมีใจจะให้เข้าเป็น
 พวกพ้อง ก็คงจัดทให้อยู่ข้างในตามสมควร หากให้มาอยู่ทนไม่ ซึ่งของบาน
 กับ โตวเซียมเป็นคนหยาบไม่ รู้จักธรรมเนียมที่จะรับแขกและพวกพ้องไปมา
 ลิมของทเป็นครทหารอยู่เมองหลวงนน เป็นคนเข้าใจการงานทุกอย่าง แต่
 เป็นนายรองทสดหาได้วากกล่าวจัดแจงไม่ จะจัดการสิ่งใดสุดแต่เฮงหลุนทงสน
 เมอเวลาวานนทานพุดถึงเรื่องความแตกอน ๆ ให้เฮงหลุนกับคนเหล่านนฟัง
 เฮงหลุนทำกริยาไม่ดลิมของมี ใจโกรออยู่ ข้าพเจ้าตชนเขงกรวดลิมของ
 รักใคร่พวกเรา ข้าพเจ้าพุดกับลิมของแล้วกคงจะนวนรายกนชนเอง เดยวโก
 ได้ฟังใจของนนรุแล้วจึงว่าเฮงหลุนมีใจอิจฉา พุดว่าตามแต่ท่านชนแล

จะคิดอ่านกับลมของเถิด พอเวลาจวนค่ำเดี่ยวโกกบพของหงทกกพกนอน
อยู่ที่โรงกวนขางนอกคันทอง

ครนึ่งเขาลมของไปหาเดี่ยวโกกที่โรงกวน โงวหยงเห็นลมของมา
จึงพดกับเดี่ยวโกกว่า ลมของมาหาข้าพเจ้าจนนสมกับข้าพเจ้าคดการไว้ พด
แลงเดี่ยวโกกบพของหงทกกออกไปรับลมของ เชิญเข้ามาข้างในจุดทไหนด
ตามสมควร โงวหยงจึงพดว่า พวกข้าพเจ้าชอบใจนักหนา เวลาเวลานทาน
ตอรับเป็นอนต์ ลมของว่าข้าพเจ้ามีใจรักใคร่อยากจะให้พอกท่านเข้ามา
อยู่ด้วยกัน แต่ข้าพเจ้าไม่ได้วากล่าวการงานนักเป็นทจนใจไม่รูว่าจะทำ
อย่างไรได้ ท่านหงหลายอย่าถือโทษเลย เดี่ยวโกกลูกมาเชิญให้ลมของนั่ง
ทเสมอกัน ลมของไม่ชอนั่งคั่งนั่งอยู่ตามเดิม เดี่ยวโกจึงพดว่าข้าพเจ้าได้
ย่นชาวเลาด้อยเนื่อง ๆ จนนได้มาพบกันเป็นบุญนักหนา ลมของว่าเดิม
ข้าพเจ้าอยู่เมืองหลวงกมได้ทำการลวงเกนกับท่านหงหลาย บदनมาอยู่ที่
ตำบลเขาเนยชวเปาะ พอกท่านมาถงข้าพเจ้ามีความเสียใจ ด้วยไม่ได้
ตอรับตามธรรมเนียมข้าพเจ้าจึงได้มาบอกความให้ทราบ เดี่ยวโกว่า
ชอบใจท่านนักหนากการงานทงปวงข้าพเจ้าทราบอยู่แล้ว โงวหยงจึงถาม
ลมของว่าเดิมท่านอยู่เมืองหลวงกมไม่ได้ทำการลวงเกนใหม่ขอผิดประการใด
กอไทยวยคิดอธิบายแกล่งทำโทษแล้วเนรเทศไปเมืองของจิว เกิดไฟไหม้โรง
ฟางฉางฉวนนกเพราะอธิบายของกอไทยวย เหตุไฉนท่านจึงได้เข้ามาอยู่
ตำบลเขาเนยชวเปาะนเลา มผู้มีโตชกนาเข้ามาหรือ ลมของจึงว่าท่านพดถง
เรื่องกอไทยวย ข้าพเจ้าได้ย่นเขาแลงกมความเคองนกดวยขงไม่ได้แกแคน
ทดแทนให้สาสม ชงข้าพเจ้ามาอยู่ตำบลนกเพราะชาจน ทชาวบานเรียกว่า
เซยวชวอนชองนนเป็นผู้พามา เดี่ยวโกว่าชาจนคนนขอเพียงปรากฏมาก คม

หาพวกพ้องกมแต่ฝีมือเข้มแข็งแฉกเป็นเชอพระวงศ์ของพระเจ้าราชวงศ์ —
สองเตสุมมา ถ้าเมื่อนวไตมาพบประจกกันสกกวงหนกเห็นจะดี โงวหยง
จงพดกบดมของวา ขาจนแจงวาทานมสตบญญาและฝีมือเข้มแข็งชกนวา
ให้เขามา ขาพเจ้าเห็นว่าควรท่านจะเป็นใหญ่แทนทของเฮงหลนยกให้ท่าน
ว่ากล่าวต่อไปจึงจะสมควร คนในแผ่นดินก็จะเห็นด้วย แฉกไม่เสียททชาจน
ชกนมาอยู่ ลิมของตอบว่าท่านยกยอขาพเจ้านักหนา การอนนมไซชาจน
จะให้ขาพเจ้ามาโดยสุจริตเมื่อไร แต่ความขาพเจ้าสำคัญนัก จะอยู่กับชาจน
ต่อไปก็กลัวจะได้ความลำบากเพราะขาพเจ้าจึงได้ชกนมาเขาอยททกไม่ —
สบายจะไปอยู่ทอนกไมมทพก การทงนมไซขาพเจ้าจะคดวานอยกว่าเขา
มีความอับอายไมไซตอก เพราะเฮงหลนนายใหญ่ไม่แน่อนพดจากลบกดอก
ว่ากล่าวส่งโตไมเชอพง ซึ่งจะอยู่กับเฮงหลนนนยากนัก โงวหยงพดว่า
เฮงหลนนายใหญ่กรบรองพวกพ้องตเหตุใดนใจคองคับแคบเช่นนลมของวา
ซึ่งท่านพากนมาเขาเป็นพวกพ้องจะได้ช่วยบารงให้เป็นสุข เปรียบเหมือน
แพรเลขนทไมมตอก ช่วยกนบกตอกควงขนกตงาม ขอบแต่ด้วยกน
ให้ตนพอเตยวโกพดถึงเรองทชาทหารหลวงตายเฮงหลนอจนาจวาพดกท่าน—
มฝีมือเข้มแข็งกลจะแยงซึ่งเป็นใหญ่ ทาทจะไม่ให้อยดวยจึงให้อยดวย
จึงไตมาพกอยททน โงวหยงว่าถากระนนกอยาตองให้เขาออกปากได้เสีย
เวาพากนไปอยู่เสียทอนเถด ลิมของว่าท่านอย่าเพงทำใจเร็วไปก่อน เพราะ
ขาพเจ้าคดกวดวว่าพดกท่านจะพากนไม่เสียจึงไตมาบอกให้รู้ คอยตว่าเฮงหลน
จะตอรับต่อไปประการใด ถาตอรับยอมให้พดกท่านอยู่โดยดกแล้วไป
ถาไม่ยอมให้อยดกพนกงานขาพเจ้าจะจคการเอง เตยวโกไตพงกยนต พด
ว่าท่านครุนมใจรักพดกขาพเจ้าชอบคูนนักหนา โงวหยงว่าท่านครุจะมาเห็น

พวกที่มาใหม่ดีกว่าคนเก่าหนักครกตรองดูก่อนเถิด ถ้ายอมโดยตักจะได้อยู่
 ถ้าหาไม่ข้าพเจ้าก็จะลากลับไป ลิมของว่าท่านชินแสพูดไม่ถก คำโบราณ
 ท่านยอมว่าเกิดมาเป็นชายชาติทหารมสมอเขมแนง กรกใครมสมอ
 ควอภนเฮงหลุนนจะเป็นผู้หญิงก็ไม่ใช่ จะเป็นผู้ชายชาติทหารก็ไม่ได้ เซอ
 สัตวเดรัจฉานจะนับถือวาพนองพวกพองนนไม่ควร ท่านทงหลายคอยด
 บัญญาเราเกิดพูดแลวกลาเตียวโกกับพวกเหล่านนกลบมาทอย

ฝ่ายเฮงหลุนนายใหญ่ครนเวลาสายกจต โตะสุราเตรียมไว้พร้อมให้
 คนไปเชิญเตียวโกกับพวกทงทกมา คนใช้ไปแจ้งกับเตียวโกว่าเฮงหลุน
 ให้เชิญท่านทงหลายไปกิน โตะทชวหน้าจยแจ แปลว่าเก่งรมนาทศโตเตียวโก
 ว่าเจ้าไปบอกกับเฮงหลุนผู้ นายเถิดว่าสักครู่หนึ่งพวกเราจะพากันไป คนใช้
 กกลบมา เตียวโกจึงถามโงวหยงชินแสว่า เราพากันไปกิน โตะเสพสุรา
 วนนทานจะเห็นอย่างไร โงวหยงว่าท่านอย่าวิตกเลยคงได้เป็นนายใหญ่ว่า
 การงานต่อไป ลิมของคงฆ่าเฮงหลุนเสียได้ ถ้าแม้นลิมของเกรงกลัว
 ประการใด ข้าพเจ้าพดชนสักสองคาลมของกคงฆ่าเฮงหลุนและพวกเรา
 ชงจะไปกิน โตะนนเฮอาวอสนชอนไป ในมือเสอ ถ้าเห็นข้าพเจ้ายกมือชน
 ลบหนวด พวกเรากจขยับอาวอจะไดช่วยลิมของให้ทนทวงท เตียวโกได้
 พงกยนต์ พอเฮงหลุนให้คนใช้มาตามอีก เตียวโกกับพวกทกคนกแต่งตัว
 เหากระบเขาเห็นบใจในมือเสอชวนกนเดินมา

ฝ่ายเฮงหลุนให้คนใช้ไปตามเตียวโกแล้ว ให้ชองบานคุมเกยวมา
 เจตคณคอยรบพวกเตียวโกอยู่ตามทาง พอเตียวโกมาถึงชองบานกเชิญ—
 เตียวโกกับพวกพองทงทกชนเกยวตรงไปถึงเก่งรมนา เฮงหลุนโตวเซียน
 ลิมของ จุกยออกมาเชิญเตียวโกกับโงวหยง กงชุนสิน เล่าตง อวนเซียวย

อ้วนเขียวเหงา อ้วนเขียววัดเข้าไปข้างในจัดทให้เขียวไ้กับพวกทกคน
 นงแฉกนง เสงหลนกับพวกพองหาคนนงแฉกนงเขยไ้กน โตะเสพสรา
 พรอมกน เสงหลนชกเตยวไ้พุดไปถงเรองอน ๆ เรองทจะเขามาเบนพวก
 พองนนไมพุดถงเลย โงวหยงไ้พงแลคูลมของ ๆ กรู ในทแลวคอยเขมนนด
 แตเสงหลนไมวางตา ครนกันโตะเสพสราจนตระวันบาย เสงหลนสงคนไ้
 เขาทบสไมทไ้เงนออกมาวางอยุ่ตรงหน้าเตยวไ้ เสงหลนเอามอจับบ้าน
 สรวารนไ้ถวดยของเตยวไ้แลวพุดว่ ขาพเจาชอบใจพวกท่านนททจะ
 มาเขาเบนพวกพองแตตาบदनเลกนอยทไหนพวกท่านจะอยุ่ไ้เปรียบเหมอน
 นานบอนอยมังกรดวไ้ใหญ่จะอาศัยไ้หรือ เงนทองของขาพเจานไ้ททาน—
 เบนเสบียงไปหาทพคอาศัยไ้แนน ทนากวางไ้ใหญ่จิงจะควร ถ่าท่านท
 ทอยุ่ไ้พวกขาพเจาจะพากันไปเขาสามภกคเบนพวกพองของท่านคอ—
 ภายหลัง

เตยวไ้จิงพุดว่ เดมขาพเจาไ้ขาวเลาเลอวาท่านเบนตวนาย
 เทยวเกดยกกลมคนทมมมอเขมแรงเขาเบนพวกพอง ขาพเจาแรงความ
 จิงไ้ชกชวณพนองตงใจสวามภกค ถ่าท่านไมยอมให้อยุ่ดวยแลวจะลาไป
 ชงท่านไ้เงนทองนนพระคณนททนา แตพวกขาพเจามตตตมาพอชอ
 อาหารเลยงกนไ้เชยท่านเกบไว้ไซ้สอยเกด ขาพเจาจะลาท่านไปก่อนแลว
 เสงหลนว่ท่านไ้กรอขาพเจาว่แกลงผลกไ้เสยหรือ ไมเบนอย่างนนคอก
 อยากจะไ้พวกท่านไว้ แตเห็นวาทตาบदनคบแคบไมแนนทนา เงนทอง
 เสบียงอาหารกนอย นานไปข้างหน้าจะพาท่านและพวกพองลาบาคดวย—
 จิงไมอาจรับไว้ ลมของไ้พงกไ้กรอรองตวาดเสงหลนว่ เมอแรกเวาเขา
 มากพุดจาทกรยาดงนเหมอนกน บदनเตยวไ้พาพวกพองจะมายุ่ดวย

ก็พูดว่าแต่เขนนัน เหตุผลประการใดหรือ โงวหยงจึงพูดกับลิมของว่าท่านครุ
 ออย่างโกรธเลยพวกข้าพเจ้าไม่รู้จักขนบธรรมเนียมจึงมากวนใจ ท่าน—
 เฮงหลุนนายใหญ่สนใจคอถักตอก— จัดหาเงินทองให้พวกข้าพเจ้านักหนา
 ไซ้จะได้เสียเมื่อไรเล่า ท่านอย่าว่านว่าว้ายเลยพวกข้าพเจ้าจะลาไปก่อนแล้ว—
 ลิมของจึงตอบว่า เฮงหลุนคนนปากพูดแต่ในใจเหมือนซ่อนกระบี่ไว้ คิด
 ทหารายแถมขงมมมอและสติปัญญาคนชนิดนี้ผู้ใดจะคบค้าได้ เฮงหลุนได้
 ฟังกโกรธรองตวาดลิมของว่า เจ้ากเมาสราตอก เหตุไฉนมาว่าเราผู้เป็น
 ใหญ่ให้ได้รับความอับอายตงน ลิมของว่าตัวท่านเดิมก็เป็นแต่คนเรียนหนังสือ
 บ้างเล็กน้อย มีไซ้จะรู้จักขง สติปัญญาและมมมอไม่ม ใจคอโหดร้าย
 จะเป็นนายเขาอย่างไรได้ โงวหยงเห็นจวาทว่านว่าว้ายก็ทำเป็นพูดกับเตยวไก่อว่า
 เราพากันมาทำให้ท่านเฮงหลุนผู้นายใหญ่ทะเลาะจวาทได้รับความอับอาย เรา
 ขวนก้นกลับไปเสียโดยเร็วเถิด พูดแล้วลุกขึ้นจะไป เฮงหลุนห้ามเตยวไก่อ
 กับพวกทกคนไว้ว่า ท่านจงกินโต๊ะเสปสราให้สบายเสียก่อนจึงค่อยไป—
 ลิมของได้ฟังกโกรธยงนกก ก็เอาเท้าบโต๊ะ ลมควาแล้วชกกระบือออกมาต่า
 เฮงหลุนด้วยคำหยาบช้าต่าง ๆ - บรรดาคนพวกนนักขวนก้นย่นชนทงสน
 โงวหยงเห็นลิมของชกกระบือออกจะฆ่าเฮงหลุนจริงแล้ว ก็เอามอดบหนวด
 ตามสัญญาไทเตยวไก่อกับพวกพองเห็นพร้อมกัน เตยวไก่อกับเจาตงกตรง
 เข้าไปทเฮงหลุน ห้ามว่าท่านอย่าจวาทกันเลย โงวหยงทำเป็นห้ามลิมของ
 กงชนสนเขากนกลางทำเป็นห้ามว่า ท่านอย่าว่านว่าว้ายกันเลย ฮวนเซียว
 ห้ามโตวเซียน ฮวนเซียวเหงากห้ามชองบาน ฮวนเซียวชดเขาห้ามจกย
 คอยตวงทเหมือนกักบพวกเฮงหลุนไว้ทกคน ลิมของตรงเข้าไปจับเสอ
 เฮงหลุน แล้วต่าวาคนอะไรเขนนเสยแรงท โตวเซียนชกจูงเข้ามา กับชว

อุปถัมภ์ให้เงินทองเป็นอันมากไม่รู้จักบุญคุณ ชาวจีนให้เรามาอยู่ด้วยก็ไม่ยอม ทำให้ได้ความลำบากเป็นอันมาก บัดนี้พวกของเตียวไ่ก็มากหารับไม่ชั่งตาบดเขาเนยชวเปาะนของเจ้าหรือ เห็นเขามมมือและสติปัญญาจะมาอยู่ด้วยก็ขบไล่เสียทำเช่นนี้จะเป็นนายใหญ่อย่างไรได้ จะเอาใจทำไมซ้ำเสียเกิด เฮงหลินเห็นลิมของดอกกระบวยก็ตกใจคิดจะหนีไป เตียวไ่กับเลาตงเขากกลางกนกากบอย ลิมของเอากกระบวยแกว่งถกอกเฮงหลินลิมลงตายในทันใด พวกที่ขอบพอรักใคร่กับเฮงหลินจะเข้าช่วยก็ไม่ได้ ด้วยพวกเตียวไ่กับชวเปาะนบอย เตียวไ่กับพวกพ้องทั้งหกชกกระบวยถกอกทุกคน ลิมของตัดศีรษะเฮงหลินชชนให้เห็นทวณ ไตวเขียน ชองบาน จุกยัดใจคุกเขาลงคำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าสามคนนยอมอยู่ในบังคับบัญชาตามแต่ท่านจะใช้สอยเถิด เตียวไ่เห็นตงนกกดลูกชน โงวหยงยกเกาธสำหรับเฮงหลินนั่งมาเชิญให้ลิมของนั่งแล้วร้องประกาศว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมยกลิมของชนเป็นใหญ่ก็จะฆ่าเสียเดี๋ยวนี้ ลิมของได้ฟังกรองห้าม โงวหยงว่าท่านพุดตงนบไม่ควรชิงข้าพเจ้าฆ่าเฮงหลินครั้น เพราะกตัญญูสตัยชอตอบพ้องทงปวง มิใช่จะอยากเป็นใหญ่เมื่อไร ด้วยเฮงหลินใจไม่ตมแต่อิจฉางจึงได้ฆ่าเสีย ท่านจะมายกข้าพเจ้าชนเป็นใหญ่คนทงหลายก็จะพากันหัวเราะได้ ข้าพเจ้ามความอยุชอหนงจะพุดให้ฟัง แต่ไม่แจ้งว่าท่านทงปวงจะเห็นประการใดเตียวไ่กับคนเหล่านั้นว่า ถ้าท่านครจะว่ากล่าวประการใดข้าพเจ้าทงหลายก็เชอพงทงสน

ลิมของว่าเดิมข้าพเจ้าเป็นครทหวรอยู่ในเมืองหลวง ต้องโทษเนรเทศมาเมืองชองจวแล้วจึงได้เขามาอยู่ติดตามนกกเป็นบุญหนักหนา --

เทพยดาชักนำให้พวกพ้องทงปวงมาพบกัน บदनข้าพเจ้าเห็นท่านเตยวโก
 ใจโอบอ้อมอารีหมอกเข้มแข็ง ขอเสียดงกปรากฏทงแผ่นดินมิได้เห็นแก่เง
 ทอง สดขชอกบพของพวกพ้องทงหลาย ควรจะยกขึ้นเป็นใหญ่ให้วากลาว
 พวกเขาเนยชวเปาะสบต่อไป คนทมมมอและสตับัญญัติแจ้งความกคองจะ
 ชนชมนนตดวยกนทงสนทานทงปวงจะว่าประการใด คนเหล่านนทเห็นชอบ
 พรอมกัน เตยวโกได้ฟังจึงตอบว่า ท่านพุดดงนนั้นไม่ควร ข้าพเจ้าเป็นคน
 มาอาศัยท่านเป็นคนเก่าเปรียบเหมือนเงาของตองวากลาวการงานต่อไป -
 จะมายกข้าพเจ้าขึ้นเป็นเงาเงาของเงาเนยชวเปาะสบไม่ได้ ลิมของว่าท่าน
 อยาอดเขอนไปเลย พนองทงหลายเขายอมพรอมกันแล้ว ลิมของกตรงเขา
 ดุดเตยวโกโหนงเกาอใหญ่ เรยกบรรดาพวกโจรที่อยู่ในเขาเนยชวเปาะมา
 พรอมกัน คุกเขาลงคานบเตยวโก แล้วกสงให้เอาคพเสงหลนใส่หีบไปฝัง
 เสียดตามอรรวมเนยม เตยวโกกับพ้องพวกพ้องทงปวงกชวณกันมาจาก-
 เกงชวหน้าจยแจตรงไปยงทสำนักใหญ่ ครนถงลิมของกับพวกพ้องเหล่านน
 กเขาพยุงเตยวโกชนนงทสาทรบวาราชการ แล้วลิมของจึงพุดว่า ครน
 เทพยดาตบแต่งให้ท่านเตยวโกขึ้นเป็นใหญ่วากลาวการทงปวงสบต่อไป ท่าน
 ทานทงหลายอยาทำให้เหมือนแต่ก่อน แล้วกยกให้โงวทงเป็นนายทสอง
 เปรียบเหมือนกนชอกทปรกษากบได้จากการทพคทงสน ยกให้กชนลิมเป็น
 นายทสาม ตวลิมของเป็นนายทสี่ เลาดงเป็นนายทห้า อจนเขยวยเป็นนาย
 ทหก อจนเขยวเหงาเป็นนายทเจด อจนเขยวชดเป็นนายทแปด โตวเขยว
 เป็นนายทเก้า ชองบานเป็นนายทสิบ จุกยเป็นนายทสิบเอ็ดตงเป็นลาดบกัน
 มา ตามบรรดาพวกไพรพดทเขาเนยชวเปาะประมาณแปดร้อยเศษ กชวณ
 กนคุกเขาคานบตามอรรวมเนยม

เดียวโกจึงพูดว่า เวลาวันนวมของยกเราชนเป็นใหญ่ ให้โงะหยง
 ชนแด่เป็นนายทั้งสอง ให้กงชนสินเป็นนายตาม ตัดลมของเป็นนายทั้งสอง
 ช่วยคแล้วกล่าวการงานที่เขาเนยชวเปาะ ชงทานทงหลายเคยทำอย่างไร
 กจึงวากล่าวดูแลไปตามตำแหน่งเดิมเถิด บ้านของทชารวดทกพงกให้ทาชน
 ใหม่ จัดการสำเร็จแล้วกเอาเงินทองของตมราคาทเอามาจากบ้านกบเพชร
 พลอยทแยงชงได้ออกจ่ายให้พวกพ้องและไพร่พลทวกัน คนเหล่านนได้เงิน
 ทองและของตมราคากยนตยงนุก จัดการทำโต๊ะมาบวงสรวงเทพยดาฟ้าดิน
 แลวงกพากันกินโต๊ะเสปสราตามสบายอยู่เป็นหลายเวลาครนเลิกการกินโต๊ะ
 เดียวโกกับพวกพ้องสบคนก - ตรวจตราเงินทองทรัพย์สินของเสปยงอาหาร
 พรอมแลดู จงวาเราจะตองระวังรักษาทางใจใหม่คง และสร้างสมเครื่อง
 ศัสตราวุธต่าง ๆ กับเสปเกราะและหมวกไว้สำหรับการศึก ให้จัดเรือรบเล็ก
 ใหญ่ผูกหัดทแกล้วทหารให้ชำนาญในการศึก ถ้าแม้นมีทหารหลวงยกมา
 จะได้สู้รบต้านทานเอาชัยชนะให้จงได้ โงะหยงกับพวกพ้องทงบวงกเห็น
 ชอบพรอมกัน

ลมของได้ฟังเดียวโกพูดถึงการจะรักษาทางใจให้แน่นหนามั่นคง
 ควรเป็นใหญ่โตกยนตยงเสปความเต็ม ชงอยุทเมืองหลวงให้เดียวโกฟังตง
 แต่ตจนปลายทกประการ แลดูวาชาพเจาคตจะไปรับบิดาและภรรยาอยู่อาศัย
 ด้วยกันกเห็นวาชองหลนเป็นคนใจไม่ยงยนมกฤษยาจึงไม่ได้ไปรับมา ไม่—
 แฉงวาชจะเป็นตายประการใด เดียวโกว่าท่านจงเขียนหนังสือเถิดชาพเจ้า
 จะให้คนใช้ถือไปรับบิดาและภรรยาอยู่อาศัยด้วยกัน ลมของกเขียนหนังสือส่ง
 ให้ เดียวโกมอบคนทใช้สอยสนิทถือไป คนใช้รับหนังสือคานบลาออกจาก
 เขาเนยชวเปาะตรงไปตงเกียเมืองหลวง ครนตงกสบได้ความแลวกกลับมา

แจ่มกมลของว่า ภรรยาของท่านเองไหลข่มเหงกดขี่จะเอาเป็นภรรยา ๆ
 ท่านเหลือทนจนต้องผูกคอตาย บิดาท่านนั้นครนบตรสะโกตายก็เสียใจไม่
 เป็นอันนอนนอน ทกชวอนจนตวตายมาได้ครึ่งแล้ว แต่ท่านท่านม
 บตรสาวเล็กอกคนหนึ่งและก็ได้ตามมาอยู่ด้วยกัน การอนนชาพเจ้าสบบมา
 แน่นนอนแล้ว

ลิมของได้ฟังกรอ้งไห้ เดียวไ้กับพวกพ้องเหล่านนพากันสงสาร
 เสียตายภรรยาลิมของยังนัก ครนคอยคลายความ โศกแลถวณกันผูกหัด
 ชักซ้อมเพลงอาวอให้ชานี่ชานาญ ประวณนาจะได้สู้รบต้านทานพวกทหาร
 หลวงทุกเวลามิได้ขาด ครนอย่มาคนไซ้ทสำหรับตรวจในล่านานนมาแจ้ง
 แก่เดียวไ้ว่า ผู้รักษาเมืองเจจวอชู้ ให้นายทหารคมทหารเลวสองพันเศษ
 ยกกองทัพเรือมาจอดคอยทตามลเจยะเกยตชวณเดียวไ้ได้ฟังกตกใจ จึงถาม
 ไ้วหยงซันแล้ว ว่า บदनกองทัพเมืองเจจวอชู้ยกมา เราจะคิดอ่านสู้รบประการ
 ไ้ดี ไ้วหยงท้วเราะแล้วพดว่า ท่านอย่าวิตกเลย คำไ้โบราณท่านยอมว่า
 น้าไหลมากเอาคนกลบเกลอนเสีย ถ้าหากยกกองทัพมาเรากจัดทหารเข้า
 ตานทานสู้รบไ้ ท่านจงวางใจเกิดตกพนักงานข้าพเจ้าจะจัดแจงเอง พด
 แลวก็เรียกอวนเขยวย อวนเขยวเหงา อวนเขยวชิตตามคนพนองมาจัด
 เป็นพวกหนึ่ง ลิมของกับเล่าตงพวกหนึ่ง ชองบานกับโตวเขยวพวกหนึ่ง
 ไ้วหยงกระชบบอกความลับด้วยกันทั้งสามพวกแล้วก็ไปจัดตามอบาย - -

ไ้วหยงสั่งทุกประการ

ฝ่ายผู้รักษาเมืองเจจวอชู้ ครนช้อตอกลับไปแจ้งความก ไ้วอชิ่งนิก
 สั่งให้องอินชมนางนายทหารกับนายทหารรองอกคนหนึ่งขอไ้ไปปรากฏ ไ้คุม
 ทหารสองพันเศษลงเรือรบไปจับไ้วทตามลเจยะเกยตชวณมาไ้ได้ ครน

๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

อองน้อยยกตรงไปถึงตำบลเจชะเกียดชวนกแม่้งเรือรบเป็นสองกอง จอดอยู่
 ริมฝั่งปากคลองจะออกแม่น้ำใหญ่ พักอยู่ได้สองเวลากยกกองทัพเรือมา
 คนละทางถึงตำบลกมชวทว ต้นทางจะไปเขาเนยชวเปาะกของหนง พอได้ยิน
 เสียงเป่าตมในแม่น้ำ อองน้อยได้ฟังตกใจสั่งให้หยุดเรือรบอยู่ อองน้อยแลไป
 ดูในแม่น้ำเห็นเรือเล็กสามลำแจวมาแต่ไกลลลางหนงนมคนอยู่ห้าคน ---
 คนหนงย่นอยทศวรรษเรือถือเชือกเส้นหนงสี่คนนมแจวเรือเข้าใกล้พวกทหาร
 เห็นเรือสามลำจากใจได้ จึงบอกแก่อองน้อยว่าคนทศวรรษได้เสียดสแดงย่นอยู่
 ศวรรษเรือทศสามลำตรงเขามาหนคออวนเซียวย อวนเซียวเหงา อวนเซียว
 ชาติ สามคนพนอง

๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐ ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕ ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐ ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐ ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐ ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐ ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐ ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐ ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐ ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐

อองน้อยได้ฟังกรองส่งทหารเรือรบออกล้อมจับสามคนนั้นให้ได

ทหารกตรกนมแจวเรือเข้าไปถึงจะจับ อวนเซียวย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชาติ
 กหนศวรรษเรือกลับแจวไปทศสามลำ อองน้อยเร่งทหารรุกไล่เอาเกาทณชยง
 ไป สามคนพนองนมเอาหนงโคและหนงกระบอทสำหรับบังลูกเกาทณชยง
 บ้องกันไว้ได้ไม่เป็นอันตราย อองน้อยเร่งทหารรุกไล่ตามไปประมาณทางได้
 สามล เห็นชายผู้หนงแจวเรือเล็กรบตามหลังมารองบอกวา ออย่าได้ไล่ตาม
 ไป กองทัพทยกมาทางในคลองนนพวกโจรพักเรือไว้ฆ่าพนทหารล้มตาย
 แยงชงเอาเรือรบไปสิ้นแล้ว อองน้อยได้ฟังตกใจจึงถามชายผู้หนงวา เหตุ
 ผลประการใด ชายผู้หนงบอกวา เมื่อยกกองทัพเรือมาเห็นเรือสองลำคน
 ลำละห้าคนแจวเรือไป พวกทหารไล่ตามไปประมาณทางได้สี่ล เห็น
 เรือเล็กออกมาจากคลองแปดเกาลำ แจวตรงมาใกล้เรือกองทัพ แล้วคน
 ในเรือเล็กแปดเกาลำนมเอาเกาทณชยงระดมมา พวกทหารเห็นเหลือกำลัง
 กหนศวรรษเรือชวนกันถอยกลับไปใกล้จะออกแม่น้ำ ปากคลองนนแคบ มี

โจรอีกพวกหนึ่งประมาณสามสี่คน ออกจากป่าเดินตรงมาเอาเชือกขึงกัน
 ปากคลองไว้เรือรบออกไม่ได้ ชายพวกนั้นยกเอาก้อนศิลาเหวี่ยงขว้าง
 ขว้างลงในเรือเป็นอันมาก พวกทหารในเรือหนีไม่ได้ ไต่ลงจากเรือจน
 ตายเสียสิ้น บัดเดียวใจพวกเหล่านั้นก็เข้าป่าหายไป ชาวเจ้าแอมช่อนอยู่
 ครนพวกนั้นไปแลดูจงลงเรือรบแจวมาแจ้งแก่ท่าน

อิงฮันไตฟังดังนั้นก็ตกใจ ร้องส่งให้ทหารหนึ่งศรัษะเรือกลับพอเห็น
 เรือสามลำนำเรือเล็กออกมาจากคลองในป่าแซม ประมาณสี่ห้าโมงแดง
 เป้าอุดประดังตรงเข้ามา อิงฮันก็ให้แยกเรือเป็นปีกกาจะสู้รบกับพวกโจร ก็
 ไต่ย่นเสียดประทัดจตุรชนในป่าแซมเห็น - เรือบักองแดงออกมาจากคลองอีก
 หลายลำ คือพวกเดี่ยวโก้เจ็ดแปดคนนั้นก็ประดังกันเข้ามา มีเรืออีกลำหนึ่ง
 แจวตามหลังมาร้องด้วยเสียงฮันตงว่า อิงฮันจงตัดศีรษะส่งมาให้เรา - -
 แต่โดยคิดเถิด อิงฮันไตฟังก็ตกใจ เร่งให้ทหารเอาเรือรบแอมเข้าไปที่ป่าแซม
 ริมฝั่ง พอเรือออกมาจากคลองเล็กสองข้างประมาณสี่ห้าโมงแดง
 มาเอาเกาทัณฑ์เครื่องศัสตราวุธระดมยิงทั้งขว้างลงในเรือพวกทหาร อิงฮัน
 ไม้ที่จะหลบหลีกไปข้างไหนก็ไต่ลงเรือเล็กจะหนี เห็นเรือลำหนึ่งตรง
 เข้ามาใกล้ ชายผู้นั้นคอเลาตงเอาขอเหล็กเกยดวงฮันไว้ได้ พวกทหาร
 ในเรือหลบไม่ทันถูกเหวี่ยงขว้างและเกาทัณฑ์ตายเป็นอันมาก ที่ไต่หน้าตาย
 ก็ม ทพวกเดี่ยวโก้จับไปได้มากนักรหนา เลาตงครนจับฮันได้แล้ว พวก
 เหล่านั้นช่วยกันเก็บเครื่องศัสตราวุธและเรือรบรวบรวมไว้พร้อมพร้อม
 กันกลับไป เดียวโก้กับกงซนสนักซนมาถล่มแมนาพบพวกเหล่านั้น
 ก็ชวนกันกลับไปทศานกพร้อมกันทั้งสิบนาย เดียวโก้ส่งให้เอาดวงฮันกับ
 พวกทหารที่จับมาได้ประมาณสองร้อยเศษไปจำขังไว้ ตามบรรดาพวกพ้อง

ไฟรพลทไปสรวบกับพวกทหารนน เดียวโกกบุนำเห็นจรวงวลให้ทุก ๆ คน
 ควนายทไปสรวบมความชอบนกกจคบัญญัติไวแลวกจคโตะ และสุรามาดียง
 กนเมณฑรนเวงสบาย เมอขณะกนโตะอยนคนไซมาแจงวาจกยให้คนมา
 หาทาน เดียวโกกให้พาเข้าไปถามว่า จุกยให้มาด้วยอระสังใดคนไซบอก
 ว่าจุกยให้มาแจงกบทานวามพอกาเกวียนหลายสิบคน เวลาคาวนนจะขบ
 เกวียนเดินมาทางน เดียวโกกฟังจงพดว่า ขณะนเรากำลังจะตองการไซ
 เงนทองกจาเพาะมพวกพอกามา พนองทงหลายผู้ใดจะรับอาสาคุมไฟร
 พลไปแยงชิงมาไต่บาง อานเซียวพนองสามคนจงรับอาสาว่าซาพเจาจะ
 ไปเอง เดียวโกกว่าเจาทงสามจะไปกคแลว แต่ตองคทวงทให้ชอบกคพนอง
 ทงสามคนกแตงตัวคุมไฟรร้อยเศษลงเรือข้ามไป เดียวโกไม่ไว้ใจกลัวจะ
 เสยทกสงไหเลาตงคมหารร้อยเศษติด - ตามไปช่วยแลวกาขบสงว่า เหา
 เงนทองชาวของไคมาแลวอย่าทำไหผู้คนเป็นอนตรายเลย เล่าตงมาจัดไฟร
 พรอมแลวลงเรือตามไป เดียวโกกบพนองเหลานนกกนงเสพสุราคอยอยู่
 จนตคยามตามเศษกยงไม่เห็นกลับมาจิง ให้โตวเขียนกบชองบานคุมบริวาร
 ไปคอยอยู่ตามทางอกพวกทง เดียวโกกบงโงทหยง กงชนสิน ลิมของ
 นงเสพสุราคอยทำอยู่จนสว่างกยงไม่เห็นกลับมา คนไซหนึ่งไปแจงกบ
 เดียวโกว่า จุกยแยงชิงไคเงนทองทรพยสงของยสบเดิมเกวียนเศษ กบมา
 และอูฐประมาณห้าสบบมา - เดียวโกจิงถามว่าไคซาพนผู้คนลมตายเจ็บบ่วย
 บ้างหรือเปล่า คนไซบอกวว่า พวกพอกาเห็นพวกเรวาไปกตกใจกลัว ทง
 เกวียนเงนทองทรพยสงของทงบวงเสยชอนกนวงหนเอาชวตรอดไปสน ไม่
 ไคซาพนทำไหเจ็บบ่วยจนสกคนทงเดียวโกกมความมยนคยงนกก จงพดว่า
 ตงแทนไปผู้ใดกคแยงชิงเอาทรพยสงของ ๆ เขาแลว อย่าไคซาพนให้เป็น

อันตรายเลย พุดตงนกกเอาเงินมาราวงวัดให้กับคนใช้ เดียวโกกับพนอง
 ตามคนชวนกันมากอยรบต ตามล็กมชวทวเห็นพวกที่ไปนนลากเกวยนชน
 มาจากเรือแลวกกลับไปบรทกมาและอฐูมาอก เขาชนผงได เดียวโกส่งให้
 จัดโต๊ะและตราไวเดรจให้ไปรับจกยทโรงชายสรามมาพร้อมกันทงสเบตนาย
 ชวนกันกินโต๊ะเสปสราอยทพก ณ ตามล็กมชวทว เดียวโกให้เอาทอของท
 บรทกเกวยนนมาแกด มแตเงนทองของตมราคากกองไวตรงหน้าผาผอน
 แพรพรณกองไวแห่งหนง เดียวโกเรียกผู้รักษาเงนทองมาให้แบ่งเอาเงน
 ทองทวพยสงของและแพรสต่าง ๆ ออกเป็นสองส่วน ๆ หนงเอาเข้าเก็บไว
 เป็นของกลาง อีกส่วนหนงนบนกันสเบตนาย ไพรทงหลายกไดคนละ
 ส่วนทงสน แบ่งบหนักนเสรจแลวกมความยนตชวนกันกินโต๊ะเสปสราตาม
 สบายใจครนกันโต๊ะแลว เดียวโกให้เอาตัวพวกททวทจับมาได้ประมาณ
 สองร้อยเศษนนสกกหน้าเอาตัวไปใช้การต่าง ๆ อึงอันตวนายนนให้จางงไว
 แลวเดียวโกจึงพุดกนพนองทงปวงว่า เดมเราจะเข้ามาอยุเขาเนยชวเปาะน
 กหมายความว่าจะให้เฮงหลนใช้สอย ลิมของคค่านยกเราชนเป็นใหญ่
 แลวกมชยชนะ พวกททวไดเควองคสตราอภบมาและเรอรบเป็นอันมาก
 บญคณนกกทนา บตนกยงไตเงนทองทวพยสงของมาอกกเพราะบญของพ
 นองทงหลาย จึงชกนาเข้ามา พนองทงปวงว่าพวกเขาพเจานกไดพงบารม
 ของท่านจึงไดบนตาลใหม่มา เดียวโกจึงพุดกับโงวทงชินแสว่า ชงชวต
 เราพนองสเบคนนกรอดเพราะของกกกับจตง ลยเหงนายททว คำโบราณ
 ท่านยอมว่า ถ้าผู้ใดมคณกให้ออกคณเขา บตนเรากมความสขแลว จา
 จะจัดเอาเงนทองทวพยสงของให้คนเอาไปตอมแทนคณของของกกกับ จตง
 ลยเหงนายททว กบอนงแปะสนนนกกยงตองชงอยู่ในคคเมองเจจวฐู จาจะ

ไปแก้ไขเอาออกเสียให้จงได้ท่านจะเห็นประการใด โงวหยงว่าชื่องกงนั้น
 เป็นคนสติข้อมีไซ้จะเห็นแก่เงินทองเราเมื่อไรแต่จะต้องไปตอบแทนคุณเขา
 แป๊ะสนนนตองจัดหาคนเอาเงินทองไปเดินเห็นให้เบาบางออก— แป๊ะสน
 กคงคิดหาอธิบายหนมาได้ท่านอย่าวิตกเลย แต่—บัดนี้การงานของเรายังไม่
 เรียบร้อยต จงจัดหาเสบียงอาหารสร้างสมเครื่องศัสตราวุธต่าง ๆ และเรือ
 รบเล็ก—ใหญ่ ผักหัดชักข้อมไพร่พลทหารให้ชำนาญานาญชบวนรบไว้ให้
 พร้อม คอยรบพวกทหารหลวงก่อน ภายหลังจึงคอยคิดการอื่นต่อไป เพียงไก่อ
 กเห็นชอบจึงตอบว่า การทงปวงกตามแต่ท่านขึ้นแสจะจัดแจงเกิด โงวหยง
 กให้พนองเหล่านนั้นไปจัดแจงสร้างสมเครื่องศัสตราวุธของทงปวงไว้พร้อม
 ฝ่ายพวกทหารทมากบองอนหนักกลับไปได้แจ้งความแก่ผู้รักษา
 เมืองเจจวฮัว องอนนายทหารเสยทพวกโจรจับไปได้ทหารเลวล้มตายเป็น
 อนมาก ทเหลอตายพวกโจรจับไปกับเรือรบเล็กใหญ่และเครื่องศัสตราวุธ
 กเสียแก่พวกโจรทงสน และพวกโจรทเขาเนยชวเปาะนนนมอแซมแซมกับ
 คลองเล็กเป็นช่องแคบมาก พวกทหารไม่แจ้งว่าเขาออกคลองไหน ยก
 ไปตรงใดก็สู้พวกโจรไม่ได้ พวกนล้มตายเสยตงนชงจะไปจับพวกโจรท
 เขาเนยชวเปาะนนเห็นจะยากอยู่ ผู้รักษาเมืองเจจวฮัว ได้ฟังกตกใจ จึงพูด
 กับชาหลวงทอทองตราของชวเกยไทชอว่าเต็มให้สอดตอคุมทหารไปจับโจร
 ทตามลเจยะเกยตชวนกสู้พวกโจรไม่ได้ ทหารทหารอยลล้มตายไม่เหลอมาสัก
 คนแต่ตัวสอดตอนายทหารพวกโจรจับไปได้ตตทเสยทงสองข้าง แล้วปล่อยให้
 กลบมาบอกข่าว สอดตอไปรักษาหออยู่ทบ้านยังไม่ทันหาย ไท้องอนกับนาย
 ทหารรองคุมทหารสองพันยกไปอกกสู้รบท่านท่านไม่หยุด พวกโจรฆ่าเสย
 เป็นอนมาก องอนกับทหารทเหลอตายพวกโจรก็จับไปได้ ไพร่พลทหาร

ลมตายเสียคงนจะคิดอย่างไรดี ข้าหลวงผู้ถือทองคำไม่รู้อะไรจะได้ออบ
 ประการใด ผู้รักษาเมืองยังมีความวิตกกังวลเป็นทุกข์อยู่ พอขุนนางสำหรับ
 ใช้มาแจ้งว่า มขนนางถือทองคำมาจากเมืองหลวงจะเปลี่ยนให้ท่านกลับไป
 ไป ผู้รักษาเมืองได้ฟังกริบไปรีบเข้ามาข้างใน จัดทโหนดตามธรรมเนียม
 ผู้รักษาเมืองคนใหม่เอาทองคำทวงขอโทษให้ ผู้รักษาเมืองคนเก่ารีบ
 ทองตรามาอ่านตแจ้งว่า คนใหม่มาว่าราชการสืบต่อไป ผู้รักษาเมืองคน
 เก่ากมอบดวงตราภทพยสงของต่าง ๆ ให้ผู้รักษาเมืองคนใหม่รับตรวจต
 เสริจแล้วส่งให้จตโตะและตรามาเลยงผู้รักษาเมืองคนใหม่ เล่าความชง
 โจรทตาบดเขาเนยชวเปาะมมอแซมแซมชวาทหารหลวงตายทงสองครง ตง
 แต่ตนจนปลาย ผู้รักษาเมืองคนใหม่ได้ฟังก็ตกใจ สหน้าสลตง จึงคิดวามี
 เสียแรงทานชวเกยไทชอชางเลอกทาบานเมืองทตใหม่ว่าวราชการ ทหาร
 ฝมอแซมแซมกไมมี ทำอย่างไรจึงจะจับพวกโจรได้ การอนนเหมือนทง
 แกลงเสอกได้ให้เรามา คิดแล้วกมความวิตกไมได้ออบประการใด ผู้รักษา
 เมืองคนเก่า จึงรวบรวมทพยสงของครอบครวของตัวแล้วลาผู้รักษาเมือง
 คนใหม่ออกเดินทางตรงไปเมืองหลวง

ฝ่ายผู้รักษาเมืองคนใหม่ ครนได้วาราชการเมืองเจจวสุคตวตกกถง
 โจรเขาเนยชวเปาะยงนถ จึงให้ประชนนายทหารพรอมกันปริกษาว่า พวก
 โจรทตาบดเขาเนยชวเปาะฝมอแซมแซมชวาทหารในเมองนถไมเห็นมผู้
 ไตที่จะไปจับโจรได้ เราคิดจะเกลยกลอมคนทมฝมอและตบญญาเข้ามา
 ทำราชการด้วยแล้วจะได้ไปจับพวกโจร แต่จะต้องมีทงสอไปให้ชวเกย
 ไทชอทราบก่อน ว่าโจรทตาบดเขาเนยชวเปาะฝมอแซมแซมชวาทหารไป
 จับครงใดกเสียทตายทงครง ในเมองเจจวสุคตไมเห็นมผู้ ไตที่จะยกไปจับพวก

โจรได้จะขอทะเลาะไปก่อน ถ้าเกลยกล่อมคนมมมมและสติปัญญาได้แล้ว
 จึงจะยกไปจับพวกโจรให้จงได้กับจะมีหนังสือไปถึง ตามบรรดาหัวเมืองชน
 ใหญ่ทวงกว่า โจรติดตามเขาเนยชวเปาะเซมแซงนกลให้ผู้รักษาเมืองทงปวง
 ระวังบ้านเมืองไว้ให้แน่นหนาทุก ๆ เมือง ถ้าเป็นพวกโจรให้คิดอ่านจับ
 ตวจโจรชนนางนายทหารทงหลายกเห็นชอบพร้อมกัน ผู้รักษาเมืองจึงให้ตั้ง
 เกลยกล่อมคนมมมมและสติปัญญา แล้วเขียนหนังสือไปถึงชวเกียไทชอ
 และผู้รักษาเมืองทงปวงตามขงปรึกษาทุกประการ มอบให้ชนนางถือ
 แยกย้ายกันไปทุก ๆ เมือง

ฝ่ายชนนางผู้ถือหนังสือไปถึงเมืองทงเสยก็ยกมเมืองเจจวฮักเอา
 หนังสือไปส่งให้ ผู้รักษาเมืองรบมาฉกฉนกลออกอ่านแจ้งความแล้วจึงให้
 ทาของกงชนนางตำแหน่งทรบหนังสือมาส่งว่า จงมีหนังสือไปถึงนายบ้าน
 นายอำเภอทุกตำบลให้ระวังตรวจตราจับพวกโจรติดตามเขาเนยชวเปาะ —
 ให้ได้ ชองกงได้ฟังจึงคิดว่า เตยวโก่ทำให้เกิดความใหญ่แย่งชิงเอาของ
 ชวเกียไทชอไปแล้วฆ่าพวกทหารตายถึงสองครั้งจับส่งต่อไปตัดหูเสียแล้ว —
 ปล่อยมาทำเหตอเกินมิโทษมากนัก ซึ่งเตยวโก่จะไปเป็นโจรก็เพราะพนอง
 พวกพองชกนำชมชนให้ไป เตยวโก่กับเราเป็นคนรักใคร่กันถ้าไม่ทันระวัง
 ตัวเราคงจับเอาไปได้จะทำอย่างไรดี คิดแล้วก็บอกกับชนนางตำแหน่ง
 ทเดยวทกว่า ทานจงช่วยข้าพเจ้าเขียนหนังสือไปถึงนายบ้านนายอำเภอ
 ตามคาผู้รักษาเมืองส่งดวยข้าพเจ้าจะออกไปข้างนอกสักครุทงชนนางผู้
 กเขียนหนังสือแทนชองกง ๆ ก็ออกมาจากทวาราชการเดินไป ได้ยินเสยง
 คนร้องเรียกวาทานผู้ว่ากล่าวตำแหน่งหนังสือจะไปข้างไหน ชองกงถามว่า

ท่านมีอะไรหรือ ยายเงยมบอกว่าท่านยังไม่ทราบข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟัง
 ยายเงยมสอนบุตรสาวคนหนึ่งชื่อผอเสยะสามเป็นชาวตงเกยเมืองหลวงขอ
 เงยมกึ่งเป็นคนขับร้องเพลงดี จึงสอนให้นางเองผอเสยะบุตรสาวขับร้องมา
 แต่เล็กจนใหญ่ อายุได้สิบแปดปีรูปร่างลักษณะดีพอสมควร สามคนพ่อลูก
 ชวนกันมาเมืองชวตงแห่หาพวกพ้อง ก็ไม่พบจึงได้ตกมาอยู่เมืองหนเสยกัย
 ึ่งคนในเมืองนี้ไม่มีผู้ชอบขับร้องเงินทองก็หาไม่ได้จะ — กลับไปไม่มีเงินจะ
 ขอกินตามทาง จึงได้เที่ยวมาสำนักอยู่ที่ในตรอกหลังโรงว่าราชการของ
 ท่าน เวลาว่างเงยมกึ่งสามยายเงยมสอนบิดาของนางผอเสยะตาย ยาย
 เงยมผอไม่มีเงินจะขอหยิบได้ศพไปฝัง จึงอุทธรณ์ให้เที่ยวหาเงิน ข้าพเจ้า
 ไม่รู้แห่งจะไปหาผู้ใดจึงพากันเดินมาได้พบท่านก็เป็นบุญนักหนา ขอท่าน—
 จึงเมตตาแก่คนยากด้วยเถิด ของกึ่งได้ฟังก็มีความเวทนาจึงพูดชวนว่าถ้า
 กระนั้นก็ตามเรามาเถิด ของกึ่งเดินไปที่โรงเตยยืมหมวกกันมาเขียนหนังสือ
 ส่งให้ส่งว่าหยิบได้ศพนั้นไปเอาที่โรงเตยมต้นข้าหลังเถิดแล้วหยิบเงินตาตั้งให้
 ยายเงยมผอได้รบเงินกับหนังสือความยินดีค่านับลาไปเอาหยิบได้ศพที่—
 โรงเตยมต้นข้าหลังมาจัดการฝังศพสามเสร็จแล้ว เงินนยงเหลืออยู่บ้าง
 สองคนแม่ลูกก็ได้ขอรับประทานกันต่อไป

ครั้นอยู่มาเวลาวันหนึ่ง ยายเงยมผอคิดถึงบุญคุณมากำนับ
 ของกึ่งที่ทาน เห็นในบ้านนั้นผู้หญิงก็ไม่มี ยายเงยมผอกลับไปถามยาย
 เสงมว่า ของกึ่งมกรรยาหรือเปล่า ยายเสงมผอว่าของกึ่งตงบ้านเรือนอยู่
 ตำบลของเกชัง ไม่ได้ยืมผู้ใดพูดว่ามกรรยา มาเป็นชนนางทนิกเห็นแต่จะ
 อุปถัมภ์คนยากจนขัดสนและมทุกชื่อนต่าง ๆ เจ็บป่วยล้มตายมาบอกว่า
 ไม่มีเงินทองจะใช้สอย ก็ให้ชาวชองไปทุก ๆ คน ชงกรรยานั้นเห็นยังไม่

มตอก ยายเงยมผอว่าบุตรสาวข้าพเจ้าขบรองส่งโตกต เมอขณะอยู่ตงเกีย
 เมืองหลวงกเคยได้ขบรองมีคนชอบใจ พวกพอคาทตงหางชายของโตมา
 ลูชอว่ากล่าวหลายหนกไม่ให้ ด้วยตัวเราก็บ่สามแก่ชราแล้วไม่มีผู้ใดจะ
 อปถมภจงไม่โหมสาม เพราะไม่แจงว่าจะมาลำบากตกยากตงเพียงน --
 ชองกงมคณกับเรานกยงหาได้ตอบแทนคนไม่ ไปค่านับจนตงบ้านกไม่เห็น
 มภรรยาเราจงโตมาหาจงเห็นตชวยวากล่าวกับชองกง-- ถ้าจะมภรรยา
 นนออย่าตองไปลูชอคนอนเลยเราจะยกนางผวเสยะบุตรสาวให้เป็นภรรยา --
 ทานจะเห็นอย่างไร ยายเสงผอว่าตแล้ว ข้าพเจ้าจะวากล่าวให้เอง ครน
 รุงชนเขายายเสงผอกไปหาชองกง เดาคความทขายเงยมผอกล่าวนนให้พง
 ทกประการชองกงกไม่ยอมรับ ยายเสงผอเถ่าแก่เป็นคนช่างพูดประจบ--
 ประแจตนัก วากล่าวออนวอนต่าง ๆ จนชองกงใจออนตงกยอมรับ ยาย
 เสงผอกยนตยงนถ

ครนตงวอนตชองกงกไปปลุกเวอนโกดโรงกวนทสำหรับพัก ให้
 นางผอเสยะภรรยาถบยายเงยมผอมารดาอยู่ตองคน ชองกงถบนางผอเสยะ
 กอชูกนเบนตมภรรยาถน ครนอยู่มาประมาณตบห้าวอนนางผอเสยะคอย
 เจริญมงมเงนทองชอตงชองแตงตวงตงาม แต่ชองกงนตตบญญาตผมอ
 เขมแขง การลुकเมชกคตลายมิใคร่จะได้ไปมาหานางผอเสยะ
 อยู่มาวอนหนง ชองกงชวอนเตยบุนอวอนมาทบ้าน ให้นางผอเสยะ
 จตโตะและตุรามาลेยงเตยบุนอวอน พุดจวากนเลนเบนทสบาย เตยบุนอวอน
 นนชวอนบ้านมกเรียกเตยชว เป็นชุนนางรองชองชองกง รูปร่างามชอายุ
 ประมาณยตบบ ครนเห็นนางผอเสยะภรรยาชองกงลกษณะค กมใจรักใคร่

ผ่ายนางผอเสยะตงเตงของกงนานไปนานมากจดจางห่างเหิน ครนเห็น—
เตียบนอวรูปร่างตงามกมความเสน่ห์หายงนักร ครนกินโต๊ะเสปสุราแล้ว
เตียบนอวรูปร่างของกงกลับไปบ้าน

อยมาวันหนึ่งเตียบนอวรูปร่างของกงไม่อยู่ ก็แกดงทำเป็นไปหา
ของกง เตียบนอวรูปร่างกับนางผอเสยะพุดจาร์ก็ใครได้เสยกนเตียบนอवलอบ
ไปหานางผอเสยะอยมิได้ขาด การทเตียบนอวรูปร่างกับนางผอเสยะรักใคร่กัน
นนความรูถงของกง ๆ ก็ไปทบ้าน ปวารณาคะตกรยานางผอเสยะ ๆ เห็น
ของกงมากโกรธชงหน้าตาไม่สบาย ของกงรู ในทจกความใช้ภรรยาดีขอ
เป็นแต่เขาให้ตอบแทนคุณ ครนจะวากลาจ้อของกายไม่ต้องกรว ตงแต่
นนมาของกงทงละเลยไว้หลายเดือน

เวลาวันหนึ่งของกงมาจากโรงที่พัก ตรงไปโรงเตียมชายนำชาเห็น
ชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ ถอกระบักบสังของวุงตรงมายังโรงชายนำชามองดู
ของกง ๆ ก็แลดูชายผู้นน ทงสองผ่ายไม่อรทกกัน ชายผู้นนจงถาม
พวกพ้อคาวาทานชุนนางผู้นนขอไร พวกทชายของบอกว่าขอของกง ชาย
ผู้นนก็ตรงเขาคานบ ถามวาทานจาชาพเจ้าไม่ได้หรือของกงรบคานบถาม
ว่า ทานนคอผู้ใด ชายผู้นนว่าเชญทานไปทโรงชายสุราเถิดจจะบอก
ของกงกับชายผู้นนก็ไปทโรงชายสุรา ของกงจงถามว่า ชาพเจ้าขอเลาตง
ทานชวยชวตชาพเจ้าใจลมไปแลดูหรือ ของกงได้พงกสะตงใจพุดว่า ช่าง
กลาหาญนักรหน้าช่างมาได้ถาแมนพวกนายทหารพบเขากจะเกิดความ แลดู
ถามว่า เตยวโก้อยู่หรือประการใด ผู้ใดใช้ให้มา เล่าตงบอกว่า เตยวโก
คตถงบุญคุณทานนคทหน้า จจะมาคานบกชตชวางเกรงอยู่ บदनเตยวโก
เป็นนายใหญ่ ทตาบดเขาเนยชวเปาะแล้ว โงวหยงเป็นกุนช้อ กงชุนตัน

เป็นผู้ช่วยวากลาการงานต่าง ๆ ลิมชองเป็นผู้คัดอ่านการทงตน ข้า
 เสงหลุนตายจึงได้ยกเตี่ยวโกซนเป็นใหญ่ในเขานเญชวเปาะนน กมอยู่แต่
 ไตวเซชน ซองบาน จุกัยสามนาย กับพวกชาวพเจ้าเจตคนด้วยกัน รวมเป็น
 สิบเจตนายมีไพร่พลประมาณแปดร้อยเสบียงอาหารเงินทอง— กมบรรณ
 เตี่ยวโกคตถึงคุณท่านอญมีไตชาตจึงใช้ชาวพเจ้าถอหนงสอกบทองคารอยตาลง
 มาให้ท่านแล้ว จะเอาทองไปให้จตงนายทหารอกรอยตาลง เลอตงกเอา
 หนงสอกบทองค่าส่งให้ ซองกิ่งรบหนงสอมาฉกฉนกออกอ่านมความว่า
 “เคียวโกคตเป็นใหญ่ในตำบลเขานเญชวเปาะกเพราะลิมชองจัดการ
 บคนพนองทงปรังคตถึงคุณท่าน จึงได้ให้เลอตงถอหนงสอกบทอง
 รอยตาลงมาคานบ” ซองกิ่งแวงความแล้วครนจะไม่รบไวก็ไม่ได้ จึง
 หยบทองค่างทงหนงกบหนงสอมาใส่ในไถเก็บไว้ ส่งให้เจ้าของโรงเตียม
 จต ไตะและสรามมาเลี้ยงกัน เลอตงเห็นซองกิ่งหยบทองไว้แต่ทงเตี่ยว กเอา
 ทองค่านนวางไว้บนไตะ แล้วเสพสราพตจากัน เลอตงบอกซองกิ่งให้เก็บ
 ทองไวเสยซองกิ่งว่าท่านพนองเจตนายเพงจะเอาอยทเขานเญชวเปาะตงตว
 ใหม่ ๆ กำลังจะต้องใช้เงินทองมาก ตวชาวพเจานหาเป็นไรไม่จึงเอากลับ
 คินไปถาตองการใช้สอยจึงจะไปเอาเอง ซงทองที่จะให้จตงนน ถาชาวพเจ้า
 พบกับจตงจึงจะบอกให้ทราบวาท่านค่านบมา บตงจะเชญให้ไปบ้านกถลว
 พวกชนนางนายทหารพบประจะจำได้ — ก็จะเกิดความใหญ่ชน จงกลับไป
 บอกกบพนองทงปรังเถตว่า ชาวพเจ้าอยากจะไปค่านบสักครงหนงซองกิ่งก
 เซชนหนงสอไปถึงเตี่ยวโกคตบบหนงมอบให้ เลอตงรบหนงสอเก็บทองค่างได้
 หอผาแล้วสงวามเมอเดินทงไปจงระวังตวไทต — ไปข้างหนามแต่ชนนาง
 นายทหารมาก เลอตงค่านบลาซองกิ่งออกจากโรงเตียม ในขณะนั้น

วันกลางเดือนแปด เวลาค่ำเดือนหงาย เล่าตงรีบเดินทางกลับไป ชองก้ง
 คิดเงินให้เจ้าของชายสราแล้วออกจากโรงเดินมาจึงนึกว่าเที่ยวโกทำให้เกิด
 ความใหญ่ชนดงนคงจะมีเหตุการณ์เกิดขึ้นแน่ พอได้ยินเสียงคนร้อง
 ถามว่าท่านชองก้งจะไปข้างไหน ชองก้งเหลียวหลังไปเห็นยายเงยมผอ
 วิ่งตามมาหยุดยืนอยู่ ยายเงยมผอคำนับแล้วพูดว่าไม่เห็นท่านมาที่บ้านชา
 นานแล้ว เคยไปตามเป็นหลายวันก็ไม่พบ ท่านโกรธชงซาพเจ้าหรือ นาง
 เงยมผอเสียดะภรรยาว่ากล่าวให้แค้นเคืองประการใดจึงไม่ไปบ้าน จึงเห็น
 แก่ซาพเจ้าเชิญท่านไปก่อนเถิด เมื่อนางเงยมผอเสียดะดวงเกินหยาบซาอย่าง
 ไรจะชำระว่ากล่าวให้ ชองก้งตอบว่าคราวนมธระมาก ต่อเวลาอนว่างเปล่า
 จึงจะไป ยายเงยมผอว่านางเงยมผอเสียดะภรรยาคิดถึงท่านอยู่ทุกวันนี้ได้ขาด
 เวลานซาพเจ้ามาตามพบแล้วท่านจะไม่ไปนั้นไม่ได้ ชองก้งความธระหนักหนา
 พรุ่งนี้จะไปยายเงยมผอไม่ฟังตรงเขาขัดเสอชองก้งไว้ พูดว่า คนทงปวงเขา
 ยุงกว่าบุตรสาวซาพเจ้าไม่ตีประการใด ท่านอย่าได้เซอเลย ซาพเจ้าสอง
 คนแม่ลูกหมาจะฟังบุญท่าน เชิญไปบ้านเถิด ซาพเจ้ามขอความจะพูดให้
 ฟัง ชองก้งว่า อย่ามารบกวนจะเสียดะภรรยา ยายเงยมผอไม่ฟังก็ถอน
 วอนนตลากจะเอาตัวไป ชองก้งใจอ่อนเสียไม่ได้ก็ไปกับยายเงยมผอ ครน
 กงบ้านชองก้งไม่คิดจะเข้าไปในห้อง ยายเงยมผออ่อนวอนให้ชองก้งเข้าไป
 นงอยู่ทหนาโต๊ะ แล้วยกเกาธมานงกาทบอยูกลวงจะหนดยชองก้งไม่เต็มใจ
 มา แลวจรงเรียกนางเงยมผอเสียดะบุตรว่าเจ้าคตถงเตยซาหลงจึงออกมา
 เกิด

ขณะนั้นนางเงยมผอเสียดะธาบนาแดงดวงนงทมบนอนนต อยู่ทโต๊ะ
 ห้องใน คตถงเตยบุนอวณทเรียกว่าเตยซาหลง ครนได้ยินมารตารองบอก

ออกขอเตยซาหลงสำคัญว่าเตยบนอนวน กรบเดินออกมาแกลงบนวา คน
 ะไรเช่นนั้น ทำให้คอยทำอยู่ชานาน จะออกไปตเสยสกัดสองสามทให้หน้าใจ
 พอเห็นแสงไฟสว่างมอด เห็นเบนของกงกกดบเข้าไปข้างใน ยายเงยมผอ
 ร้องเรียกอกว่า เตยซาหลงมานงอยทนหรือ เจ้าออกมาแล้วเหตุไฉนจึงกกด
 เข้าไปเลยเล่า นางเงยมผอเสยะจึงตอบว่าตวลกกไม่ได้ทาคความชวสงได
 บदनมาแล้วจะเข้ามาข้างในเองกกงได้มิใช่ไม้มตาเมื่อไร จำเพาะจะต้องให้
 ออกไปรับควยหรือ ยายเงยมผอได้ฟังบตรวาทงนนททาเป็นหัวเราะ แล้วพด
 ว่า เขาไม่ออกมากข้างเถดทานกบซาพเจ้าเขาไปในห้องดวยกน ชองกง
 กนงเสย ยายเงยมผอจุมอชองกงเขาไปในห้อง เชญไทมงทโตะ แล้วจ
 ร้องเรียกนางเงยมผอเสยะว่า บदनทานชองกงมาเจากนอนเฉยเสย หามา
 ตอนรับพดจาไม มารดาอดล้าทไปตามอนวนอนอยชานาน เพราะเจ้าว่า
 เปียบเทียบโกรรชงเขาจึงไมมาแล้วดกไปดตบตรทเตยง จะให้มาพดกบ—
 ชองกง นางเงยมผอเสยะผลกมอเสย พดว่า มิใช่ลกนชวซา เขาไมมาเอง
 จะทำอย่างไรได้ ยายเงยมผอออนวนอนเป็นหลายครง นางเงยมผอเสยะไม
 อวชตมารดาจิงไปยกเกาอมานงอยตรงหน้าชองกงหาง ๆ กน — ชองกง
 ไมพดจาประการใด ดวยชอความสงไดรอยทงสนนหากว่าเสยอนวนอนยาย
 เงยมผอไมได้จิงมา ยายเงยมผอเห็นชองกงนงนงอย จึงคดว่า จะต้องไป
 จดหาสงของเลกนอยกบสรามาให้ชองกงกบ บตรดาวกนโตะเตพสราตวยกน
 แล้วบอกว เจาจิงนงพดกบสามกอนมารดาวจะออกไปข้างนอกสกัดครทนง
 ชองกงได้ฟังจิงคดวาทายายเงยมผอออกไปข้างนอกแล้ว เรากจะได้หน
 ไปยายเงยมผอดูกเดินออกมากลวชองกงจะไปเสยจิงบตประตุเอาทวงคดอง

ไว้ ชองกิงเหนยหายเงยมผอไปแฉวกยन्द ลูกมาเบ็ดประตูไม่ออกก็กลับไป
 นั่งอยู่หน้าโต๊ะครนหายเงยมผอจตสงของโตพรอมแฉวกยกเอามา เบ็ดประตู
 เข้าไปเอาสุรากับสงของตงไวบนโต๊ะ เชิญชองกิงเสพสุราแล้วให้บุตรสาว
 มากินด้วยจะไตรนสุรานางเงยมผอเสยะไม่สบายใจ เพราะคตตงเตยบนอวน
 แต่จะไม่กินสุราก็ไม่ได้ ถ้าชองกิงไม่เมาสุราก็จะนั่งอยู่ตงน เตยบนอวน
 มาจะเสยท คตแฉวกทาเขาไปกินโต๊ะ ยายเงยมผออ้อนวอนให้ชองกิง
 เสพสุรา ชองกิงเสยไม่ได้คตมสุราถอยหนงนางเงยมผอเสยะคตมถอยหนง
 ต่างคนนั่งอยู่ ยายเงยมผอกนงเสพสุราพุดจาประจบประแจง ชองกิงนง
 เฉยเสย ยายเงยมผอเสพสุราคนเดียวจนเมาพุดพว้าไป

ฝ่ายตงงยเบนนกเลงเจนนเบยบอน ถ้าไม่เมงเทตงเคยมาให้ชองกิง
 ใช้สอยกโตเงนทกตวง ครนเวลาคาวนมน เลนเบยเสยเทยวตามหาชองกิง
 ก็ไม่พบ มีผมาบอกวว่า ชองกิงมาอยู่ทบ้านภรรยา ตงงยกตงไปทบ้าน
 โดยนเสยงยายเงยมผอพุดอยู่คนเดียว ก็แอบมองตามชองฝ้า เห็นชองกิง
 กับนางเงยมผอเสยะภรรยา นงหันหน้าไปคนละข้างไม่ได้พุดจกัน ตงงย
 ตงงเข้าไปข้างในด้วยเคยไปมามีได้ขาด ชองกิงนงตทวงทจะออกมาแต่ยง
 มิได้ชอง ครนเห็นตงงยมากตใจ คตจะออกไปด้วยกน จึงพยกหน้า ตงงย
 วั ในทกนออกกบชองกิงวว่า ข้าพเจาเทยวตามท่านเห็นตเห็นอยนกกหนา ด้วย
 ผรคษาเมืองมราชการขอใหญ่ให้มาตามท่านไปโดยเร็วเถต ชองกิงกลกชน
 จะไป ยายเงยมผอเขาคนชองกิงไว้ แฉวกพุดวว่า ท่านอย่าเชอเลย มีราชการ
 ะไรในเวลากลางคนเชอถอโตหรือกบคนขอทานแฉวกวาทงงยเบนนกมาก
 กลับผลกใส่ตงงยออกมาเบ็ดประตูเสย ตงงยโกธนคตวว่า ยายเงยมผอแฉวก
 กลับไป ยายเงยมผอเขาประจบประแจงพุดวว่า เวลาตคแฉวกพากันนชนเสย

เกิด พวงนางค้อยไป ยายเงยมผอกเก็บสิ่งของออกจากห้องปิดประตูแล้ว
ไปนอนที่ของตัว

พอเวลาตกประมาณสองยาม ชองกงจึงคิดว่า พวกชาวบ้านได้
บอกกับเราว่า นางเงยมผอกเสียวะรักใคร่กับเตียบนอนจะเท็จจริงประการ
ใด แต่พูดจาและกริยากตประหลาดอยู่ ต้องดทวงทเมอจะนอนถ้าไม่เหมือน
แต่ก่อนก็คงเป็นอย่างเขาว่า เราจะได้เพิกเฉยเสียวะไปมากแล้วกัน ชองกง
นั่งฟัง โต๊ะค้อยดทาทำเหมือนนอนหลับ -- นางเงยมผอกเสียวะครนมารดาออก
มาแล้วก็ไม่ถอดเสื้อและของแต่งตัวออกเหมือนแต่ก่อน นอนฟังเตียบอยู่
ชองกงเห็นกร ในกริยาว่าภรรยาไม่จริงจึงลุกขึ้นถอดหมวก และเสอกม--
ไถ่เจียวบนตอชิงใต้ของนอนออกเขว่นไวแล้วก็เข้าไปนอนในเตียง นาง
เงยมผอกเสียวะกพงอยู่ข้างผนังจนตกลสามยาม ชองกงนอนไม่หลับด้วยใจไม่
สบาย อยากจะให้สว่างเร็ว ๆ จะได้ไป ถอนใจใหญ่พูดว่า ถ้ายามสบาย
คิดจะให้สว่างช้าถ้าไม่ผาสกก็อยากให้สว่างเร็ว ๆ นางเงยมผอกเสียวะนอน
ไม่หลับ โดยนกงเสียวะ ต่างคนนอนอยู่ประมาณครึ่งหนึ่ง พอจนสว่าง
ชองกงลุกขึ้นลงหน้าโต๊ะเสอกหมวกเสร็จแล้ว บ่นว่า อย่างธรรมเนียมตง
นมไม่เคยนางเงยมผอกเสียวะตอบว่า หน้าไปอายยังจะกลัวว่าไม่มีธรรมเนียม
ชองกงกนงเสียวะ เปิดประตูออกไป นางเงยมผอกเสียวะแกล้งร้องเรียกว่าทาน
ตามกลบมานอนเสียวะออกให้สว่างตจงค้อยไป ถ้าชุนจะไปให้ได้จงปิดประตู
เสียวะด้วย ชองกงก็ไม่โตตอบประการใด ออกจากบ้านเดินไปยังหน้าโรง
กวนทเคียวพัก ยังไม่ทันสว่างเห็นมีแสงไฟ คนหาบของเดินมาใกล้จำได้ว่า
เฮงกงผู้เฒ่า หาบยาและนำชาจะไปค้าขายให้ทันตลาดเขาเฮงกงเห็นชองกง
จึงถามว่า ทานมาแต่เช้าด้วยอะไรสิ่งใด ชองกงบอกว่า เวลาคนนเสียวะสุรา

เมานอนหลับไป โดยนเสียงกลองสำคัญว่าสว่างแล้วจึงได้มา เฮงก่งว่า
 ถ้าเมาสุรากเขยู่ท่านกษยานาชาลางสวาทนกกงตกยาสั่งให้ ของกิงคิดว่า
 เรากษยานาชาของเมานมานานแล้วยังไม่ได้ให้เงินทองเลย แต่พูดไว้ว่า
 จะให้หีบสำหรับใส่ศพ เวลาเวลานนเตยวโกเอาทองคำมาให้แห่งหนึ่ง เรา
 เอาทองแห่งนั้นให้เฮงก่งผู้เฒ่าไปเก็บไว้เถิด จึงพูดกับเฮงก่งว่า แต่ก่อน
 เรายังจะให้หีบใส่ศพท่าน ฉนวนรวมทองคำแห่งหนึ่ง จึงเอาไปขอหีบที่
 โรงเตียมตั้นชาหลงเอาไวทบ้านของตัว คอยให้ถงรอยบจคอยใส่ศพ เฮงก่ง
 ว่าท่านมี บุญคุณนักหนาได้เมตตาให้หีบและให้พรข้าพเจ้า ถ้าตายไปเกิด
 เป็นสัตว์สิ่งใด ๆ ก็ดี คงจะตอบแทนสนองคุณท่านให้จงได้

ของกิงได้ฟังกษยนต์ เลิกเสื่อออกเอามือคลำใต้เขี้ยวบนตอที่ใส่ทอง
 กับหนังสือได้ไม่พบกทุกชนก จึงบอกกับเฮงก่งว่า เวลาคนนเสพสุราแล้ว
 จะเข้านอน แก่โตแขวนไวข้างเตียงในห้อง ครนตั้นชนกรบเบ็ดประตมา
 ลมใต้เขี้ยวบนตอเสียจะต้องกลับไปเอาก่อน เฮงก่งว่าเวลาอนกใดตอกท่าน
 อย่ากว่าว้ายเลย ของก่งว่าไม่ได้มของสำคัญอยู่ด้วยจะต้องกลับไป พด
 พลงใจนนเป็นทกขถงหนังสือตเตยวโกฝากมาใส่อยู่ในใถนนด้วย กรบ
 กลับไปบ้านโดยเร็ว

ฝ่ายนางเจยมผอเสยะ ครนของกิงไปแล้วกออกมามาหน้าเตียง ถอด
 เสื่อฝากบของแต่งตัวออกหมดแล้วบนว่า ของกิงแก่งมานอนทนนทาไม
 ให้หลับจนสว่าง

ขณะนั้นในห้องยังมีตอย แต่จุดตะเกียงไว้ แลเห็นสายใถนแขวน
 อย่ทลกกกรง จึงคิดว่าของกิงลมใถเสียไม่เอาไป เราจะเก็บไว้ให้เตยบนอน
 จะได้ผูกติดตัว จึงหยิบเอาใถเขี้ยวบนตอมาเทออกดู เห็นทองคำแห่งหนึ่ง

กับหนังสือ จึงพูดว่า เทพยดาชักนำเอาทองมาให้เราจะได้ออเองกัน
 ในสองสามวัน เห็นเตียบนอ้วนผอมไปนักหนักเอาหนังสือมาคลด นาง
 เจยมผอเสยะไม่ค่อยจะรหนังสือแต่จ่าเดียวไก่อนายโจรเอาทองคำร้อยตำลง
 คำนบมายงชองกง แจงตงนบกบนวาทแลดู ชองกงเป็นไศศกของเตียวโก
 พวกรโจรทาบลเขาเนยชวเปาะ บदनชวตชองกงตกอยู่ในมือเรา ๆ กับ
 เตียบนอ้วนคงได้ยูกินเป็นผวเมยกน สำคัญว่าลงนามาปลัดกลงในบ่อ
 นบอมาปลัดกลงในถัง สมความปรารถนาของเราแล้วเอาทองกับหนังสือ
 ได้ไถ่เสียตามเดิม ชอนไว้ในผ้าหมนอน พอชองกงวงมาตงกผลกประต
 เข้าไป นางเจยมผอเสยะรองถามว่าผ ไดเบตประต ชองกงนอกจว่า สามเจ้า
 กลบมานางเจยมผอเสยะตรงแจงว่าชองกงกลบมากนอหบผ้าหมไวชองกง
 เดินเข้าไปในทองหาไถ่เจยვნตอทลกกวงชางเตยงกไม่พบ เทยจตว่าจจะ
 ตกอยัทไหนด้าง นางเจยมผอเสยะเห็นชองกงหา ไถกแกตงทาหลบเสย
 ชองกงหาทวแล้วไม่พบ จึงถามนางเจยมผอเสยะว่าเจ้าเอาไถ่เจยვნตอ
 ไถ่ ขอให้เราเถิด นางเจยมผอเสยะทำไมยน ชองกงปลัดสนเป็นหลายหน
 นางเจยมผอเสยะปลัดทวมาถามว่า อะไร ชองกงว่า เจ้าเอาไถ่เจยვნ
 ตอเก็บไว้ ขอให้เราเถิด นางเจยมผอเสยะทำไมไดยน ชองกงปลัดสนเป็น
 หลายหน นางเจยมผอเสยะปลัดทวมาถามว่า อะไร ชองกงว่าเจ้าไถ่เจย-
 ვნตอเก็บไว้ ขอให้เราเถิด นางเจยมผอเสยะตอบว่าเขามามอบไว้หรือ
 จังจะมาเอา ข้าพเจ้านอนหลบอยไม่ว ไม่เห็น ชองกงว่าในทองกไม่มผ ไถ
 เขามา อยดวยกันสองคน เวลาคนนมเอเจ้านอนชางของและเสอผากไม่ไถ
 ถอด ครนเราไป เจ้าจิงลกชนถอดของแตงตว ไถ่ชวณอยัทลกกวงเจ้าคง
 เอาเก็บไว้ นางเจยมผอเสยะว่าไม่ไถ่เก็บไว้ ชองกงออนวอนหลายตรงแล้ว

พูดว่า เราเพียงเจ้ากับมารดาไม่ให้อนาทรอื่นใจ ก็อยู่หนึ่งหมกมพรอม
 ทกสิ่ง ไม่ควรจะมาเป็นเช่นนเลย นางเงยมผอเสยะก็โกรธพูดว่า โถนน
 เก็บไว้จริงแต่ไม่คนให้ ท่านจงไปหาเจ้าเมืองกรมการมาจับเป็นเมียเถิด
 ของกงวาใครว่าเจ้าเป็นเมีย ขอคนมาให้เสียโดยดี นางเงยมผอเสยะว่า
 ท่านหรือว่าไม่ใช่เมีย ท่านได้ความข้าพเจ้ารักใคร่กับเตยบนชวนชวน
 ไม่จริง ถ้าแมนเป็นจริงโทษก็เพียงตาย ช่างท่านเป็นไส้ศึกของพวกโจร
 โทษหนักโตใหญ่หาทเปรียบเทียบไม่ได้แต่หนังสือของท่านนเราเก็บไว้คัดออกถ้า
 จะเอากลับคนต้องทำตามคำข้าพเจ้าตามอย่าง

ของกงวาฟังว่าเป็นไส้ศึกพวกโจรก็ตกใจ จึงห้ามว่าอย่าออกไป
 จะเอาของสิ่งใดตามอย่างจะยอมตามคำทงสน นางเงยมผอเสยะว่าท่าน
 ยอมให้จริง ๆ ก็บอก ขอหนึ่ง ท่านได้ออกเงินช่วยข้าพเจ้ามาเท่าไร
 เอาตัวไปนคนมา เขียนหนังสือหาขาดจากผวเมยกนตงแตงนไป แล้ว
 ให้ข้าพเจ้าอยู่กับบนชวนชวน ขอสอง ว่าด้วยของแต่งตัวกับเครื่องที่ใช้
 สอยและบานเรือนนให้เป็นสทอแก่ข้าพเจ้าต่อไป ขอสาม ว่าด้วยทองคำ
 รอยตาลงนมในหนังสือขอหนึ่ง จงเอามาให้ด้วย ถ้ายอมความสามชวนแล้ว
 จงจะคนหนังสือกับไปเจอบนตอให้ ของกงวาขง ขอหนึ่ง ขอสองทว่าน
 ก็ยอมให้ได้ แต่ทองคำรอยตาลงนม ไม่ได้รับไว้ให้เอากลับคนไปเสียแล้ว
 นางเงยมผอเสยะว่า ท่านอย่าพูดเลยไม่มีผู้ใดเชื่อ เป็นชนนางกรมการที่จะ
 ไม่เอาเงินทองนมไม่มี เปรียบเหมือนแมลงวันเห็นโลหคแล้วทไทนจะ
 ออกได้ ของกงวา ทองคำรอยตาลงนมให้เอากลับคนไปจริง ๆ ไม่ได้
 รับไว้ ถ้าจะเอาให้ได้ก็ขอผลัดตามวัน จะกลับไปบ้านเอาของมาขายให้
 ครบทองรอยตาลงนมจะเอามาให้ นางเงยมผอเสยะว่าจะล่อลวงชวนน

ไม่ได้มาถึงสามวันไม่เอามาแล้วจะไปทวงกับผู้ใด ถ้าเอามาเมื่อไร จะให้ไปเหมือนน ชองกงว่า ถ้ามทอการค้ารอยตาตั้งไวก็จะให้เสียเดยจน เพราะไม่ได้รับใจจริง ๆ จึงขอผลัดไป นางเงยมผลเสยะตอบว่าถึง พรุ่งนี้เข้าไปโรงชำระต่อหน้าเจ้าเมืองกรมการ ท่านก็ไม่รับว่าเอา ทอขนไว

ชองกงได้ฟังพูดถึงโรงชำระก็ตั้งใจ ด้วยอ่อนนวอนเป็นนักหนา จะว่ากล่าวสั่งโดยยอมตามทุกอย่างยังจะไม่ให้ ก็โกรธจึงตามว่าไม่ให้จริง หรือ นางเงยมผลเสยะว่า ถึงจะมาสักร้อยคนก็ไม่ให้ ถ้าจะเอาให้ได้จึงไป เอาทเมืองหนเสยกย ชองกงยกโกรธหนักตรงเขาแย้งชิงนางเงยมผลเสยะ เอาไปเจียวบนตอเข้าชอนไว้ในเสื่อ เอามือกอดไวแน่นหนา ชองกงเห็น ไปเจียวบนตอแนแลวกแยงชิงกน นางเงยมผลเสยะไม่ยอมให้ ชองกงเห็น กระบวางอยบมเตยงกควยกระบิ ถามว่าไม่ให้หรือ นางเงยมผลเสยะ ร้องออดขนาว่า ชองกงจะฆ่าข้าพเจ้าแล้ว ชองกงกำลังโทโสกลุ่มขนมมา ก็เอากระบแทงนางเงยมผลเสยะตาย หยิบไปเจียวบนตอมา เอาหนึ่งสอ เผาไฟเสียแล้วเดินออกจากห้อง ยายเงยมผลเมาสรวาตนขนยงไม่ทันสว่าง ไดยนเสยงชองกงกับบุตรสาวพุดกนฟังไม่ถนัด แต่คำปลายนนไดยนบุตร สาวร้องว่า ชองกงจะฆ่าคนกตใจ ลูกจากทนอนตรงเข้าไปในห้องพบ ชองกงออกมา ชองกงเห็นจึงบอกว่า บุตรสาวของยายถูกเราฆ่าตาย เสียแล้ว ยายเงยมผลว่า ท่านอย่าพุดเลน ข้าพเจ้าไม่เชอ คนอย่างท่าน หรือจะฆ่าคนใด ชองกงว่าไม่เชอกเขาไปคดวรกน ชองกงกับยายเงยมผล เข้าไปในห้อง เห็นบุตรสาวตายโลहितไคสเปอนกรองให้ แกลดทาเป็น พุดว่า สมนาหน้าตายเสียแล้วไป ทำให้ท่านโกรธแค่นยงนถ ชองกง

ว่า ยายอ่าวตักเราจะรบเลยยายกว่าจะหาชีวิตไม่ ไหน ๆ บุตรของยาย
 เรากษัตราตายแล้ว ยายขอหมามาใส่ศพเสียอย่าให้ออองจะเขียนหนังสือให้ไป
 ยายเงยมผลว่า อย่าต้องเขียนหนังสือเลย ท่านกับข้าพเจ้าไปขอหมบท
 โรงเตียมต้นชำหลงควยกันเถิด ซองกมได้ส่งสยเดินไปกับยายเงยมผล
 และโรงเตียมต้นชำหลงนั้นต้องไปทางโรงชำระหน้าบ้านผู้รักษาเมือง พอ
 สว่างตีประตูโรงชำระเปิดแล้ว ยายเงยมผลกับซองกมเดินไปถึงหน้าโรง
 ชำระยายเงยมผลเขายัดซองกมไว้ ร้องว่า ข้าคนตายให้ช่วยด้วย ตาม
 บรรดาชนนางกรมการและชาวบ้านเหล่านั้น เคยได้ใช้เงินทองของซองกม
 ได้ส่งเคราะห์ช่วยไว้ ครนได้พึ่งเสียงร้องกพากันมาด เห็นยายเงยมผล
 ยัดซองกมอยู่ให้ช่วยจับ จึงชวนกันว่ายายนจะเป็นคนเสียจริตดอกกระมัง
 ก็เดินเลยไป

ฝ่ายตงยครนรุ่งชนเช้า เขาส่งของจะไปขายที่ตลาด เดินมาถึง
 หน้าโรงชำระ เห็นยายเงยมผลยัดซองกมไว้ร้องว่า ข้าคนตาย ตงยไกรธ
 ยายเงยมผลมาแต่เมื่อเวลาไปหาซองกมที่บ้าน ยายเงยมผลดำดไล่ส่งออก
 มา เพราะเห็นแก่หน้าซองกมจึงไม่อาจทำ ครนเห็นยายเงยมผลยัดซองกม
 ไว้ ก็เขาดยายเงยมผล ๆ เจ็บป่วยทนไม่ได้กวางมือ ซองกมหลกเลยงหน
 ไปได้ ยายเงยมผลร้องว่าตงยมาแกซองกมทฆาคนตายให้หนีไป ตงย
 ไม่ตอบประการใด เขาดยายเงยมผล ๆ กยดตงยไว้ ร้องไห้ชนนางกรม
 การเมืองช่วย พวกกรมการออกมากด เห็นยายเงยมผลยัดตงยไว้ไม่ใช่
 ซองกม จึงเขาดตงยกับยายเงยมผลเขาไปทโรงชำระ ผู้รักษาเมืองหน
 เสียกยแฉงวาเกิดความเรองฆาคนตาย ก็ออกมายังโรงชำระ เห็นยายแก
 กับชายผู้หนงนงอยู่ ผู้รักษาเมืองถามว่า เหตุผลประการใดจึงได้ฆากนตวย

ยายเงยมผอกเล่าความว่า ข้าพเจาบบุตรสาวคนหนึ่ง ของเงยมผอเสยะ
 ยกให้เป็นภรรยาของกง เวลาคนของกงกับบุตรสาวข้าพเจ้าเสพรายอยู่
 ด้วยกันตงยุไปหาของกงกวาทชนกับข้าพเจ้า ๆ ได้ตงยุออกมาเสยะจาก
 บ้าน ครนรุ่งชนเขา ของกงตนนอนจากบ้านได้สักรหนึ่ง ก็กลับไปฆ่า
 เงยมผอเสยะตาย ข้าพเจ้าจึงได้พูดลอลวงของกงมาถงหน้าโรงชำระกยด
 ของกงไว้ ตงยุเขาตข้าพเจ้าเจ็บป่วยมากแกของกงปลอยให้หนีไปขอให้
 ท่านได้โปรดด้วย ผู้รักษามืองถามว่า เหตุใดเจ้าจึงบังอาจปลอยคนร้ายให้
 หนีไป ตงยุบอกวา เวลาคนข้าพเจ้าไปหาของกงทบ้านจะขอเงินมาขอ
 รับประทานบางเล็กน้อย ยายเงยมผอตำว่าผลักใส่ออกมาเสยะจากบ้าน
 ครนรุ่งชนเขาข้าพเจ้าเอาตงของจะไปขายตลาดเดินมาถงหน้าโรงชำระเห็น
 ยายเงยมผอขดของกงไว้ ข้าพเจ้าเขาช่วยจึงได้หลุดออกหนีไป ไม่ทราบ
 ว่าของกงฆ่าบุตรสาวยายเงยมผอตาย

ผู้รักษามืองได้ฟังกรอตว่า แถ้งมาได้ความเอาของกง ๆ
 เป็นคนสตัยชอด ทใหม่จะฆ่าคนตาย ความร้ายนี้จะเกยวของประการใด
 หรือเจ้าฆ่าตายตอกกระมังแลวร้องเรียกพนักงานจตตอยค้ายายเงยมผอกับ
 ตงยุไว้ เตยบนอนจนชนนางผายหนึ่งสอ ครนแจงวาของกงฆ่านางเงยม
 ผอเสยะภรรยาตายกเสยะใจ ตรงมาทโรงชำระพอผู้รักษามืองสง ให้จต
 ถองค้ำ ก็เขาไปจตทงสองผ่าย แลวพาพวกทหารไปชนสูตรบาดแผล
 นางเงยมผอเสยะ เหนมตเล็กผุกไวกับลูกจัญแจของของกงสำหรับถอวาง
 อยู่ใกล้ศพ เตยบนอนจนจาได้วาของของกงมาตมไว้ เหนจะเบนของกง
 ฆ่าตายจริง ครนชนสูตรบาดแผล แลวเอาศพไปฝากไวทศาลเจ้า เตย

ขุนอ้วนเขามาตลกกับลูกกัญแจพาทหารกลับมาแย่งชิงวังระ แข็งความกับ
 ผู้รักษาเมืองทุกประการ ผู้รักษาเมืองคิดช่วยของกงด้วยเป็นคนชอบพอ
 รักใคร่ โทษนั้นจะทอดเทให้กับตงยี่ ครั้นแจ้งความแลวจึงถามตงยี่ว่า
 เวลาคนนเจ้าไปหาของกงที่บ้านด้วยเหตุผลอันใด ตงยี่ว่า ข้าพเจ้าไปเพื่อ
 จะขอเงินมาใช้สอย ความอนนข้าพเจ้าไม่ทราบเลย ผู้รักษาเมืองร้อง
 ตวาดว่า เจ้าไม่รับเสียโดยดกตองท่าตามโทษให้ทหารเขียนตงยี่หาสบท
 แลวจึงถามออก ตงยี่ยกย่นคำว่าไมรู ผู้รักษาเมืองร้องว่าความจริงของตงยี่
 แต่เขียนตปราณจะช่วยของกงให้เบาบางพ้นจากโทษ จึงคิดว่าครั้นจะ
 เขียนตอกตงยี่ยกย่นไม่รับจำจะเอาตวตงยี่ไปจำขังไว้ในคุก
 จะพ้นจากของกง จึงส่งผู้คุมให้เอาตวตงยี่ไปจำขังไว้ในคุก

ฝ่ายเตียบขุนอ้วนซึ่งเป็นชกกับนางเงยมมอเสยะ พยาบาทของกง
 ยิงนก จึงเอาขอความมาเสนอกับผู้รักษาเมืองว่า ข้าพเจ้าไปชั้นสุดรบขาด
 แผลผู้ตาย ได้มตเล็กผูกตดกับพวงลูกกัญแจของของกง มมูรเห็นเจ้าได้
 เป็นอนนมาก กับใจทกฟ้องว่า ของกงฆ่าตาย ขอท่านเอาตวของกงมา
 ชำระกคงได้ความจริง แต่เอาความไปเสนอเป็นหลายหน ผู้รักษาเมืองก็
 หนึ่งเสีย เตียบขุนอ้วนไปเสนออีก ผู้รักษาเมืองไมรูที่จะบ้องกันประการใด
 กถกถกจะมาตอกภายหลัง จึงส่งให้ทหารไปหาตวของกงมา ทหารเที่ยว
 ถามชาวบ้านบอกจาของกงหนีไปแล้ว กถกลับมาแจ้งกับผู้รักษาเมือง เตียบ
 ขุนอ้วนแจ้งว่าทหารไปจับของกงไม่พบหนีไปเสียแล้ว ก็ไปบอกกับผู้รักษา
 เมืองอกว่า ของกงมมตากับนองอยคนหน่ง บิดาขอของไทกงนองนนขอ
 ของเซง ตงบ้านเวอน อยู่ ณ ตำบลดองเกชง บคนของกงหลบหลกไป
 ท่านจงเอาตวมตากับนองมาเร่งรัดให้ส่งคงจะได้ตวของกง ผู้รักษาเมืองได้

ได้พังกเพกเฉยเตยเตยบนอนไปเดือนหลายครั้ง ผู้รักษาเมืองกลัวจะมี
 ความผิด จึงส่งให้นายทหารไปแจ้งความกับชองไท่ก่งว่า ชองกงได้ฆ่า
 นางเงยมมผลเสยะตาย บदनผู้รักษาเมืองให้มาหาตัวท่านกับชองเซ็งไป
 ชองไท่ก่งได้พงจึงตอบว่าข้าพเจ้าเป็นคนทมาหากินเลี้ยงชีวิตอยู่เนื่อง ๆ
 ชงชองกงบุตรของข้าพเจ้านน ไม่กตัญญูตอบค่างแต่เล็กมาจะว่ากล่าว
 สิ่งใดก็ไม่ฟัง อยากจะไปเป็นขุนนาง ข้าพเจ้ามีความวิตกกกลัวโทษภัย
 จะมาถึง จึงไปบอกศาลาเตยขาดจากพ่อลูกกัน ไม่ได้ไปมานานหลาย
 ปีแล้ว ผู้รักษาเมืองกรมการเขียนหนังสือให้ไว้เป็นสำคัญ แล้วเข้าไปเอา
 หนังสือออกมาให้ดู นายทหารทั้งหลายคิดเอาสำเนาหนังสือบนไว้ชองไท่ก่ง
 จัดโต๊ะและสวามาเลี้ยงนายทหารแล้ว ก็พากันกลับมาบอกกับผู้รักษาเมือง
 เอาสำเนาหนังสือให้ดู ผู้รักษาเมืองแจ้งในหนังสือก็เป็นทจนใจ ไม่รู้ที่จะ
 ทำประการใด

ฝ่ายเตยบนอนแจ้งความว่าไปเอาตัวบิดาและน้องชองกงไม่ได้จึง
 สอนให้ยายเงยมมผลไปร้องต่อผู้รักษาเมืองว่า ถ้าไม่ได้ตัวชองกงมาชำระ
 ให้ได้ จะไปฟ้องกับเจ้าเมืองเจจวอยู่ ผู้รักษาเมืองก็สะดุ้งใจ สั่งให้จตุ
 ลยเหงคุมทหารไปเที่ยวคนหาจับตัวชองกงที่ตามลของเกชง จตุลย เหง
 คำนับลามาจัดทหารประมาณห้าสิบคนรีบไป

ฝ่ายชองกงครนหลบหนีไปถึงบ้าน ก็ลงไปซ่อนอยู่ในอุโมงค์จตุ
 ลยเหงคุมทหารไปถึงตำบลของเกชง บอกกับชองไท่ก่งว่ามิใช่พวกข้าพเจ้า
 มาเองตอก โจทย์ไปร้องต่อผู้รักษาเมืองจึงใช้ให้ข้าพเจ้ามา ชองไท่ก่ง
 บอกว่า ชองกงมิได้เกี่ยวชองไปมานานแล้ว ได้บอกศาลาผู้รักษาเมือง
 กรมการกรมหนังสือให้ไว้เป็นคมือ อนบ้านของเขนนจะซ่อนผู้คนไว้ได้หรือ

จุตงวาซงชองกงไม่ได้ชอนอยู่ในบ้าน ชอนนเซอไม่ได้จะตองคนดุกอน
 พุดแลวกสงททวารเขาลอมบานไว้ จุตงทาเบนนงกากบชองกงอยู่หน้าประตู
 ดยเหงนายททวารกเขาไมคนคฺข้างในจนทวกไมพบ กลับออกมาบอกจุตงฯ
 จงคควาชองกงกับเวากเป็นคนรักใครกัน เคมชองกงบอกไว้ว่า ทตามล
 บานชองชงมอโมงค้อยเหงหนง ขางบนตงพระพุทธรูปไว้ ถามขอควม
 สาคญสงโตกเขาไปอยู่อาศัยโตไมมีผ โตสงสย ชองกงคงจะชอนอยู่ในนั้น
 เป็นแน่ จำจะไปบอกโทหนไปอยู่ทอนเถด คดแลวกจพุดกบดยเหงว่า เว
 ยงสงสยอยอกเหงหนงจะเข้าไปคนคฺ ท่านจงเผ่าชองโทกิงไว้คอยดทวงท
 อย่าให้ชองกงหนีไปได้ สงแลวกเอากะระบฟงไว้ชางประตู ตวจตงกเดน
 ตรงเข้าไปททอพระพุทธรูปยกโตะเบตกระดานออกเห็น ประตูโมงคฺใส่กุญ-
 แฉไว้ จุตงเคาะประตูเรียกชองกงโตยนักเบตประตู จุตงเห็นชองกงคานบ
 แลวกพุดว่า ท่านกับชาวเจาโตรักใครกันมาชานาน อย่าถอโทษเลยว
 มาจับท่าน บคนเตยบนอวนเสยมสอนให้ยายเงยมผอไปรบกวรชองตอผ
 รักษามืองว่า ถ้าไม่ชำระให้จะไปฟ้อง ณ เมืองเจจวฮฺ ผู้รักษามืองนน
 เอาใจช่วยท่านดอก แต่ยายเงยมผอกวนนกกกลวจะมควมผตชน จึงให้
 ชาวเจากบดยเหงมา ชาวเจากลววาดยเหงพบเขากจะเสยท จึงลอลวง
 ให้ดยเหงเผ่าประตูอยู่ ชงทอโมงคนกคดดอก แต่จะสำนกกอาศัยให้ยดยว
 ไปเห็นไม่ได้ ถามูโตรจะลำบาก ชองกงวาบุญคุณของท่านนกกหนาดุสวห
 มาบอกโทรู ชาวเจากทวามอยวาทนอาศัยไมไดนาน จะไปหาสำนกก
 ตอไป จุตงถามว่าท่านไปอาศัยที่โต ชองกงว่าในใจชองชาวเจามอยตาม
 เหง ทตามลเฮงไฮกุนแขวงเมืองชองจวฮฺ มคนผู้หนงชอชางนชาวบาน

มกเรียกว่าเขยวชวนสองแห่งหนึ่งและทตามลเซงสองแฉ แขวงเมือง
 เปงจวฮู ฮอหวยงเรียกว่าเสยวลกง แห่งหนึ่งกบทแปะโฮวชวชอคงไทก่ง
 มบตรสองคนชอคงเหมง เรียกวามอเถาแซคนหนงชอคงเตยวเรียกว่า
 ตอกฮวยแซคนหนง พนองสองคนนเคยไปมาหาซาพเจ้ามได้ซาต แต่
 ไม่แจ้งว่าอยู่แห่งใดดี จุตงว่าท่านจงตรกตรองตอยาได้อยูชารบไปเสย
 ในเวลาคางนน ชองกงวากางานสั่งไตท่านจัดให้เรยบรอยตวย ซาพเจ้า
 จะจัดหางเงินทองตอบแทนคุณท่าน จุตงว่าไม่เป็นไรตอกซาพเจ้าจะไป
 จัดแจงเอง ชองกงกลากลับเข้าไปในอโมงค์ จุตงกลับออกมาข้างนอก
 ทำเป็นบอกกบลยเหงว่า เทยวคนหาจนทวกหาเห็นไม่ เรามตองเอาตว
 ชองไทก่งไปหรือจะคิดประการใดดี ลุยเหงจึงคิดว่าจุตงนชอบพอรักใคร่
 กบชองกงเป็นนกกหนา ซึ่งจะเอาตวชองไทก่งไปนนคงพุดเล่นตอกกระมัง
 ถ้าแมนจตงพุดชนอก เราจะทำเป็นห้ามปรามเอาบุญคุณกบชองไทก่ง
 คดแลวกเรียกพวกทหารเหล่านนมา ชองไทก่งสั่งจัดโต๊ะสุรามาเลยจตง
 ลุยเหงกบพวกทหาร จุตงทำเป็นพุดว่า ท่านอย่าจัดโต๊ะและสุราม
 เลยเลย เชิญท่านกบมตรไปหาผู้รักษาเมืองตวยกนกกอนเถิด ชองไทก่ง
 วาเดมกได้บอกแลวว่า ชองกงกบซาพเจ้าซาตจากพ่อลูกกนแล้ว ท่านจะ
 เอาตวซาพเจ้ากบชองเซงไปทำไมลุยเหงว่าชองไทก่งบอกศาลาแลวหนงสอ
 และทรายหอของผู้รักษาเมืองกมจะเอาตวไปนนไม่ควร เราคดเอาสำเนา
 หนงสอไปไหผู้รักษาเมืองคดแลวกน ชองไทก่งตอบว่า ซาพเจ้าชอบใจ
 ท่านทงสองไม่ต้องให้ลาบากบุญคุณนกกหนา จงเอาเงินยสบตากลงนไปชอ
 รับประทานตามทางเถิด จุตง ลุยเหงเสยไม่ได้กรบเงินนนมาแจกให้พวก

ทหาร แล้วลาซื้อไก่กึ่งกิโลมาถึงเมืองหน่อกุ้ยเขาแจ้งความว่าข้าพเจ้า
 คุมพวกทหารไปตักเขาปลอมบ้านไว้ เทยวคนทงชางนอกข้างในก็ไม่พบ
 ของไก่กึ่งบ้วยอยู่ลกชนไม่ได้ ครนจะเอาตัวของเซ่งผู้บุตรมากไม่อยู่ พวก
 ข้าพเจ้าไม่รูทจะทำประการใด จึงคิดเอาแต่สำเนาหนังสือทบทอกศาลา
 มาด้วย ส่งให้ผู้รักษาเมืองไปอ่านแจ้งความจริงพดว่า ถ้ากระนั้นจะทำ
 อย่างไร ก็เอาสำเนาหนังสือส่งให้กรมการทงปวงรทวกันแล้ว จึงมหนังสือ
 บอกไปตงเมืองเจิวฮัวจวบตัวของกงไม่ได้กับหนังสือไปตงนายบ้านนาย
 อำเภอให้สืบจับของกงส่งมา ตามบรรดาคนทงหลายมแต่เมตตารักใคร่
 ของกงทงสน ก็ชวนกันไปพุดกับเตยบนอนว่า ความเรื่องของกงน
 ออย่าเอาเป็นอะระเลย นางเจียมผอเสยะภักตายเสียแล้วเตยบนอนเห็นจริง
 ด้วย ก็เชื่อถือไม่เอาเป็นอะระ จึงตงเอาเงินทองไปให้ยายเจียมผอว่าอย่าไป
 พองร้องอกเลย บุตรสาวกตายนานแล้วจะวากกล่าวทำไม ยายเจียมผอ
 ได้เงินทองและไม้มผู้ โดยยงก็หาได้วากกล่าวพองร้องไม่ ทงเฉยละเลยไป
 ผู้รักษาเมืองเห็นถอยความสงบเงยบกเอาตัวตงยมาปรับโทษว่าฆ่าคนตาย
 ให้เชยนยสบทแล้วเนรเทศตงยไปทงไกลหารอยล

ฝ่ายของกงนเดิมเป็นคนทำไร่นาเพราะด้วยแผ่นดินของมีชนนาง
 กงฉนมาก ถ้าชนนางผู้ใดมีโทษเล็กน้อยกตองโทษเนรเทศไป ถ้ามีเงิน
 ทองให้เป็นสินจ้างสนบนกเบาบาง ของกงอยากเป็นชนนางแต่ปรารถนา
 จะไม่ให้ผู้ใดชมเหง จึงคบหาพวกพองทมสทบัญญัติและผมอเซมแซง
 ด้วยกลัวว่าภายหลังจะตองโทษ จึงให้บิดามาบอกศาลาเสียแล้วชตุโมงค์
 ไว้สำหรับช่มชอนอยู่ในบ้าน ครนจตุตง ลุยเหงกลับไปแล้วกออกจากอุโมงค์

มาพบกับบิดาและน้องว่า ถ้าทรงไม่ใช่ลุงนายทหารมาแลวกเห็นจะต้อง
 โทษ บิดาช่วยจัดหาเงินทองไปแทนคุณลุงให้จงได้ ข้าพเจ้ากับช้อกแข็ง
 จะลาบิดาไปหาที่สำนักอาศัย สืบไปภายหน้า ถ้าโปรดยกโทษเสียเมื่อไร
 จะได้กลับมาอยู่กับบิดาต่อไป ช้อกไท่ก่งว่าขอให้นเจ้าชวยาวตลกเลยบิดาจะจัด
 แฉงเองเจ้ากับช้อกแข็งผู้ของพากันไปได้ที่อยู่เป็นสุขสบายแล้ว จงมีหนังสือ
 ฝากมาให้บิดารูบ้าง ช้อกก่งกับช้อกแข็งมาแต่งตั้ง และส่งข่าวให้ปฏิบัติ
 รักษาบิดาไว้อย่าให้เป็นอันตราย แล้วลาบิดาออกจากบ้านของเกชัง ช้อก
 แข็งสะพายหอกฝักบงของเดินตามไปช้อกไท่ก่งเห็นบุตรทั้งสองไปแล้ว ก็
 ส่งสารร้องให้สะอึกอนเป็นนกกหนา ช้อกก่งจึงปรึกษากับช้อกแข็งว่าเราจะพา
 กันไปสำนักอาศัยที่ไหนดี ช้อกแข็งว่าข้าพเจ้าได้ยินข่าวเล่าลือมาว่าชาจีน
 ที่เขาเรียกว่าชาตว ก็วหนึ่งอยู่ตำบลเฮงไฮ่ก่ง แขวงเมืองของจิวนี้ใจ
 โอบอ้อมอารี บรรดาพวกทมิฬมอและสติปัญญาชวนกันไปสามกกดเป็น
 พวกพ่อช่าจีนเป็นอันมาก ใจข้าพเจ้าอยากจะไปสำนักอาศัยอยู่กับชาจีน
 ช้อกก่งว่าชาจีนคนนกกหนาขอเพียงปรากฏทงแผ่นดิน เดิมชาจีนมีหนังสือ
 มาถึงเราให้เราไปอยู่ด้วย แต่ยังไม่ได้พบพุดจากันเลย ใจเราก็ออยากจะไป
 สำนักอาศัยอยู่กับชาจีน ปรึกษากันดงนนแล้วสองคนพนองเดินไปหลาย
 สิบวันถึงเมืองของจิว เกือบจะถึงตำบลเฮงไฮ่ก่ง เห็นชายคนหนึ่งนอนอยู่
 ริมทาง ช้อกก่งจึงถามว่าบ้านชาจีนอยู่ตรงไหน ตัวชาจีนอยู่หรือไม่ ชาย
 ผู้นนบอกว่าบ้านชาจีนโตใหญ่อยู่ตรงนเอง แต่ชาจีนไปอยู่ตงชงเทยวเก็บ
 เงินที่เขาเก็บ ไม่ได้อยู่บ้านนดอก ท่านมาแต่ไหนแต่ไรขอไร ช้อกก่ง
 บอกว่าข้าพเจ้ามาแต่เมืองทมิฬกยแซชชองช้อกนอง ขอช้อกแข็งชายผู้นน

จึงถามว่าท่านเป็นชนนางตาแห่งทของอะซหฺวอ ของกงบอภวาของอะซ
 นนคอตวซาพเจ้า ชายผู้นั้นคุกเขาคานบแล้วพูดว่า ขอเสวยท่านปรากฏ
 ติวยเมตตาแก่คนยาก ซึ่งท่านจะมหาหาซาจนนซาพเจ้าจะพาไป ถ้าแมน
 งามผู้นั้นซาพเจ้าไม่เอาเป็นอะวะ ของกงวาชอบใจท่านนักหนา ทนทางซึ่ง
 จะไปทบานตงซึ่งไกลหรือไกล ชายผู้นั้นว่าไม่สู้ไกลประมาณสักสบนล
 แล้วพากันเดินไปถึงศาลาหน้าบ้านของซาจัน ให้ของกงกบของเซ่งนงคอย
 อยู่ ชายผู้นั้นเข้าไปในบ้านแจ้งกับซาจันว่า ของกงมาหาท่านทบานเฮงไฮ
 กุ่ นักไม่พบ ซาพเจ้าจึงพามาทบานนงคอยอยู่ที่ศาลาซาจันได้ฟังว่าของกง
 มาหากสงไหเบตประตุใหญ่ ตัวซาจันกับบ่าวออกไปรับ เห็นของกงนงอยู่
 กับชายผู้หนึ่งไม่แจ้งว่าผู้ใด ซาจันก็ตรงเข้ามาคานบของกงแล้วพูดว่า
 จนนบุญนักหนาเทวดาชักนำท่านมาจนถงบ้านซาพเจ้า เจริญเข้าไปข้างใน
 เกิด ของกงรบคานบแล้ว ซาจันก็พาของกงกบของเซ่งเข้าไปในบ้านคานบ
 กันตามธรรมเนียม ของกงไหของเซ่งคานบซาจันแล้ววา ของเซ่งนงเป็น
 น้องของซาพเจ้า ซาจันรบคานบจตทไหโดยสมควร พดว่าซาพเจ้าบนหา
 ท่านอยู่ทวันอยากจะได้สนทนากันนักไม่พบเลย จนนเบนวนตทานทงสอง
 มาจนถงบ้านซาพเจ้ามความยินดีนัก ของกงวาเดิมซาพเจ้าได้รบหนึ่งสอ
 ของท่านว่า จะมาให้พบสนทนากันสักครั้งหนึ่งก็ไม่ได้มา ติวยมอระการ
 งานอยู่ ครวงนบุญนักหนาจึงได้มาพบท่าน ซาจันถามว่าท่านมาติวยเหตุ
 ผลอันใด ของกงก็เลาความตามซึ่งชานางเงยมผอเสยะให้ฟังทุกประการ
 แล้วพูดว่าซาพเจ้าสองคนพี่น้องจะมาอาศัยท่านจึงได้เมตตาเกิด ซาจันได้ฟัง
 กทวเราะพูดว่า ท่านอย่าวิตกขอนนไม่เป็นไร ถึงโทษใหญ่ยังกวานกอยา

กุดัว พวกขุนนางนายทหารทงปวงไม่อาวมาคนผู้คนในบ้านข้าพเจ้าท่านจง
 อยู่ให้สบายเถิด จึ่งส่งบ่าวเอาเสือกางเกงมาให้ชองกงกับชองเซงผลัดแลดู
 จดทองให้อยู่ยกโต๊ะและสุรามาเลี้ยงกัน ขาจินกับชองกง ชองเซงกนง
 กินโต๊ะเสปสุราพูดจากันจนเวลาค่ำชองกงกเดินออกมาข้างนอก บ่าวขาจิน
 ก็จุดโคมถือตามออกมา

ฝ่ายบู ส่งเป็นคนชาวเมืองเซงทวักยม ผมอเพลงอาวอเซมแซงนิก
 เต็มเสปสุราเมาตชายผู้หนึ่งสลบไป บู ส่งสาวญูว่าตายจึงไต่หนจากเมือง
 เซงทวักยมมาอยู่กับขาจินที่บ้าน เมอขณะบู ส่งมาลงนนขาจินตอนรับเป็น
 อนัต ครนอยู่นานมาบู ส่งเมาสุราเที่ยวตมคนอยู่เนอง ๆ พวกเหล่านนพา
 กันมาพองกับขาจิน ตงแต่นนขาจินก็ไม่มีใครจะเอาใจได้ บู ส่งบ้วยเป็นไซ
 จงเอาถ่านมาติดไฟนงอยู่บนราน ชองกงเดินมาโดนร่านถ่านไฟกระเด็น
 ถกบู ส่งพองทงตว บู ส่งตกใจจนเทงอไหล เหลียวไปเห็นชองกงไม่วจกว่า
 ผู้ใดก็โกรธลุกขนจะตชองกง พวกถือโคมตามมาเห็นกรองห้ามว่าอย่า
 ทำท่านผู้นี้ ท่านเป็นผู้รักใคร่กับขาจินนายเรา บู ส่งไม่ฟังจะตให้ไต พอ
 ขาจินออกมาเห็นกรองห้ามบู ส่งใจแลดูว่า เจ้าไม่วจกหรือท่านคนนทเขา
 เรียกว่าชองอะฐ บู ส่งได้พังกคกเขาลงคานบแลดูพูดว่าข้าพเจ้ามตากจรง
 แต่ไม่วจก จะเข้าไปตเขา โทษผิดนักหนาท่านจงเมตตารออย่าถือโกรธเลย
 ชองกงจนมอโหยนขนแลดูว่า อย่าตองคกเขาเลยเจ้าเข้าไตขอไร ขาจิน
 บอกว่าชายผู้นี้เป็นคนชาวเมืองเซงทวักยมเซบ ขอส่งพนองตองคน แต่บู ส่ง
 มาอยู่กับข้าพเจ้าบหนงแลดู ชองกงว่าข้าพเจ้าไดยนชาวเลาเลอว่าบู ยหนง

คอบ ส่งคนนมอมอเขมแรงนิก เพื่อนชักนำใหม่พบกนทบ้านทานกเบบบุญ
 นกหนา ขาจนว่าเทวดาดลใจให้ท่านทงหลายมาพบกัน ของกงจงบอบ ส่ง
 เข้าไปข้างใน เรียกของเซ่งใหม่ารกับ ส่งไว้แล้วขาจนให้จัดโต๊ะและสรา
 มาเลี้ยงกนตงแต่ของกงมาอยู่ ขาจนกตอรวบม ส่งเหมือนเมอตวมาอยู่
 แต่เดิมกตใจ ของกงเห็นลักษณะรูปร่างม ส่งสมกับทเลาดอความนมอมเขม
 แขง จงถามม ส่งว่าเหตุใดนอองงมาอยู่ทน ม ส่งว่าซาพเจ้าอยู่ ณ เมือง
 เซงหวกฤษเสพสราเมตชายผุหนงสลบไปสำคญวาทาย จงโตหนมาอาศัย
 อยู่ทนบเคษ โดยนข่าวว่าชายทซาพเจ้าตนนไม่ตาย คิดจะกลับไปบ้าน
 แล้วจะไปค้ำบท่าน ก็เผอญบ้วยเป็นไขผิงไฟอยู่ พอท่านเมาสราเดินไป
 โดกร้านถ่านไฟกระเด็นถูกซาพเจ้ากตใจจนเหงอไหล ไชนนภพลอยหาย
 แล้วได้พบท่านเป็นบุญของซาพเจ้านกหนา ของกงกยนตชวณกนกันโต๊ะ
 เสพสราพุดจาอยู่จนตกแล้วกไปนอน ครนอยู่มาอีกสองสามวันของกงเห็น
 ม ส่งไล่เสอกางเกงเกา จงเอาเงินสิบตาลงใหญ่ ส่งไปขอใหม่ขาจนแจ้งว่า
 ของกงเอาเงินใหญ่ ส่งไปขอเสอกางเกง ก็ห้ามไม่ให้ไปขอเอาเงินคืนให้
 ของกงเสียขาจนเอาแพรทมาจางข้างตตเสอกางเกงให้ของกงกับของเซ่ง
 และม ส่งไล่เป็นหลายสำหรับ สามนายอยู่ทบ้านขาจนมความสุชสบายครน
 อยู่มาประมาณสัปดาห์ ม ส่งคิดถึงบ้านจึงบอกกับขาจนและของกงว่า
 ซาพเจ้ามาอยู่นานแล้ว ไม่เห็นพชายฝากหนงสอมาไหว้เหตุร้ายและตบ้าง
 เลย จะลาท่านไปเยี่ยมเยอนพสภครนงแล้วจะกลับมา ขาจนกับของกง
 และของเซ่งครนจะห้ามปรามไว้ไม่ได้ ขาจนจึงจัดเงินทองให้ขออาหาร
 ตามทางม ส่งกลามา ของกง ของเซ่งจัดหาเงินทองตามไปส่งม ส่งประมาณ

ทางใต้เจดแปด มีโรงขายสุราอยู่แห่งหนึ่ง ชองกงกับชองเซงกชวน
 บู้ส่งไปตมเหล่า บู้ส่งจงพูดวาพทงสองอดสาหตามมาส่งน้องบุญคุณนั้ก
 หนา เขยูกลับไปเสียเถิด ชองกงวาไม่เป็นไร แลวเอาเงินสิบตำลึงให้
 บู้ส่งวาพมาแต่ไกลจะได้เอาไว้ใช้สอย ชองกงวาเงินทองทจะใช้สอยกยง
 มอยู่ ถ้าไม่รบเอาเงินนไปกเหมือนไม่ไชพนองกน บู้ส่งขัดไม่ได้กรบเงิน
 ไว้ คูกเข้าลงค่านับลา ชองกงออกจากโรงขายสุราเดินทางไป ชองกง
 กบชองเซงคตเงินให้คาสุราเสร็จแลว กลับมาถงกลางทางเห็นชาจีนเอา
 มาตามมาโทชกยนตนุก ชองกงกบชองเซงชนมาชวณกนกลับ ไปบ้าน
 ทงสามนาย ไม่มีอรระสังโตพากันไปเที่ยวเล่นทุกวัน

ฝ่ายบู้ส่งครนเตนพนโรงเตยมไปแลวจงคตความเสยแรงเขาเลาตอ
 วาชองกงทวากบสโทวชองเกงเหมงคนนชางตจรง ๆ ไม่มีผู้ใดเสมอได้มา
 พคบหารักใคร่สนทเหมือนญาติพนอง เป็นบุญของเรานกหนาแลวกเตน
 ตอไปอีก มีโรงขายสุราอยู่แห่งหนึ่ง บู้ส่งตรงเขาไปเห็นหนงสอปิดไวทประตู
 โรงว่า สุราโรงนี้ผู้ใดกินตงสามชามกเดินทางไปไม่ได้ บู้ส่งอ่านหนงสอ
 แลวกเขาไปเรียกเจ้าชองโรงให้เอาสุรามาชายเจ้าชองโรงตักสุรากับตงชอง
 เลกนอยมาให้ บู้ส่งเสพสุราตงสามชามแลว เจ้าชองโรงกล้วจะเมาไม่
 ตักสุรามาใหอก บู้ส่งจงตบโต๊ะร้องเรียกจะเอาสุรา เจ้าชองโรงว่าหนงสอ
 ปิดไวทประตูว่า ถ้าผู้ใดกินสุราตงสามชามกเมาหนักไปไม่ได้ ชาพเจ้าเห็น
 ท่านจะเมาจึงไม่ตักชายให้ ท่านจะรบประทานชองอนกมถมไป บู้ส่งว่า
 เราไม่เมาตอกจงเอาสุรากบชองอนมาอกเถิด เจ้าชองโรงตักสุรามาชายอก
 หลายชามบู้ส่งเสพไม่เมาวจะเอาสุราอกเจ้าชองโรงก็ไม่มีใครจะชาย บู้ส่ง

เรารู้ว่าไม่มีเงินให้หรือ เจ้าของโรงเสียไม้โตกตกสุราม่าใหญ่ ส่งเสฟสน
 สิบแปดชามจึงพูดว่าสุราของท่านจริงแต่เราตมกไม่เห็นเมา คิดเงินให้
 เจ้าของสุราแล้วออกจากโรงไป เจ้าของสุราตามมาร้องเรียก บู้ส่ง ไตยง
 กทหยุดย่นอยู่ ถามว่าร้องเรียกทำไมเงินทองกกดให้เสร็จแล้ว เจ้าของสุราว่า
 มิใช่จะตามทวงเงินกับท่านเมื่อไร ชงบ้านทางที่จะไปนั้นมเสื่อใหญ่อยู่ตัว
 หนึ่งครายนัก คนเดินทางไปมาทางนั้นถูกเสื่อใหญ่กกดตายกันเสียหลายสิบคน
 แล้ว ผู้รักษาเมืองเฮียงก๊กกฤษฎมหมายประกาศว่า ถ้าผู้ใดจะเดินทางในบ้าน
 ให้เดินแต่เวลาเที่ยงนอกจากเวลาเที่ยงเดินไปไม่ได้เสื่อรายคอยกกดกนคนอยู่
 เวลานกจวนจะเย็นแล้ว เชิญท่านพักอยู่ที่โรงซาพเจ้าสักคนหนังกอน คอย
 เวลาเที่ยงพรงนจกคอยไป เมื่อท่านไม่เชอกมาตหมายประกาศกอนเกิด
 บู้ส่ง ไตยงกทหวเราะพูดว่าท่านหลอกจะฆ่าเราเสียคอกกระม่งเจ้าของสุราว่า
 ซาพเจ้ารักท่านจึงได้บอกให้รู้ ไช้จะล่อลวงพดเล่นเมื่อไร บู้ส่ง ไม่เชอ
 สำคัญว่าหลอกลวงจึงว่าเราเดินไปมาทางนหลายหนไม่เห็นมเสื่อทไหน
 ถ้าแมนมจริงกไม่กถ้ว พุดแล้วเดินไปประมาณครู่หนึ่ง ถึงศาลเจ้าทกพง
 อยู่รวมทางกแจะเข้าประตูหนังกสบค้อยใจความว่า ผู้รักษาเมืองเฮียงกกฤษฎ
 เชนจคตหมายประกาศมาบดไว้ ให้คนที่เดินทางไปมาทงหลายรู ทวกนว่า
 ทตาบลงบ้านมเสื่อใหญ่อยู่ตัวหนง ครายกกดคนตายเสียนักหนาจัดให้ชนนาง
 นายทหารออกเที่ยววงกยงไม่ได้ ผู้ใดที่จะเดินชามบ้านคอยให้พรอมกน
 หลายสิบคน พอลงเวลาเที่ยงถาคนนอยยอว่าได้เดินไปมาเฉยเป็นอนชชาติ
 บู้ส่ง อาน หมายประกาศแจ้งความแล้วกรูความเสื่อรายตงเจ้าของสุราบอก
 จรงครนจะกถบกฮายเจ้าของสุราจะหวเราะว่าไม่ใช่ชายชาติทหารจึงแจ้งใจ

เดินออกจากศาลเจ้า พืชธรรมาภิบาลมากจนเดินบนฟ้าเสือกโหมมาท้าวราย
 คั้นเสียดหลายสิบเวรหากลวดเกรงไม้ บันพลางกเดินเข้าบ้านนอนไปในขณะ
 นนตอนสบขางจน กลางวันนอยกว่ากลางคนตะวันก็จวนเย็น บุษง
 เห็นศลาภอันหนึ่งใหญ่โตเขียวใหญ่อยู่บนเนินคิดว่าจาจะหยุดอาศัยนอนสักคน
 หนึ่งเกิด ก็ตรงเข้าไปนั่งอยู่บนก้อนศิลาประมาณครึ่งหนึ่ง ลมพัดมาโดยน
 เสียงในป่าเนินดังลมแผ่นดินไหวเสือกใหญ่เดินออกมา บุษงเห็นเสือกหน้า
 ขาวควขาวตาแดงเหมือนแสงไฟ รูปร่างใหญ่น่ากลัวตกใจ เสือกใหญ่
 เห็นบุษงก็ตรงเข้ามาด้วยกำลังไม้ไต่กนคนมาหลายวัน บุษงเข้าแอบก้อน
 ศิลาเขมนิด เสือนั้นเห็นคนแอบอยู่ก็ โดด โถมด้วยกำลังแรงต้นไม้และแผ่นดิน
 ไหวใหญ่ บุษงตกใจจนหายเมากหลบไปข้างหลังเสือก เสือกโถมเข้าไปสอง
 เท้าหน้าควาคนไม้ไต่ก โกรธเสียดคารามออกกระหม่อมไปทั้งป่า ธรรมตาเสือก
 จะเหยียดหลังมาตคนไม้ไต่กเองไว้ ถ้าคนหลบไปอยู่ข้างหลังก็ตองหันหน้า
 กลับจึงจะ โดดเขาท้าวรายได้ ครั้นบุษงไปอยู่ข้างหลังเสือกหันหน้ากลับมา
 เห็นกโถมเข้าไปสองเท้าหน้าควา บุษงหลบไปเสียดข้างหลังออกครึ่งหนึ่ง
 แต่เสือนั้น โถมเข้าถึงสามครั้งก็ไม่ได้ เขาเท้าตกระกายตนคารามอยู่ บุษงเห็น
 เสือกอนกกำลังมือขวากถอกกระบองสนไวคยรวบ เสือกขยับจะโถม บุษงเอา
 กระบองขว้างด้วยกำลังแรงแต่หาถูกเสือกไม่ ถูกต้นไม้ขาดล้มลงกระบอง
 หักเป็นสองท่อนเสือกตรงเข้ามาเอาเท้าหน้าทั้งสองควาคว บุษงจับไว้ได้ทั้ง
 สองข้างแน่นหนา เอาเท้าตบหน้าเสือกด้วยกำลังแรงประมาณสามสับทเสือก
 นนออนสนกำลัง บุษงก็ไม่วางถบขาดถูกเขากหน้าล้มลง บุษงช่วยเอา
 กระบองทักสองท่อนมาทบเสือกจนขาด ใจตายโลหิตไหลทางปาก ครั้น

จะลากลงเนนิกไปไม่ไหวเห็นมบอมาอยู่ริมถนนแห่งหนึ่ง จึงลากไปเอาปาก
 เสือแขวไว้ที่ปากบ่อ บุษงจึงคิดว่าจะนอนอยู่ทน ถ้ามีเสือใหญ่ออกมาอีก
 ก็จะไม่ได้อาจจะลงไปอยู่ข้างเหินล่าง เวลาพวงนจึงคอยคตอ่านเอาเสือไป
 กเตนลงเนนมาแลดูข้างหน้าเหมือนกับเสือสองตัวกตใจ ครั้นเข้าไปใกล้
 เห็นเป็นคน แต่ชายทั้งสองนั้นเอาหนังเสือทำเสือกางเกงนุ่งห่ม เห็นบุษงลง
 เนนมาแต่ผู้เดียว จึงร้องถามว่าไม่กลัวอะไรหรือ ข้างกล้านักหนาเดิน
 มาแต่ผู้เดียวได้ จะไม่ใช่คนตอกกระมัง บุษงได้ฟังจึงถามว่า เจ้าทั้งสอง
 เหตุใดจึงได้แต่งตัวดังนี้จะไปข้างไหน ชายทั้งสองตอบว่า เราจะไปในป่า
 บดนมเกิดเสือใหญ่ร้ายนักกตพวกเรตายเสียหลายคน จึงคิดเครื่องศตราวุธ
 ให้พวกพ้องเอามาต่อภายหลังจะยิงเสือ เราสองคนจึงได้พากันมาก่อน
 กทานนมาคนเดียวไม่กลัวเกรงเสือร้ายบางเลยหรือ บุษงว่ากลัวทำไม
 เราตเสือตัวใหญ่ตายเสียแล้ว พอพวกที่จะมายิงตออกสบเขตคน ถอเครื่อง
 ศตราวุธเดินตามมาทันได้ฟังบุษงบอกว่า ตเสือตายก็ไม่ผู้ใดเชอ บุษง
 พาพวกเหล่านั้นไปดูเห็นเสือร้ายตาย ปากแขวนาอยู่กตใจ ถามว่าท่าน
 ทำอย่างไรเสือจึงตาย บุษงกเลาความขงไตตอสุดกับเสือให้พวงทกประการ
 พวกเหล่านั้นยงนคยงนคจกเกยวมาหามบุษงและช่วยกันหามเสือลงจาก
 เนนมาทบานนายอำเภอ คนทงปวงแตกตนมมาตเสือแล้วสรรเสริญว่าบุษง
 มฝีมือเข้มแข็งนัก นายอำเภอจกไตและสวามาเลยงบุษงแล้ว จึงจกคน
 หามเสือไปให้มรทษาเมืองเฮยงกกกย ๆ เห็นเสือตาย แงงวามบุษงเป็นผุษา
 กยมนต จึงส่งให้ทหารเอาเกยวไปรับบุษงมา ตามธรรมเนียมชาวเมืองกเดอ
 ลอวาคนตเสือตาย ชวนกกมาตบุษงไปตงบานมรทษาเมือง ๆ กตอนรับ

เป็นอนตแลวถามว่าทานน้อยเมืองไหน บูดงว่าข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองเซ่ง
 หวกยแซบ ซอสง ผู้รักษาเมืองสรรเสริญญวามมอแซมแซงนิก แลวจดแพร
 สแดงกบเงนพนตาดังโหเป็นรางวัลแกบูตง ๆ รับเงนมาแจกให้พวกทไป
 ยงเสอนนไคเทากนทกคน ผู้รักษาเมืองจงคความ บูดงคนนสตัยซอชอก มมอ
 แซมแซงไมเห็นแกเงนทอง ควระขบเลียงให้ทาราชการไค ผู้รักษาเมือง
 กตงโห บูดงเป็นซุนนางตาแห่งทโตวเถาคอครุททาร ตงแตนนซอเสียงบูตง
 กปวากฎไปทุกแห่งทุกตำบล บรรดาซุนนางนายอาเถอทวากลาวตาแห่ง
 ทวารกพากนมาเยมเยอน บูดงไคเป็นครุททารกยนต จดโตะและสร
 เลียงพวกพองสำเรจแลวกพากนกลับไปบ้าน บูดงจงคควาเราจะไปเยอม
 พชาย บตนมาเป็นซุนนางตาแห่งครุททารเมืองเอียงกกกุยทโหนจะไคไป
 แลวกเดินออกมากเทยวเจนนตามถนนแถวตลาค

ฝ่ายบุดทหนงพชายบูตงเดิมอยู่เมืองเซ่งหวกย บูดงเสพสุราม
 ตคนสลับไปแลวบูตงกทน ผู้รักษาเมืองเอาตบุดทหนงมาทาทโษ ครนชาย
 มุนนไมตายพนซนไค ผู้รักษาเมืองเห็นว่าโษเขามางกปลอยบุดทหนงออก
 มาทามาหากน ยงมเครษสูผู้หนงอยู่ ณ เมืองเซ่งหวกย มบาวหญิงซอ
 นางพวกมเหลยนรูปร่างดงามดี อายยตบสองบียงไมมีสาม เครษสูจะ
 เลียงเป็นภรรยาอนนางพวกมเหลยนไมยอม เครษสูโกรจิงเอานางพว
 กมเหลยนยกให้เป็นภรรยาบุดทหนงและบุดทหนงนเป็นคนตาเตยรูปร่าง
 ไมดี นางพวกมเหลยนไมรักใครเทยวลกลกอบกบชายอน ๆ เสมอบุดทหนง
 พบเขาจะทบตจากลาวกสูมมอไมไค จงพากรรยาทนคนเหล่านมาเข้าโรง
 คาชายอยู่ ณ เมืองเอียงกกกุย ไคยนชาวเลาลอวามบูตงนองชายมาเป็นครุ

ทหารอยู่ ณ เมืองเชียงก๊กก็มีความยินดีแต่ยังไม่ได้พบกัน เวลาวันนั้น
 บดงเตนออกไปเที่ยวเล่นตามแถวตลาด บุตวหนงเห็นกจาไตจงรองวา
 บไตวเถาครุททหารมาอยู่เมืองนมความสดสบายดีหรือ บดงโดยนมผู้รอง
 เรยกถามกเหลือวไปดูเห็นบุตวหนงพชายยืนอยู่หน้าโรงจำไตตรงเข้าไป -
 คูกเขาคานบ แลวถามวาเหตุไฉนพจมาอยู่ทเมืองน บุตวหนงบอกวา
 ตงแต่เจ้าหนไปกไม่เห็นฝากหนงสอมา พตองไปทนทุกชเวทนาแทนเจ้าอยู่
 ชานาน ชายผู้นนไม่ตายจึงพนจากโทษ แลวเศรษฐเมืองเซงหวกยก
 หนิงสาวไซไห้เป็นภรรยาคนหนงชอนางพวกมเหลียน ๆ เห็นรูปร่างพไมต
 กไมรักใครเทยวคบหากบผู้อื่น พจะวากล่าวนางพวกมเหลียนกไมกดูเกรง
 กดบตาวา จึงมาอยู่เศยทเมืองเชียงก๊กก็ โดยนชาวเลาเลอวาเจาตเศอตาย
 ผู้รักษาเมืองตงไห้เป็นครุททหารพมความยินดีนถ พุดแลวกพามุ่งสงไปโรง
 เรยกนางพวกมเหลียนออกมากบของทชายเขาไวเศยกอน นางพวกม -
 เหลียนถามวา เหตุผลประการไตจงเลกคาชายเศยแต่จน บุตวหนงวาจนน
 นองเรามาจึงไมคาชายพามาไหว้จากกนกับเจ้า ชอบสงทตเศอตาย ณ ตำบล
 เกงเยงกิงไตเป็นชนนางนายทหาร นางพวกมเหลียนไตพงกยนตจงพุดวา
 เมอจนตเศอตาย ชาวพเจ้าไตยนชาววาเขาเห็นองมากจนชาวบ้านไปดูไม-
 ทนวนนไตมาพบกตแลว เชิญเขาไปข้างในพุดจาสนทหนักันไห้สบาย บดง
 เห็นพสะโกไถถามคานบแลวณงสนทหนักันอย นางพวกมเหลียนจงบอกกับ
 สามีวา เจาจึงไปจิตหาสวากบสงของมาเลยงนองโดยเรวเถด บุตวหนง
 กรบไป นางพวกมเหลียนเห็นลักษณะรูปร่างบ สงดกมความเสนาหา - -
 รักใคร จึงคิดวาถาแมนเรวไตกับบุดงเห็นจะตักวามาได้คนเช่นนถคตเศยใจ

นึก คิดแล้วจึงพุดกับบุ สงว่า เดิมที่อยู่ ณ เมืองเซงหวุกยคนทมเหง จึง
 ไต่พากันมาอยู่เมืองน ถ้าแมน้องอัยกเห็นจะไม่มีผู้ ไต่ย้ายได้ น้องไปอยู่
 ที่ไหน มาเมืองนไต่กวน บุ สงบอกกว่าเดิมไปอยู่เมืองชองจิวไต่บเคษ หมายถึง
 จะไปเยี่ยมเยียนพ มาเป็นครุทหารอยู่เมืองนไต่ประมาณสัปดาห์ เดิมมา
 เทียวเล่นกับงเอญไต่พบพเซามความยินดีนัก พอบ ตวหนงจตุหาสูรากับ
 สงของมาชวนกันกินไต่เซเสพสุราทางตามคน นางพวกมเหลียนจึงถามบุ สง
 ว่า เดียวนน้องได้นักอาศยอัยกไต่ จงมาอยู่ด้วยกันเถิดเราจะอุปถัมภ์
 ปฏิบัติเอง บุ สงว่าอัยกหนายานผู้รักษาเมืองจะไต่สอยสิ่งไต่พวกทหารมา
 คอยปฏิบัติอยู่คนหนง พจะไต่ให้มาอยู่ทหนักดตอกนเองจะมาอยู่ด้วย บุ ตวหนง
 กับนางพวกมเหลียนไต่พังกยนต์ ครนกันไต่เซเสพสุราแล้วบุ สงจึงบอกกว่า
 จะไปเก็บรวบรวมสิ่งของก้ออกจากโรงตรงมายังทพก แล้วเขาไปแจ้งกับผู้
 รักษาเมืองว่า ชาวเจามพชายอยู่คนหนงรวมบิตามารดาเดียวกัน คาชาย
 อยู่ทตลาดชาวเจาจะลาท่านไปอยู่กับพชาย ถ้าเวลาเขาเย็นจะมารับราชการ
 ในท่านมิให้ขาดไต่ ผู้รักษาเมืองก็ยอมให้ไป บุ สงคำนับลามารรวบรวมทรัพย์สิน
 สิ่งของพร้อมแล้วก้ให้ทหารขนมาทโรง บุ ตวหนงกับนางพวกมเหลียน
 เห็นบุ สงขนของมากยนต์ ช่วยกันจัดทให้้อยตามสบาย บุ สงเอาเงินให้
 บุ ตวหนงไปคาชาย ถึงเวลาเขาเย็นก้เขาไปรับราชการอยู่ทบ้านผู้รักษา
 เมืองเป็นนตยมิให้ขาด ครนรุ่งชนเขาบ ตวหนงก้ไปชายของ นางพวกม
 เหลียนมิไต่รักใคร่บุ สงยงนถ แต่พุดจาเลยบเคยงหลายครั้งบุ สงเป็นคนขอ
 มิไต่ระแวงความไต่ตอบตามตรง เวลาวันนบุ สงไปรับราชการแต่เช้าจะ
 กลับมารับประทานอาหารทบ้าน นางพวกมเหลียนจตุขอสิ่งของงานชาว-

บ้านมาตมแกงไวคยทา พอบู สงกกลับมานางพวกมเหลยนก็ออกไปต้อนรับ
 เบนอนต แลวเรียกโอบู สงกน โตะเสพสรวาดวยกน บู สงเหเนพสะ โภตอนรบ
 ตามธรรมเนียม กกนโตะเสพสรวาดวย นางพวกมเหลยงรนสรวาสงไห้แลว
 พุดเบนกถมารยาตาง ๆ บู สงกนงเศย นางพวกมเหลยนมความจิดกไม
 แจงวาบู สงจะคิตประการใด ความทเศนหารักใครยงทวมากชน จมบน
 สรวามารนใสถวยแลวตมเศยครงหนงจงสงถวยสรวามาบอกวาวนสำคัญ ถา
 รกกนจรงจตมสรวาในถวยนเถต บู สงก โกรธเทสรวาเศยแลวพุดว คนอะไร
 เซนนไมมีความอายเราเบนชายชาติทหารสตยชอตอพาและคน ปรรกนจะ
 ตงตวไห้ขอเศยงปรากฎตอไป มิไซสตวเศยจฉานจะมาทาการตงนหาควรไม
 เรามบถอวาเบนพสะ โภยยามารบกวนเศย นางพวกมเหลยนเห็นบู สงโกรธ
 กเศยใจหนามตปกด นงนงอยครุทหนงแลวพุดว เรามความรักใคร่เหมอน
 กบนองรวมใส จงได้ปฏิบัติพุดหยอกถอกสำคัญวาจรง เรามไซ้คนเซนน
 ตอก แลวเฮาสงของทรบประทานมาเกบไว บู สงกไมตอบประการใดเข้า
 ไปนอนอยุ้ในหองของตวประมาณครุทหนง บู ตวหนงไปคาชายกกลับมาเรียก
 ไ้ภรรยาเบตประตรบ นางพวกมเหลยนนนเศยใจนงรองให้อยู ครนไดยน
 เศยงเรียกก็ออกไปเบตประต บู ตวหนงเซามาเห็นภรรยาองไห้ไมแจงวา
 เหตุผลประการใด จงถามวาเจารองไห้ตวเหตุไรผู้ ไคมาชมเทงหรือ นาง
 พวกมเหลยนเถลยงใสความวาจะมีผู้ ไคมาชมเทงได้ มิแต่บู สงนองชายมา
 พุดจาเทะ ไคมเกยวพสะ โภมธรรมเนียมอนใด บู ตวหนงไคพงกไมไคตอบ
 ประการใดแต่ใจนนไมเชอ เตนมาตเห็นบู สงนอนนงอยุ้จถามวา นอง
 กกลับมาบประทานอาหารแลวหรือ ถายงจะได้บประทานตวยกน บู สง
 นอนตรกตรองไมตบายใจ ไคพงพชายถามกนงเศยแลวถกชนเตนออกจวก

โรงไป บุตวหนึ่งร้องเรียกก็ไม่มา จึงถามภรรยาว่าเหตุผลประการใด นางพวก็มเหลยนว่าจะกลับมาทำไมออกเล่า เวารักใคร่ว่าเป็นน้องของสามี จักโตะและสรามาให้ อุตสาห์ปฏิบัติทุกอย่างยังพุดจาเตะโลมใหม่ความ อายมากเจ้าเรียกจึงไม่กลับมา บุตวหนึ่งก็ไม่ว่าประการใดนั่งอยู่

ฝ่ายบุ สงครนออกจากโรงตรงมาเรียกทหารทสำหรับใช้ไปเก็บสิ่ง ของ ๆ ตน บุตวหนึ่งเห็นกห้ามไว้ว่าจะไปไหน บุ สงได้ฟังพชายถามดังนั้น ด้วยเป็นการไมต จะบอกให้รักไม่ควร จึงตอบว่า พอยาห้ามเลยแล้วให้ ทหารขนของกลับไปทสำนักตามเดิม บุตวหนึ่งไม่รู้ว่าเหตุการณ์อย่างไร ก็ม ความวิตกขยนตอย นางพวก็มเหลยนเห็นบุ สงขนของไปก็ทำเป็นบ่นว่า เวมความขยนตคตวาพนองมวาสนาเป็นขนนางจะโตพงบาง กลับมาคตประ- ทชวราย ไปเสยกตตอกถายกคงจะวนวรายกัน บุตวหนึ่งจึงตอบว่า เดม เจ้าโหมมาอยดวยขงมนานเท่าใดก็ไปเสยตงน คนทงหลายจะมีหวเวาะหรือ ให้กลับมาอยดตามเดิมคตว่า นางพวก็มเหลยนว่า ถ้าจะให้บุ สงมาอยดออก กทาหนงสอหย่าให้เราก่อนจึงมาอยดวยกนเถด บุตวหนึ่งได้ฟังภรรยาพด ตงนกนงเสยแต่ในใจไม่สบาย คตจะไปตามให้รู้ความ แต่นางพวก็มเหลยน ห้ามไว้ บุตวหนึ่งไม่อาจจะไปกตสาห์ทาของชายอยทุกวัน

ฝ่ายมรภษาเมืองเขยงกกขยมาว่าราชการโดยอยู่ประมาณสองบีเศ คตถงญาตอยทตงเกยเมืองหลวงจะให้เอาเงินทองสิ่งของไปให้กกลัวใจ - มรรายตามทางจะแยงขง จึงวาลกขนไตวาบุ สงทเป็นครททหารใจสทยขอมมอ เขมแยง ควจะคมสิ่งของไปได้ จึงให้หาบุ สงมาแล้วพดว่า เวมพนอง อย ณ เมืองตงเกยคนทง จะให้คมสิ่งของไปให้กไม่เห็นมผู้ ไตเลย และ ทนทางทจะไปนนโจรมรรายชกขมมก เห็นอยแต่เจ้าคนเดยว จึงช่วย

สงเคราะห์ไปสักครึ่งหนึ่งเถิด กลับมาจะบำเหน็จรางวัลให้ตามสมควร
 บูดว่า พระคุณท่านชมเพียงเบ็นทศตอยู่แล้วอย่าว่าแต่การท่านเลย ถึงยัง
 กวามก็จะรับอาสาไป ซึ่งตงเกยเมืองหลวงนน ข้าพเจ้าอยากจะใคร่เที่ยว
 ชมเล่นสักครึ่งหนึ่งอยู่แล้ว ท่านจงจัดเตรียมไว้ให้พร้อมเถิด แล้วบูด
 คำนับลากลับมาทออยู่ เอาเงินให้คนใช้ไปซื้อสิ่งของกับสุรา แล้วกลับไปที่
 บูดทวง

ขณะนั้นพอบูดทวงไปขายของกลับมาโรง เห็นบูดสงมากยนต์
 เรียกเข้าไปข้างใน บูดสงให้ทหารจัดสิ่งของจะกินโต๊ะเสปสุรากับพชาย

ฝ่ายนางพวกรมเหลยเห็นบูดสงมา จึงคิดว่าเหตุผลประการใดจึง
 กลับมาออกหรือว่าถกถวงเวลาดอกกระมัง คิดตงนบกเข้าไปในห้องแต่งตัวออก
 มาพบกับบูดสงว่า ตงตนเองไปไม่เห็นมาบ้างเลย ให้พชายของเจ้าไปเที่ยว
 ตามหากไม่พบ บูดสงเห็นพสะโกมาพูดด้วยกคฉายโกรธจึงว่า น้องมอระ
 อยู่ตงหนึ่งจะมาบอกให้รู้ นางพวกรมเหลยนกรเรียกบูดสงกับบูดทวงเขาไป
 ข้างใน ทหารจัดโต๊ะและสุราไว้พร้อม บูดสงเรียกให้พทงตองกินโต๊ะเสปสุรา
 แล้วจึงพูดว่า เวลาพรงนผู้รักษามืองจะให้คมนตรีพยตงของเขาไปในเมือง
 หลวง ประมาณห้าสบวนจะกลับมา ถ้าจะไปค้าขายจงกลับมาแต่วัน
 แล้วอย่าได้คบเพื่อนฝูงเที่ยวเสปสุรา เวลาเย็นกบตประดับานเสย ตามผ
 โดมาจากลาวชมเหงกอดโตโตได้ไวคอยนองกลับมาก่อน พตตงนนแล้วกรน
 สุราตงใหญ่ บูดทวงแล้วพูดว่า ถ้าพเชองงเสปสุราถวยนเสยเถิด บูดทวง
 รบถวยสุรามาดมจนตงแล้วพูดว่า พจะเชอพงทกอย่าง บูดสงเอาถวยมา
 รินสุราตงให้นางพวกรมเหลยแล้ววว่า บตนมราชการจะลาพทงตองไป ซึ่ง
 พชายของนงเบ็นคนโง่เซลาไม่รู้จักการอนคควรมิศวร พเบ็นคนเฉลยว-

ฉลวกร่างานทกอย่าง น้องชอฝักพชายดวยเถด ทกวนนถาในบานเรือน
 ปกตเรยบรอยด คนนอกกไมมม ไตตหมนชมเทงไต พเบนคนเขาใจจตการ
 ไทต เซญเสพสราถวยนเสยเถด นางพวกมเหลยนไตพงกโกรอนกไมรับ
 ถวยสรา กลบตาบตวหนงวา คงจะเอาความเทจไปเทยวนนทาบอกแก
 ผูไตเบนมนคง บุตงจงไตมาวาดงน ตวเราไมมวาคสงไตเลย ชางมาพด
 เปรยบเทยบเอาไตเรารอยดอ ก บุตงไตพงกทวเวาะแลวดอบวา กลวแต่
 ปากกบใจจะไมตรงกน นางพวกมเหลยนยงโกรอมากชน ลกชนกระทบเทว
 เदनออกมابนวา เดมเมออยกนเบนสามภรรยาคนกไมไตยนวนมญวตพ
 นอย เดยวนมพนองมาตงตวเบนใหญ่ จะเทจจรงหรืออยางไรกไมรู มาวา
 กลวตงนเราแคนนก เदनรองใหออกมานงอยหนาวอง บุตงกบบุตวหนง
 ไตยन्नางพวกมเหลยนเบนบ่นออกมากไมพดประการไต ชวนกนกันไต
 เสพสราแลวบุตงกลาพชายจะกลบมา บุตวหนงเหนนองจะจากไปกรองให
 แลวดสงวา เจาจงบกลบมาไตยเรวอยาไตนอนใจ บุตงเหนพชายรองให
 กมความสงสารกลวผู้คนจะชมเทง จงพุตวา ถานองไปแลวพอยาไตคาชาย
 เดย เจนทองจะไชสอยมากนอยเทวาไรจะสงมาใหชอหารบประทาน จงอย
 รกษาบานเรือนเถด พดแลวกลออกจากโรงกลบไปทสานก ครนรงชนเขา
 ผรภษาเมองจตเงนทองทวพยสงของบรวทกเกวยน จตคนไชทสนทสคน
 กบหนงสอณบพหนงมอบไทบ สงรบหนงสอคานบลา ชวนคนทงสคุมเกวยน
 ออกจากเมองเฮยงกกกยตวไปตงเกยเมองหลวง

ผายบุตวหนงตงแตบุตงไปภรรยาตาอยุหลายวัน บุตวหนงกนง
 เดยเสย สดสาททาของชายไตเลกนอยกกลบมาแตวน บุตประตลนदान
 ตามคาบุตงสง นางพวกมเหลยนเผาแตเบนตา วาบตประตเสยตงนกลวณ

หรือกลัวสงโต บู๊ส่งว่าอย่างไรก็เชอทุกส่ง บู๊ตวหนงจตอบวานองเรา
 สงสอนนนเปรียบเหมอนทองคาควระตองจำไว้ นางพวกมเหลียนไตพังก
 โกรธ บันต่ายยทกวันทกเวลา บู๊ตวหนงกนงเสยสุดใจไมไตตอบประ-
 การไต อตลำหทาของชายไตเวลากกกลับมาบ้าน อยู่นานมานางพวกมเหลียน
 กคลายตาคอยปกตตชน

อยู่มานนหนง บู๊ตวหนงหาบส่งของไปชาย ครนไตเวลานางพว
 กมเหลียนเบตประตอกมาคอยทา มอถอราวผาจะเอาไปตากทถนน พอ
 ชายผหนงเตนมา ราวผาทนางพวกมเหลียนถอหลุดจากมอถกคระชาย
 ผนนชายผนกกโกรธ ครนเหลยวมาตเหมนางมรปรางดงามกยนคลาคระ
 หวเวาระอย นางพวกมเหลียนเห็นตงนนจงวา ชายเจาถอไมราวหลุดมือไป
 ถกทานเจบหรือเปล่า ขอโทษเสยเถต ชายผนนวา ถกเล็กนอยไมเป็นไรตอก
 แลวยนพเคราะห์คอย นางพวกมเหลียนเห็นชายผนรปรางตมึงทมเป็น
 คนมสกลกยนไซหางตาด

ผ้ายยายเหงไมตงโรงอยุโกลกน ครนเห็นนางพวกมเหลียนท้าว
 ผาไปถกชายผนนแลวยนไซหางต่ายกบนางพวกมเหลียน ยายเหงไมกพด
 สัพยอกหยอกกลอเลนว่า ใครให้ท่านเตนมาทางน นาทจะตองตเสยไทเซต
 ชายผนกกบนางพวกมเหลียนเหลยวไปตเห็นยายเหงไมกหวเวาะ นางพว
 กมเหลียนอายกลับเข้าไปในโรง ชายผนนแซไซบุนชอเซ่ง เดิมบับและบิตา
 มงมทรพยสน ครนบับและบิตาตายกยากจน ไชบุนเซ่งอตุลำหตงตอมงม
 ทรพยชนแลว กเทยวคบหาตามบรรรตาชนนางกรมการราษฎรชาวบ้าน ต่าง
 มีความเกรงกลัวไชบุนเซ่งทุกคน ไชบุนเซ่งอยากจะใครฝึกหัดเพลงฮาวธ
 ต่าง ๆ ครนเวลาว่างกชกชอมผมอยุเป็นนตยมไตชาต เวลาอนนน

ไซบุนเซ่งเดินมาเที่ยวเล่น นางพวกมเห็ยนทำราวผ้าถัก ไซบุนเซ่งเห็น
 นางพวกมเห็ยนรูปร่างงามตักมีใจรักใคร่ ครั้นนางพวกมเห็ยนเข้าไปใน
 โรงแล้ว ไซบุนเซ่งเดินเข้าไปในโรงยายเห็งโผ ด้วยชอบพอรู้จักคุ้นเคยมา
 แด่ก่อน ยายเห็งโผเชิญเข้าไปนั่งสนทนากันแล้วจันทานาขามาให้รับประทาน
 ไซบุนเซ่งจึงถามว่า ตงแต่เรามารับประทานน้ำชาเป็นหนอยุ่มาหนอย
 เท่าไร ยายเห็งโผว่า ช่งท่านมารับประทานน้ำชาบางเลกหนอยหาเป็นไรไม่
 เชิญท่านรับประทานให้สบายเถิด ไซบุนเซ่งกยนิตถามยายเห็งโผว่า ทงยังท
 ทำราวผ้าถักเราอยู่ทโรงใกล้ถนน ภรรยาของผู้ใดหรือ ยายเห็งโผตอบว่า
 ทงยังนเป็นภรรยาคนทหาบของขายอยู่ตามตลาด ไซบุนเซ่งว่า ชายทหาบ
 ของเที่ยวขายรูปร่างกต ช่างสมทเป็นสามีภรรยากัน ยายเห็งโผว่าไม่ใช่
 คนนนคอก คนทหาบขนมเบยขายนนต่างหาก ไซบุนเซ่งว่า นำเสียดาย
 นักหนา รูปร่างงามมาเป็นภรรยาคนตาเตยตงน **เปรียบเหมอนเนอ**
แพะอย่างค มาตคอยู่ในปากสุนัขไม่ควรเลย ยายเห็งโผตอบว่า การ
 อนนสุดแต่วาสนาแต่งใหจิงได้เป็นคู่กัน ไซบุนเซ่งได้ฟังยังไม่พูดเรองนน
 แกล้งถามว่า บุตรของยายไปข้างไหน ยายเห็งโผว่า บุตรชาวเพาเหยว
 คบเพื่อนทำให้เกิดความอยู่เนอง ๆ ห้ามปรามเท่าใดก็ไม่เชื่อฟัง บดินตาม
 พวกเพื่อนไปเที่ยวยังไม่กลับมา ไซบุนเซ่งว่า บุตรของยายนนให้มาอยู่กบ
 เราเถิด จะส่งสอนอุปถัมภให้ดี ยายเห็งโผว่า ชอบใจท่านนักหนา ถ้ากลับ
 มาแล้วจะให้ไปอยู่กบท่าน ไซบุนเซ่งลาออกจากโรงเดินไปได้ครู่หนึ่ง ถ
 กลับมานั่งอยู่หน้าโรงยายเห็งโผ เฝ้าแต่มองตโรงนางพวกมเห็ยนมได้ชาด
 ยายเห็งโผเห็นไซบุนเซ่งกลับมาจึงถามว่า ท่านกลับมาอกจะรับประทานน้ำ
 ลูกมดไม้โหลจีนหรือ ไซบุนเซ่งว่า เราอยากจะรับประทานอยู่หลายวันแล้ว

ยายเหิงไผ่ก็จัดหานาผลไม้มานำให้ไซบุนเซ่ง ๆ รับประทานผลไม้แล้วสรรเสริญว่า
 ยายเหิงไผ่ช่างทำผลไม้ช่วยตนัก ในโรงยังมีบวดยอยู่บ้างหรือไม่ บวดยนั้น
 แปลว่า เป็นผู้ชกสอ ยายเหิงไผ่ตั้งได้ยื่นเป็นไซบุนเซ่งถามว่า ผู้ชกสอ
 ในโรงมีอยู่บ้างหรือไม่ จึงตอบว่า ข้าพเจ้านั้นเถาแก่ชกสอจริง แต่จะเอา
 มาเก็บไว้ในโรงทำไม ไซบุนเซ่งเห็นได้ของจึงพูดว่า ยายช่วยเป็นเถาแก่
 ว่ากล่าวหญิงให้เราสักคนหนึ่งจะได้หรือไม่ ยายเหิงไผ่ว่า บุตรภรรยาท่าน
 มีกรมไปข้าพเจ้ารับอะไรไม่ได้ ไซบุนเซ่งว่า บุตรภรรยาดีมากจริง แต่หา
 ชอบใจไม่ ยายช่วยชกสอให้ได้เราจะสมนาคุณ ยายเหิงไผ่ได้ฟังและด
 ุกรยากรูชคิดว่า ไซบุนเซ่งรักนางพวกมเหศวรจนพุดจาเลยบเคียงจะให้ชกสอ
 จ้าจะทรมานให้เวียนเดินไปมาจนอ่อนใจจึงจะคิดอ่านพุดจาให้ ไซบุนเซ่ง
 เวียนเดินมองตอขุทหนาบานนางพวกมเหศวรจนเวลาเย็นไม่เห็นเปิดประตู
 กลับไปบ้าน แต่ใจนหมกพมอยู่ด้วยความรัก ครนรุ่งชนเขาก็ออกจากบ้าน
 มายืนคอยตอขุทหนาบานโรงยายเหิงไผ่ ๆ ก็จัดนำชามาให้ ไซบุนเซ่งรับ
 ประทานแล้วหยิบเงินให้ยายเหิงไผ่ตาลงหนึ่งเป็นค่านาชา ยายเหิงไผ่ก็มี
 ความยินดีรับไว้พูดว่า ค่านาชาเล็กน้อยท่านให้เงินเป็นนักษณามเหศวรเกิน
 ไปหรือ ไซบุนเซ่งว่าไม่เป็นไรเราให้แก่ยายตอก ยายเหิงไผ่เป็นคนโลก
 ครนได้เงินก็ยกพูดว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านเวียนเดินไปมาคงจะมีขอความ
 สิ่งใดอยู่ในใจสักอย่างหนึ่งเป็นแน่ ไซบุนเซ่งว่าเหตุใดจึงรู้ว่าเราไม่สบาย
 ถ้าทายถูกจะให้เงินห้าตาลง ยายเหิงไผ่ว่า ข้าพเจ้าครั้นแยกตาย เป็รียบ
 เหมือนคนทกลาบาธจะขายทนมก่าไร ถ้าไปลองเห็นหน้าผชอกนแจ้งว่า
 มก่าไรและขาดทนม ความของท่านเรื่องน ข้าพเจ้าไม่ตองทายหลายคำ
 ท่านรักใคร่นางคนนมไซหรือ ไซบุนเซ่งว่า ยายช่างดูแม่นยำนัก เราจะ

คิดอ่านประการใดจึงจะสมความปรารถนา ยายเห็งไผ่ว่า ข้าพเจ้าขายน้ำชา
 มาเป็นมีเศษ เงินทองก็ไม่พอใช้สอยชอหารบประทาน ข้าพเจ้าจึงเป็น
 เถาแกชกสอพอโตสนางเลียงชวตมาหาไม่กอดตายเสียนานแล้ว ไชบนเซ่ง
 จึงพูดว่า ถาชกสอรายนให้โตสมคความปรารถนาจะให้เงินสิบตำลึง ยาย
 เห็งไผ่ยกยนตตอมจว การนยกยอกอยตวยมสามแลวถาแมนทานวักจรงจะ
 ให้โตดังปรารถนา แต่ตองประพฤตการหาอย่างตามคำข้าพเจ้า ไชบนเซ่ง
 ถาว่า การหาอย่างนคอดะไรบ้าง ยายเห็งไผ่ว่า ทหนง คองแดงคว
 นุงหม้ให้จงามเหมอนกบพวอาน ทสอง ถาตงทลบนคณสำคญกตอง
 มคตองคลาน อยาดอว่าเบนศคตมจมทรพยสนนนี้ไม่ได้ ทสาม จะใช้
 สอยเงินทองมากน้อยเท่าไรอย่าใดเสยกายทลตงเขาจะดำวว่า - -
 เจ็บปวดประการใดก็อย่าโกรธทหา ให้หมนเพียรไปมาอย่าเห็นแก่
 เหน็ดเหนื่อย ถาประพฤตการนหาอย่างนโตจึงจะสมคความปรารถนา -
 ไชบนเซ่งว่า เราไม่งามเหมอนพวอานกจรงแตกลายคตงกน ทสองว่า
 เขาตอบจนใหม่คคลานนนักโต ทสาม เงินทองสงชองกมิไชมิโตชตสน ทส
 นน ดงจะทบทสกเท่าใดกมิโกรธ ทหา เรากอดสาทเพียรมากเหนอยตวย
 กน ชงการหาอย่างนเราประพฤตตามโตทงสน จงชวยเมตตาให้สมคความ
 ปรารถนาเถต ยายเห็งไผ่ยกยนตจจว เมอทานเชอพงข้าพเจ้าคตงสมคค แต่
 เวลาจนวนจนวนเขนแลว เชญท่านกกลับไปบ้านก่อนเถต ไชบนเซ่งจงอนวนอน
 ว่า เมตตาแลวจงอย่าให้เหนชา แมนจะตองการเงินทองมากน้อยสกเท่าไร
 จะเอามาให้ ยายเห็งไผ่ว่า ข้าพเจามอบายอ้อยอย่างหนง โตทตองมา
 หลายคตงกสมคความคค ตวยทญงนนเบนชางเขบชางบกมมอด ทานจงไป

จตขอแพรและสำลมาให้ ข้าพเจ้าจะไปนั่งเล่นที่บานหญงนน ทำเป็นพูดจา
ว่าท่านให้แพรกับสำลมาไว้ ข้าพเจ้าจะไปจ้างหาช่างตัดเสื้อใส่กันหนาว
แมนงเสยกเห็นจะไม่ได้การ ถ้าหญงนนว่าอย่าต้องจ้างช่างอนเลย รับจะ
ทำให้ การทักตโวกเห็นจะสำเวจ ข้าพเจ้าจะว่ากล่าวให้มาทาทนกดงสม
ความคิด ข้าพเจ้าจะพูดจาเลียบเคียงไว้ รุ่งชนวนทสามท่านแต่งตัวมาให้
งดงามมาที่โรง ทำเป็นร้องถาม ข้าพเจ้าจะออกไปเชิญเข้ามา ถ้าหญงนน
ทำงานไม่กลับไปบ้าน ท่านจงหยิบเงินให้ข้าพเจ้าไปซื้อสิ่งของกับสุรา ท่าน
อยู่ข้างในพูดจาเกลยกล่อมให้ตงสำเวจความปรารภณา ไชบนเซ่งได้ฟัง
กตใจถามว่า เมื่อไรจะจัดการ ยายเห่งไผว่า เวลาอนนข้าพเจ้าจะไปพูดจา
ถามไถ่ดู เห็นสามเชายังไม่กลับมา ท่านจงไปจัดหาสิ่งของมาให้โดยเร็วเถิด
ไชบนเซ่งก็กลับไปเอาเงินให้คนใช้จตขอแพรกับสำลมาให้ยายเห่งไผตาม
คำสั่งทุกประการ ยายเห่งไผรับแพรและสำลไว้แล้วก็ตรงไปที่โรง ร้อง
เรียกนางพวกมเหลยนเบ็ดประตรับเข้าไป นางถามว่า มีอะไรสิ่งใด ยาย
เห่งไผว่า ข้าพเจามาทงนตวยทานผู้มคณของข้าพเจ้าให้แพรกับสำลมาตัด
เสื้อจะได้ใส่กันหนาว หาช่างมาตตกพูดเน้นเข้าไป จะหาช่างใหม่ไม่แจ้งว่า
จนใดดี จึงมาถามดู เจาร้อยบางหรือไม นางพวกมเหลยนว่า จนคนไม่
สำคัญ ถ้าหาช่างไม่ได้ข้าพเจ้าจะตัดเย็บให้เอง แต่จะไหมมอบประณตเรียบ
รอยนนมอาจทำได้ ยายเห่งไผว่า ไม่ตีเตยนตอกถ้าเมตตาจะทำให้แล้ว
เชิญไปที่บ้านข้าพเจ้าในเวลาพุงนเถิด นางพวกมเหลยนว่าทบานยายผู้คน
ไปมามาก เห็นท่าจะมตงาม ยายเห่งไผว่า ไม่เป็นไรเข้าไปทำเสยข้างใน
ก็ไมมีผู้ใดเห็น พุดกนแนอนแล้วยายเห่งไผก็กลับมา ครนเวลาเชว
บุตวหนงไปค้าขาย ยายเห่งไผก็ไอนางพวกมเหลยนมาตตเย็บเสื้อที่โรง

ของนางถึงเวลากลางวันก็จดหาส่งของกับสรามมาเคียงเบนอนัต พอได้—
 เวลานางพวกมเหศยนก็กลับมาโรงตน บุตวหนึ่งไปขายของกลับมาเห็น
 ภรรยาหน้าแดง จึงถามว่าไปไหนมา นางพวกมเหศยนบอกว่า ยายเห็งโผ
 วานไปตัดเย็บเสื้อที่โรงของนาง เวลากลางวันก็ตัดโต๊ะและสรามมาเคียง—
 บุตวหนึ่งจึงพูดว่า อย่าไปรับประทานของผู้อื่นแต่ข้างเดียว จนจนใจคิด
 เอาเงินไปซื้อเคียงเขาบ้าง ครนรุ่งชนเขาบุตวหนึ่งก็ไปค้าขาย นางพวกม—
 เศยนไปเย็บเสื้อที่โรงยายเห็งโผ พอเวลากลางวัน นางจึงเอาเงินให้ยาย
 เห็งโผไปซื้อสรามบสังของมาเคียงกัน เสร็จแล้วพอได้เวลากลับ ครนรุ่ง
 ชนวันก็ตาม บุตวหนึ่งก็ไปค้าขายตามเคย ยายเห็งโผก็ไปเรียกนางพว—
 กมเหศยนมาเย็บเสื้อที่โรงของนางเหมือนกับทุกวัน

ฝ่ายไซบนแข่งครนถึงวันทสามถวนการบกยนต์ พอได้เวลากแต่ตั้งตัว
 ใหม่ดังาม เอาเงินติดตามบ้างเล็กน้อย ตรงมาตงหน้าโรงร้องถามว่า —
 ยายเห็งโผอยู่หรือไปไหนไม่เห็นหน้าเลย ยายเห็งโผจำได้ว่าเสียงไซบนแข่ง
 แต่ทำเป็นพูดว่าผู้ใดหนอมาถามหา ครนเห็นไซบนแข่งจึงเชิญเข้าไปข้างใน
 แล้วพูดว่า ท่านมาจนนตทเดียวจาเพราะพบกันชงท่านเป็นผู้ออกเงินขอแพร
 ให้ข้าพเจ้าตัดเสื้อ ชางภรรยาบุตวหนึ่งออกแรงตัดเย็บให้ เป็นบุญของ—
 ข้าพเจ้านกหนา ชกนำให้ท่านทงสองมาอุปถัมภ์ พุดตงนนแล้วกบอกกกับ
 นางกมเหศยนว่า ท่านผู้เป็นเจ้าบุญนายคุณของเราใจโอบอ้อมอารวมงม
 ทรพยสน เจ้าจรงรักไฉเกิดนานไปข้างหน้าจะไต่พงท่าน นางพวกมเหศยน
 ไต่พงตงนนยงไมทนต์ตอบ ไซบนแข่งก็ตรงเข้าไปค่านับแล้วชมว่า ผู้มอ
 ตนกหนา นางพวกมเหศยนก็คานบตามธรรมเนียมแล้วตอบว่า ข้าพเจ้า
 จะผูกหัดยงไม่ชานชานาญ ท่านอย่าไต่เตยนเลย ยายเห็งโผเห็นนางพว

กิมเหลียนพูดจากับไซบุนแข่งกิมความยินดี นกกว่าการอื่นนคงสมปรารถนา แล้วจตุณาชามาให้ไซบุนแข่งกับนางพวกกิมเหลียนรับประทาน ไซบุนแข่งทำเป็นถามยายเหิงไผ่ว่า หลึงคนนี้เป็นภรรยาของผู้ใดไม่เคยเห็นเลย ยายเหิงไผ่ว่า จำไม่ได้หรือทอดราวผาถูกศรระชาน ไซบุนแข่งแกล้งพูดว่า ข้าพเจ้าจำไม่ได้ นางพวกกิมเหลียนททวเราะแล้ววว่า ข้าพเจ้าทอดราวผา หลุดมือไปไม่ได้แกล้งทำนออย่าถือโทษเลย ไซบุนแข่งว่า ถูคนิตหน้อยไม่ เป็นไรถึงจะเจ็บป่วยประการใดก็ไม่ถือโทษ โกรธดอก พุดแฉวกซาเลองต นางพวกกิมเหลียนเห็นรูปร่างลักษณะไซบุนแข่งงดงามนั่งห่มล้วนแต่ของดี กมีใจรักใคร่ ชายหางตาตแฉวกมหน้าเย็บเสอไป ยายเหิงไผ่เห็นนางพวกกิมเหลียนทำทวงทชอบกต ก็รู้ว่ามมีใจรักไซบุนแข่ง จึงชักนำให้คนทั้งสอง พุดจากันอยู่ จวนเวลากลางวันไซบุนแข่งหยิบเงินส่งให้ยายเหิงไผ่ไปจัดซื้อสิ่งของแล้ว ไซบุนแข่งพุดจาสุวรรณเสวริญต่าง ๆ แฉวถามว่าอายุได้เท่าไร นางพวกกิมเหลียนบอกวว่า อายุยสิบสามปี ไซบุนแข่งว่า เราแฉกวว่าห้าม แต่ทานนรชนบธรรมเนยมการงานทงปวงทกอย่าง นางพวกกิมเหลียนวว่า ตวท่านเปรียบเหมือนพว ข้าพเจ้าเหมือนคน จะมาเปรียบเทียบกัน ไม่ควรเลย พอพุดตงนยายเหิงไผ่กกลับมาจตุหาสิ่งของพร้อม เชิญให้ไซบุนแข่งกับนางพวกกิมเหลียนกินโต๊ะเสปสดราตด้วยกัน ไซบุนแข่งกรนตราส่งให้แฉวพุดวว่า อย่าอบอายเลย นางพวกกิมเหลียนรับตวยสรามารับประทาน ตวยมมีใจรักใคร่แฉวกมหนานงอยู่ ยายเหิงไผ่เห็นได้ทกทาเป็นวว่า ยังไม่ทันอะไรสวากหมด ข้าพเจ้าจะไปชอออก พุดแฉวกเตนออกมาจากโรง เห็นนางพวกกิมเหลียนยงนงอยู่กยन्द บัดประตเสยแฉวกเตนไป ไซบุนแข่ง พุดจากันนางพวกกิมเหลียน แฉวททำให้ตะเกียบตก กมตงหยิบจับเอาเท้า

นางพวักมเกลียนแล้วพูดจาทะโลมด้วยความเสน่หารักใคร่ เมื่อทั้งสองคน
มีใจปรารถนาตรงกันก็ได้เสกกันในวันนั้นเอง

ฝ่ายยายเห็งโมแสวงไปขอสุราเสียช้านาน กลับมาเปิดประตูเข้าไป
เห็นไซบุนแข่งกับนางพวักมเกลียนออกมาจากห้องข้างใน ก็ทำเป็นโกรธ
พูดว่า เหตุใดนทั้งสองคนจึงมากระทำกรรมไม่ดี จะไปบอกกับบุตรหญิงให้รู้
แล้วก็เดินไป นางพวักมเกลียนยกมือไว้อ้อนวอนว่า อย่าว่านวยายไปเลย
ไซบุนแข่งช่วยกันวอนว่าอย่าให้ออธองไป ยายเห็งโมจึงพูดกับนางพวักม-
เกลียนว่า ถ้าไม่ให้ไปบอกกตองเซอพงคาซาพเจ้า นางพวักมเกลียนว่า
ยายว่ากล่าวสิ่งใดจะทำตามคำทุกอย่าง ยายเห็งโมว่า ตั้งแต่นั้นไป
จึงมาที่โรงซาพเจ้าให้ทุกวัน ถ้าไม่มาวันใดก็จะบอกบุตรหญิงรู้ นางพวัก-
มเกลียนก็รับคำตามสัญญา พอจวนเวลานางพวักมเกลียนก็กลับ -
ไปบ้าน ยายเห็งโมจึงพูดกับไซบุนแข่งว่า อุปายของซาพเจ้านั้นกตอง
อยู่มิใช่หรือ ไซบุนแข่งว่า ดิจริงหากเปรียบเทียบได้จะรางวัลให้สมควร พูดแล้ว
ก็กลับไปจัดเงินทองสิ่งของมาให้ยายเห็งโมตามสัญญา นางพวักมเกลียน
กับไซบุนแข่งก็มาที่โรงยายเห็งโมทุกวันมิได้ขาด ครนอยู่มาประมาณสิบห้า
วัน ความนนแพรงพรายไปชาวบ้านไกลเคียงกรทงสน แต่บุตรหญิงผู้สาม
หารู้ไม่ว่า ภรรยาตนบังอาจกระทำกรรมชว ยงมชายผู้หนึ่งชอฮนกอ อาย
ได้สิบหกปี เดิมบิดาเป็นทหารทำราชการ ณ เมืองหนจว ครนบิดาชว
ออกราชการแล้ว พากนมาตงบ้านเรือนอยู่ ณ เมืองกกฮย ฮนกอฮุดสาห์
ชายผลไม้ต่าง ๆ มาเลี้ยงบิดาอยู่ทุกวัน ไซบุนแข่งเห็นฮนกอเฉดยวฉลาด

กตัญญูต่อบิดากให้เงินทำทุนค้าขาย ฮุนกอกขอผลไม้ส่งโตคกเอามาขายให้
ไซบุนเซ่งทุกคราวไป

เวลาวันหนึ่ง ฮุนกอกได้ผลไม้อย่างดีหวังจะเอามาขายไซบุนเซ่ง
ก็ไม่พบ มีผู้บอกว่า ถ้าจะหาไซบุนเซ่งก็ไปที่โรงขายนาชาของยายเหิงโม
บุตรไซบุนเซ่งรักใคร่กับภรรยาบุตรหญิง ถ้าไปถนนคงจะพบ ฮุนกอก
ได้ฟังก็หาผลไม้ตรงมาถึงโรงนาชา ยายเหิงโมถามว่า เจ้ามาหา —
ผู้ใดหรือ ฮุนกอกบอกว่า ข้าพเจ้าหาผลไม้มาจะขายให้ไซบุนเซ่ง —
ยายเหิงโมว่า ไซบุนเซ่งไม่ได้มาอยู่ที่นั่น ฮุนกอกว่า อย่าขัดขืนเลยเรารู้ยุดอก
พูดแล้วก็เดินเข้าไปข้างใน ยายเหิงโมยัดไว้ไม่ให้เข้าไป ฮุนกอกว่า ไซบุน-
เซ่งอยู่ในห้อง เราจะเอาผลไม้ไปขาย ถ้าไม่ให้เข้าไปเราจะไปนอกบุตรหญิง
ยายเหิงโมแจ้งว่าฮุนกอรักความก็โกรธตรงเข้าทบทแล้วไล่ ออกจากโรงไป —
ฮุนกอกส่งยายเหิงโมไม่ได้ก็เดินร้องไห้กลับมาได้ตรงทางพบบุตรหญิงหาบของ
ขาย ก็ร้องถามว่า ไม่เห็นหน้าหลายวัน ใจท่านตื้นนัก ผู้ใดทำให้เจ็บปวด
เท่าไรก็ไม่โกรธ บุตรหญิงได้ฟังก็สะดุ้งใจสงสัย จึงถามว่า เหตุใดพูดดังนี้
มขอความสงสัยจึงบอกให้รู้เกิดจะไห้ของรับประทานเป็นรางวัล ฮุนกอกว่า
มีการสำคัญอยู่สูงหนึ่งขอสุราให้เราดื่มจึงจะบอกได้ บุตรหญิงก็พาไป —
ขอสุราให้ดื่ม ฮุนกอกบอกว่า ภรรยาท่านรักใคร่กับไซบุนเซ่ง ไปหากันที่
โรงขายเหิงโมแล้วก็เอาความซึ่งเอาผลไม้ไปขาย ยายเหิงโมทบทจับได้
ให้ฟังทุกประการ บุตรหญิงก็โกรธยิ่งนักพูดว่า การนี้จริงดังท่านกล่าวแล้ว
คนไหนหนอขอไซบุนเซ่งจะไปจับให้ได้ ฮุนกอกว่า เวลาท่านออกมาค้าขาย
เขาไปหากันที่โรงขายเหิงโมทุกวัน ซึ่งจะไปจับแต่คนเดียวเห็นจะไม่ได้
ไซบุนเซ่งรู้ตัวจะออกมาจับไปทำโทษ ด้วยเจ้าเมืองกรมการเป็นพวกพ้อง

เขวทงสนท่านจะมิตายเปล่าหรือ เวามอบายอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าท่านกลับไป
 โรงย่ापุดจาตั้งโตให้ภรรยา พรงนเข้าจงทาบของมาขายเราจะคอยอยู่
 ทน แมนเห็นไซบุนเซ่งไปที่โรงยายเห่งโม แล้วท่านกับเรตามไปแอบค
 ภรรยาท่านคงมาอยู่ในนนตวย ข้ापเจ้าจะย่นดาทหน้าโรงยายเห่งโมคกง
 ออกมาตเราจะยัดไว้ ท่านเข้าไปในโรงก็จะจับไซบุนเซ่งกับภรรยาได้ ม
 ตวหนงกเห็นชอบ พุดนตกนแนอนแลว ม ตวหนงจึงกลับมาโรง นาง
 พวกมเหลยนออกมารบหาตามเคย ครนเวลาเข้าบ ตวหนงจตขนมเล็ก
 น้อยหาบออกจากโรงมา นางพวกมเหลยนมได้เฉลยวใจ พอ ม ตวหนง
 ออกจากโรงไปแลวกแตงตวงตงามตรงมาโรงยายเห่งโม

ฝ่ายสนกอครนรงชนเข้ากไปคอยบ ตวหนงอยู่ทตลาด พอเห็น
 ม ตวหนงมากบอกว่า เวลานยงเข้าอยู่ จงหาบของขายตามแถวณ ไปก่อน
 ถ้าไซบุนเซ่งมาเมื่อไรเราจะตามไปบอก ม ตวหนงกหาบขนมขายประมาณ
 ครุหนง ชวนกนเดินมาถึงหน้าโรง ม ตวหนงแอบชอนตวเสย สนกอดว่า
 ยายเห่งโมเป็นค้าหาบต่าง ๆ ยายเห่งโมได้พงกโกรธ ออกจากโรงมาต
 สนกอ ๆ กยตยายเห่งโมไวแน้นหนา ม ตวหนงเห็นไตตวงเข้าไป ยาย
 เห่งโมเห็นม ตวหนงวงเข้ามาในโรงก็ตกใจ ครังจะไปบอกไซบุนเซ่งกับนาง
 พวกมเหลยนก็ไม่ได้ ควยสนกอยตไวมนคง ม ตวหนงเข้าไปข้างในได้ย่น
 เสยงพุดจากนอยู่ในห้องกวงตรงเข้าไป ไซบุนเซ่งเห็นกบตประทอ้งได้กลอน
 ชอนอยู่ไตเตยง นางพวกมเหลยนมได้เกรงกลัว ครนไซบุนเซ่งเข้าชอน
 อยู่จพุดเปรยบว่า เมื่อแรกอวดอ้างว่าไม่กลัวผู้ ไต ยังไม่ทนไวกเข้าชอน
 เสย ไซบุนเซ่งไตพงกนกอายใจ ออกมาจากไตเตยงเบตประต ม ตวหนง
 กตรงเข้าไปจับ ไซบุนเซ่งเขาเทากบถอกม ตวหนงลมลงราก ไตหดออกมา

ไชยชนะกัณฑ์ไปได้ ชนกอภัยยายเหิงโมโจ เห็นไชยชนะถบบม ตวหนง
 ลมดง กวางยายเหิงโมเสยหนีไป ยายเหิงโมตกใจกลัวม ตวหนงจะตาย
 กรองเรียกนางพวกรมเหลยนออกมาช่วยกันพยงกลับไปโรง บุตวหนงเจ็บ
 ปวดขงนั๊กไม้ได้สติ ครนกลับไปโรงแฉวกพนชน นางพวกรมเหลยนก็ไม
 เอาใจใส่ดูแล ครนถึงเวลากแต่งตัวไปหาไชยชนะที่โรงยายเหิงโมทุกเวลา
 มิได้ขาด บุตวหนงลกชนกไม้ได้ ไม่วจะทำประการใด นอนบ่วยอยู่
 สหวน นางพวกรมเหลยนก็เฉยเสยไม่ปฏิบตรักษา บุตวหนงจึงร้องเรียก
 นางพวกรมเหลยงมาพูดว่า เจ้าไม่ปฏิบตรักษาจะทงให้ตายเสยกแลงไป
 บุตวหนงเรากลับมากจะไต่เห็นกน แมนเจ้าอุตสาห์ปฏิบตรักษาให้เราหาย
 ถึงบุตวหนงกลับมากจะบิตความเสยมใหญ่ ถ้าไม่เชอกตามแต่ใจเถิด นางพว
 กรมเหลยนได้ฟังกตกใจไปปรึกษากบยายเหิงโมว่า บุตวหนงพดตงนจะทว
 ประการใดดี ยายเหิงโมว่า ถ้ากระนนเอายาพิษใหญ่ทตายเสยกแลงกน
 ความเรองนชาวนานไม่มีผู้ ไตร บุตวหนงกลับมาบอกวบบ่วยตายกสนเรอง
 นางพวกรมเหลยนกยนตชวยกนจตหายาพิษมาใหญ่ บุตวหนงรบประทาน บุต
 วหนงสำคัญวากรรยาปฏิบตรักษาตามคำทพูดไว้มิได้สงสย ตมยาพิษเข้า
 ไปบิตเดยวก็ขาดใจตาย นางพวกรมเหลยนกบยายเหิงโมกลัวเพอนบ้านจะรู้
 กททาเป็นรื่องไห้ เอากระตาศเชยวมาเชยนตวหนงสอชวบิตไว้หน้าโรง
 ปวารณจะให้ชวบ้านรู้ว่าบุตวหนงบ่วยตาย ชวบ้านทงหลายแจ้งว่า
 นางพวกรมเหลยนคบชชชชชช แต่บุตวหนงนนตายไม่วาเหตุผลอันใด มิได้
 ถามไถ่พากนนงอยู่ ยายเหิงโมไปบอกกบไชยชนะวว่า เราคิดอ่านววงยาพิษ
 บุตวหนงตายเสยแลงจะทำประการใดดี ไชยชนะได้ฟังกกลับมีความขินต
 ว่า ครวณคงสมปวารณา ยายจงเอาเงินไปชอหีบได้คพเอาไปเผาเสยเถิด

ยายเหิงไม่ว่าทำเช่นนั้นไม่ได้ ต้องไปบอกผู้ตรวจมาตามธรรมเนียมเมือง ผู้ตรวจนั้นชื่อหอเถกเป็นคนสติขื่อ ท่านจะคิดอ่านอย่างไรดี ไชบนแข่ง ว่าชอนนไม่เป็นไรเราจะไปว่ากล่าวเอง จงเอาเงินไปซื้อหีบจัดไว้ให้พร้อม เกิด ยายเหิงไม่รับเงินแล้วมาบอกนางพวกมเหลียนว่า ไชบนแข่งให้เงิน มาซื้อหีบไว้ใส่ศพ ซึ่งการงานทั้งปวงนั้น ไชบนแข่งจะจัดแจงว่ากล่าวเอง นางพวกมเหลียนก็ขมขื่นตบตบความเสีย บอกกับเพื่อนบ้านว่าสามบวดยตายก็ ทำร้องไห้เศร้าโศก ยายเหิงไม่ว่าชอนนแล้วไปบอกหอเถกผู้ตรวจว่า บุตวหนงสามนางพวกมเหลียนเจ็บในอกตาย เชิญท่านไปตบตีเสียจะได้เอา ศพใส่หีบ หอเถกก็ให้เพื่อนตรวจด้วยกันมาตบตีบุตวหนงก่อน ตบ หอเถกเดินมาข้างหลัง

ฝ่ายไชบนแข่งเดินไปหาหอเถกผู้ตรวจพบตามทาง ไชบนแข่ง เชิญเข้าไปในโรงชายสุรา สั่งให้เจ้าของโรงเตียมจัดหาโต๊ะมาเลี้ยงเป็นอัน ดิ หอเถกก็คดอศุจรรวยใจนัก ถามว่าฉนนทานมาเลี้ยงข้าพเจ้ามีอะไร บอกให้ทราบเถิด ไชบนแข่งว่าเชิญท่านกินโต๊ะเสปสุราก่อนแล้วจะพูดให้ฟัง สองนายกินโต๊ะเสปสุราด้วยกันประมาณครู่หนึ่ง ไชบนแข่งหยิบเอาเงินสิบ ตำลงวางไว้บนโต๊ะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าให้เป็นค่าเหนื่อย ด้วยฉนนทานจะไป ตบตีบุตวหนงอย่าได้ว่ากล่าวประการใดเลย จงให้เอาใส่หีบเสียโดยตบตีเถิด แล้วกส่งเงินให้ หอเถกก็ไม่แจ้งว่าเหตุผลประการใดก็ไม่รับ ว่าการเล็ก น้อยอย่าได้ให้เงินทองเลย ไชบนแข่งไม่ฟังชนเอาเงินสั่งให้ หอเถกเสีย ไม่ได้กรบไว้แล้ว คิดว่าเห็นจะมีเหตุการณ์สักสิ่งหนึ่ง เราไปตบตีบุตวหนง คงจะรำความ ครนกินโต๊ะเสปสุราเสร็จก็ลาไชบนแข่งออกจากโรงเตียมเดิน มาถึงหน้าโรงบุตวหนง เห็นเพื่อนผู้ตรวจที่ใหม่มากอนยนอนอยู่หน้าโรง นาง

พวกมเหศวรเห็นผู้ตรวจมากทาเขตนาดารองไห้แล้วเชิญเข้าไปข้างใน ห้อ
 กาแจกถามว่า สามีเจ้าเจ็บป่วยเป็นโรคอะไรจึงได้ตาย นางพวกมเหศวร
 บอกว่า เจ็บในอกมาไ้สัปดาห์ เวลาคนนตกประมาณสามยามเจ็บมาก
 ชนกับชาติใจตาย เชิญท่านไปตเกิด ห้อเกาแจกเห็นรูปร่างนางพวกมเหศวร
 งตงามจกนกว่าบ ตวหนึ่งรูปร่างไม้ตท ไ้ไหนจะรักใคร่คงจะไ้เคียงกับไซ้บุญ—
 เชงและอบายคตชาสามเสช ครนเขาไปเลกมาชนตกรูวากวากวางยาพิษตาย
 จะเรียกไห้ผู้คนเขามาเป็นพยานตวคนเหล่านนกลวไซ้บุญเชง ประการหนง
 ผู้รักษาเมืองและกรมการกเป็นพวกพ้องของไซ้บุญเชง เราไ้รับเงินของเขา
 ไ้จะทำประการใดต คตแลวกทำเป็นมตหน้าลมลงนงแนไป ยายเหิงไ้
 กกับนางพวกมเหศวรและผู้ตรวจมากอนเห็นกตใจช่วยกันพยงห้อเกาแจก
 กลบไปบ้าน ภรรยาห้อเกาแจกไม้แจงว่าเป็นประการใดนงรองไห้พอย
 พวกทพยงไปส่งกลบมาแลว ห้อเกาแจกลกชนบอกภรรยาว่าเจ้าอารองไห้
 ออองไม้เป็นโรคอก เราไปตคพบ ตวหนึ่งไม้ไซ้เจ็บป่วยตายเหินจะเป็น
 ภรรยาคตราย ไม้รทจะทำอย่างไร จงแกลกกตพนใหม่คหน้าลง สิบไป
 ภายหน้าการเรองนคงโตใหญ่ แลวเลาคความทไซ้บุญเชงไห้เงินสิบตาลงน
 ไ้พงทุกประการ ภรรยาห้อเกาแจกบอกวไ้ยินเขาเลาคอวว่า นางพวกม
 เศวรคบชเหินจะเป็นไซ้บุญเชง ถ้าท่านกลวเรองนจะเกตชนกอย้าไปเลย
 ถ้าเขาเอาคพไปผังคงจะลกเขาวางยาพิษจก จงตามไปล็กเอากระตคมา
 ห้อไว้กับเงินทไซ้บุญเชงไห้ บุตงกลบมาวากลวชนกจะไ้เอาของอนน
 เป็นสำคัญ ห้อเกาแจกไ้พงกตใจจงออกไปส่งกับเพอนผู้ตรวจว่า เจ้า
 จงไปตเสชเขาจะไ้เอาไ้สทบ ถามไห้รูวจะผังหรือเผาแลวจงกลบมาบอก
 เราไห้ทราบ ชงเงินคาวรรมเนยมนนเขาไห้เท่าไรจงบ่งบ่นกนตามมาก

และน้อยส่วนตัวเราไม่เอาแล้วด้วยบ่วยอยู่จงชวนกันไปเถิด คนเหล่านั้น
 ก็มาตรวจแล้วถามว่า จะเอาศพไว้วางนอนหรือฝังประการใด นางพวกม-
 เหยยบอกว่ ครนจะฝังไว้ก็เวทนานก็จะต้องเผาเสีย แต่จะเอาศพไว้ทำ-
 บุญให้ทานสักสามวัน แล้วเอาเงินมา ให้ผู้ตรวจ รั้มาแบ่งปันกันตามลำพัง
 แล้วกลับไปบอกแก่หอเภาเจกทุกประการ.

ฝ่ายนางพวกมเหยยกับยายเห่งไผ่ก็จัดศพใส่หีบ นมรดหลวงจีน
 มาสอดทำกงเต็กพอกันคนนั้นทา ครบกำหนดสามเวลา ก็เอาศพออกไปนอก
 กำแพง นางพวกมเหยยนุ่งขาวแก่งทำเดินร้องไห้ตามศพไปถึงแล้วก็ส่ง
 ให้เผาเสีย.

ฝ่ายหอเภาเจกจึงบอกกับภรรยาว่า บุตวหนึ่งเห็นจะถูกยาพิษจริง
 วนนถกกำหนดเผาเราจะไปเก็บกระดูกเอามา พุดแลงก็จัดหาอุปเทษนกระ
 ตาษเงินนกระตาษทองออกมานอกกำแพงเมือง เห็นกำลังจตแฉงเผาศพ บุตว
 หนึ่งอยู่ นางพวกมเหยยเห็นถามว่า ท่านหายคแล้วหรือ หอเภาเจก
 เมอบ บุตวหนึ่งยังไมตายเราขอขนามเบนหนอยเล็กนอย จึงมาเช่นไหวจะไม่
 ได้เบนเวรแก่กัน นางพวกมเหยยกับยายเห่งไผ่ก็สรรเสริญว่า ท่านอด
 ส่าหมาเช่นไหวชอบใจนักหนา หอเภาเจกก็เข้าไปช่วยแล้ว บอกว่าทนรอน
 นกจงพากันไปนั่งเสียให้พนเถิด พนทจะเผาจนเราจะได้ให้เอง นางพวกม
 เหยยกับคนเหล่านั้นไม่รูเทากออกไปนั่งเสียให้ไกล หอเภาเจกเอาพนได้
 เห็นไมมีผู้ใดตักเอากระดูกสองขนจมน่าแล้วซ่อนไว้ในเสอ ครนเผา บุตว
 หนึ่งใหม่เสวจสน นางพวกมเหยยกับยายเห่งไผ่ก็เก็บกระดูกและเภาทงลง
 ในแม่น้ำแล้วพากันกลับไป หอเภาเจกกลับมาถึงบ้านก็เอากระดูกมาจตไว้
 งาม บุตวหนึ่งตายจนนนเดอนนน ผู้ไปตรวจและมาเผาด้วยกนหมกคนแฉงอยู่

ในบัญชีทงสน เขากระตุกและบัญชีท่อใต้ถุงแขวนไว้ในเรือนด้วยกลัวบู ส่ง
กลับมาจะว่ากล่าวจะได้เอาของสามสงนเป็นสำคัญ.

ฝ่ายนางพวักมเกลียนกลับไปถึงโรง ก็ทาบายเขียนขอบ ตวงหนึ่งตง
ไว้เช่นไหว้ นางพวักมเกลียนมีได้นั่งชาวไว้ทุกข์ ได้แต่แต่งตัวคอยทำไซ-
บุนเซ่งไว้ ตงแต่นั้นมาไซบุนเซ่งก็มาที่โรงนางพวักมเกลียนทุกวันมีได้อาต
จะชอกกล่าวถึงบู ส่งคุมเกวียนไปถึงเมืองหลวงก็ เอาเงินทองกับส่ง
ของไปมอบให้พนองของมรภษาการเมืองเชียงก๊กกย แลวกเที่ยวชมบ้าน
เมืองอยู่สทาวน บู ส่งคิดถึงพี่ชายจึงเขาไปบอกว่า ข้าพเจ้าจะลาท่านกลับมา
ไปแลว พนองของมรภษามเมืองเชียงก๊กกยก็เขียนหนังสือตอบมาว่า ได้รับ
เงินทองส่งของไว้ถูกต้องแลวส่งให้ บู ส่งรับหนังสือคำนับลาชวนคนทางส
ออกจากเมืองหลวงเดินทางกลับมาไม่มีความสบายวตกกตงแต่บ ตวงหนึ่ง เมื่อ
ขณะบู ส่งไปเมืองหลวงนั้นเป็นฤดูแลง ทงไปทงมาได้สองเดือนพอเขาฤดูฝน
บู ส่งมาถึงเมืองเชียงก๊กกยเขาหนังสือเขาไปให้มรภษามเมืองฉกออกอ่านแจ้ง
ความแลวกขมต เขาเงินมารวางวัดให้เป็นอันมาก บู ส่งคำนับลามาทอยเก็บ
ส่งของไว้แลวกตรงมาที่โรงบ ตวงหนึ่ง ชาวบ้านแถวถนนนั้นเห็นกตจใจกลัว
คิดว่าบู ส่งกลับมาความเรื่องนี้จะวุ่นวายเกิดการใหญ่เป็นแน่ ก็พากันวตก
ทุกตัวคน บู ส่งมาถึงเขาไปในโรงเห็นบายเขียนขอบ ตวงหนึ่งพี่ชายตงไว้
ย่นเพราะเหตุเห็นถนตแนวาตายแลว ก็เสียใจนักจึงร้องเรียกนางพวักม-
เกลียนพสะโกบอกว่า บู ส่งกลับมาแลว.

ขณะนั้นนางพวักมเกลียนกับไซบุนเซ่งนอนอยู่ในห้องด้วยกันโดยม
บู ส่งร้องเรียกกตจใจ เปิดประตูหลังโรงให้ไซบุนเซ่งเห็นแลวกตกนามาต่าง
หน้า บู ส่งร้องถามว่าทำไมอยู่จ้งชานัก นางพวักมเกลียนรบเปลืองเครื่อง

แต่งตัวออก แล่นุ่งหม้อขาวเดินร้องไห้ออกมา บูดงถามว่าเพราะเจ็บป่วย
 เป็นโรคอะไรจึงตายและผู้ใดให้รับประทานยา นางพวกมเห็ลยณบอกว่า
 นื่องไปได้สักสัปดาห์ บูดงหนึ่งเจ็บในอกหาหมอมารักษาก็ไม่คลายกลับทรุด
 ทหนักลงทกทอยได้สัปดาห์โรคกำเริบมากจนกษัตริย์ตายนี้หากว่าได้ยายเห่ง
 โฉมาช่วยจัดการ ตวพคนเดี่ยวเหลือกำลังจะทำสิ่งใดได้ ยายเห่งไม่เห็น
 บูดงมากไปพูดประจบประแจงแกล้งบอกอาการบวดย บูดงถาม ตวหนงพ
 เรานอาการบวดยไม่มาแต่เดิม เหตุใดจึงเจ็บในอกตายเป็นทนายศจรวรย
 นกยายเห่งไม่ได้ฟังก็ตั้งใจพูดแก้ไขว่ ความตายทกทวนนยตไม่ได้ยุดๆ ก
 ตายถมไปเราท่านกคงตาย แต่ไม่แจ้งว่าวันนี้ บูดงถามว่าเพราะตายได้ทวน
 ผงไว้ทใดหรือ นางพวกมเห็ลยณทวร้องไห้พลางบอกว่า เธอศพไว้สามวันทำ
 กงเต็กเช่นไหว้ ด้วยตัวคนเดียวไม่รทจะไปหาชวงชยตำบลไหน จึงเธอศพ
 ไปเผาเสีย ตั้งแต่นั้นตายมายังชาตอยู่สองเวลาจะถึงการบเจ็ดวัน.

บูดงได้ฟังก็บววยในใจออกจากโรงกลับมาทอย ผลัดเสื่อผาซต
 เดิมออก แลวเธอเสื่อผาสชาวใส่เรียกทหารทสำหรับไชมาด้วยกัน จตขอ
 ล่งของกับสรวาพร้อมแลวกมาทโรงเข้าไปข้างใน เธอล่งของกับสรวามาตง
 เซนจตชูปเทียนคานบแลวพดว เมอขณะพยงมชวตอยกเป็นคนฮอนแ
 บคนมาตายเสียนองกหาอยู่ไม่จะตายตตายรายมความสงสยอยู่ ถ้าผู้ใด—
 ทาอนตรายให้พงมาเขาณ นื่องทวบจะโต้แแคนตอบแทนให้ ว่าตงนบ
 แลวกรองไห้ออง ชาวบ้านใกล้เคียงโดยนทพากันล่งสารบูดงทกคน นาง
 พวกมเห็ลยนทแกล้งรองไห้อยู่ในทองให้โดยน ครนบูดงเซนไหวแลวกยก
 เธอล่งของกับสรวามาให้พวกทหารรับประทาน แลวกพากันนอนอยทหน้า
 ประตุ บูดงเธอเสื่อมาบุนอนตรงบายทเขยนชอบูดงหนง จนตกลสามยาม

ก็ไม่หลับ เมื่อญุดมพัฒน์มาจับใจเยือกเย็น ลกชนนงต์ไฟตะเกียงทาดอยู่หน้า
 บ่ายไม่สว่าง เห็นแบบตวหนงพชายย่นอัยรองถามว่า สงฆนงต์มาแล้ว
 หรือ พนตายลาบากนถ แลวกหายไป สงเห็นคตบคลายพงไม้ถนถ ลก
 เช้าไปดให้ไกล ไม่เห็นสงโตกกลมบงนงกวานอนไม่หลมกกกลมแบบตวหนง
 พชายมาบอกตงนถ ซงพเราเห็นจะมผู้คตรายฆ่าตายเป็นแน่ ตวจะมาเข้า
 ฝมเรากตนอัยจิงโตกกลมไปจำจะสับคให้รูเรื่องจิงได้ คตแลวกนงตรกตรอง
 อัยพอรังชนเขานางพวกมเหลยนเคนออกมาจากในหอง บุงสงจิงถามว่า
 ตวหนงพเราเจ็บบ่วยอย่างไรตาย ผู้โตมาตรวจคตบง หบนนใครขอ ผู้
 โตเขาไปเผ่า นางพวกมเหลยนว่าตามบอย ๆ วนนถบอกหนนงถามว่า ตว
 หนงเจ็บในอกตาย หบนนยายเหิงผะขอให้ แลวไปบอกห้อเกาเจกมาตรวจ
 เขาศพโตหบแลวจิงเขาไปเผ่า.

บุงสงโตพงกจิงไว ไม่พูดจาสังโตเรียกทหารออกจากโรงมาถามว่า
 บานห้อเกาเจกอยทไหน ทหารกพากนไปถงหนาบานห้อเกาเจก บุงสง
 ให้พวกทหารกลมไปแลวจิงรองเรียก ว่าท่านผู้ตรวจอัยหรือไม่ชาวเขาขอ—
 บุงสงมาหา— — ห้อเกาเจกโตพงกตรงเข้าไปในหองดวยโตโตทโตโตกระตก
 บุงตวหนงรบออกมา ตามจาทานมาเมื่อไรมอระสังโต บุงสงว่าชาวเขามาถึง
 โตสองวัน เชิญท่านไปทโรงชายสราพคจกนสกกหนอย บุงสงพาห้อเกาเจก
 มาถงแลวถสงเขาของโรงเตยมให้จตสงของกับสราเชญห้อเกาเจกถนโตะ—
 เสพสราอัยประมาณครู่หนง บุงสงชกกระบออกจากเสอวางไวบนโตะ ห้อ-
 เกาเจกถบเขาของโรงเห็นกตกใจนงตลงอัย บุงสงจิงถามว่า บุงตวหนงพ
 เราตายท่านไปตรวจคตบงตายหรือตายรวยจิงบอกไปตามความจริง แม้น
 บุงคบงอ่าพวางไวเราจะฆ่าเสียเดยวณ ห้อเกาเจกหยมเขาถงวางไวบนโตะ

บอกข้าพเจ้าเก็บของสองตั้งไว้ให้ท่าน มู๋ส่งแก๊โก้ออกกุดเห็นกระดูกสอง
ชนกบหองเงนจงถามว่าเหตุผลประการใดจึงบอกให้เราฟัง— — หอเกาเจกก็
เล่าความตงแตตจนปลายแล้วหยบกระตาสออกคุดโหดบี เดือน, วัน, คืน
อยู่ในบุญขทางสน ดวยเรื่องนข้าพเจ้าไม่เอาเป็นอระจิงใดเก็บเอาของอนน
ไว้เป็นสำคัญ.

มู๋ส่งได้ฟังก็โกรจิงว่า ท่านรู้หรือไม่ว่าผู้ใดเป็นชุกบนางพวกม
เหลียน หอเกาเจกจากรนมมรมากถาอยากจะใคร่รชตักไปตามสนกอด
เกิด เขาได้ไปจับชายชุกบมุดวหนง มู๋ส่งเอาถุงกระดูกกับเงินและหนังสือ
นเก็บไว้และชวนหอเกาเจกมาหาสนกอด พบสนกอดจะไปค้าขาย มู๋ส่ง
ก็เรียกสนกอดมายัง โรงขายตราถามว่า นางพวกมเหลียนรักใคร่กับผู้ใด
สนกอดถาบอกกับท่าน ข้าพเจากตองไปเป็นพยานไม่ต้องค้าขายกับ บิดา
ข้าพเจ้าไม่ตายเสียหรือ ดวยบิดาแก่แล้วอายุเกาตบปีเศษแล้วท่านได้โปรด
เกิด มู๋ส่งว่าชอนนไม่เป็นไรจิวเห็นอย่างไรจิงเล่าให้ฟัง ชงบิดาของเจ้า
นนเราไม่ให้ดอยาวจตกลเคย สนกอดเล่าความตงแตตจนปลายทุกประการแล้ว
พดว่าข้าพเจ้าเห็นเสียทงวงหนมา อยอกหาทกวนไดยนเขาพดวบมุดวหนง
พทานตายดวยตั้งอนใดไม่ทราบ มู๋ส่งได้ฟังก็จิงว่าไซบนเซงรักใคร่กับ
นางพวกมเหลียนแน่แล้ว จงหยบเงินหวาดาลงส่งให้สนกอดแล้วจิงไปขอ
ตั้งของไว้ให้บิดากอนเกิดภายหลังเราจะให้เงินอีก แต่ตวเจาตองไปดวยกัน
สนกอดบรวงนจตขอตั้งของมาให้บิดาพรอมแล้ว มู๋ส่งกพาหอเกาเจกกับ
สนกอดตรงมาทอຍทำเรื่องวาวไปพองตอรักษาเมืองเอียงกกกยว่า ไซบนเซง
เป็นชุกบนางพวกมเหลียน พดะโกและคตกนวางยาพิษมุดวหนงพข้าพเจ้า
ถึงแก่ความตาย สิบโตความทหอเกาเจกกับสนกอดใคร่เห็นเป็นพยาน ขอ

ท่านได้โปรดชำระให้ด้วยเถิด ผู้รักษาเมืองรับเรื่องราวมาอ่านแจ้งความ
 แล้ว ตามทอเถาเจกกับฮุนกอพยานทั้งสองซึ่งได้รู้เห็นจดเอาถ้อยคำไว้
 ปรีักษากับกรมการทงปวง ผู้รักษาเมืองและกรมการเหล่านั้นเป็นพวกพ้อง
 ของไซบุนเซ่ง ก็พากันว่าความเรื่องนชำระไม่ได้ไม่ส่งโตเป็นสำคัญ ผู้
 รักษาเมืองจึงพูดกับบุตงว่า เจ้าเป็นขุนนางทำราชการอยู่ด้วยกัน แบบ
 แผนธรรมเนียนนกรวยทุกอย่าง ซึ่งจะจับต้องจับให้ ได้ทั้งสองคน
 ถ้าจะจับผู้รายกต้องให้ โตของกลาง แน่นว่าฆ่าพนกกันลงขนาดนผล
 เบนพยาน ความเรื่องนจับส่งโตไม่ได้เจ้าอย่าเซอผู้อื่นให้วุ่นวายเลย จึง
 ไปตรึงตรองตเถิด บุตงส่งโตฟังมีความโกรธยิ่งนักแต่ไม่ผู้ ทจะทำประการใด
 กลับมาเอากระตักกับเงินและหนังสือไปแจ้งกับผู้รักษาเมืองว่า ของสาม—
 สองนมไซซาพเจ้าโตเอง มีผู้เก็บไว้ใหญ่จะเอาเป็นสำคัญไม่ได้หรือ ผู้รักษา
 เมืองก็เอากะตักกับเงินและหนังสือไปดู แล้วว่าเราจะปรีक्षाให้พร้อมกัน
 ก่อน บุตงก็ถามขลาดกลับมา ทอเถาเจกกับฮุนกอนนยงมีละจากบุตงไป.

ฝ่ายไซบุนเซ่งกับนางพวักิมเหตียนไปมาหากันมิได้เกรงผู้ใด
 ความว่าบุตงไปฟ้องผู้รักษาเมืองก็ไม่ชำระให้ ไซบุนเซ่งจึงกำเรบมากชน
 ครนแจ้งว่าบุตงเอาเงินทให้ ทอเถาเจกกับกระตัก ไปฟ้องต่อผู้รักษาเมืองออก
 ไซบุนเซ่งก็เอาเงินทองไปให้ผู้รักษาเมืองกรมการ ๆ ต่างพากันชนชนยนต์
 และปรีक्षाคิดว่า เราช่วยกันพดจาผลักไล่เสีย อย่าชำระให้จะไปฟ้อง
 ร้องทให้ใครนเห็นพร้อมกันดงนแล้วต่างคนก็กลับไปอยู่ที่ของตน.

รุ่งชนเวลาเช้าบุตงไปยังโรงชำระออกผู้รักษาเมืองจึงพูดว่า ซึ่งความ
 เรื่องนจะจากลาวชนกเป็นการใหญ่ ตัวเจ้าไม่ได้เห็นแก่ตาเองศพบุตงหนึ่ง

กเผาเสียจะเอาของสิ่งใดเป็นสำคัญและของสามสิ่งนั้นแต่ มีผู้เกษใจให้จะ
 เช็ดถอยความอนันนเราชำระไม่ได้แล้ว ก็ส่งหอกกระตุกกับเงินและหนังสือ
 คืนให้ บุษงโกรธแค้นยิ่งนักไม่รูที่จะคิดประการใด รับของสามสิ่งส่งให้
 หอกเผาเจกเก็บใจแล้วกลับมากัดตรกตรองว่าผู้รักษาเมืองและกรมการใด—
 เงินของไซบุนเซง จึงไม่ชำระให้ บุศวนั่งพิเราะตายครวญนักเพราะนางพว-
 กิมเหลียนกับยายเหิงไผและไซบุนเซงคร่ำใจ จาเราจะแก้แค้นทดแทนเสีย
 ให้จงได้จะเป็นตายประหารใดก็ตามเกิดขึ้นแล้วบอกกับหอกเผาเจก อนุท
 ว่า เจ้าทั้งสองจงสนทนนายุทหนักอนเราจะออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง บุษง
 ก็เรียกทหารรักษาคนมา จดชื่อส่งของไปพร้อมแล้วตรงมาทโรง เรียกให้
 นางพวกิมเหลียนเปิดประตูรับ.

ฝ่ายนางพวกิมเหลียน ตงแต่รู้ว่าบุษงไปฟ้องร้องแล้ว ผู้รักษาเมือง
 ไม่ชำระให้และไซบุนเซงมาอยู่ด้วยมิได้ขาด ทั้งกำชับสั่งว่าอย่ากลัวผู้ใด
 นางหมายจะไต่เป็นภรรยาหลวงของไซบุนเซงกยหนด นงแต่แต่งตัวอยู่ในห้อง
 ไถยนิบ บุษงมารองเรียกให้ เปิดประตูก็ไม่สะดั่ง สะเทือนคิดว่าบุษงจะทำอะไร
 เราไม่ได้ออกมาเปิดประตูรับเขา ไปข้างในแล้วถามว่าน้องมธุระสิ่งใดหรือ
 บุษงบอกว่าเวลาพรุ่งนี้ถึงคารบจะเซ่นไหว้บาราจงจตขอส่งของมา เมื่อพิเราะ
 ตายเพื่อนบ้านทั้งหลายจะมาช่วยเหลอบัญคุณหนักหนา ถ้าแมนเซ่นไหว้
 แล้วจะไต่เชิญเพื่อนบ้านมาถน ไต่เสพสุราเพื่อทดแทนคุณชาย นางพวกิม
 เหลียนก็สนความกลัวอยากจะทำประการใด จึงตอบว่า
 เพื่อนบ้านเหล่านนี้ไม่ต้องตอบแทนดอก ถ้าเห็นแล้วก็ตามใจเถิด บุษงส่ง
 ทหารให้จดส่งของไปพร้อมกำชับสั่งว่า ถ้าเราไปเชิญเพื่อนบ้านมาพร้อม

กันแล้ว เจ้าจิ้งรักษาประตูบ้านไว้อย่าให้ผู้ใดหนีออกได้ บู่ส่งก็ไปเชิญ
 ยายเหิง โม่มาที่โรงแล้วไปเชิญเอียวบนเคงหนง เตยวตงเหม็งหนง โอว-
 เจงเคงหนง เตยกงหนง คนทงสนเป็นคนชายส่งของต่าง ๆ อยู่ใกล้เคียง
 กันมาแล้วส่งให้ทหารจัดโต๊ะและสรามาทง บู่ส่งให้ยายเหิง โม่กับนาง
 พวกกมเหลียนเซาหงกลางผู้เฒ่าที่เชิญมานั้นโหนงอยู่ข้างตัว บู่ส่งยกเก้าอี้
 มานั่งอยู่ตรงหน้ายายเหิง โม่ นางพวกกมเหลียน ผู้เฒ่าทงสไม่แจ้งว่าบู่ส่ง
 จะคิดประการใดพากันตกใจกลัวนั่งตะตั้งอยู่ บู่ส่งจึงพูดว่า ท่านทงสอย่า
 ตกใจข้าพเจ้าเชิญมาเป็นพยานจะถามนางพวกกมเหลียนกับยายเหิง โม่ว่าเดิม
 ที่ทำอย่างไร จึงรักใคร่กับไซบุนเซงคุดซาม ตวหนงพชายเราเลยจึงเล่าให้
 ถวมนถาไม่บอกตามจริงคงได้เห็นกัน ผู้เฒ่าทงสได้ฟังก็คลายวิตก บู่ส่ง
 เชิญให้กินโต๊ะเสปสราอยู่ด้วย นางพวกกมเหลียนกับยายเหิง โม่ตกใจกลัว
 ตวสน บู่ส่งก็ขกกระบอกกวางบนโต๊ะแล้วร้องตวาดว่าไม่บอกก็จะฆ่าเสีย
 เตยวน นางพวกกมเหลียนกลัวตายก็เล่าความเดิมตั้งแต่ท้าวฝูถูกลูกไซบุน-
 เซงจันรักใคร่ได้เสียกัน แล้วเอายาพิษวางบู่ ตวหนงตายให้ฟังทุกประการ
 บู่ส่งให้ผู้เฒ่าจตุถอยคำไว้แล้วก็ตามยายเหิง โม่ว่าเหตุใดจึงสอนให้วาง -
 ยายพเราตายจึงเล่าไปตามจริง ยายเหิง โม่ว่าความเรื่องนชายพเจ้าไม่รู้เห็น
 เลย บู่ส่งโกรธหนักงอกระบขนจะฟัน ยายเหิง โม่ตกใจกลัวก็บอกตามจริง
 ตั้งแต่ตนจันปลายให้ฟังทุกประการ โอวเจงเคงผู้เฒ่าก็จตุถอยคำไว้ บู่ส่ง
 ส่งให้ทหารมัดยายเหิง โม่ไว้ แล้วตรงเขาฉุดนางพวกกมเหลียนมาที่หน้าบาย
 พุดวาวนจะฆ่าคนทคตรายแก่แคนแทนพเสียให้ได้ นางพวกกมเหลียนตกใจ
 จะร้องให้ชาวบ้านช่วย บู่ส่งก็เหยียบศีรษะไว้แล้วเอากะบผาอกนาง
 พวกกมเหลียนออกเป็นสองซีกขาดใจตาย บู่ส่งตัดเอาหัวใจมาเช่นไขว้

บุตวหนงพชายแลวตตคระหะหือไว บอคมเฒาทงสวาชาพเจาจะออกไปข้าง
นอกสภครทหนงทานจคอยอยทหนกอน ฝเฒาทงสเห็นบ สงชวาพสะโภกตก
ใจกล้ว ครนบ สงสงโทคอยทากมกลาขตชนนงตกตะล่งอย บ สงเอาคระหะ
นางพวกมเหลยนกกบกระบเห็นบชอนไว ในเสอแลวเตนมากาขบสงททาววา
อย่าใหยัยเหงโผหนโต เราออกไปแลวจมีตประตุใส่กลอนให้เน่น บ สง
ก็ออกจากโรงตรงไปย้งโรงเตยมชายเควองยาของไซบนเซ่ง ถามคนเหลา
นนว่าไซบนเซ่งอยหรือไปข้างไหนชายผู้หนงบอกว่าไซบนเซ่งไม่อย บ สง
ว่าเชญทานไปดบชาพเจาสกหนอยเถด ชายผู้หนกเตนตามบ สงมาพน
โรง บ สงจบบมชชายผู้หนงถามว่าเจาอยากเม้นหรืออยากตาย ถาอยากเม้น
ก็บอตามจริง ไซบนเซ่งอยที่ไหนถาอยากตายก็อย่าบอกเลย ชายผู้หน
ตกใจกล้วบอกว่าไซบนเซ่งเสพสวรายอยู่โรงเตยมทสพานไซฮังเกย บ สงได้
พงกปลอยให้ชายผู้หนกกลับไปแลวรบตรงมาทโรงเตยมนน ถามเจ้าของโรง
ว่าไซบนเซ่งมาภินโตะเสพสวรายอยู่กับผู้โต เจ้าของโรงบอว่าไซบนเซ่งพา
เพื่อนมาเสพสวรายบนเหลาสองคนตวยกน บ สงก็เข้าไปดู เห็นไซบนเซ่ง
กับชายผู้หนงนงเสพสวรายมหญงขบรองสองคน กชนไปบนเหลาแก่คระหะ
นางพวกมเหลยนออกมมา มอชวาถอกระบตรงไป เอาคระหะวางตรงหน้าไซ-
บนเซ่ง คนเหลานนกวากนตกตะล่งอย ไซบนเซ่งเห็นบ สงทาดงนนกกตก
ใจกระโตคชนไปย่นอยบน โตะมองลงมادتกนนจะกระโตคชนกไม่ได้ ดวย
ชนไปอย่นบนเหลาส่งนถ บ สงเห็นกตะล่งชนย่นอยตวยกน ไซบนเซ่งเอา
เทาดบถกมอมบ สงกระบหลตตกลงไปอย่กลางพน ไซบนเซ่งเห็นไม่มีอาวู
คคกาเวบชยบเทาจะถบอก บ สงหลบโตจบบเทาไว้ ผลกไซบนเซ่งตกจาก
เหลามากดงอย่กลางกนน เจ้าของโรงเตยมกบคนทงปวงกตกใจไซบนเซ่ง

ตกเหลาลงไปเจ็บปวดเหลือทนแข็งใจหยิบเอากระบี่มาถือไว้ บู่ส่งฉวย
 ศรีษะนางพวกมเหศยนโดดตามลงไป แย่งกระบี่ได้พันทุกคือไซบุนแข่งชาติ
 ตายคนทั้งหลายกตักตะลึงไม่อาจว่ากล่าวประการใดและไซบุนแข่งสู้บู่ส่ง —
 ไม่ได้ด้วยอุบายนางพวกมเหศยนมิได้ชาติ เรี่ยวแรงและกำลังกทรตถอย
 ประการหนึ่งบศานบ ตวหนงคอยติดตามจะลางผลาญ บู่ส่งฝมอเขมแข่งม
 กำลังมากจึงฆ่าเสียได้ ตตเอาศรีษะทั้งสองผูกติดกันหวตตรงมาโรงเรียก
 ทหารเบ็ดประตเข้าไปข้างใน บอกกับผู้เฒ่าทางสวาเราไปฆ่าไซบุนแข่งตตเอา
 ศรีษะมาท่านอย่าตกใจเลย ยังมีขอความอยู่อกสูงหนงจะพุดให้ท่านทางสพง
 ผู้เฒ่าทางสเห็นบู่ส่งเอาศรีษะไซบุนแข่งมาโตเกรงยงนถ พุดว่าพวกข้าพเจ้า
 จะคอยทวงจัดการแล้วจึงจะไป บู่ส่งเอาศรีษะไซบุนแข่งกับศรีษะนางพวกม
 เหลศยนมาวางเคียงกันท โตะหนาบายบ ตวหนง พชายจุดธูปเทียน เช่นไหว—
 พลางพุดว่า ข้าพเจ้าบู่ส่งได้แกแค้นแทนพ ตตศรีษะคนทงสองมาเช่นไหว
 ถึงตวจะตายก็ไม่เสียตายชวต แล้วพุดกับผู้เฒ่าว่า ครวงนชาคนทงสองแก
 แค้นแทนพ โทษ ในตวของเรามอยู่ท่านทงหลายตองไปด้วย เราเชิญท่านมา
 เป็นพยานใครเห็นประการใดจงพุดไปแต่ตามจริง จะเป็นตายอย่างไรไม่ให้
 เกยวของกับท่าน ถ้าตาเรจการแล้วตั้งของในโรงน ท่านทงสชวยจัดแจง
 ชายเอาเงินไปให้เราจะได้แลกเปลี่ยนอาหารมารับประทาน พุดแล้วเอาไฟ
 เผาบายทเชยนชอบ ตวหนงเสียสงทหารให้คมตวยายเหง โผไปตวด้วยกัน บู่ส่ง
 กพามผู้เฒ่าทางสตรงมาหา ผู้รักษามองเชียงกกถย เอาศรีษะวางไว้แล้ว
 แจงว่า ข้าพเจ้าฆ่าไซบุนแข่งกับนางพวกมเหศยนตว พลางเอาถ้อยคำ
 ของนางพวกมเหศยนคำยายเหง โผส่งให้ดู ผู้รักษามองเห็นศรีษะกับแจง
 ในถ้อยคำทงสองฉบับแล้ว ถ้ามยายเหง โผอก ยายเหง โผกให้การตาม

จรวงเหมือนแต่เดิมกับทงตามผู้เดมาทงสกไทการตามทไตรูเห็น ผู้รักษาเมือง
 ไทหาทอเกาเจกกับฮนกอมาตามกไทการตามจริง ผู้รักษาเมืองจตถอยคำไว้
 แลวคิดว่าไซบนเซงกตายเสียจะทำอย่างไรได้ บุตงนชายชาติทหารสตัยขอ
 ผมอเซมแซงเดมกได้ไซ ให้ไปเมืองหลวงมึคณกับเราจะต้องช่วยบุตงใจจง
 ตรวจตถอยคำทจะสงขนไป ณ เมืองตงเพงฮูเห็นผตฮูกไหแกไซเพิ่มเติม
 แลวอ่านไทพงวา "เดมบุตงไปเซ่นไหวบุตงทงนพชาย นางพวกม
 เหลียนแก่งทาลายบวยเสีย บุตงบคเคองวาทกนจงได้มาตาย
 ไซบนเซงนนเบนชื่กบนางพวกมเหลียนไมเกรงกลัวผใจจกคิดว่าท
 ขนบุตงสงกมาเสีย ครนผู้รักษาเมืองอ่านใหม่ สงพงแลวกเอาตถอยคำกับ
 ตระเซทงสอง และคนทเกยวของมอบไหขนนางคุมไปส่ง ณ เมืองตงเพงฮู
 ขนนางผนคุมตวบุตงสงกบยายเห่งไผและ พยานทกคนออกจากเมืองเอียง
 กกกยตรงไปยงเมืองตงเพงฮู ถึงแลวกมอบไหผู้รักษาเมือง.

ผายตบพเจยวรบทงสอมาตรวจตถกแจงเรองของบุตงวา ผู้
 รักษาเมืองเอียงกกกยแกไซตถอยคำไห เอาคนเหล่านนมาตามไทกถกตองกน
 ผู้รักษาเมืองมความเจทนาวาบุตงเป็นคนสตัยขอผมอเซมแซง สงไหลด
 หย่อนโทษแต่เบาบาง ไทเอายายเห่งไผจำขงไว้ ตบพเจยวจงทำทงสอ
 บอดเข้าไปเมืองหลวง ขนนางผู้รักษาวาบุตงสงฆ่าคนตาย ไทเซยงสสบท
 แลวเนรเทศไปเมืองเม้งจิว ยายเห่งไผน โทษมากนัทหน้าชกสอภรรยา
 เขาช่วยกนวางยตาย ไทเอายายเห่งไผไปเซอดเนอทละขนกวาจะตาย
 ไซบนเซงไปคบหาภรรยาเขา บุตงสงฆ่าตายเสียโทษพอลบกลบกัน คนทง
 ทกท ไทรูเห็นเอามาเป็นพยานนนไมมโทษ ไทปล่อยไปทำมาหากนตามภมึ
 ฉานา ปรักษาแลวกสงมายงเมืองตงเพงฮู ตบพเจยวกไหหาคนทงทกมา

บอกว่ บัดนี้ผู้รักษาเมืองว่าโทษไม่มีจงกลับไปท้อยท่ามาหากินเถิด สึง
ให้ผู้คุมเอายายเหิง โฉมาผูกขังไว้ เขาเช็ดเนื้อทะเลขนจนขาดใจตาย แล้ว
ให้เอาบุ สงเขียนสดับทเนรเทศไปเมืองเม่งจิวผู้คุมค้ำบัลลาพาตัวบุ สงมา—
บ้าน จิตแจงส่งของจะเอาไปเป็นเสบียงตามทาง.

ฝ่ายผู้คุมมาทางสครนเสร์จความแลวกลับไป จิตชายส่งของทบุ สงส่ง
ไว้ ได้เงินมาทงทกคนกพากันเอาไปให้ บุ สงรับเงินปลางพูดกับฮุนกอ
ว่า เดิมเราจะให้เงินเจ้าออกจะได้ไปขอเลี้ยงบิดาแลวก็ส่งเงินให้ฮุนกอสืบ
หาตาสง พูดกับคนเหล่านั้นว่า ครวงเราทำให้พวกท่านลำบากเป็นนักหนา
อย่าโกรธเลย ถอยความกเสร์จแลวเชิญท่านทงหลายกลับไปเถิด คนทงทก
นนแจงว่าโทษบุ สงประการใดไม่ก็คอยคลายวตก พากันลากลับมา—
เมืองเฮียงก๊กกย.

ฝ่ายผู้คุมทงสองจิตส่งของพร้อมแลว ก็คุมบุ สงออกจากเมืองตง—
เพ็งฮู่เดินทงไป ครนไต่เวลากเขาสำนักอาศัย บุ สงกับผู้คุมชอบพอรักใคร่
ชวนกันเดินทงไปไต่สัปดาห์ ถึงตำบลหนึ่งมีโรงชายสุวาทเห็นคนหาบพันเดิน
มา บุ สงถามจากตาบสนนเรยกว่าบ้านอะไรหรือ ชายสนนบอกว้ายบหน
ทางสามแพร่ง มัตนไม่ใหญ่กับโรงชายสุวาทอยู่ นนบุ สงกับผู้คุมทงสอง
ก็เดินตรงไป เห็นมัตนไม่ใหญ่อยู่หน้าโรง หญิงเจ้าของชายสุวาทเห็นคนเดิน
ทงมากพูดว่า เชิญท่านสำนักโรงชายพเจ้าเถิด ท่านเหนื่อยมาจะดื่มสุวาท
กับสงของต่าง ๆ กม บุ สงกับผู้คุมชวนกันเข้าไปเอาท่อของวางไว้บน โต๊ะ
ให้หญิงเจ้าของโรงจัดหา สุวาทอาหาร มาให้กชวนกันเสพสุวาท รับประทาน—
อาหารเป็นทสุวาทานู บุ สงเคยเที่ยวมามากแจงว่าตาบสนนตาผู้ ไตมาสำนัก
อาศัยก็เอายาพิษวางให้เมาเก็บเอา ทศพย ส่งของแลว ข้าคนเสี่ยเช็ดเนื้อ—

ทำขนมเป่าชาย บูดงกคอดยระวังตัวผู้คุมทั้งสองนนชวนกันรับประทานชมว่า
 ชมนนตลก บูดงเอาขนมเป่ามาทักออกดูถามเจ้าของว่า ชมนนทาดวยเนื้อ
 คนหรือสนธิ หลงนนโตพังกหวเราะแกล้งพูดว่าจะเอาเนื้อคนทไหนดมา
 เอาแต่เนื้อ โคนเนื้อกระบอดอกท่านอย่าสงสัยเลย บูดงว่าเราเคยเที่ยวไปมา
 ได้ขนข้าวคราวอยู่แล้ว ไหมผู้คุมถอดค้อออกเสียชวนกันเสพรพาดจากตาม—
 สบาย หลงนนเห็นหอสั่งของวางไว้บนโต๊ะยกยนต์ คิดว่าคนทงสามนเป็รียบ
 เหมือนแมงเม่าบนเขาคองเพลิง ชมนนทเอาเนื้อคนทชายกเกือบหมดอยู่แล้ว
 เผอิญให้คนตามคนมาจะได้เนื้อทำขนมชายต่อไปแล้วนคอยค้อย บูดงเห็น
 หลงนนแต่งตวงตวงมากพูดสพขอกเลน หลงนนททาทเป็นทหวเราะไม่ได้ตอบ
 ประการใด บูดงถามว่าสรวาทอย่างคมีบางหรือไม่จงเอามาให้อก หลงนน
 เข้าไปข้างในเอายาพิษใส่แล้วยกออกมาสามชามบอกวาสรวานตลก เชิญ
 ทานตมตเกิด พุดแกล้วทหวเราะเดินทางออกมา บูดงเห็นทวงทกรยา—
 ชอบกกล จึงคิดวาสรวายกมาครวณเห็นจะได้ยาเบอ พอดคตงนนผู้คุมทั้งสอง
 กเสพรสราเข้าไปบูตงจะหามกไมทั้น จึงททเป็นพุดวาสั่งของแกลลมสรวาทหมด
 แล้วจงจตหามาอก หลงนนกเดินไปจตการให้ บูดงได้ทเทศรวายาเบอเสีย
 ยกชามเปลาชนตม พอหลงเจ้าของเดินมาบูตงวางชามลงบอกวาสรวานต
 จรงจนเฉยวนัก หลงเจ้าของโรงสาคัญวาบูตงตมสรวายาเบอแล้วกยนต์คบ
 มือทหวเราะอยครทหนึ่ง ผู้คุมทั้งสองกมนเม่านอนกกลงพุดไม่ออก บูดงเห็นตงนน
 กรวาทูกยาเบอ จึงนกวาจาวเราะททำเหมือนผู้คุมทั้งสอง คทหวเราะว่าหลงนจะ
 ทาประการใด แลวแกล้งททเป็นนอนหลับตาอยทโต๊ะ หลงนนเห็นนอนนง
 อยทงสามคนกยนต์นทก ตรงเขาเก็บเอาหอสั่งของไปไว้ เรียกคนไซทงสอง
 มาทามผู้คุมสองคนไปททองสำหรับชาคน แลวกเขาทามบูตง ๆ แกล้งแข่ง

ตัวไหนก็ คนใช้ห้ามไม่ให้หญิงนั้นจึงพูดแต่เสพรายอย่างเดียว จะ
 ห้ามคนแทนกตองเราลงมือหรือว่าแล้วตรงเขาถอดเสื้อเห็นบ่งอันใหญ่
 ว่าคนนั้นเอาไวทาขนมใช้ต่างเนื้อ โคชายได้หลายวัน พุดตงนนั้นแล้วกชายก
 กลางตัวบ่งเอามือกอดหญิงเจ้าของโรงกตลงไว้หญิงนั้นตนไม่หลุดกรอง
 ให้ช่วยคนใช้ทั้งสองตรงเขาไป บ่งกตवादด้วยเสียงอันดัง คนใช้ตกใจกลัว
 ยนตรงกอดยพอสตามของหญิงมาถึงเห็นกรองห้ามว่าอย่าเพิ่งว่าวายไปแล้ว
 บ่งได้พังกเอาเท้าเหยียบหญิงนั้นไว้ ชายนั้นถามว่า ท่านมาแต่ไหน
 แะไรชื่อใดผมชื่อเข้มแข็งนัก บ่งบอกว่า เราเป็นขุนนางฝ่ายทหารอยู่เมือง
 เชียงกักขัย แะบขอส่ง ชายนั้นได้พังกานบแล้วพุดว่า ภรรยาข้าพเจ้าไม่
 จักทำให้ท่านโกรธ อย่าได้ถือโทษเลย บ่งได้พังกปล่อยหญิงนั้นเสีย ชายผู้
 นั้นใหญ่รยามาคานบบ่งแล้วเชิญเข้าไปนั่งข้างในบ่งถามว่า ท่านอยู่ที่ไหน
 แะไรชื่อไรจึงได้รู้จักเรา ชายนั้นบอกกว่าข้าพเจ้าชื่อเตยเซ่งรักษาสวนผัก
 ของหลวงจนทวดตาบดบ้านน หลวงจนทำให้ข้าพเจ้าชดเคืองจึงได้ฆ่าเสีย
 เอาไฟเผาเสียแล้วมาตั้งโรงขายสรายยทน อยู่มาเวลาจนหนงมผู้เฒ่าหาบ
 ของเดินมาทางน เห็นว่าข้าพเจ้าเองเืองจนไปอยู่ด้วยสอนเพลงฮาวอต่าง ๆ
 แล้วยกบตรหญิงชื่อนางชงขยเห็นขมผมชื่อเข้มแข็ง บิดาฝึกหัดเพลงฮาวอให้
 จนชานชานาญคนทั้งหลายเรียกว่าเฮยะแซ ครนอยู่มาบิดานางตายข้าพเจ้า
 จึงมาตั้งโรงขายสรายยตามเดิม ถ้าผู้ใดเดินทางมาสำนักอาศัยเห็นมเงินทอง
 กเอาขานเบือไหนน เก็บเอาทรัพย์สินของแล้วฆ่าเสียเอาเนื้อทาขนมขายเพียง
 ชวดตอมาข้าพเจ้าได้สงใจว่า ถ้าคนสามจำพวกเดินทางมานอย่าได้ทำ
 อนุตรายเวลาจนหนงข้าพเจ้าไม่อยู่ หลวงจนลตขมถอไม่เท่าเหล็กหนักกก
 สบขงเป็นขุนนางฝ่ายทหารอยู่ ณ เมืองเขยนอนนฐี ครนตแต่โตวตายหนีไป

มนุษย์เป็นทองคำเงินอยู่วัดเขาเงาไท่ซิวเดินทางมาทางนี้ ภรรยาข้าพเจ้าเห็น
 อ้วนพุดจะฆ่าเขาเนื้อทาสนมชาย จึงเอายาเบื่อวางทองคำเงินดัดขมเมาแล้ว
 ก็ช่วยกันห้ามเขาไปในห้องสำหรับฆ่าคนพอข้าพเจ้ามาทันเห็นไม้เท้าเหล็กพุ่ง
 ออกแจ้ววามนมนมมือ เขาไปตเห็นภรรยาเอกรับจะฆ่าจึงห้ามไว้เอายามา
 แก่ฟันขมเล้าความเต็มไฝงข้าพเจ้ากับทองคำเงินดัดขมก็กลับบ้านเป็นพี่น้อง
 กัน ครนอยมาภายหลังทองคำเงินดัดขมแยงซังได้วัด ไปจตุตถาบลเงาเงิงซิว
 เบินทอาศยออยู่กับเอียงทเวยกแซมนซิว หลวงจันดัดขมหนึ่งต่อมาชวนให้
 ไปอยู่ด้วยข้าพเจ้าก็ขังไม่ได้ไป บูดงว่าคนทั้งสองนั้นเราได้นซิวแล้วลือว่า
 ผมอแซมแยงนุกเตยแยงวามือเวลาเวลานนงมทองคำเงินอกรูปหนึ่ง ผมอเพลง
 อ้าวอวองไวกล่าหาญเอากระดูกกระดูกคนทงรอยแปดหัวลูกประกาศ่าสะพายแล่ง
 กระบถอดสำหรับมอท่าด้วยเหล็กอย่างตเวลากลางคนกระบดงกรงๆอยู่มาได้
 ชาติทองคำเงินเดินมาทางนางซงยเห็นยวางยาเบื่อไท่เมาแล้วฆ่าเสียข้าพเจ้า
 มาไม่ทันแต่กระบดงกับลูกประกาศ่านซิวข้าพเจ้าเก็บไว้ได้ ก็หยาบเอาของสองตั้งมา
 โหบ่ส่งตแล้วพูดว่านาเสียตายเจ้าของนุก ถ้ามาทันเห็นจะไม่ตายบ่ส่งว่า
 ของสองตั้งนุกนุกหนา เตยแยงว่าไม่ควรจะมาฆ่าทองคำเงินเลยเจ้าพวกทั้งสอง
 นน วาหญิงคนเดินเทยวชบรองหาเลี้ยงชีวิตเดินทางมานอนยาทาอนนตรายเลย
 ถ้าแมนว่าฆ่าตายเอาเงินทองเสียความก็จะเล่าลือไปว่าพวกทมผมอแซมแยง
 ฆ่าหญิงตายเก็บเอาเงินทองไว้ ซึ่งพวกทตามแมนมผตองโทษเนวเทศเดิน
 ทางมาอย่าได้ทราวย ภรรยาข้าพเจ้าไม่เชอชนจะทานหากความาพบท่านเป็น
 คนเข้าใจ ถ้าหาไม่มตายเสียแล้วหรือ เขาก็จะเลองลือว่าเราจะฆ่าคนผมอ
 แซมแยงด้วยกัน นางซงยเห็นยวางยาเต็มข้าพเจ้ามได้คตวราย ท่านพูดจาให้
 ชัดใจจึงได้จตยาเบอมาไท่ตม ข้าพเจ้ามความผดมากท่านอย่าถือโทษเลย

บูดถามว่า ผู้คุมสองคนนั้นเอาไปไว้ที่ไหน เตยเซ็งก็พาไปตทห้องฆ่าคน
 แล้วถามว่าเหตุผลอย่างไรจึงต้องโทษเนรเทศมาตงน บูดก็เล่าความซึ่งฆ่า
 ไชยรบเซ็งกับนางพวกรมเกลย่นพระโกศตายให้ฟังทุกประการ เตยเซ็งว่าซึ่ง
 จะให้แกผู้คุมทั้งสองพนชนน ท่านจะต้องไปคนเวทนายออก ถ้าฆ่าผู้คุมเสีย
 แล้ว ข้าพเจ้าจะพาไปช้อนอยู่กับหลวงจันดตม ผนวตชายเลงชวมสบาย
 หรือ บูดว่าชอบใจนักหนาแต่ผู้คุมทั้งสองนกรมได้ทำสิ่งใดให้เราเจ็บแค้น
 ครนจะฆ่าเสียคนทงปวงก็จะเลอင့်ล่อว่าไม่ใช่ชายชาติทหาร เราจะสู้ทนทุกข์
 ไปไหนทนโทษ ท่านจงเมตตาแก่ผู้คุมทั้งสองให้พ้นชนเถด เตยเซ็ง—
 เห็นบูดไม่ยอมให้ฆ่า ก็ไทนางซึ่งยเห็นยกกับคนใช้ห้ามผู้คุมสองคนออกมา
 จากห้องแล้วเอวากวอกเข้าไป พอยาทกดวงดาของผู้คุมทั้งสองกพนชน
 พดว่าสรวนดจรงตมเพียงเล็กน้อยยกเมวจนสนสดี ชวยกนจาไวกลบมาจะ
 ได้ชอดมอกเตยเซ็งกลบบูดและนางซึ่งยเห็นยกทวเรา เตยเซ็งให้—
 จดโต๊ะและสรวมาเชิญให้บูดกับผู้คุมทั้งสองกินโต๊ะเสพรสรายุจนเวลาค่ำ—
 ครนรุ่งเช้าบูดก็ลาจะไป เตยเซ็งกับนางซึ่งยเห็นยกทวเห็นขวไวออก
 สามส่วน บูดเห็นเตยเซ็งกับนางซึ่งยเห็นยกใครกใครกสาบานเป็น
 พนองกน เตยเซ็งแกกวาสาบานเป็นพบดงเป็นนอง รงชนบูดงเขามาลาจะ
 ไปเมืองเมงจว นางซึ่งยเห็นยกเอาทอทรพยส่งของมากนไท เตยเซ็งเอาเงิน
 ให้บูดงสบตาดงกับผู้คุมทั้งสองคนละเลกละนอย บูดงเอาคาใต้เขาตามเดิม
 ลาเตยเซ็งกับนางซึ่งยเห็นยกออกจากโรงไป เตยเซ็งกับนางซึ่งยเห็นยกตามมา
 ส่งมาจนพนตาบดปานนแล้วกกลับไป ผู้คุมทั้งสองออกจากตาดลบขบ
 เดินทางตรงไปดงเมืองเมงจวกพาตวบูดงกับทงงสอไปดงให้มรภษาเมือง ๆ
 นำมาฉกออกอานแจงชอดความแล้วให้เอาตวบูดงไปจำขงไว้ ณ คุก แล้ว

เขียนหนังสือตอบให้ผู้คุมทั้งสองถือกลับมาเมืองตงเพงฮู คนใช้พาเอาตัว
 บุ่งไปถึงหน้าตรางคอยนายใหญ่ยังไม่มา ตามบรรดาคนโทษที่ติดอยู่ก่อน
 เห็นก็ออกไปดู แล้วบอกว่าผู้คุมทนายนัก ท่านจงจัดค่าธรรมเนียมไว้มาก
 ทำพอมาถึงให้เสียก่อน บุ่งว่าเงินนั้นก็ตมาเล็กน้อยพอใช้บ้าง ถ้าผู้คุม
 มาพูดโดยดกจะให้แน่นอนว่ารายชัมเหงเอาโดยอาญาเรากไม่กลัว เมอจะเป็น
 อย่างไรก็ตามเถิด พอผู้คุมมาแจ้งคนโทษเหล่านั้นก็หลกเสียงไป แต่บุ่งนั่ง
 อยู่หน้าคุก ผู้คุมรองถามด้วยเสียงอนตงว่า บุ่งทตองโทษมาใหม่อยู่ที่ไหน
 ทำไมจึงไม่จัดแจงค่าธรรมเนียมมาให้เรา

บุ่งได้ฟังจึงตอบว่า เงินค่าธรรมเนียมนั้นห้ามไม่ มีตตตัวมา—
 เล็กน้อยก็ชอรบประทานเสียหมดแล้ว ยงเหลืออยู่แต่ยอดสองข้างเท่านั้นผู้คุม
 ได้ฟังก็โกรธดำด้วยคำหยาบต่าง ๆ แลวกลุกชนเดินไปหานายคุกใหญ่ คน
 โทษเหล่านั้นเห็นผู้คุมไปแล้วจึงพดกบบุ่งว่า ท่านมาแข่งชดเชนเห็นท
 จะไม่พ้นความตาย เวลาควนนผู้คุมคงจะคิดอนตรายต่าง ๆ จึงพดจา
 ออนนอมยอมเอาเงินค่าธรรมเนียมให้เสียเถิด บุ่งว่าเงินค่าธรรมเนียมนั้น
 เราไม่ให้ เกิดมาเป็นชายชาติทหารจะกลัวความตายทำไม ผู้คุมคิดอย่างไร
 จึงจะให้เราตายได้ คนโทษเหล่านั้น บอกว่าพอเวลาคักเอาตัวเข้าไปในคุก
 จาครบแล้วผูกเท้าแขวนหอยศระลงมาบดเดยวนกชาติใจตาย อีกอย่างหนึ่ง
 เอากระสอบใส่ทรายทับหน้าอกไว้ไม่ทนลงยามกสนชวด อาญาสองอย่างน
 สาคญนักท่านอย่าได้ชดชนเลย บุ่งว่าเราไม่กลัวจะทำประการใดก็ให้ทำเถิด
 พอพดตงนคนใช้ทงตมาเรียกตบุ่งไป นายคุกใหญ่เห็นบุ่ง จึงรอง
 ตว่าควาไม่รู้จักธรรมเนียมหรือ ชนคนตองโทษเนรเทศมาตงเมืองนไทเขยน

รอยหนง จึงเอาตัวจากกไว้ ส่งให้ทหารช่วยกันจับส่งเขยงเสย บุ่งสงว่า
 เราไม่กลัวดอกจะนอนให้เขยงโดยด การองจนคานงกม ไชชาติทหาร--
 ซอน ชงเป็นผู้ช่วยราชการฝ่ายคกเงงวามบุงมมมอเขมเขง ใจกล้าหาญคิด
 จะเอาเป็นพวกพอง

ครนโคพงบุงมมมมตงนบกเข้าไปกระชบห้ามไว้ ผู้ส่าเรจราชการ--
 นายคกใหญ่รุต ถถามบุงสงว่าเจ้าเคนทางมาเจบบวยส่งโตบ่าง บุงสงว่า
 ไม่ได้เจบบวยดอกจะเขยงนตประการโตกจงกระทำเถด ผู้ส่าเรจราชการได้
 พงกหวเราะรองส่งทหารว่า บุงสงนเคนทางมาคองจะถกส่งโตกระทำเอาจง
 พุดจากกล้าหาญนถ จึงเอาตัวไปชงเสยก่อนเถด ทายคแล้วจงทำโทษทหาร
 เอาตัวบุงสงมาททองประทคค ผู้คมโกรอกเคนบุงสงยงนถคคจะทำอนตรายก
 ไม่สมคความคค ด้วยนายใหญ่ชดไวไมร ทจะทำประการโตกนงอย คนโทษ
 เหล่านนถถามบุงสงว่า เหนผู้โตจะมทงสอมาฝากผงทอนเบนเน ผู้ส่าเรจ
 ราชการจงเถดงพุดวาทอนเจบบวยมาแต่ตามทาง ทอนกยงวาเปล่า ถลบ
 ทาทายให้เขยง บุงสงว่าไมมผู้โตฝากทงสอมาถงเลยคนโทษเหล่านนถว่า
 ถาไมมจรงแล้วเหนจะคคอบายส่งโต เขยงคากคองโตเหนดอก ทอนจง--
 ออนนอมยอมเสย โดยคคจะมคความสบาย บุงสงว่าชงทอนทงหลายปรวนเรา
 ชอบใจนถทอน แต่ใจเราไมนถกลัวเลย จะเป็นจะตายประการโตกตาม
 แต่บุญแต่กรรมเถด

ขณะนมนคนเอาส่งชองมาให้ในทองบอกบุงสงว่า ผู้ช่วยราชการ
 ฝ่ายคคเอามาให้ทอนรบประทอน บุงสงจงคคว่าจะเป็นอบายอย่างไรก็ไมรู
 แต่เหนส่งชองทเอามา ننไมเหมือนนถคนโทษบอกไว้ จ่าเราจะรบประทอน
 ให้อมเสยก่อน เมื่อจะทำประการโตเรากมโตเถรงถลว บุงสงกรบประทอน
 ส่งชองและสุราชงเอามา ننเสจแล้ว ครนเวลาจอนคานงคอยคคว่าจะมผู้โต

มาทำตังคนโทชบอกบ้าง เห็นชายผู้นนทาบนากบทนอนนามอกว่า ผู้ช่วย
 ราชการให้เอามาแล้วชายผู้นนจตบทนอนกางมุ้งให้เสร็จกลับไป บูดง
 อายนาชาระกายเขานอนคอยดว่าจะมี ไตมาทำเหมือนคำคนโทชบอกไว้
 ไม่เห็นม จนเวลาตกเลยหลับไป ครนรงชนเขาชายผู้นนมาจตโตะและสุรา
 ให้ออก บูดงมีความสงสัยนัก จึงถามว่าผู้ ไตส่งใหมาปฎิบตเวาดังนี้ จึงบอก
 ให้ทราบเถิด ชายผู้นนบอกว่าคุณช่วยราชการให้ข้าพเจ้ามาปฎิบตรักษาท่าน
 บูดงว่าเราหารู้จักไม ชายผู้นนบอกว่าเป็นบุตรมสาเวจราชการฝ่ายคก เมื่อ
 ท่านมาถึงจะเอาออกเขียนคนผู้นนสะกดทามใจโดยนบนว่า มชอความอยู่
 ดั้งหนงจะเป็นการส่งไตไม่ทราบให้ข้าพเจ้ามาปฎิบต ครบสามเดือนจึงจะ
 พดกบท่านบูดงว่าเวลานนเราไปถึงผู้คมาจะเขียน เห็นชายผู้นนงไฟก
 ศระชดวยผาขาวเขาไปนพดกระชบอยข้างหลังมสาเวจราชการชวยบองกน
 เวดอกกระม่ง คอคนนหรือ ชอไตแซไรไม่เคยได้พบพดจากบเราเลย—
 ชายผู้นนบอกว แซช ชอน อยากผกหดเพลงฮาวอต่าง ๆ นมอเซมแซง
 เรยกวากมงนบว แปลว่าเสอ ชงการอนนชอนส่งข้าพเจ้าไวอยาได้พดจา
 ใหท่านรู้ บูดงว่าชอบใจนักหนา จึงไปบอกกับนายท่านว่ามชอความส่งไต
 กเชญมา ถ้าแม้นไม่มาเราจะไม่ชอรับประทามส่งชองๆ ท่าน จึงรีบไปบอก
 ใหรู้เถิดชายผู้นนมาแจ้งกบชอนว่า บูดงให้เชญท่านไปสนทนากัน

ชอนได้พงกยนตรบตรงมายังคก เห็นบูดงนงอยุกเขาไปค่านบ—
 บูดงลกชนรบค่านบพดว่า ท่านชวยชวดไม่เป็นอนตรายแล้วให้คนมาปฎิบต
 ทุกเวลาพระคณเป็นทชง ถ้าไม่ตายกจะชอทดแทนคณท่านไม่เสยตายชวด
 เลย ชอนว่าชอบใจนักหนา เคนข้าพเจ้าโดยนชอเสยชองท่านอยมไตชาด
 คิตจะไปค่านบกงานใจชวยอยู่ไกล ครนท่านมาถึงจึงไตให้คนมาปฎิบต

อยู่แล้ว จึงจะมาหาโอกาสสนทนาคอยท่านให้ไปบอกมาพบกนนวนนกันเป็น
บุญของข้าพเจ้าหนักหนา บูดจว่าท่านให้มาอุปถัมภ์คงนใจข้าพเจ้าไม่สบาย
จึงถามคนใช้เล่าให้ฟังว่า ท่านมีชอกความอยู่ไม่แจ้งความสิ่งใด ข้าพเจ้า
ร้อนใจจึงเชิญมา ชอนได้ฟังก็โกรธคนใช้ว่าไม่ควรจะมาบอก ข้าพเจ้าคิด
ว่าท่านเดินทางมาไกลยังเหน็ดเหนื่อยอยู่ ให้หยุดพักเสียให้สบายสักครึ่ง
กลางแล้วจึงจะเล่าให้ฟัง บูดจว่าข้าพเจ้าไม่เหนื่อยกลางลมเหมือนแต่ก่อน
ถ้าท่านไม่เชอกไปยกศลาหน้าศาลเจ้าเทยนของตงคุดด้วยกัน ชอนมีใคร
จะให้บูดงไปบูดงกไม่ฟังชวนกันเดินมาถงหน้าศาลเจ้าใกล้คูก เห็นมศลา
เขยวแผนทงหนกประมาณหารอยขง บูดจว่าข้าพเจ้าจะยกศลาแผนน—
ลองคชอนว่าเห็นจะยกไม่ไหว บูดจว่าท่านจงถอยห่างออกไป ก็ตรงเข้า
ยกแผนศลาขนแล้วทงลง ศลานั้นจมคุดนอยครงแผน บูดจเข้ายกเอาแผน
ศลาโยนขนไปสูงได้เจ็ดศอกกเอามือรับมาวางไว้ตามเดิม คนทงปวงทขนคุด
เห็นบูดงยกศลาหน้าตาปกคต ก็พากันเข้ามาคูกเข้าคานบแล้วสรรเสริญว่า
ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนท่าน ชอนเห็นกตใจขงนคุดว่า ท่านนเปรียบเหมือน
เทพยา จึงโยนแผนศลาขนได้ แล้วชวนบูดงกลบมาทอยบูดจว่าท่านได้เห็น
เรยวแรงทข้าพเจ้าแล้วจงบอกเดยตามจงจะชอฮาสาไปแทนคุดท่านโดยเรว
ชอนให้บิดาข้าพเจ้าออกมาเถดจึงจะเล่าให้ฟัง บูดจว่าทำไมท่านมาเบนตงน
มถอยความสิ่งใดบอกเล่าให้เรวจะมากอยคุดนคุดนไม่ควรเดย ชอนได้ฟัง
บูดจว่ากลาวนคูกเลาว่าเดิม เมอข้าพเจายงเจกอยได้คุดคุดนทมมมอเบนพวก
พอง ผกคตเพลงฮาอูขตาง ๆ มมมอเขมเขมขงอยู่ในเมืองน คนทงปวงกนบถอ
เรยกวากมงบว เดมทนอกประคุดเมืองทคตระวนออกเรยกวาทาบลดคาอจะทคต

มีโรงเตียมประมาณร้อยโรง มีโรงบ่อนและโรงขายของต่าง ๆ อีกสามสิบโรง
 พอคามาเมืองชวตง เมืองฮ้อบักไปมาค้าขายอยู่เป็นนิตย์ข้าพเจ้าจึงชวนเพื่อน
 กับคนท้องถิ่นท้อแก่ ๆ ผสมแซมแข่งประมาณเก้าสิบคนไปตั้งโรงขายสวากับ
 ตั้งของกินอยู่ ณ ตำบลคาวะหลิม คนที่ตามถนนก็ลวดเกรงว่ากลัวตั้งโรง
 ไม่ได้ขัดชนหญิงคนชวเที่ยวชบรองมาแต่เมืองฮ้อบักออกมาบอกให้ข้าพเจ้ารู้
 จึงระหัดไม่ได้ บรรดาพวกค้าขายเอาเงินมาให้หกวัน เดือนหนึ่งประมาณ
 เงินสามร้อยเหรียญ ครั้นอยู่มาวันนางผู้หญิงคนหนึ่งมาเดินสำหรับเกลย
 กล่อมคนทนมมอเขาเป็นทหารหลวง มาตงเกลยกล่อมคนเป็นทหารอยู่—
 เมืองเมงจวนเตยทวนเดินมทหารคนหนึ่ง แต่เจย ขอตง รูปร่างสูงใหญ่ผมอ
 เขมแซมขอสเซียงปรากฏมาก คนที่ปวงเรียกว่าเจยมงสัน แปลว่าเจ้าเผ่า
 ประตเจยตงมาแย่งชิงโรงเตียมเอาไปเป็นของตัวเสยทงสน ข้าพเจ้าไม่ยอม
 จึงได้เกิดวิวาทกัน เจยตงผมอแซมแข่งข้าพเจ้าศีรษะแตกมอกเจ็บ เมื่อ
 ทานมาถึงข้าพเจ้ายิงเจ็บศีรษะ โปกผ่าชาวฮ้อบักตองเขาเผือกคอยให้ทาน
 หยดพุกหายเหน็ดเหนื่อยแล้วจึงจะเล่าให้ฟัง ถ้าท่านแก่แค่นเขาของกลบคน
 มาได้ ถึงตัวจะตายก็ไม่ลืมพระคุณท่านเลย บูดงถามว่าเจยตงมีศีรษะและ
 มือเท้ามากหรือประการใด ขอนว่าเจยตงรูปร่างสูงใหญ่ ศีรษะและมือเท้า
 กเท้ากับเราเหมือนกัน บูดงว่าถ้ากระนั้นกลัวทำไมจะไปตีเสยให้เหมือน
 เสยใหญ่ที่ตำบลเกงเฮียงตง ถ้าแม่มมีโทษทนต์ข้าพเจ้ารับเอง จึงไปด้วย
 กันโดยเร็วเถิด ขอนว่าท่านอย่าเพิ่งไปคอยบิดาข้าพเจ้าออกมาถามไถ่—
 ปรีกษากันดู เขยูกินโต๊ะเสยสวาก่อนเถิด พรุ่งนี้จึงค่อยไป พอพุดตงนน
 บิดาของตนเดินมาเห็นบุตรกับบูตงนั่งอยู่ด้วยกันเขาไปพุดว่า เราได้ยินขอ
 เสยงท่านปรากฏมานานแล้ว บदनท่านชอบพอรักใคร่จะช่วยอุระเวรามความ

ย่นตยงนักร เชิญท่านไปทขานสนทนากนก่อนเถิด บุ่งสกัดเตนตามผู้สำเรจ
 ราชการไปถงบ้าน เรยกบสงเขาไปข้างในสงให้จตโตและสรามาเลยงเบน
 อนดแลจพดวาทรงเวาคคอานให้บตรไปตงโรงเตยมอยทตามลคอาวจะหลม
 นนมไซจะเทนแกงนทองเมื่อไร ดวยทนนชยภมตมพอคาทางเมองมาชอ
 ชายเบนนมมากจะไต่เบนสงำเมองเมงจวตบไป ครวงนเปรยบเทมอคนตค
 เขามาทมตทานชวยให้พนไปอยทสว่างโตพระคณเบนนทชง ถ้าทานเมตตา
 จงสาบานเบนนพองกบชอนเศยกอนแลจจคอยไป

บุงโตพงกยนตจงสาบานเบนนพองกบชอน แลจจจวณกนกนโตะ
 เสพสรำตามสบาย บุงโตเสพสรำมาผู้สำเรจราชการก็ให้คนใช้พาไปนอน
 ครนเวลารุงเขาคนใช้จตอาหารให้พรอมแลจเชญบุงโตให้เสพสรำรับประทาน
 อาหาร บุงโตเห็นสรำนอยกตงสยรับประทานอาหารแลจกกลบมาทอย—
 ประมาณครุหนงคนใช้ทาบนามาบอกวำ ชอนเอนำมาให้ท่านอาบ บุงโต
 ถำมวำ เมอเวลาเขาให้สรำคมนอยนักร นายชองเจาคคประการโตหรือ คน
 ใช้แจจวำชอนกตงทานมนเมำจะเศยการไปจิงเฮาสรำมาให้ตมแต่นอย บุงโต
 โตพงกหวระอาบมาเศรจแลจชอนกมาบุงโตจงพดวำ ถ้าออกเตนจากนไป
 มีโรงชายสรำทไหนักตองชอโรงละสามชำม ถวำจะถงตำบลดอจะหลมจจจะ
 สำเรจความปรำวรถนำโตเมอตเศยทตามลเกยงกตาย ก็เพราะเมำไม่ใช้
 หรือ ชอนวำขำพเจำไม่รจงมควำจตคชยกตงทานจะเมำ ถ้าเคยเบนนเชน
 นนจะจคให้คนทำบตงชองไป ถงหยตพกทให้นจะไต่เสพสรำให้สบาย จงสง
 คนใช้ให้จตสงชองไปคอยทำไว้ทุก ๆ โรง บุงโตพงกตใจชวนชอนเตนมำ
 ทำงประตตงหมงขำงทคตระวนออก ในชณะนนเตนมเจคขำงจนเบนนฤตรอน
 เตนทำงไปโตสทาล มีโรงชายสรำชยูกตรงเขำไป เห็นคนใช้เฮาสงชองมา

คอยหากมความยินดี ชอนให้ตักสุรามาสามชามแล้วเชิญรับประทานสิ่งของ
กับสุรา เสร็จแล้ววกเดินไป แต่บุงงเข้าหยุดพักเสพสุราทกโรงกว่าสิบแห่ง
ประมาณสุรามาสิบชามก็ยังไม่เมา ครนถึงโรงสุรอกแห่งหนึ่งบุงงถามว่า
ตำบลคาวะหลิมนนยังไกลหรือใกล้ชอนว่า เห็นต้นไม้ใหญ่อยู่ข้างหน้า
บุงงเสพสุรอกแล้วบอกว่าท่านจงคอยอยู่ทนเถด บุงงก็ให้คนไ้หน้าไป แด
เห็นถนัดแล้วว่า เจ้าจงไปแอบดูให้ห่าง ๆ ถ้าเวดเตยจงลุ่มจงเข้ามาขณะนั้น
พิศสุรากาเวบมากชน บุงงมนเมาเดินเซชวนไป

ฝ่ายเจยตงตงโรงชายสุราก็อยู่ตำบลคาวะหลิม เวลาวนนรอนก
มานงอยู่โตต้นไม้ บุงงเดินไปเห็นชายผู้นรูปร่างสูงใหญ่นั่งพงเกาอยู่ จง
คิดว่าชายผู้นเห็นจะเป็นเจยตงแน่ ไ้ทางตาแลดแลวกเดินไปถึงหน้าโรงเจย-
ตงเห็นมตงของต่าง ๆ มีหญิงคนหนึ่งรูปร่างามนั่งอยู่ในโรงเตยม บุงง
กนงลงท โตตรงหน้า หญิงนเจยตงช่วยมาเป็นภรรยาอย เห็นบุงงเข้ามา
นั่งกลุกไป คนไ้เหล่านนถามบุงงว่า ท่านจะชอสุรากลั้เท่าไร บุงงว่า
เอามาสิกลสองชาม คนไ้บอกให้หญิงนตักสุราแล้วยกมาให้ บุงงรบชาม
ตมดแล้ววว่า สุรานไม้ดเปลี่ยนใหม่ คนไ้ชกเอาสุราไปเปลี่ยนกสองครั้ง
บชกว่า ชายผู้นมนเมาจะมาหาความ เปลี่ยนให้อกครั้งเถด หญิงนนก็เปลี่ยน
สุราให้แดไปดเห็นบุงงเขมนไม่วางตา จงพูดว่า ชายคนนจะมาหาทตายตง
เอากระตูกหอไปบ้าน บุงงได้ฟังก็โกรธถามว่า พุดอะไรกัน ชายเหล่านน
บอกว่า พวกข้าพเจ้าพุดกันขางนตอก เชญท่านเสพสุราเถด บุงงจึงถามว่า
หญิงทงอยูนนเป็นอะไร จงบอกให้มาเสพสุรากับเวา ชายเหล่านนบอกว่า
เป็นภรรยานายเวา เจ้าของโรงเตยมชอเตยจงคนทงปวงเรียกว่าเจยมงสน

เป็นใหญ่อยู่ในตำบลบ้านน บุ่งโตฟังก์โกรธ ตรงเข้าจับหญิงภรรยาเจียด
 ได้ลงในโอ่งสุรา คนใช้เห็นกรกรกนเข้าจับบุง ๆ กำลังเมาหมอมแซมแซมมาก
 จับคนใช้เหล่านั้นใส่โอ่งสุราเสียหลายคน ทหนีได้วิ่งไปแจ้งความแก่เจียด
 ททุกประการเจียดโตฟังก์โกรธรับมา โดยเร็ว บุ่งเห็นคนใช้วิ่งไปบอก
 เจียดก็ออกจากโรงเตยมาคอยอยู่ตามทาง พอเห็นเจียดมากตรงเข้าต
 เจียดตามทนายตักนหลายพัก คิดว่าชายจะมาแต่ไหน มกำลังและหมอม
 นกหนักแข็งใจต่อสู้ยครทหนึ่ง บุ่งทำเป็นแพลาถอยหนี เจียดไม่รอบาย
 กรกไล่ตพันไป บุ่งเห็นโตทณหนักกลับ เอาเท้าตบตอกเจียดลงมตง
 บุ่งเขาไปตธาเจียดเจ็บบวมมากเหลือทนกรร้องขอชวดไว้วา ตงแทนไป
 ไม่ต่อสู้หมอมทานอกเลย บุ่งว่า เรามความอยู่สามชอ ถ้าทตามกจะ
 ไม่ให้ตาย เจียดว่าข้าพเจ้าไม่ชดชวาง จะทตามคำทานทุกสิ่งจงบอกให้
 ฤต บุ่งว่า ขอททงอย่าได้อยูทตำบลนตอไป ขอทสองเงินทอง
 สงของและคนทงปวงทแยงชงเขาไปว่ากลาวนน จงกลับคืนให้คนเก่า
 ตามเดิม ขอทสามนน ผู้ใหญ่ชงคชาชายอยู่ในตำบลน จงไปบอกให้รทว
 ทนว่า การงานและชงทงปวงนน กลับคืนเจ้าชงเดิมแล้ว ให้คนเหล่านั้น
 มาออนนอมเสียก่อน ตัวเจ้ากับพวกพ้องจงไปในวันน ถ้าแมนชนอย
 เราจะตเสียให้ตายเหมือนกบเสอใหญ่ทตำบลเกงเอียงกง เจียดโตฟังก์
 แงงว่า บุ่งทตเสอตายได้เป็นชนนางหมอมแซมแซมกยงเกรงกลัว จงพูดว่า
 ข้าพเจ้าหาชดชนไม่ ทานว่ากลาวประการใดกจะเชอพง พอชอนมาถึง
 เห็นเจียดถกตไล่ทตไหล โตฟังก์ว่าชอมคนสงชงโทกยนต์ บุ่งให้เจียด
 นำไปโรงแลวเรียกบรวรตม ผู้ใหญ่ทคชาชายมาพรอมกน เจียดกมอบเงินทอง
 สงชงต่าง ๆ คืนให้ชอนว่ากลาวตามเดิม เจียดรวบรววมสงชงพรอม

บุตรภรรยาครอบครัวออกจากโรงเตียมไปในเวลานั้น ชรรดาคนทตามล
อวะหลิมแจ้งว่า บุษงชิงโรงเตียมกับภารงานท่งปวงกลับคนมาให้ชื่อนว่า
กลาวกือใจชักชวนกันมาค่านับชอนกับบุส่งฝากตัวจะได้ทำมาหากินสืบไป

ฝ่ายบิดาชอนแจ้งความตงนนกยนต์ มาทตามลคาวะหลิม—

สรรเสริญบุส่งว่า ผมอเขมแซงนกกจิงโตทรพยสังของกลบคนมาแล้วให้
จัตโตะและสรามาเลียงบุส่งพุดจาสนทนากันเป็นทสบาย ตงแตนน บุษงก
อยู่กับชอนสืบมา

ฝ่ายเจยตงพาคครอบครัวเดินทางไปก็มีความโกรธแค้นยงนกกคิดจะ
ฆ่าบุส่งแยงชิงเอาโรงเตียมทตามลคาวะหลิมกลับคนมาออก ก็ตรงไปบ้าน
เตยทวนเลี่ยนผู้เป็นนาย แจ้งความชิงบุส่งชิงโรงเตียมแล้วไล่ตัวเสียให้พง
ทุกประการ เตยทวนเลี่ยนกชดเคองคิดจะฆ่าบุส่งเสียให้ได้ จึงให้เจยตง
อาศัยอยู่ทบ้าน เตยทวนเลี่ยนักไปหาเตยมงฮวงผู้เป็นชนนางท ไตวกวน
ได้ว่าฝ่ายทหารเป็นใหญ่กว่าเตยทวนเลี่ยน ครนไปถึงก็เลาความชิงบุส่ง
ทากกับเจยตงให้พงทุกประการ เตยมงฮวงได้พงกโกรธแค้นยงนกก จึงพุดคว
เจ้าอชางตกลเลยเราจะคิดอุบายกำจัดบุส่งเสียให้จงได้ จึงตรกตรองหาอุบาย
ต่าง ๆ อยู่ทุกเวลา

ฝ่ายบุส่งอยู่กับชอนทตามลคาวะหลิมได้เดือนเศษ บุษงเฉพแต่
สรามนเมาอยู่เสมอมิได้ขาด เวลาวนน เตยมงฮวงคิดเห็นอุบายอย่างหนง
แล้วเรียกคนโงมาสงจา เจางงเอามาไปรบบุส่งทตามลคาวะหลิม บอกว่า
เราอยากรู้จักโงมาหาสภหนอยเถิด คนโงรบคาสงชนมาตรงมาถึงโรงเตียม
เห็นชอนนงอยู่กเขาไปแจ้งว่า เตยมงฮวงให้เชญบุส่งไปสนทนากัน ชอน
ครนจะชดชนโงกไมได้ควยบิดาอยู่ในอำนาจเขา จึงบอกบุส่งว่าเตยมงฮวง

นายทหารให้คนมารับท่านไปหาผู้ส่งพูดว่าท่านให้มารับก็ต้องไป คนใช้เอามา
 ให้ผู้ส่งตรงมายังเมืองเม่งจวนตามเตยมงฮวง ผู้ส่งเข้าไปคำนับแล้วถามว่า
 ท่านให้ข้าพเจ้ามาด้วยอะไร เตยมงฮวงก็ทำเป็นดีใจพูดว่า เราได้ยิน
 เขาเล่าลือมาว่าเจ้ามอเซมแข็งตเสอใหญ่ทาบดเค็งเอียงกงตาย ได้เป็น
 ที่โต้วเถาขนนาง ขอเสียดูปรากฏทงแผ่นดิน เรามีความยินดีนัก รู้ว่าเจ้ามา
 ยุกกับซอชิงให้คนไปรับมาหมายจะรบเลย จึงมาอยู่ที่บ้านเราด้วยก้นเกิด
 ผู้ส่งเป็นคนซอชิงไม่รู้อาณาจักรจริง จึงพูดว่า ท่านเมตตาจะรบเลยแล้ว
 ก็จะไปด้วย เตยมงฮวงส่งให้จิดโต๊ะเสฟสุรามาเลยผู้ส่งเป็นอันดี แล้วจิด
 โต๊ะโฮยตามสบาย เตยมงฮวงให้คนใช้ไปเอาสิ่งของผู้ส่งทาบดเค็งเอียงกง
 ซอชิงให้มาโดยคนใช้คิดสงสัย ครนคิดถึงผู้ส่งจะไปเยี่ยมเยียนก็แจ้งว่า—
 ผู้ส่งอยู่ไหนไปหากันยาก ตงแต่นักเลยมาเตยมงฮวงคงลอลองผู้ส่งอยู่
 ด้วยแล้วก็ทำเป็นรักใคร่ จิตเครื่องนุ่งห่มให้พร้อมบริบูรณ์ ถ้ามีผู้ใดเอา
 เงินทองแพรวพรรณมาเป็นของกำนัลยกให้ผู้ส่งทงสน ผู้ส่งมีความยินดี
 ซอชิงมาได้เงินและแพรวต่าง ๆ ไว้ อยู่ได้เดือนเศษก็คิดถึงซอชิงจะไปเยี่ยม
 ก็ไม่ได้ ด้วยเตยมงฮวงเรียกมาพูดจาอยู่ที่ทงน ครนถึงกลางเดือนแปดสารท
 จันเวลาค่ำ เตยมงฮวงจิดโต๊ะไวข้างในเรียกผู้ส่งเข้าไปกินโต๊ะเสฟสุรากับ
 ภรรยาด้วยก้นผู้ส่งเห็นภรรยาเตยมงฮวงนั่งอยู่ก้นบออกมาก เตยมงฮวง
 พูดว่า เราไม่ถือสิ่งใดดอกอยากลวงเกรงเลย ผู้ส่งว่า ท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่
 จะให้ข้าพเจ้ามากินโต๊ะเสฟสุรากับใคร เตยมงฮวงว่า ไม่เป็นไรจึงชวน
 ผู้ส่งกินโต๊ะเสฟสุรากับก้น ผู้ส่งเสียไม่ได้ก้นเสฟสุรา เตยมงฮวงก็พูดจา
 ถึงคนมอเซมแข็ง ผู้ส่งก็เล่าความซึ่งได้ผูกพันเพลงฮาวุธต่าง ๆ ให้ฟัง
 ทุกประการ เตยมงฮวงสรรเสริญว่า เจ้านายชายทหารแท้ใจซอชิงตรงนัก

ถ้ามึงได้ชมเพลงกตชชาางเดยวักเจบรอนแทน เราจึงมึงตเมตตาเป็นอนันมาก พด
 แลวคเวรคนางเงกสนสาวไซ้ออกมาว่า เวลาควนนเป็นสารทใหญ่เจ้าจง
 ร้องเพลงชมเดือนให้บุงฟังเล่นสกนอยเถคนางเงกสนกร้องเพลงให้ฟัง
 จนจบเตยมงฮวงว่า สาวไซ้คนนมจธาเยบบกทำไดทกอย่างเราจะยกให้
 เป็นภรรยาเจ้ากถลวเจ้าจะไม่ชอบใจบุงว่า ท่านพุดแทนกบุญคุณนักรหนา
 แลวแต่ควาพเจ้าไม่ควรจะรับไว้ เตยมงฮวงให้คนไซ้เอาชามใหญ่ใส่สุรา
 มาให้อก บุงเสพสุราสนหลายชามกมนเมาพุดถงแต่เวองผมอเขมแซง
 หาวหาญ เตยมงฮวงเห็นบสงเมากให้คนพาไปนอนในหองเตยมงฮวงเรียก
 นางเงกสนมาสงความลบแลวกคานบลาไป บุงครนไปถึงหองนอนไม่หลับ
 เห็นเดือนหงายแจ่มสว่างกเคนออกมาชมสวนดอกไมควยกำลังเมากว่าเพลง
 ฮาวุธต่างๆ จนตกล้ามยามจึงกลับไป

ฝ่ายนางเงกสนมาจคการไวพรอมแลว พอเห็นบุงมากร้องว่า
 ผู้รายลกสงของแลวเดินไปในสวน บุงโดยนตงนนักสงสยว่า เมอเดินมานน
 กไม่เห็นผู้ใด เหตุไฉนข้างในจึงรอตงนออกจรรยไจนัก จึงเดินไปดูในสวน
 ดอกไม ไม่เห็นผู้ใดกกลับออกมา ถึงประตมมาตงขวางอยตวหนง บุง
 เมาสราโคนมมาลงมลง นางเงกสนร้องว่า ผู้รายอยทน พวกททาวรทมาชม
 อยกตรุกนเขาจบบุงได้เอาตัวไปแจ้งความแกเตยมงฮวงว่า บุงเป็นผู้ราย
 เขาไปลักของข้างใน ชาวพเจ้าร้องให้ทหารจับไตควมา แลวเตยมงฮวงทำ
 เป็นโกรร้องตวาดว่า เสียแรงเรวักใครไม่ทันไรกมาลกทพยสงของ ๆ
 เราไปเป็นอนันมาก บุงว่าชาวพเจ้าโดยนเสยงข้างในร้องว่าผู้ราย กเคนเขา
 ไปดไม่เห็นผู้ใดกกลับออกมา ถกมาคคลงมลงแลวถกจบเอาควมาว่า เป็น
 ผู้รายชงทากการชมเพลงกตชชาวพเจ้า ขอท่านได้โปรดเตยมงฮวงว่า เจ้าเป็น

คนตองโทษเนรเทศมาเราอยู่ พวกทหารไปค้นดูที่ในท้องบู้ตงว่าจะมีสิ่งใด
 กิ่งได้เห็นจริงกัน ทหารไปคนได้เงินทองแพรวพรวณในหีบเป็นอันมากเอ
 มาให้เตยมงฮวงเห็นสิ่งของกทาเป็นหัวเราะว่า จะทุ่มเถียงอย่างไร เราจับ
 ใต้ของกลางแล้วส่งให้เอาตัวบู้ตงจางงไวพรงนจะเอาตัวไปส่ง ทหารก็
 เอาตัวบู้ตงไปทำตามส่ง บู้ตงจึงคิดว่า เราไม่รู้เท่าทันคนจึงได้ถูกอุบายดงน
 ถ้าแมนไม่ตายคงจะเห็นตคนครงหนง

ฝ่ายเตยมงฮวงครนรังชนเขา กจตเงินทองไปเดินเห็นทตูกษาเมือง
 เม่งจิว และกรมการเดรจแล้วจึงเอาตัวบู้ตงกับของกลางไปส่งผู้รักษาเมือง
 และกรมการ เอาถอยคำของเตยมงฮวงออกดแจงความแล้ว ถามบู้ตงว่า
 เตยมงฮวงรักใครเจ้าเป็นนักรหนา เหตุไฉนจึงมาทำดงน คิดประการใดจึงรับ
 เสียตามจริง บู้ตงว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นผู้ร้าย จึงเล่าความเดิมให้ฟังทุก
 ประการ แล้วพูดว่า การเรองนกดชข้าพเจ้าเปล่า ๆ ขอท่านได้โปรดเถิด
 ผู้รักษาเมืองและกรมการเหล่านนได้เงินทองของเตยมงฮวงก็พากันพูดว่า -
 บู้ตงคนนเป็นโทษตองเนรเทศมา เตยมงฮวงเห็นผมอเซมแข่งกรรักใคร จึง
 เอาไปเลี้ยงจะให้ต ครนเห็นเงินทองมากใจคอกเป็นอน จึงรับเสียโดยดเถิด
 บู้ตงก็ไมรับรองอยู่ว่าชมเหงข้าพเจ้าจริง ๆ ผู้รักษาเมืองกรมการก็โกรธ
 สงโททหารเขยนบู้ตงจงสาหัส บู้ตงเจ็บเหลอทนจึงคิดว่าถ้าไมรับกคงตาย
 จาจะตองรับให้พนอนตราขายเสียก่อนจึงคอยคตอ่านตอไป บู้ตงกรบเป็นสตัย
 ผู้รักษาเมืองสงให้เอาตัวจาคกไว้คอยปรักษาโทษ แล้วจึงจะได้ฆ่าเสีย

ฝ่ายชอนอยู่ตำบลคาวะหลิม ครนแจงความว่าบู้ตงตองโทษก็
 ตกใจมาปรักษากับบิดาว่า บู้ตงตองโทษอีกจะทำประการใดดี นายคฤใหญ่

บิดาของตนจึงพูดว่า การเรองนเห็นจะเป็นเตยทวนเลียนนายของเจยตง
 เตยทวนเห็นเตยเจงนทองคตจะฆ่าบุง แกแค้นตามบรรดาขุนนางทคตราย
 บุงต่างก็เบงใหญ่กว่าเรา ผู้รักษาเมืองรู้ว่าเรากบุงชอบพอกันไม่ให้ว่า
 กลาวจะทำประการใด เจาจึงเอาเงินไปเดินเห็นเสียก่อน เมอบุงเบาบาง
 พนจากความตายจึงคอยคตอกายหลังชอนว่า ขุนนางเหล่านกไม่รู้จัก
 ผู้ใดเห็นอยู่แต่คงเจยคคบคนทงชงรักใครกันมานานแล้ว ข้าพเจ้าจะไป
 ว่ากลาวตเห็นจะไม่เป็นไร จึงเอาเงินทองร้อยเหรียญใส่ห่อผ้าตรงมาทบ้าน
 เลาคความเรองบุงให้ฟังตงแต่ตนจนปลายทุกประการคงเจยคคบจึงบอกกับ
 ชอนว่าเจยตงหนมาชอนอยู่ในบ้านเตยทวนเลียนผู้นาย เตยทวนเลียนกับ
 เตยมงฮวงนนโตสาบานเบงพนองกันมาแต่เดิม เตยมงฮวงคตจะฆ่าบุง
 แกแค้นแทนเจยตง เอาเงินมาให้ผู้รักษาเมืองและกรรมกรคตจะฆ่าบุง
 เสียให้โต เอียบชงมกเบงขุนนางสตยชอ ไม่เห็นแก่ผู้ใด พุดคคตควนไวอน
 บุงนถาเบงผู้รายจริงโทษกไม่ถงตาย ผู้รักษาเมืองและกรรมกรทงปวง
 กรวณเวไม่อาจจะทำจงเอาตัวบุงจางชงไว้ ชงการในคกนตคทพนคงาน
 ข้าพเจ้าเองจะลคคทยอมผ่อนให้เบาบางได้ แต่นอกกว่านันทานจงไปหา
 เอียบชงมกเดินเห็นเสียโดยเร็วเกิด ชอนโตฟังกยนตเอาเงินให้คงเจยคคบ
 รอยเหรียญแลวกลาไป คงเจยคคบโตเงินกลคคทยอมผ่อนให้บุงเบา
 บางชนกกว่าแต่ก่อน ชอนจึงให้พวงพอกเอาเงินไปเดินเห็นทเอียบชงมก ๆ
 กรบว่าไม่เบงไร เอียบชงมกจงคตว่า บุงนเบงคนสตยชอผมอเขมแขง
 ไม่มีความผิด จาเราจะช่วยไว้ จงเอาคตบรักษาโทษบุงมาแก้ไขให้เบาบาง
 ครบกำหนดจงจะเอาไปให้ผู้รักษาเมืองและกรรมกรทงปวงดู

ฝ่ายชอนจตสังของกับเงินทองบางเล็กน้อย ออกจากบ้านมาหา
 คังเจียดคืบให้พาไปเยี่ยมบู สงทศก ชอนเล่าความว่าเจียดกับเตยทวนเดิน
 ไปหาเตยมงฮวงให้คอบายฆ่าทวนเสีย ข้าพเจ้าได้ให้คนไปเดินเห็นที่—
 เียบขงมกแล้ว ทานย่าวตกเลยเห็นจะไม่ตาย จึงเอาเงินกับสังของออกให้
 บู สงรับไว้แต่ใจนึกคอยู่ว่าจะหนี ยังไม่ได้ทวงทงมความวิตก ครั้นชอน
 เอาเงินทองมาเดินเห็นให้คอบมความสบาย ถ้าแม่้นออกได้ คนที่ทำร้ายเรา
 คงจะเห็นผมมอกัน คิดตงนนักคลายความวิตกมิได้คคหนี เขาอาหารมากัน
 เสรวแล้วชอนก็กลับมาจตหาสังของไปให้ออกสองครั้งและต่อมา— มีคนไป
 บอกแกเจียดงว่า ชอนมาสังบู สงอยู่เป็นนิตย เจียดงก็ไปหาเตยมงฮวงเล่า
 ความให้ฟังทุกประการ เตยมงฮวงจึงจตเงินทองให้ผู้รักษาเมืองอก ห้ามมิ
 ให้ผู้ใดไปสังเสียบยงอาหารบู สงได้ ผู้รักษาเมืองให้คนไปคอบตามผู้ใด
 ไปสังเสียบบู สงกให้จับตวมา ชอนแวงความตงแต่นมมากไม่ได้ไปเยี่ยม
 เยอนบู สงเลยแต่เอาสังของไปให้ไวทคังเจียดคืบมิได้ขาด

ฝ่ายเยียบขงมกยังไม่ถึงกำหนดทาเวองความบู สงกไปปรึกษาความ
 ोन เวลาอนนเยียบขงมกพุดกับผู้รักษาเมืองว่า เตยทวนเดินกับเตย
 มงฮวงคคอบายจะแกลงซาบ สงแกแคนแทนเจียดง บู สงเป็นผู้รายจริงโทษ
 กไม่ถึงตาย ผู้รักษาเมืองได้พงกเห็นตววจคคควา ความเวองนเยียบขงมก
 กไม่ได้เงินทองของเตยมงฮวง แล้วความกไม่จริงจำเราจะนั่งเสียบยงเอา
 เป็นอระ ทำไม่ว ไม่เห็นเสียดกควา คคตงนนักจะเลยมาครบกำหนดสองเดือน
 ครนรงชนเขา เยียบขงมกกเอาคำปรึกษาโทษบู สงออกมาอ่าน
 ว่า “ชงบู สงเป็นศรายมโทษให้เอาตวมาเมอนยสพทแล้วเนรเทศ
 ไปเมืองอนจว” ผู้รักษาเมืองกรวมการได้พงแล้วกให้ถอดคาบู สงออก

มาจากคก เขยนิยตบตลกหน้าเอาคาใส่ให้ผู้คุมทั้งสองคุมไปเมืองอินจิว ผู้คุมรบคาตงพาดวบ ส่งมาบ้านจตสงของพรอมออกมาจากเมืองเม่งจิวเดิน ทางไป

ฝ่ายชอนตงแต่ตรวจษาเมือง ให้คนไปคอยจับก็ไม่ได้ไปเยี่ยมบู ส่ง เวลาวันนออกมานงอยู่ โรงเตยมตาบลคาอวะหลิม แลเห็นเจียตงกับพวก เพื่อนหลายคนตรงมาจับชอนทบตศวีระแตกโลहितโหด แล้วให้ไปบอก พ่อค้ำามอบโรงเตยมกับสิ่งของต่าง ๆ ให้เจียววักกล่าวสืบทต่อไป ชอน สู้ไม่ได้ยอมทำตาม ให้เจียตงเป็นใหญ่ในตำบล คาอวะหลิม แล้วยก โลชิอินไปเสียให้พัน เจียตงให้คนไปชนของกับพาบตรภรรยาพวกพ่อมา อยู่โรงเตยมนนเหมือนแต่ก่อน

ฝ่ายชอนครนมาถึงบ้านกมความโกรธแค้นเจียตงยงนักเวลาวันนั้น ได้ยินข่าวว่า ส่งออกจากคกได้ พรุ่งนี้จะเนรเทศไปเมืองอินจิวกษนตจต สงของเงินทองเสอผา พรอมมากอยทำอยู่ที่โรงชายสุราตามทางบู ส่งกับ ผู้คุมทั้งสองไปถึงโรงชายสุรา ชอนก็ออกมาเชิญบู ส่งเข้าไปแจ้งความว่า ชาวเจ้าไปเยี่ยมท่านกลับมาแล้วจตหาส่งของไปอกกมผู้มาห้ามปรามคอย จับ จึงได้เอาส่งของไปฝากคงเจียตคบบไว้ให้ท่าน ตงแต่นั้นก็ไม่ได้ไปเลย ครนแจ้งว่าท่านต้องเนรเทศไปเมืองอินจิว จึงหาสิ่งของมาให้จะได้เอาไป ใช้สอยตามทาง บู ส่งเห็นชอนเอาผ้าขาวโพกพนมออยู่จึงถามว่า เหตุไฉน จึงทาดงนอก ชอนก็เล่าความขงเจียตงกลับไปแยงขงโรงเตยมตาบล คาอวะหลิม แลวดจจนศวีระแตกให้ฟังทุกประการ บู ส่งกขตเคองยงนักจึง พดว่า ถ้าไม่ตายก็จะได้อีกเห็น ชอนเอาเงินทองสิ่งของออกให้บู ส่งแล้ว เรียกผู้คุมทั้งสองรบประทานอาหารด้วย ผู้คุมว่าบู ส่งเป็นผู้รายรบประทาน

อาหารของเขาทำไม จึงเร่งไปโดยเร็วเกิด ชื่อนเห็นผู้คุมโกรธก็เอาเงินสิบ
 ตำลึงให้ ผู้คุมก็ไม่รับพูดว่า ถ้าไม่ไปโดยเร็วเราจะเขียนเราไม่เห็นแก่เงิน
 ของเจ้าตอกชอนเห็นผู้คุมเร่งรัดนักจึงบอกผู้ส่งว่า ผู้คุมทั้งสองนทานอย่า
 ไขว่ใจคงจะคิดร้ายอะไรสักอย่างหนงเป็นแน่ ผู้ส่งว่าท่านอย่าวิตกเลยชอนน
 ไม่เป็นไรเชิญกลับไปบ้านเกิด ชอนก็ลากลับมาผู้คุมพาผู้ส่งเดินทางไป
 ประมาณได้หาดเหนมชายสองคนถือกระบายนอย พอผู้คุมทั้งสองเดินไป
 ใกล้ขยับตาพุดจากนั้นแลวก็เดินตามไป ผู้ส่งเห็นชอบกตกใจว่าคนเหล่านี้
 พวกเดียวกันจะตามไปทำอันตรายเราเป็นแน่ ผู้ส่งทำเฉยเสียเหมือน
 ไม่รู้เท่า เดินทางไปเห็นตเห็นอยกเอาของที่ชอนให้ออกมารับประทานแต่ใจ
 นนคตขามผู้คุมกับชายสองคนให้จึงได้ ครั้นเดินไปถึงแม่น้ำแห่งหนึ่งมีสะพาน
 ข้ามเห็นหนงถือสามตัว ผู้ส่งแกลงถามว่า หนงชอนนเขาเรียกว่าอะไร
 ผู้คุมตอบว่า เจ้าไม้มตาหรือตเขาเองเป็นไร หนงถือสามตัวนั้นว่าชอนนไฟ
 ผู้ส่งว่าเรารับประทานของเบอนจะไปล้างมือสักหน่อย ชายสองคนถือ
 กระบเดินมากับผู้คุมได้ฟังผู้ส่งพูดตงนกรับเดินตามไป พอผู้ส่งขึ้นสะพาน
 ชายสองคนนนแอบเคียงเขาใกล้ ผู้ส่งเอาเท้าตบตกลสะพานลงในแม่น้ำ
 ทงสองคน ผู้คุมเห็นก็จะวิ่งหนี ผู้ส่งร้องตว่าตว่าจะไปข้างไหน ผู้คุมตกใจ
 ลมตงคนหนง อีกคนหนงวิ่งตามไป ผู้ส่งหักคาคที่ไล่ตออกวิ่งตามไปทันเขา
 กระบตผู้คุมเห็นเบมานนขาศะตงสองคนแลวก็ถลนมาตสะพานเห็นชายสอง
 คนคตงานขนมารมตง ผู้ส่งกขาศะตงคนหนง แลวถามว่าเจานมาตด้วย
 เหตุผลประการใดจึงบอกไปตตามความจริง ชายคนนนตตกใจก็แจ้งความว่า
 ขาวพเจ้าสองคนเป็นศิษย์ของเจยตง ไซให้ตามมาช่วยผู้คุมคตขาท่านเสีย

มีคนเจยตงไปกับเตยทวนเลียนเสปสรวยทอวนเอียเหลา บ้านเตยมงฮวง
 คอยข้าพเจ้าสองคนกลับไปบอกข่าว บุงตงได้ฟังก็โกรธมากจน ข้าชาย
 มุมนนเสย แลวทวนคิดแค้นเตยมงฮวงยังนักจาจะกลับไปฆ่าคน เหลาน
 แกแค้นเสยให้โตจงบกระบเหลานนเห็นบชอนไว้ในเสอ ลงจากสะพาน
 ตามลชยอินโพวกกลับมาเมืองเม็งจว พอเวลาค่ำ บุงตงเดินตรงเข้าไปทาง
 หลงบ้านเตยมงฮวง เห็นคนเลี้ยงมาถือโคมเข้าไปในทอง บุงตงกรองเรียก
 ชายนั้นออกมาจับไว้แล้วถามว่า รุ้จักเราหรือไม่ชายนั้นบอกว่า จำได้ท่าน
 คอบุงตง จะมาทอนตราขายข้าพเจ้าด้วยเหตุสิ่งใดคนชงคตราขายท่านน เตย-
 มงฮวง เตยทวนเลียน เจยตงสามคน บคนยงกนโต๊ะเสปสรวยอยู่บนเหลาสุง
 ไม่ได้เกยวชองกับข้าพเจ้าเลยขอชวตไว้เถิด บุงตงว่าปล่อยไปไม่ได้ ก็เอา
 กระบพนชายนั้นตายแลวก็เดินเข้าไปข้างในยงมก้าแพงออกชน บุงตงโคต
 ชวมเข้าไปโดยนหญิงเดินบ่นว่าสองกนนั้น มากินโต๊ะเสปสรวยทำให้ลำบาก
 ประเดยวก็เรียกเอานาชา ตกนนักหนาแลวยังไม่ได้หลับนอนเลย บุงตงตรง
 เข้าฆ่าตายเสยคนหนง หญิงนนักตกใจกลัวบุงตงจะฆ่าเสยก็ไม่อาจร้อง
 บุงตงจึงร้องถามว่าผู้ใดเสปสรวยอยู่บนเหลาสุง หญิงนั้นบอกว่าเตยมงฮวง
 เตยทวนเลียนกับเจยตงสามคนกินโต๊ะเสปสรวยแต่เวลากลางวันจนตกบ้านน
 แลวยังพุดกนอยู่ บุงตงก็ฆ่าหญิงสาวไซเสยออกคนหนงแลวเดินเข้าไป

ขณะนั้นตกประมาณสามยามผู้คนไปนอนเสยหมดแลว บุงตงเดินไป
 ถึงฮวนเอียเหลาแอมมองดู เห็นเตยทวนเลียนกับเตยมงฮวงนั่งคยงกน
 เจยตงนั่งอยู่ข้างหนงพุดว่า ท่านแกแค้นแทนข้าพเจ้าครวงนบุญคุณนักหนา
 เตยมงฮวงพุดว่า เพราะเห็นแกเตยทวนเลียนนองเราจึงได้คิดการอนนท นให้

คนไปคอยอยู่ตามลยชน โปวบ้านนเห็นจะฆ่าบ สงตายเสียแล้ว ออกสักครู่
 หนึ่งกคงกลับมา เตยทวนเหลยบว่าไปตวยกนสคนเลวดงมมอเซมแซง
 ประการใดกคงตายพตตงนภพากนทวเวาะเบอนอนตงบ สงโตพงก โกรชยงนภ
 กาลังโทโสถอกระบชนไปบนเหลามโตเกรงกลัว เจยตงเหลยวเหนบ สงก
 ตกใจสนตตกละลงอยบ สงเอากระบพนถูกศรชะเจยตงขาดตายเตยมงฮวง
 เตยทวนเหลยบเหนกลกชนจะวงหน บ สงเอากระบพนถูกกลางตัว
 เตยมงฮวงขาดสองทอนตาย เตยทวนเหลยบดวยโตเกอชเซารบไวทาน
 กาลงบ สงไมโตเสยทลมลง บ สงเอากระบพนถูกคอเตยทวนเหลยบขาดตาย
 แลวตรงเข้าไปในทองฆ่าภรรยาเตยมงฮวงกับนางเงกฉันและสาวใช้--
 เหลานนตายทงสน รวมสืบหากนตายกลงอยบนเหลาสง บ สงเอาฉา
 ฆบโลहितเขียนหนังสือไวทฆาทงว่า "ชงฆาคนเหลานตายลอคตวบสง"
 แลวเข้าไปในทองเก็บรวบรวมเงินทองมาห่อไว้ออกจากทองลงมาเบตประตุ
 เตนไปตงกาแพงเมืองเหนบระตบิตอย บ สงกชนไปบนกาแพงโตคออกมา
 ขณะนนเบนเดอนสืบขางจนวนาทวมทางเตนลาบากนภ บ สงคตชน
 ได้วาเมอจะไปเมืองอนจิว ชอนโตเฮาสงของเสอและรองเทามาให้ กแก
 หอฆาหยบรองเทามาส่วนได้ไปทางทิศตะวันออกโดยเร็ว เวลานั้นยังไม่ทัน
 สว่างบ สงเตนไปได้ประมาณห้าหล เมอยทลาเตมทเหนมศาลเจากแจะเซา
 ไปนอน ยงมชายพวกกนงสคนเตยวอยแถวตามลนนผานมาเหนบ สงเอา
 หอฆาหนนศรชะนอนหลบกดใจ แลววาชายคนนมาแต่ไหนหอฆาใหญ่โตนภ
 ชวยกนจับตัวไปใหพเวาเถต สงของในหอฆานนเอาแบ่งบนกนเสย พตแลว
 กตรูเขาไปจับตัวมตไว บ สงเหนอยอนนมาไมรู สกตวชายสคนจงจับได้พา

ไปถึงโรงเอาบู่ส่งเขามาติดไว้กับเสา แล้วร้องบอกว่า วนนน้องไปเที่ยว
ได้ของดีมาเชิญพาทองสองลงมือเสียโดยเร็ว

ฝ่ายเตยแข่งกับนางชงยเห็นขบวนโรงชายสรวออยู่หลายแห่ง เวลา
วนนน้องเตยแข่งขบวนกรรยามาค้างอยู่โรงนี้ ครั้นได้ยินเสียงพวกสคนร้องบอก
เตยแข่งจึงตอบว่า พวกเจ้าอย่าว่านวายเราจะไปลงมือเองแล้วขบวนกรรยา
เดินออกมา บู่ส่งตอมตอยู่ใต้พวงพวงนพุตและเห็นชาคนแหวนอยู่ใกล้ ๆ
นนักตกใจจึงคิดว่าเขาจับเรามาจะฆ่าเสียด้วยเหตุผลประการใดก็ไม่รู้มีความ
วิตกขยงนัก พอเตยแข่งกับนางชงยเห็นเดินมาเห็นบู่ส่ง ก็ตรงเข้าไป
ถามว่า น้องนชอบบู่ส่งเหตุใดนเขาจึงได้จับมา พวกสคนได้ยินเตยแข่งถาม
บู่ส่งดงนนักตกใจเข้าแก้ออกจากมัตโดยเร็ว บู่ส่งแล้วความเต็มให้เตยแข่ง
กับนางชงยเห็นพวงตงแต่ตนจนปล้ายทุกประการพวกสคนได้พวงกอกเขาลง
คานบแล้วพูดว่า พวกข้าพเจ้าเล่นเบยเอามาเสียชวนกันไปเที่ยวหากิน เห็น
ท่านนอนอยู่ในศาลเจ้าแต่ผู้เดียวกจขบมตเมือสองสามเวลาเตยแข่งส่งไว้ว่า
พบปะผู้คนอย่าได้ทำอันตรายถาแมนไม่ส่งเหมือนตงแต่ก่อนกคงขาท่านตาย
ท่านอย่ถ้อโทษพวกข้าพเจ้าเลย เตยแข่งว่า น้องเรามาอ่อนล้ามานอน
หลับไป ถ้าปรกตตออย่าว่าแต่คนสคนโทอกสพนกจขบนองเราไม่ได้ ชงส่ง
พวกเหล่านี้ไว้เพราะคิดเห็นวนนน้องไปเมืองเม่งจวคงจะกลับมาอีก ด้วยมีโรง
อยู่หลายแห่งเที่ยวไปมามีได้ขาด เวลาวนนน้องมาค่างอยู่ท่นจงได้พบกกัน
แล้วเอาเงินมาให้เป็นรางวัลแก่พวกสคนพอสมควร จึงเชิญบู่ส่งเข้าไป
ข้างในจัตโต๊ะและสรวามาเลี้ยงเป็นอนต บู่ส่งกสถานกอยู่กบเตยแข่งที่โรง
ชายสรวาตาบตสขบขบ

ฝ่ายคนใช้ของเตยมงฮวงซงหลบหนซอณอัย ครนวงชนเขาจึงมา
 ตเหตจนกตแลวก็ไปทบบานฝรภษามเอองแจงควมว เวลาคณนบม สงดอม
 เขาไปช้เตยมงฮวงกับพวกพองและคนใช้ตายสนทญิงชายรวมกันสบทาคณ
 เกบเอาเงนทองมวาคาไปทกอยาง เขยนหนงสบอกไว้วา ซงซาคณเหล่าน
 เสยคอบม สง ฝรภษามเอองไต้พงกตกใจนคสงโห้กรวมการไปตรวจตเสร็จแลว
 มควมโกรอม สงยงนค สงโห้บตประตมเออง เทยวคณทกบ่านทกเวอน
 กไมพบ พอนายอ่าเกอตาบคสนอนโห้วเอาชอควมมาแจงว เวลางานน
 มคณซากนตายทสะพานตามคบ้านฮยอนโห้วคคณคพกลสงอยรมผง ฝรภษ
 เมองไต้พงกแจงว ม สงซาคณคกับพวกเตยมงฮวงตายอกคคณยงมควม
 วดกมากชน จงสงโห้วคคณรูปม สงไปคงทวเมองชนทกแขวงทกอ่าเกอว

“ถ้าผู้ใดพบผู้ส่งอยู่ที่ไหนนำไปจับได้จะให้เงินสามพันตำลึง ถ้า
 ให้ผู้ส่งสำนักอาศัยสืบได้ความจะเอาคนนั้นเป็นโทษเทากบผู้ส่ง
 แลวโห้ชนนางคอไปทกแขวงทกอ่าเกอเทยวคณทกจบตวบม สงคยงไมคตว
 ชาวเลองคอไปรทวคณทกเมอง

ฝ่ายบม สงมาอยกบเตยเซงคตสหวานคยอนชาวเลาลอมานนแขงแวง
 นกคมควมวดก เตยเซงกคหวาจะมคณจบม สงไต้จะพากนคคาก จงพด
 กบม สงว ฝรภษามเอองโห้เทยวจบตวนเอองอยางกวคชน ครวงนกรอน
 มาคงแลวพจะไปอาศัยอยกบคหวงจณลตชม ณ เขายเลงชวไมมผู้ไต้ไป
 ทาอนตวรายไต้ เตมพกบคกบมอองไวทหนงจะคคประการไต้ ม สงคเณ
 ควยแลวว นองกไมชคชน จงเขยนหนงสอมาโห้พเกดจะรบไปโดยเรว
 เตยเซงจงเขยนหนงสอไปคงคหวงจณลตชมกบเฮยจว

“๗ ๕๕๕
 ม สงนคมค

เข็มนางสาบานเป็นพ้องกับเราขอฝากไว้ด้วย” แลวกส่งให้ บุตง
 รับหนังสือจะลาไป นางชงยเห็นขงห้ามไว้ ถ้าไปคงเหมือนหนังสือ
 ให้เขาจับได้ บุตงเขาวาดรูปมาคอยตรวจตราอยู่ เดินทางไปสักครู่หนึ่ง
 เขาก็จะจับได้ ด้วยทหานันตองสักใจเป็นทจาใดทุกคน เคยเชงว่า ถ้า
 กระทบนเอายามาบาดเสยกเป็นทพรางตาได้ นางชงยเหนยว่าทาดงนนทลอก
 ได้แต่เตก นเป็นขนนางเหนจะบดไม่ไดคงจะเสยกเป็นแน่ การอนนจะ
 พุดให้พง เดมมทลวงจนเถาตอเดินทางมาทางน พเอายาเบือใส่แล้วฆ่า
 ตายเอาเนอมาทำขนมชาย เครื่องนงหมกกับเครื่องมอสงของเก็บไว้ เมื่อ
 ครวงกอนเอามาให้องดกกับหนังสือคอกยงอยู่ ถ้าเชอแล้วจะโกนผมเสย
 เอาเสอกางเกงของทลวงจนเถาตอมาสวมใส่ปลอมคางจะเข้าการ แต่ใจของ
 นองจะเห็นเป็นประการใดไม่แจงเลย เคยเชงว่าเจาพุดถกแล้ว กลวแต่
 นองจะไม่ยอม บุตงว่าการจวนตวก็จะตองจาเป็น แต่เอาเครื่องเหลานน
 มาดองดกอนเถก นางชงยเหนยจงเอาเสอกางเกงและสงของต่าง ๆ ออกมา
 ให้บุตงสวมใส่แลคคล้ายกับทลวงจนเถาตอกทวเวระ เคยเชงว่าสงของ
 เหลานจาเพาะใส่ได้เหมือนทำไว้สำหรับกัน บุตงให้เคยเชงโกนผมแล้ว
 เอามวอกทลวงจนได้ ลกประจำสะพายแลงถอกกระบลาเคยเชงกับนางชงย
 เหนยออกจากโรงไป เคยเชงกับนางชงยเหนยตามมาสง สงว่าไม่ขาดอก
 พคางจะตามไปเยี่ยมเยอน แล้วเคยเชงกับภรรยาากกลับมาโรงเมื่อขณะบุตง
 โกนผมจะแปลงตัวเป็นทลวงจนตวเป็นโทษครวงกอนตองสักหน้า จงโกน
 ผมทครษะไม่ได้โทหมดเอาขางหน้าไวบตจะไม่ให้ผู้ใดเห็น ครนออกจาก
 ตาบลสบยบเดินทางมาประมาณทาสบด เวลาเย็นจวนคาคะตอหงายสว่าง
 ถึงเขาแห่งหนึ่งโดยนเสยงทญิงหัวเวระอยู่ในป่า บุตงเดินชนไปตเห็นวัด

ว่างกับโรงสีหาลงมหลวงจนวนรูปหนึ่งนั่งชมเดือนอยู่กับหญิงทหน้าตางู สง
 ๕ ๖ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕
 เห็นตงนวกโกรธ จึงคิดว่าหลวงจนวนมาแต่ไหนไม่ควรจะมกรวยาชง
 ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐
 กระบเลมของหลวงจนวนเถาตอตาย เตยเซ่งไห้เรามาว่าคนก ลองซัว
 หลวงจนวนคงจะเห็นจริง จึงเดินมาเห็นประตูโบสถ์บดอยกเอาก่อนศลาขว้าง
 หลวงจนวนโดยนกกมายนตทหน้าตาง ศษยของหลวงจนวนนเบ็ดประตู บุง
 ๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐ ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕
 เห็นกโกรธเซากระบพนศษยนนลมลงชาติตาย หลวงจนวนคงเตาหยน
 ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐ ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐ ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐
 จมกระบสองมออกมาตอสกกบุง สงโตสเบเพลิง หลวงจนวนเสียทบุง สงเอากระบ
 ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐ ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐ ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐
 พนกกคอชาติตาย แลวรองบอกหญิงอยู่ในโบสถ์ว่า จงบอกมาโดยดีเถิด
 ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐ ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐ ๒๐๑ ๒๐๒ ๒๐๓ ๒๐๔ ๒๐๕ ๒๐๖ ๒๐๗ ๒๐๘ ๒๐๙ ๒๑๐
 เราจะถามไถ้ให้รู้ความ หญิงนกกออกมาคุกเขาคำนับแลวรองไห้ บุง
 ๒๑๑ ๒๑๒ ๒๑๓ ๒๑๔ ๒๑๕ ๒๑๖ ๒๑๗ ๒๑๘ ๒๑๙ ๒๒๐ ๒๒๑ ๒๒๒ ๒๒๓ ๒๒๔ ๒๒๕ ๒๒๖ ๒๒๗ ๒๒๘ ๒๒๙ ๒๓๐ ๒๓๑ ๒๓๒ ๒๓๓ ๒๓๔ ๒๓๕ ๒๓๖ ๒๓๗ ๒๓๘ ๒๓๙ ๒๔๐
 จงถามว่าตบคนอะไร หลวงจนวนนมาแต่ข้างไหนให้ฟัง หญิงนนก
 ๒๔๑ ๒๔๒ ๒๔๓ ๒๔๔ ๒๔๕ ๒๔๖ ๒๔๗ ๒๔๘ ๒๔๙ ๒๕๐ ๒๕๑ ๒๕๒ ๒๕๓ ๒๕๔ ๒๕๕ ๒๕๖ ๒๕๗ ๒๕๘ ๒๕๙ ๒๖๐ ๒๖๑ ๒๖๒ ๒๖๓ ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๖ ๒๖๗ ๒๖๘ ๒๖๙ ๒๗๐
 ว่าตบคนเรียกวาแกงเนยแปลวาเนนเขาตะธาบ บิดาเขาพะเจาขอเตยไทก
 ๒๗๑ ๒๗๒ ๒๗๓ ๒๗๔ ๒๗๕ ๒๗๖ ๒๗๗ ๒๗๘ ๒๗๙ ๒๘๐ ๒๘๑ ๒๘๒ ๒๘๓ ๒๘๔ ๒๘๕ ๒๘๖ ๒๘๗ ๒๘๘ ๒๘๙ ๒๙๐ ๒๙๑ ๒๙๒ ๒๙๓ ๒๙๔ ๒๙๕ ๒๙๖ ๒๙๗ ๒๙๘ ๒๙๙ ๓๐๐
 ตงบ้านเรือนอยู่ใกล้เนิน หลวงจนวนนมาแต่ไหนก็ไม่ทราบ บอกวาเป็น
 ๓๐๑ ๓๐๒ ๓๐๓ ๓๐๔ ๓๐๕ ๓๐๖ ๓๐๗ ๓๐๘ ๓๐๙ ๓๑๐ ๓๑๑ ๓๑๒ ๓๑๓ ๓๑๔ ๓๑๕ ๓๑๖ ๓๑๗ ๓๑๘ ๓๑๙ ๓๒๐ ๓๒๑ ๓๒๒ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐
 หมบคทชงขยบิดาตองรับใช้หลวงจนวนอยู่ทบ้านเป็นรายวัน ครนหลวงจนวน
 ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐ ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐ ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐
 เห็นเขาพะเจากรกใครคิดฆ่าบิดา — มารดาตายเสียเขาเขาพะเจามาเป็นภรรยา
 ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐
 อยู่ทวดบเนินเขาเน ดวยตัวเป็นหญิงจะชดชนก ไม่ได้ตองจำใจมาอยู่—
 ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐ ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐ ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐
 หลวงจนวนขอของเตาหยนคนทงปวงเรียกวา สยเทียนแกงไปชวนศษย
 ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐ ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐ ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐
 มาอยู่ดวยกันอกคนทง เขาพะเจาแจ้งความแก่ทานตามความจริงจงขอชวด
 ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐ ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐ ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐
 เขาพะเจาไวเถิด บุงถามหญิงนนวา ญาติพนองมบางหรือเปล่า จงเก็บ
 ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐ ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐ ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐
 ทพยสังของไปเราจะเอาไฟเผาฉดเสีย หญิงนนกยหนดเข้าไปรวบรวมเงิน
 ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐ ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐ ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐
 ทองของทมวาคามาไห้บุง สง ๆ ไม่เอาว่าจงบไปไ้วจะได้เลี้ยงตัว หญิงน
 ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐ ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐
 ว่าทานเห็นอยมาเชิญเสพสุวให้สบายก่อนจึงค่อยไป แลวจดหาสังของ
 ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐
 กับสุวามาไห้บุง สงรับประทาน ครนแลวหญิงนนกเก็บเงินทองท้อผัวลา

บุ๊ตลงเนินเขาไป บุ๊ตงเอาไฟเผาวัดใหม่สน แลวชามเนินเขาแงงเนย
 ไปอีกแปดเก้าวัน เต้นมาตามทางเห็นรูปวาดของตนประกาศไว้ด้วย บุ๊ตง
 นนบวชโกนศีรษะไม่หมดเอาผมข้างหน้าไว้ จะว่าหลวงจันก็ไม่ใช่ เรียกว่า
 เฮงเจีย บรรดาคนทงปวงเห็นก็ไม่ตามไถ่สำคัญคุณูว่าเฮงเจียก็ปล่อยให้ไป
 บุ๊ตงเดินพ้นจากนั้นไปได้ออกสองสามวันถึงตำบลหนึ่งมีภูเขาสูงใหญ่ หน้า
 เขาม้วนมน เห็นมีโรงชายสุรากเขาไปขอ พดางถามเจ้าของโรงว่าของ—
 อนุมัติบางหรือไม่ เจ้าของสุรากบอกว่า ไม่มีมีแต่สุรา

ขณะนั้นเป็นฤดูหนาว บุ๊ตงเห็นอยหิวมาไม่มีสิ่งใดรับประทานก็
 เสพสุราแก้หนาวอยู่ในโรง ยังมีชายอีกคนเดินตรงมาถามเจ้าของสุรา
 ว่าสงของที่เราส่งนนจดหาไว้แล้วหรือ เจ้าของสุรากออกไปเชิญชายอีกคน
 เขามาแล้วบอกว่า ท่านยกลงส่งให้จดหาเบ็ดไก่อและสุรากหาไว้พร้อม เชิญ
 ท่านรับประทานเถิด ชายที่ขอยกลงกับเพื่อนสามคนก็เขาไปนั่งที่โต๊ะ เจ้า
 ของโรงยกเอาคังสุรากออกมาบอกว่าสุรากงนทท่านส่งไว้ไม่ให้ชายผู้ใดแล้ว
 เบ็ดถึงออกตกสุรากงไวบนโต๊ะยกเอาเบ็ดไก่อออกมาให้ยกลงกับเพื่อนสามคน
 บุ๊ตงได้กลิ่นสุรานหอมและเบ็ดไก่อด้วยกำลังหิวก็กรอเจ้าของสุรา เรียก
 มาถามขงบอกว่าไม่มี ผู้นอื่นขอทำไมจึงขายให้

เจ้าของโรงบอกว่าเบ็ดไก่อกับสุรานนี้ไม่ใช่ของทง ท่านยกลงเขา
 มาแต่บ้านส่งให้จดหาไว้เลยเพื่อน บุ๊ตงว่าเจ้าอย่าพูดปดเลย เรายังอยู่
 เต็มใจ เจ้าของโรงว่าเฮงเจียนอะไรเขนน ไทยกเหยงกเต็มท บวชแล้ว—
 ยังจะกินของสดควาได้ไม่เคยเห็น บุ๊ตงทงกำลังหิวและกำลังเมาสุราได้
 พังกโกรนก็เอามือตบเจ้าของโรงตมกลงโลहितไหล ยกลงเห็นจงร้องควาค

ว่าเฮงเจียนมาทบทกนด้วยสิ่งไร บู้สงว่าไม่ใช้การของเจ้าอย่าว่านวายหรือ
 จะช่วยเจ้าของสุราก็ตามใจ ยี่หลงตรงเข้าฉุดบู้ สงออกไปนอกโรงจะตีให้
 แทบตาย บู้ สงกำหมัดชกยี่หลงล้มลงเอาเท้าเหยียบไว้ แล้วจับโยนไป
 ในแม่น้ำหน้าโรง พวกเพื่อนสามคนเห็นบู้ สงเวียงเวียงกำลังมากก็ไม่อาจ
 เข้าช่วย ชวนกันพียงยี่หลงชนจากนาเห็นศีรษะแตกโลหิตไหล สามคนก็
 พียงพากันกลับไป บู้ สงเห็นพวกสคนกลับไปแล้วเจ้าของโรงก็หลบซ่อน
 เสียไม่ให้เห็น บู้ สงเซาหนังบประทานเบ็ดไถกับสุราจนมันเมา แล้วออก
 จากโรงเดินไปริมแม่น้ำประมาณทางใต้สามล สันขวัดหนึ่งตามเท้าไปบู้ สง
 กำลังเมาโกรธสนับเอากระบี่ฟันไม้ถก กระบี่หลุดจากมือตกลงในแม่น้ำ
 ต่อบู้ สงกกลงลงไปด้วย นาดรงนนตั้นเห็นกระบี่ลงไปงมได้จะบั้นขึ้นมา
 เมาสุรามากกลบล้มลงอกกลกขนนอกกลงอยู่ในน้ำ

ฝ่ายชายที่เรียกยี่หลงไปถึงบ้าน ก็แจ้งความกับพี่ชายแล้วเรียก

บ่าวไพร่มาแบ่งเป็นสามพวก ถือเครื่องศัสตราวุธได้ตามมา เห็นบู้ สง
 นอนกลงอยู่ในน้ำ ก็ให้คนลงจับมุดุดลากขึ้นมาถึงบ้านช่วยกนตเป็นอัน
 มาก บู้ สงเมาเต็มท่อกจับตจมาเขียนกคอยสว่างเมา ทชอยหลงว่าท่าเรา
 ศรัษะแตกเจ็บบวายนกจะเขียนเสียให้ตายจึงจะหายแค้น ชายที่เบ้นพียงหลง
 ว่าไถ่ถามตูก่อนแล้วจึงคอยท่า

ฝ่ายของกงมาอยู่ที่บ้านนนครนเห็นของงอกออกมาถามดู ยี่หลง

บอกว่าชนแต่ไม่รู จึงแจ้งความ ชงเฮงเจียนตจนศรัษะแตกให้ฟังทุกประการ
 ของกงเดินมาตเห็นกจาใต้แต่เหตุไฉน โคนศรัษะบวชเบ้นเฮงเจียนเสียแล้ว จึง
 ถามว่าเจานชอบู้ สงน้องเราหรือ ให้พวกเหล่านนแก่ออกจากมัตโดยเร็ว

ยุทลงไม้ ว่าจะว่าประการใดก็ยอมอยู่ บู่ สงงามของกงวาเหตุไรพวงมา
 ยทน ของกงบอกวาเดมอยทบ้านชาจนคตถึงบตาจงให้ของเซงกลับไป
 ชงโทษของพนนงตง ดยเทงช่วยให้เบาบางไม่ได้และไม่สามารฎไปรบกวณ
 ทบ้านได้ บคนเขาจะจับตัวไปทำโทษอก ชงไทกั้งให้คนไปรับมาฝึก
 เพลงอาวธให้บุตรทเขาเรียกว่าแปะไฮ่วชว บ้านชงไทกั้งมีบุตรสองคนชอ
 ชงเหลียงฉายาเรียกว่าตอกฮวยแซทได้เสื่อเหลอง เป็นทชงเม่งฉายาเรียก—
 มวเท่าแซเป็นบุตรทสองชอชทลงชงจับตัวเจามา โดยนชาว่า น้องตเสื่อ
 ทตามลเกงเอียงกงตายได้เป็น ไทวเถาชุนนางฝ่ายทหารแล้ว เหตุไฉนจึง
 มาบวชเป็นเซงเจียดวยชอความประการใด บู่ สงกแรงความตงเตพบู่—
 ตวทงจันตอชงแปดงเป็นเซงเจียหนมาได้เล่าให้พงถถวนทกประการ ชงเม่ง
 ชงเหลียงครนได้พงบสงเลาถึงความเดมกตทใจตรงเข้าไปคกเขาคานับ แล้ว
 พดวาซาพเจาไม่วจจงบมาทบททานชยาลอโทษซาพเจาทงสองเลย บู่ สง
 วาพกตให้เจบวยตางคนกชยาลอโทษกันเลย กระบและลกประกาทนอชง
 เกบมาชยาให้เป็นอนตรายชงเม่ง ชงเหลียงวาซาพเจาเกบไวคไม่มสงโต
 หายชอเชญทานหยดพกให้สบายก่อนเกิด แล้วจจะเอามาให้ชงกงจงพุด
 วนนบุญนุกหนาได้มาพบกัน แล้วเรียกบู่ สงเขาไปชางในทาชงไทกั้งคานับ
 ตามอรรมนิยมนงสนทนากนอย ชงไทกั้งสงให้จค โตะและสวาลยงบู่ สงเป็น
 ทรนเรงสบายครนเวลาจวนคชชงกง บู่ สงกไปนอนอยทงเดยวกัน พอ
 รงชนเขาคนทตามลเขาแปะไฮ่วชวเลองลอวา บู่ สงมอเซมแซงกชกชว
 กนมาคานับสรวเสวญบู่ สงทุกตวคน ชงกงจงถามบู่ สงวานอชงจะไปชาง
 ไทนอกบางทรอ บู่ สงวาเตยเซมหนงสอให้ไปส่านกอาคยหลวงจันตทชม
 ณ เขาเลงชวชงตวพจะไปชางไหนบาง ชงกงบอกวาชวยหยทตามล—

เซ่งฮวงแจ่มหนึ่งส้อมาชวนไทฟ์ไปอยู่พักดวาระชวนน้องไปด้วย บู่ส่งว่า
 ครองชากคนตายหลายคนมีโทษมาก เขาว่ารูปเทยวคนจะจับตัวให้ได้
 ประการหนึ่งก็โกนศีรษะบวชเป็นเฮงเจีย คนทงปวงเทนจะพากันนันทาจะ
 ต้องลาไปเขายเลงชวก่อน ภายหน้าถ้าแม่น้ำเจ้าแผ่นดินไปรดยกโทษเสีย
 น้องได้เข้าทाराชการบารงแผ่นดินคงจะเทยวสับหาไทฟ์บปะพอก ชองกง
 วาน้องมีใจบารงแผ่นดินเทพยดาคงอดทนให้เจรวูชอเสียงกปรากฎ ถ้า
 สิ้นโทษแล้วจะชกชวนเฮยจ หลวงจันลุตชมเขาทाराชการด้วยกัน แล้ว
 ชองกงกับบู่ส่งก็จะลาไป ชงไท่ก้งจคเงินทองให้เป็นเสบียงชอกันตามทาง
 ชงเม้ง ชงเหลียงก็เอาหอม้าของบู่ส่งตรวจดอยถ้วนแล้วก็เอามาให้บู่ส่ง
 ชองกงลาชงไท่ก้งกับสองพี่น้องออกจากบ้านมา ชงไท่ก้งกับบทรทงสอง
 คนตามไปส่งจนลับตาแล้วก็กลับมามาบ้าน.

ฝ่ายชองกงกับบู่ส่งเดินพูดกัน ไปถึงทางแยกทิศตะวันตก ไปเขา-
 ยเลงชว ทิศตะวันออกไปตามลเซ่งฮวงแจ ชองกงจึงพูดว่าจะจากกันไป
 ในเวลาชวนน้องอย่าเสพร้าให้เมานัก ถ้าสิ้นโทษจงชกชวนกันเข้าทारा
 ชการพจะลาแล้ว ก็เดินไปทางทิศตะวันออก บู่ส่งค้ำบลาไปทางทิศ-
 ตะวันตกตรงไปวัดไปจูช เข้าอาศัยอยู่กับหลวงจันลุตชมและเฮยจด้วยกัน
 ทชยายเลงชวสับมา.

ฝ่ายชองกงไปทางทิศตะวันออกตามลเซ่งฮวงแจ ครั้นเดินทางมา
 หลายวันถึงเนินเขาสูงใหญ่ เวลาจวนค่ำไม่มีใครจะเห็นทางคดกวดเสอชน
 มา ครั้นจะหยุดนอนไต่ต้นไม้ไม้ไคจงอดส่ำห้แข็งใจเดินไปสะดุดเชือกที่
 พวกโจรชิงไว้ลุ่มลง พวกโจรได้ยินเสียงเกราะทผูกไว้กับเชือกตงกตรกน
 ออกมาประมาณสับห้าคน จุดคบชนเห็นกชวนกันจตมตมา หอส่งของเงิน

ทองนนแยงซึ่งเอาไวเสยแลวเอาตัวของกงขนไปบนเขามัดแขวนไว้กับเสา
 พวกมันพูดว่าไตของตจะฆ่าเอาหัวใจชายคนนั้น มาต้มให้กินจะได้ล้างพิษสุรา
 ของกงได้ฟังตงนนก็เสียใจจึงคิดว่าวาสนาของเราช่างอาภัพเสียจริง ๆ -
 ฆ่ากรรมสิ่งใดเราก็ไม่ได้ทำ หรือเราฆ่านางงยมผอเสยะนนตตามมากอย
 ล้างผลาญคอกกรรมัง ตัวเราเห็นจะตายที่เขานั่นแน่

ขณะนั้นตกประมาณสามยาม ฝ่ายไตของนายโจรทหนึ่งแซ่เฮียน
 ชื่อสน เรียกว่ากิมมอไฮ้วเป็นชาวเมืองชวตง เดิมเป็นพ่อค้าโคกระบือ
 ชาวทญจหนี่มาเป็นโจรอยู่ ณ เขาเซงฮวงชัว นายโจรที่สองแซ่ของชื่อเอง
 คนเหล่านนี้เรียกว่าเฮยคาไฮ้วเป็นชาวเมืองทวยจิว เดิมเป็นทหารเห็นผู้ใด
 มีเงินทองเดินทางมากแยงชิง ผู้รักษาเมืองจับตัวไปทำโทษจำขังคุกไว้
 ของเองหนีไตจึงมาอยู่ด้วยกนทเขาณ นายโจรที่สามแซ่เตยชอเทยชวเรียก
 ว่าแปะมินดงกน เป็นชาวเมืองไซจิวฮี้ เดิมเป็นช่างเงินและได้ฝึกหัดเพลง
 อาวุธฝีมือเข้มแข็งเดินมาทางนไตตอสู้กับของเองเป็นสามารภ เฮียนสน
 นายโจรเห็นฝีมือเข้มแข็ง จึงชักชวนเตยชอเทยชวอยู่ด้วยตั้งให้เป็นนายที่สาม
 ชวยกนตปล้นหาเลี้ยงชวตต่อมา เวลาคนวันนนายโจรทั้งสามสร้างเมา
 สุราเดินออกมา พวกโจรเหล่านนี้เข้าไปแจ้งว่า จับได้ชายผู้หนึ่งจะฆ่า
 เอาหัวใจต้มให้ทานกนแกพิษสุราตนัก ไตของทั้งสามจึงพูดว่า ทำมากนต
 สักหน่อยจะได้ล้างพิษสุราเสีย พวกโจรเหล่านนี้ตกนามารตทอกของกง
 ซึ่งหัวใจคนนนมโลหิตหม้ออยู่ ถ้าจะกินให้กตองเอานามารตทอกให้โลหิต
 กระจาย คนหนึ่งถอชวานมากอยฆ่าของกงถอนใจใหญ่แล้วพูดว่าน่าเสีย
 ตายของกงนทหน้าจะมาตายเสียเช่นนี้ไม่ควรเลย เฮียนสนนายโจรทหนึ่ง
 ได้ฟังกตูกถามพวกโจรว่า ชายคนนพุดตงของกงหรือ พวกโจรบอกวา

ขอของกงไซแล้ว เอียนสนนายใหญ่เข้าไปถามว่า เจานหรือขอของกง
 อยู่ที่บ้านเมืองไหน ของกงบอกว่าเวานคอตวของกงอยู่เมืองเจิวฮั้วตามด
 หนเสยกยเป็นชนนางตาแห่งอะช ทเรียกว่ากบสไหวของกงเหมง เอียน-
 สนได้ฟังตกใจสั่งให้พวกโจรแก่เสียโดยเร็ว แล้วเอียนสนถอดเสื้อทว
 ออกให้ของกงใส่เชญนงเกาอใหญ่ เรียกนายโจรทั้งสองที่สามมากเข้า
 คำนับพร้อมกัน ของกงเห็นตงนกกดงจากเกาอคุกเขาคำนับบ้าง ถามว่า
 ท่านใดของทำไมไม่ฆ่าข้าพเจ้าเสียเล่า เอียนสนว่าชอบแต่เอากะระบมาตาตา
 ให้บอดเสียด้วยไม้รัจากคนตมาจนลงบ้าน นหากว่าเทพยดาตลใจให้ท่านพด
 ขนจงได้ เมอข้าพเจายังไม่ได้มาอยู่ที่เขานไดยนชาวเลาลอขอเสียงท่าน
 ทงแผนคน ถ้าผู้โดยยากจนหรือตองโทษกช่วยทงสนมได้เสียตายเงินทอง
 ขณะนนข้าพเจาคัดจะไปหาท่านไหวจกไว้มได้ไป จนนบุญชักนำให้มา
 จนลงนข้าพเจายนดียงนง ของกงว่าตวข้าพเจากไม่มีสติบุญญาสิงใด ท่าน
 รักใคร่นบถอนนไม่ควรเลย เอียนสนว่าท่านจะถ่อมตัวทำไม บรรดาคนใน
 แผนคนกรจกทงสน คนทมมมอแถมแข่งอยู่เขาเนยชวเปาะมความสุข
 เพราะท่านอุปถมภข้าพเจารอย บตนท่านจะไปข้างไหน ของกงกเลาความ
 ตงแต่ชานางเงยมผอเสยะลาดบลงมาเป็นข้อ ๆ ให้นายโจรทั้งสามฟังทก
 ประการ แล้วบอกว่า ข้าพเจาจะไปหาชววยทง ฃ ตามลเซงชววยแจจงได้
 เดินมาทางน นายโจรทั้งสามได้ฟังกยนตสั่งให้พวกโจรฆ่าโคกระบือหม
 เบ็ดไก่จต ไตะและสรามมาเสยงของกง เวลาคนจวนนนเสพสรวาพตจากน
 อยู่จนสว่าง ของกงกเลาความชงมู สงมมมอชวาคนตายให้ฟังทกประการ
 นายโจรทั้งสามว่าทำประการใดจะได้พบกมมู สงบ้าง พวกข้าพเจาไดยน
 ชาวเลาลอมานานแต่ยงไม่ได้เห็นเลย พุดแลวกันไต่เสพสรวากันตามสบาย

ชองกงอยู่กับนายโจรที่เขาเซียงวงชวโตสหาวัน เวลาอนันนายโจรจัด
 โต๊ะมาเลี้ยงชองกงออก พอพวกโจรที่เผ่าตนทางมาแจ้งความชายพวกหนึ่ง
 ประมาณสิบคนทามเกยวมา อองเองนายโจรทั้งสองคิดว่าตามเกยวทามมา
 คงจะเป็นผู้หญิงจาเราจะลงไปดู จึงพูดว่าเชิญท่านทั้งสามเสพสราสนทนา
 กันพลางก่อน ข้าพเจ้าจะไปดักครุหนง แล้วกลับมาคมพวกโจรห้าสิบคนลง
 ไปในขณะนั้นเป็นเดือนสิบสองข้างชนถงกำหนดเช่นไหว.

ฝ่ายภรรยาเล่ากอนนางผู้ใหญ่ฝ่ายบุ๋น คู่กับฮวยหยงชุนนาง
 ฝ่ายบุ๋น อยู่ตำบลเซียงวงแจใกล้กันกับเขาเซียงวงชว ภรรยาเล่ากอนไปเช่น
 ไหวบตามารวตาทบนเขา ครนมาถึงใกล้คนทาบส่งของชนชนไป อองเอง
 นายโจรก็ตรงเข้าไปเปิดเกยวดูเห็นหญิงนั่งอยู่ในเกยวกยนต์ จึงเอาหญิง
 ภรรยาเล่ากอนมาบนเขา พวกบ่าวของภรรยาเล่ากอนเห็นดังนั้นก็ตกใจพา
 กันวิ่งกลับมาก อองเองครนพาหญิงนั้นไปตงห้องแล้วกพุดจาหลอกเล่นตาม
 สบาย พวกโจรจึงไปแจ้งแก่เฮียนสนแต่เตยชวว่า พวกททามเกยวมา
 ไม่มีสิ่งใดในเกยวนนมทขมากเงินใบหนึ่งกับหญิงสาวรูปงาม ได้ออง
 ทสองเอาตัวไปห้องทล้านกแล้ว ชองกงได้ฟังจึงพูดว่าผู้ใดโลกทางสตรีก
 เป็นคนมีฝีมือเข้มแข็งไม่ได้ เฮียนสนว่าอองเองนการตงอนกตสนแต่เวอง
 ผู้หญิงมักมากนกกหนาห้ามกไม่ฟัง ชองกงชวอนนายโจรทั้งสองไปทห้อง
 อองเอง ขณะนั้นอองเองกำลังหยอกหญิงภรรยาเล่ากอนอยู่ พอเห็นชองกง
 กับเฮียนสน แต่เตยชวมากฮาย ผลักหญิงเข้าไปเสียข้างใน แล้วเชิญให้
 ชองกงกับนายโจรทั้งสองนั่ง ชองกงเรียกหญิงนั้นมาถามว่าเจ้าอยู่ที่ไหน
 อระสังโตจึงมาทเขา นหญิงนั้นบอกว่าสามข้าพเจ้าเป็นชุนนางผู้ใหญ่อยู่
 ในตำบลเซียงวงแจ บิดาข้าพเจ้ายายเอาคพม่งไวทบนเขา ณกำหนดจึง

เอาของมาเช่นไหวขอโตอองจ้งโตช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ของก้งจ้งคิดว่า
 หลงนพุดว่าอยู่ตำบลเซ่งฮวงแจ จะเป็นภรรยาช่วยหญิงเพื่อนเราดอก—
 กระทบใจว่าเราไม่ใช่โตอองเป็นชาวเมืองแจจวี่ เจ้าจะมาเช่นไหวเหตุใด—
 สามีจ้งไม่มาด้วย สามีเจ้าขอช่วยหญิงหรือ หลงนบบอกว่าไม่ใช่ สามี
 ข้าพเจ้าขอเล่ากอบเป็นขนนางผู้ โทญ่ฝ่ายบ่นอยู่ในตำบลนี้ ช่วยหญิงเป็น
 ขุนนางบุคคณ ของก้งจ้งความตงนนจ้งคิดว่าหลงนเป็นภรรยาของเพื่อน
 ช่วยหญิงผู้ท้าวราชการด้วยกัน บदनช่วยหญิงให้เรามาหาที่บ้าน ถ้าช่วยหญิง
 รุกไมตจ่าจะวากล่าวให้ปล่อยหลงนไปเสียจ้งจะควร แล้วพุดกับอองเองว่า
 หลงนเป็นภรรยาของเพื่อนชาวราชการกับช่วยหญิง ท่านอย่าว่านวายปล่อย
 ให้ไปแต่โดยดีเถิด อองเองว่าข้าพเจ้าเกิดมากชอบอยู่สังเดียว ประการ
 หนึ่งภรรยาที่ยังไม่เคยจะเอาหญิงคนเป็นภรรยา แล้วจะให้เป็นชู้หยิน
 ท่านอย่าห้ามปรามเลย ของก้งจ้งอ้อนวอนว่าหลงนมาตามแล้ว คนทงปวง
 จะตหมิ่นว่าไม่ใช่เชื้อชาติท้าวอย่าให้ผคนนั้นทำได้ ถ้าท่านอยากจะมี
 ภรรยาข้าพเจ้าจะหาให้เอาทสาวเทวรูปร่างามดี พุดแล้วกคกเขาลงคำนับ
 เอียนสน แต่เทียบชวเหินตงนนักพยงของก้ง แล้วร้องส่งพวกโจรให้ห้าม
 หลงนไปสังทชายเขา หลงนนเห็นของก้งอ้อนวอนขอโทษยกนคคานับ
 แล้วพุดว่า โตอองช่วย ข้าพเจ้าไว้ครรงน พระคุณยงนก็จะขอ ลาท่านไปก่อน
 พวกโจรก็ห้ามเกยลงไปสังทชายเขา ของก้งเห็นอองเองโกรธก็พุดจ่า
 เกิดยกล้อมเอาใจต่างๆ เอียนสนให้จิดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงกันเป็นทสบาย.

ฝ่ายพวกคนใช้ภรรยาเล่ากอกกลับมากังบ้านแจ้งความให้เล่ากอฟง
 เล่ากอโกรธยงนก็จ้งด่าว่า ไปด้วยกันเป็นนุกหนายังให้พวกโจรแย่งภรรยา

เราไปได้ถ้าไม่ไปชิงเอาภรรยาเรามาจะเขยนพวกเจ้านเสียให้ตาย คนใช้
 ได้ฟังตกใจชวนกันกลับมาพบภรรยาเล่ากothชายเขากห้ามได้เถวมาแล้ว
 ว่า ถ้าท่านไปถึงจงบอกว่พวกข้าพเจ้าไปแย่งชิงพวกโจรมาได้ ภรรยา
 เล่ากothรับคว่ ครนถงตามลเซงฮวงแจกแจกแกเล่ากothว่า เมอข้าพเจ้าไป
 เขาเซงฮวงซัวพวกโจรประมาณห้าสิบกั บตัวนายแย่งเอาข้าพเจ้า ไปถึงห้อง
 นายโจรพุดจาเตะโลมจะเอาเป็นภรรยาข้าพเจ้าไม่ยอม นายโจรซัดใจ
 สงโหลสาเสีย ข้าพเจ้าจงบอกว่เป็นภรรยาของ ท่าน พอพวกเหล่านั้นไปถึง
 กแย่งชิงเอาข้าพเจ้ามา เล่ากothได้แจกความกยนต์ เอาสุราหมเบ็ดไกรวงวัด
 ให้แก่พวกเหล่านั้นกันแล้วกกลับมาบ้าน.

ฝ่ายชองกงอยู่กับนายโจรอกหักเจตวันักดามา นายโจรทงสามมี
 อยากจะให้ไป ครนจะหน่วงเหนยวให้อยอกกถลวจะเสียใจ จึงจัดเงินทอง
 ให้ชองกงมาใช้สอยตามทาง ชองกงกถลานายโจรทงสามลงจากเขาไป
 นายโจรตามมาส่งประมาณทางสามสิบลแล้วส่งว่ ถ้าท่านกลับมาจงแวะ
 บอกให้ข้าพเจ้ารูกอน ชองกงว่ ชอบใจนักหนาแล้วเชยูกกลับมาเกิด
 คงจะได้พบกนออก ชองกงกเดินทางไปชิงเขาเซงฮวงซัวกับเมืองเซงจิว
 นั้นไม่สู้ไกลกัน ประมาณทางได้สิกรอยล ที่เมืองเซงจิวนนเป็นหนทาง
 ตามแพรง โจรผู้ร้ายตงอยู่ทงสามตำบลเขาออกไปมาอยู่มีได้ชาติ ที่ตำบล
 เซงฮวงแจกนน เดมเรียกว่เซงฮวงตุน ตอมาภายหลังจตงชนนางฝายบู
 ฝายบู นไวบองกนอนตรายทหนทางตามแพรง ครนชองกงไปถึงตำบล
 เซงฮวงแจกถามคนเหล่านั้นว่ ฮวยหยงชนนางผู้ โหลยฝายบู ในตำบลน
 บ้านอยู่ทไหน คนเหล่านั้นบบอกว่ ชงบ้านของมูรุษชาติาบลน อยู่ทกลาง
 ตลาด ทว่ฝายบู นนนอยู่ข้างทิศใต้ว่ฝายบู อยู่ทคเหนือ.

ของกงไต่ฟงกเดินไปตามตลาดถึงบ้านฮวยหยง บอกนายประตูว่า
 เราขอของกงมาหา นายประตูเข้าไปแจ้งแก่ฮวยหยงว่า มีชายผู้หนึ่งมาหา
 ท่าน บอกว่าขอของกง อยู่ตำบลบ้านหนุเสยกย แขวงเมืองเจจวฮู ฮวยหยง
 ไต่ฟงกย่นตรบอกมารับเชิญเข้าไปข้างในเจดทโหม่งแลวดพูดว่า ตั้งแต่
 จากท่านมาได้หกปี ข้าพเจ้าคิดถึงมิไต่ชาตครนอยมาโดยนเชื่อว่าท่านฆ่า
 หลึงภรรยาตายกมความวิตก จึงฝากหนังสือไปเป็นหลายครั้ง ไม่แจ้งว่า
 จะถึงท่านหรือเปล่า วนนเป็นบุญนทหนาท่านมาถึงบ้านข้าพเจ้าพูดแลวก
 คกเขาคานบ ของกงจับมือฮวยหยงไว้ว่า อย่าคานบเลยชนมานงด้วย
 กนเถด แลวดเลาความตงเตตนจนปลายให้ฟงทุกประการ ฮวยหยงว่า พ
 มีความลำบากนท ครวงนอยาไปเที่ยวให้ไต่ความยากแค้นเลย อยู่ทนให้
 สบายหลายบั้งค้อยไปแลวดเรียกน้องสาวกบภรรยาออกคานบของกง ส่ง
 ให้จัตโตะและสุรามาลेยงเป็นอนัต ของกงเลาความทภรรยาเลากอไปท
 เขาเซงฮวงซัว พวกโจรแย่งชิงเอาไปให้ฮวยหยงฟงทุกประการ ฮวยหยง
 ว่าท่านช่วยหญิงนนไว้ทำไม พวกโจรจับไปทำเสียไทยบเยนกยงด ของกง
 ถามว่าทำไมมาพูดเซนน เห็นว่าเป็นภรรยาของเพื่อนชาราชการด้วยกน
 จึงไต่จากล่าวปลอยมา ฮวยหยงว่า ชงตำบลเซงฮวงแจนเป็นทสำคัญของ
 เมืองเซงจิว ถวแมนวาเลากอทำดทโหม่งพวกโจรจะย้ายทำอนัตรายไต่
 เลากอเป็นชนนางผ่ายบุนกจรงแต่ไม่รู้จักหนังสือ เทยวชม هنگคชเอาเงิน
 ทองคนทงปวงอยู่เนองๆ ภรรยาว่ากลาวยงกเซอฟงทกอย่างทำให้ราษฎร
 ชาวบ้านไต่คบบแค้นลำบากมาก เพราะหญิงรายคนนไม่ควรทจะวากล่าวห้าม
 ปรามเลย ของกงตอบวากถึงแม่จะผิดพลงประการไต่อย่าผูกพยาบาทเลย
 ดวยว่าเป็นชาราชการแห่งเตยวกัน ฮวยหยงก็คล้ายโกรธพูดว่า เวลาวน

อนึ่งคอยบอกให้เล้ากอรู้ว่าพอได้ช่วยภรรยาเขาไว้แล้วก็น ไต่เสปเสปรา-
 พัดจากนั้นเป็นทสบาย สวดยหยงก็ให้คนพาชองกงไปเที่ยวชมตลาดเล่นเนองๆ
 ครนอยมาเนวันกลางเดอนชนบใหม่ ชาวตลาดแต่งโคมแขวนไว้งดงาม
 ประกวดกันเนอนมาก ควยอรวมเนยมนานเมืองเคยทำสบบมาทกบเบนท
 นบถอ เวยกวางจนเขยวแหม ตามบรวตาราษฎรก็ชวณกันไปชมโคม
 ทุกๆ คน สวดยหยงจึงบอกกับชองกงวาเวลาคาวนสนนกัน ผู้คนชวณ
 กันไปคโคมทงสน พไปคโคมเล่นตามสบายแล้วกลับมาย่าให้ทกตนจะ
 ไต่กันไต่เสปเสปราพัดจากนั้น ชองกงก็ไปกับคนใช้เที่ยวชมโคม เห็นผู้คนดู
 อยุเบเนอนมาก ก็ชวณกันเดินต่อไป.

ฝ่ายเล้ากอกับภรรยา มาคโคม ขณะนั้นเดอนทงายไฟโคมสว่าง
 ภรรยาเล้ากอแลเห็นชองกงก็จาไต่บอกกับเล้ากอวา คนทชนคโคมอยุตรง
 ทนาคอนายโจรทแยงชงเอาตัวข้าพเจ้าไป ให้คนจับมาถามทกคได้ความ
 จริง เล้ากอส่งคนใช้ใหม่คเอาตัวชองกงไปบ้านแล้วถามวา เจานกลานก
 ทนาคบคคกันเบนโจรเที่ยวคปลนราษฎรอยุเนองๆ แล้วบงอาจแยงชง
 เอาภรรยาเราไป นหากวาตามทนจงกลับมา ภรรยาเราจาไต่จะเถยง
 ประการไต่อกหรือ ชองกงก็บอกตามจริงวา ข้าพเจ้าเบนชาวเมืองเจจวช
 แชเตย ซอซา ไต่มาหาสวดยหยงทงชาน พวกโจรอกสะกคจับไว้ แล้ว
 นายโจรปลอຍข้าพเจ้าเสย เมอพวกโจรจับภรรยาทงนไป ข้าพเจ้าชวย
 ออนวอนขอรองนายโจรจิงปลอຍมา ภรรยาเล้ากอทงตวาตวา เวลา
 วณน คนณนงอยบนเกาธ เรายงออนวอนเวยกไต่ของ ชองกงตอบวา
 เมอทานเวยกข้าพเจ้าๆ ทงงไต่ทามวา ไมใช่ไต่ของคอก บอกวาเบนชาว
 เมืองเจจวช แล้วออนวอนขอ นายโจรจิงปลอຍทงนมา ยงจะกลับมาเบน

พวกโจรอีกเล่า ภรรยาเลากอกตาของกงตวยคำหยาบต่างๆ แล้วพูดว่า
 ถ้าไม่เขียนเห็นจะไม่รับ เลากอกสงไหเขียนตของกงเบนอนมากแล้วให้
 เอาตัวจางังไว้ พวุงจะส่งไปเมืองเจจวฮู คนไขกเอาตัวของกงไปทำ
 ตามสั่ง

ฝ่ายคนไขฮวยหยง ครนของกงถูกจับตัวไปกตามมาพัง ได้ความ
 แล้วรีบกลับมาบอกแก่นายทกประการ ฮวยหยงได้แจงกตกใจจึงเขียน
 หนังสือส่งให้คนไขถือไปยังเลากอกโดยเร็ว คนไขค่านับลารับไป "ข้าพเจ้า
 ฮวยหงค่านับมายงทานเชียงกง ควฮยาพเจาหมองคนหนง ขอ
 เลาเจียงมาแคะเมืองเจจวฮู อยู่ได้สองสามวันก็พากันไปคูโคมทาน
 จับตัวไปเหมือนว่าเป็นพวกโจรก็ไมรับ ช่งพขาพเจาคนน ไม่ ได้
 เป็นพวกโจร ขอทานได้ไปรคปล่อยให้กลับมา เห็นแก่หน้าข้าพเจ้า
 เด็ด" เลากอกแจงความกโกรชฉกหนังสือเสียแล้วพูดว่า ฮวยหยงนไม่มี
 อกรรมเนยม ตวกลเบนขนนาง เหตุใดจึงมาเป็นไส้คกพวกโจร แล้วยงจะ
 มาปดเรวว่าขอเลาเจียง โจรรับว่าขอเตยชา อยต่าบลहनสกุย ฮวยหยง
 แกลงพูดแซเดยวกบเรวจะได้ปล่อยตัวให้ ชอนนอยาหมายเดยไม่เหมือน
 คัดแล้ว จึงส่งให้คนไขได้ผู้ถือหนังสือออกมาจากบ้าน ผู้ถือหนังสือนนัก
 รับมาแจงความให้ฮวยหยงพังทกประการ ฮวยหยงโกรยงนัถ ดวยเกา-
 ทนชชนมมาเรยกบางตามมาประมาณห้าสิบคน ตรงไปถงบ้านเลากอก พวก
 ทเผ่าประตเห็นฮวยหยงถือเกาทนชชนมมาพาคนมามากกหลนหนน ไปฮวยหยง
 กบยาวไฟรกกตรงเข้าไปในบ้าน เรยกให้เลากอกออกมาพูดจากัน เลากอก-
 แจงว่าฮวยหยงยกมาลอมบ้านไวกตกใจกลัว ดวยฮวยหยงเป็นขนนาง

ฝ่ายทหาร ผมอเข้มแข็งก็ไม่อาจออกมา ช่วยหยงให้บ่าวไพร่เที่ยวค้นหา
 ชองกง เห็นเขาเชือกผูกแขนไว้เขียนตราสองข้างยับเยิน โลหิตไหลช่วยหยง
 กัดให้แก่ชองกงพุงไปบ้านก่อน แลวกลบขนมมากอทวงร้องตวาดเล้าก้อว่า
 เจ้าถอดตัวว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่จะทำไมกับเราได้ แกล้งได้ความเขาว่าเป็น
 โจรผู้ร้ายจะเขียนให้ตาย ทำขมเหงมากนัก เวลาอนึ่งจะวากกล่าวกันนอก
 พุดแลวกพามาวกลบบมาบ้าน.

ฝ่ายเล้าก้อคิดแค้นช่วยหยงนักคิดจะไปแย่งชิงชองกงกลับมาให้ได้
 เรียกบ่าวไพร่ประมาณสองสามร้อยคน มครุทหารสองคนผมอเข้มแข็งแลว
 ตรงมาลอมบ้านช่วยหยงไว้ เห็นประตูเปิด เล้าก้อกับพวกเหล่านนกกครน
 คร้าม ไม่อาจจะเข้าไป ชวนกนย่นลอมหน้าบ้านอยู่ พวกทรักษาประตู
 ก็ไม่แจ้งแก่ช่วยหยงว่า เล้าก้อคุมผู้คนมาลอมบ้าน ช่วยหยงแจ้งตงนกก
 จับเกาทัณฑ์เดินออกมา.

ขณะนั้นพอสว่างตเห็นเล้าก้อกับคนเบนอนมากกรอตวาดว่า ตาม
 บรรดาพวกครุทหารไม่ใช่การของผูใด ถ้าไม่รักชีวิตจะตายแทนเล้าก้อ—
 กเขามาเดด พวกเหล่านยงไม่เห็นผมอ เราจะยิงศรระตูกตาตงอยู่
 บนเก้งให้ดู พุดแลวกเขาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกศรระตูกตาในเก้งบนหลังคา
 ประตูคอกหูก เล้าก้อกับคนเหล่านนเห็นผมอช่วยหยงเข้มแข็งก็ไม่อาจเข้าใกล้
 ช่วยหยงร้องตวาดไปอีกครงหนงว่า คนทงหลายคอยุดเราจะยิงหน้าอกครุ
 ทหารที่ใส่เสื้อขาว ให้ลูกเกาทัณฑ์ทะลุดลอดไปข้างหลัง กจับเกาทัณฑ์
 เหนยวนาวชน ครุทหารกับคนเหล่านนโดพง ทนตแลเห็นเหนยวเกาทัณฑ์
 กตกใจ ชวนกนวงหน เล้าก้อเห็นครุทหารและพวกไพร่พากนวงหนไปสน
 ไม่รูทจะคิดประการใดก็กลับมาบ้าน ช่วยหยงก็โอบตประตูเสีย แลวกไป

หาซของกง ๆ เล่าความซงเลากอเอาตัวไปตาม ครนจะบอกแซซอตามจริง
 กกลว จึงได้บอกวาขอเตยซา ฮวยหยงว่า น้องมหนังสือไปถึงเลากอ
 บอกวาพเบนแซเหลาคควาเบนแซเตยวกันจะปรานบาง กตบเขยนตแลว
 จะส่งไปเมืองเซงจวจึงไปชิงเอาพมา ซองกงจงวา ความเรองนเห็นจะไม่
 พง คงคคการตั้งโตสกัดอย่างหนงเป็นแน่ พจะลาหนังสือไปในเวลาควน
 ฮวยหยงวาพยงบวยกลวจะเดินไปไม่ได้ ซองกงวา ไม่เป็นไรมี ความมา
 ฤงตวแลวกตองจาเป็น ฮวยหยงเอายามาบดให้ซองกงแลวกจต โตะสรามา
 เลยงกน ครนเวลาคา ซองกงกเอาหอสงของฝากไว้ ลาฮวยหยงออกจาก
 บ้าน ฮวยหยงให้คนใช้ตามไปส่งจนพ้นตำบลเซงฮวงแจแลวกกลับมา

ฝ่ายเลากอ ครนไปถึงบ้านกมความโกรธฮวยหยงยงนัก ตรึง-
 ตรองทจะจับซองกงให้ได้ จึงคิดวา โจรที่เราจับมา เวลาควนนคงจะกลับ
 ไปเขาจาจะให้คนไปชุ่มคอยจับเอาตัวมา อย่าให้ทันฮวยหยงรู้ จึงจะได้
 คคแล้วส่งคนใช้ประมาณสามสิบคน ไปคอยจับโจรที่ฮวยหยงชิงเอาไปที่-
 ต้นทางเขาเซงฮวงซว คนใช้กค่านับลาไปชุ่มอยู่ตามส่ง

ฝ่ายซองกงเดินมาแต่ผเตยว ขณะนนคกประมาณสองยามคนใช้
 เลากอทมาชุ่มอยู่ตามทาง เห็นซองกงเดินมากตรกนเขาจับตวโตมตเอามา
 ฤงกบอแกเลากอ ๆ ได้ทราบ ส่งให้จาซองกงไวแนมหนาแลวกาขบส่ง
 บ่าวไพร่ว่า อย่าให้พุดจาออกฮงไป จงเขยนหนังสือให้คนใช้ถือไปเมือง
 เซงจวฮง

ฝ่ายผู้รักษามืองเซงจวฮง แซโบวหยง ซองนตค เป็นพนางโบว-
 กยฮยมเทศพระเจ้าของฮยจง ไม่เกรงผู้ โตเทยวชมเหงชมชชุนนางและ
 ราชฏวเอาเงินทองอยู่เมือง ๆ เวลาควนนั้น โบวหยงงนตคออกวาราชการ

พวคนไขขอเงเลากอมาตงกเคาหงสอเขาไปสงให ผูรักษาเมืองเซงจวฮวย
 หงสอถกถอกอออกานแงความวา เลากอจวโจรรายไดกตกใจ จึงคควา
 ฮวยหยงนเมนขนนางตงฉน เหตุใดมาคบโจรชอเตยชา ทเขาเซงฮวงชว
 การอนนจะจริงเทจอยางไรก็ไมรู จะตองใหไปพงต ถาจริงก็จะไดจับตัว
 มา จึงใหหาองชน ขนนางผายททาววาทตาแหงโตวกามาบอกว เลากอ
 มีหงสอวา จับโจรทเขาเซงฮวงชวได เจาจงไปตูใหเห็นจริงจะไดเอา
 ตวมาชาระ องชนรบคาสงมาชนมา คุมททาวประมาณหาสมออกจาก
 เมืองเซงจวฮวยมาในเวลากลางคณถึงตابلเซงฮวงแเจ เลากอกก็ออกไป
 ตอนรบ เญองชนเขาไปชางในจตทโหนงแลว เลากอสงใหเอาตัวชองกง
 ออกมาถาม องชนวา เตยชานายโจรน อยาตองถามเลย เอาตัวใสเกวียน
 ไปเขียนหงสอบกไววา เตยชาเป็นคนทรายอยในตابلหนเตยก็ย แวง
 เมืองเจจวฮวยเป็นนายโจรอยเขาเซงฮวงชวจะเอาตัวสงไปเมืองเซงจว ของกง
 ไดพงกมคความวตกขงนถ ไมรูที่จะทุมเถยงอยางไร พวกบาวองชน
 กคตลากไปใสเกวียนคุมไว องชนถามเลากอวา ทานจับโจรนไดฮวยหยง
 รหรือเปลว เลากอวา ชาวเจาจับนายโจรไดในเวลากลางคณ ฮวยหยง
 ยงไมรู องชนวา ถากระนนถจับตัวฮวยหยงสงไปตวย ชาวเจามอบาย
 อยอยางหนง ทานจงจตโตะและเตรยมผู้คนชุมไว ถาฮวยหยงมาเสพสว
 ชาวเจาจะยกถวยชนเป็นสำคัญ พวกทานจงเขาจับฮวยหยงมัดไว ไปสง
 ใหผูรักษาเมืองแลวกลาวโทษวา คบพวกโจรมีความผิดเหมอนกัน เอา
 ตัวสงไปเมืองเซงจวเตยกสนความ เลากอไดพงกยนคแลววา อบายของ
 ทานนเหมอนจับเตาจับปลาในถ ถึงจะมีสมมอประการ ไคกหนไมพน
 เลากอสงใหจตโตะและสวราเตรยมไว องชนกชนมาตรงไปทบานฮวยหยง.

ฝ่ายฮวยหยง ครั้นพวกทไปส่งของกงกลับมา คิดว่าซ่งกั้งไป-
 เขาเซ่งฮวงซวแล้วกยนต์ พอลงขันไปถึง ฮวยหยงออกมาต้อนรับเชิญเข้า
 ไปข้างในจัดทโหม่งตามสมควรแล้วถามว่า ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยอะไร
 สิ่งใด อังซันบอกว่า ผู้รักษาเมืองเซ่งจวแจ้งว่า ท่านผู้ใหญ่บ้านทั้งสอง
 มีเรื่องขัดเคืองไม่ชอบกัน จึงให้ข้าพเจ้ามาว่ากล่าวไกลเกลี่ยเสียให้ตกลง-
 สองฝ่ายจะได้ทำราชการของเจ้านายสืบต่อไป เวลาอนั้นเชิญท่านไป-
 สันทนาการสำหรับพักขนนางไหพร้อมกัน ฮวยหยงได้ฟังสำคัญว่าจริง ด้วย
 อังซันเป็นขนนางฝ่ายบุ ตาแหน่งเดียวกันไม่ควรสงสัย จึงพูดว่า ซึ่งผู้รักษา
 เมืองเซ่งจวให้ให้ท่านมาบอก ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดชน พูดแล้วฮวยหยงเดิน
 ออกจากบ้านมากับอังซันด้วยกัน.

ฝ่ายเล้ากอกจัด โต๊ะและสุราพาพวกทหารไปคอยช่มอยู่ที่ โรงกวนพอ
 อังซันกับฮวยหยงมาถึง โรงทสำหรับพัก อังซันสั่งให้จัด โต๊ะและสุรามาดแล้ว
 เชิญเล้ากอกกับฮวยหยงนั่งอยู่คนละข้าง ตัวอังซันนั่งอยู่กลางหยิบถ้วยสุรา
 สั่งให้ฮวยหยงก่อนแล้วทำเป็นพูดว่า บัดนี้ท่านผู้รักษาเมืองเซ่งจวมีความ
 วิตก ให้ข้าพเจ้ามาว่ากล่าวท่านทั้งสอง อย่าให้ถือเปรียบแก่งแย่งกันต่อไป
 ถาทานเซอแล้วจงเสพสุราถวายนเสีย ฮวยหยงรับสุรามาดม จึงพูดว่า ไม่
 มีขอสาเหตุสิ่งใดกัน แต่คนนอกเล้าลือไปท่านอย่าได้เซอ อังซันรับสุราสั่ง
 ให้เล้ากอกพูดว่า ตั้งแต่นั้นไปมีอระการงานกปรกษาทหารอกันให้เกิด ถ้า
 เซอข้าพเจ้าจงเสพสุราถวายนเสีย เล้ากอกรับสุรามาดมแล้วก็ไม่พูดจาสิ่งใด
 ฮวยหยงจับถ้วยสุราส่งให้อังซันแล้วพูดว่า การททามปรามกเซอพงทุก-
 อย่างแต่เชิญท่านเสพสุราของข้าพเจ้าสักถวายนเถิด อังซันรับมาถือไว้แล้วไป
 เห็นทหารเตรียมอยู่พร้อมกันโยนถ้วยสุราขึ้นไปเป็นสำคัญ ทหารทช่มอยู่

กตรกนเขาจับฮวยหยงมัดไว้ ฮวยหยงไม่รักลอบายเสียทกมความวิตกยงนัก
 จึงพูดว่า เหตุใดมาทำดังนี้ด้วยโทษทัณฑ์สิ่งใด อิงฉินว่า ท่านคบกับ
 พวกโจรเขาเซงฮวงชวอวยงไม่ระวังหรือ ฮวยหยงว่า ข้าพเจ้าไม่ได้คบค้า
 พวกโจรผู้ใดซัดทอดถึงกเขาตัวมา อิงฉินว่า อย่าท่มเถียงเลยจะเอาตัว
 ส่งไปเมืองเซงจิวคงค้อยว่ากล่าวกันแล้วกส่งให้เขาเกี่ยวนมออก เล่มหนึ่ง—
 กับเกี่ยวนมโจรนั้นด้วยเอาฮวยหยงลงบรรทุกไว้ในเกี่ยวนม ฮวยหยงเห็น—
 หนึ่งสอทเขยนบค้อย แจงวาของกงถูกจับได้กเสียใจยงนักจึงพูดกับอิงฉิน
 ว่า ความเรื่องนไปถึงเมืองเซงจิวคงจะว่ากล่าวกันท่านจงปล่อยออกใหม่
 ความสบายข้าพเจ้าไม่คิดหนีเลยขอว่ากล่าวให้เห็นเท็จและจริงสืบไปอิงฉิน
 ได้ฟังกส่งทหารให้แกมตฮวยหยงออกนึ่งไปในเกี่ยวนม แล้วเตรียมทหาร
 ประมาณร้อยห้าสิบมเคืองคสดตราวอพร้อมทุกตัวคน อิงฉินกับเลากอ—
 อดกระบขนมมากกับทหารกุมเกี่ยวนมฮวยหยงกับชองกงออกจากตำบล—
 เซงฮวงแจเดินทางไป.

ฝ่ายเฮียนสน อองเอง แต่เทียบชื่อนายโจรเขาเซงฮวงชวอ ตั้งแต่
 ชองกงจากมาไม่ได้ข่าวคราวกมความวิตก จึงให้พวกโจรที่วางไปสืบค
 ทตำบลเซงฮวงแจว่า ชองกงจะอยู่หรือประการใด พวกโจรไปสืบข่าว
 ได้ความแล้วกรบมาแจงว่า ชองกงกับฮวยหยงนั้นถูกจับเอาตัวลงบรรทุก
 เกี่ยวนมไว้แน่นหนา บदनอิงฉิน เลากอกกับทหารประมาณร้อยห้าสิบ คม
 เกี่ยวนมเดินทางมาแต่เจลาวานนจะเอาไปส่งยงเมืองเซงจิวฮู นายโจรทั้ง—
 สามได้ฟังกปรึกษากันว่า จะทำประการใดดี จะต้องคุมไพร่พลไปข่มอยู่

ตามทางนึ่งซึ่งเอามาเสี้ยก่อน ภายหลังจึงคอยคิดต่อไป ตามนายโจรก็—
ถืออาวุธขึ้นมาคมไฟพลดงจากเขามาซุ่มอยู่ในป่าตามทาง.

ฝ่ายองชุนกับเลากอกกับทหารคุมเกวียนเดินมาถึงป่าริมเขา—
พวกทหารเห็นคนย่นแอมมออยู่โดดนไม้ในป่า ก็พากันหยุดไม่อาจเดิน
องชุนเห็นตงนกรองถามทหารว่ามสังใดหรือ พวกทหารแจ้งความคนมา
แอมอยู่ในป่าเป็นอันมาก องชุนก็ให้เลากอระวางตุเกวียนไว้แล้วกลับมา
ชุนไปส่งทหารให้แยกเป็นปีกกาไว้คอยต้านทานพวกโจร.

นายโจรทั้งสามเห็นพวกคุมเกวียนเดินมา ก็ขับไฟพลออกสะกด—
หน้าไว้ แล้วร้องตวาดว่า พวกที่จะเดินทางไปในน้เอาเงินค่าทางมาสามพัน
ตำดงจึงจะให้เกวียนไป เลากอได้ฟังตงนกรตกใจกลัว องชุนจึงขับมาเข้า
มาใกล้บอกว่ เงินไม่มีเจ้าจะทำไมกับเรา นายโจรทั้งสามก็ตรงเข้าสู้รบ
กับองชุน ๆ ทานฝีมือนายโจรไม่ได้ เกวียนจะเสียทชบมาหนทางพวกเหล่า—
นน เขาตัวรอดกลับไปตามล Cheng Shou แฉ พวกทหารเห็นองชุนหนักพากัน
รวนเวไม่เป็นอันจะสู้รบ พวกโจรเข้าไล่ฆ่าพันตะลุมบอน ทหารเลากอทาน
ไม่ได้ก็พากันหนีซุกซ่อนไป พวกโจรจับตัวเลากอได้มัดไว้แล้วนายโจร
ก็ส่งให้เขาเกวียนทั้งสองมาช่วยหยงไม่ต้องจำเขาออกจากเกวียนได้ แต่
ชองกงต้องจำไว้แน่นหนาช่วยหยงและนายโจรช่วยกันทำลายเกวียนพัน ไซ้
กฤษณาชาติแก่ชองกงออกมาแล้วนายโจรทั้งสามพาชองกงกับช่วยหยงชุน—
ไปบนเขา ชองกงก็เล่าความให้นายโจรฟังทุกประการ ช่วยหยงมีความ
วิตกกังครอบครวญาตพนองจึงพูดกับนายโจรว่า ข้าพเจียมความวิตก—
ด้วย องชุนหนีกลับไปตามล Cheng Shou จะทำอันตรายกับภรรยาและญาติ
พนองของข้าพเจ้าดอกกระมัง เอี่ยมสนว่า เวลาพรงุนข้าพเจ้าจะไปรับ

ญาติและภรรยาของท่านมาอย่าวิตกเลย ชองกิงส่งให้เอาตัวเลากออกมา
 ถามว่า เจ้ากับเรากันไม่ได้มีสาเหตุสิ่งใดกันเหตุใดจึงเชื่อภรรยาหญิงร้าย
 ให้เขียนเราจนยับเยิน ฮวยหยงเห็นจึงห้ามว่า คนเช่นนถามมันทำไม ก็
 ตรงเข้าไปเอากระบี่ฟันคอเลากอฆาตตาย แล้วผ่าเอาหัวใจออกมาดู ชองกิง
 ว่าถ้าได้หญิงร้ายภรรยาเลากออกมาฆ่าอกคนหนึ่งนั่นแหละจึงจะหายแค้น --
 อเองเองจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย เวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปเอาตัวหญิงร้าย
 นั้นมาฆ่าเอง พูดแล้วกจตโตะและสตราเลี้ยงกันเป็นทสบาย.

ฝ่ายองอินหนี ไปถึงตำบลเซงฮวงแจกเกณฑ์ทหารรักษาประตู
 หนาทเซงเทินใจแล้วเขียนหนังสือให้มา ไซ้อไปเมืองเซงจิวฮู โดยเร็ว มา
 ใช้รับหนังสือรับไปในเวลากลางคืนถึงเมืองเซงจิวฮู ก็เอาหนังสือเข้าไปให้
 ผู้รักษาเมืองรับมาฉกฉมกออกอ่านมีความว่า ฮวยหยงเป็นได้ศึกพวกโจร
 คิดกบฏจะแย่งชิงเอาตำบลเซงฮวงแจกผู้รักษาเมืองได้แจ้งแล้วตกใจ จึง
 ให้หาฉนเหม็งชุนนางฝ่ายทหารตำแหน่งทงจี่ มาถึงกส่งหนังสือองอินให้
 ดู ฉนเหม็งว่าพวกโจรกล้าหาญนักหนาข้าพเจ้าขออาสาคุมทหารไปเอง ถ้า
 แม่นจับพวกโจรเหล่านี้ไม่ได้ก็ไม่ขอกลับมาให้ท่านเห็นหน้าอีกเลย ผู้รักษา
 เมืองว่าพวกโจร ถ้าเวปมาก คิดจะแย่งชิงเอา ตำบล เซงฮวงแจก ชานักไม่ได้
 ฉนเหม็งว่า ข้าพเจ้าจะจัดหา ทหารที่เข้มแข็ง ยกไปคาวนน เห็นจะไม่เป็นไร
 แล้วลามาจัดทหารมารอขยหนง ทหารเดินเท้าสรวอยเครื่องศัสตราวุธพร้อม
 ครบมอกัน ฉนเหม็งแต่งตัวออกกระบองชนมมาคุมทหารออกจากเมืองเดินมา
 ในเวลากลางคืน ฉนเหม็งนรปรางสูงใหญ่เต็มเป็นชาวเมืองโคยี่ ผมอเข้ม-
 แข็งใจเร็ว คนเหล่านั้นนเรยกว่าเพกเล็กช่วยตรงมาเขาเซงฮวงฮว.

ฝ่ายคนใช้ทนายโจวให้ไปสืบข่าว รั้ความแลวก็กลับมาแจ้งว่า—
 ผู้รักษาเมืองเซ่งจิวฮู โหฉวนเหม็งนายทหารใหญ่ ยกกองทัพมาใกล้จะถึงเขา
 อยู่แล้ว นายโจวทงสามรู้ว่าฉวนเหม็งคุมทหารมากตกใจนั่งนิ่งแลดูตากัน
 สวดยหยังเห็นนายโจวมีความเกรงกลัวจึงพูดว่า ท่านทงสามอย่าวิตกไม่เป็นไร
 ข้าพเจ้าจะคุมไพร่พลออกไปต้านทานไว้ แลวจึงจะคิดอุบายสู้รบต่อภายหลัง
 ขอแต่ว่าข้าพเจ้าจะทำกรสงโตกให้ไพร่พลเซ่อถอกกระทำตามเถิด นายโจว
 ทงสามก็มอบอาญาสัตโหให้ สวดยหยังรับอาญาสัตโหแลวก็คุมไพร่พลลงมา
 จากเขา สวดยหยังจึงพูดว่าฉวนเหม็งคนนวมสติปัญญาและฝีมือเข้มแข็ง เรา
 อยากจะเกลยกล้อมเอามาไว้อย่าทำอันตรายให้ถึงแก่ชีวิตเลย คิดอุบายจับ
 เป็นมาให้ได้ ท่านทงบวงจงไปซัดศึกไว้ที่เชิงเขาให้น้ำไหลแลวเอากะสอบ
 ไล่ดินและกรวดทรายปิดเป็นทาบบไว้ข้างเหนืออย่าให้น้ำไหล ททาง—
 ของแคบจะชนมาบนเขานั้น ให้ซัดหลุมพลาางไว้เอาหญ้าและดินปิดปาก
 หลุมเสียใหม่ตอย่าให้ชาศกร แลวพวกเจ้าทั้งหลายจงไปซุ่มอยู่ทางสกัด
 ถาเห็นฉวนเหม็งยกทหารมาถงกตมาลอบเบนนทหลอกดวง โหฉวนเหม็งพา
 ทหารเที่ยวไล่ตามคน แม่นฉวนเหม็งไม่พบได้ความเห็นตเห็นอย ก็จะไม่โกรธ
 ด้วยเป็นคนโง่โสมมาก เห็นได้ทกไหวระตมยงเกาทัณซอกออกมาทางสกัด ถา
 ทหารฉวนเหม็งหลบลูกเกาทัณซลงไปอยู่ในคแล้ว ก็เบตทาบบปล่อยให้
 น้ำไหลทวม ทหารฉวนเหม็งไม่รูกคงตายทงสน ครนจตการเสวจแลวก็ซุ่ม
 ทหารคอยกกองทัพฉวนเหม็งอยู่

ฝ่ายฉวนเหม็งเตนกองทัพมาถงกโหตั้งค้ายพกทหารทางเขาทาง —
 ประมาณสิบค พอหายเห็นอยเมอยลาแลวก็ถมาลอบเรยทหารพร้อมอก
 จากค้ายจะชนไปบนเขา สวดยหยังเห็นก็คุมบริวารยกมา ฉวนเหม็งก็ให้ทหาร

แยกเป็นบักกานสะกดไว้ แล้วขมมาชนหน้าทวาร ฮวยหยงก็ตรงเข้าไป
 ยกมือชนคานบ คนเหม่งจึงร้องตวาดฮวยหยงว่า เจ้ากเป็นขนนางฝ่ายทหาร
 ไต่เบยหวัดเงินเดือน เจ้านายไซ้โหมาดแล้วกล้าอชยทตบลงฮวยแจ
 เหตุใดจึงมาคบกับพวกโจรคิดเป็นกบฏขนตงนเราจะมาจับเอาตัวไป ถ้ากลัว
 ความผิดก็ให้รับสารภาพโดยดจจะพ้นภัยอันตราย ฮวยหยงได้ฟังก็หวเราะ
 พดว่า เรามไต่คตกบฏประทษร้ายตอแผ่นดิน แต่เห็นว่าทตบลงฮวยแจ
 นอยุ่เป็นสุขมาไมมีเหตุการณดงไต่ เล่ากอกตก่อเหตุหาความขนแลวกไมว่า
 กลาวตามกฎหมายแกลงขมเหงกตขทำให้เราไต่คความเดอดวอน พดพราก
 จากญาติพี่น้องจึงไต่มาสานกอยทเชาน ขอทานจงไต่วากลาวไต่เห็นเท็จจริง
 กอนอย่าเพงว่นวายเลย คนเหม่งไต่ฟังกมไต่วาประการไต่ ข้บมาพาทหาร
 ไต่มาลตประดงกนเข้ามาไต่ล ฮวยหยงว่าเราเห็นท่านเป็นใหญ่กว่า จง—
 ไต่พดแต่ไต่ขต ท่านสำคัญว่าเรากลวมมอและสตบญญาหรือ คนเหม่งไต่
 ฟังกไต่กรธเอากระบองต ฮวยหยงหลบไต่กเขาสรบกันประมาณห้าสบเพลง—
 ฮวยหยงทำเป็นแพชกมาทน คนเหม่งเป็นคนใจร้อนเร็วไมรือบายกขบมา
 ไต่ตามไป ฮวยหยงเห็นดงนนจกคควา คนเหม่งนหวรจกมมอเราไมจะทำให้
 ตกใจคูกอน ถาตตตามขนมายนเขากคงถกอบายชองเวา จงเอาเกาทณช
 ยิงไปถกหมวกคนเหม่งพดตกลงแลว กขบมาชนไปบนเขา คนเหม่งเห็น
 ดงนนกตกใจไม้อาจไต่ตามไป

ขณะนเวลาจกจวนเย็นพวกโจรที่ข้บมอยุ่ชายเชานน ครนเห็น—
 ฮวยหยงมายนเขา กตมาลตและกลองขนขางทตตะวอนออกตามฮวยหยงส่ง
 คนเหม่งไต่ขนกสำคัญว่าพวกโจรคมททรรไป จะสรบกไมเห็นมมคคน ด้วย
 พวกโจรไต่มาลตแลวแอบขอนเสย ครนไต่ขนเสยมาลตและกลองอยุ่ขาง

ทัศน ก็ขบมาพาทหารมาไม่เห็นผู้คนแต่โดยนตงนนทงสทศฉนเหมงกม-
 ทหารไปดูไม่เห็นผู้ใดจนเห็นตเห็นอัยกโกธรนั้ พวกโจรที่ชุมนุมอยู่ทงสทศก
 ตรกนออกมาเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงลงไปตั้งห้าฝน พวกทหารของฉนเหมง
 เหลือกาลงที่จะตอสรบตานทานกรวนเว เหลือจวหาที่จะแอบแฝงหลบหลก--
 เกาทัณฑ์ แลเห็นในคชายเขานนไม่มนากชวณกนหนลกเกาทัณฑ์ลงไปชอน
 อยู่ในค พวกโจรบนเขาที่บัตนาอยู่นน ก็เบ็ดทำนบปล่อยให้น้ำไหลลงมา
 ทวมทหารและมาตายในคเป็นอน่มาก ทหนนาชนมาจากคพวกโจรจับไปได้
 รอยเจตสบกน มาแปดสบบมา ฉนเหมงเห็นตงนนกโกธร แต่ไม่รูทจะทำ-
 ประการใด

ขณะนนฮวยหยงกบชองกงนงเสพสุราอยู่บนเขา ฉนเหมงเห็นก
 รงดาทำทหายให้ฮวยหยงลงมาสรวกน ฮวยหยงว่าเวลานจวนมตคาลแล้ว
 พรุงนจคอยมาสรวกนใหม่ ฉนเหมงก็ไม่ฟังเทยจวหาทางจะชนไปบนเขา
 มทางเล็กขบมาชนไปตงททหายฮวยหยงชดหลมไว้ มานนตคหลมกคาล-
 ลมลง ฉนเหมงตกจากหลงมาพวกโจรก็ตรกนเขาจับฉนเหมงได้มตพาตอ
 ชนมบนเขา ฮวยหยงกเขาแกมตฉนเหมงออกไทนงเกาอจคหาเครองนงหม
 มาให้สวมได้ แลวก็คกเขาคานบ ฉนเหมงว่าท่านจับมาไดกซาเสียตาม--
 อาญา เหตุใดจึงคกเขาคานบเรวดวยข้อใด ฮวยหยงว่าพวกโจรเหล่านี้ไม่
 รุจก จึงได้จับท่านมาอย่าถือโทษเลย ขณะนนงอยู่พรอมกน ฉนเหมงถาม
 ฮวยหยงว่า คนทนงเกาอใหญ่อยู่กกลางนนคอผู้ใด ฮวยหยงบอกวว่า ข้อ
 ของกงเบนพทวาพเจ้า อยู่ตาบลดทนุเสยกยแวงเมองเจจวชู้ ทนงเคยงกนอย
 สลามคนนนขอเอยนสน ของเอง แต่เทยนชวเบนนายเขาเซงฮวงชว ฉนเหมง
 ได้ฟังกตรงไปคกเขาคานบของกง แลวเห็นททาเบนรอยขบเยน จึงถามว่า

ชาติท่านบวชตั้งนตวยเหตุตั้งโต ของกกกเลาความตงตนมมาจน ช่วยภรรยา
 เลากอไวแล้วเลากอจับตัวไปเขยนตจนยบเขนจึงเกิดความชน ฉนเหมง
 ได้ฟังก็สะตุงใจ ชาวเจ้าไม่ทราบเลย เขอพงความขางเตยวจึงพาทหาร
 มาลมตายเขนอ้นมาก นหากว่าพบท่านบุญหนักหนาชีวิตจึงไม่ตาย แล้วว่า
 ชาวเจ้าจะไปบอกกับสุรภษาเมืองเขงจวอยู่ ให้ทราบเดยก่อน ของกก-
 ษวยหยงห้ามว่า ท่านจงหยุดพักให้สบายแล้วจึงค่อยไป เขยนสนสงไหจตโตะ
 และสุราเดยงกนและทหารทงบมานนกอเฮาสูรามาดेยงอมหน้าบริบูรณไม่-
 ให้ไปเตยวขางไหน ของกกกับนายโจรทงตามและสวดยหยงกเขญฉนเหมง
 กนโตะเสพสุราแล้วฉนเหมงจะลากลับไป เขยนสนนายโจรใหญ่จึงพูดว่า
 เมอท่านมามทหารเขนอ้นมาก บตนจะกลับไปแต่เดยเดียว สุรภษาเมือง
 เขงจวชูกจะมความโกรธและสงสัย ท่านจงอยู่กับชาวเจ้าทเขานสยตอไป
 เงินทองหาใดกจะแบ่งบนกัน ซึ่งจะทำราชการดวยความลำบากนนไม่ควร
 เลย ฉนเหมงจึงพูดว่า ชาวเจ้าทำราชการอยู่ในแผ่นดินของ ท่านทงหลาย
 จะให้อยูนนไม่ได บตร ภรรยา ครอบครวของชาวเจ้ากอยู่ในเมืองเขงจวอยู่
 ถาท่านไม่ไหกลับไปทำราชการกษาเดยเกิด ออย่าเอาไวเลย สวดยหยงเห็น
 ฉนเหมงไม่ยอมเขาตวย จึงพูดกับฉนเหมงว่า เมอท่านไม่สมครอยู่ตวย
 กนก็ตามใจแต่เดยวนยงเห็นตเห็นอยออนลา อีสามวอนจึงค่อยไป พุด
 แล้วกวชอนไหกนโตะเสพสุราจนเจตาคา ฉนเหมงมนเมากจตทองนอนแล้ว
 เขยนสนนายโจรจึงปรกษากนว่า จะคิดประการใดตจจะไดตฉนเหมงไว
 ทน ของกกว่าเรามอบายอยู่อย่างหนง คิดตตทางฉนเหมงเดยไม่ไหกลับ
 เขาเมืองไคแล้วเราพุดจาเกตยกลอม ฉนเหมงกจะตองยอมอยู่เอง นายโจร

ทงสามกับช่วยหยงโตพังกเห็นชอบ ของกงจงจัดหาโจรคนหนึ่งหน้าตา
 คล้ายคลึงกับคนเหมงมาแล้ว เขาเครื่องแต่งตัวของคนเหมงเข้าสวมใส่
 ของกงกระซิบบอกความลับให้ไปกับเขียนสุน อองเองคุมทหารรวมกัน
 ประมาณร้อยห้าสิบยกไปเวลากลางคน ถึงเมืองเชิงจวกตรงเขาคัดประตู
 กำแพงเมืองชาวพนมุคนตายเป็นอันมาก แล้วเอาไฟจุดเรือนราษฎรชาว
 เมืองชนบทหลายแห่ง คนทงปวงเห็นกแตกตนกนุญวาย ผู้รักษาเมือง
 เชิงจวกตกใจ ส่งให้ทหารปิดประตูกำแพงเมืองรักษาหน้าทเชิงเทนไว้—
 แนนหนา แล้วผู้รักษาเมืองกับทหารกชนไปตุนกำแพง แสงไฟไหม้
 บ้านเรือนสว่าง เห็นคนเหมงคุมพวกโจรเข้าฆ่าพนมราษฎรล้มตาย สำคัญ
 ว่าคนเหมงคบคิดกับโจรมาตเมืองเชิงจวกโกกรยิ่งขึ้น ร้องส่งทหารว่า
 คนเหมงคิดกบฏพาพวกโจรมาตเมืองจะรับเอาบุตร ภรรยา ครอบครัวยไป
 เราช่วยกันระวางหน้าทไวอย่าให้คนเหมงกับพวกโจรตีเข้ามาได้ ทหารใน
 เมืองกเอาเกาทัณฑ์เครื่องศัสตราวุธยิงพุ่งลงไป ถูกพวกโจรทนไม่ไดก็
 ชวนกันกลับมาตามคำสั่งเขา ผู้รักษาเมืองเชิงจวกมีความโกรธคนเหมง
 ยิ่งนัก ส่งให้ทหารไปจับบุตรภรรยา ญาติพี่น้องของคนเหมงมาฆ่าเสียใน
 เวลากลางคนทงสน

ฝ่ายคนเหมงเมาสรานอนหลับจนสว่าง ครนตชนจงบอกกับ—
 ของกงและนายโจรว่า ชาวเขาจะลาท่านไปก่อน จงขอเครื่องสำหรับตัว
 กับมาของชาวเขามาเถิด ของกงพุดกับนายโจรว่า เชิญท่านกินโต๊ะเสปสรา
 เสียก่อนจึงค่อยไป กงจัดหาส่งของมาเลี้ยงคนเหมง แล้วเอาเครื่องสำหรับ
 ตัวกับมามาให้ คนเหมงกชนมาลงจากเขาเชิงจวกชั่วเดินทางไปครู่หนึ่ง—

เห็นควันไฟพุ่งชนตรงเมืองเชิงจิวอยู่กุดตงสัย รีบเดินทางไปเห็นเรือนนอก
เมืองไฟไหมสน ผู้คนตายเกลื่อนกลาดตกใจรีบมาไปถึงประตูเมืองร้องเรียก
ให้ทหารทอดสะพาน

ขณะนั้นผู้รักษาเมืองอยู่บนเชิงเทิน เห็นฉนเหมงมากรองดาวาฮาย
หน้าไม่ฮาย ยังจะมาเรียกให้เปิดประตูบอกหรือ เวลาคนนมงคบคดกับ
พวกโจรมาตเมืองเชิงจิว ซ้ำคนตายแล้วเอาไฟเผาบ้านเรือนเสียสน ทำให้
ราษฎรได้รับความเดือดร้อนนัก จะบอกเข้าไปในเมืองหลวงให้มาจับสืบพัน
เสียสักรอยทอนจึงจะหายแค้น ฉนเหมงได้ฟังกตกใจจึงพูดว่า ตอซาพเจาน
พวกโจรจับไปไว้บนเขา เดชะบุญไม่ตายจึงได้กลับมา ผู้รักษาเมืองว่า—
เจ้าคุมทหารไปหารอยถึงจะตายและโจรจับไปได้คงจะเหลือกลับมาบ้าง —
นักไมมผู้ ไตมาแต่สตกคนหนงเราไม่เชื่อเลย เวลาคนนงได้เห็นแกตาทเดยว
พวกโจรจากไตทุกคน เจ้าจะรับบุตรภรรยาครบคร้วไปหรือ เราให้ทหาร
ฆ่าเสียสนแล้ว ยังแต่ตอเจากจะจับมาฆ่าเสียเหมือนกัน พูดแล้วจึงให้ทหาร
เอาครษะบุตรภรรยาของฉนเหมงออกมาให้ดู ฉนเหมงเห็นครษะบุตรภรรยา
ญาติพี่น้องก็เสียใจ ทหารบนเชิงเทินเอาเกาทถนขยงขนาบลงไป ฉนเหมง
ทนไม่ไดกถอยห่างออกมา คิดว่าผู้ ไตหนอช่างทากบเวาถงเพียงนี้ ให้ผู้รักษา
เมืองชาวบุตรภรรยา ญาติพี่น้องเราเสียสน จะอยู่ไปทำไมตายเสียดถว คิด
แล้วกถมหน้าหนหลังกลบตด้วยความเสียใจ

ฝ่ายชองกุงกบชวยหยงและนายโจรทั้งสามกชวณกันลงจากเขา —
ตามมาพบฉนเหมงเดินกลับมาหน้าตาไม่สสบาย ชองกุงกรอถามฉนเหมง
ว่า ทำไมท่านไม่ไปเมืองเชิงจิวอยู่ จะไปข้างไหน ฉนเหมงได้ฟังก็โอะฮั่น

ยังนึกงตอบว่า ผู้ใดช่างแปลงตัวเป็นเราเอาไฟเผาเมืองเชิงจิวส์ฆาธาฏ
 ลมตายเบื่อนันมาก แลวมหน้าชาโหบตรภรรยาญาติเราตายด้วย ถ้าได้ตัว
 ฆาเสยจงจะหายแค้น ของกงวอายาโกรธเลยชาพเจวมความอยสูงหนง
 ครนจะพุดทนกไมควร เชิญท่านไปเขาเถตจงจะเล่าให้ฟัง ฉนเหมงเสยไม
 ไคกตองไปกับชองกงและนายโจรเหล่านน ครนถบนชากเชิญให้ฉนเหมง
 หนงแลวชองกงสวดยหยงนายโจรต่างกพากนคกเขาคานบพุดว่า ท่านจงกวน
 อย่าถอโทษเลย เวลาวานนพวกชาพเจวมชวนท่านให้อยู่ดวยกนทเขา
 ท่านกไมยอม จึงไคคตอบายให้พวกโจรแปลงตัวเหมอนท่าน กับเฮยนสน
 ของเองคุมทหารไปเมืองเชิงจิว เอาไฟเผาบ้านเรือนทาทจะเชารบบตร
 ภรรยาญาติของท่านปรารถนจะบ้องกนไมให้ท่านเข้าเมืองจะได้มาอยู่ดวย
 กนพวกชาพเจวมความผิดมาก ท่านอย่าไคถอโทษเลย

ฉนเหมงได้ฟังก็โกรธยงนถ คิดจะตอดกตวคนเดยวทไหนจะสุได้
 ฉนเหมงนถนไดวว่า ชงชองกงคณนดาวบนพาจตลงมาเถต บรรดาพวก
 ทมผมอเขมแวงกตองอนนอมยอมเบนพวกพองชองกงทงสน ครนเราจะ
 ชตชนไมยอมกไมควร จึงพุดว่า ชงท่านทงหลายเมตตจะให้ชาพเจวมอยู่ดวย
 พระคณเบนทชง แต่ชาพเจวมความอาดยถบตรภรรยาญาติพนองมาพลอย
 ตายดวยเสยสน ไมความสบายใจเลย ชองกงจงตอบว่า ถ้าไมคคการ
 อยางนทไหนท่านจะยอมอยู่ดวยกน ท่านมความอาดยถบทรยานนไมเบนไร
 สวดยหยงได้พุดไว้ว่า มนองสาวอยคนหนงจะยกให้เป็นภรรยาของท่าน
 ชาพเจวมจตการไว้พรอมแลวท่านอย่าเสยใจไปนถเลย ฉนเหมงได้ฟังชองกง
 ถบคณเหล่านนวากลาวกยอมเบนพวกพอง ลกชนเชิญชองกงนงทใหญ่สคน
 สวณตวณนถนงเบนลาดบ จตโตะและสุรามาลेยงกนอมหน้าสวราญ นายโจร

ทั้งสามปรึกษากับบ๋องก้งจะยกไพร่พลไปติดตามล Cheng Hwang แฉ ฉันทเหม็งได้ฟัง
 จึงพูดว่าขงท่านจะยกไปติดตามล Cheng Hwang นั้นตกหนักงานข้าพเจ้าเอง จะไป
 วกกลางห้องชนมาเข้าเป็นพวกพ้อง กับบุตรภรรยาญาติของสวนหยงนั้น
 กจะรวมเอามาด้วยแล้วจะจับภรรยาเล่ากอมารักษาแก้แค้นให้จงได้ บ๋องก้ง
 ได้ฟังกยหนดพูดว่า ท่านอาสาไปก็คงสำเร็จความปรารถนา ครนกินโต๊ะ
 เสพสุราจนคาศ่างคนก็ไปนอน ครนรุ่งชนเขาฉันทเหม็งแต่งตัวชนมาถอฮาวอ
 สำหรับมอดลงมาจากเขาตรงไปติดตามล Cheng Hwang

ฝ่ายองชนตั้งแถมหนังสือบอกไปเมืองเซงจิวฮู่แล้ว กจัดทหารรักษา
 หน้าที่เซงเทินไว้มั่นคงให้มาไซ้ไปสืบตว่าจะมีผู้ โดยกกองทัพมาช่วยบ้างก็
 ไม่ได้ข่าวคราว องชนมีความวิตกเวลานั้นพอฉันทเหม็งไปถึงจึงเรียกให้
 ทหารเบตประตูเมือง ทหารก็ไปแจ้งกับองชนว่า ฉันทเหม็งนายทหารใหญ่
 ชมาถอฮาวอมาเรียกให้เบตประตูบ องชนได้ฟังก็ไปตเห็นฉันทเหม็งครสอน
 เพลงฮาวอชมามาแต่ผู้เดียวก็ให้ทหารเบตประตูบองชนเชิญฉันทเหม็งเข้าไป
 ชางในเจดที่โห่งสมควรแล้วถามว่า ท่านมาด้วยอะไรสิ่งใด ฉันทเหม็งก็
 เล่าความชงยกกองทัพมาสู้พวกโจรไม่ได้ แล้วบอกว่าบรรดาคนทนมมอ—
 เขมแซงในแผ่นดินยอมเป็นพวกพอดชองก้งทงสนตวเวากยอมเป็นพวกเดียว
 กับชองก้งตวของเจานนบุตรภรรยาจะไม่จะอยู่ให้ชนนางก้งฉันทเหม็งทัวไม
 ไปเขาเป็นพวกพ้องชองก้งแล้วกคงสบายมตกว่าท้าวราชการหรือ องชน
 ได้ฟังกยหนดจึงตอบว่า ถ้าท่านไปอยู่ที่ไหนข้าพเจ้าก็จะไปด้วย บตนชองก้ง
 อยู่ที่ไหน ฉันทเหม็งทอเวระพูดว่า ทเจ้าเอาตัวไปบรรทุกแถวชนเขนหนังสือ
 บกใจว่า เคยชಾಯิตาบลบ้านหนเสยกยแซวงเมืองเจจิวฮู่คนนนแหละคอ
 ชองก้ง เคยฉวนไปอยู่เขาเซงฮวงชว องชนว่าคนนนหรือชองก้งข้าพเจ้าไม่รู้

ถ้าทราบแล้วคงจะปล่อยเสีย เพราะเขอล่ากอบชวดเกือบจะไม่รอดกลับมาได้
แล้วกจกหาโต๊ะและศรามาเลี้ยงฉนเหมงเป็นอนต

ฝ่ายชองกง ครนฉนเหมงไปแล้ว ก็ให้เขียนสุนกบอองเองนายโจร
คุมทหารตามมาทางหนง ชองกงกับช่วยหยงคุมไพร่พลมาทางหนงตรงไป
ตำบลเซงฮวงแจพรอมกัน ทหารรักษาหนาทกเขาไปแจงกับชองฉนฉว
พวกโจรคุมไพร่พลแยกออกมาคนละทางถึงตำบลเซงฮวงแจแล้ว ฉนเหมง
กกงฉนโตฟังกออกไปตู่เห็นชองกงยกมากมความยนต์ เบตประตุรับ—
ชองกง ช่วยหยง เขียนสุน อองเองเข้าไปในเมืองชองกงประกาศสั่งพวกโจร
ทงปวงว่า อย่าได้ทำอนตร้ายแก่พวกราชฎรชาบ้านแล้วให้ไปจับบุตร
ภรรยาเลากอรีบเขาทรพยสงของบรทุกแถวไปให้ฉน แล้วชองกงกับ
ฉนเหมง อองฉน กนงสนทนานกน้อย พวกโจรเหล่านันตรงไปจับญาติของ—
เลากอฆ่าเสียแล้ว เกบเขาทรพยสงของ แต่ภรรยาเลากอนนอองเองนายโจร
คิดจะเอาไปเลี้ยงเป็นภรรยาจึงส่งให้พวกโจรรีบมาด้วย ช่วยหยงก็ไปรับญาติ
และภรรยาเกบรวบรวมทรพยสงของไว้พรอม ชองกงชวฉนกับฉนเหมง
ช่วยหยงนายโจรสองคนนคมสังของออกจากตำบลเซงฮวงแจตรงมาถึงเขา
ชองกงส่งให้จกตองใหญ่ตพนองและภรรยาช่วยหยงอ้อยแล้ว ฉนเหมงและ
อองฉนอ้อยตวยกัน ชองกงจงพุดกบอองเองว่า ภรรยาเลากอนเป็นหญิงชว
เลี้ยงไปทำไม จงเอาตัวมาให้พตามไถดกอน อองเองก็ไปพาภรรยาเลากอมา
หญิงภรรยาเลากอมากรองขอชวด ชองกงถามหญิงฉนฉว เตมเจ้าบอกว่า
เป็นภรรยาของเลากอ จึงได้ขอไว้ปล่อยให้ไปแต่โดยดี เรากได้บอกแล้วว่า
ไม่ได้อ้อยทเขาเป็นคนเมองแจจวชู้ เจานยชมรูอ้อยทงฉน ยังกลับไปบอก

เล่ากอสามาว่า เราเป็นโจรจับไปเชยนต์จนยับเยิน ใจของเจ้านชโจรทายน
จะแก่งฆาคนเสียทงเป็นหรือ

เชยนต์ได้ฟังจึงพูดว่า ทญิงเชยนต์ถามทำไม ก็ตรงเข้าไป
เอากระบพนกรรยาเล่ากอสามาสองทอนตาย อองเองเห็นตงนนัก โกรธ
ชกกระบออกจะเอาตอสกกับเชยนต์ ชองกกับคนเหล่านนทามปราบ
แล้วพูดว่า จะเลยทญิงเชยนต์ทำไมไม่ต้องการจงหาทอนเอาใหม่เถิด
อองเองได้ฟังชองกกับพนองวากลวาทายโกรธ จดโตะและสรามมาเลยงกน
อียทเขาเชงฮวงชวได้สามสเวลา ครนรุ่งเช้าชนเป็นวงนต ชองกกับชองชน
กจกให้อองเองกับเตเตียนชวเป็นเถาแกชอนองสาวฮวยหยงไหฉนเหม็ง -
อียกนเป็นสตามกรรยากนสืบไป การตงเตกเรยบรอยเป็นปกตต เชยนต์
กตงไหพวกโจรไปสบทเมืองเชงจวฮูว่าจะมเหตุการณตงโตบ้าง พวกโจร
สืบได้ความแล้วกลบมาแจ้งว่ามรทษาเมืองเชงจวฮู มหนงสบอกเข้าไป-
เมืองหลวงว่า ฮวยหยง ฉนเหม็ง อิงชนคบพวกโจรเขาเชงฮวงชวเป็นกบฏ
กตงทพเมืองหลวงจะมปราบปรามเสียในเร็ว ๆ น นายโจรทงสตามกบ
ฮวยหยง ฉนเหม็ง อิงชนได้ฟังกพูดว่าททางชองเรานทไหนจะตันทาน
พวกททหารหลวงได้ชองกงว่าเรามอบายอียสหนง ไม่แจ้งว่าทานทงปวง
จะเห็นประการใดคนเหล่านนจถามว่า ทานมอบายอย่างไร ชองกบอกว่า
ชางทตเห็นอมส่านกชยู่แห่งหนงขอเขาเนยชวเปาะ ททางกว้างใหญ่ประมาณ
ได้แปดรอยล ตรงกลางมเมืองเรยกว่า อวนจอเสีย ทาเลทชยภมตเตยวไก
ทเรยกว่า ทกเตียนอองไปตงเกลยกลอมได้ไฟรวผลประมาณหพนรทษา
ตวลนนอชยู่ ถาพวกเราพากนไปเขาชยู่เสียทนนกไมมผู้ใดทอนตรายได้
ฉนเหม็งจงตอบว่า ถาไปอชยู่ได้กตนทหนว แต่กหลวงไมมผู้ชกนนำเข้าไป

ถ้าทราบแล้วคงจะปล่อยเสีย เพราะเชื่อกันว่าชวดเกือบจะไม่รอดกลับมาได้
แล้วก็จกหาโต๊ะและสุรามาเลี้ยงฉนเหมงเป็นอนัต

ฝ่ายของกง ครนฉนเหมงไปแล้ว ก็ให้เขียนสนทกับตนเองนายโจร
คุมทหารตามมาทางหนง ของกงกับฮวยหยงคุมไพร่พลมาทางหนงตรงไป
ตำบลเซงฮวงแจพร้อมกัน ทหารรักษาหนาทกเขาไปแจ้งกับของฉนว่า
พวกโจรคุมไพร่พลแยกออกมาคนละทางถึงตำบลเซงฮวงแจแล้ว ฉนเหมง
ก็องฉนโตพงก็ออกไปดูเห็นของกงยกมากมความยินดี เปิดประตูรับ—
ของกง ฮวยหยง ึ่งเขียนสน ทงเองเข้าไปในเมืองของกงประกาศสั่งพวกโจร
ทงปวงว่า อย่าได้ทำอันตรายแก่พวกราษฎรชาวบ้านแล้วให้ไปจับบตร
ภรรยาเลากอรับเขาทรพยสงของบวรทุกเกวียนไปให้ฉน แล้วของกงกับ
ฉนเหมง ึ่งฉน กนงสนทนานกันอยู่ พวกโจรเหล่านนตรงไปจับญาติของ—
เลากอฆ่าเสียแล้ว เกบเขาทรพยสงของ แต่ภรรยาเลากอนนเองเองนายโจร
คิดจะเอาไปเลี้ยงเป็นภรรยาจึงสั่งให้พวกโจรรับมาด้วย ฮวยหยงก็ไปรับญาติ
และภรรยาเกบรวบรวมทรพยสงของไว้พร้อม ของกงฉนองฉนกับฉนเหมง
ฮวยหยงนายโจรสองคนนคนมสังของออกจากตำบลเซงฮวงแจตรงมาถึงเขา
ของกงสั่งให้จกห้องใหญ่ตพนองและภรรยาฮวยหยงอยู่แล้ว ฉนเหมงและ
องฉนอยู่ด้วยกัน ของกงจึงพุดกับตนเองว่า ภรรยาเลากอนเป็นหญิงชว
เลี้ยงไปทำไม จึงเอาตัวมาให้พถามไถ่ก่อน ึ่งเองก็ไปพาภรรยาเลากอมา
หญิงภรรยาเลากอมารองชชชวด ของกงถามหญิงนนวนว่า เตมเจ้าบอกว
เป็นภรรยาของเลากอ จึงได้ขอไว้ปล่อยให้ไปแต่โดยดี เรากก็ได้บอกแล้วว่า
ไม่ได้ขยทเขาเป็นคนเมืองเจจวชู้ เจานยธมรอุยทงฉน ยังกลับไปบอก

เลากอสามว่า เราเป็นโจรจับไปเขยจนตจนยับเขย ใจของเจ้านางกระไร
จะแกลงฆาคนเสียหงเป็นหรือ

เขยจนตจนได้ฟังจึงพูดว่า หลึงเขนนถามมันทำไม ก็ตรงเข้าไป
เอากระบพนภรรยาเลากอตวขาดสองทอนตาย อองเองเห็นตงนนัก โกรธ
ชกกระบออกจะเขาคอศกกับเขยจนต จนองกงกับคนเหล่านนทห้ามปราบ
แล้วพูดว่า จะเลยงหลึงเขนนไวทำไมไม่ต้องการจงหาทอนเอาใหม่เกิด
อองเองได้ฟังชองกงกับพนองวากล่าวกหายโกรธ จดโตะและสรามมาเลยงกัน
อยทเขาเซงชวงชวโตตามตเวลา ครนรงเขาชนเบนวนต ชองกงกับองชน
กจตใหอองเองกับเตเตยนชวเป็นเถาแกชอนองสาวชวยหยงไหฉนเหมง —
อยกนเป็นตามภรรยาคนสืบไป การตงโคกเรยบรอยเป็นปกตต เขยจนต
กตงใหพวกโจรไปสบทเหมองเซงจวชวจะมเหตุการณตงโตบ้าง พวกโจร
สบโตความแล้วกลบมาแจงวามรักษาเหมองเซงจวชว มหนงสบอกเข้าไป—
เหมองหลวงวว่า ชวยหยง ฉนเหมง องชนคบพวกโจรเขาเซงชวงชวเป็นกบฏ
กองทัพเหมองหลวงจะมาปราบปรามเสียในเร็ว ๆ น นายโจรตงตามกับ
ชวยหยง ฉนเหมง องชนได้ฟังกพูดวาททางชองเรานทไทนจะต่านทาน
พวกทหารหลวงโตชองกงวาวามอบายอยสูงหนง ไม่แจงวาทานทงปวง
จะเห็นประการโตคนเหล่านนจถามวว่า ทานมอบายอย่างไร ชองกงบอกว
ชางทศเหนอมส่วนกอยแห่งหนงขอเขาเนยชวเปาะ ททางกว่างใหญ่ประมาณ
โตแปดรอยล ตรงกลางมเหมองเรยกวว่า องนจขอเสีย ทาเลทชยกมตเตยวโก
ทเรยกวว่า ทกเตยนองไปตงเกลยกลอมโตไฟว์พลประมาณทพนรักษา
ตามคณนอย ถ้าพวกเรापากันไปเขาอยเสียทนนักไมมผู้ โตทำอนตรายได้
ฉนเหมงจงตอบวว่า ถ้าไปอยโตกคณกหนา แต่กลวว่าไมมผู้ชกนำเข้าไป

ของกงโตฟังกหวเราะ จึงเล้าความเต็มซงเตยวโก่แย่งเอาเพชรพลอยทรัพย์
 สงของเนยสเกยคให้พังตงแตตต จนเตยวโก่หนีไปอยู่เขาเนยซัวเปาะ ใช้ให้
 เล้าตงเซยหนงสอกบทองมาให้ และเพราะทองค่านนจิงได้ฆ่านางเงยม—
 ผอเสยะตาย ฉนเหมงโตฟังมีความยันทนกว่า ท่านได้อุปถัมภ์เตยวโก่มี
 บุญคุณต่อกันมากไม่ต้องหาผู้ใดชักนำแล้ว บदनการรอนมาถึงพวกเราตอง
 ไปเสียโดยเร็วเถิด พตกนตงนนตางคนกเกบรวบรวมทรัพย์สงของลงบรวทก
 เกวียนไ้วพร้อม ของกงจงถามพวกโจรทงปวงว่า ผู้ใดจะสมัครไปด้วย
 กให้ตระเตรียมสงของไ้ว ที่ไม่สมัครไปก็ให้เงนทำทหนักนมิได้ชตชน ครน
 รวบรวมจตการพร้อมกเอาไฟเผาเซงฮองชวทอยเสยสน แลวกจตพวกไฟ
 พลปลอมเบ้นทหารออกไปปราบโจรที่เขาเนยซัวเปาะ ของกงกบฮวยหยง
 เบ้นกงหน่า ฉนเหมง ฮงชนเบ้นกงกลาง เอยนสน ฮองเอง แต่เทยนชว
 เบ้นกงหลังยกออกจากเขาเซงฮองชว ครนเดินทางไปได้ประมาณสิบวัน
 บรรดาหัวเมืองรายทางเห็นกสำคัญว่าทหารหลวง หัวเมืองทงปวงไม่ได้ไต่
 ถามปล้อยให้เดินทางไปโดยสะดวกพน้เขตแดนเมืองเซ็งจิวฮู ไปหลายวัน —
 ถึงตาบสหนงมเขาสูงใหญ่อยู่สองข้างตรงกนมหางอย่กลางเรยกว่าเขาตย—
 เอยชว ของกงกบฮวยหยงเห็นท่าทางชอบกลกขบมารบเขาไปดู เห็นโจร
 พวกหนงประมาณร้อยเคษ ตัวนายถอทวนชมานั่งทมแดงย่นอย่ข้างเขา
 นายโจรนรองตวาดว่าเวลาวนตอสู ให้เห็นแพชนะกัน โจรพวกหนงน
 สวมใส่เสื้อกางเกงขาว ตัวนายถอทวนชมาออกมาจากเขาข้างหนงเขาตอสู
 กันหลายสิบเพลงยังไม่แพชนะกัน ปลายทวนทงสองนนมขอเขาเกยวกันอย
 นายโจรทงสองกระซากจนสนแรงกไม่ออก ของกงกบฮวยหยงย่นตนายโจร
 ทงสองตอสูกนผมอเซมเซมทงสองผาย แต่ปลายทวนเกยวกันอย่หาออกไม่

ฮวยหยงก็เอาเกณฑชยงมากลางไปทวนก้หลดจากกั้น บรวดาพวกโจรทยน
 อย่สองข้างนนเห็นกรองสรเร็วญวว่า ผมอเขมแซงกว่านายโจรทงสองขน
 ไปอีก นายโจรทงสองก้หยดตอสุดขบมาเขามาถามว่า ทานทยงลกเกาณฑช
 นนชอไร ฮวยหยงวณคนนพรองเวาเป็นชาวเมืองเจจวฮี่ แซชอง ชองก
 คนทงปวงเรยกวากบสโหวชองกงเหมงเป็นชนนางตาแทนทชองอะชิตัว
 เวาณชาวเมืองเจจวฮี่ แซชอน ชอหยง ชาวบ้านเรยกวาละยวลกงเป็น
 ชนนางผายมู ชงเกาณฑชทนนเวาขงเอง นายโจรทงสองโดยนออกชอชองก
 กงจากมากกเขาคานบแลวพดวว่า ข้าพเจาโดยนชอเสยงท่านปรากฎมา
 ชานาน วณนบุญชองข้าพเจามาพบทานมความยนตนก ชองกถามนายโจร
 ทดวมใสเสอทางเกงแดงนนว่าชอไร เหตุใดจึงมาตอสูกัน นายโจรทได้
 เสอทางเกงแดงนนแจ้งวว่า ข้าพเจาแซลชอ ชอชวง ชาวเมืองท่าจว อยาก
 ผกเพลงทวนไห้เหมือนลไม้ครงแผ่นดินสามกก คนทงปวงจึงเรยกวว่า—
 เซยวอนโหวเขาเครื่องยามาขายทชวตงกชาตทนกลบไปบ้านไม้ได้ จึงมา—
 อาศยอยุณ เขาณ เกลขกกลมได้พวกพองคอยตปลนเลยงชวตมา เวลาวัน
 ถอนทานผ นมาแยงชงเขาตยเซยชว ข้าพเจากแบ่งบนไห้อาศยอยุเขาทง
 ทานผนไม่ยอม จะแยงวากลาวเสยทงสองข้าง จึงได้ตอสูกันมาเป็นหลายวัน
 แลวยงไม่แพชนะกัน ชองกถามนายโจรทได้เสอชวว่าทานผนมาแต่ไหน
 แซไร ชอใด จึงบอกไห้ทราบ นายโจรทแจ้งความวว่าข้าพเจาแซกวย ชอเสยง
 ชาวเมืองไซชวณ เมออยทบ้านชอมหิตเพลงทวนจะไห้เหมือนชยนกยครง
 แผ่นดินถง คนทงนนเรยกวว่า ไชยนกยข้าพเจาเขาเรอบรรทุกพลอยไปเทยว
 ชาย เรอถุกคณชาวชองเสยหายสนกกลับไปบ้านไม้ได้ เขาเลาเลอวาทนม
 นายโจรทหนง เพลงทวนคสองแคลวผมอเขมแซงเทยวตปลนแยงชงอยู่—

เบนนตย ชาวจ้างงพาพวกพ้องมาแย่งชิงเอาเขาเซานเบนทาศย นายโจว
 ไม่ยอมได้ทำการต่อสู้กันมาเป็นหลายวันได้มาพบท่านทั้งสองชาวจ้างงความ
 ยนต์นถ ของก้งจ้งพตวาทานอย่าต่อสู้กันออกไปเลย เราจะว่ากล่าวให้
 กันเสียทั้งสองฝ่ายล่อชวงกับกวยเส่งนายโจวจึงตอบว่า ท่านว่ากล่าวสิ่งใด
 ไม่ขอชตชนจะทำตามทงสน แต่บตนทานทงสองจะไปข้างไหน ของก้งเล่า—
 ความเต็มให้นายโจวทั้งสองฟังทุกประการ พอพวกทคมเกวยนทรพยสังของ
 ครอบครวเดินตามมาทน ล่อชวง กวยเส่งกเชญชองก้งกับพวกพ้องไปหยุด
 พกชยบนเขา แลวกจตโตะและสุรามาเลี้ยงกันเป็นอนค ของก้งกชว
 ล่อชวงกวยเส่งเข้าสมัครพรรคพวกไปอยู่กับเตยวโก่ ณ เขาเนยชวเปาะ—
 ดวยกนล่อชวง กวยเส่งกชอมพตจาปรกษากันแน่นอนแลวคางอยทเขา—
 ตยเอยชวสองวัน

ครนรงชนเขาล่อชวง กวยเส่งเกบรวบรวมทรพยสังของและ
 ครอบครวเตรยมไว ของก้งจ้งพตกบพวกเหล่านนว่า ถ้าเรายกไปพร้อมกัน
 ผคนคมาก กคจว่าพวกเขาเนยชวเปาะไม่รู้ แลวยกไฟรพลออกมาสรบภจะ
 ไมต ตวพกบเอยนสนจะคมไฟรตกลกนอยไปบอกให้เตยวโก่กรกอน แลว
 พวกเจ้าจตเป็นสามพวกเดินตามไปจ้งจะไม่เป็นอันตราย พวกเหล่านนได้ฟัง
 กเห็นชอบดวย ของก้งกบเอยนสนกชนมาคมไฟรประมาณสามคบคนเดิน
 ทางลวงหน้าไปก่อน ประมาณครึ่งวันเห็นมโรงชายสุราแห่งหนง ของก้ง
 กบเอยนสนกชวกันเข้าไปในโรงเห็นชชายชหนงนงกน โตะเสพสุรายอยู่แต่
 ชยเดยว เจ้าชองโรงกเชญพวกชองก้งเขาไป จตหาสังชองและสุรามาพวม
 พวกชองก้งมมากทจะนงไม่พอกน เจ้าชองจ้งบอกแก่ชชายทมาเสพสุรายอยู่
 กอนว่า บตนมชกมามากชอเปลยชโตะใหญ่ให้พวกโน้นเถต ท่านคนเดยว

โต๊ะเล็กก็ได้ ขายนนตอบว่า เรานงอยก่อนต้องเปลี่ยนโต๊ะด้วยหรือ เห็นมา
คนเดียวกตถกแต่เจ้าแผ่นดินเรายังไม่กลัว ถ้าเมื่อนว่าสองคนมานนแหละ—
เราจึงจะยอมเปลี่ยนโต๊ะให้ ถ้านอกนนแล้วเราไม่กลัวผู้ใดอย่ามาว่ากล่าว
ให้รำไรเลย

เอียนสนไตพังกโกรจะเซาตชายมุนน ชองกงห้ามไว้ แล้วถาม
ขายนนว่า ขงทานพูดว่าไม่เกรงกลัวผู้ใด แต่กลัวอยู่สองคนนนอยทไหนด
แซ่ใด จึงบอกให้ทราบ ขายนนตอบว่า ทซาพเจ้าเกรงกลัวนบถ คือเป็น
เชอวงศ์ขงเจ้าแผ่นดินองคกอนอยเมืองเจิว ตำบลเซงโกกุน แซ่ซา ชองจิน
เรียกวาเซียวชวณสอง ซาตวกวหนง อิกคนหนงแซ่ชอง ชองกง คน
เหล่านนเรียกวา กิบสิโหว ชองกงเหม็ง ซาเมืองเซงจิ๋ว ตำบลหุนเตียกั๋ว
สองคนนเราเกรงกลัวน

ชองกงไตพังกหวเราะแล้วถามขายนนว่า ท่านได้พบปะสองคนน
ทไหนด ขายนนบอควา เมอซาพเจ้าไปอยุทบ้านซาจนสามสเดือนมา จนบคน
สามบ แต่ชองกงนนขงหารจกไม ชองกงจึงถามวาทานอยากรูจักชองกง
หรือ ชองเซงวานไหซาพเจ้าถอหนงสอมาเที่ยวตามทานกหนานแล้วกไมพบ
ชองกงไตพังกยนตจึงเดินเข้าไปไถ่พุดว่า หนทางกไกลหลายพนล บัญ
ชกนามาไพบกน เรานแล้วคอชองกง ขายนนไตพังกคกเซาลงคานบแล้วว
ถาซาอกสกกหนอยกไมพบ จะตองเดินทางไปบ้านขงไทกั้งเหนอยเปล้า—
ชองกงกจบบมอขายนนมาถามวาทานเรามอระเหตุการณสังใดหรือ ตว
ทานแซ่ใดจึงบอกให้ทราบเถต ขายนนวซาพเจ้าแซ่เจยะชอยง เป็นชาว
เมืองไตเมงชตงบอนเบยหาเสยงชวต บรรดาคนเหล่านนเรียกซาพเจ้าว

เจี๋ยเจียงกุน เวลาวันหนึ่งไปเล่นเบยอียทบอนเกิดวาทกนชน ชาวเจาต
 คนตายจึงไดหนีไปอาศัยอียทบอนชาวจีนแล้วโดยนชาวเลาดอง ขอเสยงทาน
 อยู่เนอง ๆ ชาวเจาจึงลาชาจีนไปหาที่บ้าน พบชองเซงนองทานเซยง
 หนึ่งสอฝากมาว่า ถ้าพบทานที่บ้านขงไท่กังกไทรบกลับไปโดยเร็ว

ชองกิงไตพงตงนงกมความสงสย จึงถามเจี๋ยยงว่าเจ้าไปอียท
 บอนกวนไดพบบิดาบางหรือไม เจี๋ยยงว่าชาวเจาค้างอียทบอนทานคนหนึ่ง
 มิได้พบกมบิดาทาน ชองกิงไตความขงจะชวนกันไปเขาเนยชัวเปาะให้
 พังทุกประการ เจี๋ยยงแจงแล้วจึงพูดว่า ทานจะไปอาศัยอียทไทรนกกตงเอา
 ชาวเจาไปด้วย ชองกิงไตจะวิตกทำไมกมบิดาคนเดียวออกสกรอียคนกไปอยู่
 ด้วยกันได้ จึงเรียกเอียนสนมาให้พูดจารูจักกมเจี๋ยยงไว้ แล้วให้เจ้าชอง
 โรงตักสุรามาเลี้ยงกนเบนทศารากู เจี๋ยยงหยบเอาหนังสือทชองเซงฝาก
 มาส่งให้ ชองกิงไตรบมาคไม่เหมหนังสืออียนออกผนกเหมือนทุกทกสะตุงใจ
 ผนกออกอ่านไตรงหนังสือ ในหนังสือว่า "บิดาช่วยหนกถงแกความตาย

ขคนเอาศพไว้ที่บ้านไทรบกลับไปโดยเร็ว ชองกิงไตแจงกรองไหบน
 รัว่า เกิดมาชาตินไม่มกตญูญตอบิดามารดาทำให้เกิดความแล้วหลบ
 หลกมาทงบิดาเจมบวดยอียบ้านมิได้ปฏิบตรกษาจนตายกไม่เห็นใจ จะอยู่
 เบนคนทำไมตายเสยตกกว่า บนตงนนแล้วกลกไปจะเอาครษะชนเสาตาย

เอียนสน เจี๋ยยงเขาทามาว่า ชองไท่กิงบิดาชองพกตายเสยแล้วจะ
 ทำอย่างไรได้ แมนพตายในขณะนเวาทานกยอิมตายด้วยกนทงสน อียา
 ร้องไห้ตกไปนกลเคย ช่วยพาพวกพองทงหลวไปแล้วตรชาวเจากบพจ
 คอียไปจะได้ช่วยจตการฝังศพบิดา ถ้าไม่พาพวกพองเหล่านไปจะให้ไป
 แต่ลำพัง คงจะไม่ให้อยูเบนแน่ ชองกิงไตจะไมพาพนองทงบวงไป

เมื่อไร เพราะบิดาเราตายจะรีบไปจัดการฝังศพบิดา ถ้าพ่อแม่พาพวกพ้อง
 เหล่านี้อันจะให้ไปแต่ลำพัง คงจะไม่ให้อยู่แน่นอน ชื่องกงความใจจะไม่พา
 พนองทั้งปวงไปเมื่อไร เพราะบิดาเราตายจะรีบไปจัดการเสียก่อน ถ้าพวก
 เจ้าไปเองไม่ได้เรา จะเขียนหนังสือให้ถือไปตั้งเตี่ยวโก้วเจียะยงก็เป็นพวก
 พองด้วย จึงพากันไปก่อนเถิด ชื่องกงยกมพูกนและหมกเจ้าของชายสุรา
 เขากะดาษมาเขียนหนังสือมอบให้เจียะยง เอียนสนเก็บไวแฉวเฮาเงินทอง
 ตตามาบางเลกนอยกออกจากโรงสุรา เอียนสนห้ามว่าพคยทาพวกหลงมา
 ถึงแล้วจงคยไป ชื่องกงว่าคยไม่ได้ในหนังสือเขียนไว้ถวนถ ถ่าไปถึง
 เขาเนียชวเปาะเจียะยงคงเล้าความให้เตี่ยวโก้วเจียะยง รอยทงสน
 ชื่องกงกรบเดินทางไป เอียนสนกับเจียะยงเข้าไปในโรงเสพสุราเสร็จแล้ว
 กคิดเงินให้เจ้าของสุรา ออกมาออยทาพวกหลงอยู่ทโรงเตียมใหญ่

ฝ่ายลอฮวงกวยเสงเก็บรวบรวมสิ่งของเสร็จแล้ว ก็ชวนฮวยหยง
 กับพวกเหล่านน คมทรพยสงของครอบครัวออกจากเขาตยเอียชว ตาม—
 ชื่องกงมาถึงโรงเตียมใหญ่ เอียนสนกับเจียะยงเห็นกออกไปบอกว่าบิดา
 ชื่องกงตายชื่องกงรบกลับไปแล้ว ฉนเหม็ง ฮวยหยงกับคนเหล่านนจึง
 พุดว่าเหตุใดไม่ห้ามปรามไว้ เอียนสน เจียะยงว่าอนวอนห้ามปรามสัก
 เท่าไรก็ไม่ฟัง จึงหยบหนังสือทชื่องกงเขียนไว้ให้ด คนเหล่านนแจ้งแล้ว
 ปรกษากันว่าจะทำประการใดดี ครนจะกลับไปเสียก็ไม่ได้ตองพากันไป
 ดูก่อน ถ้าหากไม่ให้อยู่ด้วยจงคยคิดอ่านต่อไป เกานายปรกษาเห็นดแล้ว
 ก็ชวนกนออกเดินคมเกวยนทรพยสงของครอบครัวไฟรัพลไป ครนเดินทาง
 มาหลายจนถถึงเขตแดนเขาเนียชวเปาะก็เดินไปริมแม่น้ำ

ฝ่ายพวกเขาเนี่ยชั่วเปาะเห็นไฟว์พลามาก สำคัญว่าทหาร—
 หลวงยกมาจบกตมาดอเบเนตัญญาณชน บัดเดยวใจมเรอชนดเล็กออกมา
 จากบ่าทลายลาเครื่องคัสตาวุธต่าง ๆ มพร้อม ยงอกตามลุ่มตวนายนง
 กลางแจวตรงเขามาริมฝั่ง พวกเกาคนเห็นกตกใจกลัว ลิมของเข้ามาใกล้
 ร้องถามว่า พวกทหารทยกมานเมืองไหนไม่ไดยนชาวเลาดอบ้างหรือ จึง
 ได้ยกกองทัพมาจับพวกเรา ฮวยหยง ฉนเหม็งกลงมาจากมาไปค่านับ แล้ว
 แจงความว่าชาวพเจานมโตมาจากทาน ชองกงทเรยกจากบสไหวชองกง—
 เหม็ง ให้พวกชาวพเจาถอหนังสือมาให้ทานจะขอเข้าอยู่เบพวกพองด้วย
 ลิมของตอบว่า ตามหนังสือชองชองกงมาแล้วจงไปหยดอยท์โรงชาย—
 สราก่อน ฮวยหยงก็เอาหนังสือออกให้ดู ลิมของเห็นหนังสือสงไหถอย
 เรอกลับไปชกชองเชยวชน มเรอปลาดออกมาจากบ่าลาหนงกบคนทงสาม
 ตรงมาบอกพองกเกาคนว่า ชาวพเจาจะพาทานไปที่โรงชายสร่า พอพุดคังน
 กเห็นในบ่าชกชองชาวชน เรอชนนดเล็กเหลานนงเขาบ่าหายไป พวก—
 เกาคนเห็นกตกใจมความเกรงกลัวยงนง ชวนกันเดินตามสามคนนนมมาถึง
 โรงชายสร่า จุกยกออกตอรับเชิญเข้าไปข้างใน ฮวยหยงเอาหนังสือ
 ชองกงสงไหจุกยก ๆ รับไว้แล้วเอาเกาทณฑตัญญาณยงไปที่เขา พวก—
 เหลานนเห็นกแจวเรอมาทโรงชายสร่า จุกยกหยิบหนังสือมอบให้ชายนนเอา
 ไปให้เดยวไก จุกยกจตโต๊ะและสรามาเลยงพวกเกาคนเบอนอนดแล้วจตท
 ให้พวกไฟว์พลและครอบครัววอาศัย คนใช้เอาหนังสือมาสงไหเดยวไกแจง
 ความว่าเบนพวกพองชองกงกยนด ให้โงยหยงมาตอรับพวกเกาคนก่อน.
 ครนรงเขาเดยวไกจตเรอประมาณสามสิบลาให้มารับ ตงเดยวไก
 กบพนองเหลานนงมากอยอยุททาน พอเรอมาถึงโงยหยงกบอกไหชน

ทพยสงของและไพร่พลครอบครัวลงเรือ เกานายกชวนกันข้ามไปเขาเนย
 ชวเปาะทงสน ครนถงผงเห็นเตยวโกมากอยรบกชนจากเรือเข้าไปค้ำบ
 เตยวโกรบค้ำบแลวสงไหเอาเกยวมาหามตามไป เกานายเห็นชยภมทเขา
 เนยชวเปาะต มตานบองกนหลายชน เดินทางไปประมาณหลายสบลถง
 อวนจอเสยทอย เตยวโกกเชยวเกานายไปข้างในจตทไหงงแถทง—
 เตยวโก ไงวหยง กงชนสน ลิมชอง เล่าตง อวนเชยวยี่ อวนเชยวเหง
 อวนเชยวชิต ไตวเชยง ชองบาน เป๊ะสน ๆ นเต็มตองโทษอยุ่ ณ คก
 ไงวหยงไหเอาเงินทองไปเดินเห็นแกผู้คมโทษค้อยบางเบา เป๊ะสนหนีออก
 มาไตจมาอยุ่ทเขาเนยชวเปาะตวยกน รวมสบลสงนายนงอยุ่แถทง ๆ
 สวยหยง ฉนเหมง องชน เอยงสน อองเอง แตเตยงชว ลอชวง กวยเสง
 เจยะยงเกานาย ตรงกลางตงกระถางอุปตมาลอและกลองประโคมครกครน
 ซ่าโคกระบือหมูเบ็ดโกจต ไตะและสวามาพรอม เตยวโกกับพวกเหล่านน
 คกเขาลงค้ำบเทพยตาสาบานเบนพนองกนทงสน กนไตะเสพสวาทตาม—
 สบาย เตยวโกจตทองไหครอบครัวและญาติชองพนองทมาใหม่อาศัย—
 สนนากน ฉนเหมง สวยหยงเล่าตงชองกงเมอไปอยุ่ทเขาเซงชวงชว ตง
 แตตจนไตซาคนเหล่านนแกแคนแลวเดินทางมาไตพบลอชวงกับกวยเสง—
 ตอสกนสวยหยง ยิงเกาทณชต มากกลางไปทวน หลตออกไต ไฝงทกประการ
 เตยวโกกับพวกเหล่านนไตพังกยนต แตทสวยหยงยิงเกาทณชตไปถุกทวน
 ทงสองหลตออกจากนไตนน เตยวโกยงไมเชอตวยงไมเห็นम्मอ สวยหยง
 จงสะกดใจไว ครนกันไตะเสพสวาลวเตยวโกกชวนพวกเหล่านนไปเตยว
 ชมเขาเนยชวเปาะ ครนเดินไปถงคานททง สวยหยงไตยงเสยงนกรอง
 แลวบนมาสวยหยงจงคตวเตยวโกกับพวกเหล่านนยงไมเห็นम्मอเรา เราพูด

สิ่งใดก็ไม่ค่อยจะเชื่อ จำจะยิงนกเห็ดเสียสักครึ่งหนึ่ง จึงยมเกาทัณฑ์
 พวกเหล่านกธนูมา บอกกับเตียวโก้วว่า ข้าพเจ้าเลาความซึ้งยงทวนทั้งสอง
 หลุดออกจากถ้ำ ท่านมีความสงสัยกับตนข้าพเจ้าจะยิงให้ท่านดูใหม่ นกบิน
 มาสามสิบตัวด้วยกันจะยิงให้ถูกตรงศีรษะนกที่อยู่หลังถ้ำข้าพเจ้าจะไม่ถนัด
 ท่านทั้งหลายอย่าเพ่งหัวเราะ พอนกทั้งสามสิบบินมาใกล้ช่วยหยงยง—
 เกาทัณฑ์ไปตกศีรษะนกตัวหลังตกลงตรงหน้า พวกเหล่านกหุบปีกมาดู
 เห็นลูกเกาทัณฑ์ตกอยู่ศีรษะนก เตียวโก้วกับคนทั้งปวงก็พากันสรรเสริญ
 ว่าช่วยหยงยอมเข้มแข็ง เตียวโก้วกับพวกพ้องก็มีความเกรงใจช่วยหยง
 ชวนกันเที่ยวชมตหวแลวกกกลับมา เตียวโก้วพูดว่าบุญชกนำให้คนทนมยอม—
 เข้มแข็งมาเป็นพวกพ้องอยู่ด้วยกัน ครองข้าพเจ้ามีความยินดีนึกคิดจะ
 จัดโหม่งเบนลาดบกกัน ทสองที่สามที่สี่ก็หมดแล้ว ฉันทเมงนนยอมเข้มแข็ง
 จะให้วาทรรักษา ด้วยฉันทเมงเบนน้องเขยของช่วยหยง คนทั้งปวงปรึกษา
 ให้ช่วยหยงนั่งถัดลมของทหาให้ฉันทเมงนั่งทหก เลาดงทเจต องชนทแปด
 อวนไชยววย อวนไชยวเหงา อวนไชยวชด สามคนพ้องนั่งทเกาทัณฑ์สิบ—
 เสด์ ถัดมาเขียนสน องเอง ลอฮวง กวยเสง แต่เทียนชว เจียะยง โตว—
 เซียน ซองบาน จุกย แป๊ะสน รวมยสิบเสดนายนั่งเบนชนลงมา ปรึกษากัน
 จัดเรอรัมและเครื่องศัสตราวุธต่าง ๆ ไว้พร้อม ถาทหารหลวงยกกองทัพมา
 จะได้สู้รบตามท่านต่อไป.

นายของกงออกจากโรงขายสุรารับเดินทางไปทงกลางวันกลางคืน
 มิได้หยุดหย่อน ถึงตนทางที่จะไปบ้านเหนอยเต็มท เห็นมโรงเตียมขาย—
 สุราก็เข้าพอกอาศัย เจ้าของโรงขอเตียมเสยเจียงเคยไปมาที่บ้านของกงมิได้
 ชขาด ครนเห็นของกงเข้ามาหยุดพกหน้าตาเครวโศกไม่สบาย เตียมเสยเจียง

จึงถามว่าข้าพเจ้าไม่เห็นท่านกลับมาบ้านประมาณปีเศษแล้ว โทษของท่าน
 กโดยนชาว่าโปรดให้เบาบาง บदनท่านกลับมาบ้านดเหมือนมทกชกยสง
 ไตจงบอกให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง ชองกงวาทาเวตายเสียแล้วจงทกรอน
 นก เตยเสียเจียงไตพงกหวเพราะว่าทำไมมาพุดตงน บดาชองทานเมอกลาง
 วนยังมาเสพสวาท โรงข้าพเจ้าเพงจะกลับไปบ้านประมาณครู่หนึ่งนเอง—
 ชองกงไตพงกสงสยคควา การอนนไม่จริงเหตุไตชองเซงจงฝากหน่งสอไป
 เหนจะมีชอคความประการไตสกกสงหน่งเบนแน เวลางวนเยนจงลเตยเตย—
 เจียงชอกจากโรงเตยมไปถงบ้านเห็นไม่ได้จตุการสั้งไต คนในบ้านเห็น
 ชองกงมากพากนตใจคกเขาคานบ ชองกงจงถามวาทากบมอองเราไปข้าง
 ไหน คนเหล่านนบอกวาชองไทกคตถงท่านนก็ไม่ได้บาย วนนไปเสพสว
 ทโรงเตยมเตยเตยเจียงเพงกบมาถงกเขาไปนอน ชองเซงเห็นชองกงพชาย
 กกลับมากยนตวงมาคกเขาคานบ ชองกงเห็นชองเซงไม่ได้สวมไตเสอการ—
 เกงชากกแงงวาทายงอยโกรชชองเซงยงนถ พุดวาทายงไม่ทนตายกฝาก
 หน่งสอไปวาทาย ไทพรองไทเสวไตกเบนอนมาก พอเห็นบดาเตนมา
 กเขาคกเขาคานบ ชองไทกเห็นบตรกกลับมากมความยนต จงพุดวาทาคต
 ธานเอง ควยบตาคตถงเจายอชกคนวน ถาในหน่งสอไม่วาเซนนกถวเจ
 จะไม่มาประการหน่งบตาแงงวาทาไปอยชเขาแปะไฮวชวมแตพวกถมมอเซม
 แงงช่าคนตายหนีไปโกนศรชะบวชอยชทนนเบนอนมาก กถวพวกนจะชก
 ชวนไว ชอเสียงชองบตาและเจาจะเสียไป พอเจียะยงมาบตาฝากหน่งสอ
 ไปเจาอย่าโกรชชองเซงมอองเลย ชองกงไตพงบตาวากคลายโกรชคกเขา
 คานบแล้วถามวาทโทษชองข้าพเจ้าโดยนชาวประการไตบ้าง ชองไทก
 วาจตุตง ลยเหงนายทหารช่วยแกไขไวดไต ครนมาภายหลังไตเลาถอกนวา

เจ้าแผ่นดินมโหฬารออกกองคหรงรับส่ง โปรดตามบรรดานักโทษในราชอาณาจักร-
 เขต ที่โทษเบาบางก็ปล่อยเสีย ที่โทษหนักก็โปรดให้เบาบางไม่ต้องตาย
 บิดาสมบัติความแนแนงจงฝากหนังสือให้เจ้ากลับมา ของกงโตฟงกคชย
 คลายวตถ กงถามบิดาว่าจตุ ดยเหงนายทหารผู้ มคณกับข้าพเจ้าได้มา
 บานเวาบางหรือเปล่า ของไทกงบอกวาจตุ มชอวราชกาเราไปตั้งเกย-
 เมืองหลวงแต่ดยเหงนนไม่ว่าไปอยู่ไหน บดินมนายทหารมาใหม่อก
 สองคน ขอเตยวเหลง เตยวเตกเบนพนองกนมาทวาราทาแทนจตุ
 ดยเหงสืบไป ตวเจ้าเห็นดเหนอยมาจไปนอนเสียเถดของกงคานบบิดามา
 ททอง ขณะนคกประมาณสองยามกนอนหลับไป.

ฝ่ายขบขบขบขบขบขบขบ ขนนางผู้ โหญในตำบลดหินสกุย แจงวาของกงกลบ
 มาอยบาน จงสงเตยวเหลง เตยวเตกนายทหารคุมไฟไปจับตวของกงมา
 ใหได เตยวเหลง เตยวเตกคานบลาคุมทหารไปในกลางคณ ครนถงบาน
 ของกงกลอมไว จดคบบเพลิงสว่างรองสงทหารวาอย่าใหของกงหนีได.

ฝ่ายของไทกงกับ ของกงนอน หลับอยู่ ไดยน เสยง อออง กตกใจ-
 ของไทกงขนตบนเหลาสง เห็นเตยวเหลง เตยวเตกคุมทหารมาล้อมบาน
 กเสยงใจ จงถามวาทานถงสองคุมไฟพดมาล้อมบานข้าพเจ้าดวยเหตุผล
 ประการใด นายทหารร้องบอกวา ไทกงเป็นผู้ โหญเข้าใจการ จงเอาตัว
 ของกงผู้บุตรมาสงเสยงโดยด ของไทกงแ้งใจพดวา ของกงกลบมาเมอไว
 นายทหารตอบวาทานอย่าอาพวาง เมอเวลากกลางจณยังหยดทโรงเตยมเตย
 เสยงเจยงคนเห็นเบนอนมาก ถาของกงหนีไปไดกจะจับตวทานจงสงตวมา
 เสยงโดยดเถดของไทกงมความวตถกยงนถ ลงมาจากเหลาบอกของกงวาควรง
 นเจ้าจะได้ความลาบากกเพราะบิดามหนังสือไป คิดวาโทษเบาบางไม่แจง

ว่าจะเกิดความชอกช้ำ ชองกงจوابดาอย่าวิตกหาเป็นไรไม่เวลาพรุ่งนี้—
 ข้าพเจ้าจะไปกล่าวต่อหน้าพริกษาตาบดเอง ครนจะหลบหนีไปที่ไหนจะได้
 มาเห็นหน้าตา ข้าพเจ้าเห็นว่าการครนไม่เป็นไร เขารับเอาโทษก็ไม่
 ต้องตายคงได้กลับมาปฏิบัติบตาอีก ชองไท่กึ่งจึงพูดว่าถ้าเจ้าคิดเห็นดงนน
 บิดาจะหาเงินทองไปเดินเห็นให้เบาบาง ชองกงกชนบนเหลาสงร้องบอก—
 นายทหารว่า ข้าพเจ้าชองกงกลับมาแล้วไม่หลบหลกหนีหายไปไหน
 เวลาพรุ่งนี้จึงค่อยไปว่ากล่าวด้วยกัน เจริญทานทั้งสองเข้ามากินโต๊ะเสพ—
 สราให้สบายก่อน นายทหารทั้งสองตอบว่า ท่านจะลอลวงเวลาดอกกระมัง
 ชองกงว่าข้าพเจ้าจะทงบตาและญาติได้หรือ พุดดงนนแลวกดงมาจากเหลา
 สูงเบ็ดประตวบเตยวเหลง เตยวเต็กเขาไปข้างในเจดที่โห่งสมควร จดโต๊ะ
 และสรามาละยงนายทหารทั้งสองกับไพร่พลเหลานนเสจรแล้ว ชองกงก
 เอาเงินยดบตาลงให้เตยวเหลยง เตยวเต็กนายทหาร ไพร่พลเหลานนกแจก
 ง่ายให้ทุกคน นายทหารทั้งสองกับพวกไพร่พลมความยนดคางอยทบ้าน
 ชองกงคนหนง ครนรงชนเขาชองกงมากบเตยวเหลง เตยวเต็ก.

ขณะนชบนบ่นออกวาราชการ นายทหารทั้งสองเอาตวชองกง
 มาถงกเขาเขาไปส่ง ชบนบ่นจึงถามว่า เจ้าต้องโทษแล้วหนีไป บदनจับ
 ได้กรบเบนสตยเสยเถดกสงกระตาศและพุกันมาให้ ชองกงรบกระตาศ
 และพุกันมาเขียนใจความว่า “เดิมข้าพเจ้าชองกงได้ลูลอนางเงยมตอ
 เสยะมาเบนภรรยา ครนอยมาไมมความสข ข้าพเจ้าเมาสราเกิด
 โทโสขนมานางเงยมตอเสยะตาย จึงได้ลคหนบคนขาวเจ้ากรบเบน
 สตยขอท่านได้ไปรคเกิด” เขียนแลวกดงให้ชบนบ่นด ชบนบ่นกสงม
 คุมให้เอาตวชองกงจาคูกไว้ บรรดาคนทอยู่ในตาบดนนแจงวาชองกงตด

โทษกมความจตกชวณก่นมากล่าวกับมรภษาตามลขอโทษองกงเนาบาง
 ชบนบ่นเห่นคนทงปวงมากล่าวขอโทษกมใจช่วยชองกงส่งมคम्मให้จงจำ
 ชองไทกังกเอาเงนทองเดินเห่นมาให้เสมอ

ในขณะนนายเงยมผอมารตานางเงยมผอเสยะตายโตครึ่งแล้ว—
 ไม่มีผู้ใดโทษยวากล่าว เตยบ่นอจนทเบ่นชกบนางเงยมผอเสยะกณะเลย
 เสยะไม่ได้วากล่าวชน ชบนบ่นเห่นไม่มีผู้ใดมาวากล่าว ครนครบหกสับน
 กเอาถอยคากบตวชองกง ส่งไปให้มรภษาเมืองเจจวฮูรบตวชองกงกบ
 ถอยคาทรบเบ่นสตัยมาตุแลวกปรภษาโทษให้เบาบางลง ด้วยชองไทกังก
 บดาชองกงเอาเงนทองมาเดินเห่น คนทงปวงกมาวากล่าวขอโทษจำจะ
 ตองเอาชองกงเนรเทศไปเมืองกงจว ทเมืองกงจวนนเสบยงอาหารบริบรณ
 มรภษากจรกบชองกง จงเขยนหนังสือปรภษาโทษชองกงมความว
 “ชองกงรบเบ่นสตัยโทษกมตายไม่มีผู้ใดมาวากล่าว จงเอาคว
 ชองกงเขยนยสับทแลวสัทหนานเนรเทศมาเมืองกงจว มอบหนังสือ
 กบตวชองกงให้เตยเขย สบานมคम्मทงสองรบตวชองกงกบหนังสือคานบ
 ลามรภษาเมืองเจจวฮูมาจดหาส่งชองทบาน.

ฝ่ายชองไทกังกแจ้งวาชบนบ่นจะส่งชองกงไปเมืองเจจวฮูปรภษา—
 โทษ กจดหาเงนทองให้ชองเซงผบตรมาตวยกนคอยทาชองกงอยทหนา—
 เมือง พอมคम्मทงสองคมตวชองกงมา ชองไทกังกเชญให้มคम्मทงสองหยด
 พก จดโต๊ะและสรามาลेยงมคम्मแลวเอาเงนทองให้ไปไซสอย มคम्मทงสอง
 กมความยนต ชองไทกังกเอาหอเสอกางเกงส่งให้ชองกง แลวเรียกมาทลบ
 บอควาบิดาเอาเงนทองมาเดินเห่นเห่นทมรภษามืองให้เนรเทศเจ้าไปเมืองกง—
 จว ด้วยเมืองกงจวชาวปลาอาหารบริบรณพอจะชอหรรบประทานได้ ถ้า

เจ้าไปถึงแล้วบิดาก็จัดหาเงินทองให้ ชองเซ็งไปส่งจงดตสำคัญน้ไปก่อน
 เกิด แมนมสอนไปมาบิดาก็ฝากไปอีกเจ้าอย่าวิตก ครวงนเจ้าจะไปต้อง
 เดินทางเขาเนยชวเปาะ บิดากลัวพวกเหล่านนจะมาชิงเอาเจ้าไปเป็นพวก
 พองอย่าได้เกยของตวยเลย คนทงหลายจะนินทาว่าไม่กตัญญูต่อบิดา-
 มารดา การอนนสาคนูกเจ้าจงจำไว้ ถาสบไปภายหน้าพาและคนอุปถัมภ์
 ก็คงจะได้กลับมาเห็นหน้ากันต่อไป.

ชองกงได้ฟังบิดาว่ากรองไหแล้วคานบลาบตามา ผู้คุมทงสองทพ
 ตวชองกงเดินทางไป ชองเซ็งตามมาส่งประมาณทางครู่หนึ่ง ชองกงจึง
 สงวาม บิดาแกแล้วตวพทตองโทษไม่ได้อยู่ปฏิบัติเจ้าจงดตสำคัญน้แลระวง
 รักษาบิดาอย่าไปเมืองกงจวเลย- ตวพนไม่เป็นโรมผู้รจกทงตณถาไม่ตายก็
 คงได้กลับมาเห็นหน้ากัน ชองเซ็งได้ฟังกรองไหคานบลาพาบตวกลับไป -

บ้าน อุตสาห์ปฏิบัติรักษาอยู่ทุกวันนี้

ฝ่ายชองกงกับผู้คุมทงสองพากันเดินไป ด้วยเตยเซย ลบ้าน ผู้คุม
 นนได้เงินทองของชองกงไว้กปฏิบัติไม่ให้อนาทรร้อนใจ วันหนึ่งเวลาจวน
 เย็นทชวณกันเขาพกโรงเตยม ขอสุราอาหารเลี้ยงกันเสร็จแล้วชองกงจึง
 พูดว่า เราจะบอกท่านแต่ตามจริง เวลาพรุ่งนตองไปทางเขาเนยชวเปาะ
 พวกเขาเนยชวเปาะรู้ว่าท่านทงสองคุมเวามากจะเขาแยงชิงเอา ท่านทงสอง
 จะตกใจจึงบอกเสียให้ทราบ เราเตยจหาทางลัดเดินไปถึงจะใกล้สักหน่อย
 ก็ไม่เป็นไร ผู้คุมว่าถาท่านไม่บอกข้าพเจ้ากไม่รู พดตงนนแล้วทลบนอน
 พอดสว่างจนจัดหาอาหารรับประทาน สำเรจแล้วชวณกันออกจากโรงเตยม
 เตยจหาทางเล็กเดินลัดไป

ฝ่ายเตียวโกเป็นใหญ่อยู่ ณ เขาเนยชวเปาะมีความอดกลองของกง
 จงจตคนโชทไววางใจให้ไปสืบหาตามลหุเสยกย แขวงเมืองเจิวชิวจะมี
 เหตุการณ์สิ่งใดบ้าง คนโชสบรืความแฉวกรบกกลับมาแจ้งกับเตียวโกว่า
 ชบนบจับตัวของกงไปให้มรภษาเมืองเจิวชิว บदनของกงตองเนรเทศไป
 เมืองกงจว ผู้คุมสองคนคุมของกงเดินทางมาแล้ว เตียวโกได้ฟังกส่งพวก
 ฟองเหล่านนว่า ให้คุมไพร่แยกกันไปสกัดอยู่ตามทางทุกๆ แห่งคอยแย่งชิง
 ของกงมาเสียให้ได้ ฟนองเหล่านนคุมไพร่พลแยกย้ายกันไปคอยทำอยู่

ฝ่ายของกงกับเตยเซย ลบ้านเดินลัดทางไปประมาณได้สามสิบ
 เห็นคนยืนอยู่ในป่ากตกใจ

ฝ่ายเลาตงมาคอยอยู่ทางน คนเห็นของกงกับผู้คุมทั้งสองเดิน
 มากคุมไพร่พลออกสกัดไว้ ผู้คุมเห็นตงนนกกตกใจกลัวคกเข้าลงค่านับ
 ของกงเห็นเลาตงถอกระบตรงเขามา กรองถามว่า นองจะฆ่าผู้ใด เลาตง
 ตอบว่า ข้าพเจาจะฆ่าผู้คุมทั้งสองเสียให้ตาย ของกงวาส่งกระบมานเดตพ
 จะฆ่าเอง เลาตงกส่งกระบให้ ของกงรบมาถอไว้มคุมทั้งสองกรองวาตาย
 แลว ของกงจึงถามเลาตงวานองจะฆ่าผู้คุมทั้งสองนด้วยเหตุอันใด เลาตงวา
 เตียวโกให้คนไปสืบหาทตามลหุเสยกย แฉววาพตองโทษจะเนรเทศไป
 เมืองกงจว เตียวโกจึงให้พวกฟนองคุมไพร่พลแยกกันไปคอยรับ ซึ่งผู้
 คุมทั้งสองนไม่ฆ่าเสียจะเอาใจทำไมของกงวาชอบใจฟนองทงปวงนัถ ถาชน
 มาคอยรับให้เราไปเขาตวยนเหมือนแกล้งให้เราตายจะอยู่เป็นคนไปทำไม
 กเขากระบทถอจะเชือดคอตาย เลาตงเห็นตงนนกเขาไปยึดมือของกงไว
 ฬามวาพอยาเฟงวนวายไปปรภษากนกกอนแลวกแยงเขากระบมาเสีย ของกง
 วาถาพวกฟนองทงปวงเมตตาเรากปลดอยให้ไปเมืองกงจว จนตั้นโทษแลว

ชื่องกง

จึงคอยมาพบกันเล่าตงจึงตอบว่าพุดเชนนข้าพเจ้าจงด
 หนาทหนทางใหญ่ โงวหยงกับฮวยหยงมาคอยรับท่าน
 เชิญมาปรึกษากัน จึงให้คนไปเรียก โงวหยงกับฮวยหยง
 ฮวยหยงมาถึงเห็นชองกงกกลงจากมามากันแล้วพุดว
 เสียแล้ว ชองกงว่าพเป็นโทษหลวงผู้ใดจะถอดได้ โง
 แล้วพุดว่า มิใช่จะให้พอยู่ด้วยเมื่อไร เทียวโกผู้เป็นไท
 แล้วจึงใช้พวกข้าพเจ้ามาคอยเชิญไปจะพุดความในใจ
 ส่งไปเมืองกงจวชองกงได้ฟังกมความขยัตวาจึงพุดท
 ข้าพเจ้า ถนตมอผู้คุมทั้งสองลกชนพากันเดินมา ชอง
 ประการใดอย่กับตัวเราเองท่านทั้งสองอย่าวิตกเลย
 ข้าพเจ้านอยู่ในเงอมมอท่านขอจงได้โปรดด้วยเถิด พุด
 มาถึงทางใหญ่มีป่าแซมอยู่ร่มแมนาเห็นเรือมาคอยรับ
 ไปถึงเกาะต้นทางจะเดินไปนั้นเรียกว่าตวนกิมเตง บ
 ชองกงชนจากเรือ จดเกยวมาหามไปถึงทชมนมแล้ว
 นนกว่าคานบรบชองกงเขาไปข้างในจุดทไทนงแล้ว
 ครวงอยทตาบลหนเดยกยทานได้ช่วยชีวิตไว้พระคุณนักข
 ด้งทานอยททกวน ครวงนทานกชกนาพวกทมผมอแซม
 ทเขาเนยชวเปาะนกลบสนากชนกว่าแต่ก่อน ชองกง
 ใหพนองไปคอยรับได้มาพบกัน และตัวข้าพเจ้าเป็น
 ตาย หนีไปเทียวเรื่อนอยู่ปริมาณบเคษชวณพวก
 เยอนทานครนมาถึงโรงเตียมพบเจยะยงบอกวาชองเซ
 หนงสอนนบอกวาบาดตายจึงได้รบกลบไป ครนถบบาน

เพราะบิดามารดาความวิตกกังวลข้าพเจ้าจะมาเข้าเป็นพวกพ้องกับท่านเสีย จึงได้
ฝากหนังสือเป็นอธิบายมาและตวงข้าพเจ้านม โทษต้องเนรเทศมาเมืองกังจู —
พอเดินมาตามทางพบพวบน้องเหล่านนบอกว่า ท่านให้เชิญมาก่อนข้าพเจ้าก็
ไม่ขัดชน บัดนี้ได้พบท่านและพวบน้องทั้งปวงแล้วจะลาไป ด้วยกำหนดวันนี้
จะอยู่ชากไม่ได้เที่ยวไถ่กว่าท่านจะร้อนรนไปทำไมเสพรวดจากนั้นก็แล้ว
จึงค่อยไปเชิญท่านนั่งให้สบายเถิด ผู้คุมทั้งสองได้ฟังของกงพุดกับคนเหล่า
นั้นในทชมนุ่มกมความกลัวเข้าแอบอยู่ใกล้ช่องกง เพียงไถ่สงให้จืดโตะ—
และสุรามาเลี้ยงของกง เพียงไถ่กับพวบน้องเหล่านนทชมนนคานบงเป็น
ลาดบถนลงมาเที่ยวไถ่เอาบ้านสุรามาวันใดด้วยของกงก่อน พวบน้องเหล่านน
กรนไถ่จนถ่วงตัว เชิญของกงเสพรวดสนทนากันต่าง ๆ ของกงเสพรวด
แล้วกลุกขนพูดว่าชอบใจพวบน้องทั้งปวงนทหน้าด้วยข้าพเจ้าเป็นคนโทษครน
จะอยู่ไม่ได้ จวนจะถึงกำหนดแล้วจะขอลาไป เพียงไถ่กว่า พวกข้าพเจ้า
ทำให้พชดเคองประการใดหรือ จึงดวนรบริอนไป ครนจะขามผู้คุมทั้งสองเสีย
ก็หาให้ฆ่าไม่ ถ้ากระนั้นเอาเงินให้ผู้คุมกลับไปบอกผู้รักษามืองว่า ชงตวพ
นนพวกเขาเนยชวเปาะแยงชงเอาไวเสียแล้ว โทษทณชตงใดก็ไม่มกบผู้คุม
ของกงว่า ความนขออย่าได้พชด ถ้าทาเชนนนเหมือนแกลงข้าพเจ้า บิดา
กนกรวจะให้ชชชนคานนไม่ได้แต่เต็มเคลมเคลมเห็นดีไป จึงชกชจน
พวบน้องทั้งปวงมาเข้าเป็นพวกพ้องเทพยตาตลใจให้พบเจะยงถอหนังสือมา
ให้ข้าพเจ้ากลับ บิดาได้กาชบสงให้ไปตามโทษของตัว ครนจะชชชนแบบ
แผนแผนนตนไปกเป็นคณไม่ชชชตรงตองเอาชชชเสียไว้ให้ปวรกฏบาง ถ้าพ
น้องทั้งปวงไม่ปล้อยให้ไปกจะชชชตายอยทน พชชชแล้วกรองให้คกเชวลง
คานบ เพียงไถ่ โงวหยง กงชชชนกับพวบน้องเหล่านนทชมนนเขาพยง

ชองกงชนแลวดพตวาทใจของพอยากจะไปเมืองกงจวกไม้ขัด แต่เวลา
 วนนคางอยทนกอนเถด รุงชนเขาจงค้อยไป พวกเหล่านนพากนอฮนวอน
 ชองกง แลวจดโตะและสวามาเลยกัน และวนหนงนคาทไคคชชองกง
 นน พนองจะถอดไท ชองกงไมยอม ชองกงนงนอยกับผคม กฉวพ
 นองทงหลายจะชามผคมเสย

ครนรุงชนเขาชองกงจะลามา โงวทยงจงเขียนหนงสอมาไท
 ชองกง แลวดพตวาทเมืองกงจวมชนนายผหนง ฮอไตจง เป็นคนสตัยชอ
 เदनทางวนหนงไคแปดรอยล คนทงปวงเรยกวาท ชมเกยไทเปา ไคจงกับ
 ชาพเจาเป็นคนชอบพครวกไครกัน ถาพไปถงเมืองกงจว จงเขาหนงสอฉบับ
 นไปไทไตจงรูกกันไค เทยวไทกับพวกเหล่านนจตเงนทองมาไทชองกงไป
 ไคสอยตามทางและผคมทงสองคนละสบตาดลิ่ง ตางชวณกนมาส่งชองกง
 จนถงทางไคใหญ่แลวถคานบดากลบบมา ชองกงกับผคมกเดินทางไป ครน
 เวลาเขียนเขาถกหยดสำนกรองเตยผ ผคมทงสองกปฏบตรกษาชองกงมให้
 ชดเคอง พอรุงชนเขาชวณกนเดินทางตอไปประมาณไคครึ่งเดอน ถง
 เนนเกยดเอยงเนย ผคมทงสองพตวาทาชามเนนไปถงชมเอยงกง แชวง
 เมืองกงจวจะตองไปเรอไม้ส ไคลเราร่งรบ ชามเนนไปเสยไคยเรวเถด --
 ครนเดินทางไปไคครึ่งวัน เห็นมีโรงชายสวาทอยู่โรงหนง ชองกงกยนตบอก
 แกผคมวาท ทรมเนนมีโรงชายสวา เราไปชอกนพอหาหยเห็นอยกอนเถด ก
 ชวณกนเดินเข้าไปในโรงสวา ไมเห็นผคนจงรอกถามวาท เจาชองไปชาง
 ไคน ชายเจาชองโรงออกมาทถามวาท ทานจะชอสวาสกเท้าไร ชองกงเห็น
 ชายผนรูปร่างสูงไคใหญ่ จงถามวาท มีสิงไคชายบาง ชายผนบอกวาท มี
 เนอกระบอบอกบสวา ชองกงวาท จตหามาบางเลกนอย ชายเจาชองบอกวาท

ธรรมเนียมของชาวพม่า ตาม ไตชอกตองไทเงนก่อน ชองกงแกทอผาออก
 จะไทเงน เจ้าของสรวานตออยู่ เห็นหอม้าโตใหญ่กมความยन्दชองกงหยับ
 เงินสั่งให้ เจ้าของสรวานเอาเงิน กวดหาส่งชองกับสรวานมาตามชามมา
 ให้แล้ว ผู้คนคนหนึ่งพูดว่า ทกวนนเตนทางยากนกับบรรดาคนมมมอญ
 หมน ตั้งโรงขายสรวานเอาเข้าใบในสรวาน กมแลวมนมากเอาเงินทองเสีย
 มแต่เขนนมากชกขม ชายเจ้าของโรงไตฟงกหวเราะ แล้งพูดว่า ท่าน
 อยาเสพสรวานชอง ๆ เราเลย มแต่ยาบอทงนน ชองกงกหวเราะพูดกับ
 ผู้คนว่า ท่านเสพสรวานแต่ชามเดียวเกิดแล้งกชวณกันเสพสรวานทงสามคนสน
 ชามหนึ่ง ผู้คนทงสองพอเสพสรวานเข้าไป ตากแข็ง นาลายไหล มือเทียว
 ตะกาย ด้วยพษยาเบอกาเรบกดมลง ชองกงจึงพูดว่า เสพสรวานตเดียว
 กมนเมาชวณกนลงนอน กชยบตวจะลุกขึ้นมาพยงผู้คน พอพษยาภาเรบ
 ชองกงกดมนอนกนลงอยู่ทงสามคน ชายเจ้าของสรวานเห็นกมความยन्द จึง
 พูดว่า สองสามเวदानคาชายไม่ได้เลย จนนเทพยดาชกนำให้สามคนนมา
 กตรงเขาจบชองกงเขาตอไปททองสำหรับชากนแล้งเขาตอผู้คนทงสองไป -
 ใจด้วยกนกลับมาเอาหอสงของเขาไปข้างในแก้ออกดู เห็นมแต่เงินทองอยู่
 ในนนกยन्दพูดว่า ตั้งแต่เรามาตั้งโรงขายสรวานชานาน ไม่เคยพบคนตอง
 โทษเนรเทศมา มงมเงินทองเป็นอนมาก แล้งเก็บทองเงินทองเหล่านนไว้
 เตนออกไปตลกมอทสำหรับชากน จะกลับมาหรือยง กยนคอยออยู่ทประต
 ฝ่ายลจัน เป็นชาวเมืองโลวจิว ชานชานาญในการเวอมมอแซม
 แขง กอเวอรบจางอยทแมนาเอียงจอกก ผู้ใดมเงินทองมาจางชามส่งก
 แยงชิงเอาเสีย ลจันไดยนคนเล่าดอว่า ชองกงใจโอบอ้อมอารกอยากจะ
 ไครไปตามภกตเป็นพวกพ้อง ครนอยมารูว่าชองกงตองโทษจะเนรเทศมา

เมืองกัจจว ลจุนจิงชวนทองอย ทองเมง เพอนทงสองมากอยชองกัจจอยท
 ทางจะไปเมืองกัจจว สหาวนไม่เห็นชองกัจจวเดนทางมา ลจุนกบทองอย
 ทองเมง ก็พาดนข้ามเนินไป เจ้าของทชายสรวายาเบอนนยนอยทประตโรง
 เห็นสามคนข้ามเนินมา ก็เดินเข้าไปใกล้ เห็นลจุนกจาได้จิงถามว่า พจะ
 ไปข้างไหน ลจุนบอกว เรามาคอยทาพวกพองถ้าหนดไวจะมาทางนคไม่
 เห็น เจ้าของสรวายาถามว พมากอยผู้ใดลจุนว เรามาคอยชองกัจจวเป็น
 ชนนางตาแห่งอะช ใจคอกว้างขวางชาติทหารแท้ ถ้าผู้ใดมทกชกอปดมก
 ทงสน เจ้าไม่โดยนบางหรือ เจ้าของสรวายา ได้ข่าวเลาเลอมาชานานว
 ชายผู้หนึ่งชยบ้านชวตงแขวงเมืองเจจวช ที่เรียกวากบสไหวชองกัจจวเหมง
 คนนนคอกกระมิง ขอเสียงปรากฏทงแผนคณ ลจุนว คนผู้นนได้มาทาง
 นบางหรือเปล่า เจ้าของสรวายา ไม่รู้เลย หลายเดอนแล้วคาวายไม่คอย
 จะได้ เวลาอนนเทพยดาชกนำโหมาทางนตามคน เห็นจะมีผลประโยชน์
 ชยบางลจุนจิงถามว สามคนนนเป็นคณชนิดไร เจ้าของสรวายา ผู้คมสองคน
 กบคนโทษหนึ่งลจุนได้พังกตกใจถามว ได้ลงมอชาเสียงแล้วหรือ เจ้า
 ของสรวายาเอาตัวไปไว้ในทสำหรับช่าคน คอยทาถลกมอยยังไม่กดับมา ลจุน
 ก็ให้เจ้าของสรวารบพาไปทโรง เข้าไปดในทงเห็นคณทงสามเมายาเบอ
 นอนกลงชยกไมรูวผู้ใด ด้วยลจุนกบชองกัจจวยังไม่เคยพบกน ลจุนคตชน
 ได้จิงให้เจ้าของสรวาเอาทอมามาแกต เหนมเงนทงและหนงสอดบบหนง
 ก็เอามาอ่านเหนมขอชองกัจจวในนนคตกใจ จิงพตวาทเทพยดาตลใจโหรบ
 มาโดยเร็ว ถ้าชากอกสทหนอยพเวากคงตาย แล้วให้เจ้าของสรวาเกยยาเบอ
 เสียงโดยเร็ว เจ้าของสรวากเอายามาแกชองกัจจวแล้วพยงออกไปข้างนอก

ของกงพนชนเห็นคนย่นอยกไม่รู้จัก ลุจนกับเพื่อนสองคนกุกเขาลง - -
 คำนับของกง ๆ ตามว่า ท่านมาค่านับข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด พอพูดถึงน
 เจ้าของสวาคกกเขาลงค่านับอก ลุจนบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองโลวจิว
 แซ่ล ชองน จากเรือหากนอยทแมนาเฮียงจอกกชานชานาญในการเรือ คน
 ทงปวงจงเรียกข้าพเจ้าว่าหนกกเหลง ผุทชายสรวานน แซ่ล ชอลบ ลกกลอบ
 ชายเกลอหลวงแลงหนมาอยกกับข้าพเจ้าเที่ยวหากนด้วยกัน ตั้งโรงขาย
 สรวายาเบอชยทน คนทงปวงจงเรียกลลบว่า ชยเมยพวนกัว ชงสองคนน
 เป็นพนองกับข้าพเจ้าชอทองอยคนหนงเรียกว่าชดตงเกา อีกคนหนงนชอ
 ทองเมงเรียกว่าพวกกงจัน ชองกงว่า ท่านเอายาเบอมาไทกัน คิดจะทำ
 รวยแลงแกเสยทำไม เหตุไฉนจึงได้รู้จักเรา ลุจนแจ้งว่า เดิมข้าพเจ้าได้
 ยนชอเสยงท่านปรากฏอยู่เนอง ๆ คิดจะไปค่านับท่านกเพราะยากจน คราว
 นข้าพเจ้าได้ยนข่าวว่าจะเนรเทศท่านมาเมืองกงจิวตองเดินทางน ข้าพเจ้า
 จิงชวนทองอย ทองเมงมาคอยท่านอยทชายเนนสทวอนกไม่เห็นท่านมา
 เทพยดาตลใจให้ชวนกันชามเนนมาหมายจะชอสวาทมพบลลบแจ้งความ
 รมมากไม่รู้จัก จิงเอาหนงสอออกตรูว่าท่านตองเนรเทศไปเมืองกงจิวจงให้
 ลลบเจ้าของสวาทเกาทานพนชน

ของกงได้พงกยนต์ เลาคความเต็มให้สคนพงทกประการ ลลบว่า
 เชญทวนอยทนเถด จะต้องไปเมืองกงจิวทนลำบากลำบากทำไม ชองกงว่า
 พนองทเขาเนยชวเปาะชวอนกนอยทนอยกยงอยู่ไม่ได้ กลวภยอนตรวยจะ
 ถงบตาและนองทไทนจะอยกกับพนองทงปวงได้ ลุจนจิงพดแกลลบว่า พ
 เวานเป็นคณสตัชชอจรง ๆ ถ้าไม่ยอมอยแลงเจ้าจิงไปแกไหผุคมทงสองพน
 ชนโดยเรว ลลบกเรียกลลกกจางชวยกันพยงผุคมออกมาเอายาแกไชผุคมทง

สองพนชน พดกันั้นว่า เราเดินเห็นตเห็นอยตอกกระมัง เสดพรานัดเดียว
จึงได้มาตงน ของกงกับพวกเหล่านนได้พงกหวเราะ ลลบจตโตะและสรว
มาเลยงกน ชวนของกงคางอยทโรงลลบกนหนง

ครนรุ่งเช้า ลลบกเอาทองงนทองสงของมาคนให้ ของกงกลา
ลลบบอกจากโรงมากบลจน ทองอย ทองเมง ครนถงบานลจนกเชญชองกง
เข้าไปข้างใน จดโตะและสรวมาเลยง แลวชองกงกับลจนกสำบานเป็น
พนองกน ชองกงคางอยทบ้านลจนหลายวนจงบอกว่าจะลาไปก่อน ลจน
กจตหาเงินมาให้ใช้สอยตามทาง ชองกงรับเงินแลวลาลจน ทองอย
ทองเมงออกจากบ้านกตเอียงเนยเดินไปได้ครงวนถงบานแห่งหนงมตลาค -
สนุกสนาน ผคนยนอยเป็นหมกน ชองกงชวนผคนเดินไปตเห็นชายผหนง
ชายยากอเอยะราเพลงอาวอตางๆ ไทคนเหล่านนตจนจบแลวกวางกระบอง
ลงไว้ ร้องบอกว่ ขาพเจามาแต่เมืองไกล ผมอกไม่เขมเขงชอภยเสย
เกิด ท่านไม่ชอยากอเอยะกแลวไป แต่ขาพเจาราเพลงอาวอให้ดู ึ่ง
เมตตามแต่จะใหเมยอแปะเกิด จะได้เลยงชวต คนทงปวงได้พงกนงเสย
ชองกงเห็นชายผนชอเมยอแปะเป็นหลายหน ก็ไม่ผผู้ใดให้ ชองกงม
ความเวทนาทยบเงินห้าตาลงสงให้ แลวพดว่ ท่านครเราเป็นคนโทษเดิน
ทางมาไม่มีสงโตจงเอาเงินนไปใช้สอยกอนเกิด ชายผนนกดใจพดว่ - -
บรวตาคนทในตาบลกตเอียงเนยไม่มีผผู้ใดรเพลงอาวอ ชงท่านนเป็นคนโทษ
ยงกลาเอาเงินให้ขาพเจาถงห้าตาลง เปรียบเหมือนแตงวนทว เมอครง
แผ่นดินกอน ใช้เงินทองเท่าไรก็ไม่เสยตาย บรวรณางจะใหชอเสยปรากฏ
ในแผ่นดิน เงินชงท่านห้าตาลงครงน เปรียบเหมือนหวตบตาลง บุญคุณ
เป็นทยง ท่านแท้ได้ ชอโรงงบอกให้ขาพเจาทราบด้วย ชองกงว่าท่านจะ

ถามเข็ชอทำไม เงินทองเล็กน้อยไม่ต้องตอบแทนหรือ ก็ยังไม่ทันขาดคำ
 เห็นชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ ตรงเข้ามาร้องทราดว่า เจ้านมาแต่ข้างไหน
 อวดอ้างฝีมือเข้มแข็ง คนโทษนนักอวดมั่งจะทำให้พวกตำบลบ้านนอบ
 อายหรือ เราได้ห้ามคนทั้งปวงว่า ตูแล้วอย่าให้เงินทอง คนโทษนจึงหง
 นกหนา กิดาของกงเป็นขอหยาบต่าง ๆ ของกงจึงตอบว่า เราเอาเงินให้
 ทานการสังเิดของผู้นวดวยเล่า ชายนั้นได้ฟังก็โกรธยิ่งนัก ตรงเข้าจะต
 ของกง ๆ ก็หลบถอยออกมา ชายนั้นตามมาจะตให้ตี่ ของกงก็คจะสู
 พอเห็นชายทราเพลงอาวอตรงเข้าช่วยของกงถอยห่างออกไป ชายท—
 ว่าจะเพลงอาวอชายนนดมลงแล้วลกชน ชายทราเพลงอาวอถอยถมลงอก
 ผู้คุมทั้งสองเขาห้ามชายทราเพลงอาวอไว้ ชายนนดมลงถงสองครั้งเจ็บ
 ปวดมาก ได้ความอายอดสำหันธ์ใจลกชนได้ แลตของกงกับชายทราเพลง
 อาวอ พดวาทแล้วเป็นไรมคงจะได้เห็นกัน กรบหลกไปทางทิศใต้ ของกง
 ถามชายทราเพลงอาวอว่า ท่านครอยบ้านเมืองไหน แซ่ใด ชื่อไร ชายท
 ราเพลงอาวอบอกวว่า ชาวเจานชาวเมืองฮ้อหนา ตำบลบ้านลกเฮียง แซ่ต
 ซอย่ง ปู่และบิดาชาวเจานเป็นขุนนางอยู่ในแกงเดียดเซียงกง เพื่อนขุนนาง
 ดวยกนอจนามาก จึงไม่ทราชการ ออกมาเที่ยวขายยาอกเฮยะและว้าเพลง
 อาวอต่าง ๆ ให้ชาวตลาดต ตามแต่เขาจะให้เงินบางเล็กน้อยพอได้เดียง
 ชวด คนทั้งปวงจึงเรียกชาวเจานว่า แบตวถง ท่านนนแซ่ใด ชื่อไร บอก
 ให้ชาวเจาทราบบ้าง ของกงว่า ปู่และบิดาเป็นชาวเมืองหนเดี้ยกย แซ่ชอง
 ของกง สียงถามว่า ท่านอยตำบลชวตง คนเหล่านนเรียกว่า กบตีไหว—
 ของกงเหมง หรือมีไซ ของกงว่า นนแหละคือตัวเราเอง สียงได้ฟังก็คกเขา
 คำนับพูดว่า เชิญท่านไปเสพสุราสนทนากันแล้วจึงค้อยไป สียงก็เก็บยา

และเครื่องอาวอไวในแข่งเสร็จแล้วชวนชองกงกับผู้คุมทั้งสองมาที่โรงเตียม
 บอกว่าจะขอสุรากับสงของกิน เจ้าของโรงเตียมบอกว่า สุราและสงของ
 นนมกมไป แต่ไม่อาจจะขาย ชองกงถามว่า เหตุผลประการใดจึงไม่กล้า
 ขายให้เรา เจ้าของโรงบอกว่าคุณตกบ่ท่านเมื่อสักครู่นี้ใช้ให้คนมาส่งไว้
 ว่าไม่ให้ขายกับท่าน ถ้าข้าพเจ้าขายให้แล้ว โรงเตียมคงจะยับเยินสน
 ษายคนนบ่เปรียบเหมือนเสื่ออยู่ในตำบลกิดเชียงตพน ผู้ใดจะไม่เกรงกลัว
 หรือกไม่ได ชองกงจึงพุดกับสงว่า ถ้ากระนั้นเรารีบไปเสียโดยเร็วเถิด ถ้า
 อยุชวชายผู้นนมาพบเขากจะเกิดความ สยงว่า ข้าพเจ้าจะเอาเงินไปให้ค่า
 เขารโรงเขาเสียก่อน อีกสักสองวันจึงจะตามไปเมืองกัจจวงคงจะพบกัน เข็ญ
 ท่านไปก่อนเถิด ว่าแล้วชองกงก็เอาเงินให้สงยกยสบตาลง สยงรับเงิน
 มีความยินดีขงนุก คำนบลามา ชองกงกับผู้คุมสองคนก็ชวนกันออกจาก
 โรงเตียมจะไปขอสุราโรงอื่น ครั้นไปถึงโรงสุราแห่งใดถามว่าจะขอเจ้าของ
 สุรากับสงเหมือนกันทุกโรง ชองกงกับผู้คุมก็เดินไปจนสนตลาดก็ไม่มีผู้ใด
 อาจขาย ว่าชายผู้นนส่งไว้ทางสน ชองกงเดินไปเห็นโรงสำหรับคนเดินทาง
 อาศัยจุดไฟคอยรับแขก ชองกงเห็นตงนบกรอถามจะขออาศัย เจ้าของ
 โรงบอกว่า ชายผู้นนส่งไว้ให้ส่านกไม่ไดชองกงก็ไม่ร ทจะคิดประการใด
 ตะวนกัจจวงเย็นจึงชวนผู้คุมเดินไปตามทางใหญ่จนมดค้ำ ชองกงมีความ
 วิตกจึงพุดกับผู้คุมทั้งสองว่า เราชวนกันไปตว่าเพลิงอาวอทำให้เกิดความ
 ษน ชายผู้นนมาส่งกาขบเสยทางสน ไม่ให้พวกเราอาศัยที่ไหนได้ ค้ำมค
 บ่านนแล้วจะทำประการใดตปรักษากันพลางก็เดินไป ชองกงเห็นไฟแดง
 อยุในบ้ำ จึงพุดว่า เห็นจะมีบ้านผู้คน ผู้คุมว่า ทไฟแดงนบไม่อยู่ริมทาง
 ใหญ่ ชองกงว่า จะทำอย่างไรได้ ถึงไม่อยู่ริมทางก็ตองไปส่านกอาศัย

เวลาพรุ่งนี้จะเดินไกลออกสักสองสามลี้ก็ถึงบ้านแล้วชวนกันเดินตรงไป—
 เหมมเวียนเป็นอันมากบ้านหนึ่งโตใหญ่ ของกงมาทประตुरองถามว่า—
 ข้าพเจ้าเดินทางมาจวนมืดค่ำจะขออาศัยสักคนหนึ่ง คนในบ้านได้ฟังก็
 เข้าไปบอกไท่กงเจ้าของบ้านว่า มีคนโทษผู้หนึ่งเดินทางกับผู้คุมสองคนจะ
 ขออาศัย ไท่กงให้คนใช้พาเข้ามาข้างใน ของกงกับผู้คุมก็เข้าไปคำนับ
 ไท่กงเจ้าของบ้าน ไท่กงส่งให้จัดอาหารให้ของกงกับผู้คุมรับประทานแล้ว
 ให้คนใช้พาไปนอนในห้องสำหรับอาหารอาศัย ขณะนั้นเดือนหงายของกง
 เดินไปกับคนใช้ ไท่กงเห็นมีทางอยู่หลังบ้านแห่งหนึ่งไกลท้ออาศัย คนใช้ก็
 ให้ของกงกับผู้คุมไปนอนในห้อง

ฝ่ายไท่กงถือ โคมไปเที่ยวตรวจดูที่ประตูบ้านและห้องทงป่วงแล้ว
 ก็กลับไปนอน ของกงเห็นจึงพูดว่า ไท่กงเจ้าของบ้านเหมือนกับบิดาเรา
 ถ้าเวลากลางคืนตรวจดูทวนบ้านแล้วจึงจะนอน ผู้คุมว่า ไท่กงเจ้าของบ้านใจ
 คอตนก ให้เราได้อาศัยพักกาย บุญคุณเป็นที่สุด แลงกบตประตุนอนอยู่
 ในห้อง แต่ของกงนอนไม่หลับคิดถึงโทษของตัวกลัวความวิตกได้ย่นเสียง
 ออองไม่แจงวาเกิดเหตุการณสิ่งใด จึงลุกขึ้นมาแอบดูตามช่องฝา เห็นชาย
 ผู้หนึ่งถือกระบามากับพวกพ้องประมาณแปดเก้าคนเรียกให้เปิดประตูคนใน—
 บ้านก็เปิดรับพวกนั้นเข้าไป ของกงจาได้จวชายคนนั้นทวงว่าทกนทตลาตเหตุ
 ไฉนจึงมาบ้านนุกมความกลัวเป็นอันมาก เห็นไท่กงเจ้าของบ้านเดินออก
 มาถามชายผู้นั้นว่า ไปเที่ยวทไทนมาจวนมืดค่ำ ชวนกันถือเครื่องศสตราวอ
 ไปทตกับผู้ใดหรือ ชายผู้นั้นบอกวาววนนข้าพเจ้าไปทตลาต มีชายผู้หนึ่ง
 มาขายยาถือเอะระวาเพลงอาวอต่าง ๆ เทยวหากนตามอำเภอใจ ด้วยททาง
 แถวตลาตนชนอนอยู่แก่เราทงสน ผู้ใดจะมาหากนก็ตองบอกให้รูกอน ชายผู้

นนทอความผมอเขมแซงไมมาบอก ชาวเจ้าชดใจจงส่งพวกเหล่านนว่าอย่า
 ให้เงนทอง มีคนโทษเค้นทางมาเห็นกเข้าไปดแล้วเอาเงนให้วางวดหาตาลง
 แกลงจะทำให้ตาบลดกเคียงดินของเราเสียไป ตัวเขาจะได้ปรากฏเป็นคนดี
 ชาวเจ้าโกรธแค้นเขาตคนโทษ ชายทราเพลงอาวอนนเขาช่วยคนโทษไว้ ต
 ชาวเจ้าลมดงเจ็บอายผู้คนเป็นอนมาก ชาวเจ้าลุกมาได้เที่ยวส่งตามบรรดา
 โรงเตียม ถ้าคนโทษกับผู้คนมาชอกไม่ไหว โดชาย โรงจะอาศัยยกส่งใจไม่
 ให้อย ชาวเจ้าให้ตามไปจับตัวชายทราเพลงอาวอนมาเขยนเสียขบเขยนแล้ว
 เวลาคนจงจะเอาตัวไปถวงเสียในแมนา บदनชาวเจ้าจะตามไปจับคนโทษ
 ไม่แจงว่าหนีไปสำนักทได้ จึงมาเรียกไทพไปช่วยจับ ไทก่งว่าลคเคี้ยคด
 อานตงนไมตจะเป็นคนอายสน คนโทษนนเขามเงนวางวดไทกขางเป็นไร
 จะทบตเขาทำไมเจ้าจงขอบดาเกิดอย่าไปรบกวงไทอองเลย ชายนนคไม่
 พงถอกระบเคนตรงเขามาขางใน ไทก่งบิตากเคนตามไปด้วยชองกงแอม
 พงแจงความแลวตกใจ จึงพุดกับผู้คนว่าจะคิดประการใดตทางอนกไม่ไป
 จาเพาะตรงมาอาศัยทบ้านน ชายผู้ทวาทกับเราเป็นบุตรไทก่งเจ้าของบ้าน
 ถารวเราอยทนชวตคกงตาย ถึงไทก่งไม่บอกคนอนกคกงบอกไทร เราหน
 เอาตัวรอดไปตควา ผู้คควาทานพุดจาทูกตองแลวจงบหนีไม่เสียโดยเร็ว
 เกิด ชองกงกับผู้คนทงสองกเบตประตอออกมาพากันหนีไปทางหลังบ้าน ขณะ
 นนมดาวสว่างพอเห็นทาง รมเค้นทางไปประมาณครทงกบ่าออบนทาง
 ตน กชวณกนบูกบ่าออบไปถงแมนาใหญ่เรียกวา ชมเคียงกง เทยวทาทาง
 จะเค้นตอไปก็ไม่มี

ฝ่ายชายผู้นปลกพชายลกชนแจงความให้ฟัง พอคนใช้มาแจง
 ความว่า คนโทษกับผู้คนนมาอาศัยอยู่ในบ้าน บदनหนีไปทางหลังบ้าน
 ชายผู้นนกับพชายได้พงกเรียกพวกพองจุดไฟไล่ตามมาทางหลังบ้าน

ฝ่ายชองกงไถยมนเสียงฮอเองมาข้างหลังตกใจ เห็นไฟนไฟใกล้เข้า
มาจะหนีไปทางไหนก็ไม่ได้ด้วยแม่น้ำนวกวางใหญ่ รมผงนมแตงแฟม
จะเดินบกไปก็ไม่มีทาง ชองกงร้องประกาศว่า เทพยดาทั้งหลายจงช่วยชีวิต
ข้าพเจ้าทั้งสามไว้อะไรให้ตายทบาแหมรมผงแม่น้ำเลย เหลียวไปดเห็น
ไฟแดงมาเกือบจะถึงก็เสียใจ จึงพูดว่า ไม่ควรเลยจะเอาชีวิตทั้งเสียตน
ถ้าอยู่ที่เขาเฉยชวเปาะก็จะมีความสุข พอเห็นเรือแจวออกมาจากคลองใน
บาดานหงกตกใจ ชองกงจึงเรียกว่า ท่านเจ้าของเรือจงช่วยรับข้าพเจ้า
สามคนขามส่งด้วยจะเอาเงินทองมากน้อยเท่าไรข้าพเจ้าจะให้ เจ้าของ
เรือได้ฟังกรอถามว่า ท่านทั้งสามเป็นคนชนิดไรจึงได้มาอยู่ที่นั่น ชองกง
ตอบว่า ข้าพเจ้าเดินทางมา มีใจผู้ร้ายไล่ตามมาข้างหลังจะแย่งชิง ท่าน
จงเอาเรือมารับโดยเร็วเถิดจะทดแทนคุณให้ควรแก่ตาเห็นตเห็นอย เจ้าของ
ของเรือได้ฟังกรบเข้าไปริมฝั่ง ชองกงกับผู้คุมทั้งสองเอาท่อน้ำโยนลงใน
เรือแล้วโดดตามลงไป เอาท่อน้ำเรือออกจากฝั่ง เจ้าของเรือเห็นท่อน้ำของ
สามคนนั้นใหญ่ก็มีความยินดี ไถยมนเสียงฮอเองตามมาข้างหลังจึงรีบแจวเรือ
ออกไปกลางน้ำ พอมาถึง มกชุน กับพวกพ้องหลายสิบคนถือเครื่อง
คัสตราวอและคบเพลิงไล่ตามมาถงริมฝั่ง ร้องเรียกเจ้าของเรือให้แจวกลับ
มาข้างน ชองกงไถยมนตกใจจึงฮอนวอนเจ้าของเรือว่าท่านอย่าแจวกลับ
ไปเลย ข้าพเจ้าจะเอาเงินทองตอบแทนให้ตามสมควร พวกท่อยรมผงก็
ร้องลงมาว่าถ้าไม่มาโดยคักจะพลอยตายด้วยกัน เจ้าของเรือรีบแจวออก
ไปกลางน้ำท่าเดียว มกชอง มกชุนก็โกรธจึงร้องตวาดว่า เจ้าของเรือคน
นั้นบังอาจนักร แช้ใดขอไรจึงกลามารับเอาคนมสาเหตุเกยวของของกับเราไป
เจ้าของเรือตอบว่า เราแช่เตียวไม่รู้จักหรือ มกชอง มกชุนได้ฟังก็จาเสียง

ได้จึงตอบว่า เราคิดว่าผู้ใดคือ เตยหอยนายท้ายพวกของเราดอกหรือ จึง
เอาคนทั้งสามกลับมา เจ้าของเรือว่าชายสามคนมาลงเรือเราเองซึ่งจะ
ให้กลับไปนั้นไม่ได้ ถ้าจะพุดจาประการใดเวลาอนิจจังคอยพบกัน

ชื่องกงได้ฟังเจ้าของเรือถามพวกเหล่านักยนต์ บอกกับเจ้าของ
เรือว่าช่วยชีวิตข้าพเจ้าสามคนไว้ครั้นพระคุณเมตตาขง แล้วบอกกับผู้ค
ทั้งสองว่า สืบไปภายหน้าอย่าได้ลืมคุณท่านเลย เจ้าของเรือได้ฟังกหวเราะ
ร้องเพลงขึ้นมา เราเที่ยวหากันตามแควแม่น้ำทุกวัน ก็ปรารถนาจะ

เอาเงินทองไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด เปรียบเหมือนเทพยดาคลใจให้เดิน
มาทางนี้ สันค้ำเพลงกแจวเรือไปชื่องกงโดยนัยสะตงใจจึงพุดกับผู้ค

ว่า เราหนึ่เมื่อพามาแล้วสำคัญว่าจะสนภย กลับมาพบจระเข้จะท
รายชีวิต พวกเรากคงตายอยู่ทน ชายเจ้าของเรือแลเห็นผงโนนกหยด

จึงถามชื่องกงว่าเจ้านักโทษคนนักกับผู้คทั้งสองทำราชการอยู่ที่ใด โรงต้นศาล
ชมชมแห่งราษฎรเอาเงินทองเป็นอันมาก บदनตกมาอยู่ในเงอมมอของเรา

แล้วรวบรวมเนยของเรามออยู่สองอย่าง เรียกว่า ขนมมดบงตอ อย่างหนึ่ง
เรียกว่า ขนมไม้กระบองตามแต่จะเลือกเอาสิ่งใด ชื่องกงได้ฟังกตลใจจึง

แกล้งทำเป็นใจดีตอบว่า ท่านเจ้าของเรือพุดจามาหวเราะนัก ขนมมดบงตอ
กับขนมไม้กระบองนั้นข้าพเจ้าไม่เข้าใจ เจ้าของเรือบอกว่า ขนมมดบงตอ

นั้นคอกกระบพนเจ้าสามคนตายแล้วทั้งลงน้ำ ขนมไม้กระบองไม่ต้องถึงข
พน ถอดเสือกางเกงออกเสยแล้ววกให้โตคนตาย สองส่งนจงเลือกเอาเถิด

ชื่องกงพุดว่า แต่โบราณมา ถ้าการสิ่งใดจะมีลาภก็ไม่ประจวบกัน
เขา ถวักยอนตราจะมาถึงถ้าพาะให้มาประจวบกัน เจ้าของเรือได้

ฟังก็โกรธว่า เจ้าสามคนจะปรักษากันอย่างไรกคตเสยโดยเร็วเถิด ชื่องกง
ตอบว่า ท่านเจ้าของเรือยังไม่แจ้งความจริง ข้าพเจ้านเป็นคนโทษต้อง

เนรเทศไปเมืองก้งจิวตามจงเวทนาม้างเถิด เจ้าของเรือร้องทว่า พด
 ะไรนั้นเราหาเวทนาม้างได้ไม่ จงเร่งโตดนำตายเสียโดยเร็ว ชองกงกับผู
 คุมทงสองฮอนวอนว่า ข้าพเจ้าสามคนนยอมให้เงินทองสิ่งของในหอผ้าเสอ
 กางเกงทงสนจะขอแต่ชีวิตไวทงานจงโตเอนตเถิด เจ้าของเรือก็ไม่ฟังเบ็ด
 ทงเรือหยบมตบงตอใหญ่ขึ้นมา ร้องทว่าจจะคิดประการใดก็เร่งทำเสีย
 ชองกงเห็นตงนนักถอนใจใหญ่ร้องประกาศแก่เทพยดาว่า ข้าพเจ้าได้ทำ
 บาปกรรมสิ่งใดหรือ ไม่กตัญญูต่อบิตามารดา จึงตงโทษเนรเทศได้ลำบาก
 ยากนัก แลวมหนวชาจะมาตงชวตครงน กรองให้ราไรไปตาง ๆ ผู้คุมทง
 สองกเสียใจจึงพดว่า ทานฮยารองไหหนักเลย เราสามคนกคงตายตวยกัน
 เจ้าของเรือให้สามคนถอดเสอกางเกงเสียแลวให้โตดนำตาย ชองกงกับผู
 คุมกถอดเครื่องนงหมแลวยตมอกนไวทงสามคนเจ้าของเรือเหลียวไ้เห็นม
 เรอแจวมาลาทงกยนต

ฝ่ายลจุนกบตงฮย ทงเมงตงเรือเทยวหากนในแม่น้ำ ลจุนฮย
 ทวเรือตงนวลตงมา เห็นเรือฮยชางทนาดาทงกรองทว่า ผู้โตเขาเรือ
 มาชวเงล่านาไวจจะทำการสิ่งใดหรือ ถ้าโตชาวชองจงเขามาแบงบั้นให้เรา
 บ้าง

ขณะนนเดอนทงายพอเรือเขามาใกล้ เตยทวยเห็นลจุนกจาโตจง
 ตอบว่า พลตวกอดอกหรือคตว่าผู้โต ตวยมโตพบปะกัณมานานแลวทำการ
 ชอชายทไหหนักบอกไหตงไปตวย ลจุนตอบว่า ไปเทยวหากนก็ไม่ได้การ
 นองแชเตยหากนทางเรือโตลากสิ่งใดบ้าง เจ้าของเรือวาเมอสองตามเวลา
 มาณไปเดินเบยกเสยจนอกเปะกไมมตตตวนงราวทงฮยรวมผง พวกบนบกน
 ไล้คนมา ข้าพเจ้าเขาเรือไปรับบอกวา เป็นนักโทษจะเนรเทศไปเมืองก้งจิว

พวกบนตลงโห้เอาตวงสามคนนกลบคนไปข้าพเจ้าเห็นพอจะได้ลากบ่วง จึง
 พาดวงมา ลจุนว่า ถ้ากระนั้นจะเป็นชองก่งพเวาดอกกระมิ่ง ชองก่งไคยมน
 ไม่แจ่งวาฬ ไค้กรองมาว่า จึงช่วยชวตชองก่งด้วยเถิด ลจุนไค้พังกตักใจ
 ตอบว่า ชองก่งพเวาแนแลวงจวาคเรือเข้าไป ชองก่งแลเห็นคนทงอยหว
 เรือจาไค้วาลจุนทางท่ายเรือสองคนนคช ทงอย ทงเมง จึงร้องบอกวา
 นองมาช่วยพตด้วยเถิดกไค้ข้ามเรือไป ลจุนพตว่ากรรมสังโศทนอทำให้พ
 เราไค้ความลำบากยากแค้น ถ้าซาไปพกกตตาย เมื่อนองนงอยบ้านเวลา
 วานนไค้ร้อนในใจไม่สบาย จึงชวนกันมาหากันในแม่น้ำ เทพยดาตลใจ
 โห้ตรงมาพบพตแลวงคานบชองก่ง เจ้าชองเรือลำนนเห็นกยนงอยเป็น
 คุว แลวงจตามลจุนวาพแชลทตองโทษนคชมไค้ ลจุนบอกวา คนนแล
 ทอยบ้านชวตงเวยกวากบสโห้ ชองก่งเหมง ชอชองก่ง เจ้าชองเรือคก
 เขาลจคานบพตวา เมอแรกทานกทาบอกแชและขอโห้ข้าพเจ้ารูไม่ เกอบ
 จะทำอนตรวายทานเสียแลวง ชองก่งถามลจุนวา ชายเจ้าชองเรือนแชไร
 ขอไค้ ลจุนบอกวา แชเตย ขอหวยอยตามลเขาเซียวกโกวชว เวยกกนวา
 จุนช่วยหย มาหากนทแมนานชานานแลวง ลจุนกบเตยหวยกแจวงเรือสองลว
 เขาไปริมผงเชญชองก่งกบผคมชนไปบนตลงแลวง ลจุนพตกบเตยหวยวา
 เดมเรากไค้บอกไค้วา มชายผทงสตัยขอใจคอโคบออมอารอยบ้านชวตง
 แขวงทนสกุยเป็นชนนางตาแทนงะช คอชองก่งคนนไค้มาพบแลวงจจวาไค้
 ไค้แน่ เตยหวยไค้พังกหาไฟมาจุดโคมชนพจาวณาดชองก่ง ไค้ถวณถแลวง
 คุกเขาคานบพตวา ข้าพเจ้าไมรูจักคตจะทำรายทานขอทานอย่าถอโทษ—
 โกวธเดยทานตองโทษสังโศจิงไค้ถูกเนรเทศมา ลจุนกเลาคความชงชองก่ง
 ตองโทษไค้พง เตยหวยทราบแลวงแจ่งวา บดาข้าพเจามบุตรชายสอง

คนชาวเขาเบนพ นองชายนรปรางคชอเตยสนมมือเขมแซงทางเวอ-
 ชานาญ เวยวชาวายนาอนหนงประมาณทางทาสบล ถาตกลงไปอยู่ใน
 นวาไตเจตวนเจตคน คนทงปวงจงเวยกเตยสนว่าลงลแปะ เดมชาวเขาพ-
 นองอยุรมแมนาเอียงจอกตงโรงชายสรา ถากคนเดินทางมาเอายาเบือให้
 กนแลงฆาตายเอาเนอทาขนมชาย เงินทองทไต่กแบ่งบนกนเดยงชวต วัน
 หนงชาวเขากบเตยสนผู้นองไปเดินเบยเดยจนสน จงนาเวอมากอยรบจาง
 อยทแมนาน ให้เตยสนปลอมเป็นคนเดินทาง ครนพวกเหล่านนลงเวอ-
 พรอมกแจวไปถงกลางนาทาเบนพต กบเตยสนว่าจะเอาเงินคนละสามตัวลง
 เตยสนแกล้งไม่ยอมให้ ชาวเขาจับเตยสนโยนลงแมนา คนที่อยู่ในเรือเห็น
 กตกใจกลัวเอาเงินให้คนละสามตัวลงทงสนแลงแจวเรือข้ามกลบมากอยรบ
 เตยสนหาเลยงชวตอยเสมอมไต่ชาต ชองกงกวาทานหากนทงนไม่ชอบ
 เลย ลจุนกบพวกเหล่านนไต่พังกชวนกนทงวระ เตยหวยจงพุดว่าชาวเขา
 จะไม่ทำอยางนแลง บคนเตยสนไปรบจางชายปลาอยู่ ณ เมืองกจจวชาวเขา
 จะฝากหนังสือไปดวย แต่ไม่รู้จักหนังสือจะทำประการไต่ดี ลจุนว่าไปท
 หมุบ้านจางชนแลเชยนกไต่คอกแลงให้ทองอย ทองเมงเภาเรือ ชวน-
 ชองกงกบมคม เตยหวยถอโคมนำหน้าเดินไปประมาณทางไต่ครึ่งล เห็นไฟ
 ทผงชางโนนสว่างอยู่ เตยหวยจงพุดว่า สองคนพนองทไต่ตามพชองกง
 ยังไม่กลับไป ลจุนถามเตยหวยว่า สองคนนนคอผู้ ไต่ เตยหวยว่าบุตร
 มกไต่ก้งเบนเจ้าของตลาดฟากชางโนน ลจุนว่าเรียกมากานบพชองกงเลย
 บ้างเป็นไร ชองกงว่าอย่าเดย ไต่ตามมาจะเอาตัวเราท่านยังจะเรียกให้มา
 ทำไมออก ลจุนว่าท่านจงวางใจเถิด ไม่ใช่ผู้นอนเบนพวกเดยงกนทานอย่า-
 วิตกเลย จงร้องเรียกมกทอง มกชุนให้ชามมา มกทอง มกชุนย่นอยุรมผง

ลวนโดยนเสียงลจนรอกเวยกกจทดหาเรอชวณกนชามฟากมา เหนลจน เตย-
 หวยประคองชองกงไวกละตั้งใจจึงถามว่า ทำไมท่านจึงรู้จักกับพวกคน
 ลจนทวเวาะแดงตอบว่า คนนุทเวาพดไทพงวาเป็นชาวบานชวตวชอ-
 กบสโหวชองกงเหมงเป็นชนนางตาแหงอะช.

มกทอง มกชนได้ฟังจวรงอาวอตกเขาคำนับแล้วพดว่า ซาพเจ้า
 โดยนชอเสยงทานปรากฏมาชานานเตยงหารจกตวไม ชงซาพเจ้าไคลวง-
 เกนกับทานชอภยเสยเกิด ชองกงยตมอไวไหลกชนถามว่า แซไค ชื่อไร
 ลจนบอกวา คนนแซมกชอทองเวยกวา มตเยยลน นองชายนชอมกชน
 เวยกวา เขยวเยยลน เหมอนเสอรายอยในตาบลดกตเยยงตนยงทเนนกด-
 เยยงเนย نن ตวซาพเจ้ากบลดบมหนองไปตงชองหากนอยไกลเนน คนทง-
 ปวงเกรงกลวจงพากนเวยกวา เสอรายในตาบลดเนนกดเยยงเนยทแมนา
 ชมเยยงกนนคชเตยหวยกบเตยสนสองคนพหนองเทยวหากนคนทงหลายก-
 ครนควม เวยกวา เสอรายทงสามตาบลด.

ชองกงได้ฟังจงพดว่า ถาพหนองไมบอกทไทมเราจจะรู้ แต่พวกเรา
 ยงมอกคนทงชอชยงทมาราเพล เอวออยู่แต่วตลลาดเกิดวาทกนชนทาน-
 ไทจับตวไว สยงไมไซมือนเป็นพวกเตยวกนจงปลอชยสยงเสยเกิด มกทอง
 วาซาพเจ้าจะปลอชยไทพอยาวตกลเดย แล้วสงมกชนไปถอดสยงแล้วนาตว
 มาโดยเร็ว มกชนกตตรงไปยงตาบลดกตเยยงตน มกทองจงพดกับชองกงวา
 ซาพเจ้าพหนองทาไททาน ไกรธแคนเป็นอนมากดวยไมรู้จัก บदनชอเชย
 ทานกบพหนองทงปวงไปสนทนาถนทบานถอน ลจนวาถกตองแล้วเชยพไป
 ทบานมกทองให้สบายแล้วจงคชยไป พุดตงนนถชวณกนลงมาเรอเวยก
 ทองอย ทองเมงชามฟากไปถงผงชนจวกรือไปประมาณครุทงกนบาน

มกทอง ๆ เชิญของกงกบพนองเหล่านนเข้าไปข้างในจุดทโห่งพวมกน
 แล้ว มกทองไปบอกบิดาให้มานั่งสนทนากับของกง มกชุนไปถอดตียง—
 ออกแล้วพาตวมาไท ของกงกมความย่นตงสนทนาอัยกับมกไทก่งและพ
 นองเหล่านนโตครทงเวลาทสว่าง มกไทก่งจงไทจุดโตะและสวามาเลียง
 ของกงกบพวทพองจนวนเวลาเยนคางจวนกน คางอัยทบานมกไทก่งคณทง —
 มกไทก่งกบคณทงปวงทงวเห็นขวไว ชวนกนพาของกงไปเทียวชมตลาด
 ตาบลดตเอียงตงจนวนเยนกกลับมมา ของกงคางอัยทนอกสามคณ.

ครนรงชนทจะลาไป มกทอง มกชุนจจตเงินทองมาไทของกง
 กบคณทงสองนคณละเลกนอย เตียวทวยจวนให้คณเขียนทงสอฝากไป
 ดงเตยตงผนองแดงกสงไทของกง ๆ วยงนกับทงสอเตยทวยแดงกสลา—
 ไป พนองเหล่านนตามสงของกงจงตงเรอจางจะไปเมืองกงจว สยงบอก
 กบของกงวาชญพลวงทงนไปก่อนเดด แล้วซาพเจาจะตามไปต่อภายหลัง
 มกทอง มกชุน ลจุน ทงอัย ทงเมง เตยทวยกคานบลาชองกงแยก
 กนกลับไปบานของตว แต่สยงนนกลับไปอัยทบานมกทองกอนของกงกบคณ
 คณคดงเรอจาง เจาของเรอถอนสมอแดงเรอไบตรงไปดงเมืองกงจว ก
 ลดไบถอยเรอเขาไปจอตวมผ้ง คัดเงินไทเจาของเรอแดงกชนผ้งมุงตงเขา
 ไปในเมืองกงจว.

ฝ่ายมรทษาเมืองกงจวนนแซชวชอเกา เบนมตรทเกาของชวไทชอ
 ชุนนางผู้ ไทญในเมืองทดวง ชวไทชอนนเบนชุนนางกงจวน เห็นวามอง
 กงจวบริบูรณราชภูวมงมทรพยตงเงินทอง จงตงไทบทรมเบนมรทษาเมือง
 ชวเกาเบนคณโลกเห็นแกงเงินทอง คณทงปวงจงเรยกวาชวเกาตยครนอยมา
 จนวนนมรทษาเมืองออกวาราชการ ผู้คณทงสองกพาตวของกงกบคณทงสอ

เข้าไปมอบให้ผู้รักษาเมือง ๆ รัฐบาลก็นักออกอ่านแจ้งความแลเห็น -
 ชองกิงลักษณะตงถามว่าธรรมเนียมคนตองโทษเนรเทศมากมหนงสอด -
 ใว้ทศาคเป็นสำคัญ เหตุใดเนเจ้าจึงไมมีหนงสอด ผู้คุมแจ้งว่าเมื่อเดินทาง
 มานนเบนฤดูฝนกระตาศเปื่อยขาดเสี้ยน จึงไมมีหนงสอดสำคัญมา ชวเกา
 เขยนหนงสอดส่งคนใช้เอาตัวชองกิงไปมอบให้กวนเอียนชุนนางฝ่ายคก คน
 ใช้คานบลาวาตวชองกิงกับผู้คุมเดินทางมาถึงตลาด ชองกิงเห็นโรงชายสว
 กเชิญคนใช้กับผู้คุมเขาไปขอสุราดื่ม แลวกเอาเงินให้คนใช้ทงสองว่าทาน
 จงช่วยพุดจาแก่ชุนนางฝ่ายคกด้วยคนใช้รับคำวไมเป็นไรตอกถ้าหากจะเอา
 ตัวออกจะเขยนทานจงบอกวบววยอยูกคงตไว้.

ชองกิงได้ฟังกคอยคคลายใจ ชวนก้นออกจากโรงสุวตรงมบ้าน
 กวนเอียนนายคกใหญ่ คนใช้เข้าไปคานบส่งหนงสอดให้บอกว ผู้รักษาเมือง
 ให้พาตัวชองกิงคนโทษมามอบแก่ทาน แลวช่วยพุดจาเตนเห็นให้ชองกิง -
 เปาบาง ผู้คุมจึงเอาหอมมาเงินทองของชองกิงมอบให้แลวกลับไปเมืองเจ -
 จิวชู้ ชองกิงจตเงินทองไปให้กวนเอียนและผู้คุมทกคน พวกเหลานนกกม
 ความยินดี กวนเอียนนายคกใหญ่ครนได้เวลาจึงให้หาชองกิงมาทำเป็น -
 พุดว ถ้าคนตองโทษเนรเทศมาให้เขยนรอยหนงแลวเอาตัวขงไว้ตามโทษ
 ผู้คุมจึงเอาตัวชองกิงเขยนเสี้ยนตามธรรมเนียม ชองกิงบอกวข้าพเจ้าบววย
 มาตามทางขงหาหายไม ขอทานจงไปรดเตด กวนเอียนได้ฟังจึงพุดวชองกิง
 เห็นจะบววยจริงหนาดายงเหลองอย้อยาเพงเขยนเลย ประการหนงชองกิง
 ยงเคยทำราชการเป็นชุนนางฝ่ายบ หน้าที่นงอะชหนงสอดตนก ให้ช่วยจต
 บัญชทของหนงสอดไปพลงากอน ชองกิงคกเขาคานบลามาอยทของหนงสอด
 ชุนนางทงปวงเห็นชองกิงมเงินมทองใช้สอยฟุ่มเฟือยกยन्द ต่างคนกมา

ประจวบรักชอบพอชองกงมาก กวนเฮียนายคกกกับผู้คุมกัจโตะและสวามา
 เลียงชองกงเดรัจฉานแล้วพูดว่านายคกนยงมอกคนหนงชอโตจิงเป็นชนนาง
 ทงเจียดคบกักกับเร ใจกล่าหาญมมอเขมเขง ท่านจงจตเงินทองค่าธรรม—
 เนียมไปให้เสียบางจจะมความสข ชองกงวาซาพเจ้าอยากจจะให้เจียดคบบ
 มาเองจจะจตแจง กวนเฮียและผู้คุมกักกลับไป ชองกงได้ช่วยจตบุญชตต่างๆ
 มาประมาณสิบวัน.

ฝ่ายเจียดคบบแจงว่าคนตองโทษเนรเทศมาดังใหม่อกคนหนงคอย—
 อยู่หลายวันก็ไปเห็นเอาเงินค่าธรรมเนียมมาให้ เจียดคบบน้กชตใจรีบออก
 จากบ้านตรงไปยังโรงชำระ คนเหล่านนกววงมาบอกกวนเฮียว่าเจียดคบบมา
 แล้ว กวนเฮียกับชองกงและผู้คุมกชวณกันออกไปรับ พอเห็นเจียดคบบเดิน
 มากทยตยนอยุ เจียดคบบนงลงรองตวาดว่า คนเนรเทศมานนอยุทไหนดท
 เอาเงินค่าธรรมเนียมไปให้เราไม ผู้คุมว่าซาพเจ้าได้บอกกับคนโทษให้
 แล้วให้จตสิ่งชองไปค่านับท่านเสียก่อน คนโทษกล่าวว่าจะจตเงินทองไป
 ให้แก่ท่านเองเจียดคบบถามว่ามทตองโทษมานนคนไหน ชองกงเห็นเจียดคบบ
 นงอยุบนเกาอ จึงตรงเข้าไปนอยุตรงหน้าบอกวาคอซาพเจ้าเองเจียดคบบ
 ถตาชองกงเป็นอนมาก แล้วพูดวาเจานจองทองนถ ถอวาสนาชองผู้—
 ใดจิงไมเอาเงินค่าธรรมเนียมไปให้เรา ชองกงวาจะมาชมชนเรงรัต—
 ตวนเอาเงินทองไปทำไม บรรดาพวกพองทอยนนไตพงชองกงไตตอบตง—
 นนถกตใจกล่วจนเหงอไหล เจียดคบบยงมีความโกรธมากชนรองตวาดว่า
 คนโทษนบงอาจนถทนา ผู้คุมจชวชกนจบเขยงเสยรชยหนง พวกเหลา
 นนทชนอยุชอบพอกบชองกง ครนไตพงกวงหนไปเสยสน เจียดคบบเห็นผู้
 คุมไปหมดกโกรธยงนถ ตรงเข้าชวชไมกระบองจจะมาตชองกงเอง ชองกง

ถามว่าท่านจะตบข้าพเจ้าด้วยเหตุสิ่งใด ถึงมีโทษก็จริงแต่ยังไม่สมควรที่จะ
 ตาย เจียดคบคิดว่าเจ้าตองโทษตกอยู่ในเงอมือเราแม้โทษไม่ถึงตายก็
 ข้างเจ้าเป็นไร เราจะทำให้เหมือนนกบขาศตว ชองกงจึงแกล้งถามว่าโทษที่
 รุ้จักกับ โงวหยงชนแสดงยทเขาเนยชวเปาะนนจะเป็นประการใด เจียดคบได้
 พงกสะตั้งใจวางกระบองเสียพูดว่าเหตุใดท่านจึงรุ้จักพวกเขาเนยชวเปาะ—
 ชองกงว่าข้าพเจ้ารุ้จักกับ โงวหยงทเวยกว่า โงวหักก้วท่านจะทำไมหรือ
 เจียดคบตรงเข้าไปจับมือชองกงถามว่าท่านแซ่ใดชื่อไร ชองกงแจ้งว่า
 ข้าพเจ้าชาวบ้านชวตง.

เจียดคบได้พงกตกใจพูดว่าข้าพเจ้านไม่รุ้จัก เชิญไปทอนเถด
 จะไดคกเขาคานบชอชกย ชองกงว่าชอบใจท่านนักหนา จึงเดินมาหยิบ
 หนงสอทโงวหยงไทกบเงนบางเสกนอย เจียดคบพาชองกงเดินเข้าไปใน—
 เมืองกงจวกลงโรงเตยมชายสุรากลชวณกันเข้าไปในโรง เจียดคบเชิญชองกง
 หนงทโตะแเลวถามว่า เหตุใดนพจึงได้พบประกัยโงวหยง ชองกงกทยบ
 หนงสอสงให้เจียดคบบรมาถกออกอานแจงแเลวคกเขาคานบพดวกรงนพ—
 ตองโทษมานองไม่รู้สาคญวามูอน จึงได้ไปทวงเงนค้ำอรรมนิยมชงว
 กลาวเกนคอรกบพนนชยาลอโทษข้าพเจ้าเลย ชองกงบอกวากวนเฮยกับผู
 คุมกได้บอกว ให้เอาเงนค้ำอรรมนิยมไปให้ท่าน แต่ข้าพเจ้าปรวรณา
 จะให้ท่านมาเองจะได้สนทนากันจึงไม่เอาค้ำอรรมนิยมไปให้ วนันได้พบ
 ท่านข้าพเจ้ามความยนคณก พดแเลวกไทเจ้าชองโรงเตยมจตโตะแเลวและสว
 มาเลยงกน เจียดคบบคนนคอไตจงทโงวหยงบอกชองกงว่า มพวกพอง
 เป็นชนนางทวราชการอยเมืองกงจว มรองเทาจเคชวณหนงสามารถเดิน—

ทางใต้हारอยด ยิงรอนเทาวเศษอกชนิดหนงคกานนชนไป วันหนงเดน
 ทางใต้ดงแปดรอยด คนทงปวงจรงเรียกว้าไตจรงชนเกียไทเปา ไตจรงกับ
 ชองกกงนงเสพสรวาสนทหนากนตาง ๆ ชองกกงเลาวาเมอเดนทางมาพบกบพ-
 นองเหล่านนกดไตเอยชอชองท่านไทพงเดมอ ไตจรงกเลาความชงไตคบ-
 โงวหยงไทชองกกงพง ขณะนทไตะบนเหลาสุงไตยบเสยงอชองอยชางลาง
 เจ้าชองโรงชนไปบอกไตจรงว่าพวกพองชองท่านกำลัง จวาทกบชาวตลาค-
 ผู้ไตห้ามกไมพงเชญท่านไปโดยเร็วเถด ไตจรงพดแกชองกกงว่าเชญท่านเสพ
 สรวาอยทนพลาง ชาวเจ้าจะไปห้ามปรามชายฉุนน ไตจรงจรงลงมาจากเหลา
 เห็นลชยวาทอยกบชาวตลาคกเรยกตวพาชนไปบนเหลาสุง ชองกกงเห็น
 ลชยบร่างสูงใหญ่หน้าตาดร้ายจตามไตจรงว่าชายทมานผู้ ไต ไตจรงแจงว่า
 แล็ดชอชย เป็นชาวเมืองกจวตาบลดบานกจยกยเรียกว้า เฮกชวอนยชอง
 ชาวเมืองนนเรยกดชยวาลจทง เดมลชยตคนตาย หนมาอาศัยอย กบชาวเจ้า
 ครนสน ไทษแลวยงไมได้กลับไปบ้าน ลชยบมมอเซมแซงถอชวานสองมอ
 เป็นชาวอ ถ้าเสพสรวาเมาดรายนก บदनลชยเบนทहारมนอย ลชยแลด
 ชองกกงแลดถามไตจรงว่าชายคนนผู้ ไต ไตจรงว่าทเจ้าพดถงอยบอย ๆ จว
 เป็นคนสตัชชอใจโอบออมฮารคอปพูน ลชยถามวาทล่านกอยตาบลดชวตง
 เรียกว้ากบตีโหวโหวชองกงไซหรือไม (โหวนนั้นแปลว่าดำ).

ไตจรงได้พงก โกรธ จงพดว่าคนอะไรเชนนสงสอนเท่าไรกไมจายง
 ไมคกเขาคานบเสยโดยเร็ว ลชยวาทาไซพชองกกงแนแลดจจะคานบถาไม
 ไซพชองกกงแลด พอชาวเจ้าคกเขาลงคานบพ กจะหววาระเยาะดอกกกระมิง
 ชองกงไตพงจงบอถวาทวเรานคชชองกงไซแลด ลชยคกเขาลงคานบพด
 ว่าท่านนงเสยหาบอกรให้รู้ ไม จะบอกแต่แรกให้ชาวเจ้าตใจจะตทเตยว

ชื่องกงได้ฟังกหวเราะถามว่า เมื่อสักครูนั่นของวาทกับผู้ใด ลขยบอก
 วาชาพเจามเงินเหรียญใหญ่หนักสบตาตั้งเอาไปจำหน่ายไว้ที่ โรงเตียมเบเนง
 เลกนอย แลวชาพเจ้าไปขอเงินนอก เจ้าของโรงเตียมไม่ให้งงได้เกิด—
 วาทกับ พอดพุดนไปเรียกมา ชื่องกงวากระนั้นคงจะคิดเอาดอกเบย
 ลขยว่าสัญญากันว่าดอกเบยนั้นอยู่ในเงินที่เอามาแต่แรกแลว ชื่องกงหยบ
 เงินสบตาตั้งส่งให้วาจงเอาไปถ่ายเหรียญมาจะได้แตกออกใช้สอย ลขยรับ
 เงินแลวกลงจากเหลาไป ไตจงจงพุดกับชื่องกงวานองคคจะห้ามไว้กไมทน
 พุดเงินให้เสียก่อน ชงลขยว่าจะเอาไปถ่ายเงินมานั้นไม่จริง คงเอาเงิน
 ไปขอตราแลวจะไปเล่นเบยชาพเจ้ากจะพลอยเสียไปด้วย ชื่องกงหวเราะ
 แลวพุดวา เงินเลกนอยเท่านั้นไม่เป็นไรถาเดินเสียกแลวไปทำนอยาวตกลเคย
 ลขยเห็นเบเนคนขอตรงพอจะคบกันได้ ไตจงวา ลขยผมขอแซมแซงกลาหาญ
 ไม่เกรงผู้ใด ถาเสพตรามากเทยวทุดคนทงปวง ผู้ใดวาทซ่มเขงกัน
 ลขยไปพบประกเขาชวยตมททาศต บรรตาคคนในเมืองกงจวกเกรงกลวลขย
 ทกคน สืบไปภายหน้ากยอนตรายกจะมาถึงตวชาพเจ้าเบเนแน่ ไม่รูทจะ
 คิดประการใดเลย ชื่องกงวาซางเกิดเอาไวไซเมื่อเวลาอบจกได้ เขญ
 ทำนเสพตราอกสองถวยแลวจะได้ไปเทยวเล่น ไตจงวาชาพเจ้าคิดไว้แต่—
 แรกว่าจะพาพเทยวซ่มสังของต่าง ๆ กลมเลย พเสพตราให้สบายก่อน
 แลวจึงคอยไปเกิด สองนายนงเสพตราออย.

ฝ่ายลขยเตนมาคตราพวงวาชื่องกงนใจตจรง เพงจะพบประกกับ
 เราไทยมเงินถึงสบตาตั้ง ในสองสามวันเราเดินเสยนัก ห้ามเงินทองจะ
 ขอสงของเลยงชื่องกงไม่ เราจะแวะเขาเล่นเบยถาได้แลวก็จะเอาไปขอ
 ตราและสงของเลยงชื่องกงใหม่หนาสกครงหนง.

ลชขรีบเดินไปถึงโรงบ่อนเซียวเตยฮุด ลชขเอาเงินวางลงกลาง
 กก ขวนให้เซียวเตยฮุดมาเล่นเบยกน เซียวเตยฮุดนนเคยเล่นเบยกบลชข
 เห็นวาชอตรงดโตเดี่ยวโดยสจรต จึงพตวาหยดเสยให้สบายก่อนแลวงงเล่น
 ลชขไม่ฟังจะเล่นในขณะนั้นให้งได้ เซียวเตยฮุดกเอาลูกบาศก์มาวางไว้
 กลางกก ลชขจับลูกบาศก์ชนทอดเป็นเฮยวทงสองครั้ง เงินสบตาลงเสย
 แกเซียวเตยฮุดทงตน ลชขมความเสยใจ จึงฮอนวอนว่าเวลานรอนนท
 ขอยมให้กับเราก่อน พรูงนงจะเอามาใช้ให้ทานเซียวเตยฮุดตอบว่าไม่มี
 อรวมเนยม เล่นเสยแลวงงจะกลับมาขอยมเอาเงินไป ฮยว่าแต่ทานเสย
 ดงพอลูกกนกขมกลับมาไม่ได้ ทกทมาเล่นกเห็นวาชอตรงทำไม่จึงมา
 โหยกเหยกเซนน ลชขวาครงนเป็นการรอนนยมให้ก่อนเกิดแลวงงจะเอามา
 ใช้ให้ เซียวเตยฮุดว่าไม่ได้ ลชขกเขาแยงชงเอาเงินสบตาลงทเล่นเสย
 แลวงงของนกลองทงปวงควยทงตน เซียวเตยฮุดโกรทเขาแยงชงกสุ่มมอ
 ไม่ได้ ลชขผลักเซียวเตยฮุดดมลง พวกลูกโรงช่วยกันมัดประตูกันไว้ ลชข
 เขาทพวกลูกโรงแตกกระจายไปแล้วเบตประตเดินออกมา.

ฝ่ายชองกกับโตจจครนเสพสราแลว คิดเงินให้เจ้าของ โรงเตยม
 เสรงกลงมาจากเหลาเดินไปเที่ยวเล่น โตจจเห็นมีคนไล่ตามลชขมา กรอง
 ว่าเหตุโตจจแยงชงเงินทองของมอชอนเซนน ลชขได้ฟังไม่ทนเหลยวไปตูก
 ร้องตอบว่าไม่ใช่การชองคนทงปวงแลวเหลยว ไปดูเห็นโตจจเดินหน้า --
 ชองกงเดินตามมาข้างหลัง ลชขตกใจหน้าสลดลง พตวาพทงสองฮยา
 โกรธเลย นองคิดจะไปหาเงินชอชองมาตอบแทนพบาง ครนเอาเงินไปเล่น
 เสยจนสนจงโตแยงชงเอาเงินทเล่นเสยกับเงินชองนกลองมาปรารณนาจะ
 ขอลอยงพวงเกิดความทงนชน ชองกงได้ฟังทหวเราะแลวงพตวา เงินน

เล่นเสยงแล้วกันไป จะชิงเอาทำไม เมื่อไม้โทกบอกกับพ จงเอากลับ
 คืนไปให้เจ้าของเงินเขาเสียเถิด ดชยกหยิบเงินในเสื้อนุ่งใส่ให้ชองก๊ง พอ
 เชยวเตยฮอดกับพวกพ้องตามมาทนม ชองก๊งเรียกเชยวเตยฮอดมาส่งเงินน
 ให้ เชยวเตยฮอดรับเงินไว้พูดว่าท่านทงสองไม่ทราบ ถาดชยแยงเอางน
 ดบตาตงทเลนเสยงาพเจามากจะหาเอาไม่ นแยงเอางนทกนคนอนมาด้วย
 เงินสบตาตงทเลนเสยงนจะขอคนให้ขอแต่เงินทกนผอนไวเถิด คย้าให้ชย
 ผกพยาบาทชาวเขาเลยแลงกส่งเงินสบตาตงนคนให้ ชองก๊งวาจะผก
 พยาบาทกนทำไม่แต่พวกชองทานนผ ไตเจบบวยบาง เชยวเตยฮอดวาลชย
 ตพวกชาวเขาเจบหลายคน ชองก๊งวาทกนยกเอางนสบตาตงนไปรักษา
 พวกชองทานเถดคย้าเอากลับคนเลย ขอทลชยจะผกพยาบาทนทานคย้า
 วดก เราจะห้ามปรามไม่ไหลชยทอนตรายทานจงพากนกลับไปเถิด เชยว-
 เตยฮอดกวลชยไม่อาจรับเงิน ชองก๊งกชนส่งให้เชยวเตยฮอดรับเงินคานบ
 ลาพาพวกพ้องกนไป ชองก๊งจงพูดกับไตจงว่าเราพาลชยไปเสพสุราแล้ว
 เทยวชมตงชองทงปวงเลนกนเถด ไตจงวาทางหนามเกงหลงหนงฮยรม
 แมนนา สวางไวแต่ตรง ไบราถสนกสนานงดงามนั้ไปชมเลนให้สบาย
 ชองก๊งวาทอสรากบตงชองไปรับประทานบนเกงนนตวย ไตจงว่าไม่ต้องขอ
 ไปทเกงนนสุราและตงชองตาง ๆ นชายฮย ชองก๊งวาทกนยกคไม่
 ตองขอไปไหลวาก ตามนายกเคนไปยงเกงบแบตง ชนไปบนเกงแลเห็น
 แมนนาชมเอยงกงรมผงม โรงเตยบบนเกงนนมทอยสบแทง ไตจงเทยวเลอก
 ตสถานที่สะอวดตกเชญให้ชองก๊งนงทใหญ่ เรียกเจ้าของสุราให้จตไตะ
 มาเดยงกน เจ้าตงสุรากจตตงชองและสุราทอยางตเรียกวาทงกชนพรอม
 แลวยกมาให้ ตามนายกชอนกนเสพสุรา ชองก๊งสรรมเสรญวาทสุรานตจรง
 ลชยวาท สุราถวยเลกนกชาวเขาตมไม่สบาย ไตจงตวาทว่า จะตมให้เมว

สักเพียงไร ของกิงวาชางเกิด ตั้งให้เจ้าของสุราเอาขามใหญ่ได้มา เจ้า
 ของสุรากัดมาให้ ตามนายเดพสุราสนทนากัน ของกิงจงพูดว่า ถ้าได้
 ปลาสดมาแกดมกบสุราเห็นจะดี ไตจงว่า ทตามสนปลาสดมีถมไป แล้ว
 ลงเงินให้เจ้าของสุรา ๆ รับไปขอปลามาต้มแกงให้เสร็จ ของกิงกับไตจง
 รับประทานคนละเล็กน้อย ไตจงถามว่าปลาไมตรีหรือข้าพเจ้าจะได้ไปหา
 ปลาสดมาจนมา ของกิงว่า ปลานตนกแต่มีน้อยแล้วเชิญท่านให้สบายเถิด
 ไตจงว่าข้าพเจ้ายอม ดขยรับประทานปลานตนทั้งสามชาม ของกิงเห็น
 กทหวาระพูดว่า น้องนแลบทองมาดอกกระมัง ให้เจ้าของสุราเอานอดก
 มาสามชาม เจ้าของสุรากัดมาให้บอกว่าเนื้อแพะตนก ดขยว่า อยากกินแต่
 เนื้อกระบือจึงไปเอามาขายให้เถิดเจ้าของสุราว่า เนื้อกระบือไม่มี ของกิง
 ให้เงินไปขอเนื้อกระบือมา ดขยรับประทานจนสนแล้วพูดจากันต่าง ๆ
 ไตจงถามว่า มีปลาสดทตบางหรือไม่ เจ้าของสุรารวมแต่เจ้าของยังไม่อยู่
 ไม่มี ไตอาจชาย แต่มปลาขงใจในเรือมาก ดขยได้ฟังกลกขนพูดว่า
 ข้าพเจ้าจะไปขอปลาสดทขงใจมาต้มแกงให้พทงสองรับประทาน ไตจงห้าม
 ว่า น้องอย่าไปเลยให้เจ้าของสุราไปขอมากได้ ดขยว่า พวกทหาปลา
 เห็นข้าพเจ้าไปกขตไม่ได้ ต้องเอาปลาสดททอย่างดีให้ พดตงนนแลวกกลง
 จากทงไป ไตจงจึงพดกบของกิงว่า ดขยนวกกล่าวห้ามปรามดังใดก็ไม่
 เรือพทงทให้พอบอายแก่ผู้คนเป็นนทหนาทพอยาลอโทษข้าพเจ้าเลยของกิง
 ตอปรวาทวยศันตานเกิดมาเช่นนนแลวจะทำอย่างไรได้ สองนายพดจากัน
 อยู่บนเก้งมแบบเตงตามสบาย.

ฝ่ายดขยไปถึงริมฝั่งแม่น้ำ เห็นเรือปลาจอดอยู่ไตตนไม่รวมผง
 ประมาณแปดศับลา คนในเรือนนเอาแหวนขนตากลอดนกลาดดขยเดิน

ตรงไปทเวอร้องบอกว่า จงจับปลามาให้เราสองตัว พวกในเรือตอบว่า
 เจ้าของยังไม่มา คนที่จะชอนงคอยอยเป็นอนมาก ท่านจะต้องการปลาสด
 กคอยให้เจ้าของมาจึงจะได้ ลขยว่า ผู้ชายยังไม่มากข้างเป็นไร พวกเจ้า
 จับมาให้เราก่อนเถิด พวกทเรือว่า ปลายังไม่ทันชอชายจะเบ็ดทองเรือตก
 เอาไม่ได้ ลขยเห็นพวกในเรือไม่จับปลาให้กกระโดดลงไปในเรือเข้าจับ
 ปลาชายเจ้าของเรือห้ามปรามลขยก็ไม่ฟังเจ้าของเรือสุ ลขยไม่ได้กกระโดด
 ฆนไปบนฝั่ง ชงเรือปลานนเงาะให้มาเขาออกได้ ทปากทอเผือกบกกน
 ไร ลขยได้จับปลาไม่ได้กเบ็ดเผือกนนออก ปลาลอดช่องหนีไปในแม่น้ำ
 ทงสน ลขยก็โกรธกระโดดข้ามไปเรือลำโน้นเที่ยวค้นจับปลาในท้องเรือ
 พวกเรือปลากชวยกันเอาถอมมาตอสูบองคน ลขยชวยถอชของพวกเหล่านั้น
 ทกเสียสน ไลตพวกเรือปลาขนมาบนตลิ่ง พวกเรือปลาสูกาลงลขยไม่ได้
 กวงหนกระจัดกระจายไปพอเห็นเจ้าของเดินมา พวกเรือปลาร้องบอกว่า
 ท่านผเบมเจ้าของบดนมชายผหนงหน้าตารปร่างสูงใหญ่ มาแย่งจับปลา
 แลวทบทพวกชาวเขาแตกหนีไปสน ชายนนยงอยู่ทรมฝัง เจ้าของปลาได้
 ฟงกโกรธรบเดินมาถงทเรือจอต กรองตวาดว่า ชายผนบงอาจนกหน้า
 บริโภคเสื่อหรือจะเขเข้าไป ใจคองิงร้าย มาเที่ยวไลตพวกเรารุ่นวาย
 อยเช่นน ลขยได้ฟงเหลยวมาตเห็นเจ้าของชายปลาหน้าตารายรปร่างสูง
 ใหญ่ ชายประมาณสามสี่บเคษ มหนวดบางเล็กนอย ถอกนชงจะมา
 ชงปลา บรรดาพวกทจะชอปลากตามมาทวย ลขยโกรธนกกถอถตรงเขา
 ทารายเจ้าของปลา ชายนนจับถอไว้ได้ ลขยโดดเข้าไปตอสูต่านทานเป็น
 สามารถ

ฝ่ายของกงกบไต่จงนั่งพุดจาสนทนากันอยู่ครู่หนึ่ง ไม่เห็นลชย กลับมากลางจากเก่งตามไป ลชยกับชายเจ้าของปลากำลังตอสู้กันอยู่ชายที่ ชายปลากำลังลชยไม่ได้ พอของกงกบไต่จงมาถงเห็นกรองตวาดลชยว่า ทำเช่นนี้ไม่ได้ ลชยกำลังขมขยชยทชายปลา ไต่จงก็เลยวไปดู เห็น ของกงกบไต่จงเดินไกลเข้ามาใกล้ลชยมือ เจ้าของชายปลาวงหนีไป ไต่จง ว่า เราได้ห้ามแล้วไม่ให้มาจับปลากไม่พง ยังจะมาทำรายอก ถ้าชายผู นนตายมต้องไปตตโทษหรือ ลชยว่าข้าพเจ้ากลัวโทษจะถึงพ ถ้าไม่กระนณ กตตายเลยแล้ว ของกงกวา อย่าวุ่นวายเลย เราชวนกันไปเฉพสราตกว่า ของกงกบไต่จงกเตนหนาลชยไปเอาเสอทแขวนไว้ไต่จงไม่ เตนตามลชยกง กบไต่จงมา

ฝ่ายเจ้าของชายปลา ครนลชยปล่อยหนีไปไต่จงโกรธยงนักคิดจะ แกแคนลชยให้โต กลงเรอถอตเสอหมวกเคยสน ไล่แต่กางเก่งอัน เคอเชอก รัตเอวไว้ รมแจวตามลชยมาแต่ผู้เดียว ด้วยชานชานาญในทางนาและเรอ ครนตามมาทนกรองทาทายว่า เวลาวนนเราจะตอสู้ ให้เห็นผมอกน ลชย เดินตามหลังไต่จงมาไต่จงก็เลยวไปดู เห็นชายทวาทแจวเรือมาไล่ตาม มวจงหยุดย่นอยู่ริมฝั่ง พอเรือชายทชายปลาแจวมาถง ลชยร้องว ให้ชน มาสู้กันบนบก ชายนนักไมชนร้องว กลางกลงมาในเรือ ลชยเป็นคน โทโตมมากได้พงทาทายตงนนักโกรธโตตลงไปในเรือ ชายนบนกคาเรือออก ไปกลางนา พุดว เวลาวนนคงจะเห็นต แต่เราจะให้เจ เกนนาคเคยกอนจง คอยตอสู้กัน แล้วกทาเรือให้ลมลงลชยไม่ชานาญในทางนาครนเรือลมก เสียท เคยสนตรงเขากคคอกลชยจมนมาไว้

ฝ่ายของกกับโตจึงเดินไปหน้า เหยี่ยวมาไม่เห็นชยกตกใจรีบ
 กลับตามลงไป เห็นชยกกับชายนนตอสีกันอยู่ในน้ำ จึงรีบมาทรมอง เห็น
 ชาวบานยนตอขยบนตลงประมาณสทหายคน คนเหล่านนพตกนว่า ชายท
 มาแยงปลาตงตายเป็นแน่ บางคนพตว่า ถ้าไม่ตายก็ตงกนนายม ของก
 กับโตจึงเห็นชยกจะวายนาเขามา ชายณนกดไวถากอบจะสนใจปลอช
 ผุดขึ้นมา แล้วตงลงมาลงไปอก ของกกับโตจึงมีความวตกกวลชยกจะ
 ตาย โตจึงจงถามพวกเหล่านนว่าชายรปวางชาวตเป็นเจาของเรอชไร
 พวกเหล่านนบอว่า เจาของชายปลาชอเตยสน อยตาบคน ของกกวตก
 ชนโตว่า เหนจะเป็นนองเตยทวย จงถามพวกเหล่านนว่า เตยสนทเรียก
 ว่าตงสแปะเตยทวยหรือพวกเหล่านนบอว่าคนณชานาญทางนา ของกบอ
 กับโตจงว่า พชายของเตยสนชอเตยทวยฝากหนึ่งลอมมาท่านจงคตแกไขชวย
 ลชช โดยเร็วเตด โตจงโตพงกยบตรองห้ามเตยสนว่า พชชเตยจจรง
 รอกอนบตนเตยทวยนพชายท่านฝากหนึ่งลอมมา เชญพตจากนกลอน เตยสน
 โตพงเหยี่ยวไปด เห็นโตจงทงาโต อางลชชเจยวายนาเขามาชนผง คานบ
 แล้วพตว่า อยาตอโทษเลย ชาวเจาไม่ทรวบว่าท่านมา โตจงว่าชายท
 วาทกกับท่านเป็นพนองของชาวเจาเอง จงไปชวยพยงเอาตวชนจากนาเตด
 เตยสนกโตตลงนาวายตงไป ลชชลตกนาเกอบจะชาดใจพอเตยสนไปถึง
 กจบมอชชชตเขามาจมผง บรรตาคนทตอขยบนตลงเห็นเตยสนจตมอชชช
 วายนาเขามาเหมือนเตนในน้ำโต ตวเตยสนจมมาลงไปเพียงเอว คนเหลา
 นนเห็นกสรรมเสวญเตยสนทกคน ของกขนตตละตงอยเป็นครแล้วคตว่า—
 เตยสนนชานาญทางนาไม่มผู้ โตเสมอ พอเตยสนมาลงจมผงลชชชชน
 ตลงแล้วกชนไปชวยกัน โตจจจพตกับเตยสนว่า เชญท่านไปเสพสรวาท

เก่งบแป้เตงเถด เตยสนตงไห้คนไซ้ไปเก็บเรือเซาท แลวเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่
 ไตจง ซองกง ลขย เตยสนกชวณกันไปยังเก่งบแป้เตง ตงไห้เจ้าของโรง
 เตยมจิดโต๊ะและสวามาสกนแลวพตจาเบณฑสมาย ไตจงถามเตยสนว่า—
 ทานจาซาพเจ้าไต่หรือเปลาเตยสนว่า ซาพเจ้าเจ้าไต่ คิดจะไปค้ำนบทาน
 สกครวงกตขระขอซาพยอัยไตจงขมอไปทลขยว่า คนนทานเจ้าไต่หรือประการ
 ไต่ เตยสนว่าซาพเจ้าเจ้าไต่วาพแซล แต่ยงไมไต่ทตลของขมอ ลขยว่า ต
 แลวมากตกนจมนานาเกอบจะชาติใจตาย เตยสนว่า ทานตเอาเวาเจียนตาย
 ไมไซ้หรือไตจงว่า ถ้าไมเกิดจวาทกไมรุจกกัน ลขยว่า ถ้าไมพบบนบก
 บางกแลวไป เตยสนว่า เวาจะไปค้อยอยทางนา แมนไต่พบกตงเห็นกัน
 ออกพตแลวกหวเระชนทงสนาย ไตจงขมอไปทซองกงถามเตยสนว่า รุจก
 ทานผนหรือไม เตยสนพเควาทตแลวตอบว่า ซาพเจ้าไมรุจก ลขยลภ
 ขนบอัยเตยสนว่า พมณคอซองกง เตยสนไต่พงกถามว่า ทส่านกอยบ้าน
 ซวดตง แขวงเมืองหนเศยกย เรียกวากบสิโหวซองกงเหมงเบนนนาง
 ตาแหงอะซหรือ ไตจงไปบอกว่า คนนไซ้แลว เตยสนกตคเขาคานบพด
 ว่า ซาพเจ้าไต่ขนชาวเลาลอดตงซอเสยงทานมาชานาน บตนไต่มาพบก
 เปนบุญนุกหนา ซองกงรบคานบตอบแลวว่า เตมซาพเจ้าเตนทางมาถง
 เนนเขากตเอียงเนย พบลจุนทเรียกวาฮ่นกิงเหลง พกอยทบ้านลจุนหลาย
 วน แลวมาถงแมนาชมเอียงกตพบมกชน มกทองภายหลงจิงพบเตยหวยๆ
 ผากหนงสอมาไห้ทาน วนนซาพเจ้าชวณพนองมาเทยวทเก่งบแป้เตพดว่า
 พตถึงปลา ลขยว่าจะไปทาบปลามาให้ทานกไมพง จงจวาทกนชน เตยสน
 ว่า พอยากจะรบประทานปลาทตๆ ซาพเจ้าจะหามาไห้ ลขยว่า ซาพเจ้า
 จะไปตวย ไตจงไต่พงกไกรธรองตวาดว่า เมอสกกรนกันนายงไมอนหรือ

เตยสุนกหวเราะแฉวกลกขนจบบมอดชยพดว่า เราไปจับปลาด้วยกนดทหรือ
 ว่า ผู้ใดจะมาขดขวางบ้าง เตยสุนกบดชยกลดจากเกงเดินไปถึงรวมผงแมน
 เห็นเรือปลาแจวเขามารวมตลง เตยสุนรื่องถามว่า เรือฉานมปลาต ๆ บ้าง
 หรือไม่ เจ้าของปลาบอกว่ ได้ปลาตอย่างต ๆ ตปลา เตยสุนก็ตงไป
 ในเรือเลือกจับปลาต ๆ ตปลาให้ชยเฮามาก่อน แฉวเตยสุนตงให้คนใช้
 ชงปลาชย แฉวกลดบมาเกงบแปเตง ให้ตมแกงปลานนมมาเลียงกน ชองกน
 เตยสุน ไตจงกำล่งพดอวดตางตงเรองทไตผกหตผมอชยครนจบบตง ลชยจะ
 พดอวดขนบาง พดตมหญงสาวผู้หญงรปร่างามตงเขาไปทชองกน รื่อง
 เพลงให้พงปรารณจะไตรับเงนไปเลียงชวต ลชยโกธว่มา รื่องเพลง
 กลบเกดอนเสย กตงเขาทารายหญงทรื่องเพลงชองกน ไตจงจะห้ามกไม่
 ทน พดลชยทารายหญงนนมตง ไตจงมคความโกธชงนง พวกเจ้าของ
 ชยสรวเห็นกตทใจกลวภยจะมาถึง จงปรกษากนว่า เราไปพ่องลชยเสย
 ก่อนจะได้พนตว ครนบตตามารดาหญงนนมมาถึง กชวยกนแกชไฟนชน
 พวกเจ้าของสรวกคชยคลายวตท จงบอกแกบตตามารดาของหญงนนมว่า—
 ลชยตเขาบตรท่านจนตลบไป บิตามารดาของหญงไตพงกไม่อาจว่กล่าว
 ตวยมคความเกรงกลวลชยทกตวคนกจตเงงจะพาบตรสวกลบไป ชองกน
 จงถามบิตามารดาหญงนนมว่า แชวไร ชอไต มาแต่ไหน บิตามารดาของหญง
 เงงวว่า ชาวเจ้าสองคนลตามภรรยาเตมเป็นชาวตงเกยเมืองหลวง แชวของ
 มบตรหญงชอนางเงกเหลยชน สอนให้รื่องเพลงตาง ๆ ไตชานชานาญ จง
 พากนมารื่องเพลงหากนเลียงชวตชยทเกงบแปเตงน บตรชาวเจ้าไม่มอชณา
 ตยมารื่องเพลงกลบเกดอนเสยพวกท่านจงโกธทบตจนตลบไปบตคนกพนชน
 ไตเป็นบุญนงทมา ชาวเจ้าไม่พ่องรื่องว่กล่าวแกผู้ ไตคอก

ชองกงโตฟังกษัตริย์ จึงตอบว่า ท่านพูดจากถูกต้องแล้ว เราจะให้
เงินยสบตาลง จึงตามไปเอาที่บ้านเราเถิด บิดามารดาหญิงนั้นโตฟังกษัตริย์
ลงคานบชองกงแล้วนั่งคอยอยู่ โตจึงโตฟังชองกงว่าจะให้เงินกับบิดามารดา
ชองหญิงก็โกรธชยขงนง จึงพูดว่า เจ้านไปทางไหนกมแต่ทำให้เกิดความ
ใหญ่ชองกงต้องเสียเงินด้วย ดชยตอบว่า ชาวเจาตเบา ๆ ก็สลับไป ท่าน
จึงตวชาวเจาไท่เต็มแรงสกรอยทกหาเจบไม่ชองกง เตยสน โตจึงโตฟังก
หัวเราะแล้วชอนกนกัน โตะเสพสรา ชองกงเอาเงินคตให้เจาชองสราแล้ว
บอกว่ ชาวเจาจะลาไปก่อน ก็ชอนบิดามารดาชองหญิงนั้นไปด้วย เตยสน
ก็ชอนโตจิง ดชยเอาปลาสดตามไปให้ชองกง ครนชองกงมาตงทอย สวม
นายกตงพรอมกน ชองกงเขาไปเอาเงินออกมาให้บิดามารดาชองหญิงท
รองเพลงนยสบตาลงและสงว่ ถาบุตรสาวมสามเมื่อไร ก็อย่าให้มา
รองเพลงอกเลย บิดามารดาชองหญิงมความยन्द คกเขาคานบชองกง
แล้วกลากลับไป ชองกงเขาไปเอาหนังสือทเตยหวยฝากมานนส่งให้ เตยสน
รับหนังสือแล้วกลากลับไปทอย ชองกงเอาเงินให้ดชยหาสบตาลงแล้วว่
น้องเขาไปใช้สอยเถิดชยาเทยววิวาทแก่คนทงปวงต่อไป ดชยรับเงินมาเก็บ
ไว้มความยन्द โตจิงกับดชยกพากนกลับไป ชองกงเขาปลาสดนนไปให้
กวนเอยชอนนางฝายคก ครนเวลาเย็นทหารทอยรักษาชองกงจตอาหารมา
ให้ชองกงแต่พอควชองกงกไม่สบาย กวนเอยและฝคมรวาชองกงบวยกมา
ปฏิบตรักษา

ฝายเตยสนกลับไปถึงบ้านกคกหนังสือออกฮานต แจงความว่
เตยหวยฝคพอยุด สงว่ให้อุปถมภชองกงด้วย ครนเวลารงเขาเตยสนจต
โตปลาอยางตสองปลา เขาไปให้ชองกงเห็นบวยอยจงถามว่ พเจบบวย

อย่างไรน้อจะไปหาหมอมารักษา ชองกงว่า ไปเจียดยามาสกัหอหนังก
 คงหาย แต่ปลานนชาพเจ้ารบประทานไม่ได้ จึงเอาไปให้กวนเฮียกับผู้คุม
 คนละตัวเถิด เตยสนกเอาปลาไปให้กวนเฮียกับผู้คุมแล้วไปเจียดยามาให้
 ชองกงตามคำสั่ง ชองกงให้พวกทออยู่ปฏิบัติ พวกเหล่านั้นก็เอาใจใส่
 คอยระวังรักษาอยู่ ครนรุ่งขึ้นกวนหนงโตจงกับลชยกจตสงของกับสรามมา
 ถึงเห็นชองกงบวช โตจงว่า น้องจตสงของจะเอามาเลี้ยง พวกบวชอยู่จะ
 ทำประการใด ชองกงว่า เชิญน้องเสพสราให้สบายเถิด พหายแล้วจึง
 คอยมารับประทานด้วยกัน โตจงกับลชยกกันโต๊ะเสพสราทนนแล้วลากลับ
 ไป ชองกงบวชอยู่หกเจ็ดวันก็หายจึงคิดจะเข้าไปในเมืองกังจว เทยวหา
 โตจงพตจาสนทนากันเล่น จึงแต่งตัวเอาเงินติดไปบ้าง เดินตรงเข้าไปใน
 เมืองเทยวถามว่า โตจงอยู่ที่ไหน มีผู้บอกว่า โตจงไม่มีบุตรภรรยาญาติ
 พนองตัวผู้เดียว อาศัยอยู่ที่ศาลากวนอิมท่าใกล้ศาลเจ้าเสยฮองเบย ชองกง
 เดินไปตรงศาลเจ้ากวนอิมท่า เห็นประตูใส่กุญแจไม่มีผู้ใดกเดินเทยวถามไป
 ว่า เตยสนเจ้าของชายปลาบ้านอยู่ที่ไหน คนเหล่านั้นบอกว่าอยู่นอกกำแพง
 แถวหมู่บ้านอยู่ใกล้แม่น้ำ เตยสนเข้ามาทวงเงินในเมืองอยู่น้อย ๆ ชองกง
 ก็ออกจากเมืองกังจวไป เห็นที่แถวริมแม่น้ำมีโรงเตยมีชายสวามากสนุก
 นักหนา มีเหล่าสูงบกองเขยว เขยวหนึ่งสอไว้วา ชิมเอียงก้งเจยวโคว
 แปลว่า ทแม่น้ำชิมเอียงก้ง สวาคณมิได้แปลกปลอม หนึ่งสอทบนเหล่า
 สูงอกสามตัวเรียกว่า ชิมเอียงเหล่าโซวตั้งโพ ผู้มีสติปัญญาแต่แผ่นดิน
 กอนเขยวไว้ ชองกงเห็นดังนั้นก็คิดว่า เดิมนเราอยู่ที่บ้านชวตงก็ได้
 ยินชาวเจ้าลฮวา ที่เมืองกังจวมเหล่าสูงอยู่แห่งหนึ่ง งตงามนิกเรียกว่า

๓๘๒
 ขมเยี่ยงเหลา บदनตวเรามาถึงแล้วจาจะเที่ยวชมเล่นให้สบาย ของกง
 กชนไปบนเหลาสูง เห็นรูปสัตว์และดอกไม้ คนแต่ก่อนสร้างไว้เป็นของ
 งดงาม ของกงก็เดินไปเที่ยวดูดอกไม้เห็นหนึ่งสอดฝามนงข้างละหาด ว่า
 ขมเยี่ยงเหลาน ในแผ่นดินไม้มเหลาไหงามเหมือน สุราทเหลานนเป็น
 อย่างดทขานเมืองใดก็ดูไม่ได้ ครนเที่ยวชมแล้วกนงอยทโตะ เจ้าของสุรา
 ทามของกงว่า ท่านมากคนจะชอสุรากับสิ่งใดก็บอกให้ทราบ ของกง
 บอกว่า เรามากคนเดียวจะชอสุรากับสิ่งของต่าง ๆ เจ้าของสุราก็ลงไป
 หาสิ่งของกับสุร่าอย่างดเอาขนมมาให้ของกง ๆ กนโตะเสพสุร่าชมเหลาเล่น
 ตามสบาย สุร่านนคนเดียวกมนตงชน ของกงจึงคิดราพวงว่า ตวเรานเกิด
 มากได้ราเรียนหนังสือคบพวกพ้องทมผสมแซมแข่งไวเป็นอนมาก ชอเสียง
 ปราบกฏทงแผ่นดิน ปราบรณจาจะให้ใดก็ไมเหมือนคด ตวชาตองโทษเนรเทศ
 มาอยทเมืองน บดากบพนของอยทขานเมอครึ่งไรจะไดเห็นหน้ากน ยิงเม
 สุร่ามากชนเหลยวไปดทฝามนง เห็นเขียนคำโคลงต่าง ๆ ไว้ ของกงจึง
 ยมพกนกับหมกเจ้าของสุร่ามาเขียนคำโคลงไวทฝามนงว่า “ตวเราเขียน
 หนังสือลภข่งจาจะลวงรการทงสน เหมือนเสอรายอดใจไว้ เคย
 นตองโทษมาอยเมืองกงจว ถ้าสับไปภายหน้าแกแค้นได้ จะฆ่าพน
 ให้โลหิตไหลนองทงนมนารขมเยี่ยงกง” แล้วจึงไปเขียนไวทฝามนงข้าง
 ทศตะวันออกแห่งหนึ่งว่า “จิตใจอยทขานข่วตง ตวมาอยทเมืองกงจว
 เทยวข่คเซไปได้ความลำบาก ถ้ามันพขยามมว่าสนากจะทำไหยง
 กว่าเฮวงเจา เมอครึ่งแผ่นดินเทงาโต้วมิให้คนทงป่วงท่วเราจะได้ จะ
 ให้สรเรอญว่าชาคชายทหารแท้ ถ้าโคลงข่งเขียนนคอข่ของกงอย
 เมืองหนเสยกย เป็นผนตง” เสวจแล้วอานตรวจด เห็นลกตองกยนค

วางพูกนลงไวบนโต๊ะ นิ่งเฉยสรวอกเล็กน้อย แล้วคตเงนไหเงาของสรว
 ลงจวกเหลกกลบมทออยู่ เมาสรวมกกนอหนดับไป ครนรงเชอ หายมันเม
 แลวคตมการชงคตวไปเชยงค้วคคองไวทผาณงชมเอยงเหลกเสยงจ้จ้ไม่ได้ --
 ชองกงกอยกกบกวนเอยงนวยคคกสบมา

ผ่ายองบงเบงเบงชุนนางเลกนอยอยทเมองบอชองกน ตรงหน้า
 เมองกงจวชามชงชงกบเมองกงจว อิงบงเบงเบงคนโกงคคชมเหงราชฐ
 ชวบ้านอยมโตชวค ครนแจงควมวาชวเกอตชบตรวัวไหชอชุนนางผู้ใหญ่
 ในเมองหลวงออกมวรกษามेองกงจว อิงบงเบงกจคทหสงชองตง ๆ มา
 ไทชวเกอตช พุดจาสอพลอประจบประแจงยงชอวคจะใครเบงชุนนาง --
 ผู้ใหญ่ชนไป อย่มวณหนงอิงบงเบงสงไหบววไฟเรจคสงชองพรอมชนค
 เรอชามฟวกมวจะเออไปไทชวเกอตช ครนคงบ้านผู้รกษามेองเห็นมผู้คนอยู่
 มกอิงบงเบงกคกสบมา

ชณะนนเบงนฤตวอน พวคบ้วเออเวอไปจอชอยโกคชมเอยงเหลก
 ครนอิงบงเบงไปคงจงหยคคชอยทโรงชวยสรว หวยเหนอยแลวชนไปบง
 เหลก เทยวชมสวรูปคตวและคคอกไมตง ๆ เห็นค้วคคองแตครงกอน
 เชยงไวมเบงอนมก เทยวคไปจงชงหลังเห็นค้วคคองใหม่วเบรยบ
 เหมือนเสอวชชอนคตบ อ้นคคองไปเชยงไววว ชงค้วคคองน คคชองกง
 ชยบ้านชวคตงแวงเมองหนเสยงกย ทคองโทษเนรเทศมวอยเมองกงจวเบง
 ผู้เชยง อิงบงเบงแจงคงนงคคคองยงนงคจคคควคคนโทษน บงอจ
 นกหนว จะคคกบฏไหยงกวาเมอครงชวงเฉวแลวยงชวบชกนชและชอตวค
 บานไว ชองกงคคนพเรกคคยชวเลกชชอเสยงชอยบอย ๆ คตวเบงแต
 ชุนนางเลกนอยหาควจะมคคคกวโตใหญ่คงเพยงนไม จงเวยงเงาของ

ชายสุรามาถามว่า คำโคลงที่ผ่านนงผู้ ไตเซียน เจ้าของสุรากล่าวว่า เวลา
 ความนมนชายผู้หนึ่ง มาเสด็จสุราเที่ยวเดินแต่ผู้เดียวเขียนคำโคลงไว้ อิงบนเปง
 ถามว่า ชายผู้นั้นรูปร่างอย่างไรเจ้าของสุรากล่าวว่าชายผู้นั้นเป็น โทษต้องสักหน้า
 อยทคลลตลอดเดี่ยวรูปร่างตาตา

อิงบนเปงได้ฟังกยมหมกและพุกนเจ้าของชายสุรากลอกเอาคำโคลง
 นนเก็บไว้ แล้วบอกว่า เราจะลาเจ้าไป อิงบนเปงกอดจากเหลลามาที่เรือ
 คางอัยคนหนึ่ง รุ่งเช้าอิงบนเปงจัดส่งของพร้อมไปยังบ้านผู้รักษาเมือง คน
 เฝ้าประตูกเขาไปแจ้งแก่ทวเกาศวาทองบนเปงมาหา ผู้รักษาเมืองส่งให้พา
 เขาไปข้างใน อิงบนเปงคำนับแล้วทวเกาศวาทองของเขาไปให้พูดว่า เวลาอนน
 ชาวพเจ้ามาหาท่านเห็นผคนศยมากกกดขไปเสีย ทวเกาศวาทานกับทว
 ขอบอขณาสยกันหาเป็นไรไม่ จะเล่าให้ท่านฟังเมอวณกอนนมนมทองตราบอก
 กาชบมาว่า ไทซตเทียบกาชนนางฝ่ายโหรได้ตรวจจตว่าดาวร้ายสองสว่าง
 อัยข้างเมืองหงอเมืองฉือ จะเกิดโจรผู้ร้ายมาขายไทร่วงรักษาเมือง ถ้าเกิด
 โจรผู้ร้ายชนไทไปจับพร้อมเสียแต่ทในเมือมเดกรองเพลิงว่า สบไปภาย
 หนาบานเมืองจะเกิดจลาจลเสียทรพยสนเงินทองมาก ผทจะเบิน
 ตนเหตบน ลอดนทแปรชองชอกก มพวกพองสามสี่บทุกคนจะเกิด
 ชนทบานชวตงกลนเหตจะบจะตองรักษาบานเมืองให้ถวคชน คอย
 จับคนผู้นนเสียให้ได้

อิงบนเปงได้ฟังจึงพูดว่า ความเรื่อนนสำคัญนทหนาลแล้วหยิบเอา
 คำโคลงที่ลลอกมาจากเหลลานั้นส่งให้ผู้รักษาเมือง ๆ รับไปอ่านแจ้งแล้วจึง
 พูดว่า ผู้ทเขียนคำโคลงซึ่งจะคตกบฏนรูปร่างประการใด บัดนอัยทไทย
 อิงบนเปงว่า ไตบอกไว้จะแจ้งวาอัยบานชวตงชอชองกิงเนวเทตมาเมือกงจว

ชวเกาศูความฉุนนุกเป็นคน โทษจะคิดกบฏอย่างไร ได้อธิบายแก่ท่านอย่าง—
 ประมาณ ชงมทองตรามาแต่เมืองหลวง ว่าเด็กร้องเพลงเป็นคำปริศนา
 ตวหนงสอจนอธิบายว่า ผู้ที่จะเป็นตนเหตุนนแซของ ชองกง มพวกพ้อง
 ตามสืบหกคนจะคิดกบฏทชวตงกอน ขอท่านให้อาบญชคกมาตรวจ เห็น
 มอญรายหนงขอชองกงตองโทษเนรเทศมาเมื่อเดือนหาษาขม อธิบาย
 พุดว่า คือ ชองกงคนฉุนนุกท่านอย่างวางใจคิดอ่านไปจับชงใจเสีย
 โดยเร็ว ถ้าแมนรวตวไปเสียก็จะเกิดเหตุใหญ่ ชวเกาศูจึงออกมาขงทว
 ราชการ ให้หาไตจงชนนางทเจียดคิมมาส่งว่า เจ้าจงไปเอาตัวคนโทษที่
 ถูกหลอเสียขอชองกงมาใหจงได้แล้วส่งใหเอาพวกทหารไปด้วยสามสิบคน

ไตจงได้ฟังตกใจคำนับลาพาทหารออกจากเมืองกงจวตรงไปที่อยู่
 คิดว่าจำเราจะไปโหดชองกงก่อนจะได้คิดอ่านกันแก้ไข จึงบอกแก่ทหาร
 ว่า พวกท่านจงจัดเครื่องศัสตราวุธไว้ให้พร้อมคอยเรಾಯทนก่อนแล้วออก
 ทางประตูหลังบ้านไปด้วยไตจงมีของพิเศษ วนหนงเดินถึงแปดรอยด ครน
 ถึงคุกหลอเสียกตรงไปทของชองกง ๆ เห็นไตจงมากยन्द พุดว่าเมอรนก่อน
 พไปหานองในเมืองกงจวก็ไมพบ จึงไปเที่ยวเล่นที่ชมเอียงเหลาเสพสุรา
 จนมนเมาแล้วกลับมาไตจงถามว่า พเขยนสงโตไวทชมเอียงเหลาบาง
 ชองกงวากาลงเมาสุราจำไมได้ ไตจงวพเขยนคำโคลงไวทณงชมเอียง—
 เหลาว่าจะคิดกบฏ ชวเกาศูแจ้งความสงใหชาพเจ้ากับพวกทหารมาจับ—
 ท่านไป ชาพเจ้าพุดลอลวงพวกทหารคอยอยุทศาลเจ้า จึงได้หลกเสียรวม—
 มาบอกใหท่านทราบ

ของกงไต้ฟงกตกใจไม่รู้ที่จะคิดอย่างไร จึงพูดว่า ครั้นเห็นจะ
 ตายเสียแน่แล้ว ไต้จงว่าข้าพเจามอบายอยู่อย่างหนึ่ง พงจึงแก่งทำเป็น
 เสียจริตนอนกลางดินนอนกลางทรายจะไปพาพวกทหารมาให้เห็นประจักษ์ตา—
 จะได้ช่วยแก้ไขกับชาวเกาตย์ อยู่ชานกกก็ไม่ได้คนทั้งปวงจะสงสัย ซึ่งอธิบาย
 นพจะเห็นประการใด ของกงไต้ฟงกเห็นชอบด้วยตอบว่า ชอบใจนักหนา
 แล้วไต้จงก็คานบลาของกงรวมกลบมาศาลเจ้าเสียเองเบย พวกทหารเห็น
 ไต้จงไปมัดเดี่ยวใจก็กลับมามีได้สงสัยไต้จงนำพวกทหารออกจากศาลเจ้า—
 ตรงไปถึงคุกหลอเสีย ไต้จงแก่งร้องถามว่า คนโทษที่มาใหม่ชื่อของกง
 อยู่บ้านชวตงคอกคนไหน ผู้คุมไต้ฟงกนำไต้จงกับทหารไปทห้องของกงอยู่

ฝ่ายของกงครั้นไต้จงกลับไปแล้ว ก็แถมกระจายลงนอนกลางทับ
 อูจวาระอยู่กลางดิน พอเห็นไต้จงกับพวกทหารมาจึงถามว่า พวกนี้เป็น
 สัตว์สงโต ไต้จงแก่งตวาดด้วยเสียงอันดังว่า พวกทหารช่วยกันจับคน
 โทษผู้นไปให้ได้ ของกงก็ทาทจะเขาดไต้จงแล้วพูดพร้าไปว่าตัวเราหรือ
 คอบตรเขยงกเขยงชองเตเจ้าเมืองสวรรคมรสตั้งให้เราเป็น แม่ทัพคุม
 ทหารเทพยดาสืบหมนมากจตพวกเมืองกงจว แล้วตั้งให้พระยายมเป็นนาย
 ทหารใหญ่ยกเป็นทัพหลังตามมา ตัวเราตรงนมทองตราเป็นอาวุธสำหรับ
 ถ้อหนักแปดร้อยชั่งจะฆ่าสัตว์เดโสาน บรรดาพวกนายทหารที่มาจับครั้นได้
 พงดงนพจชวณกนพูดว่า คนเป็นบาเสียจริตตั้งจะจับตัวไปทำไม ไต้จง
 ว่าท่านทั้งหลายพูดถก เราชวณกนกลับไปแจ้งแก่ผู้รักษามืองให้ทราบก่อน
 ถ้าจะเอาตัวให้ไต้จงมาจับไปต่อภายหลัง ทหารเหล่านั้นก็เห็นชอบ ไต้จง
 ชวณพวกทหารกลับไปถึงบ้านผู้รักษามืองก็เข้าไปแจ้งว่า ของกงนพเป็น
 คนเสียจริตนอนกลางดินทับอูจวาระแล้วหยบชนรบประทานพูดพร้า

ไป พวกข้าพเจ้าเห็นไม่ได้การจึงไม่จับเอาตัวมาให้ท่าน ชั่วเกาศีสถามว่า
เหตุอย่างไรถึงได้เป็นบาองบนเปงอยู่ข้างหลังออกมาบอกว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อ
ถ้าเป็นบาแล้วทไหนดจะเขียนคำโคลงได้ ชองกิ้งคงจะแกลงทำงไปเอามา
เกิด แม่นเดินไม่ได้กโหมคมา

ชั่วเกาศีสได้พังกเห็นชอบ จึงส่งไตงกับพวกทหารให้ไปเอาตัว
ชองกิ้งมาให้ได้ ไตงไม่วทจะแก้ไขอย่างไรก้านปลาคมทหารไปถึงคก
หลอเสย กระชบบอกชองกิ้งว่า น้องช่วยแก้ไขกมได้เซอโหมมาเอาตัวไป
แล้วกโหดทหารช่วยกนห้ามชองกิ้งมาถงบานชั่วเกาศีส ไตงกพาเข้าไป—
ชองกิ้งเห็นชั่วเกาศีส ผรุษามเองกไมคานบ เหลยวไปตเห็นองบนเปงยืน
อยทนนกแกลงถามว่า เจานเป็นคนอะไรไม่วจกเราหรือเรา คอบตรเซยงก
เขียนธองเต็มรบสงโหดมทหารสบนนยกมาซาขนนางสนช ทเมองกิงจว
ถวไมหลบหลกหนไปกจะพากนตายหมดสน ชั่วเกาศีสได้พังกนงชยเป็นคร
ไม่วทจะไตตามประการไต อิงบนเปงจึงพดวาทาพเจายงสงสยอย ขอทาน
จงหาตอผคมาถามว่า ชองกิ้งเป็นบามาแต่เดิมหรือเพงเป็น ชั่วเกาศีสก็
ให้หาผคทคกหลอเสยมาถามว่า ชองกิ้งนเมอเดิมสงมาเป็นบาเสยจรวต
หรือเปล่า ผคมเหลานนไม่อาจะบิตมึง จึงบอกว่าเมอแรกมากเห็นดอย
เพงจะบาไตสามสวน ชั่วเกาศีสได้พังกโกรชยงนกกสงโหดทหารขตชองกิ้ง
เขียนเสยหาสบทโหดโหด ไตงเห็นตงนกกไม่วทจะคตประการไตจไนใจ
นกก ชั่วเกาศีสให้เอาตัวชองกิ้งมาไตตามกไม่วบจงสงโหดบ ชองกิ้งเหลย
ทนกรบวาทาพเจ้าไปเสพสวาทชมเยยงเหลาครนมมเมากเขียนคำโคลงไว้
จริง ชั่วเกาศีสเห็นชองกิ้งรบเมนสตยกจตเอาถอยค้ำไว้ สงโหมผคเอาค
สำหรับคนโหดตงตายหนกรอยชงมาใส่ชองกิ้ง แล้วให้ไปจำชงคูกไว้—

ของกงถกเขียนแต่ยกยบเย็นเดินไปไม่ได้ผมเข่าช่วยพยงของกง ไตจงก็ตาม
ไปส่งผู้ควาอย่าให้เบือนอนตรายแล้วจดชาวปลามาส่งของกงอยู่ทุกวัน

ฝ่ายชวเกาศึกครนเล็กชาระกเชิญของบ่นเปงเข้าไปข้างในพูดว่า
ท่านมสตบญญาเห็นการตลอดไปได้ ถ้าไม่ขแรงแนะนำให้ทไหนดจะรักล

อธิบายของของกง อึงบ่นเปงว่าท่านอย่าอนใจ จงรีบหนังสือบอกเข้าไป
ถึงบิดาท่าน นำข้อความชกรบาทลให้ทรงทราบแล้วแต่จะโปรด ชวเกาศึก

ได้พังกเห็นชอบ จงพูดว่า จงรีบหนังสือบอกแจ้งว่าผู้ทคตเป็นเสียนหนาม
แผ่นดิน มตนจับตวโคกเพราะสตบญญาของท่านแล้วให้บิดาข้าพเจ้ากราบ

ทูลขอให้ตั้งเป็นขุนนางตำแหน่งใหญ่ จะได้ช่วยกันทำราชการสนองพระเดช
พระคุณสืบไป อึงบ่นเปงได้พังกดีใจจึงพูดว่า ตวข้าพเจ้านจะขอทำราชการ

อยู่ในท่านกว่าจะหาชีวิตไม่ ชวเกาศึกก็จตแจ้งเขียนหนังสือ อึงบ่นเปงช่วย
แต่งถอยคาเสร็จแล้ว จงว่าหนังสือบอกนสำคัญมากท่านจะให้ผู้ใดถือไป

ชวเกาศึกว่าไตจงเป็นทเจียดคบบมของวเศษวนหนงเดินทางไคแปดร้อยล จะ
ต้องให้ไตจงไปสักเกาวันสบวนกคงถึงเมืองหลวง อึงบ่นเปงว่าถ้าภระนนัก

ดแล้ว ท่านข้างหากนทมความมาราบเคียงไวไม่เสียทเลย แล้วอึงบ่นเปง
ก็ลากลับไป ครนรุ่งเช้าชวเกาศึกจตเพชรพลอยทอย่างดกบหนังสือบอก—

และหนังสือรายส่งของสองฉบับไว้พร้อมให้หาไตจงมาบอกว่า บदनไกลจะ
ถึงวันแษยตของบิดาเราเจ้าจงเอาเพชรพลอยกับหนังสือไปให้บิดา ทเมือง

หลวงถ้ากลับมาแล้วเราจะตอบแทนให้ตามสมควร ไตจงได้พังกจนใจครน
จะไม่ไปก็ไม่ได้ ด้วยตวเป็นขุนนางอยู่ไคบังคบบ จึงตอบว่า ขงท่านมธุระ

ข้าพเจ้าจะขออาสาไป ชวเกาศึกก็จตใจมอบหนังสือกับส่งของให้ไตจง ๆ ก็
คำนับลาไปหาของกงทคกบอกกว่า บदनผู้รักษามืองไซข้าพเจ้าถอหนังสือ

กบตงของเขาไปให้ชวโฑชอ ณ เมืองหลวง ถ้าพบคนทชอบพอกนักคงจะ
 คิดแก้ไขให้ท่านพ้นจากโทษจงได้ ซึ่งอาหารที่จะเอามาส่งเขาเยนนน —
 ชาวเขาจะส่งของขวัญพอยาวตกเลย สักสัปดาห์คงจะรีบกลับมาให้ถึง ชองก
 จงพูดว่า ครองไม่เห็นผู้ใดแล้ว เหนื่อยแต่ตนเองเดี๋ยวจงช่วยชวตพไว้ด้วย
 เกิด ไตจงว่าไม่เป็นไรดอกแล้วกดาชองกกลับมาบอกชยว่า พชองก
 ไปเขียนคำโคลงไว้ที่แกงขมเอียงเหลาว่าจะคิดกบฏ ผู้รักษาเมืองจับตัวมา
 จำคุกขังไว้ บदनเวามธุระจะไปเมืองหลวงเจ้าจงช่วยระวงรักษา ถ้าถึง
 เวลาเขาเยนจงเอาอาหารไปส่งชองกอย่าขาดได้ แล้วเจ้าอย่าเที่ยวเสพสุรา
 ไหมนเมาเหมือนแต่ก่อน ลชยว่าพอยาวตกเป็นพระน้องเอง จะคอยปฏิบัติ
 รักษาพชองกไม่ให้ผู้ใดข่มเหงได้ ถ้าพกกลับมาแล้วนองจงจะเสพสุรา
 ไตจงได้ฟังกยন্ত্রมไปทอຍเอาหนงสอกบตงของหอผามุกตตตัวไว้ แล้ว
 หยบของวิเศษเรียกว่า กะเบ้มาสวมใส่เท้าอานมนตคาลา ตัวไตจงนั้น
 เหมือนลมพายพัดพาเท้าไม้ถกดินออกจากเมืองกัจจไป ลชยนั้นครั้นไตจง
 ไปแล้วก็ไม่อาจจะเสพสุราเฝ้าแต่ปฏิบัติรักษาชองกอยู่ทุกเวลามีได้ขาด

ฝ่ายไตจงไปรวดเร็วเวลาจวนเย็นกเขาสำนักโรงเตยม ครั้นรุ่งเช้า
 เอากะเบ้ของวิเศษสวมใส่เท้ารีบเร่งไปได้สองวัน เห็นมีโรงชายสุราอยู่ริมน้ำ
 ไตจงแวะเข้าไปในโรงเห็น โตะเกาตงอยู่เป็นอนมากพวกลูกจางชายสุรา —
 เห็นจึงถามว่า ท่านจะขอสุราสักเท่าไร ไตจงว่าเราไม่เสพสุราดอกจะขอ
 แต่อาหารส่งของต่าง ๆ ลูกจางกจตอาหารกบตงของพรอมแล้วเอายาเบอ
 ได้ยกมาให้ ไตจงหิวมากกินอาหารพอดกไปถึงทอง พชยาเบอกาเวมชน
 ไตจงเมาไม่รู้สึกตงตมลงทนต์ จุกยเจ้าของโรงก้อออกมาจากห้องให้ลูกจาง
 แก่หอผาออกดูว่า จะมส่งใบบางพวกลูกจางตรงเขาแก่หอผาเห็นหนงสอก

ส่งให้ จุกยรมมาตคนออกอ่านมีความว่า “ชวเภาตสบอกมาตง
 ชวไทชอศบคาควย บคนมช่ายผหนงแช่ชอง ชอกง อัยบานชวตง
 แขวงเมืองเจฉวสึ เขยณคำโคลงไวทเกงชัมเอียงเหลาวาจะคคตบฏ
 ขาพเจ้าอับควไคเอามาไคตามรับเบ็นสตัย บิดาจะคคอ่านทำโทษ
 ประการไคจงบอกมาให้ทราบ” จุกยแจงความคคตกใจย่นตะลึงอยู่เบ็น
 ครุ พอพวกลักจางเขามาหามไคจิงจะเอาไปททองสำหรับฆ่าคน จุกยเห็น
 ทตวไคจิงมหนงสอยหอบค้อย ก็เดินเข้าไปไคลอ่านดูว่าชอไคจิงเบ็นชนนาง
 ทเจยคคบอ้อย ณ เมืองกงจวทเวยกว่า ชนเอี้ยไทเปา จุกยวาลกชนไคว่า
 ไงวหยงชนแสดพตถึงไคจิงอยู่บ้อย ๆ เห็นจะเบ็นคนนคอกกระมิง จ่าจะแกไข
 ไคพนชนไคตามคคคจจะรคความ จิงหามพวกลักจางไคเอายามาแกเบ็นระมาณ
 ครุหนงไคจิงกพนชน เห็นจุกยถอหนงสอยยูกไครอ จิงรองตว่าตว่าท่าน
 นคอผู้ ไคหนอ ช่างบงฮาจเฮายาเบอมาวางเวาจนมนเมาแฉวซาเอาหนงสอ
 ของไทชอชนนางผู้ ไคญไปฉีกออกอ่านจนยบเบ็น ทำเหลอเกินนค จุกย
 จิงตอบว่า ท่านอชว่าแต่หนงสอของไทชอเดย ถึงหนงสอเจ้าแผ่นดินชอง
 ตามาตงนคตองไหเวาตคนออกอ่านก่อน

ไคจิงไคฟังตงนคตกใจ จิงถามว่า ท่านนคอผู้ ไค จุกยบอก
 เราเบ็นพวกลเขาเนยชวเปาะ เวยกว่าชนตอดลตชองจุกย ไคจิงจิงถามว่า
 ท่านรู้จัก ไงวหยงหรือไม จุกยบอกวว่า ไงวหยงเบ็นกนชอชยทเขาเนยชวเปาะ
 พวกลชองเราทำไมจะไมรู้จัก ไคจิงว่าถากระนชวพาพเจ้าชอชากจะไคร — —
 พบ ไงวหยงพตจาสนทนาคนสคทหนอย จุกยว่าท่านรู้จักกับ ไงวหยงชนแสด
 ตวท่านอชเมืองกงจวชอไคจิงทเวยกว่า ชนเอี้ยไทเปาใช่หรือไม ไคจิงบอก
 ว่า คชชวพาพเจ้าเอง

จุกยไต่พงกยन्द จิงพตวา เตมชองกงตอง โทษเนรเทศไปเมือง
 กงจวเตนมาทางน โงวหยงมีหนังสือฝากไปถึงท่าน เหตุไฉนจึงคิดจะฆ่าพ
 ของกงเสย ไต่จิงวาชองกงกับข้าพเจ้ารักใคร่เหมือนพี่น้องเดียวกัน
 ของกงไปเที่ยวเล่นที่แก่งชมเชียงเหลาเขียนคำโคลงไว้ว่าจะคิดกบฏ ผู้
 รักษาเมืองสบจบตวชองกงได้ไปจำขังคุกไว้ ข้าพเจ้าคิดอ่านช่วยแก้ไข
 ไม่ได้ บัดนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปเมืองหลวงคิดแก้ไขช่วยชีวิตพชองกงไว้ ขอ
 ทจะคิดร้ายกับพชองกงนมนไม้มเลย จุกยวาท่านพตวาเช่นนนเวายังไม่เชื่อ
 หนังสือของชวเกาศูรักษาเมืองให้ท่านถอมมากยังอยู่จงตเอาเถิด ไต่จิงรับ
 มาอ่านแจงแลวตกใจ จิงหยบหนังสือทโงวหยงฝากชองกงไปออกมาให้
 จุกยต แลวเลาความให้ฟังทุกประการ จุกยไต่พงกแจงวา ไต่จิงกับชองกง
 รักใคร่กันจริง แต่เรื่องความในหนังสือนนไต่จิงไม่รู้ จิงพตวาเราจะพา
 ท่านไปให้พบโงวหยง ชินแฉและพนองทงปวงจะได้ช่วยกันคิดอ่านแก้ไข
 ของกงออก ไต่จิงไต่พงกตใจวาท่านคนชอบแลว จุกยกชวณไต่จิงลง
 เรอชามฝากไปทเขาเนยชวเปาะ โงวหยงแจงความกมารับไต่จิงไปค้ำับ
 เตยวโกแลวแจงความชงชองกงเขียนคำโคลงไว้ว่าจะคิดกบฏให้ฟัง เตยวโก
 โงวหยงและพวกเหลานนตกใจ เตยวโกจิงให้หาพนองมาพร้อมกัน
 ปรักษาว่าจะยกไพร่พลไปตีเมืองกงจวแยงชงเอาชองกงมา โงวหยงวา
 ถาทานคตเช่นนนเห็นจะไม่ได้ ชงเมืองกงจวกับเขาเนยชวเปาะนทางไกล
 นกกดลวผู้รักษาเมืองจะคิดฆ่าชองกงเสยก่อนก็จะเสยททยกไป จำจะต้อง
 คิดหาอุบายอย่างอน ครวงนเห็นอยู่แต่ไต่จิงคนเดียวทจะช่วยให้ชองกงพนภย
 เตยวโกถามวา อุบายของท่านประการใด ชองกงจิงจะไม่เป็นอันตรรายได้
 โงวหยงวาเราปลอมหนังสือของชวไท้ขอ ให้ไต่จิงถือกลบไปให้ชวเกาศู

ว่า ชองกงคนสำคัญนักให้ส่งเข้ามาเมืองหลวงได้ตามได้เลี้ยงได้ความ
 แลวจจะฆ่าเสีย ชวเกาที่อยู่คงให้คนคุมชองกงมาทางนี้ พวกเราไปคอย-
 แย้งชิงเอามากคงจะได้ เทียวไก่อบายของท่านกตอยถ้าหากไม่คุมชองกง
 มาทางนี้ท่านจะคิดประการใด กงซุนสินจึงพูดว่าชอนนี้ไม่เป็นไร พวกเรา
 แยกย้ายกันไปคอยอยู่ททางกคงพบ เทียวไก่อบายถ้ากระนั้น จะได้ผู้ใดแกะ
 ตราและเขียนหนังสือให้เหมือนชวไทชื่อใด โงวหยงว่าผู้ชงจะเขียนหนังสือ
 และแกะตราปลอมให้เหมือนนอนอยู่ในเมืองเจจวูชวชเวชวชอเหยียง ผู้ท
 แกะตราไตนนแขกมชอโตเกียน คนทั้งสองนมสตบญญา ถ้าได้เห็นหนังสือ
 และตรงของผูใดก็เขียนและแกะให้เหมือนได้ การทงนกดองให้ไตจงไป
 ลอดวงคนทงสองวา ทศาลเจ้าเมืองไทอนจวจะจางเขียนหนังสือยหอ แกะ
 ไส้กระดานแขวนไว้หน้าศาล ถ้ามาแล้วเราแต่งให้คนไปจับเอาบุตร ภรรยา
 ญาติพี่น้องมาให้สนคนทงสองกคงยอมสวามภักดอยกับเรา เทียวไก่อบาย-
 นองทงปวงกเห็นชอบจึงพูดว่า อบายของชนแดนตนก ท่านจงจัดการเสีย
 โดยเร็วเถิด โงวหยงสั่งแกไตจงตามอบายทคตไว้ แล้วเอาเงินทองให้ตัดไป
 ใช้สอย ไตจงค่านับลาลงเรือข้ามฟากมาถึงฝั่งเอากะเบ้ของวิเศษสวมใส่
 อานมนต์คาถาตรงไปยังเมืองเจจวู โงวหยงสั่งไตจเขียน ชองบาน แต่-
 เทียนชวให้คุมไพร่พลแยกกันไป คอยรับเชียวเหยียงกับกิมโตเกียนอยู่ตาม
 ทางเอาตัวมาให้จงได้ ส่งเฮงลไฮ้วให้เด็ดลอดเข้าไปในเมืองเจจวู ถ้า
 เห็นข้างสองคนไม่อยู่ให้ลอดวงเอาบุตร ภรรยา ญาติพี่น้องของข้างทงสอง
 มาอย่าให้หนีอันตรายได้ พวกพี่น้องทงหลายรับคำสั่งตามาจับไพร่พลแยก
 กันไป

ไปฆ่าเสียเอาหัวใจแถมมธุราคนเขี้ยวเหยียง กิมไตเกียนเห็นพวกโจรก็
 ตกใจร้องบอกว่า ข้าพเจ้าทั้งสองเป็นช่างแกะและช่างเขียนไม่มีเงินทอง
 สิ่งใดเสียให้พวกตรงเขาจะจับเอาตัว นายช่างทั้งสองมมมือเข้มแข็งเขาต่อสู้
 รับรองไว้ เสงลีโฮ้วทำเป็นล่าถอยไป พอของบาน ไตวเขียน แต่เทียบชิว
 มาถึงกษบทหารเขาล้อมไว้แล้วบอกว่า ท่านทั้งสองอย่าตกใจพวกข้าพเจ้า
 ไม่ทำไมคอก อยากจะได้ท่านไปเป็นพวกพ้องด้วย ไงหยงจินแสร้งว่าท่าน
 มีสติปัญญาจึงให้ไตงมาเชิญไป เขี้ยวเหยียงกับกิมไตเกียนจึงตอบว่า—
 ข้าพเจ้าสองคนมมมือไม่เข้มแข็งจะเอาไปเป็นพวกพ้องอย่างไรได้ สามนาย
 ก็ไม่ฟังคุมไพร่พลล้อมจับเอาตัวไปจนถึงเขาเนยซัวเปาะ \ เดียวไก
 ไงหยงและพวกพ้องก็มารับเขี้ยวเหยียง กิมไตเกียนเชิญไถ่งทสมควร
 แจวจดโต๊ะและสุรามาดั่งกันเป็นอันดี เดียวไก ไงหยงจึงพูดว่า ข้าพเจ้า
 ให้ไปรับท่านทั้งสองมาครองนี้ เพราะจะให้เขียนหนังสือปลอมลายมือตรา
 ของชิวไท่ชอปรารณาจะช่วยชีวิตของกิงไว่ จึงได้ไปลอลวงท่านทั้งสอง
 มาเข้าเป็นพวกพ้องเขี้ยวเหยียงกับกิมไตเกียนได้ฟังก็ตอบว่า ชึ่งจะให้เขียน
 หนังสือและแกะตราปลอมข้าพเจ้าจะทำตามท่านได้ ถ้าการอนนเกิดขึ้น
 บุตรภรรยาญาติพี่น้องมพากันตายเสียสิ้นหรือ

ไงหยงได้ฟังก็หัวเราะว่าขอนนไม่เป็นไร เวลาพรั่งนคงรู้ความ
 คอกเชิญท่านกินโต๊ะเสปสุราให้สบายเถิดกัชวณกันเสปสุราจนเวลาเย็น
 ฝ่ายเสงลีโฮ้ว ครนของบาน ไตวเขียน แต่เทียบชิวพานายช่าง
 ทั้งสองไปแล้วก็คุมไพร่พลล่าถอยมาเมืองเจจิวชี่ ให้ม้าวิ่งไพร่แยกกันไป
 บอกบุตรภรรยาญาติพี่น้องของเขี้ยวเหยียงและกิมไตเกียนว่า สามของท่าน
 ไปถ่งนอกเมืองกเป็นลมลมอยู่กบต บदनให้ข้าพเจ้ามารับพวกท่านไปบุตร

ภรรยาญาติพี่น้องของเขยวเหยียงและกิมไตเกียนได้ฟังดังนั้น กตทใจชวน—
 กันมากกับผู้ที่ไปบอก ครนออกมาถึงนอกเมือง เฮงลไฮ้วกคุมไพร่พลเข้าจับ
 บุตรภรรยาญาติของเขยวเหยียงกิมไตเกียนได้ เอาตัวใส่เกี้ยวหามตรงมา
 ลงเรือข้ามไปถึงเขาเนยชวเปาะ ครนรุ่งชนเข้าเดี่ยวไก่อ่ ใจวหยงให้จัดโต๊ะ
 และสุรามาเลี้ยงเขยวเหยียง กิมไตเกียนตามบรรดาตัวนวกนงกนโต๊ะ—
 เสพสุราอยู่พร้อมกัน คนใช้เข้ามาแจ้งแก่ใจวหยงว่าไปรับภรรยาญาติของ
 นายช่างทองมาได้แล้ว ใจวหยงบอกกับเขยวเหยียงและกิมไตเกียนว่า
 บุตรภรรยาญาติของท่านมาเชิญออกไปรับเถิด เขยวเหยียง กิมไตเกียน
 ไต่ฟังกตทละดังเป็นครู่แลศหน้าใจวหยงสำคัญว่าไม่จริง พอบุตรภรรยา
 ญาติของตวมาถึงเห็นหน้ากนกเสยใจลุดออกมาถามว่าเหตุใดจึงมาทนมไต่—
 บุตรภรรยาญาติทั้งสองฝ่ายก็แจ้งความ ซึ่งไพร่พลไปล่อลวงมา ให้ฟังทุก—
 ประการเขยวเหยียงกับกิมไตเกียนไต่ฟังไมรทจะคิดประการใด กตต้องยอม
 เขาเป็นพวกพ้องอยู่ในทนนใจวหยง จึงปรึกษากรรทจะปลอมเป็นหนังสือ—
 ชวไทชอจะไต่ช่วยชวตชองกงไฉ เขยวเหยียง กิมไตเกียนว่าชงลายมือ
 และตราของชวไทชอทเคยใช้ชาพเจ้าเขยวและแกะไต่ทกอย่างท่านจงวาง—
 มาเถิด ใจวหยงก็เขียนวางหนังสือให้ เขยวเหยียงกับกิมไตเกียนแกะตรา
 และเขียนหนังสือแล้วผนึกประทับตรา ใจวหยงบอกกับไต่จงว่า ในหนังสือ
 มีเหมือนอธิบายทกตใจท่านจงถอกลับไปเถิด ไต่จงค่านับลาเตยวไก่อ่กับ
 พวกพ้องมาลงเรือข้ามฟากไปถึงฝั่ง เอากระบี่ของวิเศษสวมใส่ตรงไป—
 เมืองกงจว

ฝ่ายเตยวไก่อ่นายใหญ่กับพวกเหล่านน นงเสพสุราพดจาอยู่—
 พร้อมกัน ใจวหยงตรกตรองถึงหนังสือทให้ไต่จงถอไป ครนรวลกชนไต่

ว่าเขียนไม่ถูกต้องใจ หน้าผดปกตพุดวายบเย็นแล้วไม่ทันคิดให้ตลอดจะ
 พาชองกงตายเสียด้วยดอกกระมัง เดียวไก่อกับพวกพองโตพอง จึงชวนกัน
 ถามชนแสว่าว่า หนังสือปลดอมไม่เหมือนหรือตราทแกะนจะผิดประกว
 ใด เขียวเหยียงกับกิมโตเกียนจึงพุดว่า ข้าพเจ้าเขียนหนังสือและแกะ-
 ตรานนุกเหมือนนกขลุ่ยมอชวโทชอมโตผดปลงทตรงไหนเลย โงวหยงว่า
 ท่านทั้งหลายไม่เข้าใจข้าพเจ้าผดเองหาทหนักไม่ ซึ่งลายมอชปลดอมและ
 ตราทแกะนนุกเหมือน แต่ในเรองหนังสือนนผดอยู่ เด็นชวโทชอเป็นชุน
 นางทสนหลม บदनเป็นโทชอเกรงจะโชตราอนดอกกระมัง แล้วใจความ
 หนังสือปลดอมเช่นนุกไม่ถกคองทำให้ตออก จะต้องคิดแก้ไขอย่างอนเตียวไก่อ
 ว่าถาดงนุกไปตามโตจงกลบมาก่อน โงวหยงว่าโตจงมีชองวิเศษ วัน
 หนังสือโตถึงแปดรอยลผ โตจะไปติดตามทั้น แล้วพดกับเตียวไก่อว่าท่านไป
 เองจึงจะได้ โงวหยงกบออธิบายความลบให้ทวทกนแล้ว เตียวไก่อและพ
 นองเหล่านนคานบรบคาสงพากนมาจตการเสร็จ ธิบรัดไปไมเวลากกลางคน
 จะให้ทนั้นวันกำหนด

ฝ่ายโตจงครนถงเมืองกงจวกเอาหนังสือตอมทปลดอมนนเข้าไปให้
 ชวเกาศู ๆ เห็นโตจงกลบมากมความขนต ธิบหนังสือตอมแล้วเอาสรวาให้
 โตจงกนตามถวยตวยตใจ จึงถามโตจงว่าท่านโตไปพบกับบิดาเราหรือเปล่า
 โตจงแก้ไขว่าข้าพเจ้าไปถึงบ้านบิดาท่านเวลาจอนจะคา ข้าพเจ้าสงหนังสือ
 กบทรพยสงชองแล้วคคางอยคนทง ครนรงเขาโตหนังสือตอมข้าพเจาก
 ธิบกลบมาไม่ได้พบกับบิดาท่าน ชวเกาศกฉกฉกนุกออกอ่านในหนังสือ-
 ตอนตนมว่าโตรบสงชองไวพรวม ตอนกลางนนวนาชองกงคนนศาคญทก-
 ทนา เจ้าแผ่นดินชองอยากใคร่ดูหน้าแล้วโตถามเอาความจริงให้สงตว-

ของกงเขาไปเมืองหลวงอย่าให้ล้มตายหลักหนีไปตามทาง ตอนปลาย
 นนว่า องบนเป่งมสดบญญาควรวจะเป็นขนนางผู้ใหญ่โต บदनกคยทวง
 ทจะกราบทูลให้องบนเป่งเป็นทมยศกคยงชนไป ชวเกาศยแฉงควมกต
 ใจ จึงเอาเงนยสดบหาคาลงรางวัลให้โตจง แลวส่งให้จคเกวยนไวอกสง
 วนจะส่งตวของกงเขาไปเมืองหลวง โตจงค่านับลากลับมาทอย จดขอสุว
 กบสงของตาง ๆ มาเชยมของกงทในคก กระชบบอกตามชงได้พบพวก—
 พองทเขาเนยชวเปาะให้พงทกประการ ของกงมควมยหนดนค
 ฝ่ายองบนเป่งจดสงของตาง ๆ ไวเป็นอันมากลงเรอชามฟากมา
 ทาชวเกาศยมรภษามองกงจว ๆ เหนกเรยทเขาไปชางในบอกว ท่านจะ
 ได้เป็นขนนางผู้ใหญ่ในเรว ๆ น องบนเป่งถามวเหตุไรจึงรู้ ชวเกาศย
 ความทลทอหนงสอกกลับมแลว บดาเรวมหนงสอตอบมาใหเอาตวของกงส่ง
 เขาไปในเมืองหลวง ถาสาเรจการเรองนแลวจะกราบทูลให้ตงเตงทาน
 เป็นขนนางผู้ใหญ่ องบนเป่งได้พงกยหนดจงพูดว พระคณของไทชอมบดา
 ทานนคทนา แต่ซาพเจาจะขอทวาราชการอยในทานกวจะหาชวตไมผลท
 หนงสอของทานเขาไปเมืองหลวงชางกลับมเรวณค ชวเกาศยวว่าโตจงมี
 ชงวเคษวนทหนงเดนได้แปตรอยล ถาไมเชอเอาหนงสอตอบมาคจะเห็น
 จริง จึงไปทยบหนงสอสงให้องบนเป่งค องบนเป่งรับมาอ่านตงแตตจน
 ปลายแลวพลกตสลกหลัง เห็นตราทประทบนนผดประหลาดกสงสย สน
 คระวว่าไมไชบดาทานคอกกระม้ง ชวเกาศยวว่าทาไมทานจงพดเชนนน—
 บดาซาพเจาเชยนหนงสอลายมอกจาใดทกสง องบนเป่งวบบดาทานเดิม
 เป็นขนนางทชนทลม บदनเป็นทไทชอโตใหญ่ชน เหตุใดจึงเอาตรา
 เมอชณะยงวาทชนทลมมาประทบหาควไร ประการหนงไทชอมหนงสอ

มาถึงท่านผู้บุตรความวาทงนกกไม่ตก หนังสือฉบับแปลฉบับนี้แล้ว ถ้า
 ท่านไม่เชื่อก็คงหาหนังสือที่ตามมาแต่ก่อน ๆ ออกเทียบดู ที่ประทับตราและ
 ถ้อยคำคงจะผิดกัน ชาวเกาตย์มีหนังสือมาทักตรงทักทักไม่ได้ประทับตราเช่น
 น หรือเป็นการรอนบตาเราเขียนหนังสือแล้วเห็นตราดวงอยู่ใกล้ จึงหยิบ
 เขาประทับตราออกกระมัง อึ่งขุนแปงว่าท่านไม่เข้าใจ คนในแผ่นดินช่องทุก
 วนนมสับสนบุญญามาก ขอนกนผลกตเขียนหนังสือท่านเองและกะตรา
 ชนิดใดก็แกะได้เหมือนบิดาท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ที่ไหนจะทำการให้ผิด
 หนังสือตอบ ฉบับนี้ไม่ใช่ท่านจงเอาตัวผิดหนังสือมาถามว่า ไปถึง
 บ้านบิดาท่านมีสิ่งใดบ้าง เขาออกทางไหนผู้ใดรับหนังสือคงแจ้งว่าเท็จ
 และจริง

ชาวเกาตย์ได้ฟังก็เห็นชอบ ออกมาข้างนอกให้เอาไตงมาแล้วพูด
 ว่า เวลาวันก่อนเราอยู่พอท่านมาถึงไม่ทันไตงถาม เมื่อไปถึงบ้านบิดา
 เราเข้าทางไหนมีสิ่งใดที่ประทับบ้าง ไตงไตงฟังก็มีความวิตกด้วยตัวไม่ได้—
 เห็น จึงแก้ไขว่าเมื่อข้าพเจ้าไปถึงก็เป็นเวลาค่ำไม่ทันสังเกตความสิ่งไร
 ชาวเกาตย์ก็ถามออกว่าท่านไม่พบบิดาเราเอาหนังสือกับสิ่งของสิ่งให้ผู้ใดแล้ว
 ตัวไปพักอยู่ที่ไหน จำหน้าผู้ใดหรือเปล่า ไตงนั้นในอกใจไม่สบายก็แก้ไข
 ไปตามทวารข้าพเจ้าเอาหนังสือ และสิ่งของไปส่งให้เวลานนกรมคตจากหน้า—
 ไม่ได้ ข้าพเจ้าไปอาศัยโรงเตยเม รุ่งขึ้นเขารับหนังสือทวนผู้นั้นแล้วก็
 กลับมา ชาวเกาตย์ก็ถามผู้รับสิ่งของและเอาหนังสือตอบมาส่งให้ผู้นั้น รูป
 ร่างสูงดำดำขาวอายุคราวผู้ใดมีหนวดหรือไม่ ไตงได้ฟังก็สนใจด้วยไม่—
 เห็น จึงตอบว่าชายผู้นั้นสนทตคน ขณะนั้นยังไม่ทันสว่างข้าพเจ้าดูหน้า
 ไม่ถนัดเห็นจะมีหนวดบ้างตอกกระมัง ชาวเกาตย์ได้ฟังผิดประหลาดก็โกรธ

ร้องทว่า เจ้ามาลอลวงให้เรตใจนักหนาสำคัญว่าจริง ผู้รับหนังสือ
 คนเกานนมหนดบางเจกนอยกตายเสียแล้ว มคนมทรับหนังสือใหม่ยังไม่
 มหนดเจ้าความหนดกไม่ตกตอง ประการหนงถามหนังสือไปถึงบิดาเรา
 กตองมขนนางออกมารบเป็นชน ๆ ขงหนังสือเราไปเอามาแต่ไหน ผู้ใด
 ปลอมให้กรบเสียโดยดี พุดตงนนแล้วส่งคนให้จับตัวโตจงมัดไว้ โตจง
 ว่าข้าพเจ้าไม่มตทานให้จับมัดไว้ด้วยเหตุอันโตข้าพเจ้า ไปถึงบ้านบิดาทาน
 ในเวลาค่ำไม่ทันสังเกต พอโตหนังสือตอบแล้วกรบกกลับมา

ชวเกาศูโตฟังตงนนักโกรยงนัก จึงสงทหารให้ยึดโตจงลง
 เขียนเนื้อแตกโลหิตไหลโตจงทนไม่ไดกรบว่าหนังสือปลอมจริง ชวเกาศู
 ถามว่าผู้ใดให้ถือมา โตจงแจ้งว่าข้าพเจ้าเดินไปทางเขาเนยชวเปาะ—
 พบพวกโจรจับตัวไปโตจะฆ่าเสีย ข้าพเจ้าอดนอนขอชวตไว้ ครนจะกลับ
 มากกวดทานพวกโจรจึงทำหนังสือปลอมให้ข้าพเจ้าถอกกลับมาชวเกาศู—
 โตจงแจ้งว่าโตจงกับชองกงเป็นพวกพ้องกับโจรทเขาเนยชวเปาะ— แต่
 ไม่รบตามจริง จึงถามโตจงว่า ขงหนังสือพวกเขาเนยชวเปาะปลอมมา
 เจ้ากรบเป็นสตัยแล้ว แต่เจ้ากับชองกงรูกนเป็นไส้ศึกจะคตกับภูจรวบเสีย
 โดยดี โตจงก็ไม่รบว่ามโตเป็นพวกพ้องกับโจรทเขาเนยชวเปาะชวเกาศู
 สงให้เขียนโตจงอกเป็นอนมมากแล้วเอาตัวไปขงคคไว้ ชวเกาศูถกกลับ
 เข้าไปขางในพุดกบองบนเปงว่า ทานนลวงรูการลคขงนคหนา ถาทาน
 ไม่ขแจ้งข้าพเจ้าคองเสียท มคนโตตามโตความจริงแล้ว องบนเปงว่า
 ทานจงคตกำจัดโตจงกับชองกงเสียกอนอย่าไดนอนใจ ถาเนนชาไปกค้ว
 จะเกิดเหตุชน ชวเกาศูถกเห็นชอบ จึงว่าเราชาคนทงสองเสียแล้วมหนังสือ
 บอกไปให้บิดาทราบ จะไดนำความชนกรวบทูลเห็นจะไม่เป็นไร องบนเปง

ว่าท่านพูดถูกต้องแล้ว ชาวเกาตีสั่งให้จืด ไต่และสุรามาเชิญอิงบนเป้ง
 ก็น ไต่เสปสุราพุดจาสนทนากันเล่นตามสบาย อิงบนเป้งกล่าวปรึกษาเมือง
 กลับไปบ้านบออุยกน ครนวังเขาชาวเกาตีสื่ออกกว่าราชการให้หาอิงกงมถ
 ขุนนางสำหรับจดหมายมาส่งให้จืดเขาเรื่องความชองกงกับ ไต่จงเป็นพวก—
 พองกับโจรที่เขาเนี่ยชวเปาะจะคิดกบฏ ไต่จงรับเป็นสตัย ننไว้ แล้วตระ-
 เเตรียมทหารถือเครื่องศัสตราอาวุธคนทงสองไปฆ่าเสีย มึงเขียน
 อักษรบอกไว้ทหลังนักโทษ อันเป็นธรรมเนียมมาแต่โบราณ อิงกงมถได้
 พงกมความวิตก ด้วยอิงกงมถกับ ไต่จงเป็นคนรักใคร่ชอบพอกัน คิดจะ
 ช่วยก็ไม่มอบายสิ่งไร จ้าจะหน่วงเหนี่ยวไว้ให้เนิ่นช้า เผอจะมพวกพ้อง
 มาแก้ไขไวบาง คิดแล้วจึงพุดว่า ชงท่านจะให้ช่านักโทษเวลาวันน เป็น-
 วนถือทงแผนตณ รุงชนพรงนกเบนวันสารท ถัดไปอีกสองวันคนทงปวง
 นับว่าเป็นวันตทาการมงคลจะให้ประหารชีวิตนักโทษในสทาวนนยงไม่ควร
 ถาพนทาวนน ไปจึงจะประหารชีวิตได้ ชาวเกาตีสื่อว่า ถาดงนนักตองคอย
 ไถถงวนททกจึงจะเอาผู้คตกบฏไปฆ่าเสีย แล้วส่งให้ทหารไปจัดสนามไว้ท
 ทนทางสามแพรงนอกเมืองกงจว ทหารก็ไปจัดไว้พร้อมเสจร ครนถง
 วนททกชาวเกาตีสั่งทหารประมาณทหารอยเคษ ให้ถือเครื่องศัสตราอาวุธ
 พร้อมมอกน ผู้คุมก็ไปเอาตัวชองกงกับ ไต่จงมาแล้ว ชาวเกาตีสื่อมา
 ก้ากับทหารคนนักโทษทงสองไปยังสนาม.

ฝ่ายลชยเห็นทหารเอาตัวชองกงกับ ไต่จงไปก็โกรธเคนยงนักเขา—
 ขวานเข้าชอนใจในอกเสอกตตตามไป ชาวเกาตีสื่อครนถงสนามแล้วส่งทหาร
 ให้เอาตัวชองกงกับ ไต่จงมัดไว้กับหลัก แล้วเอาองบักไว้ให้คนทงปวงรูงว
 โโทษกบฏ พอดงกำหนดเวลาบ้ายก็จะฆ่าเสีย.

ฝ่ายพวกเขาเนี่ยชั่วเปาะคุมไพร่พลรบวัดมาใกล้จะถึงเมืองกงจวก
 แยกกันออกไปไล่พวกตามอุบายโจวหยงซันแสดั่ง เตียวโก้ว ฮวยหยง ล้อฮวง
 กวยเล็ง อั้งสินหานายปลอมเป็นพวกพอค้าเกวียนพวกหนึ่ง เอี้ยฮุน
 เล่าถั่ง ไทวเซียน ซองบานส์นายปลอมเป็นคณชายยากอเอยะและว่าเพลง
 ฮาวอพวกหนึ่ง จุกย ฮังลไฮ้ว แต่เทียบซัน เจยะยงส์นายปลอมเป็นคณ—
 หาบพันพวกหนึ่ง อวนเซียวย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต แป๊ะสินส์นาย
 ปลอมเป็นคณชอทานพวกหนึ่ง คุมไพร่พลทหารประมาณห้าร้อยเศษแยก—
 ย้ายกันไปคนละทิศ มาถึงสนามพร้อมกันจะขอเข้าไปคณโทษซึ่งจะฆ่า
 เสียนน ชวเกาศึกบพวกทหารห้าร้อยไม่ให้เข้าไป พวกทปลอมมานน
 ซนตอตั้งเขาไปโตหงสน เห็นมตผลชองกงกับโตจงใจก็พากันย่นคอยตุ
 ทวงทอชย ชวเกาศึกไม่รู้ว่าพวกเขาเนี่ยชั่วเปาะปลอมมา สาคัญว่าพอค้า
 และคณชอทานจริงก็ไม่สงสัย.

ฝ่ายลชยตามมายืนอยู่ในสนาม เห็นพวกชอทานและพอค้าแยก
 มาทางทิศ กคคควาเห็นจะเป็นพวกเขาเนี่ยชั่วเปาะปลอมมาช่วยชองกงกับ
 โตจง ถ้าโตทจะพนเสียให้สนกย่นเขมนคอยทอชย พอได้เวลาชวเกาศึก
 สังกทหารให้ลงดาบ พวกเขาเนี่ยชั่วเปาะทปลอมมาได้ฟงกเอ็กเกรกซน—
 พร้อมกัน ต่างคนชกฮาวอชอนมานนตรงเขาซาพนพวกทหารเป็นตะลุม
 บอน ลชยเห็นกคใจถอชวานสองมือเขาซาพนทหารล้มตายลงเป็นอนมาก
 ชวเกาศึกตกใจวิ่งหนี เตียวโก้วกับพวกพองเหล่านนก็เขาแกเอาชองกง
 โตจงกลับมาได้แลงเตียวโก้วจึงคคควาผู้ทซาพนพวกเมืองกงจวนนเห็นจะ—

เป็นลขยทไตจงบอกไคคอกกรรมัง จงรอนถามไปว่าท่านชอลชยยหอเยก
ชวณยของทรอ.

ขณะนั้นลขยกำลังโกรธไม่ทันได้ยิน เขาไล่ฆ่าพนทหารล้มตาย
ลงอกหลายสิบคน เดียวโกเห็นตงนกรองตงพวกพองให้ลาถอยตามลชย
ไปประมาณทางแปด เหนมแมนายชางหนา เดียวโกคิดวตกกลัวพวก
ทหารจะไล่ติดตามมา เกลยวไปคเห็นลชยเขาไล่ฆ่าทหารและราษฎรวง
อฮอง เดียวโกร้องวอาอย่าพนราษฎรให้ไคความเดอดรอนเลย ลชยได้พง
พวกเขาเนยชวเปาระรอนหมากหยด เคนเขาไปยนอยไกลมทแบกชองกง
กบไตจง เดียวโกจึงพตวาบตนมแมนาชางหนา ถาพวกรทหารไล่ตามมา
จะทำประการไค ลชยวว่าเราพากันเขาไปส่านกศาลเจาปะเลงเบยวงกอน
แกพชองกงกบไตจงออกแลวจงคอยคตตอไป เดียวโกเห็นชอบจงแวะเขา
ไปศาลเจาแลวแกเชอทหมดออก เดียวโกร้องเรยกชองกงกบไตจงเป็น—
หลายคำ.

ฝ่ายชองกง ไตจงสำคัญวตวตายจตลอยไม่รสกตวครนไคมณ
รองเรยกกกลมตาชน เห็นเดียวโกกบพนชองทงปวงกรองให้พตวาชาพเจาคค
อยวาครงนคตตายแม่แลว เป็นบุญนคทนาพนชองทงหลายมาชวยชวตไคไค
เดียวโกจึงวาคมชาพเจากบพนชองชกชวณให้พอยตวยกนคไม่อย จงไค—
มาทนทกชเวทนาดงน แลวถามชองกงวว่า ททนาตารปรางสงใหญ่
นณผไค ชองกงบอกวว่า ชอลชยทเรยกวว่า เขกชวณชองเดียวโกไคพงก
ยนต จงพตวว่า ลชยนตนคทนา มนนาใจชวยทานทงสองจรงๆ ตรงเขา
ฆ่าพนทหารล้มตายลงเบนอนนมาก ชองกงวว่า เมอชณะคคอยู่ในคูก ลชย
จะหกพงคกเขาไปหลายครง ชาพเจากลวจะทนไม่พนจงห้ามไค พอพต

คิงนิน เห็นลชยลกษณะจะเดินออกไปนอกศาลเจ้าของกงเวยกลชยเขามา
ถามว่า น้องจะไปข้างไหน ลชยมเอกว่าข้าพเจ้าจะไปตามผู้รักษาศาลเจ้า
มาฆ่าเสียเอาฤกษ์ศกคนหนึ่ง เพราะไม่ค่อยระวังบุตรศาลเจ้าเสียยงค
ของกงกห้ามไว้ บอกให้ลชยคานบเตยวโกกบพนองทงปวงเสีย ลชยคก
เขาคานบเตยวโกพดว่า ท่านอย่าเฉลยเลย ข้าพเจ้าเป็นคนเซลาไม่รู้จัก
ธรรมเนียม เตยวโกรบคานบแลวคหวเราะ ลชยเห็นจกยจาได้ว่า เป็น
คนเมืองเตยวกนกมความขยตสนทนอยประมาณครู่หนึ่ง สดยหยงจงพด
ชนวว่า เราพากนมาพกอยทนเห็นจะไม่ได้ ลชยว่าอย่าตกใจ ถ้าพวก
ทหารยกมาเราช่วยกันบกรกเข้าไปในเมือง จมชวเกาศยฆาเสย จะมานง
กถวทำไม ไตจงไตพงกรองตวาคว่า พวกทหารในเมืองกงจวยงอยอก
ประมาณแปดพัน พวกเราแทนทไทนจะตันทานไต จะตองหาเรือข้าม
พากไปเสยกอน ลจนเชยววย ลจนเชยวเหงา ลจนเชยวชตวว่า ข้าพเจ้า
เห็นมเรือจอตอยพากขางโนนสงสามล้า จะวายนาชามไปเอาเรือมารบพ
ทงปวงขามไปเตยวโกวาคแลว จงขามไปถอยเรือมาถัด ลจนเชยววย
ลจนเชยวเหงา ลจนเชยวชตคานบลาเดินมาถงแมนากผลตเสยกวงเกงไคต
ลงไป ด้วยส่ามคนพนองชานาญในทางน้า.

ฝ่ายเตยสน เตยทวย กบพวกพองอกหลายคนเทยวหากนอยท
แมนาขมเตยงกจ แงจวของกกับไตจงตองโทษอยในคก จงปรกษวชก
ชจนพวกพองตระเตรยมเครองศตวาวธ ประมาณห้าสิบคนลงเรือล้าหนง
ลจน ลลบ ทงอย ทงเมงและพวกพองอกสิบห้าคนลงเรือล้าหนง ลยง
มกชน มกทงกบพวกพองอกสิบห้าคนลงเรือล้าหนงรวมสามล้าควยกน
ลยงน้าตรงมาเมืองกงจว.

ฝ่ายฮวนเซียวพองสามคนวางนาขามไปประมาณสามลเห็น —
มเรือลงลงมากหยุด.

ฝ่ายเตียวโกกกับชองกั้งและพวกพ้อง นงอัยทศาตเจ้าแปะเลงเบียว
เห็นเรือลงลงมาสามลำ ในเรือมีเครื่องคัสตราอาวุธกับไพร่พลเป็นอัน
มากก็ชวนกันหวตก ชองกั้งจึงพูดว่า ข้าพเจ้านอนอาภพนักหนาจะหนีไปข้าง
ไหนก็ไม่พบนความตาย ครั้นเรือลงใกล้เข้ามาชองกั้งพเคราะห์ดู เห็นคน
ทายนอยทวเรือถือเหล็กสามงามกจาไถวาเตยสน จึงร้องวานองเขาเรือมา
ช่วยพดวย เตยสนโดยนกลเหตุยอมมา เห็นชองกั้งจึงร้องบอกพวกเรือ
สองลว่า พชองกั้งอยนรบไปหาโดยเร็วเถิด ก็แจวเรือแอบเข้าไปริมฝั่ง
ฮวนเซียวสามคนพองเห็นตงนนักวางนากลับมา เตยสนกับพวกในเรือ
ชวนกันขึ้นมาหาชองกั้งทศาตเจ้าแปะเลงเบียว คำนบแล้วบอกวา ข้าพเจ้า
ชักชวนพวกพ้องมาจะแยงชิงพ้ออกจากคค บदनออกไต่แล้วกยนตยง—
นกล ชองกั้งจึงแจงความแก่พวกเหล่านนว่า เตยวโกกเป็นใหญ่ทเขาเนย
ชวเปาะกับพวกพ้องมาแยงชิงเขาพมาไต่ ทานจงคานบเตยวโกกกับพอง
ให้รู้จักกันไว้ เตยสนกับพวกพ้องกคานบเตยวโกกและพองเหล่านน แล้ว
พดจาสนทนาถน แต่ตอนายยสบบเกาคน ไพร่พลทงสองฝ่ายประมาณร้อย
ห้าสิบคนเศษพกอยทศาตเจ้าแปะเลงเบียว ปรัชษาการทจะสู้รบกับทหาร
เมืองกัจจว.

ฝ่ายชวเกาศครนพวกเขาเนยชวเปาะมาแยงชิงชองกั้งกับไตจง—
ไปก็โกรธแค้นยงนกล จึงเรียกนายทหารมาสั่งให้จัดทหารแปดพันรีบตามไป
โดยเร็ว นายทหารคานบลามาเกณฑ์ไพร่พลพร้อมแล้วยกจากเมืองกัจจว
รีบไป.

ฝ่ายเดียวไต่กับข่องกงและพวกพ้องเหล่านนนงปรักษากันอยู่คน—
 ใช้เข้าไปบอกว่า ทหารเมืองกงจวยกตามมาเป็นอันมาก เกือบจะถึง
 ศาลเจ้าแปะเลงเบียวอยู่แล้ว เดียวโกได้ฟังยังไม่ทันพูดประการใดลยขว่า
 ข้าพเจ้าจะขออาสาไปสู้รบเอาชัยชนะเอง เดียวโกเห็นชอบด้วย จึงให้
 ลยขยกไปตำหนาทหารเมืองกงจวไว้ก่อน ลยขคำนับลาจบบขานสองมือ
 ออกจากศาลเจ้าไป พวกพ้องเหล่านนเห็นลยขไปแต่ผู้เดียวยังไม่ไว้ใจก็—
 ตามไปช่วยลยขหลายคน เดียวโกพาข่องกงกับไตจงลงอยู่ในเรือ เดียสน
 ลจุม อวนเซียววย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชดกจตแจงเตรียมเครื่อง
 ศัสตราอาวุธไวพร้อม เห็นพวกทหารเมืองกงจวยกมาประมาณแปดพันเศษ
 พอลยขไปถึงกับกรรภพม้าเข้าไป ฮวยหยง ลอฮวง กวยเสง อิงชนตาม
 มาข้างหลัง ครนเห็นลยขบุกรุกเข้าไปแต่ผู้เดียวก็มีความวิตกกถลจะเสียด
 ฮวยหยงมือเกาทัณฑ์แมน ก็จับเกาทัณฑ์หมายยิงนายทหารใหม่ทชมา
 พอยิงเกาทัณฑ์ไปถูกนายทหารตกม้าตาย นายทหารรองกับทหารเลวเห็น
 นายตายก็ตกใจ แดกตนวงหนักลบไปเหยียบทหารเดินเท้าล้มตายลงเป็น
 อันมาก ลยขกับพวกเหล่านนก็เข้าไล่ฆ่าพบบกรุกเข้าไป ทหารเมืองกงจว
 ทเหลือตายก็พากันหนีเข้าเมืองบดประตลงเขอนไวไม่อาจออกมาสู้รบ ลยข
 กับพวกพ้องไพร่พลพากันกลับมายังศาลเจ้าแปะเลงเบียว เดียวโกก็ม—
 ความยินดีตรวจดูพวกพ้องไพร่พลอยู่พร้อมกันหมดไม่เป็นอันตราย เดียวโก
 ชวนพี่น้องและไพร่พลลงเรือแล่นกลับไปตำบลบ้านมกเกจ มกทอง มกชน
 เชิญเดียวโก ข่องกงและพวกเหล่านนขึ้นไปพักอยู่บนบ้านมกไท่กิ่งบิดา—
 มกทองได้แจงก็ออกมาต้อนรับเดียวโก ข่องกงและพวกพ้องเหล่านนเข้า
 ไปนั่งสนทนากัน มกทองจัดโต๊ะและสุรมาเลี้ยงพวกพ้องทั้งปวงเสด็จ

แล้ว ชองกงจึงพุดกับมกไท่กงว่า ชอบใจบุตรท่านทั้งสองกับพี่น้องทั้งปวง
 เป็นยงนิก ถ้าไม่ยกไปช่วยคงนิกตายเป็นแน่ แต่ข้าพเจ้ามีความแค้น—
 อิงบนเป่งจะขอไปแก้แค้นเสียให้ได้ ท่านทั้งหลายจงช่วยการนี้ให้ตลอดเกิด
 ยกไปคำนับบอกยงนิกฆ่าอองบนเป่งเสียก่อนแล้วจึงค่อยยกกลับไป เตยวโกจึง
 ว่า ข้าพเจ้าพาพวกพ้องมาแย่งชิงพรตงหนงแล้ว ครั้นจะยกไปตำบด—
 บอชยกนออกกกดวงภยอนตราย ถ้ายกกลับไปเขาเนี่ยชงป้าะก่อน ปรีกษา
 คัดอานกนแล้วจึงค่อยยกมากองแก้แค้นได้ชองกงว่า ถ้ากลับแล้วจะยกมา
 หนทางไกล ประการหนึ่งผู้รักษามืองกวงจวงจะมหนงดอบอกเขาไปเมือง
 หลวง ๆ แจะความคงจะเกิดเหตุหารมากอยจับพวกเรา ที่ไหนจะได้ยกมา
 ช่วยหยงว่า ชงท่านพุดจากถุก แต่ไม่มีผู้ใดรู้จักว่าตามลอบอชยกนอยก
 ไทน จะตองให้ผู้คนไปลอบดูให้รู้จักบ้านอองบนเป่งแนมอณแล้วจึงค่อยยกไป
 สยงไตพังกพุดว่า เตมเมอข้าพเจ้ายงเทยวอชยกน เคยไปมาตามลอบอชยกน
 บ้านอองบนเป่งอชยกนได้ชาติ ข้าพเจ้าจะขอไปลอบสวนดูให้ชัดแล้วค่อยยกไป
 ชองกงว่าถ้ากระนั้นนิกตแล้ว จงไปลอบดูให้รู้จะแจ้งแล้วรีบกลับมา โดยเร็ว
 สยงคานบลาตวงไปเมืองกวงจวง สยงความแล้วกลับไปตามลอบอชยกนบ้าน
 อองบนเป่งพบไฮวเกยนชงเป็นคชยกพุดจาไตตามกน ไฮวเกยนนนมาทา—
 งานอชยกนบ้านอองบนเป่งมิได้ชาติ สยงกชวณไฮวเกยนกลับมาตามลอบมกเกจ
 สยงพาไฮวเกยนเขาไปคานบชองกงแล้วแจ้งว่าชายฉุนเป็นคชยกของข้าพเจ้า
 ไตสงสอนเพลงฮาอูให้ แะไฮวชอเกยน เป็นชาวเมืองชงไตฉมอเยมต
 คนทั้งหลายจึงเรียกไฮวเกยนว่า ทงบเกา เคยไปเยมเสอและสงชองต่าง ๆ
 ที่บ้านอองบนเป่ง.

ชื่องกงได้ฟังก็ความยินดีจืดทไห่งตามสมควรแล้ว ไชวเกียน
 นคอดาวรอยแปดดวงมาเกิด สยงจรงชวณมาเนนพวกพ้องโตโตยง่าย -
 ชื่องกงถามสยงว่า นองไปสยบชาวทเมองกงจวเนนประการโต ทนทางท
 จะไปตำบลดบอชยกนบ้านองบเนนเปงนน เชาใจชดเจนแล้วทรอ สยงกแจง
 ว่า ชวเกาศฮไททหารยกมาลวรบกับพวกเรากรงนเจบชวยลมตายเป็นอนน-
 มาก ชวเกาศฮมทงสอบอกเขาไปเมองทลวงแล้ว ในเมองกงจวนน ยง
 ไมทนคากบดประตเสย ผู้คนจะเขาออกตองโตถามตรวจตราลำบาก
 ชื่องกงจงถามไชวเกียนว่า เทตโตทานจรงรกกกับองบเนนเปง ไชวเกียน-
 บอกว่า ชาวเจาทากนควยการเขยบก องบเนนเปงทราบจจางโทมาเขยบเลอ
 และกางเกงชยทบาน องบเนนเปงมพชายคนทงรวมบตามารดาเตยวกัน
 ชองบเนนเอยบ เนนคนใจบุญ สรวททาสะพานและถนน ถ่าผู้โตยากจน
 กอปลมกทงสน ผู้คนทดาบลดบอชยกนพากนเรยกอองบเนนเอยบว่า องบเนนชด
 เตองบเนนเปงผู้นองใจคอไมต มเตจจะคดรายคนทงหลายอยู่เนอง ๆ จงตาง
 พากนเรยกควา องพงช เตพนองสองคนนไม่ชอบกน แยกย้ายไปตงบาน
 อยู่คนละแห่ง บานองบเนนเปงอยู่ไกลเมองบอชยกน บานองบเนนเอยบนนอยู่
 ไกลถนน มทางเขาออกแห่งเตยวกัน ทางอนกเตนไมต ถึงเรองควม
 ของทานชวเกาศสนนไมจกการ องบเนนเปงชแจงสงสอนโททาทงสน-
 องบเนนเอยบพชายรควมกมาดววาเนนอนมาก เวลารานนองบเนนเปงข้ามไป
 พงชาวทชวเกาศฮคางชยคนทงยงไมกลบมา ชื่องกงถามไชวเกียนว่า
 องบเนนเปงมพวกพ้องมากนอยเท่าไร ไชวเกียนจวมอยประมาณทาสบเคช
 ชื่องกงจงพดว เทพชดลลใจให้ไชวเกียนมาควานคองจะแกแคนองบเนนเปง
 โตเนนเน พนองทงหลายจะยกไปชวยครงนมสทาเทตเตองบเนนเปงคนเตยว

นอกถนนไม้เกวของสงโต อยาทำให้ออนโตความเดือดร้อนเลย ซองกง
 จึงพูดแก่มกไท่กึ่งว่า ข้าพเจ้าจะต้องรบกวนท่านชอยมถงและกระสอบสัก
 ร้อยใบกับเชือกไฟสักร้อยมัด เวลใหญ่หาลาเรือเล็กสองลำ มรรดาพนอง
 ทชานาญทางมากตอลงเรือเล็กใหญ่ไป มกทองว่าของซึ่งจะไ้ช้อยพร้อม
 เชิญท่านจัดการเถิด ซองกงได้ฟังกยนต์จึงเรียกโฮวเกียน สยง แป๊ะสันมา
 ลงว่า ท่านทั้งสามจงพากันไปช้อยอยู่ในตำบลบอชุกนุก่อน เวลากลางคน
 ตกประมาณสองยาม จงเอานกพิราบผูกลูกพรวนปล่อยเข้าไปในกำแพง
 คอยด ถ้าได้ยินเสียงนกแล้วกให้ชกของชาวชนจะโตตักเข้าไปโฮวเกียน
 สยง แป๊ะสันกคานับลาตรงไปตำบลบอชุกน ซองกงสงเจะยง โตวเซียน
 ให้ปลอมเป็นคณชอทานเข้าไปช้อยช้อยอยู่ในกำแพงตำบลบอชุกน ให้
 พนองเหล่านนชนถงและกระสอบโตทรายกับเชือกไฟลงเรือแล้ว ซองกง
 เตียวไก๋ ฮวยหยงลงเรือลำใหญ่ให้เขียนสน เฮงเฮยโฮ้ว แต่เทียนชว
 ลงเรือเตียวหวย ให้โตจง เล่าตง อิงชนลงเรือฉวนเซียววย ลือฮวง
 กวยเส็ง ลือบลลงเรือฉวนเซียวเหงา มกทอง มกชน ลิตตลงเรือ
 ฉวนเซียวชิต จุกย ซองบานนนให้ช้อยทบานมกไท่กึ่งเผาสงของทงปวงไว
 แล้วให้ตองเมงลงเรือพายไปสืบข่าวทเมืองกิงจวก่อน ซองกงกับพวกพนอง
 ไฟรพลกลองเรือแล่นไป ในขณะนั้นเดือนทงายแจ่มฟ้า เรือใหญ่เรือเล็ก
 ก็ไปถงตำบลบอชุกนเขาจอตชอยรมถง ทองเมงทไปสืบข่าวราชการน
 กลบมาแจ้งกับซองกงว่า ทเมืองกิงจวเงยบสงโตไม่มสงโต ซองกงได้ฟัง
 ก็ให้ชนกระสอบทรายกับพนมตเชือกไฟชนกองไวบนตลงแล้วพงดระซงเพง-
 จะตสองยาม ซองกงชนจากเรือฉวนพวกพองสองคนลอบไปพงทรมกำแพง
 ไมได้ยินเสียงผู้คนเงยบสงตกกลบมาสงไฟรพล ชนถงและกระสอบตันทราย

กษัตริย์ เชื้อไฟเซ้ากองไว้มักำแพงเป็นบันได แล้วส่งชายช้วนตาม
 คนพ้องกับทองออย ทองเม้งอวยรักษาเรือ ให้ตรวจตราฝ่ายข้างเมืองกงจิว
 ด้วย ชองกงและพวกพ้องไพร่พลก็ตรงไปยังกำแพงใกล้ประตูทิศเหนือ
 ประมาณครึ่งลหั้นเงยบดงดกปลดอยนกกพรายทผลลกพรวนบินเข้าไปใน
 กำแพง ไชวเกียน ลียง เป๊ะสนโดยนลกกพรวนทผลลกทอนก กชกชองชาว
 สัญญาชนแล้วไปแอบดูที่ประตูบ้านองบนเป่ง ชองกงเห็นองชาวทนต์หมาย
 ไวจงส่งพวกพ้องและไพร่พลขึ้นไปทางบันไดที่เอากระสอบทราย และลง
 ดินซ่อนไว้ ชามักำแพงเข้าไปด้วยกนทงสน เป๊ะสนกแจงกับชองกงว่า
 ถนนวนคอบานองบนเป่ง ชองกงถามว่า ลียงกับไชวเกียนไปซุ่มอยู่ที่ไหน
 ได้พบเจียะยัง ไตวเซียนบ้างหรือเปล่า เป๊ะสนบอกกล่าวลียง ไชวเกียนไป
 ซุ่มอยู่ในบ้านองบนเป่งแล้ว เจียะยัง ไตวเซียนไปแอบอยู่ที่ประตูกำแพง
 ชองกงได้พังกชวนพวกพ้องไพร่พลเหล่านกลงจากกำแพงเดินตรง
 ไปบ้านองบนเป่ง เห็นไชวเกียนแอบอยู่ที่ประตูหน้าบ้าน ชองกงจึงกระซิบ
 ลังว่า นอจงไปเปิดประตูสวนผักทรมบ้านองบนเป่ง พาไพร่พ้อชนมัตพัน
 เชื้อไฟกองเรียงรายไว้ ให้เจียะยังเขาไปจุดชนแล้ววงมารองบอกทประตู
 บ้านองบนเป่งว่า ถ้าท่านผู้ ไตมทรวพยลังของจงชนมาฝาก โดยเร็วมาเรือ
 คอยรับอยู่ ไชวเกียนค่านับลาตรงมายังสวนผักจัดการไว้เสวย ชองกงส่ง
 ให้พวกพ้องย่นสกัดตันทงทงสองข้างพร้อมเจียะยังกเขาไฟจุดสวนผักติด
 ชนแล้ววงไปทประตูรองบอกตามคำชองกงส่ง

ฝ่ายพวกในบ้านองบนเป่ง ครนโดยนกกพากนตนลกกชนมมาตเห็น
 ไฟติดใกล้บ้านกตกใจบางกวงไปเปิดประตู เทียวใกล้กับชองกงและพวกพ้อง
 เห็นประตูเปิดก็กรุกไล่ฆ่าฟันเข้าไปจนข้างใน ฆ่าญาติ บุตร ภรรยา

ของอินบงเปงตายหงสน ^{๕๕} ชวนกันชนเอาหนทรพยสงของเงนทองของ—
 องบงเปงขามกาแพงออกไป ^{๕๖} เจยะยังกับ ^{๕๗} โตวเซียนเห่นไฟตชนแลวกชก
 กระบอออกซาพนพวกทวกราประตกาแพงตายหงสแลวมาชนสกตอยตันทาง
 ใหพวกพองชนทรพยสงของไป

ฝ่ายพวกราษฎรชาวบานเห่นไฟใหม่กตกใจ ^{๕๘} ชวนกันเอาถงนำ
 และเครื่องศตวาทตรงมาชวย ^{๕๙} เจยะยัง ^{๖๐} โตวเซียนเห่นกรองตวาดวาพวก
 ทานทงหลายชยาชามาชวยไมใช่การ ^{๖๑} เวานคอปวกเขาเนยชวเปาะยกไฟ
 พลมาหลายพนจะซาองบงเปง ^{๖๒} แกแค้นของกิงกับโตจง ^{๖๓} พวกทานมิได้—
 เกยวของจงพากนกลับไปบานเสยเถต ^{๖๔} ราษฎรโตพงยงสงสยชนดอย ^{๖๕} ลชย
 ถอชวานสองมอรองตวาดวา ^{๖๖} ผู้โตไมกตวตายกชามา ^{๖๗} ชาวบานเห่นตงน
 กตกใจกตวแตกตงไปทงสน ^{๖๘} ของกิงกับพวกพองไฟพลทยงอยในกาแพง
 กอชกมา ^{๖๙} อวนเซยวชวย ^{๗๐} อวนเซยวเหงา ^{๗๑} อวนเซยวชต ^{๗๒} เตยทวช ^{๗๓} ทองอย
 ทองเมงชวนกนมาคชยรบอยนชกกาแพงชวยกันชนทรพยสงของเงนทอง—
 ลงเรือ

ฝ่ายชาวเมืองกิงจงเห่นไฟตชนทตาบตบานบอชยกน ^{๗๔} กมาแจงแก
 ผู้รักษามืองไหทวบ ^{๗๕} องบงเปงอยทนรวาไฟใหม่กตกใจบอชวเกาศฐ์—
 วา ^{๗๖} ชาวพเจาจะลาทานกลับไปก่อน ^{๗๗} ชวเกาศฐ์สงไหทวาลงเรือขามไป—
 สงองบงเปงโดยเร็ว ^{๗๘} องบงเปงคานบลาบบลงมาเรือ ^{๗๙} เห่นไฟตสงวางอย
 แถวบานของตวกมคความวตทเรงททาร ^{๘๐} ไทรบแจจเรือไป

ฝ่ายเตยสนกบตจจนชงของกิงลง ^{๘๑} ไทลงเรือเล็กคนละตา ^{๘๒} คอชวระวัง
 ตววจตรอย ^{๘๓} ในแมนาเห่นมเรือขามพากมา ^{๘๔} เตยสนกแจจไปตวว่าจะมเรือ
 ตามมาบางทวชเปลา ^{๘๕} ครนเตยสนไปแลจตจจนกแจจเรือตรงไปทเรือขามมา

พวกทหารเห็นเรือข้ามไปลำหนึ่งแลวยังออกลำหนึ่งแจวตรงเข้ามาประตอวาท
 ว่า ผู้แจวมานนเรืออะไร ลุงนถอขอเหล็กขมอยุทวเรือรองตอบว่า เรา
 จะไปเมืองกงจวบอกข่าวไฟไหม้ อิงบนเปงได้ฟังก็ออกมาถามว่าไฟไหม้ท
 ไทน์ ลุงนบอกวไฟไหม้ในกำแพงข้างประตอคเห็นอ โกลบ้านอิงบนเปง—
 กอน แลวพวกเขาเนยชวเปาะฆ่าพันบตร ภรรยา ญาติพี่น้องของอิงบนเปง
 ตายทงสนเอาไฟเผาบ้านเสียตวย อิงบนเปงได้ฟังตงนนักเสียใจไม่ทันระว้ง
 ตว ร้องไห้กลตงเกลอกลอย ลุงนเห็นกนกกสงสัยวว่าจะเบงอิงบนเปงดอก
 กระม้ง จึงเขาขอเหล็กเกยวเรือให้โกลเข้าไปจะจับเอาตว อิงบนเปงเห็น
 ผดทกวงหนไปข้างทาย เรียงโกลยูกโตตลงนาวะชนม้ง

ผวยเตยสนครนแจวเรือเลยไปไมมเรือมาอกกแจวกดบ เห็นคน
 ในเรือมาแต่เมืองกงจวบลงนาว เตยสนก โตตตามจับตวโตลากชนเรือ
 ลุงนเห็นเตยสนจับตวคนผูนนโตกเขาเรือมาชวยกน ลุงนจึงพตวาชายผูน
 เห็นจะเบงอิงบนเปง เราชวยกนมัดไวให้แน่นหนาอย่าให้หนีไปได้ พวก
 ทหารทมาตงอิงบนเปงเห็นตงนนักตกใจ คูกเขาลงค่านบชอชวตไวทก
 ตวคน ลุงนจึงถามว คนทเราจับไวนคอผู้ โตจงบอกตามจริงจะปลอຍ
 ตวไป ทหารเหล่านนกกบอกว คออิงบนเปง ลุงนวเราไม่ทำอันตราย
 พวกเจ้าตอกจะจับแต่ตวอิงบนเปงคนเดียว พวกเจ้าจงกลับไปบอกชวเกาศู
 ผูกษาเมืองกงจวบให้รตวย ว่าพวกเขาเนยชวเปาะยกมาฆ่าพพ บตร
 ภรรยา ญาติพี่น้องของอิงบนเปงตายหมดแลวเอาไฟเผาบ้านเสียทงสน
 บตนตวอิงบนเปงเรากจับได้ ยังแต่ครษะของชวเกาศูฝากไวกับตวกอน
 คงจะมادتเอาไปในเวลาเขาหรือคำให้จงได้ ทหารรับคาวาพวกชวพเจ้า
 จะไปบอกตามท่านตง ลุงน เตยสนกปลอຍเรือพวกทหารไป แลวเอาตว

องบนเป่งลงไว้ในท้องเรือแจว ข้ามปากไปเห็น พดกพองขนทรวพยสังของลง
 ในเรือแฉวงนงคอยท่า เห็นเรือเตยสน ลุงนมากออกเรือไปยังตำบลมกเก็ง
 ครนถงบ้านมกไท่กังกจอตเรือเขาตกลงขนทรวพยสังของชน เตยสนกับลุง
 รองบอกวา ตัวองบนเป่งนนจับตัวมาได้แล้ว ก็เอาตัวองบนเป่งชนไป
 ของกังกกับพนองเหล่านนเห็นก ยนต์สั่งให้เอา ตัวองบนเป่งมัด ไว้กับต้นไม้
 ใหญ่ เชิญบรรดาพวักพนองไปนั่งอยู่พร้อมจัด โต๊ะและสุรามาดูแลงกัน
 ของกังกจึงถามองบนเป่งวา เจ้ากับเราแต่เดิมมากไม่มีข้อสาเหตุ โกรธเคือง
 กันด้วยสิ่งใด ทำไมจึงได้ขยงส่งสอนให้ชวเกาศูชวเราจับไต่จิงเสีย เจ้า
 กเป็นคนเลาเรียนหนังสือทำไมจึงมาคิดร้ายเราตงน หรือเราไปฆ่าบิดา
 มารดา บุตร ภรรยา ญาติของเจ้าตายจิงได้ผูกพยามาหนักหนา องบนเอียบ
 พชายของเจ้ากรวมบิตารมารดาเดียวกัน เหตุใดนเป็นคณใจคิมเบียดเบียน
 ผู้ ไต่ตงอยู่ในยุติธรรมได้ เวลาคณนเรายกไปฆ่าบุตร ภรรยา ญาติของเจ้า
 ตายนน มิได้ให้องบนเอียบพชายเจ้าเป็นอันตรายสิ่งใด ตัวเจ้านนแต่จะ
 คิดร้ายราชฎรชาดบ้านให้ไต่คความเดือดร้อน เทยวขยงสอเสียดสอพอดตอณม
 วาสนาจะหาความชอบใส่ตัว พวกตาบดบ้านบอชยกนจิงเรยกว่า องพงช
 แปลวาแมลงผงทมพษ บदनเรากจับตัวมาได้ จะเชือดเนื้อเอาพษออกเสีย
 ให้เหลืออยู่แต่กระดูก

องบนเป่งได้ฟังของกังกลาวตงนนักเสียใจตอบวา ข้าพเจ้า
 ไต่ผิดไปแล้วขอแต่ให้ตายโดยเร็วเถิด เทยวไกร์องตวาดวา จะเร่งให้ฆ่า
 เรว ๆ วัตวาทาผิดแล้วหรือ ของกังกจึงถามพนองทงปวงวา ผู้ ไต่จะลง
 มอข้าพเจ้าแทนไต่บาง ลขยลกชนรบวาจะลงมอเอง แต่องบนเป่งนชวน
 ทวงนมาก เชือดเอาเนื้อมาขยงแกงมสุรตักกวา เทยวไกร์ให้เอากันไฟกับ

กระหม่อมมาไวพรอมเสด็จ ดชยจับกระบี่เดินตรงไปถึงตัวของบนเปงก
หวเราะแล้วพูดว่า เจานหรือเป็นคนช่างเจรจา ครองเราจะหากบเจ้า
บ้างแต่ยังไม่ให้ตายเร็ว พลาเงากระบี่เชือดเนื้อองบนเปงออกทละชน
ต่างไฟสุกแล้วกเอามาแก้มกบสุรา ึ่งบนเปงเจ็บปวดเหลือทนร้องคราง
จนขาดใจตาย ดชยกผ่าเอาหัวใจองบนเปงออกมาค่านบชองกง ๆ เห็นดัง
นนักคกเขาลง พนองทงปวงชวนกนักคกเขาลงด้วยกนทงสน แล้วถามว่า
พมอระสังใดจงบอกให้รพวกข้าพเจ้ามิได้ชดชนจะกระทำตามทุกสิ่ง มาทำ
ตงนไม่ควรเลย ชองกงจึงพูดว่า ข้าพเจ้าสดับญญาณอยกกลัวจะเผอแผ
ไปไม่ทวงถึง เมอครงตองโทษเนรเทศมาเมืองกงจว พบพนองชวนให้อย
ด้วยข้าพเจ้าเชอความตางใจไม่ได้อยู ครนไปเมืองกงจวเที่ยวเดินจะพลอย
ให้ไตจงตายด้วยพระคุณของพนองนักษามาช่วยชีวิตไว้แล้วยงซาไตแก่ -
แคนอก การครงนเป็นกาวใหญ่ เจาเมืองกงจวคงมหนังสือบอกเข้าไป
กราบทูลข้าพเจ้าชองกงจะตองสามภกคกบพเตยวโก แต่ใจพนองทงหลาย
ไม่แจ้งว่าจะคิดประการใด ถ้าแม้นยอมไปด้วยกนนักจตแงออกเดินทางเสีย
โดยเร็ว ถ้าพวกรข้าพเจ้ายกไปแล้วกลัวทานทอยแถวนจะได้ความลำบาก
จึงบอกให้พนองทงหลายทราบ พวกละลานนยงมทน ิตตอบลชยกลกชน
พูดว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมไปจงลองดูชวานชองเราจะคมหรือไม่ ชองกงรอง
ศवादลชยวาพตชนนไม่ถูก ตามแต่ใจพนองทงปวงเถดบรวรตาทพวททยง
ไม่ได้สามภกคกบเตยวโกจึงพตพรอมกนว่า จะเป็นตายประการใดจะขอ
ไปด้วยทานทงสน ชองกงไตพงพวกละลานนยอมพร้อมใจกนกมความยิน
ติ เรยยกจกยกบชองบานมาสงวาจกกลับไปบอกพนองทเขาเนยชวเปาระวั

เสยก้อม แลวจึงยกไปต่อภายหลัง จักย ของบานักค้ำบ้ลาไป ชองกง
 กบพนองเตลานั้นแบ่งเป็นห้าพวก ๆ ทหนง ชองกง เตียวโก๋ ฮวยหยง—
 ไตจง ลขย พวกทสอง เล่าตง ไตวเซียน เจียะยง ลียัง ไส่วเกียน พวกท
 ตาม ลจุน ลฉบ ลอฮวย กวยเสง ทองออย ทองเมง พวกทสี่ องซน เตยฮุน
 เตยฮวย กบพนองแหวอนทงสามคน พวกทห้า มกทอง มกซุน เอียนฮุน
 เซงเฮยไฮ้ว เตเตียนซิว แป๊ะสิน รวมยศบเก้านายไพร่พลประมาณพันเศษ
 จงเอาเงินทองทรัพย์สินขององบนแบ่งมาแบ่งบนกนทวแลวต่างคนก็เอา—
 บรรทุกเกวียน มกทองจัดให้มกไทกงบิดาซนงบนเกวียนแลวเอาทรัพย์สิน
 ดังของบรรทุกไว้พร้อม บรรดาไพร่พลที่อยู่บ้านมกทองนั้นผู้ใดไม่สมัครไป
 มกทองก็ให้เงินทองไปหากินแลวเอาไฟเผาบ้านใหม่เสียสิ้น ยกออกจาก
 ตำบลมกเกจเป็นพวก ๆ เดินรอนแรมมาตามระยะทางได้สองเวลาถึงเข
 องบนซว ชองกงชบอกเตียวโก้ว เขาทวงทชอบกมลชยภมกต เหนจะ
 มคนผสมอเขมแข็งมาตงของสมอ่ย พดแลวกพากันเดินไปหน้าเขา.

ฝ่ายนายโจรทงสมาตงของอัย ณ เขาองบนซว ครนแจ้งว่า—
 ชองกงกบพวกพองเดินทางมา ก็คมไพร่พลไปคอยทಾಯทชายเขา ชองกง
 กบพนองเตลานั้นมาทางหน้าเขาเห็นพวกโจรย่นเรียงรายกนอัยตามทาง —
 ก็เตรียมเครื่องศาสตราอาวุธถือไว้พร้อมมอ นายโจรทงสครนเห็นพวก—
 ชองกง ก็ชบมาเขาใกล้ทำเป็นร้องตวาดว่า พวกท่านยกไปรบกวณเมือง
 กงจวแลวเผาตำบลบอฮยกันเสีย ข้าผู้คนล้มตายลงเป็นอนมาก บदन
 จะพากันหนีไปเขาเนยซวเปาะหฺวอ พวกเรามาคอยอยู่ชานานแลว ถ้า
 ใดกลัวผิดจงส่งตัวชองกงมาให้เสียโดยดแลวจะปล่อยให้ไป ชองกงได้ฟัง
 ก็ตกใจลงจากมากก็เข้าอยู่ตรงหน้านายโจรทงส บอกว่าข้าพเจ้านคอตว—

ชองกง ครองนมพูดร้ายจะฆ่าข้าพเจ้าเสียพบนองทงปวงรัฐ จึงยกมาช่วย
 ขวตไฉ ขอท่านจงเมตตาอย่าทำอันตรายเลยปล่อยให้ไปแต่ โดยตเถต นาย
 โจรทงสแจงวาของกงแนแลวกดลงจากมาวางอาวอชุกเข้าคานับ พดว่า
 ข้าพเจ้าโดยนขอเสยงท่านปรากฎอยากจะใคร่พบ ครนทราบวาท่านต้อง
 โทษเนรเทศมาอยู่เมืองกงจว ข้าพเจ้าคิดอ่านกันั้นว่าจะไปแย่งชิงออกจากคก
 กยงไม่ทันจะไป โดยนข่าววาพวกของท่านทเขาเนยชวเปาะยกมาช่วย
 ออกจากคกได้ ไปฆ่าองบนเปงตายเผาบ้านเรือนเสยงจนจะกลบมาทางน
 ข้าพเจ้าจึงชวนกนมากอยรบ เชญท่านทงหลายไปเสพสราให้สบายหาย
 เหนอยเสยงกนจึงคยไป ชองกงได้พงกลกชนพยงนายโจรทงสแจงถาม
 ว่า ท่านแซไร ชื่อใด นายโจรทหนึ่งบอกวา ข้าพเจ้าแซฮาว ขอเผง
 เป็นชาวเมืององจว หรือเรียกวา มอหนกิมชิต นายโจรทสองแจงวา
 ข้าพเจ้าแซเจย ขอเกง อยู่ตำบลทาจวแขวงเมืองโอวหน้า เป็นชนนาง
 เลกนชยผายบน ครนนานมาจึงไปผกหัดเพลงอาวอผมอแซมแซง คนทง
 ปวงจวเรียกวา ชนชวนจ้อ นายโจรทสามบอกวา แซเม ขอหลน อยู่ตำบล
 บ้านเกยนคงแขวงเมืองกมเหลง ผมอแซมแซงนก มผเรียกวาทตตเซยน
 นายโจรทสแจงวา แซตอ ขอจงออง เป็นชาวเมืองกงจว ผกหัดเพลง
 อาวอผมอแซมแซงแรงและเรียกชอวาเกาบวยก.

ชองกงได้พงกมความขนตจงพดวา จนนเป็นบุญนั้ได้มาพบปะกัน
 นายโจรทงสกกเชญชองกงกบเตยวไ้ ฮวยหยง ไตจง ลขยหานาย
 ไปยังซาองบนชวทอาศย จดโตะและสรามมาเลยงแลวกดสนทนานกนตาม
 สบาย พวกทแยกเป็นสหมัดนมาถิงซาองบนชวเป็นชน ๆ พร้อมกน
 พวกโจรทงสกกตอรับพวกเหลานน เชญไปยงทอยุ้จดโตะสรามมาเลยงตาม

บรรดาพวกพ้องเสร็จแล้ว ของกงจางพูดว่า ตัวเราควรนั่งตามภักตกับ—
 เตียวไ่ ท่านทั้งสองจะยอมไปเขาเนียชวเปาะด้วยกันหรือประการใดก็ยังไม่
 ทราบ นายโจรทงสวา ถ้าท่านเมตตาจะให้ไปด้วยข้าพเจ้ามีความยินดีนัก
 จะขออยู่กับท่านทั้งสองกว่าจะหาชีวิตไม่ ของกง เตียวไ่กว่าถ้าท่านยอม
 ไปอยู่ด้วยกันแล้วจงจัดแจงรวบรวมทรัพย์สิ่งของโดยเร็วเถิด จะได้รีบไป
 ในเวลาพรุ่งนี้ พวกโจรก็จัดสิ่งของรวบรวมเตรียมไว้ รุ่งขึ้นเช้าของกง
 เตียวไ่ สวดยหยง ไตจง ลี้ชยก็ออกเดินทางไปหน้าพวกเหล่านั้นแยกกันไปเป็น
 คู่ พวก ยกตามไปไกลกันประมาณยศบด.

ฝ่ายฮาวเผิง เจียเก็ง เบ่หลิน ต่อกจางนายโจรทงสวาไฟว์พล
 ประมาณห้าร้อยเศษ ก็เอาไฟเผาเขาที่อยู่เสียยกออกจากเขาเองบุนชัวเป็น
 พวกทหกไปยังเขาเนียชวเปาะ

ฝ่ายของกงตงแต่ไ้ตนายโจรทงสวาเขาเป็นพวก กัมความยินดีเป็น
 อันมาก เห็นปลางพดกับเตียวไ่กว่า ข้าพเจ้าออกเที่ยวอยู่หลายครั้งมแต่
 ทำให้ตกใจเสียก่อน แล้วจึงได้พบพวกพ้องทมิสมอเซมแซงตอภายหลัง
 เดิมใจน่องยังไม่สมัครอยู่กับพ ครึ่งนสมัครแล้วถึงจะเป็นประการใดก็ตาย
 ด้วยหาทางพไม่ พอถึงโรงจกยทตงชายสรา จกยแจงวาเตียวไ่ ของกง
 และพนองเหล่านั้นกดบมากออกตอรีบจตทไ้หน่งตามสมควรแล้วกรบไป—
 บอกรโงหยง กงซุนสิน ลิมชองทอयरักษาเขาเนียชวเปาะให้รู้ว่าเตียวไ่
 ไปรับของกงกลับมาแล้ว โงหยงกับพนองเหล่านั้นจตเรอชามมารบ—
 เตียวไ่กับของกง พอพวกทเคนทางมาถงพรอมกชวณกนลงเรอชามไป
 แล้วกเชญพนองทงหลายไปยงทพกพรอมกัน โงหยงจัดโต๊ะและสรามมา
 แล้วกยกกระถางธูปออกมาตงไวตรงกลาง เตียวไ่เชญของกงไ้หน่งทใหญ่

ชองกงว่าทำไมพม่าทาดงน ข้าพเจ้าชอบใจพนองทงหลายทช่วยชวดไว
 ึ่งได้ชกชวณกันมาสามภกค ชงเขาเนยชวเปะนพกเป็นใหญ่ได้จากลาว
 มานานจะให้น้องวากลาวนนไม่ควร ถ้ากระนั้นจะขอไปตายเสียดีกว่า
 เดียวไกจงพูดว่า เตมทานมคุณแก่ข้าพเจ้าหาทสคมิได้ บदनนองมาแล้ว
 จะมอบททางให้วากลาวตอบแทนบุญคุณชงจะไม่ยอมเป็นใหญ่นั้นไม่ได้ —
 ชองกงว่าอายนองกยงออมกวาพมากพูดแลวกจตมอเตยว ไกเชานงท ใหญ่
 ตวชองกงนงทสอง ไงวหยงนงทสาม กงชนสนนงทสี่ แลวชองกงพูดว่า
 ในขณะนพนองทงหลายกยงไมมีความชอบดวยกนทงสน พนองทอย—
 กอนนงนงนงแกวชวา พนองทมาใหม่เปรียบเหมือนแขกจางนงชางชวย
 ถ้าสืบไปภายหน้าผู้ใดมีความชอบจะเลอนทให้ตามสมควร บรรดาพนองทง
 ปวงได้พงกมความยินดีชวณกันพูดว่า ทานกลาวดงนเบนยตอธรรมแลว
 พนองทอยเกากนงชางชวา ถดกกชนสนลงมอลิมชอง เลาดง อวนเชยวชย
 อวนเชยวเหงา อวนเชยวชิต ไตวเชยชน ชองบาน จุกย แปะสนชางชวย
 นนคชวยหยง คิมเหมง ไตจง ลจุน มกทอง มกชน เตยหวย เตยสน เอยชน
 สน ลอชวง กวยเสง เชยวเหยชง เฮงเฮยไฮว ลยง กิมไตเกยชน ฮาวเสง
 เจยเกง ทองออย ทองเมง เบหลน เจยชง ไฮวเกยชน แต่เตยชว ตอจงอวง
 รวมสสบนายทงชวยชวาคานบเทพยดาตามอธรรมเนยมแลวกน ไตะเสพสรา
 เบนทรนเรงสบาย ชองกงจงเลาคความเรองเมองกงจจวไทพนองทะเลานนพง
 วาองบนเปงมายชงชวเกาตชวาทวชวาพเจานสมคบกบทเมองหลวงมทงสอ
 บอชอกออกมาว่า คนทแชชองชองกงจะคคกบฏชนทแขวงเมองชวตง ประการ
 หนึ่งคาเพลงทเตกรองเลนนน ึ่งบนเปงวากวาได้กบตวชวาพเจา ชวเกาตชว

จึงจับเอาไปจำขังไว้แล้วให้ไตจงถนึ่งต้มบดเข้าในเมืองหลวง ครั้น
 ไตจงกลับมาเองบนเบงกตออกว่าเป็นหนังสือปลอม จะเอาตัวข้าพเจ้ากับ
 ไตจงไปฆ่าเสียก่อนแล้วจึงจะบอกเข้าไป ชังชีวิตของข้าพเจ้ารอดมาก
 เพราะพี่น้องทั้งหลายยกไปช่วย ดชยกลุกขึ้นพูดว่า การงานอนนเทพยดา
 ตบแต่งไทพไปติดอยู่ที่เมืองกัจจวไตความลำบาก เราจับเองบนเบงมาทำ
 ถึงสาหัสแก่คนไตแล้ว พวกเราช่วยกันยกเข้าไปตีเมืองหลวงฆ่าเสียให้
 หมดแล้วยกพี่เตียวโกขึ้นเป็นเจ้าแผ่นดินหนง พของกชยกขึ้นเป็นเจ้าแผ่นดิน
 ดินที่สอง โงวหยง กชชนสนนตงให้เบงกนชอชาย-ชวรา ข้าพเจ้าจะเป็น
 นายทหารใหญ่คอยรักษาพี่น้องทั้งสองมดหรือ

ไตจงฟังดชยกพูดตงนกรองตวาดว่า เจ้าจะทำเหมือนเมือออยเมือง
 กัจจวนนไม่ได แต่วนนไปการทไมควรรออย่าเอามาพูด ถ้าไม่เชื่อฟังพี่น้องจะ
 ช่วยกันจับตดศัระเสย ดชยกตอบว่าถาตดศัระเสยแล้วเมือเวลาไตจะกลับ
 เป็นชนมา ถาเชนนนข้าพเจ้าไม่พูดจะขอแต่เสพสวราให้สบายพี่น้องทั้งหลาย
 ไตฟังกชวนกนหวเราะทกคน ชองกชวาลกชนไตถึงองอนจงถามว่า—
 อดันไปอยู่ที่ไหน เตยวโกบอกวาอดันบวยอยุ่สองสามเดือนกตตาย—
 ชองกชมความเสยตายองอนยงนถ ครนกันไตเสพสวราเสร็จแล้ว เตยวโก
 สงไหจตทไทครอบครวของมถไทกชพกอาศัยตามสบายเตยวโกเรียกไพร่พล
 ใหมาค่านบพวกพี่น้องที่มาใหม่ รังชนวนทตามเตยวโกให้ฆ่าโค กระบือ
 หมู เป็ด ไก่ จดไตและสวรามาลียงพี่น้องทงปวงพรอมกัน ชองกชจงพูด
 ว่า ข้าพเจ้ายงมอระชยูกอชยงทงสาคญนถจะตองลาไปอกรงหนง—
 เตยวโกถามวาอดันจะไปข้างไหน จงบอกให้เรารู้ ชองกชวาข้าพเจ้าจตถ
 ถึงบตาแก่ชวาลงทุกวันไม่แจ้งวาจะเป็นประการไต เมืองกัจจวมทงสง

บอกเข้าไปเมืองหลวงพวกทหารเมืองหนุ่เสียดก็ยกมารบกันบิดา และ
 พนองญาติประการใดก็ไม่ทราบเลย ข้าพเจ้าจึงมีความวิตกนักจะขอลา
 กลับไปบ้านรับบิดามารดาอยู่เสียด้วยกัน เดี๋ยวไก่อว่าการอนนทสาครุ ทงให้
 บิดาเป็นทกขอยทนานกไม่ควร แต่บคนพนองทงบวงเพงจะมาถึงเหนจะ
 เหนตเหนชอยอยู่ไฟรพลยังไม่เรียบรอย จึงคอยอกสองสามเวลาแล้วคอย
 ัจตแงกะเกณฑ์ไฟรพลไปรับบิดาครอบครัวของนงมามดหรือ ชองกงวา
 ถาชาวนไปเหนจะเสยท ด้วยเมองกงจวมทงสบอกเขาไปเมืองหลวง—
 พวกทหารคงจะยกมาจับตัวบิดาญาติพนองไปจะรอชานกไม่ได้ พอยา
 ตองกะเกณฑ์ไฟรพลเลย นงจะไปแต่เดยวรับบิดากบชองเซงมา เดี๋ยวไก่อ
 วาถาฉวยเกิดเหตุการณชนกลางทางจะได้ผู้ใดช่วยเอาไฟรพล ไปด้วยจะได้
 ช่วยกัน ชองกงวาการครงนเพราะกตญูตอบตาถงลมตายตามทางกหา
 เสยตายชวตไม่ ชองกงกจตแงตงตวเสจร เดี๋ยวไก่อกับพนองเหล่านน
 ตามมาส่งจนลงเรือแล้วกกลับไป ชองกงชนจากเรือเตนออกทางหลวง—
 ตรงไปเมืองเจจวชี่ เดี๋ยวไก่อคตวตกกลววาชองกงจะไปมภยอนตราย จึง
 จตให้โงวหยงคัมไฟรพลอยุรักษาเขาเนยชวเปาะ ตวเตยวไก่อกับพนอง
 เหล่านนคัมไฟรพลบองกันชองกงไปภายหลัง ครนถงกลางทางเตยวไก่อ
 ให้ไตจงตามไปแต่เดยวก่อน ไหลชยกบพนองอนหากนคัมไฟรพลรับตาม
 ไปภายหลังและกาชบวา ถาไปถงแล้วเหนชองกงจะพาบบิดาครอบครัวมา
 ไม่ได้ ชตชองประการใดก็ให้ช่วยกันคตชานลชยกบพนองหากนคัมไฟรพล
 รับเดินทางไปตามคาสง

ฝ่ายชองกงเดินทางไปหลายจนถงแขวงเมองเจจวชี่ตามลหนเสียดก็
 บานชองเกจ ครนจะตรงไปบ้านชองตวกเหนเวลาชงน จึงเขาชุม

อยู่ในพุ่มไม้ไม่ใหญ่โตเห็น พอเวลาจวนค่ำของกังกเดินทางหลงบ้านเห็น
 ประตูขอกวองเรียก ชองเซงได้ยินเสียงมาเปิดประตูรับ เห็นชองก
 กตกใจพุดวาทกลับมาบ้านทำไม ชองกตอบว่าพุดตองบดากบเจ้า—
 ชองเซงวาไปเมืองกงจวทำไมให้เกิดความใหญ่ชน ผู้รักษาเมืองใช้นาย
 ทหารแซ่เตยสองคนคุมไฟว์พลมาคอยระวังดูบดากบนั้นเอง ไม่ให้หลบหนีไป—
 ได้ คอยให้เมืองกงจวมทงตอบออกมา พวกทหารก็จะจับบดากบนั้นเองไป
 พอย่านอนใจจึงรีบกลับไปเขาเนียซัวเปาะบอกพวก พ้องให้ยกมารับบดากไป
 โดยเร็วเถิด ชองกได้พังกตกใจเหงอไหล โขมตัวไม่ทันจะเข้าไปในประตู
 กหนหนากลับคิดจะรีบ ไปยังเขาเนียซัวเปาะ ขณะนั้นเดือนมืดไม้ ไคว้จะเห็น
 ชองกเที่ยวหาทางเล็กเดินไป

ฝ่ายเตยเหลง เตยเตกนายทหารชงผู้รักษาเมืองหนเดียวก็ ส่งให้
 คุมไฟว์พลมาคอยระวังของไท่กังกบชองเซง เวลาคนนอนหลับคนออก
 จากบ้านของไท่กังก ก็ส่งให้ไฟว์พลจุดคบบไล่ตามไป

ฝ่ายชองกงครนเดินลัดทางไปได้ครู่หนึ่ง เสียงตามมาข้างหลังมี
 ไฟสว่างกรบหน เตยเหลงคุมไฟว์พลไล่ตามไปเกือบจะทันกรองตวาดว่า
 ชองกงจะหนีไปทางไหน ชองกงได้พงเสียงเตยเหลงกตกใจรีบไปโดยเร็ว
 ถึงตำบลชว่นเตาซัง ชองกงเห็นหนีเข้าไปและตำบลชว่นเตาซังนมนทาง
 เขาออกทางเดียว รอบนอกมกเขาอกบตันไม่ล้อมรอบ เห็นศาลเจ้าแต่—
 ครังโบราณอยู่ศาลหนังกเขามอผลกประตูเข้าไปเที่ยวหาทแอบฮาศัยครน —
 เห็นทองตงรูปเจ้าใจ ชองกงเลกมานออกแล้วเข้าไปชอนอยู่หลังรูปเจ้า
 ได้ยินเสียงพวกทหารไล่ตามมาพุดกันว่า หนีเข้ามาอยู่ศาลเจ้านแล้ว—
 ชองกงมีความวตถกยงนกกนงเบนนทกชอช

ฝ่ายเตยเหลง เตยเตกกับพวกทหารไล่ตามมาถึงศาลเจ้าเขาไฟ—
 เข้าไปส่องดูในศาล ชองกงจึงคิดว่าเราหาเชอเตยวโกไม่อยากจะใครมา
 ฆาตตาย ขอเทพยดาพาดนช่วยบดบงชาวพเจ้าไวด้วยเถิด กัดแลงกแอม
 นิ่งอยู่ พวกทหารเอาคบไฟเข้าไปส่องถึงสองพวกก็ไม่เห็น ชองกงนึก
 กัดววดนคิดว่าคงตายแน่แล้วสะกดใจนิ่งไว้ เตยเตกนายทหารกเอา—
 ปลายทวนเล็กมานทหน้าเจ้าออกแลงกเอาไฟส่องดูอีก ในขณะที่นเณอญ
 เป็นควนคดุมออกมาไฟดับหาทนเห็นชองกงไม่ เตยเหลง เตยเตกจึงพดกับ
 พวกทหารว่า ถ้าไม่หนเข้ามาอยู่ในจะไปทางอื่นไม่ได้ พวกทหารเหล่าน
 ว่าหนเข้ามาในตำบลนเทยวขุมอยู่ตามพุ่มไมคอกกระมัง ทราบลเขาชวน—
 เตาชงมทางเขาออกทางเดยว รอบนอกนนมเตกเขาและต้นไมรอบมาทว่า
 มบกบนกไมพน พวกเราไปคอยสกัดอยู่ต้นทางคอยให้สว่างจึงเข้ามาคันท
 เตยเหลง เตยเตกโตพงกเห็นจรงคมทหารออกจากศาลเจ้าไป ชองกง—
 เหนตงนนักคอยคดลยวตก จึงคดวภาแมนพาดนเจาทไมช่วยเรากรง—
 นกคตตาย พอโดยนเดยงททหารรองเรยกเตยเหลงวออยทนแลง เตยเหลง
 เตยเตกกเข้ามาในศาลอกถามว่าอยุ่ทไหน ทหารบอกวาทานมาเถด รอยมอ
 มลกประตเบตเข้ามาคจจะชอนอยู่ไนน เตยเหลงเห็นรอยมอจพดวาจรง
 อยุเรช่วยกนคนดูไทถวนถ เตยเหลงกเขาคนดูทตงรูปเจ้าเล็กมานชนแลง
 กเอาไฟส่อง ชองกงเห็นตงนนแทบจะชาติตาย เ هنگอไหลไซมตัว
 ชบศระลททลงรูปเจ้า

ขณะนเณอญให้เกิดลมพายกล้าพดเอาไฟดับสน มดมวไม่เห็นตัว
 กน เตยเหลงพดวานาอคจรรยนก หรือเทพยดามาตั้งดูอยู่ไนนจึงไทเกิดลม

พายุพัด ด้วยเจ้าโอรธวามารบกองหน้าคอกกระมัง เรากลับไปคอยให้
 สว่างจกคอยมาคนอก เตยเตกกว่าเราขงหาโตคนถวนถไม่ เอาทวนแทงต
 ใหลสนสงสังสยกอน เตยเหลงวาดแล้ว สองนายเข้าไปใกล้จะเอาทวนแทง
 ทหลังเจ้า เมอญเกิดลมพายุพัดกล้าหอบเอากรวดทรายมาตกถูกพวกทหาร
 ทศาลเจ้ากสนทวนไหว เตยเหลงร้องว่าไม่ได้การแล้ว พวกนั้นไปโดย
 เรวเถิด ทหารทออกมาไมทนเสอเกยวประตไว ด้วยความตกใจร้องให้
 พวกพองชวย เตยเหลงกลับเข้าไปตเอากระบเชอตเสอชาตรบหนีไป พวก
 ททหารทหันมาขงทหน้าบางพดว ศาลเจ้านคกตสทอนก เทนจะโถมมารบ-
 กอนเรา ๆ ชวนกันไปสกกคอยทตันทางเถิด.

ฝ่ายชองกงแอบอยู่หลังรูปเจ้ามความวิตกว่า ถ้าพวกทหารไป
 คอยสกกตันทางไวจะหนีไปขงไรดี นางตรกรทรองทอาบายกพอเคลมหลับไป
 ฝนเหนวามเตกสองคนเดินตรงเข้ามาในทองเจารองเรยทชองกงกว แชจ
 แปลว่านายดาว เหนยเนยไซให้มาเชญท่านไปสนทนานกัน ชองกงไตพงก
 ตกใจแต่เสยงเตกนทหาไซผู้ชายไม ชองกงกนงพงอย เตกบอกตงนนเบน
 หลายทน ชองกงกออกจกหลังรูปเจ้าเล็กมานค เห็นเตกหญิงสองคนใส่-
 เสอตเชยวงตงามเหมอนกบเทพอตา จงถามวาท่านทงสองมาแต่ไหนมธระ
 สงไตเตกบอกวาทเหนยเนยไซข้าพเจามาเชญท่านแชจไปสนทนานกัน ชองกง
 ตอบวาท่านทงสองพดมดแล้ว ตวข้าพเจานแชชองชองงไมไซแชจตอก
 เตกทงสองวาทข้าพเจापดไมมดเชญท่านแชจไปเถิดเหนยเนยคอยอย ชองกง
 วาทเหนยเนยนนอยทไหน เตกทงสองบอกวาทอยขงหลังนเชญท่านไปตงกไต
 วดอก เตกทพาชองกงออกจกทองเจาเดินตรงไปทางใหญ่ประมาณไตลครง
 ติงสะพานศาลาเชยวมลกกวงรอม ชองกงขามสะพานไปเห็นมตนมไมและตอก

ไม่ได้กระถางตงเรียงรายตามถนน ครนถึงประตูทอຍของเหนยเนยเก่งนน
 งตงามมิลวดลายต่าง ๆ ผิดกับของในเมืองมนษย จึงคิดว่าเหนจะเป็นเมือง
 สวรรคตอกกรรมง เราเที่ยวมาชานานไม่ได้เห็นตงนเลย ชองกิ่งกเดิน
 ตามเดกถนนไปจนถึงข้างในเหนเหนยเนยอยบนถนนงมกรตเป็นสง่างามนัก—
 ชองกิ่งกเขาดงคานบเหนยเนย ๆ จึงพูดว่า ชองแซงมากตแลวเชญนงโท
 สบาย ไซ้ให้เด็กเฮาสรามมาให้ชองกิ่งกตามถวยกับพทรวารวสามผล ชองกิ่ง
 รมสรวารบประทานแลว เหนยเนยก็ไซ้เด็กศษยไปหยับตารบพชยสงครามมา
 สงให้ชองกิ่งกตามเลม ถ้าชบสงวาทานจงเขาไปตจะได้ประพฤตปฏิบัตให้ถูก
 ตองตามธรรมเนยมพวาและตน ถ้าจะเป็นเจานายกตองตงอยในสตัยธรรม
 แมนเป็นขนนางกตองให้ชอตรงชวยบารุงแผนดินปราวปราวเสยนหนาม—
 ชากกศตรเสยให้สน ราชฎรทงหลายจะได้อยเยนเป็นสขทวราชอาณาเขต
 การอนนทานอยาได้บอกกับผู้ใดจงประพฤตการแตทชอบ ตารบพชยสง—
 ความนน ทานจงให้โงทหยงชนสแตบางจะได้ชวยกันคตอ่านบารุงแผนดิน
 สยไป ถ้าการบานเมืองเวยบรอยแลวจงเขาตารบพชยสงครามตามเลม
 เผาไฟเสย ทานรบกลับไปเถตอยช่าไม่ได้ นานไปภายหน้าจงมาพบกันอก
 พุดแลวก็สงศษยให้พาชองกิ่งกมาสงถึงสะพานศลาเชยว ศษยนนพุดวาทาน
 แซจตกใจกลัวเป็นหนักหนา ถ้าเหนยเนยไม่ชวยกคงถกจับตงไป พอสว่าง
 ชนภสนเคราะห์ ดอกแลว ฆมอบอกวาชะจต มงกรตองตงท ใต้สะพานเถต—
 ชองกิ่งกเหนมกรตอสกนอย ศษยนนผลภชองกิ่งกตกลงในนากพอดกใจตน
 จงเตนออกมาจากหลงรูปเจาเหนเตอนจวนจะลบกต ประมาณสองยามเศษ
 มอยงกาพทรวอยสามผลแลวคลาดในเสอพบตารบพชยสงครามตามเลม
 หยับออกตงแลวนถกถอยคาทเหนยเนยสงสอนกจาได้ทุกสง ชองกิ่งก

อศักรวิญญูจัก จะว่าแผ่นดินจีนจึงมั่งคั่งของเห็นจะเป็นเหนยเนยมาช่วยชีวิต
 ไว้ จะให้เราช่วยปราบปรามเสียนหนามในแผ่นดินต่อไปพระคุณเป็นที่สุด
 ทำประการใดจึงจะรู้จักเหนยเนย คัดแฉกเอาตาราพรหมสังครามซ่อนไว้ใน
 เสื่อ แฉกเตนออกมาเห็นศาลเจ้าออกศาลหนง มคษยยนอยสองข้างเหมือน
 กับเหนยเนยทพพเห็น จึงคหนงสอทหนาศาลชอกวเทยนเลยนล ของกังกต
 ว่าเหนยเนยทช่วยชีวิตเราเห็นจะเป็นกจเทยนเลยนลคอกกระมังกคกเขาลง
 คานบ พอเวลาจวนสว่าง ของกงวาลกชนไดวาศษยชองกวเทยนเลยนล
 เหนยเนยบอกว่าจะสนเคราะห์ จาจะไปตทตททงกจะไดรูจเดินออกไป ได้
 ยนเสยงผู้คนออกอังกตใจวงเข้าไปแอบอยู่ในพุ่มไม้ เห็นพวกทหารหลายคน
 วงหนเขามาวางเครื่องศสตราวชคกเขาคานบเทพารภษแลงพูดว่า เจานาย
 ทศกตสททช่วยพวกข้าพเจ้าด้วยเถด.

ของกงไตพงกคตอศักรวิญญู ว่าพวกทหารเหล่านี้คอยจะจับเราเหตุใด
 จึงวงหนเขามา เหลยวไปตอกเห็นนายทหารคนหนงรูปร่างสูงใหญ่ไล่ตาม
 เตยเหลงรองตวาดว่าจะหนีไปข้างไหน ของกงจาไดวาลชยไล่พวกทหารก
 ยังไม่อาจจะออกไปแอบตอย เห็นพวกข้างหลังไล่ตามมาอีกสองคนเตยเหลง
 วงหนไปดมลง ลชยกลววาอาวเผง ตอจงอวงจะแยงเอาความชอบก
 ขาเตยเหลงตายเสยงกอนพอเขามาใกล้ของกงจาไดวอาวเผง ตอจงอวง
 แลวมอกพวกหนงไล่ตามมาบอกลชยว่า ข้าพวกทหารลมตายแตกหนีไปสน
 แลว เหตุใดจึงไม่พบชองกงจะทำประการใดต ของกงเห็นตงนนักจาไดวา
 เลาดง เจยะยง ลลบกจงออกจากพุ่มไม้ลชยกบพวกพนองเหล่านนเห็นกม
 ความยนตนัก เจยะยง ลลบกจงไปบอกเตยงโก ของกงจงถามเลาดงวาเหตุ

ไฉนจึงได้เรียกมาช่วยพทตามลนเลาตงว่าพอท่านออกจากเขาเนยชวเปาะมา
 เดียวโก โงวหยงไม่วางใจให้ไตงตามมาฟังข่าว แลวเดยวโกจึงชวนพนอง
 กับไพร่พลมาคอยรับท่าน พบไตงแจ้งความว่าเตยเหลง เตยเตกคุมทหาร
 ไล่ติดตามมาลอมไพร่ทตามลนเลาตง เดียวโกโกรธใช้ให้ไตงกลับไป
 เขาเนยชวเปาะเกานาย นอกจากนนโหยกมาช่วยทงสน พวกพนองยกมา
 พรอมกัน เขาไล่พนพวกทหารทสกตทนทางลมตายลงเมื่อนมาก หนีมาได้
 สหาคณ ลชยกไล่ตามมาฆ่าตายแลวพวกข้าพเจ้าจึงตามลชยเข้ามาหาเตย
 คนหาทาน พดยงไม่ทันขาดคำพอเจยะยงกับลลลพาเดยวโก สวดยหยงฉิน-
 เหมง องชน สยง เจยะเกง เบทลน ลจุน มกทอง เตยสุน มกชน โฮ้วเกียน
 เขยวเหยยง กิมไตเกียน มาถึงคานบกันตามธรรมเนียม เดยวโกจึงพดกับ
 ชองกงวาพไตหามแลวว่าอย่ามาเลยกไม่ฟัง เกือบจะเกิดความใหญ่ชนอก
 ชองกงวานองมาครงนุกเพราะคิดถงบิดา เดยวโกว่าบิดาของนองนั้นอย่าได้
 อดก เมอแรกพมาดงกเขาบกรกเขาพนพวกทหารทสกตทนทางตายสน ให้
 ไตง เตเตยชว เฮงเฮยโฮ้ว ทองออย ทองเม็ง คุมไพร่พลไปรับบิดากับ
 ชองเซง ชนทรพยสงชองไปยงเขาเนยชวเปาะแลว เชิญองกลับไปเกิด.

ชองกงได้ฟังกมความยหนดคานบเดยวโกแลวพดว่า บุญคุณของพ
 กับพวกพองทงปวงนุกหนาคงจะสนองคุณให้จิงไต ถึงตวจจะตายก็ไม่เสยตาย
 ชวตแลวกวชวณกนชนมาออกจากตำบลชวตงตรงไปเขาเนยชวเปาะ -
 ครนถงโงวหยงชนแลกับพวกทอยรกรชวบานกออกตอรบ เชิญไปพักพรอม
 กัน ชองกงจึงถามว่าบิดาของข้าพเจ้าอยู่ไหน พอชองไทกงกับชองเซงเดิน
 ออกมากมความยหนด คานบบิดาแลวพดว่า ข้าพเจ้าหามความกตัญญูไม่ทำ
 ให้บิดาตกใจนุกหนา ชองไทกงว่าเตยเหลง เตยเตกคุมทหารมาสอดแนม

คอยระวังคอยทุกเวลา เมื่อขณะเจ้าเรียกให้เปิดประตู พวกทหารแอบอยู่ที่
 หน้าบานเจดแปดคน ไต่ขึ้นเสียงไล่ตามเจ้าไปจะเป็นประการใดบิดากไม่
 ครนตกประมาณสามยามเศษ มีชายพวกหนึ่งหลายร้อยตรงมาเปิดประตู
 บานอมเอาบตาชนเกยว ชายพวกนั้นกเขาช่วยของเชิงเกบรวบรวมทรัพย์
 สงของลงบรรทกเกยวแล้วเอาไฟเผาบ้านเสีย พาบตากับของเชิงมาถงท
 ของกงวางตรกบตาได้พบกนกเพราะพนองทงหลายช่วยอุปถัมภ์ พดแลวก
 ให้ของเชิงพนองคานบตามบรรทกพนอง เทยวโกกับพวกเหล่านกคานบ
 ของไทกทกตวคน แลวจดโตะและสรามาเลยงคกนเป็นอนต.

ฝ่ายกงชนสันคิตวาทงแต่จากมารตามากชานาน ไม่แจงวว่าจะเป็น
 ประการใดอยากจะใครไปเยี่ยมเยือน จึงพดวาชพเจ้าอยทเขาเนยชวเปาะ
 กบพนองทงหลายกมความสขสบายจงทาได้ ไปเยี่ยมมารดาไม่บตนจะชอลา
 ไปเยี่ยมมารดาสกสามสเดือนก็จะกลับมา เทยวโกวเวาเต็มเวาโดยนทานพด
 วามารดาอยทเมืองกจวไม่มผู้ใดปฏิบตรกษา บตนทานจะไปเยี่ยมเยือน—
 มารดากตามใจเกิด กงชนสันได้พงกมความยนต์แปลงตัวเป็นหลวงจันจต
 เครื่องศสตราอาวธไวพรอม ครนรุ่งชนเขากลาเทยวโก ของกงและพนอง—
 เหล่านน เทยวโกกับพนองทงปวงตามาสงจันลงเรือเทยวโกสงกาชบว
 ทานชนแลจงรบกลับมามาในสามเดือนตามสัญญาให้จงให้ เราคิดวว่าจะ
 ให้ไพร่พลไปด้วยรับเอามารดาทานมาอยดวกนทเขาเนยชวเปาะมตหรือ—
 กงชนสันวามารดาชพเจ้าไม่เหมือนคนทงหลาย มาอยทนเห็นจะไม่ได้ พด
 แลวกลาลงเรือชามผงมุงตรงไปเมืองกจว เทยวโกกับพนองทงปวงกกลับ
 มาทอย ลชยเห็นกงชนสันไปแลวกคตลงมารดานงรองให้อยู่ ของกงถามว
 นองเป็นอะไรจึงรองให้ ลชยวว่าใครๆ เขามมารดากพากนไปเยี่ยมเยือน

แต่ตัวข้าพเจ้านเปรียบเหมือนคนนอกตัญญูไม่รู้จักคบตามารดา จึงไม่ได้ไป
 รับมาทำนุบำรุงให้มีความสุขกับเขาบ้าง จึงโลกเศร้าเสียใจนัก พุดตงนนแลงก
 ร้องไห้รำไรต่าง ๆ เทียวไถ่จึงถามว่าบิดามารดาของน้องยังบริบูรณ์พร้อม
 กันหรือ ลชยบอกวาทาพเจาแมแตมารดาอยู่ทบ้าน พชายนนเทยวรบจาง
 เขาทำงานทไทนจะไดเลยงมารดาอยู่ทกวัน ข้าพเจาคิดวาไปรับมารดา
 อยู่ทนจะไดมีความสุขบ้าง เทยวไถ่วาของพุดกจรงอยู่ พจะไห้ผุคนไปดวย
 ขววยรบมารดาของน้องมา ชองกงวาชงทานจะไห้ผุคนไปดวยนนเห็นไม่ได้
 ลชยนใจมทะเลดราย เมอชณะลชยอยู่เมืองกงจวชามุคนลมตายเสียเป็นอน
 มาก ผุรักษาเมืองคงมีหน้สอไปสกกต่านไวทกตำบลไห้คอยจับตัวพวกเรา
 คนทไปดวยนนจะพากนลาบากทงสน คอยพงชาวดเห็นวาสงบเงยบตจง
 ชวนกันไปรับมารดาของน้องมาเถด ลชยได้พงตงนนักโกรธ พดวาพนใจ
 หาดไม้ ส่วนบิดาของพจกไปรับมาไห้มีความสุข มารดานองนนจะทงไห้
 ทกชอยู่ทบ้าน ธรรมดาเป็นมมนุษย์กยอมรักบตามารดาทกคน ถ้าไม่ได้
 ปฏิบัติมารดาแล้วจะอยู่ไปทำไมตายเสียตกว่า ชองกงวาถานองจะไปรับ
 มารดาไห้ไตกตองเชอพงจจะไห้ไป ลชยวาพจะไห้ทำอย่างไรกปฏิบัติตาม
 ขอแต่ได้ไปรับมารดาอยู่ดวยกนเท่านั้น ชองกงจวตองประพฤตการ
 สวมอยางคอ หนงอดสรวา อยางทสองนนองเป็นคนโท ไสร้ายผู้ ไดจะไป
 ดวยกไม่ได้ตองไปแต่ผู้เดียว ทสามนนชวานสองเล่มทสำหรับถอยาไดเอา
 ไป ตงใจเดินทางพบประมุคนจงอชณาสัย อย่าไห้เกิดความ รืบไปเร่งมา
 อย่านอนใจ.

ลชยได้พงจงตอบวา การสวมอยางนนองรบทำตามไคพอยาวตก
 เลย จะขอลาไปในวันน ลชยกจตจางแตงตวเอาเงนทองใส่ห่อผาลาพนอง

ออกจากเขาเนยชวเปาะเดินทางตรงไปยังเมืองคจว ของกงจิงพตกับพนอง
 ทงปวงวา ลชยไปครงนคงจะเกิดความตวยเบคนคนตรายตองหากนทเบน
 ชาวเมืองคจว ใหตตตามไปพงชาวคราวตจจะไมเสียทโตวเชยนวาเหน—
 จกยเบนชาวเมืองคจว ตาบลดบานคจกยอยแหงเดยวกับลชย ของกงโตพง
 กราลกชนโต จงพตวาชาพเจาตมไป เมอวนพบประกนทศาดเจาแปะเลง—
 เบยว ลชยจ่าจกยโตวาเบนคนบานเดยวกัน ของกงกโตคนไปเชยจกยมา
 จากโรงชวยสรวาแลวพตวา ลชยเบนคนคนตรายนทหนาบตนไปรับมารดา
 ณ เมืองคจวแตมเดยวครนจะใหคนไปตวยกกดวจะเกิดความ เราคิด
 วดกจิงหาตอทานมาเหนวาเบนชาวบานเดยวกับลชยจตตตามไปพงชาว —
 คราวตสกกรงหนง จกยวาชาพเจามพชวยชอบตงโรงชวยสรวายนอก
 ประตเมืองคจวชางทศตะวนตก ลชยกมพชวยคนหนงชอลตต แตลชย نن
 ตรายตมคนตายหนมาเทยวอยชานานหาโตกลับไปบานไม บदनทานจะให
 ตามลชยไปพงชาวคราว ชาพเจาจะชอรับอาสาไป ตวยจากพนองมาชา—
 นานไมแจงวาเบนประการโตจะโตเยมเยอนญาตพนองตวย แตชาพเจา
 ยงเบนหวงถงโรงสรวาหามผู้โตรักษาชอชวยไม ของกงวาการชงจะชวยท
 โรงนนอยาวตกพจะใหไฮวเกยน เจะเยยงไปรักษาไวกวานองจะมา จกย
 โตพงกมความยนตลากกลับมา โรงจตแจงสงชองทอนาพรอมเสวจ มอบโรง
 ใหไฮวเกยน เจะเยยงแลวออกเดินตรงไปยังเมืองคจว.

นายลชยเมอเดินทางไปนทกมโตเกิดเหตุการณสงโต รัตนเดิน
 ทางไปยังเมืองคจยกย เหนผคนนอยเบนกลมกแจะเขาไปต มหนงสอมต
 อยทกาแพง ลชย ننไมรจกหนงสอโตยนชายผหนงอานวา นายโจรทหนง
 ชอชองกงตาบลดบานชวตง แชวงเมืองหนเสยกย ทสองชอโตจงเบนชุนนาง

ว่าราชการฝ่ายคฤ ณ เมืองกัจจว ทสามชอลชยชาวเมืองกัจจวตำบลบ้าน—
คัจจกย ลชยโตพงแต่เทานนกกนงอย.

ฝ่ายจกยบรมมาถงเมืองกัจจวแลว กเทยวเตนเตน เหนลชยยนพง
ผู้คนอ่านหนังสือตกใจตรงเขาไปจับมือไวแลวแกลรงรองถามวาพแชเตย —
จะไปไหน ลชยเหลยวมาตเห็นจกยจงถามวานองจะไปข้างไหนหรือ จกย
เรียกลชยมายังโรงชายสุราราพนกถานกไปยนอยทนนได ชงหนังสือทเขา
บิตไวใจความวา ถาผู โตจับตวชองกนทหนงโตจะใหเงนหมนตาลง ถาจับ
โตจทสองโตจะใหเงนทาพนตาลง จับลชยทสามโตจะใหเงนสามพนตาลง
ถาเขาจรกมเสยทหรือ เมอพจามาเตยวโลกบชองกนทความวตกจิงให
นองมาตามถงแต่เวลาวานนกกเทยวหาชย ลชยโตพงกมความยนดบอถวา
พมาถงวนนเอง แลวถามวานองอยแถวนหรือจงไตรจกชอบพอกับโรงชาย
สุรา จกยบอถวาโรงชายสุราชองพชายเราแลวรองเรียกจับ พชายออกมา
ใหพตจารจกกบลชยไว จมกจตโตะและสุรามายเลย ลชยจงพตวา พ—
ชองกนทสงไมใหเสพสุรา เมอชณะเตนมากมโตกนจงโตชาชย บदनมาถง
แลวจะเสพสุราบางกเห็นจะไม่เบนไร จกยกมโตห้ามปราม ชวนกนกกนโตะ
เสพสุราเสรจแลวจงบอถกบลชยวาชงจะไปรับมารดาชองพทนทางตำบล —
เบกเตยงชงคัจจกยนนมอยสองทาง ครนจะเตนไปตามถนนหลวงกกถวคนทง
ปวงจะพบปะ ครนจะไปทางลตมผุรายชกชมสตวมากตรายนก ตามแต่พ
จะคิดอ่านจะไดกลับไปเขาเนยชวเปาะตวยกน โดยเรว ลชยวานองจงคชย
อยทนพจะรบไป แต่ผุคนจะแยงชงกบเสอรายนนหากถวไม พตแลวกลา
จกยชอกจากโรงไป.

ขณะนั้นจวนจะสว่างเห็นชายผู้หนึ่งหน้าดำรูปร่างสูงใหญ่ ถือ
 ขวานสองมือเดินตรงออกมา ร้องทวาดว่าถ้าจะเดินไปทางนี้จงเอาเงินค่า
 ทางมา แม้มันไม่มีเงินก็เอาทองคำไว้ก่อน ลขยได้ฟังก็โกรธร้องทวาดว่า เจ้า
 นั้แซ่ใดชื่อไร บังอาจมาตั้งเป็นโจรคอยตบตีข่มขู่หน้ไม่กลัวความตายหรือ
 ลขยตอบว่าเจ้ามาถามชื่อเราก้จะบอกให้แต่รู้แล้วอย่าวงหน้ ชาวบ้านเรียก
 เราวว่าเฮ็กชว่นฮ้อง ลขยได้ฟังก็หัวเราะพุดว่า เจ้าช่างกล้าหาญนัก เอารชอ
 เรามาเที่ยวหลอกคนเดินทางแยงชงเอาเงินทองเอาอยู่ดงนดอกหรือ พุดแล้ว
 ก็ชักกระบี่ตรงต่อเขาคู ลขยทานกลัวลขยไม่ได้อึดมดง ลขยเอาเท้าเหยียบ
 ไร่แล้วถามว่าเจ้าเรียกเราหรือไม้ ก็เงอกระบี่ช่นจะพน ลขยร้องว่าบตา-
 ขาพเจ้าชอชวตโง่สกคร่งหน้เงต ลขยจึงพุดว่าเรานคอชยทเรยกวว่าเฮ็ก-
 ชว่นฮ้อง ผมอเขมแยงผคนยอมรอยทงดน เหดไต่เจ้าจงเอารชอเรามาปลอม
 ดงน ลขยว่าขาพเจ้าเป็นชาวม่าแซลชอกยมไซเฮ็กชว่นฮ้องตอก ขาพเจ้า
 ไต่ยนชอเสียงชองท่านปรากฎ ผคนเกรงกลัวเป็นอันมาก จึงปลอมเป็นชอ
 ทานมาหากนอชยตามแถวบ้าน คนทงปวงเดินทางมาขาพเจ้าออกสกดหน้า
 ร้องบอกชอชองท่าน พวกเหล่านนสาคญูจางริงกทงเงินทองและข้าวชอง-
 เสียงวงหน้ไป ขาพเจ้ามิไต่ทำให้ผู้ ไต่เป็นอันตรายท่านจงเมตตาเกิต ลขย
 จวเจ้าถือขวานสองมือให้เหมือนเรากอชยแยงชงคนทงปวงชยมิไต่ชาด
 เพราะบาปอนนตามมาทั้นดลใจให้เรามาพบและขวานชองเจานนคจะตต -
 ศัระชตวเจ้าเอง ลขยจึงแยงเอารชว่นไต่เงอชนจะตตศัระชเสียง ลขยตกใจ
 กลัวพุดว่า ทานขาพเจ้าคนเดยงกเหมือนกบชาสองคน ลขยถามว่าทา-
 มิจิงพุดดงนลขยจวามารตาขาพเจ้าแกชราแล้วไม่มีผอปลมก คงชตอาหาร
 ตายกเหมือนกบท่านชาทงสองคนเหมือนกน ลขยได้ฟังจิงนคจวคร่งน

เราจะมารับมารดาไป ถ้าหากคนผู้นตายบาปกรรมก็จะมอดแฉวงจว่าเราหา
 ทำอันตรายไม่ ตงแต่นั้นไปจงกลับใจเสียใหม่อย่าได้ทำกรรมเลย ถ้าหาก
 เราพบปะเขาอกจะฆ่าเสีย ลกยุดใจคกเขาลงค่านับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่
 ขอประพฤตเป็นโจรต่อไปอีกแล้ว จะอดสำหชอขายเลยงมารดาสืบไป ลชย
 ได้พงมความเมตตาหยบเงินส่งให้ลยบตาถึง ว่าเจ้าจงเอาไปทำทนชชขาย
 จะได้เลยงมารดา ลกยยนตคนกคกเขาค่านับรบเงินแล้วกลาไป ลชยจึงเอา
 กระบเหนบชอนไว้สะพายห่อทรพยส่งของเดินลตทางไปประมาณ ได้ครึ่งวัน
 ลชยรู้สึกหิวเหียวหาโรงขายสุราก็ไม่มี เห็นมีโรงอยู่ในบ้ำกตรงเข้าไป
 เหนหญงนงอยู่ข้างใน ลชยจึงรอกถามความสุรากับชองกินขายบ้างหรือไม่
 หญงนนบอกรว่า สุราก็ไม่มี มีแต่อาหารกับสังของพอจะหาให้กินได้ ลชยว่า
 ได้อาหารกินก็ดแลง หญงนนเชญให้ลชยนงอยู่หน้าโรง ตัวเองไปจัดแจง
 หุงข้าวแล้วเบตประตหลังบ้านเดินไปจะหาผักมาต้มแกง.

ฝ่ายลกยแอบอยู่ในบ้ำครุหนึ่งจงกลบมาบ้าน เห็นภรรยาเดินมาก
 หยดยนคอยอยอยู่ ขณะนั้นลชยลุกไปล้างมือทบชอนาแลเห็นหญงเบตประต
 หลังบ้านเดินไปแลงเห็นลกยออกจากบ้ำตรงมายังโรงกคตสังสย จึงแอบ
 ตนไมยนพงอยู่ หญงนนเห็นลกยสามมากยนต์ ถามว่าเจ้าไปไหนมาทาง
 หลังบ้านแซงซาเบอน ลกยบอกรว่าเกอบจะไม่ได้เห็นหนากน ตงแตเราเหียว
 มาหลายเดือนกไม่มผู้คนเดินทาง วันนไปปะชายณหนึ่งหนาดารป้วางสง
 ใหญ่ เราเขาแยงชง ชายนั้นมมอเขมแซงคอดวลชยทเรยกว่าเฮกชวณชอง
 เขากระบตลกเราลมลงแล้วจะฆ่าเสีย เรารอกชอชวตใจบอกวามารดาแก่
 ชรานกไม่มผู้ใดจะหาเลยง ลชยจึงไม่ฆ่าพนส่งชอนเราให้กลับใจเสียใหม่
 ชชขายเลยงมารดา เอาเงินลยบตาถึงให้เราค่านับมาพนแล้วกแอบอยู่ในพุ่ม

ไม้ กลัวว่าลชยจะเฉลียวใจได้ติดตามมากหาเห็นไม่จึงได้มาทางหลังบ้าน
 หลึงภรรยาบอกว่าเมื่อกมชายผู้หนึ่งหน้าตาบรูปร่างสูงใหญ่มาให้เราหาอา-
 หารให้ บัดนี้ขอย่านาน เห็นจะเป็นคนทเจ้าพุดดอกมะม่วง จึงไปแอบดู
 ถ้าเป็นคนนั้นแน่ เราเอายาเบื่อใส่ไหกนมนเมาตายแล้วเก็บเอาเงินทองสิ่ง-
 ของเสียไปตั้งโรงหากนอยทอน ลชยแอบตนไม่ฟังโดยนตงนนัก โกรธยิ่งนัก
 พุดว่าเราไม่ฆ่าเสียกลับจะฆ่าเราเสียออกเล่ากรบเดินไปจับตัวลชยไว้ ไตชก -
 กระบอออกตดศรชะชาติตาย ภรรยาลชยเห็นกตใจวงหนเขามาไป ลชยได้
 ตามไปก็ไม้ทันจึงกลับเข้ามาในโรง เห็นชาวสกลแล้วแต่ห้ามส่งไตไม้ จึงไป
 เชือดเอาเนื้อลชยมาปิ้งเป็นอาหารแล้วกเขาคคน ในห้องไตเงินทองบางเล็ก -
 นอย แกเอาเงินสิบตำลงมาจากตัวลชยแล้วเอาไฟเผาโรงใหม่ชนเดิมมา
 อุดกรวงนตงบ้านมารดา ลชยเห็นประตเปิดอยกเปิดประตเข้าไปมารดาลชย
 ถามว่าไต ลชยเห็นมารดาเสียจกษทงสองข้างกคกเขาลงคานบ บอกว่า
 ชาวเจ้าขอลชยเป็นบุตรมาถงแล้ว มารดาไตพงกยนตพุดว่าเจ้าไปหลายบ
 ไม้เห็นกลับมา มารดาตงหน้าแตรองไหจนเสียตาทงสองข้าง พชาย
 ของเจ้ากไปเทยวรบจางหาเลยงแต่ตวกไม้ใครจะพอ เจ้าไปอยเสียทไทมม
 ความสขทกขประการไต ลชยไตพงครนจะบอกตามจริงกกลวมารดาจะไม่
 ไป จึงแกตงบอกวabtนชาวเจ้าไตเป็นชุนนางชนแล้ว จะมารบมารดาไป
 อยด้วยจะไตอุปถมกใหม่ความสขบาง มารดาไตพงกตใจถามว่าเป็นชุนนาง
 อยเมืองไทมจงบอกไทร ลชยวามารดาจะถามทำไมมาไปด้วยชาวเจ้า
 เถต มารดาว่าถากระนนตคอยปรกษากบพชายเจ้ากอนแล้วจกคอยไป พอ
 ลตตมาถงกเขาอาหารเข้าไปไทมมารดากนลชย เห็นลตตมากคกเขาลงคานบ-
 ถามว่าพอยดหรือ นตงไม้ไตมาเขยมเขยอนนานแล้ว ลตตเห็นลชยกโกรธ

ยงนิก พุดว่าเมื่อแรกทำไหวพริบมากเป็นหนักหนาครั้นอยู่มาภายหลังได้
 ยินข่าวว่าเจ้าไปเข้าเป็นพวกโจรทเขาเนยชวเปาะ ทำให้เกิดความขมขื่น—
 เมืองกัจจว ผู้รักษาเมืองมหน่งสอบอกมาให้จับตัวเจ้าแลวกจับไปด้วย
 ผู้ทพไปทำงานอยู่นนได้ช่วยแก้ไขวากล่าวเสียเงินทองจึงไม่ต้องโทษ บัดนี้
 เจ้าจะมาทำไหวพริบและมารดาลำบากอกรอ มารดาได้ฟังตงนิกห้ามลตดว
 เจ้าอย่าห่วงวายเลย ลชยได้เป็นชนนางแล้วจะมารับมารดาไป ลตดตอบว่า
 มารดาอย่าเขอ ลชยไปเข้าเป็นโจรทเขาเนยชวเปาะ บัดนี้เขาคอยจะจับตัว
 อยู่ทุกวัน ลชยว่าพอย่าโกรธน้องเลยจึงไปอยู่เสียด้วยกนเดต ลตดได้ฟังก็
 ยิงโกรธมากขน ครนจะทบทกดูกาลงลชยไม่ได้นงกมหน้าออกจากบ้านไป
 ลชยจึงคิดว่าลตดคงไปบอกให้เขามาจับเราเจ้าจะพามารดาไปเสียก่อนเฮา—
 เงินวางไว้ในห้อง ถาลตดมาไม่พบเห็นแต่เงินก็คงไม่ติดตามไป คิดแล้ว
 เหาเงินหาสบตาลงวางไว้ บอกกับมารดาว่าซาพเจ้าจะเอามารดาชนบ่าแบก
 ไปก่อน ถ้าพบปะเกวียนทไหนดึงจะจ้างไปส่ง ลชยก็เข้าแบกมารดาชนบ่า
 ออกจากบ้านมาหาทางลัดเดินไป.

ฝ่ายลตด โกรธแค้นลชยนิกก็ไปบอกพวกนายอำเภอพากันมาประมาณ
 สิบคนจะจับตัวลชย ครนลงบ้านไม่เห็นลชย ลตดเข้าไปตข้างในไม่—
 เห็นมารตามแต่เงินหาสบตาลง จึงคิดว่าลชยรับมารดาไปครนคงจะพาพวก
 เขาเนยชวเปาะมามาก ครนจะตามไปทไหนดึงจะสู้ได้ ไหนดึง ลชยก็พา
 มารดาไปมีความสุขแล้ว เราจะตามไปรบกอนทำไม เทยวตามาหากิน
 ตามลาฟงตกว่าจึงเอาเงินหาสบตาลงซ่อนไว้ในเสื้อ ออกมาบอกพวก
 นายอำเภอว่าลชยพามารดาหนีไปเสียแล้ว ครนจะไล่ตามไปก็ไม่แจ้งว่าไป—

ทางไหนพวกอำเภอฟุดว่าหนทางลำบากมากจะตามไปให้ลำบากทำไมลี้ดัด—
กับพวกเหล่านักชวณกัณฑ์กลับไปบ้าน.

ฝ่ายลชขแบกมารดาเดินไป ขณะนั้นเวลาจวนค่ำถึงชายเนิน —
คเนยทพกไม้ม พอดถึงกลางเนินเดือนหงายแจ่มสว่าง มารดาลชขบอกว่า
อยากนาคอแห่งนัก เจ้าจงเที่ยวหาให้มารดาสักหน่อย ลชขก็วาง
มารดาลงที่บนศาลากลางเนินเขากระบบักไว้ ใกล้ตัวมารดา บอกว่าข้าพเจ้า
จะไปหาน้ำมาให้ ลชขก็เดินไป เห็นน้ำไหลมาจากบนเขาเอามือกวักตมจน
เต็มแล้ว ครั้นจะเอามาให้มารดาก็ไม่มีอะไรใส่เที่ยวแลดูเห็นศาลเจ้าอยู่บน—
เนินกเดินเข้าไป มีแต่กระถางปักอยู่ใบหนึ่ง จะเอามาใส่ก็ยากไม่ชน
ด้วยกระถางอยู่บนศาลาสงคนตตแน่นอยู่ ลชขถอนเอากระถางอุบ่จน
ได้ หลกทตตกระถางกหัก จึงยกกระถางอุบ่มาตักน้ำไป ครั้นมาถึงไม่เห็น
มารตามแต่กระบบักไว้ ลชขเอากะถางน้ำวางลง ร้องเรียกเป็นหลายหน
ไม่ได้ยินเสียงตอบก็สะดุ้งใจ จึงเดินเที่ยวหาเห็นโลहितไหลเวียราย — ก
ตามไปในป่าใกล้จะถึงต้นไม้ใหญ่ เห็นลูกเสือทั้งสองกัดขาคนแล้วหยอก
กัน ลชขจึงคิดว่าเสือกินมารดาเราแน่แล้วก็ไกรยงนัก ชักกระบี่ออกได้
ฟันเสือกเล็กตายทั้งสองตัว แม่เสือกออกจากพุ่มไม้ตรงเข้ามาจะกัดลชข ๆ
กำลังไกรยงไม่คิดแก่ชีวิต เอากระบี่แทงเสือกแม่เสือกเจ็บปวดวิ่งหนีไปตายอยู่
ข้างหน้า ขณะนั้นลมพายุพัดกล่ามก มีเสือกใหญ่ออกจากป่าตัวหนึ่ง โดด โถม
เข้ามา ลชขตั้งทาบสู้รบกับเสือกโตครู่หนึ่ง ลชขแทงเสือกใหญ่ โดดหนี
ไปล้มลงตาย ลชขฆ่าเสือกตายทั้งสองเห็นคเหน้อยยอนนุกเข้าไปนอนในศาล
เจ้า ครั้นรุ่งชนเขาจึงไปเที่ยวเก็บกระดูกมารดามาชุดหลุมฝังไว้หลังศาล

รองไทรไทรอยู่ชานาน แลจกูกเขาคำนับลามารดาออกจากศาลเจ้าเดินไปถึง
ชายเนิน

ฝ่ายพวกพรานเจตแปดคนมีเครื่องศัสตราวุธเดินข้ามเนินมา แล
เห็นลชยโลहितตตตวเปอนเดินลงมาจากเนินกตกใจ จึงร้องถามว่าท่าน
ไม่ใช่คนตอกกระมัง จึงกล้าหาญนัทหนามาแต่ผเดียว เสือทบนเนินคร้าย
นัท ก็นคนเดินทางเสียมากแล้วท่านไม่กลัวหรือ ลชยได้ฟังครั้นจะบอก
ตามจริงกกลด ด้วยมทงสอบัตว่าจะจับตัวจาจะแกไขอย่าให้พวกเหล่านี้
รู้ คิดแลจกบอกวเราเดินทางมากับมารดาสองคนด้วยกนกลเจ้าความตาม
ชงพามารดาและเสือกตมารดาจนฆ่าเสือกตายทงสทวให้ฟังทุกประการ พวก
พรานเหล่านี้จึงพตว เสือกตวทเนนคเนยครายนัท ไม่มีผู้ใดเดินไปมา
ชานานแล้ว พวกเราเป็นพรานกตกเขยนเพราะยังเสอนไม่ได้หลายครั้ง
ตจทานมผมอประการใดจึงฆ่าเสือกตายทงสทวเรายังไม่เชอ ถ้าจริงอย่างว
ผมอมเขมเขงกวาลชยเข้าครงแผ่นดินเทงาโตวหรือ ลชยวถ้าไม่เชอก
ไปตตวยกน ลชยกวพวกพรานชนเนินไปถึงแถวพมไม้ทเสือกตายอยู่ พวก
พรานเห็นเสือกตายเรยงกนทงสทว กมความยนตจพตว ท่านนผมอเขมเขง
นัทห้ามผู้เสมอไม่ พตแลจกชวยกนผกเสอนนไว ไปเรยงมาอกประมาณ
ทาสบคนห้ามเสือกตวลงเนินพาลชยตรงมายงบ้านเขาไทก่งนายอำเภอ --
อนเขาไทก่งคนนมงมเงนทองมาก คบแต่คนพาดไม่เป็นยตอรรรม พอพวก
พรานกบลชยห้ามเสือกมาถึงบ้านกเขาไปแจงแกเขาไทก่ง บตนมชายผู้
ทงพามารดาชามเนนคเนยมา เสือกนมารดาแล้วชายผนนชวเสือกตาย
ทงสทว พวกชาวพเจ้าชวยกนห้ามเสือกและพาชายผนนมาทาทาน เขาไทก่ง
ได้ฟังกมความยนตออกมاتอนรบ เขยูลชยเขาไปชางในจตทโทนงตาม

สมควร แล้วถามว่าเหตุผลประการใดจึงฆ่าเสอหงส์ตัวโต ลขยจึงเล่าความ
 ตงแต่มารดาขามเนนมาจนฆ่าเสอตายให้ฟังทุกประการ เขาไท่ก่งก็ใจ
 ยงนักถามว่า ท่านแซ่โต ชื่อไร ลขยแกล้งบอกว่า ข้าพเจ้าแซ่เตยง ชื่อ
 ตงตา เขาไท่ก่งว่าท่านมกาดงผมอเซมแซงนักษางสมกับชอตงตางจริงพด
 แลวกดงโหงตโตะมาเลยงลขย ชาวทฆาเสอตายก็เลองลือไปทุกบ้านทุก
 ตำบล คนทงหลายแตกตคนมาดเสอเบื่อนนมาก

ฝ่ายหญิงภรรยาลคยตงแต่วนทสามถกฆ่าตายกหนมาอยูกบบิดา -
 มารดาของตัว ครนโดยนชาวเลอลความผู้ฆาเสอตายกชวณบรรดาพวก -
 พองมรดเสอ ณ บ้านเขาไท่ก่ง ต่างชบอกกนว่าชายผู้นฆาเสอตาย
 หญิงภรรยาลคยเห็นกจาไดวาชายทหน้าตาคนนทฆาสามเวาตายแลว - เขา
 ไฟเผาโรงเสย จาจะแกแค้นโหงงโต จึงกลับมากบอกกับบิดาว่า คนทฆา
 เสอตายนนคอผู้ทฆาสามข้าพเจ้า ชายคนนเป็นโจรอยู่เขาเนยชวเปาะยหอ
 เส็กชวณฮอง บิดาโตพงกไปแจ้งความแก่เจงนายอำเภอตั้งคานตรดาว -
 บอก ลเจงพดวาลชยนเดมฆาคนตายในแขวงเมืองคจวแลวหนักไป -
 เขาเป็นโจรทเขาเนยชวเปาะ ภายหลังมาเกิดความขนทเมืองกจวอก
 บคนมทงสอมาถงเมืองคจวว่า ผู้โตจับตัวลขยโตจะใหเจงนสามพันตำลึง
 จะตองคค่านคก่อนแลวใหบาวไปเชิญเขาไท่ก่งมาถงลเจงพดวามทฆา -
 เสอตายนนควลชยทเรยกวาเส็กชวณฮอง คค่านประการโตตจจะจับ
 ลขยโต เขาไท่ก่งว่าจะไมใช้คนนคอกกระมงลเจงวาลชยไปชออาหาร -
 ภรรยาลคยกน พอดกยกลบมาลชยกฆาเสยภรรยาลคยจาไดแนนนแลว
 เขาไท่ก่งวาชงจะจับตัวลชยนงายคอก ใหเสพสุราเมาแลวชวยกนมัดไว้
 บอกผู้รักษามืองกรมการเกณชททหารมาเอาตัวไป ลเจงโตพงเห็นชอบ-

ด้วย เขาไท่ก้งก็ลากลับมาบ้านจัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงลชยเป็นอนัต ด้วย
 ลชยเป็นคนมมมอเขมแข็งกคตครนควม เขาไท่ก้งจึงพูดจาตลอดวงถามว่า
 ชงทานฆ่าเสอตายจะให้เราพาไปหาหมอรักษาเมืองจะได้ให้รางวัล หาก—
 ท่านไม่ไปจะให้พวกทตามลนรางวัลให้กตามใจของท่าน ลชยว่าข้าพเจ้า
 เป็นคนเดินทางมาอย่าต้องให้ไปถึงผรักษาเมืองเลย ตามแต่พวกท่านจะ
 เมตตาดิจะได้อาไปเขาไท่ก้งจึงนกว่าเห็นจะเป็นลชยแน่แลวจงมควม —
 เกรงกลัวหาอาวไปส่งเสอกับเราไมกแกลงทำเป็นพุดจาถายเทให้ลชยเอา —
 กระบคมือเก็บไว้เสยกอน ลชยไม่รือบายกส่งกระบให้ แลวบอกว
 กระบชาพเจายงตคอยทตวเสอกเดมหนงทานจงเอามาให้เสยด้วยเขาไท่ก้ง
 ว่าท่านอย่าวิตกไม่เป็นไรจะเก็บไว้ให้ พุดแลวกชวณลชยเสพสุราวรต
 พวกชาวบ้านแถงนนกเอาเงินทองมารางวัลให้ เขาไท่ก้งพุดวเชญท่าน
 เสพสุรให้สบายเกิดแลวจงคอยไป ลชยกเขานงเสพสุรจนมนเมาไม่รสก
 ตว เขาไท่ก้งส่งพวกเหล่านนจบตวลชยมัดไวแน่นหนาแลวให้คนใช้ไป
 แฉงแกผรักษาเมืองคจว ส่งให้ภรรยาลชยทาเรอราวไปร้องทกชตวย ผู้
 รักษาเมืองคจวแฉงควมกบเห็นเรอราวของภรรยาลชยกตใจ จึงถาม
 ว่า ตวลชยนนจบมัดไวทไหน คนใช้บอกวอยทบ้านเขาไท่ก้งนายอำเภอ
 ผรักษาเมืองส่งลหุนให้คุมทหารไปทบ้านเขาไท่ก้ง ส่งวรบเอาตวลชยจวมา
 อยาให้หนีไปได้ ลหุนค่านับลามาจัดทหารประมาณห้าสิบคนถืออาวธ —
 ครอบมอกันยกไป

ฝ่ายชาวเมืองคจวเลาลอกนกว่า จมลชยทเรยกเฮกชวณสองได้
 จนรู้ ไปถึงประตตงหมงทศตวณออก จกยนนสานกอยทโรงจุมพชายทแถง
 ประตตงหมง ครนแฉงควมจงปรกษากบพชายวว่า ชื่องงไม่ไวใจจงให้

น้องเที่ยวตามมากลวงวาลชยจะทำให้เกิดความ บदनเขาไท่ก่งจับตชยได้
 มัดไวทบ้าน ไ้คนไปแจงกับผู้รักษาเมือง ๆ ใช้ให้ลหนนายทหารคน
 ไล่พลไปเอาตัวลชย เราจะคิดประการใดดี จมวาลหนนายทหารคน
 ผมอแซมแซง ตวพเบนคษยของลหนชอบพอรักใคร่กันมาก เราจัดโต๊ะ
 และสุราไว้ให้พร้อม แลวเอาขาเบือได้ไปคอยอยู่ตามทางพจะเชิญให้ลหน—
 กับพวกทหารเสพสุราและกนสงของถาถกยาเบอมนเมาแลวจึงแกลชย—
 ออกชวนกันหนีไป แต่ตวพเห็นจะพากนอยู่หนีไม่ได้ จกยวาอบายนตนก
 ถาสาเวจการแลวตวพจะอยู่หนีทำไม จึงไปตวพกนอยู่ทเขาเนยชวเปาะมี
 ตหรือ จมกเก็บรวมรวมทรพยสงของลงบรรทกเกวียน ให้ภรรยาและ
 ครอบครัวเดินลงหน้าไปคอยทำอยู่หนีทางลับบาย พอเวลาค่ำ จมกับ
 จกยกจตหาสุราและของกินแลวเอาขาเบือใส่ทุกสง ครนรุ่งชนเขา จมกับ
 จกยก็ให้คน ใช้ชวพกนห้ามสงของกับสุราไปคอยอยู่ตามทาง

ฝ่ายลหนกับทหารไปถึงบ้านเขาไท่ก่ง เวลาเย็นคาคางอยู่ทนน
 คนหนง ครนรุ่งชนเขาไท่ก่งกมอบตัวลชยให้ ลหนสงทหารให้จาลชยไว้
 แนนหน้าแลวก็ออกจากบ้านเขาไท่ก่ง ดเจงนายอำเภอกับพวกพรานและ
 ชาวบ้านก็ตามมาสงลหนเป็นอันมาก จมกับจกยครนเห็นลหนกับทหาร
 และพวกชาวบ้านคุมตัวลชยมา จมกับออกไปควนบแลวพตวาทานโตสง
 สอนผูกหัดเพลงอาวูให้ชาวเจ้าพระคุณเบนทยง ครนแจงวาจะกลับไปก
 จตสุราและสงของมา เชิญท่านหยดกนโต๊ะเสพสุราเสียให้สบายหายเหนอย
 แลวจึงคอยไป ลหนโตพกยนตด้วยไม่แจงวา จมกับคอบายจึงพตวาเราเสพ
 สุราไม่ใคร่จะได้ จมวาเชิญท่านกนสงของอนเถิด ลหยกให้หยดอยู่ก่อน
 จมกับยกของกนมาให้ลหนแลวให้คนใช้จตสุรากบสงของมาเพียง พวกทหาร

เหล่านักชวณกันเสพร้าและสังของสน แต่ล้นนายทหารนั้นไม่มีใครจะกิน
 เสยฮอนวอนจับ ศษย์ไม่ไดกลเสพร้ากับสังของบางเล็กน้อย พวกทหารกิน
 เข้าไปมากพษยากาเวบกนอกลงอยกกลางตน ล้นเห็นตงนนักแจงวากก
 อบายชยบจะลกชนกดมลงลชยดใจนัถ กระจากโชตรวณทตวออกแลวกได้
 ฆาพนลเจงนายอาเภอกับพวกทหารทถกยาเบอตายทงสน พวกชาวบาน
 นนวงหนเอาตวรอดไปลชยกลบมาจะฆาล้นเสยจับ ทามไว ว่าล้นเป็น
 ครของนองพอยาทาเลย เราลวงไปคอยอยชางหนา ล้นหายเมายาเบอ
 แลวกตคตตามมาจิงคอยพตจาเกลยกล้อมให้ไปอยดวยกน ลชยว่าพชดใจ
 เขาไทกกับภรรยาลกยนถจะขอไปฆาเสยกอน จับว่าพจะฆาคนทงสองก
 ตามใจเกิด แต่ราชฎรชาวบานนอยาทาอันตราย กชวณกันเดินตรงไปบ้าน
 เขาไทก จับเขาไทกฆาเสยแลวไปยงบ้านภรรยาลกยเห็นนงอย ลชย
 เขากระบพนภรรยาลกยตายชาวบานเหล่านนเห็นกตกใจแตกตนหน ลชย
 กับจับ จกย และคนไซกออกจากตาบلمانนเดินไป จับสังไหจกยผนอง
 กับคนไซคมเกวยนครอบครวไปก่อน จับ กับลชยกคอยล้นอยตามทางทจะ
 ไปเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายล้นเสพร้ายาเบอเมานอย ครนพนชนเห็นพวกทหารลม—
 ตายเกลอนกลาตก โกรธนัถ จับทวนสำหรับมือไล่ตามไปได้ครทง เห็น
 ลชยกับจับ ยนอยต้นทางกตรงเขาเอาทวนแทงลชย ๆ — — ตอสกบล้น
 ประมาณสามสิบเพลงยังไม่แพชนะกัน จับทามว่าอย่าเฟงสรบกนก่อน
 ฆาพเจ้าจะเล้าคความให้ท่านครพงอย่าโกรธชงเลย ล้นได้พงกหยดยนอย
 จับ จงพตความไซจะดมคณทานทโตสงสอนมานนเมื่อไร เพราะควยจกย
 นองชายฆาพเจ้า ชองกงไซใหม่ตามลชย ครนเกิดความชนผู้รักษามเอง

ให้ท่านเอาตัวลขุขไป จุยกัยจะกลับไปหาช่องกิ่งอย่างไรได้ จึงคิดอธิบายแก้ไข
 ลขุขจะทำการายทานข้าพเจ้าหามปรางไว้ จึงฆ่าฟันแต่พวกทหารลมตาย
 แลวชวนกันมากอยทำทานอยู่ทนจะได้พูดจากัน บัดนี้พวกทหารลมตาย
 จนสนลขุขยกหนออกได้ ท่านไปแจ้งความกับผู้รักษาเมืองคงไม่เชื่อฟังก็จะ
 ทำโทษท่าน ไหน ๆ การเกิดขึ้นแล้วท่านจะกลับไปหาผู้รักษาเมืองทำไม
 ไปอยู่กับช่องกิ่งที่เขาเนยชวเปาะด้วยกันเถิด ลหินได้ฟังก็ตรึงตรองอยู่ครู่
 หนึ่งจึงพูดว่า ชงเจ้าชแข็งมานหนักดถาแมนช่องกิ่งไม่รบจะทำอย่างไร
 จุขว่าช่องกิ่งใจโอบอ้อมอารีคบแต่คนทมิฬตบญญาผสมอเชมแซงขอเดียง—
 ปรากฏทงแผ่นดิน ขอทไม่รบนนทานอย่าวิตกเป็นพนักงานข้าพเจ้าเอง
 ลหินว่าถาเวามบุตรภรรยาอยู่แล้วมพาไหล่าปากหรือ นตวคนเดียวเจ้าवाद
 เวากเชอจรงรบไปเสียโดยเร็วเถิด ลขุขว่าเต็มท่านก็ไมบอกให้ข้าพเจ้ารู้
 จึงได้ต่อสู้กันท่านอย่าโกรธเลย พูดแล้วก็คานบตามธรรมเนียมมรบเร่งไป
 ทนถวยนครอบครวของจุข สมหทบกนเดินตรงไปยังเขาเนยชวเปาะ ครน—
 ใกล้เคียงจะถึงจุยกัยเห็นเบหदनกบแต่เทียบชวสวนทางมาจึงถามว่า พทงสองจะ
 ไปข้างไหน เบहन แต่เทียบชวบอกวว่า เติชวใกล้กับช่องกิ่งมีความวิตกกัง
 ใจให้ตามไปฟังดู บัดนี้ตวพกบลขุขกลับมาแล้ว ข้าพเจ้าจะไปบอกให้เตยวใกล้
 ช่องกิ่งรอกอน เบहनกบแต่เทียบชวก็กลับมา รังชนเวลาเช้าจกัย ลขุข
 ลหิน จุขพาครอบครวไปถงเขาเนยชวเปาะ จุยกัยพาดทน จุขพาชายเขา
 ไปคานบเตยวใกล้ ช่องกิ่งกบพหนองเหล่านนแล้วบอกวว่า ลหินนเบนชนนาง
 นายทหารอยทเมืองคงจวมอเชมแซง ชาวบ้านเรียกวว่า แซงนไฮว จุข—
 เบนพของข้าพเจ้าตงโรงชายสุราอยู่ทประตตงทม่ง ชาวบ้านเรียกวว่า—

เซียมินไฮ้ว พามาให้ทหารกองอยู่ในท่าน เตียวโก๋ ของกงกบพนอง
 เหล่านนโตพงกยนต์ ปราศรยกบลดทอน ภูมิตามธรรมเนียม ดชยกเงาความ
 ว่าไปพบลภัยปลอมเอาชื่อเสียงของตนไปเที่ยวเป็นโจร แยกชิงผู้คนเดิน
 ทาง และได้พามาตรวจขามเนนมาเสอกนมารดาและฆ่าเสอตายทางสตวให้
 พงทุกประการแลวกรองให้ ของกงว่าจะร้องไห้เศร้าโศกไปทำไม เราท่าน
 ทงหลายกคงตายเหมือนกัน พดแลวกลงใจตัดโตะและสุรามาเคียง ลหิน
 กบจับ บรรดาพนองทงนกกกน โตะเสพสุรารออยู่พร้อม เตียวโก๋ส่งคนใช้
 จัดทให้ครอบครวจจับ อยู่ตามสบาย โงวหยงชนแจงพดชนวา เตยวนท
 เขาเนยชวเปาะสนกสนานมพวกพ้องไพรพลเขามาสามภกตมาก ก็เพราะ
 ทานทงสองและพนองช่วยกันท่านบำรุงใหม่ความสุขสบาย ชาวเจ้าคตจะ
 อดการเสียใหม่ด้วยจุกย ก็กลับมาแลวจงไปรักษา โรงสุราข้างทิศตะวันออก
 อยู่ตามเดิมให้เจียะยง ไฮ้วเกยนกลับมาจะได้ว่าการอนต่อไป ฝ่ายทิศ
 ตะวันตกและทิศเหนือ ทิศใต้นนยังห้าม โรงขายสุราไม่ต้องให้ไปตั้ง
 อยู่ทงสามทิศระวงทหารเมืองหลวงและจะได้คอยดูพวกท มผสมอเข้มแข็งจะ
 มาสามภกต ให้ทองออย ทองเม้งคุมไพร่สิบคนไปตั้ง โรงขายสุราฝ่ายทิศ
 ตะวันตก ให้ดลัคคุมไพร่สิบคนไปตั้ง โรงขายสุราอยู่ฝ่ายทิศใต้ ให้
 เจียะยงคุมไพร่ไปตั้ง โรงขายสุราอยู่ฝ่ายทิศเหนือสอดแนมคถารทงปวง ถ้าม
 ธุระสั่งใดกยงเกาทนทสัญญาให้เหมือนจุกยทามาแต่ก่อนๆ ทเขาเนย
 ชวเปาะนตงเบนตานชนตามชน ให้โตวเซยนรากลดาวรักษาทงสน ให้
 ตอจงอวงเบนนายงานชดคตองตลอดเข้ามาจนอนจอนเจีย ทอຍและถนนหน
 ทางทใหม่ทงพงกให้ชอมแหมเสียใหม่ ให้เจียะเกงเบนคนสำหรับจค
 บัญชเงนทงทพยสงของเสบยงอาหารเขาออกมากน้อยเท่าไรจะได้รู้

ให้เขยวเหยียงเป็นผเชยพหนึ่งสอไปถงพนองชงอยู่ในแคว้นเขาเนยชวเปาะ
 ให้กมโตเกยนเป็นผู้แกะตรายหอของพนองทงปวงจะได้เอาไว้สำหรับประ-
 ทบหนึ่งสอ ให้โฮวเกยนเป็นผู้รักษาเดอเกราะและหมวกทองสำหรับจะยกไป
 สวบกบขาคก ให้ลุนเป็นผตแลบ้านเรือนทไทนทักพงกให้ทำใหม่ ให้
 เบหลนจากลาวรักษาเวอรบใหญ่นอยทงสน ให้ชองบานกับแปะสินคุม-
 ไพร่พลไปตงบ้านเวอรนอยทตามลเขาเนยชวเปาะให้เฮงเฮยโฮว แต่เตยนชว
 คุมไพร่พลไปตงอยทตามลอะชยทว ให้มกชุน จมเป็นผู้รักษาเงินค่าไว้
 คานาไหลอชวง กวยเสงรักษาทชมนุม ให้ชองเซงสำหรับจตเครื่องโต๊ะ
 และสุรา ครนจตกนเสรงแลวดตางคนกไปทำตามโงวทงชนแลสง ท-
 ตาบล เขาเนยชวเปาะนน กผกทต ผมอเพลง อาวุธธานี ชานาญทงทางบก -
 ทางเวอรเป็นนิตยทุกว้นทุกเวลา.

ครนอยมาวพหนึ่ง เตยวโกลกบชองกิงและพนองเทลาพนมาท-
 ชมนุมพรอมกน ชองกิงวาลกตงกชชนสนชนแลไปเขยมมารตานานแลว
 จะเป็นประการใดกัไม่ทราบ อยากจะให้ตามไปพ่งช่าวตักไม่เห็นผู้ใด.

ขณะนนไตจงจงพุดชนวา ชาพเจาจะขออาสาท่านไปเอง ชองกิง
 ว่าถาท่านไปแลวเรากสนวตก ไตจงก็ลากลับไปจตแจงแต่งตัวออกเดินไป
 ถึงทางใหญ่ เอกะเบชองวิเศษสวมใส่แลวอานมนตชนกเดินทางรวดเรว
 เหมือนลมพายพุดพาไป สองวันถึงตามลคจุกุยกุยแขวงเมืองคจว ไตยน
 ชาบ่านพุดกนว่าลชยหนีไปไตชาพอกทหารตาย ลินนายทหารกไม่เห็น
 กลับมา จะเป็นตายประการใดกัไม่ทราบ ไตจงได้พงตงนกกนทหวเราะ
 ว่า ลิน ลชยไปนอนสบายยอยุเขาเนยชวเปาะ แลวออกเดินจากตามล

คัจฉกัณฑ์ไป เห็นชายผู้หนึ่งเดินออกจากบ้านนตโตนงแล้วร้องถามว่าท่าน
 นทเวรกว่าชนเกียไทเปาหรือ ไตจงไตฟงกคตสงสยจถามว่า ท่านกับ—
 เรากยังไม่เคยพบปะสนทนากัน เหตุไตจงรจกขอเรา ท่านเชไรขอไต
 ชายผู้นนคกเขาลงคานบบอกวาซาพเจาเชเอยขอหลมเบนชาวเมืองเจียง—
 เตกย แต่ชาวบานมกเรีกวากมปาจอเทยวเบนโจรหาเลียงชวตอยเนอง ๗
 เมอสองเดือนกอนนน ซาพเจापบกงชนสันจจชวณกันไปกินไตเซพสรา
 อยทโรงเตยมกงชนสันพุดตงเตยวไก ชองกงชงเบนใหญ่ไนตาบลเขา—
 เนยชวเปาะว่า โจโอบออมฮารไม่มีผู้เสมชอเลียงปรากฏมาก แลจก—
 เลางตวทานวาวนหนงเดินไตแปตรอยด เบนคนสำหรัไปเทยวสอดแนม
 ฟงชาวคราวดและรายตาง ๗ กงชนสันบอกรูปพรรณสูงตาตาหนิทาน—
 แลวจชเขียนไหซาพเจาถือไปตงจุกย ทโรงชายสุรಾಯุตตามทางไหพาเข้า
 ไปสวามภกตอยดวย ครนมาจากกงชนสันแลวยงไม่ได้ไป วนนเห็นทาน
 มาซาพเจารวลกชนไตจงเรีกทาน ก็เบนบุญของซาพเจานกหนาชกพวมา
 ไหพบกัน ไตจงไตฟงกยนคตพดว่า เรามานกเพราะดวยกงชนสันชนแส
 กตบมาเอยมมารตา ณ เมืองคจวนานแลงไม่ได้ชาวคราว เตยวไกกับ
 ชองกงมความวิตกไหไหเวตามมาฟงชาวคราว เอยหลมว่าหนทางเมือง
 คจวนนซาพเจารจกอยทกแห่งจะไปเบนเพื่อนทานดวย ไตจงว่าชอเบนใจ
 ทานนกหนา ถาพบกงชนสันแลวจงไปดวยกัน เอยหลมกยนคตสาบาน
 เบนพนชองกับไตจง ๗ ถอดกะเบชองวเคษออกเก็บไวแล้วเดินทางไปจวน
 เยนคากชวณกนเขาสำนักทโรงเตยม เอยหลมจตชอสรากบสงชองมา
 เลียงไตจง ๗ บอกวาพเดินทางมาเอากะเบชองวเคษสวมไตเทารับประทาน
 ชองสคดาวไม่ได้ เอยหลมกไปหาถวามาไหไตจงกินแล้วคางอยทโรง

เตยมคนหนึ่ง รุ่งชนเชือกเดินต่อไป เอียหลมวาพมของวเคษเดินเรวหนัก
 ซาพเจ้าเดินตามทไหนดจะทัน ไตจงได้พังกหวเราะพตวานองอียวจก ขอ
 นนไม่เป็นไรของวเคษสงนผุ อหนัก ไซไต ไตจงถอดกะเบของวเคษออกให้
 เอียหลมได้แล้วออกจาก โรงเตยมอานมนตชนเอียหลมก็เดินไปทัน ถึง
 ตำบลหนึ่งภูเขาสูงใหญ่จาเพาะมีทางผ่าระหว่างเขานั้นไป เอียหลมเห็น
 กจาไตจงบอกไตจงว่าเขานเรียกอิมเบชวน มีพวกโจรยืมมิได้ขาดชยภมิต
 หนัก ยังไม่แจ้งว่าผู้ ไตมาตงของสมอยู่ พุดแลวก็เดินผ่าระหว่างเขามา
 ไตยนเสยง ตมาลอ อออง แดเห็น นายโจรสองคน คุมบริวาร ประมาณสอง—
 รอยเคษออกมาสกัดทาง ตวนายนนถองาวและทวนออกมาสกัดทาง ตว
 นายนน ถองาว และ ทวนอยู่ หนารอง ตวาด ว่าเจ้าทง สอง นจะ ไปข้าง ไท
 ถารจกอย่างธรรมเนียมจงเอาเงินค่าทางมาให้เราเสีย โดยไตจงรอดหวต—
 เอียหลมได้พังกกับไตจงว่า นายโจรสองคนนบงอาจนถองจะฆ่าเสีย
 พุดแลวก็ถอทวนตรงเข้าไปจะตอด้ เตงฮยนายโจรเห็นเอียหลม กรอง
 ทามนายโจรคนนบไวว่าอย่าเพิ่งสู้รบก่อน จงลงจากมาวางเครองคึดตราวอ
 มาคานบเอียหลม ๆ เหนกจาไต รัยคานบแลวเรียกไตจงมาให้รู้จักกับ
 นายโจรได้ ไตจงจึงถามว่านายโจรทงสองนคอผู้ ไต เอียหลมบอกวา
 แชเตงชอฮยเป็นชาวเมืองเฮยงฮอยตามลบ้านโกเทยนกน ผมอเซมแซท
 เรียกว่าฮวยงนชวนเง ตงแต่รจกกับซาพเจ้ามาไตหาบแลวเพงพบกนนวนน
 เตงฮยถามเอียหลมวาผู้ ทมากบทานนผุ ไต เอียหลมวาพเรากนขอไตจง
 ทเรียกวาชนเกยไทเปามาจากเขาเนยชวเปาะ เตงฮยวาทเบนชนนางฮย
 เมืองกงจว วนหนงสามารถเดินไตแปดรอยลคอตวท นหรือ ไตจงวาคอ
 ตวเราน เตงฮยก็เรียกเมงคงมาคานบไตจง บอกวาเป็นชาวเมืองจันเตงจว

ทเวยกเงกษวยกนเบนนายขางตอเรอตผมอเซมแซง ผูกษาเมืองทาไปตอ
 เรอแลวทาใหชดใจ เม็งคกงฆ่าผูกษาเมืองตายจิงไดหนมาเบนนโจรเทยว
 หากน เฮยหลมถามจาทานทงสองมาทเชานโตกบ เตงฮยววาซาพเจากบ
 เม็งคกงมาอยุโตบเคษแลว เมอสทาเตอนมพคนทงชาวเมืองเกงเตยวฮย
 แซปวยชอ ขวนเบนนชุนนาง ทคกงมก ใจสตัยชอผูกษา เมืองเกงเตยวฮย เบนน
 คนพาล เทนปวยชวนชอตรงตแกล้งไดคความทาโทษเนรเทศเตนมาทางน
 ซาพเจาสองคนชวยกนฆ่าผคมตายนแกเอาปวยชวนมาอยุตชวยกน ยกชนเบนน
 ใหญ่ไดวากถาวอยุทเชานตอมา มบรววารประมาณสองรอยเคษ เชญ
 ทานทงสองไปทส่านกจะไดรจกนไว พดแลวกรเรียกไพรพดจงมามาให
 ไตจงกับเฮยหลมช ไตจงเฮยหลมกลอตกะเบของวเคษออกเก็บไวชนมามา
 กบเตยฮย เม็งคกงไพรพดเหลานนกรบไปแจงแกปวยชวนๆ ออกมาคอย
 รับอยุพอไตจง เฮยหลมกบเตงฮย เม็งคกงมาถงกตอทรบคานบกนเบนนค
 ไตจง เฮยหลมเห็นรูปร่างลักษณะปวยชวนสมเบนนชุนนางกยนค ปวยชวน
 เชญเขาไปชางใน จดโตะและสรวมาเจยงกนเบนนทสบาย ไตจงคิตจะ
 เกลยกลอมนาย โจรทงตามไวจงพดชนถงเตยวโกกบชองกงวาใจชอสตัย
 คทกอยางทาที่เปريبไมได ชอเสยงปรากฎไปทุกตำบล บรรดาผุทมผมอ
 เซมแซงกชวนกนไปสามภกคอยุตชวยเบนนมมาก ตงใจทานบารุงกนโดย
 สจรวทกตวคน ทเขาเนยชวเปาะภุมฐานคทกกลางเมืองเรยกวาชวนจอเสย
 มแมนาดอมรอบทงแปดทศไพรพดอยุเบนนค เงินทองเสบยงอาหารก
 บบริบรณ จิงมิไดกลวทหารหลวงยกมากระทายาย ปวยชวนววาซาพเจ้า
 มมาอยุประมาณสามรอยเคษ ไพรพดสกสหารอย เงินทองเสบยงอาหาร

กมพอสมควรแต่เขานเลกนอยจงช่วยพาข้าพเจ้าไปเข้าสามภกตกบเตยวโก
ของกงตวยจะไดหรือไม.

ไตจงไตพงกตไจจว เตยวโก ของกงนตอนรบพนองโดย-
สุจรมไตคตเกยจกน เขาเนยชวเปาะเปรียบเหมอนแพรหลนไม-
คอก ทานเอาไหมทองไปนั้กให้เบนคอกกุงดงามชน ถาทาน
ทงสามเหนดแลวจกเปรวบรวมทวพยสงของเศบยงอาหารไพรวลไวกให้
พรอม ข้าพเจากบเฮยหลมจะไปตามกงชนสนทเมองกจวกลบมา จงแตง
ตวเบนพวกททวหวงยกเดินไปยงเขาเนยชวเปาะ ปวยชวน เตงฮย-
เมงคงไตพงกยนตชวนกนเทยวชมเขาอมเบชวนทวแลวกลบมากินไตะ-

เศพสรา ไตจจถามเตงฮยว เมอทานจะมาอยทเขานมผุ โดยอกว
เบนชยกมต เตงฮยวเดมมีพวกโจรยทนหลายคนแตไมมตบญญา-
ข้าพเจากบเมงคงเทยวมาทงเหนควจะอาศัยไตจจแยงชงเอาเขานไวเบน
ทพก พวกเหลานนหลมทนไปสน ไตจจ เฮยหลม ปวยชวนไตพงกทวเรา
แลวกินไตะเศพสราจนมา ปวยชวนลกชนราเพลงกระบไทด ไตจจเห็น
กชมวาทานวากระบตนก พอเวลาจวนคاپวยชวนกจตทไหนดอน ครนรัง
ชนเขาไตจจกบเฮยหลมกลานายโจรทงตามไป นายโจรทงตามตามไปสง
จนพนเขาอมเบชวนแลวกลบมาทอย เกบทวพยสงของไพรวลไวกอยท.

นายไตจจ เฮยหลมชวนกันเดินไปในเวลาเย็นกเข้าพกอาศัย
จนถงแขวงเมองกจว เฮยหลมจงพดกบไตจจว กงชนสนชนเศบวชเบน
หลวงจนคงจะสำนกออยนออกเมอง เราเทยวสบถตามตตามแถวน ไตจจก็
เหนควย เทยวสบถามถงกงชนสนตามแถวบานและตลาดนออกเมองถงสอง
วัน ทามผุ ไตรจจวากงชนสนรูปร่างอยางไรไม ก็ชวนกนกลบมาคาง

อยู่ที่โรงเตยมีสองคน รุ่งชนวนที่สามไต่จงพดกับเขยหลมว่า นอกเมือง
ก็เที่ยวสมหาจนทั่วแล้วไม่ได้คราวเลย เราเข้าไปในเมืองเมื่อจะมธุรจก
บ้างตอกกระมัง แลวก็ชวนเขยหลมเข้าไปในเมืองก็จว เทยถามชาวบ้าน
ตามร้านตลาดก็ไม่มผู้ใดรู้จัก

ฝ่ายเขยหลมเดิมเป็นชาวเมืองย้อหน่า แต่พนองไต่มาเป็นชนนาง
ที่เมืองกจวกตามมาอยู่ด้วย ผู้รักษาเมืองแจ้งว่าเขยหยงฝีมือเข้มแข็ง—
ใจสัตย์ซื่อ จึงตั้งให้เป็นที่เจ็ดคืบชนนางสำหรับชาวคน เวลาวันนนั้นเขยหยง
กับพวกทหารคนโทษไปฆ่าแล้วกลับมา ตามบรรดาชาวบ้านนับถือ—
เขยหยง จัดหาสิ่งของเงินทองบ้างเล็กน้อยมาคอยให้เขยหยงทุกบ้าน ไต่จง
ก็นเขยหลมเดินทางนนั้นเห็นชาวบ้านเอาสิ่งของเงินทองมากานับ ก็หยุดย่นดู
อยู่

ฝ่ายเตยไปชาวเมืองกจวกเป็นชนนางผู้น้อยสำหรับรักษากำแพงเมือง
แต่ใจเป็นกึ่งฉฉ คบคนพาดเทยแย่งชิงราษฎรอยู่เนือง ๆ เห็นชาว
บ้านนับถือเกรงกลัวเขยหยงก็บอกจว่า เขยหยงไม่ใช่ชาวเมืองนเห็นไหน
จึงมีคนนับถือมาก คิดจะทบทหารายเขยหยงเลย เวลาวันนเตยไป
แจ้งว่าเขยหยงไปฆ่าคนกลับมา ชาวบ้านจัดสิ่งของเงินทองไว้คอยให้
ไต่จงคิดจะไปแย่งชิง ก็ชวนพวกเพื่อนประมาณสิบคนเดินตรงมาพบเขยหยง
ที่ตามทาง ขณะนั้นไต่จงกับเขยหลมก็ยืนดูอยู่ เตยไปไปถึงก็ทาบเนคานับ
แล้วพูดว่า ท่านเจ็ดคืบไปไหนมา เขยหยงรับคำแล้วตอบว่า เราเอาคน
โทษไปฆ่ากลับมา เชิญท่านเสพสุราด้วยกันเถิดเตยไปว่าข้าพเจ้าเสพสุรา
ไม่เป็น มาทงน หมายถึงจะขอยืมเงินท่านไปใช้สกรอยสองร้อยเหรียญ—
เขยหยงว่าท่านกับเราเพ่งรูจักกันเราให้ไม่ได้ เตยไปพยักหน้าให้พวกเขา

แย่งชิง ทหารหมากับเยยหยงห้าหกคนนันทกใจวิ่งหนีไปสิ้น เยยหยงก็
 โกรธพอขยิบจะเข้าทบทเตย ไปกำลังแย่งชิงเงินทองสิ่งของอยู่ พอเจยสัว
 ทาบพนเดินมาเห็นกวางทาบลงตรงเข้าไปถามว่า เหตุใดจึงแย่งชิงเงินทอง
 ของเจยคคบ เตยไปโต้พังกวากลาวชายททาบพนด้วยคำหยาบต่าง ๆ
 เจยสัวโกรธนักเข้าทบทเตย ไปล้มลง พวกเตยไปกัตรกนเข้าช่วย เจยสัว
 ตพวกเตย ไปเจ็บบ้วยลมลงหลายคน เยยหยงหลุดออกได้กเข้าชกตอย
 เตยไปกับพวกพองวิ่งหนีไปได้ เยยหยงก็ไล่ติดตามไป ไตจงกับเยยหลิม
 เห็นชายททาบพนมอเซมแซงใจสตัยชอไม่เซากับคนพาลกนิกชอบใจ ครัน
 ชายนั้นจะตามไปอีกไตจงเยยหลิมกเดินมาห้ามชายททาบพนว่า ท่านอย่า
 ไล่ตามเลย เซญไปเสพสุราด้วยกันเกิด ไตจงกเข้าจุมอเยยหลิมเข้าทาบ
 พินพาชายนั้นมายังโรงเตยม เจยสัวว่าซาพเจ้าชอบใจท่านทั้งสองนัก
 อุตสาห์ห้ามปรามไว้ ไตจงว่าซาพเจ้าพนองมาแต่เมืองอื่น เห็นท่านมมอ
 เซมแซงใจสตัยชอตรงเกลียดชังคนพาลชงจะตามไปทุบตีมัน ด้วยว่าลม
 ตายกจะเกิดความใหญ่ชนซาพเจ้าจงห้ามเตย เซญเสพสุราสนทนากันจะ
 ได้รู้จักไว้ ไตจง กหยับเงินส่งให้เจ้าของโรงเตยมไปจัด โต๊ะและสุรายก
 มาพร้อมไตจง เยยหลิมกเซญชายนั้นกน โต๊ะเสพสุราด้วยกันแล้วถามว่า
 ท่านแซ่ใดชื่อไรอยู่บ้านเมืองไหน เจยสัวบอกวาซาพเจ้าแซ่เจยชอสัวอยู่
 ตำบลบานกิมเหลงแขวงเมืองเกยนคัง ผกหัดเพลงอาวูตต่าง ๆ แต่ใจน
 สตัยชอมไตเซากบมู ไต ถ้าไปพบปะคนพาลเที่ยวชมเหงชาวบานกิมเจบ
 รอนแทน คงจะชวยผู้ทเขาชมเหงให้จงไต คนทงหลายจงเรียกวาบวเมย
 ซ่าหลง เตมบตาและอากบตวซาพเจ้ามาเที่ยวชายมากบแพะครนคาชาย
 ระหวางทวงมตากับอามววย เหลอแต่ซาพเจ้าคนเดียวเที่ยวคาชายกชาติ

ทนกลับไปยังบ้านไม่ได้ จึงมาหาบพนชายเดี่ยวชวตอຍທမေອນน ไตจง กับ
 เอยหฺลมไตพงกยมนต จึงวาซาพเจาฆานมธระอยสงหนง นาเสยตายตว
 ทานนภกหนามมชแซมแซงใจกลาหาญ จะมาหาบพนชาย อยตงนเมอไร จะได
 ต จึงจัดแจงหาทอຍเดี่ยวใหม่จะไดมความศขสืบไป เจยสววาซาพเจาสต
 บัญญานอยจรกแตการสูรบชาวพนแทนนเหตุไตจงจะมความศข ไตจง
 วาทกอนนบ้านเมืองแปรปรวน เจาแผนตณกเชอแตชนนางกงฉน ชนนาง
 ตงฉนกตกตา พวกทมสตบบุญญาผมอแซมแซมชงนน พากันไปเข้าสามภกต
 กบเดี่ยวไก่อ ชองกงทเขาเนยชวเปาะเป็นอน่มากจะนงหมกนอยูกสบาย
 เงินทองไดมากแบ่งปันกันตามมากและนอยทวกัน /ตอเมอไรบ้านเมืองเรยบ
 รอย เจาแผนตณเบนยตอรรวมตหาคนทมผมอแซมแซมชงพวกเรายะไดเข้า
 สามภกตทารวชการวตของพระคณตอไป ตวทานครงนจงเข้าไปอยูกกับ-
 ชองกงกอนมตทวอ เจยสววาซาพเจากคตอຍแต่ไมมมุชกนาให้ ไตจง
 วาถาทานยอมไปแลวซาพเจายะชวยพาไปเอง เจยสวกยมนตพตวาซาพเจา
 เกรงใจทานนภกอยาไดถอเลย ทานทงสองแซไตชอไรจงบอกให้ทราบไวบ่าง
 ไตจงวาซาพเจาแซไตชองงอนนนแซเอยชอหฺลมแลวกหยบเงินสงให้ -
 เจยสวสืบตาดงแลวว่า จงเอาไปทำทนชอชายไปก่อน เจยสวคานับรบเงิน
 เกบไวแลวกนงเสพสวราสนทนากัน

ฝ่ายเอยหยงไล่ตามเตยไปกับพวกพองไป ขณะนนพวกพองชอง
 เอยหยงตามไปชวยประมาณสืบคน เอยหยงกับพวกพองไล่ตามไปทันเข้า
 ทบตเตยไป แยงชงเอาเงินทองสงชองกลบคนมาได้ เตยไปกับเพื่อนถก
 ทบตเจบปวตกหนไป เอยหยงกับพวกเหลานนภกเทยวตามหาเจยสว เห็น

เสพสุราอยู่ในโรงเตยมีสามคน เอี้ยหยงพาพวกเดินตรงเข้าไป ไตจงกับ
 เอี้ยหลิมเห็นคนมามากก็ตกใจลาเจยสวเดินหลีกออกจากโรง เจยสวเห็น
 เอี้ยหยงพาพวกพองมาจึงลุกขึ้นต้อนรับถามว่า ท่านจะพากันไปข้างไหน—
 เอี้ยหยงบอกว่าเมื่อท่านเข้าช่วยเราทบทพวกนนครนหลุดออกมาได้ไล่ตาม—
 ไปด้วยกำลังโทโสมิได้คิดถึงท่าน พอพวกเราไปทันทีช่วยกันทบทพวกน
 แล้วย่างชิงเอาเงินทองสิ่งของคนมาได้ เราจึงเที่ยวตามมา เห็นท่านนั่ง
 เสพสุราอยู่สามคนด้วยกัน เพื่อนทบทอยู่นั้นไปข้างไหน เจยสวว่าสองคน
 นนมาแต่เมืองไคต เห็นท่านมามากคิดว่าจะทบทกหลุดเลยไป เอี้ยหยง
 จึงว่าบุญคุณของท่านทช่วยเราไฉนหารู้จักขอเสียไม ท่านเข้าไรขอไตจง
 บอกให้ทราบ เจยสวว่าข้าพเจ้าอยู่ตำบลบ้านกิมเหลง แขวงเมืองเกยนคัง
 แขวงเจยซอสว ชาวบ้านเรียกว่าบวเมยซาหลง เอี้ยหยงไตฟงกยนต์ส่งให้
 เจ้าของโรงเตยมีจัดโต๊ะและสุรามาดูตามบรรดาพวกทมาช่วย แล้วให้
 พวกนกลับไป เอี้ยหยงก็เชิญเจยสวกินโต๊ะเสพสุรา เอี้ยหยงว่าเราสามาน
 เป็นพี่น้องกันเสียจะได้อุปถัมภ์ท่านสืบไป เจยสวไตฟงกยนต์จึงสามานเป็น
 พี่น้องกับเอี้ยหยงแลพวกน โต๊ะเสพสุราพูดจากันเป็นทสบาย

ฝ่ายพวกงบตากรรยาของเอี้ยหยง ครั้นแจ้งว่าบุตรเขยเกิดทบท
 วิชาทกตามมา เห็นเอี้ยหยงนั่งเสพสุราอยู่ในโรงเตยมี จึงพูดว่า บิดาไต้ยน
 ชาวฉาเจ้าเกิดจว่าทกับเขาจึงมาช่วย เอี้ยหยงบอกว่าได้ท่านผู้ช่วยไว้ จึง
 ไต้ทบทพวกเตยไปหนีไป แล้วชวนมาเสพสุราสามานเป็นพี่น้องกัน พวกง
 ไต้ฟงกยนต์พูดว่า ไต้พี่น้องอย่างนี้แล้วไม่มีผู้ ไต้ข่มเหงไต้จึงชวนให้เจยสว
 ไปอยู่ด้วยกัน เจยสวก็ยอม เอี้ยหยงคิดเงินให้ค่าสุราชวนพวกงกับเจยสว

กลับมาบ้าน ร้องเรียกนางพัวคาหนกรรยาให้ออกมาพูดจากรู้กับเจยสว
ผู้นองไว

ฝ่ายนางพัวคาหนเมื่อจะคลอตออกจากครวณมารดานนเป็นวัน
เดือนเจตชนเจตคาชาจน บิตามารดาจึงให้ชื่อนางพัวคาหน เต็มตาม
คนหนึ่งเป็นขุนนางชอองอะช อัยด้วยกันสองบกตาย นางพัวคาหนได้
เอียหยงขุนนางทเจยคคบเป็นตาม ครนไต่ยนเอียหยงร้องเรียกกออกมา
เจยสวคานบพิสะโกแลวนงสนทนากันอยู่ครหนึ่ง เอียหยงจัดทองให้เจยสว
อยู่ตามสบาย

ฝ่ายไต่จงกับเอียหลิมหลกออกจากโรงเตียม ไปนอกเมืองหาที่พัก-
อาศัย รุ่งชนเวลาเช้าชวนกันไปเที่ยวตามถึงกงชนสนกไม้มจรก จึงพูด
ว่าเรากลับไปก่อนภายหลังคอยมาตามอก ปรัชษาเห็นพร้อมกันแล้วก็ออก
จากเมืองกจิ่วไปยังเขาอิมเบชวน ปวยชวน เตงฮย เม็งคกงเก็บรวบรวม
ทรัพย์สงของเสบียงอาหารไว้พร้อม ครนไต่จงกับเอียหลิมมาถึงกยนต์แตง
ตัวเป็นพวกทหารหลวงยกออกจากตำบลเขาอิมเบชวน มุ่งตรงไปยังเขา
เนี่ยชวเปาะ ครนถึงเตยวโก ของกงกับพนองเหล่านนอกตอรบเป็นอนต
ไต่จงก็เลากความซ่งไปตามกงชนสนและชก ชวนพนองเหล่านนมาสามภกต
ให้ฟัง เตยวโก ของกงสงให้จดบัญชีความชอบของไต่จงไว้แล้วจัดโต๊ะ
และสุรามาดेขงพร้อมกัน เสรจการเดยงโต๊ะแล้วเตยวโกส่งคนไซ้จัดทให้
ปวยชวน เม็งคกง เอียหลิมและไพล์พลอยู่ตามสบาย

ฝ่ายพวกกงเวลาวนนวนนงพูดอยู่กับเอียหยงบุตรเขยและเจยสวจึง -
ถามว่าบูและบิดาเจ้าคาชายสังโต เจยสวว่าเต็มฆ่าสุกรชายมาภายหลัง

จึงได้เที่ยวชอมาและแพะไปขายหัวเมืองต่าง ๆ พวกกงวาแตกอนเราก
 ฆ่าสกรขายเหมอนกัน บदनแกชราแล้วจะทำต่อไปไม่ได้ เอียหยงบุตรเขย
 กทวารการไม้มผู้ ไดคาขาย เครื่องใช้สิ่งของกมอยู่พรอมเจ้าจะทำไดหรือ
 ไม่ เจียสวว่าการสงนขาพเจ้าเข้าใจจะทำจะสนองคนท่านสืบไป พวก
 ใต้พังกยนต์จึงจัดท โรงและสิ่งของเครื่องใช้สอยกบลูกจางสทาคนแล้ว --
 ถึงวณตก็ออกโรงขายหมู เงินทองและบุญชามากน้อยเท่าไรก็มอบให้ เจียสว
 ดแลชอขายอยู่ที่โรงได้ประมาณสองเดือนเศษ เวลาวันนสนกรหมดไม้มจะ
 จะฆ่า เจียสวไปเที่ยวชอยังไม่กลับมา พวกกงจึงปรึกษากับนางพวคาหน
 ว่า ตามเกาของเจ้าทตายนนครบสองบจะต้องทำการกงเต็กให้ เราจัดส่ง
 ของไวเวลาพรุ่งนี้จะไดนมณฑลวงจันมาสดกกงเต็ก ปรึกษากันแล้วกส่ง
 ให้เก็บส่งของบตหน้าถงและประตคาขายเสียจัดแจงการอยู่

ฝ่ายเจียสวไปเที่ยวชอสกรได้แล้วก็กลับมา เปิดประตูเข้าไปดู ไม
 เห็นมเครื่องใช้ทงปวงกเสียใจ จึงคิดว่าตัวเราทำการ โดยสุจริตมิได้คิด
 เบียดบัง เอียหยงก็ไม่เข้าใจใ้ในการชอขายไปทำแต่ราชการฝ่ายเดียว
 บदनใหญ่เก็บส่งของบตประตหน้าถงเสียเห็นจะมีผู้ โดยพละโกเราดอกกระมัง
 จะต้องให้เขาพตออกมาทำไม เรามอบส่งของให้กลับไปบ้านเมืองเสีย
 ตกว่า จึงคิดบญชทชอขายเกยวของตคคางกนอยู่กับชาวบานนนเสร็จแล้ว
 ออกจากห้องมาหาพวกง ขณะนพวกงกำลังจัดส่งของอยู่ พอเห็นเจียสว
 มาหากยนต์ เรยกโหนงทแล้วถามว่า เจ้าไปชอสกรเห็นตเห็นอย จึงหยุด--
 พกให้สบายก่อนจะรบรอนมาหาบตาทำไม เจียสวว่าบตาชบเลี้ยงให้
 ชาวเจ้าชอขายพระคุณเป็นทขย มิได้คิดบตบังแต่ประการใด ถ้าขาพเจ้าคิด
 หาประโยชน์ใส่ตัวแล้ว ขอให้เป็นอนตรายต่าง ๆ ผู้ชงเกยวของกมแจ้งอยู่

ในบุญชนทงสน ขอมอบบุญและสิ่งของให้ท่านจัดแจงต่อไป ข้าพเจ้าจาก
 บ้านเรือนมาชานานจะลาไปเยี่ยมบ้านสักครั่งหนง ถ้าเอ๋ยหยงกลับมาเยน
 ข้าพเจ้าจะขอลาไปในเวลาพร่งน พวกกงได้ฟังกหวเราะพดว่า บิดารักใจ
 เจาอยุ เห็นว่าบดประต โรงเก็บสงของเสยกสาคัญว่าจะไม่ขอขาย ขอนนเจา
 อย่าสงสยเลย มาทว่าไมมทขอขายกตองอุปถมภกนไปกวาสนชวต บิดาจะ
 เล่าให้ฟัง ดวยสามของนางพวคาหนดคนกอนนตงแตตายมาจนวนนครบ
 กำหนดสองบ่จะทำการกงเตกให้ จึงได้เก็บสงของยงไม่ขอขาย ตำเรจการ
 แลวกจะทำต่อไป เจยสวได้ฟังกเห็นจรงดวยจัดแจงสงของทาชนเบนนอน-
 มาก พดว่าข้าพเจาทองอยู่ไปกอน คอยให้ว่างไมมีธุระจรงจะลาไป พวกกง
 ได้ฟังกดีใจจัดสงของกับสวามาให้เจยสวแลว พวกกงให้คนใช้ไปนิมนต์
 หลวงจณปวยยไฮบตรเลยง ณ วัดไปอินชว เวลาพร่งนจะทำกงเตกทบาน
 คนใช้ก็ไปตามคำสั่ง.

ฝ่ายเอ๋ยหยงครนเวลาเยนกลับมาบ้านเห็นพอดากบภรรยาจัดการ-
 กมได้เอาใจใส่ ครนรุ่งเขาเห็นเจยสวมาชวยงานอยุ เอ๋ยหยงว่าพดตธุระ
 เจาจรงชวยดูแลการงานทงปวงแทนดวยเถด สงแลวกออกจากบ้านไป

ฝ่ายหลวงจณปวยยไฮเป็นใหญ่อยู่ในวัดไปอินช ครนรุ่งชนเขาก
 ใช้คษยหาบเครื่องจะทำกงเตกมาทบานพวกกงกอน แลวหลวงจณปวยยไฮ
 จัดหาผลไมให้คษยหาบไปครนถงบ้านพวกกง เจยสวเห็นจรงเชญหลวงจณ
 เข้าไปชางใน แลวบอกให้พวกกงออกมาพดจกน หลวงจณปวยยไฮว่านาน
 แลวไม่เห็นท่านไปทวดเลย ข้าพเจาแจ้งว่าจะทำบุญให้ชะชมุตายจึงหา
 ผลไมมาชวย พวกกงว่าควาจนมธุระตงโรงขอขายอยุจรงไม่ได้ไป พดแลวก
 สงให้เจยสวเก็บผลไมไวยกนารามาให้หลวงจณ

ขณะนั้นนางพัวคาหนเดินออกมาถามว่า ผู้ใดเอาสิ่งของมาให้
 เจยตวบอกว่าหลวงจีนเอามา นางพัวคาหนได้ฟังก็หวเราะพูดว่า หลวงจีน
 รูปนคอปของเราเอง ขอปวยยไฮใจขอสตัยต เต็มเป็นบุตรพวกแซ่ปวย
 ตงโรงชายใหม่ต่าง ๆ ครูของหลวงจีนปวยยไฮนั้นเป็นศิษย์ของบิดาเรา
 หลวงจีนปวยยไฮจึงเอาบิดาพเป็นบิดาเลี้ยงแก่กว่าพลองบี เสียงสวดกตงเตก
 ตนก ถ้าไม่เชอกคอยฟังตเกิด พวกกงเห็นบุตรสาวออกมากเข้าไปจัดการ
 ข้างใน หลวงจีนปวยยไฮได้เห็นนางพัวคาหนกยนตดวยนกรกมาชานาน ก็
 ลกขนยันทาทจะตอกรบ เจยตวเห็นตงนหมกสงสยเตนเข้าไปข้างในแอบดู
 อยู่ นางพัวคาหนเห็นหลวงจีนทาทจะหวเราะพูดว่า พหลวงจีนเอาสิ่ง
 ของมาชวยตงน ไม่ถูกธรรมเนียม ขอมา ให้เปลืองเงินทองไม่ควรเลย
 หลวงจีนปวยยไฮตอบว่าทำไมกับสิ่งของจะเป็นเงินทองสักเท่าไร พอจะ
 หาได้ แต่กรนพปลกสร้างหอพระชนหลงหนง คิตจะมาเชยน่องไปทำบุญ
 เทยชมเล่นกลวสามใหม่จะโกรอดอกกระม้ง นางพัวคาหนเงยหน้าขมค
 สบตาหลวงจีนกมใจรักใคร่ จึงตอบว่าการงานสิ่งใดสตุเตนเองตอกจะมาว่า
 กลวนกก็ไม่ได้ เตมเมอมารตตายข้าพเจ้าได้บนไว้ว่าจะทำกตงเตกให้
 คิตจะไปแกในเร็ว ๆ น หลวงจีนปวยยไฮว่าการบนบานใจสำคัญนัถ อย่า
 ได้นอนใจจงจัดแจงแกเสย ของที่จะทำกตงเตกนพจะจัดให้ ถานองไปวันใด
 ก็ไคทาเมอนนางพัวคาหนได้ฟังกยนตยกนาชามาสงให้หลวงจีน หลวง
 จีนปวยยไฮรบถวยนาชชวาเลองต นางพัวคาหนกมความรักใคร่นงชาย—
 หางตากนอย เจยตวแอบตเห็นทวงทขอปลกจงคิตวาพสะโกเวานเป็นคนไม่
 ต แลวเตนออกมาชางนอก หลวงจีนปวยยไฮเห็นกตทใจวางถวยนาชวาพค

ว่า เชิญท่านนั่งสนทนากันเถิด นางพวคาคำนึงพูดกันว่า น้องคน-
 สิบานเป็นน้องของสามชายเจ้า หลวงจันปวยยไฮจึงถามเจียสว่า ท่าน
 เป็นชาวเมืองไหนแซ่ไร ชื่อใด เจียสว่าชายเจ้าแซ่เจียชอฮว แต่ชาวบ้าน
 มักเรียกขานขมุขชาหลงอยตำบลบ้าน กเหลงแขวง เมืองเกยนคงแต่เป็นคน
 ไร่เขาไม่รู้จักอันใดท่านอย่าถือเลย หลวงจันปวยยไฮว่าเราไม่ถือดอก
 เชิญจัดการไว้ให้พร้อม เราจะไปนิมนต์หลวงจันมาสดกกตัก พดแล้ว
 หลวงจันปวยยไฮก็ออกจากบ้านไป นางพวคาคำนึงร้องส่งว่า หลวงจันไป
 แล้วจงกลับมาโดยเร็ว หลวงจันปวยยไฮเห็นเจียสนั่งอยู่ไม่ได้อบประ-
 การใคร่ไปวัด ไปอนธิ ครนถกให้ศษยจตอบเทียบไว้คอยท่าพร้อมเสร็จ
 หลวงจันปวยยไฮก็นมิตหลวงจันลกดมาขงบ้านพวงกับเจียสของรับ
 นิมนต์หลวงจันเข้าไปข้างในยกน้าชามาให้ แล้วหลวงจันเหล่านนกดตพณ-
 พาทยจนจตอบเทียบสดกกตักวาอดองอะชิตตายให้ไปสดรรคเป็นสขเกิด -
 นางพวคาคำนึงเดินออกมาจตอบเทียบบักทกระถาง แล้วคกเขาลงค่านับ
 สวมทตายหลวงจันปวยยไฮเดินเคียงเข้าใกล้พูดว่า จะสดมนต์ให้ออง-
 อะชไปชนสดรรคโดยเร็ว นางพวคาคำนึงได้ฟังดังนนักหวเราะย่นชาเลองเล่น
 ตากัน ตามบรรดาหลวงจันทสดกกตักอย่นนนักเข้าใจในท แต่ทำเป็นไม่รู้
 ไม่เห็นเลย ครนสดกกตักจบลง พวงก็ออกมานิมนต์หลวงจันเหล่านนไป
 ฉนส่งของแต่เจียสย่นตอย เห็นนางพวคาคำนึงกับหลวงจันปวยยไฮท่าทวงท
 กรยามิตประหลาดกมความสงสัย บอกพวงวาปวตทองแล้วกเขาไปอน
 ข้างในแล้วแอบมองตามช่องฝา หลวงจันเหล่านนส่งของแล้วกสดกก-
 ตักก็ไม่มีผู้ใดปฏิบัติหลวงจัน นางพวคาคำนึงคิดว่าเจียสบวยจรง ก็
 ออกมาปฏิบัติขางประตูแล้วแต่หลวงจันปวยยไฮ ๆ เห็นพวงนั่งอยทนน

ด้วยกเกรงใจ ไม่อาจจะเข้าไปใกล้ถึงความรักมากนัก เมื่อแต่นางพว-
 คาคาหนอยู่จนตึกประมาณสามยาม พวกกังเป็นคนแก่นางนาก็ไม่สบายใจเข้า
 ไปนอน นางพวคาคาหนเห็นบิดาไปแล้วก็ใจจึงเรียกหลวงจีนปวยยไฮ้ว่า
 เชิญมาพุดจาเล่นให้หลวงจีนเหล่านั้นสวดไปเถิด หลวงจีนปวยยไฮ้ก็ใจ
 เห็นไม่มีผู้ใดก่เตนเข้าไปใกล้ นางพวคาคาหนจับมือกระซอกแล้วพุดว่า ภาพ
 หลวงจีนไปแล้วร้องชนเขาจึงมาเอาเงินค่าสวดกงเตก บอกกับบิดาว่าของ
 จะไปแก้บนทวด หลวงจีนปวยยไฮ้ตอบว่าเราจะบอกแก้บิดาให้ได้ แต่พุด
 ภิรยาเจยสวจะตรวยตอกกระมังนางพวคาคาหนก็สนครษะว่าไม่เป็นไร เจยสว
 ไฮ้พนของรวมบิดามารดาภิรยาเจยสวเมอไวพอยาวตกลเคย หลวงจีนปวยยไฮ้
 ภิรยาเจยสวจะตรวยตอกกระมังนางพวคาคาหนใจ นางพวคาคาหนแก่งทำเป็นตะบตมอ
 แล้วทวเวาระบตมดลงเสย หลวงจีนปวยยไฮ้ก็เตนออกมาสวดกงเตก เจยสว
 แอบตเห็นประจักษทุกตงกแก่งนอนนงอยู่.

ขณะนั้นจวนจะสว่าง พอสวดกงเตกจบลงเผากระดาษเงิน—ทอง
 เส็จแล้ว หลวงจีนปวยยไฮ้กับหลวงจีนเหล่านั้นก็กลับไปวัด เจยสวมี
 ความโกรธยิ่งนัก จึงคิดว่าเฮยหยงพเวาสารพตตทุกตงมาเอาหญิงเขนน
 เป็นภรรยาไม่ควรเลย ไม่รู้ที่จะจำประการใดก่ลคออกจากห้องไปนอนยัง
 ไร่ชายของ ครนรุ่งชนเฮยหยง กลับมาบ้านเจยสวก็บอกเล่าตงใจ
 เฮยหยงรับประทานอาหารแล้วก็ไปรับราชการ.

ฝ่ายหลวงจีนปวยยไฮ้เวลารุ่งเช้าก็แต่งตัวออกจากวัดมายังบ้าน —
 พวกกัง นางพวคาคาหนเห็นจึงตอกรับเชิญเขาไปข้างในถามว่า หลวงจีนพ
 จะมาเอาเงินค่าสวดกงเตกหรือ หลวงจีนปวยยไฮ้ตอบว่าเงินค่าสวดกงเตกน
 ไม่เป็นไร การที่จะแก้บนก่จตไวพรอมจะได้ทำเสยทเคยวจงมาบอกให้รู้

นางพวคานไดฟังกยนต์เขาไปบอกบิดาออกมา พวกงพดกับหลวงจันว่า เวลาคนเหนื่อยนักทนงไม่ได้จึงเข้าไปนอน เจยสวกปวตทองไม่มีผู้ใด ปฏิบัติดูแลยาได้ถอยเลย หลวงจันป่วยใช้ความใช้คนอื่นทไหนดมาข้าพเจ้า ไม่ถอดอก นางพวคานจึงพดกับบิดาว่า เดิมเมอมารดาตายข้าพเจ้าได้ บนใจแล้วเล่าให้พหลวงจันฟังว่าจะทำบุญทวด สิ่งของที่จะแกับหลวงจัน จัดหาไว้ให้พร้อม เวลาพรงนบตากับข้าพเจ้าไปแกับนเสยด้วยกันจะได้ไม่ เป็นห่วงสืบไป พวกงว่าเจ้าบนบานใจกตองไปแกับเสยเอาเงินทองไปบ้าง ด้วยพวกงไม่รเท่าทันนางพวคานกส่งให้เอาเงินค่าสวดกกเตกมาให้ หลวงจันป่วยใช้ ๆ รมเงินแล้วกลากลับไป พอเวลาเย็นเสยหยงกลับมา บ้าน พวกงบอกว่า ภรรยาเจ้าบนใจเมอมารดาตายเวลาพรงนบตากับ ภรรยาเจ้าจะไปแกับนทวด ไปอินช เหยหยงได้ฟังจึงพดแก่นางพวคานว่า การเทานกตองกอนบิดาเจ้าจะบอกกับเราเองไม่ได้หรือ นางพวคานว่า กลัวจะโกธจริงไม่อาจบอกเอง พดแล้วกไปนอน ครนรุงขนเขาเหยหยง เขาไปรับราชการ เจยสวกจตแงการชอชาย.

ฝ่ายนางพวคานจตแงแต่งตัวไว้เรียบรอยหาอุปเทยนพร้อมแล้ว พวกงรองเรียกพวคานมาเตรียมไว้ บอกเจยสวกว่าเจ้าจงชยชอชาย ระวงบานเรือนด้วย บิดาจะไปแกับนกับพสะโกเจ้าสกกฐนง เจยสวกได้ฟัง กหวเราะพดว่าทบานเรือนนข้าพเจ้าจะรักษาเอง แต่บิดาจงระวงพสะโก— ใจให้แกับนเสยแล้วจงรมาโดยเร็ว พวกงกพานางพวคานขนเกยว ให้ลูกจ้างหามออกจากบ้านตรงไปวัด ไปอินช.

ฝ่ายหลวงจันป่วยใช้ เอาเงินออกแจกจ่ายให้หลวงจันเหล่านน ทวคนแล้วกมาคชยชยทประตุวด เห็นพวกงกับนางพวคานมากยนต์

ยิงนก ออกต้อนรับเชิญไปท้อไตรในน้ำ พวงกับนางพวคาหน เห็น-
 หลวงจันปวยยไฮ้จัดการทำบุญไว้พร้อมกยนต์ หลวงจันปวยยไฮ้จัดอุป-
 เทียนให้หลวงจันทงปวงสวดมนตชน พวงกับนางพวคาหนคกเขาลง
 คำนับพระพุทธรูปและเผากระดาษเงินกระดาษทองแก่นเดรัจฉานหลวงจัน
 เหล่านนสวดมนตจบกไปกินอาหาร หลวงจันปวยยไฮ้ว่า เชิญท่านไป
 ไหว้พระเทยวรมสงของต่าง ๆ เล่นให้สบาย พวงกับนางพวคาหนก็-
 ไปยังหอพระข้างใน เห็นจัดไว้ตงาม ฉากทแขวนไว้มรูปสวดต่าง ๆ
 หลวงจันปวยยไฮ้ให้ศิษย์ยกน้ำขามาเสยง นางพวคาหนเห็นเครื่องใช้สอย
 และถวยนาราทาถวยเงินทองทงสนกปลมใจ พวงกับนาราสนทนากนอย
 คุ้หนึ่ง จึงพูดว่า ชอบใจหลวงจันนทหน้าชวยจัดการจนเสร็จ บิดาจะ
 ลากลับไป หลวงจันปวยยไฮ้จึงว่า เชิญบิดากับน้องกนโตะเสพสราเสย
 กอน แล้วส่งให้ศิษย์ยกโตะและสรามาทให้พวงกับนางพวคาหน พวงกับ
 ไม้ใคร่จะกน หลวงจันปวยยไฮ้คตจะให้พวงเสพสรามามาแล้วจะเกลย
 กล่อมนางพวคาหนไปร่วมหลับนอน กอนวอนพวงจจ บิดาไม่ได้มาขำ
 นานแล้ว บตรโตะขาวเหนยวทาสราไว้ กลนฉนเฉยว แต่เสพทาสมน-
 เมวไม้ บิดากับน้องลองคตสกถวยทงเถด พวงกับโตะหลวงจันบตร-
 เสยงออนวอนขตไม้โตกเสพสราถวยทง พวงจะไปเรียกพวกทวมเกยว
 มาเสพสราถวย หลวงจันปวยยไฮ้ว่า บิดาอย่างนวายเสย กส่งให้ศิษย์ไป
 เสยงพวกทวมเกยวอยชางนอก หลวงจันปวยยไฮ้ออนวอนให้พวงเสพ-
 สราอก พวงเสยออนวอนไม้โตกเสพเขาไปอก สรานฉนเฉยวนกกาเวบ
 ชนพวงกับเนคนเกกาลงนอย กมนเมวกลับอยุกกับโตะ หลวงจันปวยยไฮ้
 ให้ศิษย์ทวมพวงกับเขาไปนอนในหอง แล้วพูดจาเตะโถมเกลยกล่อม -

ให้นางพวคาคหุนเสพร่าจะได้เป็นทนต์ นางพวคาคหุนว่า เสพร่าพอ
แล้วอย่าว่านายเลยหลวงจีนป่วยยไฮว่า ถ้าไม่เสพร่าก็เชิญไปชมเซว -
แก้วพระข้างในด้วยกัน นางพวคาคหุนว่า น้องเกิดมายังไม่เห็นอยากจะดู
สักหน่อยจะงดงามประการใด หลวงจีนป่วยยไฮได้ฟังก็ใจ พอนาง
พวคาคหุนขึ้นไปบนเหลาดง เห็นเด็กสาวใช้ตามมาด้วยจึงพูดว่า จะดูเซว
แก้วพระกตองมาคนเดียวจริงจะได้ นางพวคาคหุนบอกกับเด็กสาวใช้ว่า เจ้า
จงลงไปดูมีดาเวาสว่างมาแล้วหรือยัง เด็กสาวใช้ได้ฟังก็ลงมาจากเหลา
หลวงจีนป่วยยไฮพานางพวคาคหุนเข้าไปในห้อง บัดประตูลูกกลอนเสีย
นางพวคาคหุนเห็นตงนกกหวเราะว่า บัดประตุน้องไวทำไม หลวงจีน -
ป่วยยไฮว่า พรกใครมาถึงตองบแล้ว งามนเป็นขญนัทหนา ตลใจให้
น้องมาจนตงทน ก็พูดจาแทะโลมอ่อนวอนว่า ถานองไม่สงเคราะห์ก
คงตาย แล้วอุมนางพวคาคหุนขนบนเตยร่วมรสได้เสียกันในเวลาสั้น ต่าง
คนกมใจยนต์ หลวงจีนป่วยยไฮจึงพูดว่า ตงแต่ไปทำไมจะได้พบปะกัน
อีก พมตายเสียเปล่าหรือ นางพวคาคหุนว่า น้องมอบายอยู่อย่างหนง พ
อย่าวตกจะบอกให้รู้ ตามของน้องนนเตอนหนงได้กลบมานอนบ้านสก -
ยสบวน แม้นไม่กลบมานองจะให้เด็กสาวใช้ยกโต๊ะเครื่องบูชาไปตงไวท
หลังบ้าน ขางตงนตอกไม่เป็นด่าคญ ถาเวลาเย็นเห็นเครื่องบูชาตงอยู่แล้ว
จงเข้าไปเถิด หาเป็นไรไม่ จะให้เด็กคอรบอยู่ทประต แต่วตกอยู่ตงหนง
ถานอนหลับไป กล้วจะไม่มมีผู้ ไคปลุก ถามผู้ ไคสกคนหนงมากอยตเกราะ
เมื่อใกล้สว่างจงจะเป็นทวางใจ.

หลวงจีนป่วยยไฮได้ฟังก็ใจ ว่าอุบายของน้องคนกหนายาวร้อน
ใจเลย พจะจตแจงหลวงจีนไปคอรระวง แล้วให้ทาคตามคานองตง นาง

พวกคานกยนต์ ว่าน้องจะอยู่ทำไมได้กลัวคนทั้งปวงจะสงสัยจะต้องลา
 ไปก่อนแต่การทูลงไว้อยาไต้ลมเลย พุดแล้วก็เปิดประตูห้องลงมาจาก—
 เหล่าสง ให้เด็กสาวใช้เข้าไปปลุกบิดา ในขณะที่น้องทั้งสองสร้างมาแล้ว
 ได้ฟังสาวใช้เรียกก็ตกใจตื่น ลุกออกจากห้องพานางพวกคานตรงมายัง
 หน้าวัด หลวงจันปวยยไ้ตามมาส่งจนถึงที่พัก พวกงกบนางพวกคานก็
 ลาหลวงจันจนเกลียวกลับไป หลวงจันปวยยไ้ย่นตจนลบตาแลงก็กลับมา
 ทอ้ย ตรกตรองจะหาคนตเกวาระและจะได้ระวงตสงของหนตหมาย ว่าลก
 ชนไ้ควา มีหลวงจันชอเถาตออยู่ในวัด ถึงเวลาเขามตเคยลกชนตเกวาระ
 เรียกสวตมนตอຍทุกวันเห็นจะได้การ คิดแล้วให้ศิษย์ไปเรียกหลวงจัน—
 เถาตอมา จตไ้และสรามาแดงตเป็นอนตแลงเอาเงินให้ หลวงจันเถาตอ
 กคานบรบเงินพุดวว่า ขาพเจ้าไมมีความชอบตงไ้ใด ท่านหามาแดงแลงยง
 ให้เงินทอง พระคณเป็นทยง หลวงจันปวยยไ้ฮว่า เราเห็นเจ้าสตยชอต
 สบไปภายหนาจะจตใหม่ทหากนบาง หลวงจันเถาตอไ้พงกคตสงสยวว่า
 หลวงจันปวยยไ้คยจะมีธระสาคญตงไ้ใดเป็นมคคย คิดแล้วจึงพุดวว่า ท่าน
 มีธระปรการไ้จงบอกให้ทราบ จะปฏิบัติตามคำทุกสง.

หลวงจันปวยยไ้ไ้พงกยนต์ ว่าเราจะบอกตามจริง เจ้าอยาไ้
 พุดกับไ้ไ้ใด ด้วยบตรสวของพวงงนนรกไ้รกับเรา พุดจันตหมายกนไ้ไ้
 ถึงเวลาเย็นเจ้าจงเตนไปทสวนคอกไมหลงบานพวงง ถาเห็นมทบุชตงอย
 แลว จงกลับมากบอกเรา ๆ จะไ้ไป แมนไ้กลจะสงว้าง เจ้าจงไปตเกวาระ
 ทนนไ้เราวจะไ้ตตชน ถาเจ้าสงเควาระไ้ไ้แลว เราจะตอบแทนคณให้
 ถึงใจ หลวงจันเถาตอว่า ท่านอยาไ้วคกเป็นธระซาพเจ้าเอง เวลาอนนจะ
 ไปตุท่าทาง เห็นมของสาคญจจะมากบอกแกทาน พุดแล้วคานบลาออก—

จากวัดไปบ้านพวงง ยืนอยู่ที่ประตูหลังบ้านสังเกตดู เด็กสาวใช้เห็นกรอง
 ตวาดว่า หลวงจันนมาแต่ไหน บิดบาบาคณะไรทางหลังบ้านเล่า นาง-
 พัวคาหนุไต้ย่นกออกมาต เห็นหลวงจันจถามว่า ท่านเป็นผู้สำหรับตเกราะ
 เวลาเขามตหรือ หลวงจันเถาตอว่า ใช้ตัวข้าพเจ้าเอง นางพัวคาหนุก็ให้
 เด็กสาวใช้ไปเอาเบยอแปะมาจะให้หลวงจัน หลวงจันเถาตอเห็นไม่มีผู้ใด
 ยุกบอกกับนางพัวคาหนุว่า ข้าพเจ้าเป็นคนสนิทของหลวงจันปวยยไฮ้ ๆ
 ให้มาคอยดู นางพัวคาหนุดีใจยิ่งนัก พอเด็กสาวใช้เอาเบยอแปะมาส่งให้
 หลวงจันเถาตอแลวกลาไป นางพัวคาหนุเข้าไปข้างใน เรียกเด็กสาวใช้
 ไปเล่าความ ชิงรักใคร่กับหลวงจันไท่พงทุกประการแล้วสงว่า ถ้าเวลาเย็น
 ตามเราไม่กลับมา เจ้าจกเครื่องบูชาไปตงทธานหลังเรือน จดอุป-
 เทยนชนตาเห็นหลวงจันผู้ พเข้ามาข้างในจงไล่กลอนเสย เด็กสาวใช้กรบ
 คาสงมาจต ไต่เครื่องบูชาไว่พร้อม

ฝ่ายเฮยหยงกลับมาบ้านจตเอาเดอหมอนไปนอนบ้านผู้ รักษาเมือง
 เวลาจนนมอระมาก นางพัวคาหนุเห็นสามไปแลวกยนต์ ให้สาวใช้ยก ไต่
 เครื่องบูชามาตงตามสัญญา.

ฝ่ายหลวงจันเถาตอยังไม่กลับไปวัดแต่เดินไปมากคอยดออยู่พอ - -
 เวลาใกล้จะค่ำ เห็นไต่เครื่องบูชาตงไว่ ก็กลับมาบอกกับหลวงจัน-
 ปวยยไฮ้ว่า ข้าพเจ้าไปพบนางพัวคาหนุพตจากนแล้ว บदनมเครื่องบูชา
 ออกมาตง เจริญทานรับไปเถิต หลวงจันปวยยไฮ้ก็ตงตงนงหมเป็นอย่างดี
 เอาหมวกไล่ออกจากวัด ตรงมาทางหลังบ้าน เห็นไต่เครื่องบูชาตงตาม
 นตกเบตประตูเข้าไป เด็กสาวใช้กับนางพัวคาหนุยืนคอยอยู่ เห็นเบตประตู
 เขามาไล่หมวกตวยกจำได้ เด็กสาวใช้ถามว่าผู้ ไต่ นางพัวคาหนุเบต

หมวกออกดู เห็นจึงพูดว่า ช่างเข้าใจแต่ตัวจริงหนอ แล้วจึงมอหลวงจีน
 เดินเข้าไปในห้อง เด็กสาวใช้ ก้มบดประตูไล่กลอน หลวงจีนปวยยไฮ้กับ
 นางพวคาคทนต์นอนรักใคร่กันสนิทสนม ครั้นจวนเวลาใกล้รุ่ง หลวงจีน
 ถោตอกมาตเถาะทประตูหลังบ้านร้องเรียกให้ชาวบ้านตนจะได้สดมนต์ —
 และหุงข้าวทำบุญ ชาวบ้านก็มโตะสงสยด้วย อย่างธรรมเนียมมาแต่เดิม
 หลวงจีนปวยยไฮ้กับนางพวคาคทนต์กำลังนอนหลับ ไต่ย่นเสียงเถาะตอกใจ
 ตนชนทงสอง หลวงจีนปวยยไฮ้สงว่า เวลาคาวนจะมออก นางพวคาคทนต์
 ว่า ถ้าเห็นเครื่องบูชาตงอยจคอยมา หลวงจีนปวยยไฮ้ก็ออกจากห้องมา
 เบ็ดประตูหลังบ้านตรงไปวัด เด็กสาวใช้ก็มโตะเครื่องบูชาเสย พอเวลา
 เย็นเห็นเฮยหยงไม่กลบมา ก็เอาเครื่องโตะบูชาออกตง หลวงจีนถោตอก
 ไปบอกหลวงจีนปวยยไฮ้มาททุกวันมิไตะขาด ประมาณเดือนเศษไม่เกรงกลัว
 ผู้ใด พวักงบิตาเล้าก็ไม่เอาใจใส่ พอได้เวลาก็เข้านอน นางพวคาคทนต์
 จึงมโตะใจกำเรบมากชนทกท,

ครั้นอยู่มาจวนหนึ่ง เจยสวณึ่งอยู่ในโรงชายของ ตรักตรองตง—
 เรื่องนางพวคาคทนต์กับหลวงจีนปวยยไฮ้ ชนมากชดเคองไม่สบายใจตั้งแต่นั้น
 นางพวคาคทนต์กับบิตาไปแกบนทวดแล้ว ก็ไม่เห็นหลวงจีนปวยยไฮ้ไปมา
 เห็นแต่หลวงจีนถោตอกเดินไปมาอยู่ เวลาเชวมตกไต่ย่นเสียงตเถาะร้อง—
 เรียกให้ผู้คนตน เมื่อเดิมทกไมคอยจะมา คราวนหลวงจีนถោตอมามไตะขาด
 คงจะมีเหตุการณเสกอย่างหนึ่ง เราคอยดยับคายเสยให้แนนอน แล้วจึง
 จะบอกเฮยหยง เวลาคาวนนั้นเจยสวณึ่งไม่หลับ ครั้นใกล้สว่างไต่ย่น—
 เสียงหลวงจีนถោตอมมาตเถาะเรียกผู้คนอยู่ข้างหลังบ้าน เจยสวณึ่งก็ไปดู—

ทางหลังโรง เห็นชายผู้หนึ่งใส่หมวกเบ็ดประต้ออกมาพาหลวงจีนเถาต่อ
 เดินไปด้วยกัน เจยสวเห็นตงนกกแจ้งว่า หลวงจีนป่วยยไฮ้เบนแน่ มีความ
 โกรธขงนักร จึงคิดว่าครนจะไล่ติดตามไปทำอันตรายก็กลัวจะเกิดความช
 วน จึงสูดใจนิ่งไว้ พอสว่างเจยสวเหาดกรออกไปตั้งจำหน่ายแล้ว ก็ไป
 เทยวเก็บเงินพบเอียหยงติดตามทาง เอียหยงถามว่าน้องไปไหนมา เจยสว
 บอกว่ามาเทยวเก็บเงินค่าสุกรแล้วจะไปหาพตวย เอียหยงพูดว่ามีอะไรไม่ได้
 กลับไปบ้านหลายวัน น้องมาเสพสุราพุดจากันเล่นเสียก่อนจึงค่อยกลับไป
 เอียหยงชวนเจยสวมายังโรงขายสุรา เจ้าของโรงจัดหาตั้งของและสุราให้
 เอียหยงกับเจยสวกินจนอิ่มด้วยกัน เอียหยงเห็นเจยสวหน้าตาไม่สบาย
 จึงถามว่าน้องมีอะไรสำคัญสงโตหรือจงบอกให้พรู เจยสวว่าบदनมเหตุเกิด
 ชนทบาน พตะโกนเห็นจะไม่จริง น้องเห็นแก่ตาหลายครั้งแล้วกยงนง
 ไวมได้บอกแก้พ เมื่อเวลาเขามตโตเห็นแน่นอนจึงมาตาม หมายถึงเล่าให้
 ฟงแต่พอยาโตโกรธชนเลย เอียหยงตอบว่า พหาโกรธไม่คอผู้โตกับอก
 ใหญ่เกิด เจยสวว่าเมอวนทำกตงนนไปนิมนต์หลวงจีนป่วยยไฮ้มาสวด
 มนต์ พตะโกไปพตจวไซ้หตากนอยชานาน ก็เล่าแต่ตนจนปลายทุกประการ
 แล้วว่าชาติหญิงไม่คจะเลียงตไปทำไม เอียหยงได้ฟังก็โกรธว่าควรแล้ว
 หรือมาทำตงนคจะโตเห็นกน เจยสวจงพตจวพอยาเพงวนวาย จงอดใจ
 นิ่งไว้ก่อน กลับไปบ้านบอกกับภรรยาของพวา เวลาอนนมอระมากจะไป
 นอนคางแล้วกออกมาคอยจนเวลาตคพจงไปร้องเรียกให้เบ็ดประตูลวงจีน
 ปวยยไฮ้คจะหนีออกทางประตูหลังบ้านน้องจะจับตัวไว้ เอาตัวมาได้ถาม
 กคงโตความจริง เอียหยงรบคาเจยสวแล้วกน โตเสพสุราตด้วยกัน.

ฝ่ายผู้รักษาเมืองก็จวไปผูกหัดฝีมืออยู่ในสวนดอกไม้ ไม่เห็นเอ๋ย-
 หยงมากไห้คนใช้ไปตาม เห็นเอ๋ยหยงนั่งเสพสุรา พุดจาอยู่ในโรงคนใช้ก็
 แจงความว่าผู้รักษาเมืองให้มาเชิญท่านไป เอ๋ยหยงบอกกับเจียสวฉานอง
 จงกลับไปบ้านก่อนเถิด เอ๋ยหยงเอาเงินให้ค่าสุราแล้วก็ออกจากโรงมา
 กับคนใช้เข้าไปค้ำบ ผู้รักษาเมืองเห็นเอ๋ยหยงมากไห้สอนเพลงฮาวอ
 เอ๋ยหยงฉวยได้ฮาวอกร้าเป็นเพลงไห้ ผู้รักษาเมืองจำได้แล้วก็นัดเอาสุรา
 ไ้เอ๋ยหยง บรรดาขุนนางทศอยุนนเห็นฝีมือเอ๋ยหยงเข้มแข็งก็มีความรัก
 ใคร่เชิญให้เอ๋ยหยงเสพสุราอีก เอ๋ยหยงเสพสุราจนเมาแล้วก็กลับไปบ้าน
 นางพวคาคูเห็นตามมนเมามากเรียกสาวใช้มาช่วยพยุงเอ๋ยหยงเขาไปข้างใน
 ขณะนั้นเอ๋ยหยงมนเมามากก็ตานั้นนางพวคาคูว่าหากความชวคงจะตายใน—
 เองมอกจได้ บันดาจนเคลมหลับไป นางพวคาคูได้ฟังตงนนักตกใจไม่
 ไ้ตอบประการใดนั่งฟังอยู่ครู่หนึ่งจึงเขาไปนอน พอใกล้สว่างเอ๋ยหยง
 สว่างเมาตนชนยงไ้เสออยู่ ก็ถามนางพวคาคูว่า เมื่อเรานอนไม่ได้ตลอด
 เสอออกหรือ นางพวคาคูตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านเมาจิงไม่ตลอดเสอให้
 กลัวจะเกิดโรคภัยชน เอ๋ยหยงว่า ข้าพเจ้าเสพสุราเมาไ้วากกล่าวเจ้า
 ประการไ้บ้าง นางพวคาคูว่าทุกครั้งที่เสพสุราเมาหลับนอนดิ คราว
 นอนวายนัก ข้าพเจ้ากับสาวใช้ไปพยุงเขามาอนยงบนดาออกอองอยู่เอ๋ยหยง
 หวเราะแล้วพุดว่า สองสามเวลาไม่ว่างเปล่าเลย หากไ้เสพสุราพุดจากับ
 เจียสวไม่ เวลาเจ้าจิงตสังของไว้ เราจะเสพสุราพุดจาเล่นกับเจียสวให้
 สบาย นางพวคาคูก็นงเสยหา ไ้ตอบไม่แก่งทาร์องไห้ถอนใจใหญ่
 เอ๋ยหยงถามว่า เวลาคนนเรากไม่ได้วากกล่าวสังไ้เหตุไฉนจิง ร้องไห้หนัก
 หนา แต่เอ๋ยหยงถามถึงสามครั้งนางพวคาคูก็นงเสย เอ๋ยหยงว่าหรือผู้ไ้

ชมเหงอย่างไกรจงบอกไทร นางพิวคาทนนทำมารยารองให้แลดูพตว่า เดิม
 ชาพเจ้าไดผวชนนางผมอเซมแซงจะไมมผู้โตชมเหง บตนมเหตชนครนจะ
 บอกไทรกกดวจะไมช่วยจิงไทรองให้เพราะความเจ็บใจ เอยหยงว่าถาก
 ชมเหงจรงแลวอชวว่าเตเจ้าเบนภรรยาเดย ถงผูนกตองชวยอปถมกเจ้า
 จงบอกเถด นางพิวคาทนนเห็นได้ชองกแกล้งได้ความว่า ชาพเจ้าไปชำระ
 ศัระในโรง เจยสวเซามอดบตทตวถามว่า มครรภทรอ ครนจะรองอชอง
 กกดวตาย คอยให้ทวนกลบมาจจะบอก ถ้าไมเชอจงไปถามเจยสวตเอง
 เถด เอยหยงได้พงตงนบก โกรยงนค พตว่าคนทกวงนรจกเตทหน้าหาร
 จักใจไม เจยสวทำความชวไวจิงได้ไปบอกกับเว ว่าหลวงจันปวยยไฮก
 คชตวเจยสวทำเอง ได้ความเฮา หลวงจันเปล่า ๆ ปรารตนาจะแกเกยว
 เจยสวกับเวากไมได้รวมบตตามารตาเดยวกัน ถาทาตงนได้ไปเตยให้พน
 บาน พอสวางตเอยหยงกไปบอกกับพวงงพตว่า สกรทชวเหลือเฮาได้
 เกลลอเวตงเตนไปชยาได้ชอชวยเดย สงให้ลกจางรอรานและเกบสงชอง
 ทงปวงเดย เอยหยงจิงคตว่า ถาจะชยบ้านเจยสวพพหนากนคชวย จาจะ
 ไปเทยวเตยชยาให้เจยสวพบปะ คตแลวก็ออกจกบ้านไป

ฝ่ายเจยสวครนรุ่งชนชากเบตประตโรงออกมา ไมเห็นมสกรและ
 ชองทงปวง ทวเวาะว่าเวลาวานนเวาพตกับเอยหยงกาลงเมาเห็นจะลมคาท
 ว่าเตย ภรรยาเอยหยงคงจะแกล้งได้ความยยงไมให้ชอชวยเราจตชองคต
 อานให้เอยหยงเห็นความจรงจิงได้เตในชณะนเราจะไปหาท -- สำนักชาคัย
 เตยก่อน เจยสวก็เข้าไปในทงเกบสงชองทอมาเอาบุญชมาอมให้พวงง
 ความตนมเอยหยงให้เกบสงชองเตยชาพเจ้าจะชอลาไปก่อนพวงง ได้พงกไม

รัฐจะคิดประการใดต้องตามใจให้เจยสูไป เจยสูคำนับตามมาเอาท่อผ้าส่ง
 ของออกจากบ้านไปหาโรงเตยมที่อยู่ใกล้เคียงแถวถนนอาศัยสองสามวัน จึง
 คิดว่าเอะหยงกับเวากีสานเป็นพี่น้องกันถ้าไม่คิดอ่านให้ความร้ายนแต่ก-
 หักเสีย ชีวิตเอะหยงก็คงตายเพราะเชลยอภัยคาหญิงร้ายแบบนี้ จำจะต้อง
 แก้ไขให้เอะหยงจึงจะเห็นใจเรา

ครนรุ่งเช้าเจยสูเหยวอดบดทหน้าบ้านพวงง เห็นคนใช้มาชนเอา
 ทนอนของเอะหยงไป ก็แจ้งว่าเอะหยงติดราชการไม่ได้กลับมา

ฝ่ายนางพวคาคหนครนเอะหยงไม่ได้กลับมาอนบ้านมีความย่นด-
 ยิ่งนัก พอเวลาจวนคากโศกสวไซยกโต๊ะเครื่องบูชาไปตั้งตามเคยหลวงจีน
 เกาตอเห็นก็ไปบอกหลวงจีนปวยยไฮมา นางพวคาคหนครนรบหลวงจีน
 ปวยยไฮเข้าไปนอน

ขณะนั้นตกประมาณสามยามเศษ เจยสูเอากรบสำหรับถือ-
 เห็นบชอนไว้ เบ็ดประตูออกไปแอบอัยทประตูห้องหลังบ นพวงงครทง
 เห็นหลวงจีนเกาตอเดินมายนอัยทปากตลอก เจยสูก็ตรงเข้าจับมอหลวง
 จีนเกาตอ เอากรบพาดศรชะไวแลงพดว่า อัยวรองอฮองไป หลวงจีน
 ปวยยไฮไซไซให้มาทำไมจึงบอกไปตามจริง หลวงจีนเกาตอเห็นตงนนักตกใจ
 จึงพุดว่าท่านอย่าฆ่าพนเลย ข้าพเจาจะบอกโดยจริงทุกอย่าง บุตรสาว
 พวงงนนรกใครกับหลวงจีนปวยยไฮมาหากนมได้ขาด หลวงจีนปวยยไฮ
 ไซไซพาเจามาอัยตุ ถ้าเห็นโต๊ะเครื่องบูชาออกตงกให้ข้าพเจาไปบอก ถ้า
 เวลาใกล้จะสว่างตงโหดเกราะทประตูหลังบ้านตามคาสัญญา เจยสูจึง
 ถามว่า บุคณหลวงจีนปวยยไฮอัยทไหนหลวงจีนเกาตอบอกวอนอนอัยกับ
 บุตรสาวพวงง ข้าพเจาตเกราะชนหลวงจีนปวยยไฮจึงจะออกมา เจยสู

ว่าเสอทางเก่งและเกราะยมให้เวาเถิด หลวงจันเภาตอกลวักถอดให้ เจยสว
กเภากระบพพ หลวงจันเภาตอกอชาดตาย แลวถอดเสอทางเก่งนมนมาใส่
ถอเกราะเคนตรงมาทประตหลงบานตเกราะชน

ฝ่ายหลวงจันปวยยไฮ้กับนางพวคาหุนนอนอยู่ด้วยกัน ไดยนเสยง
เกราะกตกใจลกชนใส่เสอออกจากห้องมา สาวไซ้เดินหน้า เบ็ดประตุให้
หลวงจันปวยยไฮ้ไปแลวกับตประตกลบเข้ามานอน หลวงจันปวยยไฮ้ออก
จากประตเห็นเจยสว สำคญว หลวงจันเภาตอกโกรวจงว่า ตเกราะอะไร
เขนนตเตทหนงสองทกแลวกัน เจยสวมิได้โตตอบประการใด เดินตาม
หลังหลวงจันปวยยไฮ้ไปจนออกปากตรอกถึงถนนใหญ่ กผลกหลวงจัน
ปวยยไฮ้ลมลงแลวจับตัวไวพูดว่า ร้องไห้อองไปเวาจะชวเสย จงถอด
เภาเสอมาแต่โดยค หลวงจันปวยยไฮ้ตกใจกลัวเห็นเจยสวไม่อาจถอด
เสอสงให้ เจยสวชกกระบออก พนทางหลวงจันปวยยไฮ้ตาย แลวเภา
กระบวางไวโถดตวหลวงจันเภาตอกตายลาภ เภาคพหลวงจันปวยยไฮ้ไปอยู่
เคยงกน เจยสวเภาเสอหลวงจันทงสองใส่ห่อผาตรงมายัง โรงเตยม

ฝ่ายเฮงกงผู้เฒ่าเคยทาชนมชวยเวลาชามต ตนชนทาชนมแตดก
พอเสรงแลวจจนสว่าง เฮงกงหาบชนมเดินไปสะดคคพลมลงเฮงกงจง
พูดว่า หลวงจันทไทนเสพสุรามนเมานอนกลงอยู่ตามถนน แลวเภามิอไป
คล่าตอกโลหตกตกใจ ร้องชนว หลวงจันมาตายอยทนสองรูป ชาวบ้าน
แถวถนนได้พงกชวนกันออกมาดู เห็นมบาดแผลรอยพนทางเป็นหลายแห่ง
ขณะนนพอรงสว่างชาวบ้านเภาควเฮงกงผู้เฒ่าไปหาผู้รักษามเือง

ฝ่ายผู้รักษามเืองจจว ุครนเวลาเภาคออกวารราชการ ชาวบ้าน
มาแจ้งความว่า เมอเวลาชามตไดยนเสยง เฮงกงผู้เฒ่าร้องเรยกผู้คนอยู่

อออง พวกข้าพเจ้าชวนกันออกมาเห็นหลวงจีนสองรูปนอนตายอยู่กลาง
 ถนนมรยพนแห่งเป็นหลายแฉกเมือออกมาดูก็ไม่มีผู้ใด เห็นแต่เฮงกิงผู้เฒ่า
 ข้าพเจ้าเอาตัวมาให้กับท่าน ผู้รักษาเมืองถามว่า หลวงจีนทวดใหม่
 พอลชาวบ้านบอกว่ายวดีไปกินช้ ขอหลวงจีนช่วยยไฮ้เป็นเจ้าวดหนงขอ
 หลวงจีนเถาต่อลกดวดหนง ผู้รักษาเมืองถามผู้เฒ่าว่าเหตุผลประการใด
 จึงบอกไปตามจริง เฮงกิงว่าข้าพเจ้าหาบขนมออกมาขายเวลาเช้ามืดเป็น
 นิตยมโตชาติ เมือเวลาเช้านข้าพเจ้าหาบขนมไปขายถึงแถวบ้านพวกเหล่าน
 ละครหลวงจีนทวดตายลง ข้าพเจ้าเอามือคลาที่หลวงจีนตก โดหิตเข้าจึง
 ได้รองชน พวกชาวบ้านออกมาเห็นหลวงจีนตายก็เอาตัวข้าพเจ้ามาหา
 ท่านเป็นความสത്യจริงดงน ผู้รักษาเมืองได้ฟังกจิดเอาถอยค้ำของเฮงกิงผู้
 เฒ่าไว้ ให้กรรมการไปขันสตรบาดแผลมาถนถแวดกดบมาแจงกับผู้
 รักษาเมืองว่า หลวงจีนช่วยยไฮ้ตายมบาดแผลหลายแห่ง หลวงจีนเถาต่อ
 นนมบาดแผลยทค้อแห่งหนง กับกระบพนแห่งก้นนก็อยไก่อหลวง
 จีนเถาต่อ ผู้รักษาเมืองก็ให้หาขงมกทปรักษามาเอาถอยค้ำเฮงกิงกับคนทง
 ปวงและขันสตรให้ดูแล้วถามว่า จะทำประการใดดี ขงมกว่าดูลักษณะ
 ทวงทหลวงจีนช่วยยไฮ้กับหลวงจีนเถาต่อทตายนเห็นจะประพฤตการณ
 ไม่ตสงโตชนจโตชาพนกันตายทงสองฝ่าย การอนนไม่พยานจะเอากับ
 เฮงกิงและชาวบ้านไม่ได้ แต่ศพหลวงจีนนให้เอาไปฝังเสียแล้วจดับญช้
 กลางไว้ ว่าหลวงจีนทงสองพนแทงกันตายเอง ภายหลังสบสวนโตจึงคอย
 ข้ระต้อไป ผู้รักษาเมืองได้ฟังก็เห็นชอบ จึงปล่อยเฮงกิงผู้เฒ่ากับชาว
 บ้านให้กลับไป ศพหลวงจีนทงสองให้หลวงจีนวดีไปอินช้จตแจงฝังจดับญช้
 ไว้ตามค้ำขงมก ชาวทหลวงจีนช่วยยไฮ้กับหลวงจีนเถาต่อตายก็เลองลือ

ไปทุกตำบล ชาวบ้านเดินร้องเพลงว่า “หลวงอนทำความชั่ววงศ์ตาย”

ฝ่ายนางพวคาคันไต้ยืนเขาร้องเพลงว่า หลวงจันปวยยไ้กับ หลวงจันเถาตตายก็มีความวิตกกังวลสงสารห้องไ้อยู่ตลอดเวลา ขณะนั้น เขยหยงไปอยู่ที่บ้านผู้รักษาเมือง แจ้งความว่าหลวงจันปวยยไ้กับหลวงจันเถาตตายจึ่งนกว่า ผู้ซึ่งฆ่าหลวงจันทั้งสองนั้นเห็นจะเป็นเจยสวแน่แลดู ต้องเที่ยวติดตามเจยสวให้พบจะได้ไ้ไ้ตามต คตแลดูก็ออกจากบ้านผู้รักษาเมืองไป

ฝ่ายเจยสวฆ่าหลวงจันทั้งสองตายแลดูก็ไ้ความสบายอยากจะได้ใคร่พบปะกับเขยหยง เวลาวันนั้นจิวสวเดินออกจากโรงเห็นเขยหยงเดินมาแต่ไกลก็ร้องถามว่าจะไปข้างไหน เขยหยงได้ฟังเหลยจวมาดูเห็นเจยสว จึงบอกว่าจะไปเที่ยวตามหาหนองแต่ไ้ไ้ว่าอยู่ที่ไหน เจยสวว่าเขยหยงไปทีโรงเกิดจะได้สนทนากันพูดแลดูก็พาเขยหยงมาที่โรงเตยเม เจยสวว่าหนองจะพูดสิ่งใดก็แต่จริง มีไ้คตเขาความเท็จ มากแล้วกับพเจยเขยหยงว่าเพราะพเตพสวราเมาเกินไป ตว่า นางพวคาคันจันรตดมจันจคกตอบายแก่งไ้ความวานตงทาชว พกาลงเมาเชตถอยคาคนรยอยยถอโทษไ้กรอพเจย เจยสววานองนยากจันจจริง แต่เกิดมาเป็นชายชาติทหารแลดูมีไ้ทรยศตอญาติและมิตรคตเห็นวาคความรายนนาน ไปข้างหนาควพ จะเป็นอันตรายจิงอยากให้พบปะจะได้บอก ไ้ไรและของ ลาคณุนนของยังเก็บไว้ไปหยบเขาเสตทหลวงจันปวยยไ้ ไ้กับเสตของหลวงจันเถาตมาไ้ไ้ต เขยหยงเห็นก็จาไ้บอกวว่า เสตจวนของนางพวคาคันภรรยาเรากไ้กรอแคนยงนถ จิงพูดวว่าเวลาควานนถกลับไปบ้านพจะฆานางพวคาคัน

เสย เจยสวได้ฟังกัหวเวระพูดว่า พทาตงนนไม่ถก ถ้าจับชายชู้ได้กับมือ
 ควรจะฆ่าพันทั้งสองคน นี้จับอะไรก็ได้จะฆ่าอย่างไร เอยหยงว่าเราจะ
 ทำประการใดดี เจยสวว่า น้องมอบายอยู่อย่างหนึ่ง เวลาวันนพกลับไป
 บ้าน จึงบอกกับนางพวคาคาหนว่า ได้บนเจ้าเขาชยพนช้วนอกประตูเมืองทศ
 ตะวันออก น้องจะไปคอยอยู่ที่บนเขา พวภรรยา กับสาวใช้ไปพร้อมกัน
 จงซักไซ้ไต่ถามถ้าได้ความจริงแล้ว พอย่าทำอันตราย เขยหนง สอหย่าเสย
 เกิด เอยหยงว่าอูบายนกดตอก แต่พนชยาก็ใครชำระตัวให้สนมวหมอง
 การครงนของจะให้ทำอย่างไรก็ตองทำตาม เอยหยงก็ลาเจยสวออกจากโรง
 ตรงไปบ้าน

ครนรุ่งชนเขาเอยหยงบอกกับนางพวคาคาหนว่า เตมพบนเจ้าเขาชย
 พนชวฝ่ายทศตะวันออกไวชานานแล้วไม่ได้ไปแก้เวลาคนนเจามาเขาพน -
 โกรธนัก วันนเราจะไปแก้บนกับเจาตวยกน นางพวคาคาหนว่า จะตองให้
 ชวพเจ้าไปด้วยทำไมตวบนไวก็ไปแก้คนเดยงเกิด เอยหยงว่าเมื่อเราจะ
 มาสู่ขอเจ้าเราไดบนไว้ บตนถอยกนเป็นสามภรรยาถนแล้วตองไปแก้ตวยก
 กน นางพวคาคาหนว่าถาดงนถตองไป เอยหยงบอกกับนางพวคาคาหนว่าเจา
 จงแต่งตวไวให้พร้อม เราจะไปชออุปเทยนกระตาสทอง จางคนห้ามเกยว
 ไปด้วย สงแล้วถออกจากบ้านตรงไปทโรงเตยมบอกเจยสวว่า จงไปคอย
 อยบนเขา แล้วถชออุปเทยนเรียกพวคาคาหนมาบ้าน นางพวคาคาหน
 ไม่รูอบายชองเอยหยงสำคัญว่าจริง ก็จตแจงแต่งตวเตรจเรียกสาวใช้มา
 ยนอยหนาบาน เอยหยงให้นางพวคาคาหนกับ สาวใช้ชนเกยวออกจากบ้าน
 ตามเอยหยงไปประมาณทางโดยสบต ถงชายเขาชยพนชว เอยหยงก็ให้

หยตบอกรแกพวกรทามเกยวว เจาจงคอยอยุทนเราวะไปแกบน กพานาง
พวคาหนกบสาวไซชนไปบนเขา

นายเจยสวครนเอยหยงกลบมา แลวจตหาสงของห้อมผาเอากระบ
เหนบชอนในเสอ ออกจากโรงเตยมตรงไปยงเขาชยพนชว นงคอยอย
เอยหยงพานางพวคาหนกบสาวไซเดินมาทศาลา นางพวคาหนเห็นเจยสว
กไมสบายใจ เจยสวลกขนทาทจะคานบถามววาพะสะโกกมาตวยหรือ นอง
คอยอยนานแลวตวอยยากจะใครพบ เอยหยงจงถามนางพวคาหนววา เมอ
วนกอนนนเจาพองเราวาเจยสวพตจาเทะโลมถกเนอตองตวเจาและถามววา
เจามครรภวนนมาพบปะกนทนจจวากลาวเสยโทเห็นเทจและจรง นาง
พวคาหนไดพงกตกใจแกล้งทาเป็นหัวเราะตอบววา การชานานมาแลวจะพต
ชนทาไม ตวกไมเกยวของสงโตไดนเอามอมาลบบมพแลว เจยสวไดพงก
โกรชนกววาแกล้งมาใส่ความเอาเปล้า ๆ พตแลวก็แกห้อมผาออกใหตววาเสอ
นของผูไดนางพวคาหนจาดววาเสอของตวใหหลวงจนปวยยไฮ กมสหนา
สลดตลงทนทไมรทจะโตตอบประการไดนงกมหนานงอย เจยสวหยบเอา
กระบมาถอใจบอเอยหยงววา พจงถามสาวไซตกคงรความ เอยหยงรอง
ตวตถามสาวไซววา เจาพากันไปจตแลวเอาโตะเครื่องบชามาตงตวยเทต
ประการโตจงเล้าไปแต่โดยค ถาบตบงไวเราวะชาเสยเตยวณ สาวไซได
พงกตกใจกลว พตววาชาพเจาจะบอกตามจรงทานอยาชาพนเลย เดิมไป
ถงจตหลวงจนปวยยไฮเชญใหพวงงเสพสราเมาแลวก็พานางพวคาหนไป
ตเชยวแกวพระบนเหลาสูงใหชาพเจาตพวงงววาจะสรวงสราทรอยง นาง
พวคาหนกบหลวงจนปวยยไฮอยในทองบนเหลาตวยกน ประมาณครทนงจ
ลงมา พอพวงงบตาสรวงเมากกกลับไปนาน สงใหชาพเจายกโตะเครื่อง

บุรุษออกไปตั้งพอศาลงหลวงเงินปวยยไฮ้ก็มานอนกับนางพวคาหนมีได้ชาติ
 ครนเวลาใกล้สว่างหลวงเงินเถาต่อมาเกราะข้าพเจ้าก็เบตประตู่ให้ หลวง
 เงินปวยยไฮ้ออกไปเป็นนิตยประมาณเดือนเศษ นางพวคาหนเมตตาให้
 ต่างหูกบเครื่องแต่งตัวข้าพเจ้าหลายสิ่งแล้วให้ไปฟ้องท่านว่า เจยสวพตจา
 แทะโลมต่าง ๆ แต่การอนนข้าพเจ้าไม่เห็น จึง—ไม่อาจบอกกับท่านเป็น
 ความสัตยจริงตงน

เฮยหยงได้ฟังก็โกรธยงนกร้องตวาดถามนางพวคาหนว่า บदन
 สาวใช้รับสารภาพแล้วเจ้าจะว่าอย่างไร นางพวคาหนว่า ข้าพเจ้าผิดจริง
 ไหน ๆ ก็ได้เป็น สามีภรรยาจนมาช้านาน ขอโทษเสีย สักครึ่งหนึ่งเถิด
 ข้าพเจ้าไม่ทำความชวตอไปอีกแล้ว เฮยหยงถามว่าเต็มเหตุผลอย่างไรจึง
 ได้รักใคร่กันกับหลวงเงินปวยยไฮ้จึงบอกไปอย่าได้อำพราง นางพวคาหน
 ตกใจกลัวไม่รทจะคิดประการใดต้องรับตามจริงว่า หลวงเงินปวยยไฮ้
 เห็นข้าพเจ้ากรกใคร่ พากเพียรเข้ามาขอเป็นบุตรเลี้ยงบิดาจนทางงเตก
 ให้จึงได้พบประรักใคร่กัน ชงเจยสวณ้องนนั้นไม่ได้พตจวากกล่าวเลย—
 ข้าพเจ้าคิดว่าเห็นความเวรอนเจยสวคงรู้ ข้าพเจ้าจึงได้แกลงใส่ความพาด
 พาโลว่า เจยสวมาพตจาทะโลมและทำอุบายต่าง ๆ หลวงเงินปวยยไฮ้
 สอนให้ยงงโลเจยสวไปเสียข้าพเจ้าจึงได้ทำตาม เจยสวพตกับเฮยหยงว่า
 วนนเอาตวมาสอบสวนได้ความจริงแล้วตามแต่พจะคิดเถิด เฮยหยงวาน้อง
 จงถอดเครื่องแต่งตัวกับเสื้อกางเกงออกเสีย พจะจตแงงเอง เจยสวถอด
 เครื่องเหล่านนและเสื้อกางเกงออกจากตวนางพวคาหน แล้วเฮยหยงเอา
 ผาหมมตมอนางพวคาหนแขวนไว้บนตนไม้แล้วเจยสวก็จากผมสาวไช้ลาก —
 เอาตวมาบอก ว่า หลงงเช่นนชาเสียโทษนอย่าเอาใจเป็นพชพน้อตอไป

เขยหยงว่าน้องพุดจริงอยู่จะเอาไว้ทำไมส่งกระบี่มาไหวพืด สาวใช้เห็นก็
 ร้องขึ้น เขยหยงพนตด้วยกระบี่ถลกกลางตัวสาวใช้ขาดสองท่อนตาย นาง
 พวคาคันทองมดแขวนอยู่บนต้นไม้เห็นตงนกรร้องไห้เจยสวดช่วย เขยหยง
 เอากระบี่พ่นทศระยะแต่เบา ๆ ยังไม่ให้ตาย แล้วว่าใจของเจ้าช่างกระไร
 แกล้งไล่ความเอาเจยสวดเปล่า ๆ ทำให้เราพี่น้องเกือบจะโกรธกัน นหาก
 งามของเราตยชอดชาหลวงจนเสียก่อน ถ้าเข้าไปจากคงคิดฆ่าเรา หนีง
 ใจร้ายเข็นจะเอาไว้ ทำไมว่าแล้วเอา กระบี่พ่นแทง นางพวคาคานจนขาด—
 ใจตายแล้วมาหัวใจออกแขวนไว้ที่ต้นไม้ ตคมอตันทงเสีย ยังแตกเปล่า
 เขยหยงเก็บเครื่องแต่งตัวของนางพวคาคาน ชงทำด้วยทองคำ ไล่ห้อมมา
 ปรึกษากับเจยสวดว่า บदनเราฆ่าหนีงร้ายตายทั้งสองคนแล้ว จะไปสำนัก
 อาศัยที่ไหนดี เจยสวดว่าอย่าวิตกไปอยู่ที่เขาเนยชวเปาะด้วยกันเขยหยงว่า
 เราไม่รู้จักกับผู้ใดเขาจะไม่ให้อาศัยดอกกระมัง เจยสวดว่า ชองกงไปอยู่ที่
 เขาเนยชวเปาะคบพวกพ้องแต่หม่อมและสติปัญญาดีไวเป็นอันมากขอ—
 เสี่ยงปรากฏทางแผ่นดิน ชงตวงของกับพกชานชานาญในเพลงฮาวุธ ถ้า
 ไปถึงเขาคงให้อยู่ เขยหยงว่าจงคิดอ่านเสียให้เรียบร้อยก่อน ภายหลังจึง
 จะมีความสับสนบาย พเป็นชนนางรบราชการอยู่ ถ้าพากันไปถึงเขามความ
 รังเกียจสิ่งไร เราจะคิดอ่านแก้ตวยาก เจยสวดหัวเราะพุดว่า ชองกงก็เป็น
 ชนนางทอระชเหมือนกนชอนนอชวาคก เมื่อนพไปตามน้องที่โรงชายสว
 นนคคอปวคเขาเนยชวเปาะ แล้วขอโตจงทเรียกว่าชนเกียไทเปา อีกคน
 ทนงนนขอเขยหลมเรียกว่ากมปาคอ น้องจะพาไปหา เขยหยงว่า ถ้า
 กระนั้นกตแล้ว แต่พจะกลับไปบ้านจัดหาเงินทองจะได้ชอกนตามทาง
 เจยสวดว่าถ้าเข้าไปในเมืองเหตุการณชนมเสียทหรือ ชงเงินทองของน้องม

พอจะขอหาสักคนก็ได้ เราเดินออกทางหลังเขานไปโดยเร็วเกิด เจยส์ว
กับเฮยหยงก็ออกจากศาลาเขาชยพินชวเดินทางไป

ฝ่ายชชเชียนเป็นชาวเมืองตงจิวทเรียกว่าโกวเตียงจิว แปลว่ามัด
ไวเพราะเทยวชุกชนไม่อยู่สุข ฉกลักม้าและ โคกระบือของราษฎรไปขาย
มัจฉับได้เอาตัวส่งมาทำโทษที่เมืองกจิ๋ว เฮยหยงช่วย แก่ไซถอดออก—
ชชเชียนก็เที่ยวเป็นโจรหากินอยู่ตามเขาชยพินชว เวลานนชชเชียนชนไป
เทยวบนเขา โดยนเสียงพูดกนก็ใจ สำคัญว่าคนเดินทางจึงแอบตนไม่
เห็นเฮยหยงกับ เจยส์วปรึกษาว่าจะหนี ไปสามภกต กับชองกิง กยนคจึงคิด
ว่าตัวเราเที่ยวเป็นโจรอยู่อย่างนี้ ได้ความลำบากด้วยเฮยหยงมัจฉากับเรา—
เป็นอันมากจำจะพุดจา อ่อนวอนให้เฮยหยงเอา ไปด้วยหาความสุขกนดีกว่า
พอเห็นเฮยหยงกับเจยส์วออกเดิน ชชเชียนจึงร้องว่าชวนกนมาฆ่าคนตายก็
หนีไปเฮยหยง เจยส์วได้ฟังก็เลยวมาตชชเชียนคกเขาลงคานบอยตรงหน้า
เฮยหยงเห็นกจาได้จึงเล่าความเต็มบอกเขาและขอชชเชียนให้เจยส์วฟัง แล้ว
ถามว่าเหตุใดจึงเที่ยวมาบนเขา ชชเชียนว่าตั้งแต่ท่านช่วยข้าพเจ้าออกแล้ว
ก็หากินตามแถวเขาชยพินชวไม่รู้อะไรจะไปข้างไหน เวลาวนนข้าพเจ้าชมนมา
เทยวบนเขาเห็นท่านกำลังหากกรกแอบตแจะจะไปสามภกตอยท เขา
เนยชวเปาะจึงได้ร้องว่าปรารถนาจะให้ท่านหยุดอยู่ ข้าพเจ้าได้ดวงเกินน
อย่าถือโทษเลยจงเอาข้าพเจ้าไปไว้ด้วย เจยส์วว่าไม่เป็นไรอย่าว่าแต่คน
เดียวเลยถึงสักรองก็ไปด้วยกันเถิด ชชเชียนได้ฟังก็ใจนก็พุดว่าหนทางลัด
เหล่านข้าพเจ้ารู้จักทุกแห่ง ชชเชียนก็นำหน้าพา เฮยหยงเจยส์วลดทาง
ลงจากเขาเดินไป

ฝ่ายพวกท้าวเกยวสองคนนั่งคอย เอียหยงอยู่จนเวลา เห็นไม่เห็น—
 กลับมาผดสังเกตุ ก็เดินตามขึ้นไปบนเขา พอลงศาลาเห็นภางคณชากศพ
 อยู่จำได้ว่าศพสาวใช้กับนางพวคาคหุณกตกใจยงนั้ก ชวนกันกลับมาหา
 พวกงแจงความให้ฟังทุกประการ พวกงจึงทำเรื่องราวไปฟ้องผู้รักษาเมือง
 ว่า เอียหยงพาเอานางพวคาคหุณบุตรหญิงกับสาวใช้ไปฆ่าเสียที่เขาชยพินชัว
 ผู้รักษาเมืองก็จวแจงเรื่องราวแลวก ส่งให้กรมการไปชันสูตร เห็นชากศพ
 นางพวคาคหุณแขวนอยู่บนต้นไม้ มีรอยแทงพันเป็นหลายแห่งผาอกเขา
 หัวใจแขวนไว้ ศพสาวใช้รอยพันที่เดียวขาดสองท่อน แลวมเสอหลอดงจ
 ทงอยทนนควย กลับมาแจงความกับผู้รักษาเมือง ๆ ได้ฟังจึงคิดว่า
 หลวงจปนวยยไฮ้กับหลวงจปนเถาตอตายเห็น จะเป็นความเรื่องน คอกกระมัง
 จึงถามพวกงว่าหลวงจปนวยยไฮ้มาทำประการใดบ้างพวกงก็ เล่าความตง
 แต่ต้นจนไปเสพสุราเมาอยู่ทจตุแล้ว กลับมาได้เจยสวให้ฟังทุกประการ ผู้
 รักษาเมืองจึงพตว่า บุตรหญิงพวกงคงจะรักใคร่ได้เสยกับ หลวงจปนวย
 ยไฮ้ แต่หลวงจปนเถาตอกกับสาวใช้เห็นจะรักกันเจยสวใจคอชอตรงเห็น
 ผู้ใดทำการไม่ตกเจบรอนแทน ขาหลวงจปนทงสองเสย เอียหยงจึงฆ่า
 ภรรยา กับสาวใช้แล้วพากันหนีไปจะต้องลบจบตวเอียหยง เจยสวมาถามดู
 ให้รู้ความ ผู้รักษาเมืองทำหนังสือให้คนใช้ถือไปทุกบ้านทุกเมืองว่า ถ้า
 พบเอียหยงกับเจยสวก็ให้จับตงส่งมาโดยเร็ว แลวดงพวกงกับพวกท้าว
 เกยวให้ไปจัดการฝังศพนางพวคาคหุณกับหญิงสาวใช้เสีย พวกงก็คานบลา
 ไปจัดการฝังศพแล้วก็กลับมาบ้าน

ฝ่ายเอียหยง เจยสว ขี่เขยนเดินออกจากเมืองก็จวไปหลายวันถึง
 แขวงเมืองฮนจวเห็น ภูเขาสูงใหญ่ อยู่ข้าง หน้าผา เวลาจวน เห็นเห็น มีโรง

ชายสรวายรินแมนากชวนกันตรงเข้าไป เชิญช่วยเจ้าของโรงจึงถามว่าท่าน
 หงสามนนาแต่บ้านเมืองไหนอะไรสิ่งใดหรือ ขี้เขียนบอก ว่า พวกข้าพเจ้า
 เดินทางมาประมาณ ไตรรอยลดเวลา มาค้าขายอาศัยท่านสักคนหนงจะได้อหรือ ไม่
 เชิญช่วยยกเชิญเข้าไปข้างในถามว่าท่านกินอาหารแล้วหรือ ขี้เขียนบอก ว่า ยัง
 ไม่ได้กิน ท่านมีสรวากับส่งของขายบ้างหรือ เชิญช่วยยกเอาสรวากับสรวา
 มาให้ขี้เขียนแล้วจุดทไฟพกตามสมควร เอียหยงกับเจียสวเอาหอม่าและ
 สิ่งของเข้าไปไว้ในห้องแล้วหยิบเงินส่งให้เชิญช่วยเจ้าของโรงบอก ว่า เวลา -
 พรุ่งนี้จึงจะคิดให้ยก เชิญช่วยกรบเอาเงินไปเก็บไว้ ขี้เขียนนั่งหงชาวอยท
 เต่าไฟเห็นไก่ชงไว้ในเลาตวหนง จึงนึกว่าลักเอา ไก่ตวน มาต้มแกแลม
 สรวาเอ็ดคตแล้วจับไก่ตวนู นนไป ซาตมสุกเสร็จก็ ออกมา บอก กับ เอียหยง
 เจียสวว่า พทงสองเสพสรวาไปก่อนแล้วจงคอยกินข้าว เชิญช่วยเจ้าของโรง
 ยกเอาสรวามาให้ เอียหยงก็เชิญเชิญช่วยเจ้าของโรงนั่งเสพสรวาอยู่ด้วยกัน

ขณะนั้นเจียสวเห็นกระบและเครื่องศัสตราวุธต่าง ๆ พงอยข้างฝา
 เป็นอันมาก จึงถามเชิญช่วยว่า ท่านชำนาญในการทหารหรือจึงมเครื่อง
 ศัสตราวุธมากนั้ เชิญช่วยบอก ว่า ไม่ใช่ของข้าพเจ้า ท่านชงเป็นผู้ใหญ่
 บ้านให้เอามาเก็บไว้ เจียสวว่าคือผู้ใดเป็นเจ้าของบ้าน เชิญช่วยว่าท่านหง
 สามกเทียวอยู่ไม่ได้ย่นชาวลอบบางหรือ ทตาบลนม ภูเขาสงใหญ่เรียกว่า
 ตีอกเลงกิงกว้างยาวจนรอบประมาณสามสิบศ จอกเชิญหองเป็นนาย
 ใหญ่ มีบุตรชายสามคนผมมอเข้มแข็งนักบรจวารประมาณเจ็ดแปดร้อยตง
 บ้านเรือนอยทหนชาวบ้านจึงเรียกว่าตาบลจอกเก็ง เอเขาเครื่องศัสตราวุธ
 เทียวแจกจ่ายพวกในตาบลนไว้ทุกบ้านทุกเรือน ด้วยทตาบลจอกเก็ง
 ไก่ลักกับเขาเนี้ยชวเป่าระกิดจะมาแยงชงเอาทรัพย์สินส่งของจงตระเตรียม -

เครื่องศตวรรษไวคอยต่อสู เจยสวว่าข้าพเจ้าจะไ้เงินท่านขออาว
ไปใช้บ้างจะได้หรือไม่ เชยวว่าเห็นจะไม่ได้ถ้าชายของเหล่านีให้ท่าน
จอกเชยวทองก็จะทำโทษข้าพเจ้าไปกว่าจะสนชวต

เจยสวได้ฟังกทวเราะว่า ข้าพเจ้าพูดเล่นตอกจึงส่งถวยสราให้
เชยวยกน เชยวว่าเชยวท่านทงสามเดพสราให้สบายเกิดข้าพเจ้าเมา
หนักแลดู เชยวยกกลับไปในอน ชเขียนว่า พทงสองจะกินเนื้อบางหรือ
เอยหยงบอกวว่าเจ้ารองโรงบอกวว่าเนอ และสงของอนไม่มีเจ้าเอามาแต่ไ้
ชเขียนบอกวว่านงเห็นไ้คตอ มีอยู่ในเลาตอทง จึงจับเอามา ซาตม ไ้จะให้
พทงสองแกลมกบสรา เอยหยงวว่า เจานเห็นจะทงความชวไม่ได้โดยแท้
ชเขียนกไปเอาไ้ทตมมาชวณกนแกลมกบสราพุดจาตามสบาย เชยวเจา
ของโรงนั้นจะเข้าไปในอนกไม่วางใจ จึงลุกเดินออกมาตตามหน้าโรงหลัง
โรง เห็นชนไ้กกองอยกสงสัย จึงไปดูไ้กของตวก็ไม่มี เห็นแต่นาตมไ้
อยู่ในกระทะกไ้กรธ จึงวาทานทงสามคนนเหตุไ้เอาไ้กสำหรับชนยามของ
เราซาตมกนเดย ชเขียนวว่าไ้กตวนของเราชอมาแต่ตามทางไ้กของท่านน
เดอปลาหรือ สดยรยเอาไปกินเดยตอกกระม้ง มาพาดพาไ้พวกเรา
เปล่า ๆ เชยวว่าไ้กของเรายู่ในเลา พวกท่านไม่จับเอาแล้วจะไปเสีย
ข้างไหน เจยสวว่าท่านอย่าวุ่นววยเรวจะไ้เงินไ้เชยวว่าไ้กตวนสำหรับ
ชนเมอไ้กลสงว้าง พวกเราคอยฟังเสียงไ้กจึง ไ้ตลกชนทำงาน เป็นกาม
คุณอยตงนถท่านจะไ้เงินไ้สกสบตาสิงเรวก็ไม้อเอา จึงเอาไ้กมาใช้เกิด
เจยสวได้ฟังกไ้กรธวถ้าไม้อใช้ไ้จะทำไม้อพวกเรา เชยวว่า ท่านอยวมา
ดรายทนไม่ไ้ด เปรียบเอาฝอยมาใส่ไฟไม่เหมือนตาบลดอน ถ้าผู้ไ้ตกเข้า
มาแลดู กถอวว่าเป็นไ้จรเขาเนยชวเปาระแลดูจับตวส่งไปทงสน ไม่มีผู้ไ้

กตวณมอเลย เจยสว ไตฟงก็ มีความ โกรธนัก พดว่า เราเป็น พวกเขา
 เนยชวเปาะจะจับกุมอย่างไรกมาเถิด เขยวยเจาของ โรงจรงรองชขวาโจว
 เขามาพวกใน โรงไดยนเสียงเขยวยกตกใจ ลกออกมาสหากคน ตรงเขาจะจับ
 เขยหยงกบเจยสวชวยกนทบทดมลงทกคน เขยวยเหตงนนกรองเรียกให้
 ชาวบ้านมาช่วย ขเขยนกเขาทบทเขยวยดมลง พอพวกสหากคนลกขนไต่
 ชวนกันหนีเข้าไปทางประตูหลังบ้าน เขยหยงว่า พวกหนีไปนั้นคงจะไป
 บอกพวกพองมาจับเราจกนชาวเสยโดยเร็วจะได้หนีไป ต่างคนจัดแจง
 หอผ้าพธมเลอกเอาเคื่อง ศศตราวถกย สำหรับ มอคน ละส่ง ออกจาก โรง
 เจยสวจรงพดว่าไทนๆ ก็เกิดความแลวเอาไฟเผาโรงเสยเถิด เจยสวก็เอาไฟ
 จุด โรงใหม่ขนรบเดินไปทางใหญ่ โดยเร็ว

ฝ่ายพวกสหากคนฉวนหนี ไปถึงแถวหมบ้านจอกเกจจ กรงความ
 พวกโจวเขาเนยชวเปาะเข้ามาทบทพวกเรา กบเขยวยท โรงจอกเกเตยม
 พวกตาบดบ้านจอกเกจจไตฟงตงนน ถกยเคื่องศศตราวจกคบเพลิงพธม
 กนรบตามมาทจอกเกเตยม เห็นไฟไหมโรงเขยวยชน ไม่เห็นพวกโจวก็
 ชวนกันไล่ติดตามไปบ้างแยกย้ายลตทางไปสกดชยขางหนาเขยหยง เจยสว
 ขเขยนหนีไปตามทางจนตก ประมาณ สองยาม เศษเห็น ไฟสว่าง ไ้หลังมา
 เป็นอนมาก ขางหนากมไฟสว่างไ้มา เจยสวจรงพดว่าเราหาทางลตหนี
 ไปให้พนภยตกว่า เขยหยงว่าอย่าพงหนีไปก่อนคอยตอสูตานทานพอสว่าง
 จงคตอานกัน พดขงไม้ทนชาตคำ พวกจอกเกจจกเขามาไถล ร้องบอกกัน
 ว่าพวกโจวอยทนกเขาลอมไวแนนหนา เขยหยงตอสูตานทานอยู่ขางหนา
 เจยสวรบอยู่ขางหลัง ขเขยนอยู่กลางคอยชวยทงสองดาน พวกจอกเกจจ
 ก็โถมเข้าไปจะจับ เขยหยงเอากระบพนถกเจบบวยดมกลงอยหลายคน

พวกช่างหนาเห็นตงนกกแตกตันทนไป เจยสวไตทกเขาไลซาพนพวกข้าง
 หลงลมตายลงอก พวกเหล่านนเห็นมมอใจรทงสามแซมแซงกไม้อาจจะเข้า
 ใกล้เคียง บ้างลาถอยออกไปแอบตนไม้อยู่ เอียหยง เจยสว ขี้เขียนักไล่ตาม
 ไป แต่ขี้เขียนนอยยข้างหลงพวกทแอบตนไมได้ทเขาขอเกยจบตจขี้เขียน
 ได้ พอเจยสวหนักกลับมาจะเข้าช่วยขี้เขียน พวกทแอบตนไมกเสอกขอ
 ออกจะเกยเจยสวออกเอียหยงเหลยวมาเห็นกเขากระบดขอเดย พวกท
 แอบตนไมเห็นว่า โจรสองคนรตัวจะทำอันตรายไม่ได้ ก็ชวนกันเอาตัว
 ขี้เขียนเข้าบ้านไปเอียหยงเจยสวไล่ตามมา ปรารภนาจะช่วยขี้เขียนักไม่
 ทน จึงกลับมาหาทางใหญ่เดินไป พวกชาวบ้านจอกเกจิงพาตัวขี้เขียนไป
 ส่งจอกเชยวทองผู้เบนเจ้าของบ้าน จอกเชยวทองส่งให้จางงไวแลงจะส่ง
 เข้าไปเมืองหลวง

ฝ่ายเอียหยงกับเจยสวเดินทางไปจนเวลาสว่าง เห็นมีโรงชายสุรา
 แห่งหนึ่งกแวะเข้าไปบอกว่าจะขอสุราดื่ม เจ้าของโรงก็ จดสุรากับส่งของ
 มาให้ เอียหยงกับเจยสวนั่งเสพสุรายู่ ยังมีชายผู้หนึ่ง รูปร่างสูงใหญ่
 เดินตรงเข้ามาที่โรงชายสุรา บอกว่าท่านเจ้าของตำบลให้หาสุราไป โดย
 เรว เจ้าของโรงบอกว่าจะหาไวเสจรแแล้ว ออกสักรูหนึ่งขาพเจ้าจะเอาไป
 ทบ้าน ชายผู้นนกกเดินออกจากโรง เอียหยงกจาไตรองถามว่าเจ้าอยุทน
 หรือ ไตวเฮงเหลยวไปตเห็นเอียหยงจึงเข้าไปคกเขาคำนบ เอียหยงจนมอ
 ไทชนมานง แลวบอกเจยสวว่านองจงพตจาร์จกกันไวเถิด แซ่ไตวขอเฮง
 เบนชาวเมืองตงชวชู้ คนทงปวงเรียกวากยเกยมหย เดิมไตวเฮงมาคาวชาย
 ตคนตายตตโทษอยุทเมืองจจว พเห็นว่าไตวเฮงม มมอแซมแซงจงได้ช่วย
 แก้ไซให้พ้นโทษ ไตวเฮงถามว่า ท่านมาถงทนมธูระตงไตหรือ เอียหยง

กระซิบบอกเจ้าเราชาคนทเมืองกัจจายจึงหน้มา จะไปสามภักคยทเขา
 เนยชวเปาะ ครนเดนมมาถตบดจอกเกจกชวณกนเขวพักอาศัย ชเขียน
 จับเอาไก่ขันยามเจ้าของโรงมาฆ่าต้มแกงกินเกิดจวาทกนชน พวกตำบล
 จอกเกจจับเอาตัวชเขียนไปได้ เวทางสองนจงหลกเลยงมาปรารภนาจะ
 ถามถิงทางไปเขาเนยชวเปาะ ไตวเฮงว่าท่านมีบุญคุณเป็นอันมากข้าพเจ้า
 มีไตลมชงพวกตำบลจอกเกจจับตัวชเขียนไปนั้น ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแก้ไข
 เขามาให้ท่านจงได้ เอียหยงไตพงกยนต์เชญให้ไตวเฮงเสพสรวาด้วยกัน
 ไตวเฮงวาตงแต่ข้าพเจามาขยทน ท่านเจ้าของบ้านกมเมตตารกใครเป็นอัน
 มาก ทรพยสงของทไบบานมอบให้ข้าพเจ้าวากลาวทงสน ขอบคณท่าน
 นกหนาจิงไมไตกลับไป เอียหยงวาเจ้าของตำบลบานทเป็นนายของท่าน
 นนคอผู้ไตไตวเฮงวาทเขาตอกเลงชวณ ชางหนาเวยกวาตอกเลงกตงเป็น
 สามตำบล ตรงกลางนนเวยกวาตำบลจอกเกจ ชางทศตะวันออก เรียกวา
 ไสวเกจ ทศตะวันออกนนเวยกดเกจ มีไฟดผลประมาณสองหมนเศษ
 เสมียงอาหารบริบูรณ์มาดากมมาก แต่พวกทอยตำบลจอกเกจนนสท-
 บัญญาตมมอเขมแซง เจ้าของตำบลชอกเขยวทอง มบตรชายสามคน
 ชอกเหลง จอกไฮว จอกบิว สามคนพนองมมอเขมแซงนก อาจารย์
 นนชอลวนเตงยกมกาดลงมากส ไตถงหมนคนไฟดผล ประมาณสองหมนเศษ
 ผ่ายทศตะวันออกเรียนวาไฮวเกจ เจ้าของตำบลชอไฮวไทก้งมีบตรสองคน
 บตรชายชอไฮวเสงยทอวาปวยทไฮวณมมอเขมแซงนองสาวชอไฮวชาเหนย
 เรียกวาเจกตงแถมมอเขมแซง ผ่ายทศตะวันออกเรียกวาลเกจ เจ้าของ
 ตำบลนนเป็นนายข้าพเจ้าแซชชอเองมกระบของวเศษหาเดิม คนรชยาด
 มอ เจ้าของตำบลทงสามนไตตำบลไว้วา เป็นนาหนงนาใจเดียว มกจ

ทุกขร้อนประการใด จะได้ช่วยกันด้วยเกรงพวกเขาเนี่ยชั่วเปาะจะยกมา
 รมกวน จึงได้เตรียมไฟรพและเครื่องคัสตราวอไว้คอยตอลบองกัน บัดนี้
 ชาวเขาจะพาท่านทั้งสองไปบ้านลเกจให้พบประจักษ์กนกกับลโทกง แล้วจะ
 ได้หนังสือไปขอชเขียนมา เอียหยงได้ฟังกยन्दเรียกเจ้าของสุรามาคิดเงิน
 ให้ โทวเฮงว่าชาวเขาจะใช้เขาเองก็เอาเงินให้เจ้าของสุราแล้วพาเอียหยง
 เจยสวออกจากโรงตรงไปตำบลลเกจ เอียหยงกับเจยสวเห็นชยกมด
 รอบนอกมตน์ไม้ใหญ่เรียงราย ถัดเข้ามาแม่น้ำกว้างมากแพงอัยรมผงข้าม
 สะพานไปถึงประตู เห็นเครื่องคัสตราวอตั้งไว้ที่โรงหน้าบ้านเป็นอันมาก
 โทวเฮงว่าท่านทั้งสองจงคอยอยู่ที่นี่ ชาวเขาจะออกไปบอกดิเฮงให้ทราบ
 เสียก่อน โทวเฮงก็เข้าไปในบ้านแจ้งความแก่ดิเฮงว่า เอียหยงมาแต่เมือง
 กิจจวตามคนตวยกนถงตำบลจอกเกจงกเขาสำนักอาศัย ชเขียนจับเอาไก่
 ชนยามที่โรงจอกเกเตยมฆาตมกนเสียเกิดจวาทกนชนพวกบ้านจอกเกจงจับ
 ตวชเขียนไป เอียหยงกับเจยสวหลกหันมาได้พบชาวเขาที่โรงสุรา บัดนี้
 มาหาท่านอยู่ที่ประตูหน้าบ้าน ดิเฮงได้ฟังกเตนออกมา เอียหยงกับเจยสว
 เห็นกตรงเข้าไปคานับ ดิเฮงเชิญเข้าไปข้างในจัดโต๊ะและสุรามาดेยงกัน
 เป็นอันดีเอียหยง เจยสวจึงพตว่าท่านได้ส่งเคราะห์ชาวเขาช่วยขอชเขียนมา
 ดับไปภายหน้าพวกชาวเขามได้ลมบุญคุณเลยดิเฮงก็เรียกชนเสมาเขียน—
 หนังสือแล้วประทับตราหยอมอบให้คนใช้ถือไปยังตำบลจอกเกจง ดิเฮง
 จึงพตกับเอียหยง เจยสวว่าท่านอย่าวิตกหนังสือของเราไปถึงแล้วคงปลดอช
 ตวมาไหเอียหยง เจยสวได้ฟังกมความยन्दนถก ดิเฮงก็ชวนเสพสุราสนทนา
 กันอยู่

ฝ่ายผู้ถือหนังสือครั้นไปถึงกึ่งหนังสือให้ออกเขี้ยวทอง ๆ รับมา
 ฉกฉนั้ก้ออกอานแจ้งความว่าดิเองมาขอขเขียนไปใจคิดจะปล่อย พอ-
 บุตรชายตามคนมาตหนังสือแล้วพูดว่า เราไม่ให้จะเอาตัวไปเมืองหลวง
 ผู้ถือหนังสือกกลบมาบอกความตามชงบุตรชายออกเขี้ยวทองจากลาวนน
 ให้อเองฟังทุกประการ ดิเองได้ฟังก็โกรธจึงว่า เดิมสาบานกันไว้ว่า จะร่วม
 ทุกขสุขด้วยกันแต่เหตุ ไฉน ไม่ปล่อยขเขียนมาให้เราคงนหรือผู้ถือหนังสือ
 จะไปพูดจาผิดควรวอย่างไรตอกกระมัง จึงส่งโตเฮงว่าตัวเจ้าต้องไปให้พบ
 กับออกเขี้ยวทองพูดจาให้ต กคงจะปล่อยตัวมา โตเฮงว่า ท่านเขียน
 หนังสือกำกับไป ออกเขี้ยวทองเห็นลายมือจะได้ปล่อยให้มาโดยเร็ว ดิเอง
 เขียนหนังสือแล้วประทับตรายทอส่งให้ โตเฮงคำนับลาชนมาตรงไปยัง
 บ้านออกเกจงเอาหนังสือเขาไป เห็นออกเหลงไฮอ ออกบิว นงอยู่หน้าบ้าน
 โตเฮงก็เข้าไปคำนับ ออกบิวเห็นโตเฮงกรองตวาดว่า มาทำไมออกเจ้า
 โตเฮงบอกวาดิเองให้ข้าพเจ้าถือหนังสือมาตงบิดาทานแล้วกส่งหนังสือให้
 ออกบิวไม่รับพูดวาดิเองเป็นคนไมต เมื่อเวลาอีกโศคนมาขอขเขียนพวก
 โจรเขาเนยชวเปาะครงหนังสือแล้วเราไม่ ให้จะเอาตัวไปเมืองหลวงยังมารบ-
 กวนอีก โตเฮงจึงว่าขเขียนนไม่ไซพวกเขาเนยชวเปาะเป็นชาวเมืองกจิอ-
 จะมาหาดิเอง ครนตงตาบลดบ้านทานทาความเดือดร้อนให้ไตชตแคณ ดิเอง
 ให้ข้าพเจ้ามาขอโทษเสียสั้กครงหนังสือแล้วจจะมาหาทาน ตอภายหลัง--
 ออกไฮอวกไม่ยอมให้ โตเฮงอ้อนวอนวาครงนนายข้าพเจ้าเขียนหนังสือ
 เองให้ออมมาขอทานทงสามไตเมตตาดวยเถต แล้วกส่งหนังสือให้ออกออกบิว
 กระชากหนังสือไปฉกทงเสีย แล้ววาดิเองด้วยคำหยาบต่าง ๆ เป็นอันมาก
 ไต่โตเฮงให้ออกไป แล้วรองตวาดวาชนจะมารบกววนอกตงน ถ้าโทไต

เราเกิดขึ้นจะจับเอาตัวผู้หนึ่งดกบดเองส่งไปเมืองหลวงว่า เป็นพวกโจร
 เขาเนี้ยชัวเปาะ ไตวเฮงได้ฟังก็โกรธยงนักเถียงพลาจเดินออกมาพลาจจน
 ออกจากบ้านจอกเก็ง จอกเหล้ง จอกไฮ้ว จอกมัวได้ฟังไตวเฮงเถียงก็
 โกรธเรียกให้ไพร่พลออกไล่จับ ไตวเฮงจะเข้าตอสูกตัวคนเดียวจริง ไตวชน
 หลังมาควบคุมขยับหนีไป

ขณะนั้นเองกินโต๊ะเสพรายอยู่กับเอี้ยหยง เจยสวจนเวลาบ่าย
 ไม่เห็น ไตวเฮงกลับมาความสงสัยให้คนไขไปตักกลับมาแจ้งกับตัวเองว่า
 เห็น ไตวเฮงกลับมาแต่ผู้เดียว ดิเองได้ฟังก็สนพระชะแฉวว่า ชงตามต
 บ้านจอกเก็งกับเราแต่ก่อนมาไม่เคยขัดใจกันเลย เห็นจะมเหตุการณส่ง
 ไตดอกกระมัง ดิเองเดินมายืนคอยอยู่ที่ประตูบ้าน เอี้ยหยง เจยสวก็ตาม
 ออกมาตวย.

ฝ่ายไตวเฮงมีความแค้นพวกตำบลบ้าน จอกเก็ง รมชบมามาถึง
 ดิเองเห็นสหน้าไตวเฮงไม่สบายจึงรอกถามว่าเหตุอย่างไร จึงบอกให้รู้เกิด
 ขณะนั้น ไตวเฮงกำลังโกรธพูดไม่ออกนั่งอยู่ครู่หนึ่ง จึงคำนับแล้วเล่าความ
 ใพิงตงแต่ตนจนปลายทุกประการ ดิเองก็โกรธยงนักพูดว่า บตรจอก-
 เขยวทองสามคนนอกตอความผมอดคงจะไต่เห็นกันแล้ว ส่งให้คนไขไปจงมา
 ทสำหรับชและไพร่พลที่เข้มแข็งประมาณสามร้อยถือเครื่องศัสตราวุธมา-
 เตรียมไวพรอม เอี้ยหยง เจยสวเห็นกทามดิเองว่า ทานอย่าเพงโกรธแค้น
 นักเลย ความเรองนของพวกข้าพเจาตอกจะคิดอ่านแก้ไขเอาชเขยวออก
 ไล่ไต่ ดิเองก็ไม่พิงแตงตัวไต่เสอเห็นบกระบชนมมาถอทวน คมไพร่พล-
 ออกจากบ้านไป ไตวเฮงถอทวนชนมมาคุมททาวประมาณยสิบคนตามไป
 เอี้ยหยง เจยสวเห็นตงนนักแตงตอถอทอสำหรับมอดตามดิเองไปทัน--

ลีเองคุมไพร่พลไปถึงตำบลจอกเก้ง กรองท้าวผู้ใดบังอาจตำราเราต่าง ๆ
 กลาดางออกมาสู้รบกัน จอกบิวได้ฟังดังนั้นก็โกรธอาวธชนม์มาคุมไพร่-
 พลข้ามสะพานมา ลีเองร้องไปว่า เจ้านบงอาจนกกัดนนานมมารดาที่ยัง
 คัดอยู่หากจะถือดีไม่ บิดาของเราได้สาบานไว้ว่าร่วมทุกข์สุขด้วย
 กัน บัดนี้พวกของเรากนหนงเจ้าจับไว้ เราได้มีหนังสือมาขอถึงสองครั้ง
 ก็ไม่ให้ จกหนังสือแลวก็กลับมาด้วยเหตุอันใด จอกบิวตอบว่าบิดา
 เรากับท่านได้สาบานไว้ก็จริงอยู่ ประวณนาจะปราบปรามจับพวกเขาเนี่ย-
 ชั่วเปาะ เหตุใดท่านจึงคบพวกโจรที่เขาเนี่ยชั่วเปาะเป็นพวกพ้อง ทำดังนั้น
 จะเป็นไฉนของพวกโจรคิดปล้นพวกเราคอกกระมัง ลีเองว่าซิเขียนน
 เป็นชาวเมืองกจิมาเยี่ยมเราเองสปรมาทแลตั้งไฉนความเอาเปล่า ๆ ว่า
 คบค้าพวกโจร จอกบิวว่าท่านอย่ามาแก้ไขเลย เราได้ถามซิเขียนนรับ
 แลว่าไม่เป็นพวกโจรเขาเนี่ยชั่วเปาะจริง ท่านจงกลับไปเสียเถิด ถ้าทำให้
 โทโสเราเกิดถึงตัวท่านก็จะจับส่งเข้าไปว่าเป็นพวกโจรเขาเนี่ยชั่วเปาะด้วย
 ลีเองได้ฟังก็โกรธ ชับมาเข้าใกล้เอาทวนแทงจอกบิว ๆ ก็บองบดชับมา
 เข้าตอสู้กันได้ประมาณยสพเพลง จอกบิวสู้ฝีมือเองไม่ได้ชกมาหน
 เอาเกาทัณฑ์ยิงไปถกที่ต้นแขนลเองตกมา จอกบิวชับมาสะอึกเข้าไปจะ
 จับเอี้ยหยง เจยสวถลนเขาต่างสูต่านทานแกเอาลเองมาได้ ไตวเฮง
 ชับมาได้จอกบิวไปใกล้กเอาทวนแทงถกมาโตตไป จอกบิวไม่รูตัวตกมา
 ลง พวกไพร่พลของจอกบิวเห็นดังนั้นก็ยกเกาทัณฑ์ระดมมา ไตวเฮงไม่
 อาจไล่จึงกลับมาพยงลเองชนมาพากันไปบ้าน จอกบิวเห็นพวกลเองหนี
 กลับไปแล้วก็คุมไพร่พลกลับมา ไตวเฮงกับเอี้ยหยง เจยสวถรณถงบานก
 พยงลเองลงจากมาเข้าไปข้างใน ชักลูกเกาทัณฑ์ออกจากแขนลเองแล้ว

เขายามาพอกให้ ลีเองก็คอยคลายเจ็บป่วย จึงปรึกษากับเฮียหยงว่าจะ
 ทำประการใดดี เฮียหยงว่าการอื่นไม่ควรจะมารบกวนให้ท่านได้ความ
 อายเจ็บปวดเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเสียใจนักจะขอลาท่านไปแจ้งความกับ—
 เตยวโก๋ ชองกงและพี่น้องให้ทราบแล้วจะได้คิดแก้แค้นต่อภายหลัง ท่าน
 จึงอดสำหรับรักษาตัวให้หายเถิด ลีเองว่าขงท่านทั้งสองจะไปกตแล้วแต่อย่า
 นอนใจจึงสั่งให้จิด ไต่และสวามาเคียงกันเป็นทสบาย เขาเงินทองมา
 ให้เฮียหยง เจยสวไปใช้สอยตามทาง เฮียหยง เจยสวรับเงินค่านับลา
 ออกจากบ้านเดินไปไกลจะถึงเขาเนียชวเปาะ เห็นมีโรงสวายุ๊กตรงเข้า
 ไปตามเจ้าของโรงว่า ทนทางจะไปเขาเนียชวเปาะนั้นไปยั้งจะไกลหรือ—
 ไกลอยู่ เจยยะยังว่าท่านทั้งสองมาแต่ไหนจะไปเขาเนียชวเปาะหาผู้ใด
 เฮียหยงบอกว่าข้าพเจ้าชาวเมืองกัจจะมาหาไตจง เจยยะยังได้ฟังกราดก
 ได้ว่า เมื่อไตจงกลับมาแต่เมืองกัจจะได้แล้วให้ฟังว่า เจยสวผมขอแซมแซง
 ใจขอตรง จึงถามว่าท่านมาแต่เมืองกัจจะขอเจยสวหรือเฮียหยงบอกว่า
 ข้าพเจ้าขอเฮียหยง คนนั้นขอเจยสว เหตุไฉนท่านจึงรู้จักเจยยะยังว่าไตจง
 แล้วให้ฟัง บदनท่านทั้งสองจะมาเขาเป็นพวกเดียวกัน ข้าพเจ้ามีความ—
 ยินดี เตยวโก๋ ชองกงเป็นผู้ใหญ่โหดมาตงชายสวาคอยฟังข่าวคอยรับพวก
 ทจะมาเป็นพี่น้อง เฮียหยง เจยสวได้ฟังกตใจ จึงเล่าความที่เดินทางมา
 แต่ตนจนปลายให้เจยยะยังฟังทุกประการ เจยยะยังกัจ ไต่และสวามาเคียง
 แล้วเดินไปหลังโรงเบ็ดหน้าถงรมนา เขาเกาทณัฐสัญญาอิงข้ามไป—
 พวกทระวงลูกเกวทณัฐเห่นกแจวเรือมา เจยยะยังชวนเฮียหยง เจยสวลง
 เรือข้ามไปเขาเนียชวเปาะ ครนถงกเดินไปทางอะชยทัว ไต่จง เฮียหลิม
 แจ้งว่าเจยสวมากชวนกันไปรับถึงตนทาง เจยสวเห่นจกค่านับกนตามธรรม

นิยมแล้วบอกวาเอเยหยงเป็นพของข้าพเจ้า ไตจงเอเยหลมกยนต์ พว
 เอเยหยง เจยสวเขาไปคานบเตยวโก ของกงกบพของทงหลายแจงความ
 วา เอเยหยง เจยสวมาแต่เมืองกจว เมอข้าพเจ้าไปตามกงชนสัจงได
 รจากกัน บคนเจยสวพาเอเยหยงมพมาตามภกตเบนพอกพองดวยสองคน
 ผมอเขมแรงใจสยชอด เตยวโก ของกงและพของทงปวงกตอรบ
 คานบกัน แลวเอเยหยง เจยสวกเลาไทพงวา เมอข้าพเจ้าชวนกันมาจาก
 เมืองกจวสามคน ครนถตามลบานจอกเกจงกเขาอาศัยโรงเตยม ซเซยง
 ทมาดวยลกเขาโกของโรงชากนจิงไดเกิดวาทถนชน เจยสวเขาไฟเผา
 โรงชายสรวาเสีย พวกจอกเกจงจับเอาตัวชเซยงไปได ข้าพเจ้าสองคน
 หนีไปโตวเฮงเพอนกันพาเขาหาตนเอง ผู้เบนใหญ่ทตามลจอกเกจง ลีเอง
 ไปขอชเซยงถึงสองครั้งก็ไม่ให้ ไดตอสักเบนสามารถ พวกจอกเกจง
 ความมาถึงทานจะจับพวกเขาเนยชวเปาะส่งไปเมืองหลวงให้สน ข้าพเจ้า
 มีความแตนนก

เตยวโก ไตพงก ไกรธส่งให้เอาตัวเอเยหยงกับเจยสวไปฆ่าเสีย --
 ของกงห้ามไวแล้วถามวาเหตุผลประการ ไตจิงทำตงนน เตยวโกพตวาท--
 เขาเนยชวเปาะน ตงแตตมของชาเฮงหลนแลวภายหลงพของทงหลาย
 ทมผมอม่าตามภกตอยดวยกนกไมมผ ไตทำให้อบฮาย จะไปข้างไหนกตม
 แต่ชวยราษฎรไม่ให้ไตความเตอตรอน ขอเสยงปราวฏเลองลือไปทวทก
 แห่งไมมผ ไตคหมัน ไตและทานทงสองจะมาเขาตวยกตแลวเหตุไฉนจิงไป
 ลกเขาโกของผู้นทาให้เกิดความชน พวกตำบลจอกเกจงดาวาพวกรเราแลว
 ยงทามาว่าจะจับไปให้สน คนทงสองนทาให้ขอเสยงพวกเขาเนยชวเปาะ
 เสียไป จิงตองฆ่าเสีย แลวจะยกไพร่พลไปปราบปรามตำบลจอกเกจง--

ให้สมกับที่เราให้จงได้ ชองกิ่งว่าไม่ใช่สองคนทำเมื่อไร ชีเขียนที่มา
 ดวยทำให้เกิดความแฉวถูกจับตัวไว้ พะจะให้ข้าคนทั้งสองเสียนนี้ไม่ควร
 ภายหลังผู้หม่อมจะเซดชขาดไม่อาจมาสามภักตอไป การทเกิดความ
 นจะว่าพวกสามคนทำไม่ได้ นองโดยนชาวมานานแล้ว พวก
 ตามลจอกเกจคบคิดกันจะยกไพร่พลมาจับพวกเรายู่ทุกวันนี้ เขาคิดชน
 กอน เรากตองทำตาม แต่ตัวพเป็นใหญ่แล้วหากควรไม่ ข้าพเจ้าจะคุม
 ไพร่พลไปเอง แม้นว่ายกไปตีตามลจอกเกจไม่ได้ก็จะไม่กลับมา ถ้า
 สำเร็จการเมื่อไรจะ ได้ชนเอาเงินทอง และเสบียงอาหารมาใช้สอยที่ตำบล
 ชองเราแล้วเกลยกล้อมลเองให้เขาสามภักตอด้วยมิตรหรือ เทยวโกกเห็น
 จรงด้วย สงไม่ให้ซา เองหยง เจยสวกกกเขาคานบรบผิดต่อเตยวโก
 แฉวชองกิ่งจพตกับเอยหยง เจยสววา นองอย่าเสียใจกรรมเนยมทเขา
 เนยชวเปาระนเขมเขมก ถงตอพทามตกตองตายเหมือนกัน ไม่เลือกว่า
 ผู้ใด แฉวตงให้พวยชวทเรียกทมนคงมกเป็นผู้ากล่าวผิดและชอบ
 ให้ชอตรงมีเขากับผู้ใด ใครทำผิดกลงโทษตามอาญา ใครมีความชอบก
 ยกย่องให้บำเหนจรางวัลตามสมควรแล้วสงให้จต โตะและสรามาเสยงกัน
 เสจแล้ว เทยวโกกจตทองให้เอยหยง เจยสวอยู่ตามสบายให้ไพร่พล
 ไว้สำหรับใช้สอยนายละสิบคน ครนรงชนเขามาพวอมกนยงทชมนม
 เทยวโก ชองกิ่งปรกษาจะยกไปตำบลจอกเกจ ผู้ทจะอยรกษาทาบลน
 คือเตยวโก กับโงวหยง ชนแสด ลอยวง กวยเสงและอนชวยยทงตามคน
 พนองให้เมงคงไปตการตอเรือรบแทนเบทลน ให้ชองบานกับแต่เทยนชว
 เป็นผู้สำหรับสงเสมยง ผู้ทไม่ไดจการงานเหล่านนตองไปตวยใน

กองทัพ ส่งปวยชวนจตุรชอไวทประตุ ให้ตามบรรดาพี่น้องว่าจะต้องไป
 และอยู่จุดเครื่องศตราวอไวพรอมเสวจแลวกแบ่งเป็นสองพวก ตัวของกง
 กับช่วยหยง ลจุน มกทอง ลชย เขยทง เจยสว อิงชิน ฮาวเผง เขยหลิม
 สิบนายคุมไฟพลเดินเท้าสามพันกับทหารสามร้อยเป็นกองหน้า
 กองหลัง ลิมชอง ฉินเหม็ง ไตจง เตยหวย เตยสน เบ่หลิน เตงฮุย เฮง-
 เขยไฮ้ว แป๊ะสิน เก้านายคุมไฟพลสามพัน ครั้นได้ฤกษ์ยกออกจาก-
 เขาเนี้ยชัวเปาะ เตยวโกกับพี่น้องเหล่านั้นตามไปส่งจนพ้นเขตแดนแล้ว
 กลับมา.

ฝ่ายชองกงยกไฟพลเดินรอนแรมไประยะทาง ครนถึงหน้า
 เขาตอกเลงชวกไทตงค้ายพก แลวจบปรึกษาบช่วยหยงว่า ทตาบด
 ออกเกจงนทางเขาออกลำบาก ครนจะบุกรุกเข้าไปในเขตแดนก็ไม่
 รุกทางจาจะสอดแนมลับตู่ให้รู้แน่เสียก่อน แล้วยกเข้าไปตีหักหาญ-
 เขาจจะต ลชยว่า ข้าพเจ้าไม่ได้สู้รบกับผู้ใดมาช้านาน ครนจะขอ
 ฮาสาไปตีบ้านจอกเกจงเอง ข้าพพเลนไหสนุกมอดสกทเถด ชองกงไต้พง
 จงรองตวาดว่า เจานไม่วจกการสังไต จงถอยออกไปให้พ่น แลวเรียก
 เจยสวกับเขยหลิมมาสงว่า เจาทงสองจงปลอมตัวเข้าไปในเขตแดนตาบด
 จอกเกจง สับตู่ให้รูกทางแน่แล้วจะได้ยกไฟพลตหักเข้าไป เจยสว
 เขยหลิมค่านบลามาแต่งตว เขาเครื่องมอเหมบชอนในเสอ เขยหลิม
 ปลอมเป็นหลวงจนมอดเจยสวปลอมเป็นคนห้าพันแล้วออกจากค่ายไป.

ฝ่ายจอกเหลง จอกไฮ้ว จอกบิว แจงว่าพวกโจรเขาเนี้ยชัวเปาะ
 ยกทหารมาตั้งค่ายอยู่ใกล้เขตแดน จึงส่งไฟพลให้เตรียมกันคอยรักษา

ถ้าเห็นผู้ใดแปลกหน้าเข้ามาใกล้จับเอาตัวไว้ ไฟล์พลเหล่านี้ก็เตรียม
คอยระวังรักษาอยู่อย่างเข้มแข็ง.

ฝ่ายเจยสวกับเฮยหลมครนเดินไปเห็นทางแยกดงเดี่ยวชอบกตก —
สงสัย เจยสวเดินตามถนนใหญ่ไปก่อน เห็นมีโรงขายตราเตรียมเครื่อง
ศีลตราอยู่ในโรงสับสน พบผู้เฒ่าเดินมาคนหนึ่งจึงถามว่า ทนเขาทำ—
ไมกัน จึงได้เตรียมเครื่องศีลตราเอาไว้มาก ผู้เฒ่าว่าท่านมาแต่ไหนไม่รู้หรือ
จึงรีบหนีไปเสียเถิด เจยสวจึงแกล้งบอกว่าข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองชวตง
เที่ยวค้าขายขาดทุนกลับไปบ้านไม่ได้ จึงหาบพนมมาขายทน ยังไม่รู้สาเหตุ
ประการใด ท่านจึงบอกให้ทราบเถิดผู้เฒ่าว่า ชิงเตรียมเครื่องศีลตราไว้
นั้น เพราะจะคอยสู้รบกับพวกเขาเนยชวเปาะด้วยจอกเขยงหอมมีชอสาเหต
ชดเคืองกันมาก บัดนี้พวกเขาเนยชวเอายกไฟล์พลมา หากอาจจะตึก—
เข้าไปได้ไม่ ด้วยหนทางสับสน จึงได้วางรออยู่ เจยสวถามว่า ในตำบลนี้มี
ไฟล์พลสักเท่าไร ผู้เฒ่าบอกว่า มีประมาณสองหมื่นเศษ ยังอีกสองตำบล
ทางทิศตะวันออกเรียกว่า ดึงเจง ผู้เป็นเจ้าของบ้านนั้นชอ ดึงเอง ทางทิศ
ตะวันตกเรียกว่า โฮ้วเจง เจ้าของบ้านชอ ชอไทกิง มีบุตรสองคน บุตรชาย
ชอโฮ้วเสง บุตรหญิงชอนาง โฮ้วชานเนย ผมชอเข้มแข็ง ถ้าเกิดเหตุการณ์
สิ่งใดก็ยกมาช่วยกัน เจยสวจึงพูดว่า มีไฟล์พลเป็นอันมากจะกลัวพวกเรา
เนยชวเปาะทำไม ผู้เฒ่าตอบว่า ท่านพูดก็จริงดอกรงชยภุมทตาบสน เมอ
แรกเราเดินเข้ามาไม่รู้จักทาง พวกจอกเจงเกือบจะจับได้แลงมผมมาบอก
ว่าทางในตำบลสับสนนี้ เขาได้ออกยากจนเวยนนกดวเรานกมาอยู่ใหม่
ไม่ใช่พวกจอกเจง เจยสวได้ฟังก็ทำเป็นร้องไห้คุกเข่าคานบ พูดว่า ท่าน
จงเมตตาด้วยเถิด ครนข้าพเจ้าจะกลับไป ถ้าพบปะศัตรูก็จะจับเอา

ตัวได้ ขอท่านจงได้สงเคราะห์ช่วยบอกทางพ้นทาบนัยกให้เป็นค่าเหนื่อย
 กับท่าน บุญคุณนั้นข้าพเจ้าไม่ลืมเลย ผู้เฒ่าว่า ฟันเราจะขอเอา ท่านจง
 ไปบ้านกับเราก่อน ก็พาเจี๋ยสวหาบพันตรงมาที่บ้าน จัดสรามาทให้เจี๋ยสว
 เสพ แล้วพูดว่า ท่านจงเดินไปทางถนนใหญ่ ถ้าเห็นต้นไม้ที่เรียกว่าแป๊ะ—
 เอียงลงมอขยตรงไหน ก็ให้เลี้ยวไปทางนั้น ถ้าไม่มีแป๊ะเอียงลงมออย่าเดินไป
 เลย ถึงมีทางก็ไปไม่ได้ จนเวียนอยู่ในนนั้นเอง.

เจี๋ยสวได้ฟังกตใจค่านับ แล้วถามว่า ท่านแซ่ใด ชื่อไร ผู้เฒ่าบอก
 ว่า เราชื่อเจงหล พวกตาบดนแซ่จอกทงสน แต่เราผู้เดียวไม่ใช่แซ่จอก
 เจี๋ยสวว่า ชอบใจท่านนัก ต่ไปกายหน้าข้าพเจ้ามได้ลมคณท่านเลย.

ฝ่ายเฮียหลมเดินมาภายหลัง ไม่เห็นเจี๋ยสวจึงเที่ยวหากก็ไม่พบ
 จนเวียนอยู่ออกไม่ได้ กลับไปกลับมาเป็นหลายหน พวกตาบดจอกเก็ง
 กระจกษายูนน เห็นกแรงความอุอนเขามาตลอดแนม ขวนกนตรงเข้าจับ
 เฮียหลมชกกระบอออกสูรบพนถกพวกจอกเก็งเจ็บปวดหลายคน พวกจอก-
 เก็งตรกนออกมามาก จับตัวเฮียหลมได้จะเอาไปส่ง จอกเซียงทองเดินมา
 ทางหน้าบ้านผู้เฒ่า พูดกนอออกว่า จับใจรพวกเขาเนี่ยชวเปาะไตคนหนึ่ง
 เจี๋ยสวโดยนจางชวนผู้เฒ่าออกมาต เห็นคมตัวเฮียหลมเดินมากตใจ แกล้ง
 ถามผู้เฒ่าว่า คนทจับเขามานนดวยเหตุตั้งใด ผู้เฒ่าว่า ชายคนนกลาหาญ
 นึก ปลอมเป็นหลวงจนมอตเขามาตลอดแนมครนจะกลับออกไปก็ไม่ได้
 เตนววนเวียนอยู่หลายหน พวกในตาบดนออกล้อมไว้จับตัวได้ มจวจกกว่า
 ขอเฮียหลม ทเรียกว่ากมปาจอ พดขังไม้ทั้นชาดค่า พอจอกบวงคัมไพรวด
 มาเที่ยวตรวจตรา เจี๋ยสวแอบตอยู่ในบ้าน เห็นชายหนุ่มขมาตชาวเหบบ-
 เกาทกนต ถอทจนครว้างนเดินมาไกลจะถึงกจาได้วาจอกบว จึงแกล้งถาม

ผู้เฒ่าว่า คนที่ขามาวะระหว่างกลางนั้นผู้ใด ผู้เฒ่าบอกว่า คอบบทรทตาม
 ชองจอกเขียวทอง ชองจอกบัว ผอมแซมแข่งกว่าพวงสอง จอกบัวคนนทไป
 ขอนางไฮ้วชาเหนียว บตรสาวไฮ้วไท่กั้งไว้เป็นภรรยา แต่ยงหาได้ยูกันด้วย
 กันไม่ เจยสวจึงพูดว่า ข้าพเจ้าจะขอลาท่านไปก่อนแล้ว ผู้เฒ่าว่า เวลา
 จวนเย็นค่ำ ถ้าเขาจับเอาท่านไปจะมีเสยทหรือพวงนส่งบเงยบจึงค้อยไป
 เจยสวได้ฟังกตใจคานับแล้ววาทานช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ด้วยเถิด ผู้เฒ่าว่า
 ท่านอย่าวิตกไม่เป็นไรดอก ก็ชวนเจยสวเข้าไปข้างในนั่งสนทนากัน.

ฝ่ายจอกบัวคุมไพร่พลมาตรวจตราได้เวลาแล้วจะกลับไป พวก
 เหล่านคนคุมตอเยยหลมมาส่ง แจ้งความว่า ข้าพเจ้าจับได้พวกโจรเขาเหนียว
 ชวเปาะ ขอเยยหลมเข้ามาสอดแนม จอกบัวได้ฟังกยนต์ส่งให้เอาตอ
 เยยหลมจำขงไว้ จึงคิดว่า เวลาคาวนพวกเขาเหนียวชวเปาะคงจะยก—
 ไพร่พลบุกกรกเข้ามา เราคิดอธิบายค้อยรับอย่าให้เขาใกล้ได้ ค้อยให้สววจ
 ช่วยกันจับโจรเสยให้สน คิดแล้วกส่งไพร่พลให้เตรียมเครื่องศสตราวุธ
 ไว้ ถ้าโดยนเสยประทศสัญญาเมื่อไรก็ออกไปพร้อมกัน เห็นไฟโคมอยู่ทิศ
 ไหนก็ตรงไปทางทิศนั้น ต้นทางที่จะออกไปจงเอาชวากกระจับบักไว้ พวก
 ไพร่พลแจ้งความกเตรียมกันไว้พร้อม.

ฝ่ายเจยสวอยู่ในบ้านโดยนเสยผู้คนมาบ่าวรอกถามผู้เฒ่าว่าผู้คน
 ออองควยเหตุอันใด ผู้เฒ่าบอกว่า จอกบัวให้เตรียมเครื่องศสตราวุธ
 ไว้ เวลาคาวนจะค้อยจับชองกงนายโจร เจยสวได้ฟังกมความวิตก
 บอกกับผู้เฒ่าว่า ข้าพเจ้าจะลาไปนอน ก็จุดไฟเดินไปททองหลังบ้าน.

ฝ่ายชองกงกับพนอง ค้อยทาเจยสว เยยหลมไปสืบทางกยงไม่
 เห็นกลับมา ชองกงมความสงสัยจึงใจให้อาวเผงตามไปฟังข่าวว่า จะเกิด

เหตุการณ์ดังใน อ่าวเผิงค่านับลาออกจากค่ายตรงไปตำบลจอกเก็ง สืบ
 ได้ความแลวก็กลับมาค่าย แง้ความกับของกงวา ชาวเจ้าไปถึงเขตแดน
 จอกเก็ง ได้ยินพูดกันว่าจับได้สอดแนมคนหนึ่ง ครั้นจะเข้าไปสืบสวนดูให้
 รู้แน่ เห็นทางสืบสนชอบกลนัก ไม่อาจจะเข้าไปกักกลับมาแจ้งความให้ท่าน
 ทราบ ของกงได้ฟังตกใจพูดว่า เอ๊ยหลมกับเจยสวเห็นทพวกจอกเก็งจะ
 จับไว้ เรายกไพร่พลตามเขาไปตีหักช่วยเอาเจยสว เอ๊ยหลมออกมา ลี้ชย
 ว่าชาวเจ้าจะขอสาตหักเขาไปดูก่อนว่า จะเป็นอย่างไร.

ขณะนั้นของกงกำลังโกรธาหาหน้ตรึงตรองไม่ ครั้นได้ฟังลี้ชยพูด
 ส่งพวกพลไพร่พลเตรียมเครื่องศัสตราวุธแต่งตัวไว้เสร็จ ให้ลี้ชยกับเอี้ย-
 หยงคุมไพร่พลเป็นกองหน้า มกทองเป็นบ่กซ้าย อิงชนเป็นบ่กขวา ของกง
 กับช่วยหยงอ่าว เฝงนนอยูกดำรงจุนกับพนองเหล่านนเป็นกองหลัง จดกัน
 พรอมเสวกยกไพร่พลออกจากค่าย.

ในขณะนั้นเป็นเวลาค่ำ ของกงยกไพร่พลเดินตามถนนใหญ่ลู่วง
 เข้าไปในเขตแดนตำบลจอกเก็งใกล้จะถึงหมู่บ้านบนเขา ลี้ชยกับเอี้ยหยง
 คุมไพร่พลเดินไปหน้า ถึงบ้านจอกเก็งก็ไม่เห็นมีไพร่พลออกสู้รบสะพาน
 เรือที่จะข้ามไปนบ่กชกเสย ประตกำแพงรอบหม้ทพบดทงสองข้างลี้ชย
 ร้อยคงทาทายว่า จอกเขยงทองกลาดก็ออกมาสู้รบกัน ได้รองควาเป็น
 หลายครงก็ไม่เห็นมี ไคออกมา ลี้ชยโกรนนักจะไคตลงน้าข้ามไป เอี้ยหยง
 ห้ามลี้ชยไว้ว่าพวกจอกเก็งจะมีอบายสิ่งใด คอยให้ของกงมาถงก่อนลี้ชย
 ได้ฟังกรงวอฮย.

ฝ่ายของกงยกไพร่พลบุกรุกตามลี้ชยเข้าไปจนถึงหน้าบ้านจอกเก็ง
 เห็นลี้ชยรองดาทาทายไม่มมี ไคออกสู้รบ ก็ส่งสยนกวา พวกจอกเก็ง

น คงจะอธิบายประการใดเป็นแน่ จึงรำลึกขึ้นได้ว่าเต็มใจจากวเทยนเลยนล
 ใตารบพชยสงครามไว้ว่า ถ้าการศกมมาจงตรกตรองเสยก่อนอย่าเพง
 รบรต บตบเรหาทหนักดไม ยกบกรกเขามาเทนจะถูกอธิบายเป็นแน่แลง
 เวลากมตคางจะทำประการใดดี จึงสั่งให้ยกไฟล่พลกกลับออกไป ดชยว่า
 ซ้ำพเจ้าจะบกตหักเข้าไปเอง ท่านจงยกติดตามมาเกิด ชองกิ่งว่าไม่ได้จะ
 เสยทแลงส่งให้พวกพ้องไฟรพลยกกลับ.

ฝ่ายจอกมีวกบไฟล่พลพากนนั่งสงบอยู่ในบ้าน พอเห็นกองทัพ
 ชองกิ่งจะถอยกลับกจุดประทัดสัญญาณ ไฟรพลก็จุดคบไฟสว่างไปทง
 ค้าบล เขาเกาทนทยงระดมลงมادتงท่านน ชองกิ่งเร่งรบพวกพ้องไฟร
 พลเดินตามทางใหญ่ มาได้ครู่หนึ่งก็ไม่มีทาง เสยหยงร้องบอกพวกข้าง
 หลงว่า ทางที่จะเดินไปนั้นไม่มีต้นเตาน ข้างหน้าเห็นจะมีไฟรพลซุ่ม
 อยู่ตอกกระม่ง ชองกิ่งได้พงกคมพวกพ้องไฟรพลเทยวคนหาทางไม่พบ
 วนเวียนไปมาอยู่ทนน กมความวตกยงนถไม่รูทจะคิดประการใด พอได้
 ยินประทัดสัญญาณจุดชนออกครงหนง พวกค้าบลจอกเกจงกเอกเกรกของ
 ชองกิ่งขมายนอยู่กลางไฟรพลโดยนเสยงตงนถกตกใจ ครนจะหนีออกไปก็
 ไม่ได้ พากนยนตะลงอยู่ทงสน พอชองกิ่งได้สติจงสั่งให้ไฟรพลเดินไป
 ตามทางใหญ่ได้พกหนง ก็พากนร้องชนววยบเย็นแลง ชองกิ่งจงถามว่า
 เหตุสิ่งใด พวกเหล่านนบอกว่าเดินไปกวนเวียนอยู่ทนเอง ชองกิ่งว่า
 ถ้าเห็นไฟอยู่ตรงไหนก็บถออกไปทางนนคงจะมีบ้านเรือน ไฟล่พลทงบวง
 ครนเห็นแสงไฟก็บุกไปบ้างถูกชวากและแหลนทบกไว้เจ็บบวดยเป็นหลายคน
 ชองกิ่งพตวาทพยดาฮาเพศจะให้เราเข้ามาตายในเขตแดนนตอกกระม่ง จึง
 เผอิญเป็นไปทุกอย่าง

ฝ่ายเจี๋ยสวณอนไม่หลับ มีความวิตกเป็นอันมาก จึงคิดว่า
 เอยหลิมทมาตวยกนกกถูกจับได้ จะต้องรีบหนีไปแจ้งความกับซ่งกิงให้
 รู้เสียก่อน เจี๋ยสวณออกจากห้องมาไม่ใหญ่เต็มารู เปิดประตูบ้านเดิมมาถึง
 ถนนใหญ่ ไดยนเสียงคนข้างหน้าอองไม่แจ้งว่าไฟรพดของผู ไดยกมความ
 สงสัย แอบต้นไม่พงไดยนคนเหล่านนพูดกันว่า พวกเราครรงนพากัน
 ยับเขนเสียงจริงแล้ว เมอเขามา ننเขาไต่ ครนจะหนีออกไมมทางเจี๋ยสวได้
 พงกแจ้งว่าพวกของตัว ไदनออกจากพุ่มไม้ใกล้จะถึงกองทัพพวกไฟรพด
 เหนกรองบอกไปว่าเจี๋ยสวกลับมาแล้ว ซองกิงไตพงกรว่าพวกจอกเกจิง
 จับเอาตัวเอยหลิมไปไต่ พอเจี๋ยสวมาถึงหนามาของกิงคานบแจ้ง—
 ความว่า ทานชยวตกซาพเจ้ารูทางออกแล้ว ซองกิงกยนตจงสงเจี๋ยสว
 ว่า เจ้าจงรีบนำทางออกไปเสียโดยเร็วเถิด เจี๋ยสวกำขบสงพวกไฟรพด
 ว่า ถ้าไदनออกไปตามถนนใหญ่เห็นมตนแปะเฮียงลวอยตรงไหน จง
 เลี้ยวไปตามนนอยาคิดว่าทางเล็กใหญ่ ถ้าไมมตนแปะเฮียงลวถงจะมี
 ทางก็อย่าไปเลย ไฟรพดเหล่านนกดนกดบออกมตามคาเจี๋ยสวสง—
 ประมาณทางสามสบดไดยนเสียงไฟรพดอองอยูข้างหน้า ซองกิงถาม
 เจี๋ยสวว่าเหตุผลประการไต่ เจี๋ยสวว่าพวกจอกเกจิงไตสญญากันไวเฮา
 โคมเป็นสำคัญ ถ้าเห็นโคมอยูตรงไหนก็ไต่ทรูเข้าไป ฮวยหยงชไทซองกิง
 ดูแล้วพูดว่า พวกเรายกไปทางไหนไฟโคมก็สว่างอยูตรงนั้น สกัไต่
 จะไม่ให้ออกไปไต่ เห็นจะเป็นอูบายเป็นแน่แล้ว ซองกิงว่าเราจะคิด
 ประการไต่ ฮวยหยงว่าซาพเจ้าจะยิงไฟโคมให้ดับเสีย พวกเหล่านนไม
 เห็นโคมเป็นสำคัญก็จะพากันรวนเร เราจึงยกไฟรพดหักออกไป ซองกิง

ฝ่ายไพร่พลจอกเก็งเห็นพวกโจรยกออกไปได้ ก็พากัน
 กลับไปส่งจอกบิว ๆ จึงส่งให้เขาต๋องซันไปจำขังไว้ในคุก แลวก-
 ปรัชชาจอกเหล้ง จอกใช้ว่า หมายของเราคงไม่ได้สำเร็จความ-
 ประวารถนา จะต้องตรกตรอยหาอธิบายที่จะสรบกันต่อไป ฝ่ายชองกง
 ตงคายนนอขรมเขตแดนบ้านจอกเก็งแลดู ตรวจดูพวกพ้องไพร่พล
 อยู่พร้อม แต่ชองซันไม่เห็นไม่ ชองกงตกใจจึงถามว่าเวลาคนผู้ใด
 รู้ว่าชองซันไปข้างไหน พวกทไปกับชองซันบอกว่า เมื่อก่อนใช้ให้เจียด
 ออกไปดูไพร่พลทยกมา ชองซันกับพวกชาวพเจาชวนกันจวนตามไม่ทันหลง
 ไป พวกจอกเก็งเขาขอเกยงเทามากระชากรชองซันตกมาลงพวกทซม
 อย่ตรกนออกมากับชองซันได้ จะเขาช่วยก็ไม่ทันจึงพากันหนีกลับมา-
 ชองกงได้ฟังก็โกรธวาวงหนักกลับมาเหตุใดจึงไม่บอกกส่งให้เขาพวกทไป-
 กับชองซันนหน้าเสีย ลมชองกับช่วยหยงช่วยกันฮอนวอนขอโทษ ชองกง
 ก็ยกให้ บรรดาพนองจึงปรึกษากันว่า เรายกไพร่พลมากยังไม่ได้รับ
 กับชาศกพวกจอกเก็งจับพนองเราไปสองคนจะคิดอ่านประการใดดี

เหยียงว่า บ้านจอกเก็งยังมีพวกพ้องออกสองตำบล อยู่เขต
 แตนเตยวถน ทางทิศตะวันตกตำบลหนึ่ง ทางทิศตะวันออกตำบลหนึ่ง
 แต่ทางทิศตะวันออกนั้น เจ้าของบ้านชอลเอง ซึ่งเกิดวาทกับพวกจอกเก็ง
 เพราะเรื่องความเรา จอกบิวเขาเกาถนทขยงถกตนแขนลเองยงรักษาแผล
 อยู่ ถาคัดอ่านการเรองนทานจึงไปปรึกษาลเองกคงร ชองกงได้ฟังก็
 เห็นชอบว่าเราล้มไปหาทนั่นคิดไม่ จำจะไปปรึกษากับลเอง พุดแลวกส่ง
 ให้จกแพรวต๋องนอย่างตสองพบ กับมาทนมเทาครบเครื่องพร้อมมาทหนึ่ง-
 กับสุราสองถัง แพะคู่หนึ่ง กาชบสังโหลมของ ชนเหมงอยู่รักษาค่าย

ของกงกับช่วยหยง เขยหยง เจยตวงขนมาคุมทหารตามร้อยตรงไปยัง
ตำบลเก้ง.

ฝ่ายพวกไพร่พลบ้านลเก้งเห็นกองทัพยกมา ก็ชวนกันชักสะพาน
เรือข้ามคลองเสีย ต่างคนตระเตรียมเครื่องศาสตราวุธขึ้นบึ่งกันอยู่พร้อม
ของกองร้องบอกไปว่า เวลานี้ของกง มีใตคตร้ายสิ่งใดจะมาหาดีไท่กง
นายท่าน ไตวเฮงอยู่บนกำแพงโดยนตงนน พิศวาทเห็นเขยหยง—
เจยตวง ยืนอยู่สองข้างจงนกว่าตรงกลางนั้นจะเป็นตวงของกงกรองห้าม
ไพร่พลมิให้ทำอันตราย ไตวเฮงโดดลงจากกำแพงเปิดประตูบ้านเข้า—
เรือเล็กข้ามมาตงผง เข้าไปคานับของกง ๆ กลงจากมารับคานับ—
เขยหยง เจยตวงจึงบอกกับของกงว่า ไตวเฮงนทเรียกว่ากุกเกยมหยา
ข้าพเจ้ามาหาดีไท่กง ของกงได้ฟังกุกนต จึงพูดกับไตวเฮงว่า เรา
ขอของกง มาจากเขาเนยซัวเปาะ เพราะไตยงขอเสียงนายท่านปรากฏ
มาช้านาน ยังหาได้พบประสนทนากันไม่ บัดนี้เราเกิดวาทชนกับพวก
จอกเก้งยกไพร่พลเดินมาทางนราลกลึงนายท่านอยากจะใคร่พบจึงจัด—
สิ่งของมาคานับไม่มีอะไรสิ่งใดตอก ท่านจงเอาข้อความไปแจ้งด้วยเถิด.

ไตวเฮงก็คานับลากลับมาบอกกับตนเองตงของกงส่ง ดิเองจึงพูด
ว่า ของกงนเป็นพวกโจรเขาเนยซัวเปาะจะให้มาหาพดจาอย่างไรได้การ
ก็จะเลื่องลือไปว่าเราคบพวกกุกจะพาให้เราถึงแก่ชวตด้วยเจ้าจงไป—
บอกกับของกงเถิดว่าเราช่วย จะนงนอนกดาบาค ครงนงตไว่กอน—
ครวทลึงจึงคอยมาพุดจากัน ไตวเฮงก็คานับตามมาแจ้งกับของกงตามคำ
ดิเองส่งมาทุกประการ ของกงว่าเรารู้ ใจนายท่านแล้วครนจะออกตอน

รับพูดจากับเราก็ดลัวพวกจอกเงยจะโกรธ จึงไม่ยอมออกมา ไตวเฮง
 ว่าไม่ใช่ดั่งนั้นดอก ลีเองบวญจริง ตัวข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองซัวต้ง มาอยู่
 ทนนานหลายปี การส่งโดยอ้อมรอยทางสนจะบอกให้ท่านทราบ ตำบล
 จอกเงยตั้งอยู่กลาง ทางทิศตะวันออกคอคดเงย ทางทิศตะวันตกบ้าน
 ไส้วเก็ง ตามตำบลนี้ได้สามวันไว้จะร่วมทุกข์ด้วยกัน ถ้ามีเหตุผล
 ประการใดให้ยกไปช่วย ครั้นเกิดวาทชนกเพราะเรื่องความพวกพ้อง
 ของท่าน ถ้าแน่นตำบลจอกเงยจะมีเหตุการณ์สิ่งใด ลีเองไม่ขอยกไปเลย
 วิตกอยู่แต่ตำบลไส้วเก็ง จะยกไปในตำบลไส้วเก็ง บุตรของไส้วไท่กั้ง
 ขอนางไส้วซาเหนย กระบถลอสสำหรับมอมนนเรียกว้ายตอวยตอ ไม่มีผู้ใด
 ตานทานได้ จอกบิวบุตรทตามของจอกเซียวทอง ขอนางไส้วซาเหนยไว้
 จะแต่งงานให้ยู่ตวยกันในเร็ว ๆ นี้ ท่านอย่าวิตกกังพวกข้าพเจ้าเลย
 จงคอยระวังแต่พวก ไส้วเก็งทิศตะวันตกเถิด.

ของกงไตพังกยन्दพูดว่า ชอบใจท่านนักหนา อดลำห้มาบอก
 เล่าขแรงให้แจ่มแจ้ง ข้าพเจ้าจะลาไปก่อน ของกงกยกไพร่พลกลับมา
 ค่าย เล่าความให้พนองทงปวงฟังตามซึ่งลีเองไม่ออกมา กับไตวเฮงบอก
 เล่าทุกประการ ลีขยว่าพวกเรารตั้งใจตั้งส่งของไปค้ำับ ลีเองก็ไม่ต้อน
 รับทำไห้ผิดธรรมเนียม ข้าพเจ้าจะขออาสาคุมไพร่พลสามร้อยยกไปตีตำบล
 ลีเก็ง อดเขาตวลเองมาค้ำับท่าน ของกงวาลเองเป็นพลเรือน ครน
 จะออกต้อนรับพูดจากเกรงอาญา ลีขยลวาลเองเห็นจะเป็นเด็กเล็ก ๆ ตอก
 กระม่ง มีความเกรงกลัวว่าท่านเป็นผู้ใหญ่จึงไม่อาจออกมา บรรดาพนอง
 ไตพังกชวนกันทวงเรา.

ของกงจึงพูดว่า พวกตำบลจอกเงยจับนอของเราไปได้ ไม่แจ้งว่า
 จะเป็นตายประการใด ท่านทงปวงต้องช่วยกันให้แข็งแรง ยกไปตีเอา

ตามลจอกเงงออกศกครงหนง พนองเหลานนว่าทานบงคบบัญชาสั่งได้
 มิได้ชตชนจะทำตามถอยคำ ดชยว่าจะมานงกลวเด็กพวกจอกเงงทำไม
 ชาวพเจ้าจะอาสาไปเอง ชื่องกงว่าตงให้เจ้าเป็นนายทหารกองหน้ายกไปก็
 ไม่มีชย ครวงนจะไปอีกอย่างไรได้ จงจตให้เบ้ทลม เตงฮย ฮาวเผงส
 นายกบตวชองกงจะยกเบ้ทลนหน้าไป ทลตองให้ไตจง ฉนเหมง ฮยฮยง
 เจยสว เตยหวย เตยสน เบ้ดินแบตนายคอยระวงพวกจอกเงงจะยก—
 ชามแม่มาแล้ว ทลตามจตให้ลมชอง ฮวยฮย มกทอง ดชย สนายแบงเบ้น
 สองกองแยกไปคนละทางจะได้คอยเบ้ทลนพวกพองไพรพลเหลานน จด—
 แงการเสรวแลวชองกงกแตงตว สงไทยกองแตงชนมาคมไพรพลเดินเท้า
 พนเศ ทหารมารอยหาตบยกออกจกคายกองทลตองทลตามนนักคุมไพรพล
 ตามชื่องกงไป.

ฝ่ายจอกเหลง จอกบวแงงว่า ชื่องกงยกมากเตรียมไพรพล
 ไวคอยสรบ ให้ชกชองชาวทเชยทหนงสอวากลาวชองกงชนดวย ไพรพล
 เหลานนกจตการไวพรอม ชื่องกงยกบกรกเข้าไปในเขตแดนถงเขา—
 ตอกเลงกงหนาบานจอกเงงเหนองชาวบกอย มหนงสอสบสตวทหยตมา
 อาน.

ใจความว่า ตามลจอกเงงนจะคุมไพรพลไปเหยยชยทเขต
 แคนเขาเนยชวเปาะจยบตวเคอวไล ชื่องกง ทำลายเขาเนยชวเปาะ
 เสยให้ รวชเบ้นแค้นคนเปล่า ชื่องกงแงงแลวก็ไกรชองนถ จงสบบาน
 ว่าถาตตามลจอกเงงไม่แตก ก็ไม่ชอกลบไปเขาเนยชวเปาะจะยอมสตัาย
 บรรดาพนองเหลานนเห็นทหนงสอทชกชตแดนทกคน พอพวกพองทลตาม
 ยกตามมาทน ชื่องกงเห็นไพรพลมาพรอมแลวก็สงไทยกองทลตามยกเขาต

ทางหนานาน ของกงกบของศคนกยกจะตเขาทางหลังบ้าน.

ฝ่ายจอกเหล่ง จอกไฮ้ว จอกบิว พวกนั้นงตวาของกงจะตหกเขา มาอย่างไร.

ฝ่ายไฮ้วไท่ก้งเจ้าของตำบลไฮ้วเก็ง ตั้งให้นางไฮ้วซาเหนียบตร ดาวคุมไฟว์พลยกมาช่วย นางไฮ้วซาเหนียกแต่งตัวถ้อฮาวูชนม่า คุม ทหารตรงมายังตำบลจอกเก็ง

ฝ่ายชองกงคุมไฟว์พลมาทางหลังบ้านจอกเก็ง ไถยบเลียงไฟว์พล ออองกหยุตมา ตั้งไท่เบทลน เตงฮุยคุมไฟว์พลคอยสกัดทางประตูหลัง บ้านไฉ่ ชองก้งกับฮาวเผงเฮงเฮยไฮ้วคุมไฟว์พลครึ่งหนึ่งยกไป นางไฮ้ว- ซาเหนียรบยกไฟว์พลเข้ามาใกล้ ชองก้งเห็นนายทหารหญิงชมาถ้อกระบ อยุกกลางไฟว์พล จึงคิดว่าเห็นจะเป็นบุตรสาว ไฮ้วไท่ก้งทสรเรวญกนนักวา ฝมอเซมแซง ยกมาช่วยตำบลจอกเก็งต้อกระม้ง จึงถามพวกพองวาผู้ ไตจะฮาส่าสู้รบกับทหารหญิงไต้บ้าง.

เฮงเฮยไฮ้วเป็นคนมกมากตวยการปฎิพทช ครนไต้พงชองก้งพูด ตงนนจิงวา ฮาพเจาจะฮาส่าจับทหารหญิงไต้จิงไต้ พดแลวกชบมาตรงมา นางไฮ้วซาเหนียกชบมาเขาสู้รบไต้ประมาณสิบเพลงยงไม่แพชนะกัน เฮง- เฮยไฮ้วทาทจะพุดจาเตะโลม นางไฮ้วซาเหนียกยงโกรธนัก สู้รบเขาโดย ก่าล้ง เฮงเฮยไฮ้วสู้ฝมอ นางไฮ้วซาเหนียไม่ไต้กชกมาหน นางไฮ้วซาเหนีย ชบมาไต้ตามไปทันเขากระบพนถกทวนหลดจากมือ เฮงเฮยไฮ้วเสยทนาง ไฮ้วซาเหนียจับตัวไต้ ฮาวเผงเห็นกชบมาจะเขาช่วย นางไฮ้วซาเหนียกเขา สู้รบกับฮาวเผงยงทวแพชนะไม่ ชองก้งเห็นนางไฮ้วซาเหนียจับตัวเฮงเฮย-

ไฮ้วไตกตกใจ ครนเห็นอวเผงเข้าไปสูรบกยงมความวิตกกถวจะเสยท จง
ขมไฟรพลเข้าไปไกลจะคอยช่วยบองกน.

ผายเตงฮยกับเบทลนตงสกคอยประตหลงบาน เตงฮยณคคอยเต
ไกล เห็นนายทหารหญิงจับตัวเฮงไฮ้วไปได้ อวเผงเข้ารวมกเบนรอง กถว
จะเสยทอกกขบมาตรงมาช่วย.

ผายพวกตำบลจอกเกจคอยในบ้านเห็นนางไฮ้วซาเห็นขก - -
ไฟรพลมาช่วยสูรบกับพวกชองกิง ทหารของชองกิงเข้าช่วยกนสูรบหลาย
คนกถวจะเสยท จอกเหลงกถอทวนขนมากมไฟรพลสามร้อยเบตประต
ทศตสะพานขามา เห็นชองกยนอยขางหนากบจะเขาจับตัวชองกิงกอน
เบทลนเขาบองกนสูรบกับจอกเหลงเบนสามารถ เตงฮยขบมาตรงมายังไม
ถึงเห็นพวกจอกเกจยกออกมาอก ครนจะเขาช่วยอวเผงกเห็นชองกิงฮย
แตผเตยวกถวจะเสยท จงชกมากคอยบองกนชองกิงฮย ขณะนกกาลง
สูรบกนอยทงสองผายได้ซาพนกนอยดบสน.

ผายคนเหมงกับพวกพองอยพรอมกนทหนาทตำบลจอกเกจ ครน
ชองกิงยกไปตทางหลงบาน พวกขางนกจกการจะขามนาคเขาไป พวก
จอกเกจระตมยงเกทณทลงมาตงทวณ จะตทกเขาไปกไมได้พากันจนใจ
ไมรทจะคคอยางไร ครนไดยนเสยขางหลงสูรบกนอยฮอง ดนเหมงก
แบ่งพวกพองไฟรพลคอยบองกนขางหนาทตำบลบาน ตวคนเหมงกับพอง
เหล่านนขกแยกกันเบนหลายทางตรงไปหลงตำบลจอกเกจ

ชองกิงเห็นไฟรพลพวกของตวยกมากคอยคดาขวตค ดนเหมงรบ
ยกบกรุกเขามาไกล ชองกิงรองเรยกไทคนเหมงช่วยเบทลน ดนเหมง
เบนคนใจเร็ว โกรธคณว่าพวกจอกเกจจับองชนผู้เบนคชยไปแต่ครงกอน

กชบมาเขาช่วยเบहनตั้งรบกับจอกเหลงเป็นสามารถ เบहनก็ชกมากชย
ออกมา เห็นไฟพลตำบลไฮวเกจิงคุมตัวเฮงเฮยไฮวส่งไปบ้าน กชบมา
ตรงเข้าจะชิงเฮงเฮยไฮว.

นางไฮวซาเหนยกำลังสู้รบกับฮาวเผงอยู่เหลยวหลังไปเห็นเบहन
เขาแยงเฮงเฮยไฮว กชบมามาบองกั้นไว้ พวกไฮวเกจิงก็เอาตัว-
เฮงเฮยไฮวไป ฮาวเผงช่วยแก้ไขไม่ได้กลอยห่างออกมา ชองกยन्दททว
ทั้งสองฝ่ายสู้รบกันจนตาย ฉนเหมงรบกับจอกเหลงได้หลายสิบเพลง
จอกเหลงสู้พลาดถอยห่างออกไป.

ผายฉวนเตงหยกเป็นครอย ในตำบลจอกเกจิงเห็นจอกเหลงสู้ ผมอ
ททวชองกยไม่ได้ กนตงตวถฮาวชนมามากมไฟพลเบ็ดประตทอ-
ตะพานขามมาจะช่วยจอกเหลง ฮาวเผงกชบมาเขารบกับฉวนเตงหยก ๆ
กชกมาหนทาที่จะไม่สู้ ฮาวเผงไม่รือบายกชบมาได้ ฉวนเตงหยกเห็นได้
ทกชกมากลบ เขากระบองสนตถกฮาวเผงตกมาลงตรงเขาจะจับตัว เตงฮย
เหนตงนกรองตวาดชบมาเขาสรบตานทานไว้ ชองกยเรงไฟพลไปช่วย
พยงฮาวเผงชนมมา ฉวนเตงหยกจับตัวฮาวเผงไม่ได้กลอยห่างออกมา.

ผายจอกเหลงฉนเหมงไม่ได้กชกมาหน ฉวนเตงหยกชบมาเขา
สู้รบกับฉนเหมงโดยสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน ฉวนเตงหยกทำเป็นแพ้บ-
มาหนเขาไปในน้ำคำ ด้วยพวกตำบลจอกเกจิงชดหลมพลาจไว้ ฉนเหมง
ไม่รือว่าเป็นอบายกชบมาได้ตามเขามา มาของฉนเหมงถล่าหลมลงโดดไม่
ชน พวกจอกเกจิงกตรกนเขาจับฉนเหมง เตกฮยเห็นกชบมาเขาไปจะช่วย
พอไฟพลพวกจอกเกจิงตรกนมากชกมาหนกบตกหลมลงอก พวก-
จอกเกจิงจับตัวเตงฮยได้ มัดส่งไปตำบลจอกเกจิงพร้อมกษฉนเหมง.

ห้องกิ่งเห็นตงนกกตกใจสงไหตมาดอชน เบทลนสรบกับนาง
 ไซ้วชาเหนีย ไดยนักถอยห่างออกมาคอยมองกนห้องกิ่งพากันหนีไปทิศใต้
 ลวนเตงหยก จอกเหลง นางไซ้วชาเหนียก็ไล่ตามมาข้างหลัง ห้องกิ่งกับ
 พวกพองหนีไปไม่มทางกตกใจ พอเห็นไฟพลยกมาทางทิศใต้จำได้ว่า
 มกห้องพวกของตัว อถพวกหนึ่งช่วยหยงยกมาทางทิศตะวันออก เอยหยง
 กับเจยส่วยยกมาทางทิศตะวันออกเจยงเหนอแยกมาทางสามทางถึงพรอมกัน
 ห้องกิ่งเห็นตงนกกคอยคลายวิตถ ยกไฟพลเข้ามาสมทบพวกพองเหล่านน
 กชบมาเข้าสรบเป็นสามารถ.

ฝ่ายจอกบัวคอยคอยอยู่บนบ้านจอกเกจ เห็นไฟพลห้องกิ่งยกมา
 ช่วยเป็นอนมาก กถวดวนเตงหยกกับจอกเหลงกับพชายจะเสยท สงไห
 จอกไซ้วผู้พทสองอยู่รักษาตำบล จอกบัวก็เตงตวลอทวนชนมคมไฟพล
 เบ็ดประตูทอดสะพานข้ามไป ตรงเข้าช่วยจอกเหลงสรบ.

ฝ่ายลจจน เตยทวย เตยสนซึ่งคมไฟพลคอยสกคอยข้างหน้าบ้าน
 จอกเกจ ครนรว่าพวกทยกมาสรบกันชดมนว่นววยอยู่ ก็จัดไฟพลจะ
 ข้ามนาไปช่วยยงไม่ทันเสรจ พวกบนบ้านจอกเกจกระตมยงเกาทถนทพง
 แหลนหลาวลงมادتงห้ามจะข้ามไปไม่ได้ถถอยห่างออกไป ไตจง เบ๊ะสน
 ร้องเรียกว้าไหยกถถบมาคอยสกคตนทงอยู่หนถต พวกเหล่านนถว
 กันคมไฟพลถถบมา พวกข้างหลังบ้านบกรุกเข้าซาพนกันเป็นทะเลมบอน
 ไฟพลทงสองฝ่ายลมตายลงมาก.

ห้องกิ่งเห็นว่าจวนคาก ไทเบทลนบองกนรักษาอวเฝงออกไป—
 กอน สงไหไฟพลมาบอถกับพนอทงบวงทรมออยู่ว้าให้สพลางถอยพลาจ

ตัวของกงกษมาไปทางประมาณเศษ เหลียวมาดพวกพ้องกำลังสู้รบกัน
ขุดมนเห็นนางไฮ้ชาเหนียวไล่ตามมา ของกงกษมาหนีไปทางทิศตะวันออก
นางไฮ้ชาเหนียวก็ขบมาไล่ตามไป.

ฝ่ายลมของกบิลชยและพน้องเหล่านนคอยสกัดคอยหน้าบ้านจอกเงย
โดยนเสียงสู้รบกันออกมากชน ลมของกบิลชยก็แบ่งไพร่พลยกแยกกัน
คนละทาง ตรงมายังหลังบ้านจอกเงยเห็นนางไฮ้ชาเหนียวไล่ตามของกง
ใกล้เข้ามากรองตวาดว่า ทหารหญิงคนนบอาจบรกรจะจับตัวพเราหรือ
กขบมาตรงเข้าจะไปต่อสู้กับนางไฮ้ชาเหนียว ๆ ก็ไม่สู้ด้วย ขบมาไปจะได้
จับตัวของกงให้ได้.

ของกงหนีไปใกล้จะถึงบ้านพอลมของมาถึงกรบขบมาของกัน
ของกงไว้ นางไฮ้ชาเหนียวสู้รบกับลมของได้หลายเพลง นางไฮ้ชาเหนียว
เอาระบพันลมของหลบทัน นางไฮ้ชาเหนียวเสียด ลมของตด้วยทวน
ถูกมือแล้ว โดดเข้าจับตัวนางไฮ้ชาเหนียวได้ส่งให้ไพร่พลมัดไว้ ของกง
เห็นกตใจยงนถ คมตัวนางไฮ้ชาเหนียวมาคอยอยู่ที่ตนทาง:

ฝ่ายพวกพ้องเหล่านนกับไพร่พลลาถอยออกมาได้ พวกจอกเงย
เห็นว่าเขนคากไม่ไล่ติดตามพากันถลบทงสน ไพร่พลตำบลไฮ้เกจงน
เห็นเขาจับนางไฮ้ชาเหนียวไปก็ไม่อาจเข้าสู้รบหนักกลับไปแจ้งแก่ ไฮ้ไท่ก่ง
บิดานางไฮ้ชาเหนียว ไฮ้ไท่ก่งก็ให้เอาตัวเฮงเฮยไฮ้มาส่งยังตำบล -
จอกเงย จอกบ๊องส่งให้เอาเฮงเฮยไฮ้ไปจำไว้กับพวกทงขบมาได้นนคอยว่า
ถ้าจับตัวของกงได้เมื่อไรจะส่งไปเมืองหลวงให้พรือนกัน.

ฝ่ายพวกพ้องของกง ครนลาถอยออกไปพบกับของกงแล้วยก
กองทัพถลบทงไปค่าย ของกงจัดให้พน้องสคนกับไพร่ยศบเศษคมตัวนางไฮ้

ซาเหนยบรทกเกวียนไปส่งของไท่ก้งรักษาไว้ทเขาเหนยชวเปาะ และรับ
 อาวเผงไปรักษาหายตแฉวจคยอมมา พนองสนายกเขาตวงนางไฮ้ชาเหนย
 กบอาวเผงชนเกวียนออกจากค้ายไปแฉวคตว่า นางไฮ้ชาเหนยคนน เหน
 ทชองก้งจะเอาเป็นภรรยาจึงให้เรากมตัวไปส่งของไท่ก้งผู้บิดา ต่างคนกม
 อาจะพุดจะเคาะแคะสิ่งใดรับไปย้งเขาเหนยชวเปาะ.

บคนจะกลาวถึงเมืองเตงจิว มีเขาใหญ่เรียกว่าเตงจิวชว ทเข
 นนมเสอรายอยตวหนง คนเดินทางไปมากกนเสยเป็นอนมาก ชาวนก-
 เสงลลอลอง ผู้รักษาเมืองแฉงความกมหนงสอไปถึงนายบ้านนายอำเภอ
 ให้บ่าวร้องพวกพรานไปช่วยกนย้งเสอให้ได้ นายบ้านนายอำเภอแฉงใน
 หนงสอแฉวกเทยวบ่าวร้องให้พวกพรานรทกบ้านทุกตำบล.

ฝ่ายเกยเตยณ เกยไปชาวเมืองเตงจิวรูปร่างสูงใหญ่ฝีมือเข้มแข็ง
 ชานชานาญเกาทณฑทไม้มมเสมอ บรรดาพวกพรานกสรรเสริญว่ามมอด
 ครนบดาตาย พนองสองคนย้งไม้มภรรยาเทยวเป็นพรานทาเลยงชวตอย-
 เนองๆ เกยเตยณผู้พพนเรียกว่าชงเถาจจ เกยไปผู้นองเรียกว่า-
 ชวบจนเฮยต เวลาพนนไดยนนายอำเภอมาบ่าวร้อง เกยเตยณ เกยไปก็
 ไปรับสัญญาตอหน้าผู้รักษาเมืองว่า ในสามวันนชาพเจ้าจะไปย้งเสอตัว
 มาให้จงได้ ผู้รักษาเมืองกทาหนงสอส่งให้ เกยเตยณ เกยไปค่านับลากลับ
 มาบ้านจตเกาทณฑททม ไกไมตองย้งกณไตเฮงลुकเกาทณฑท ไกนนแชยาพิษ
 ไวเสวจ.

ครนรุ่งเช้าเกยเตยณ เกยไปจัดเครื่องคัสตราวอพร้อมตรงไปย้ง-
 เขาเตงจิวชว เขาเกาทณฑทไกไปผูกตงขมไว้ทตนทางเสอเดิน แฉวชนไป
 แอบคู้ย้งบนต่นไม้จนเวลาค่า ไม้เห็นเสอออกมากชวนกกลับไปบ้าน' รุ่งชน

เขาเกยเตียน เกยโปมีความวิตก จึงไปคอยต้อยบนต้นไม้อกจนเวลาเย็น เห็นเสือใหญ่เดินออกมาตามทางกระตบสายเกาทณฑท์ ไกลนึ่งไปถกชาย – ไทรงเสือ เกยเตียน เกยโปเห็นกึ่งจากต้นไม้ ยิงเกาทณฑท์ซาไปอีกถูก เสือตามตอกก็โดด โผน โจนหนีลงจากเขาไปได้ประมาณดเศษ เกยเตียน – เกยโปไล่ตามเห็นเสือใหญ่ร้องกระตบกระสายด้วยพิษยาที่ถูกเกาทณฑท์ – กำเรบ เสือนนลมกลงตกลงไปจากเขา โดดเข้าไปตายอยู่ในสวนดอกไม้ เกยเตียนนยพเคราะห์ตกใจว่าสวนของมอไทกึ่งกึ่งจากเขาตามเสื้มา.

ฝ่ายมอไทกึ่งตั้งบ้านเรือนอยู่ในเมืองเตงจิว เป็นคนมั่งมทรพยสน บุตรชายชอมตงหง.

ขณะนั้นมอไทกึ่งนอนหลับ เวลาจวนสว่างพวกบ่าวไปปลุก – มอไทกึ่งบอกว่า เสือใหญ่ถูกเกาทณฑท์เข้ามาตายอยู่ในสวนดอกไม้ – มอไทกึ่งแจ้งความกยนต์จึงพูดกับมอตงหงว่า ผู้รักษาเมืองให้นายอำเภอ เทยวบ่าวร้องว่าผู้ใดยิงเสือใหญ่ตายเขาไปส่ง ก็จะมีความชอบ บัดนี้ เสือเข้ามาตายในสวนเรา เจ้าจงเอาเสือไปส่งว่าเรายิงได้เองความชอบก็ จะได้กับเรา มอตงหงก็เห็นชอบด้วยครนปรึกษากันแล้วกลงให้บ่าวไพร่ ผูกมดหามเสือนนออกจากสวนดอกไม้ แล้วเอาบุญแจได้ประตูสวนเสื้ มอตงหงกุมไพร่หามเสื้ตรงไปยังบ้านผู้รักษาเมือง.

ขณะนั้นเกยเตียน เกยโปมาถึงบ้านมอไทกึ่ง พอดสว่างเห็นประตู บัดอยู่จรวงเรียกให้เปิดรับ มอไทกึ่งออกมาดูเห็นเกยเตียน เกยโปก็เปิด ประตูให้เข้าไป เกยเตียน เกยโปค้ำับมอไทกึ่งแล้วพูดว่า ไม่ได้พบปะ ทานเลย ฉนนชาพเจ้าจะมารบกวนท่าน.

มอไท่กั้งจึงว่า เจ้ามาหาเราแต่เราด้วยอะไรสิ่งใด เกยเตียนว่า
 ข้าพเจ้ารับหนังสือท่านบนมาจากผู้รักษาเมืองว่า จะยิงเสือร้ายให้ได้
 ในสามวัน ข้าพเจ้าไปคอยยิงเสืออยู่เมื่อเวลาเช้ามืด เสือร้ายถูก-
 เกาที่ผนังของหนหลังทางหลังเขา โตดเข้ามาตายอยู่ในสวนดอกไม้ท่านจะมา-
 ขอเอาเสือนั้นไปให้ผู้รักษาเมือง มอไท่กั้งได้ฟังก็ทว่าเป็นพูดว่า ถ้าเสือ
 เข้ามาตายในสวนเราแน่แล้วเจ้าอย่าวิตกเลยจงไปตเอาเถิด เจ้าตามเสือนั้น
 แต่เวลาเช้ามืดเห็นตเห็นอนนกรเราจะจัดอาหารให้กิน.

พูดดังนั้นคนส่งไทยก็โตดมาเพียงเป็นอันดี เกยเตียน เกยไปไม่รู้
 อบายสำคัญว่ามอไท่กั้งขอตรงกรบประทานอาหาร แล้วก็นับพูดว่า-
 ท่านจงพาข้าพเจ้าไปหาเสือในสวนด้วยเถิด มอไท่กั้งก็พูดจาขู่อีกคร
 หน้ แล้วก็พาไปถึงประตูสวนเรียกให้ผู้รักษาสวนเอาลูกกุญแจมาไขก็ไม
 ไคร่ออก มอไท่กั้งทำเป็นพูดว่า สวนเราไม่มีคนเขาก่อนนานแล้ว
 กุญแจเป็นสนิมจึงไขไม่ออก ก็ให้ห้กุญแจเข้าไปในสวน เกยเตียน
 เกยไปไม่เห็นเสือก็สงสัยเที่ยวคนหากไม่พบ มอไท่กั้งจึงแกล้งพูดว่าเสือ
 ไม่ได้เข้ามาตายในนี้ เจ้าทั้งสองจะตมิดไปตอกกระมัง เกยเตียนตอบว่า
 รอยเสือดวงเข้ามาโลหิตยังติดหน้ตเวียงรายอยู่เต็มไป มีไขข้าพเจ้าเกิด
 เมืองอนเมื่อไรก็เกิดในเมืองนี้ด้วยกน คงจะเป็นพวกท่านลักเอาเสือดวง
 ของข้าพเจ้าไปเป็นแน่ มอไท่กั้งได้ฟังก็โกรธว่าเจ้านมาพาดพาดโลเรา-
 เปลา ๆ ก็ทุ่มเถียงกันออกออง เกยเตียน เกยไปหักพังลูกกระวงสวนดอกไม้
 เสีย.

มอไท่กั้งร้องตว่า เจ้าทั้งสองนมาตปล้นบ้านเราหรือ จง
 ร้องเรียกผู้คนมาเป็นอนนมากตตรงเขาตบต เกยเตียน เกยไปเห็นว่าในบ้าน

เขากลัวจะเสียทกถอยออกมา พวกมอโถกั้งก็ไม่ติดตาม ครั้นจะบุกรุกพังเข้าไปสู่วบถกกลัวจะเกิดความกักรวนกันเดินกลับมา.

ฝ่ายมอตงหงกับตรมอ โทกั้งกับบ่าวไพร่ห้ามเสีย ไปส่งผู้รักษาเมือง แล้วกลับมาบ้าน เกยเตียน เกยไปเห็นมอตงหงไม่แข็งแรงมาแต่ไหน จึงเดินเข้าไปบอกว่า เวลาคนนขาพเจ้ายิงถูกเสียร้าย เสียพาลูกเกาทัณฑ์ วงหนี่เขามาตายในสวนดอกไม้ท่าน ขาพเจ้าตามมาว่ากลัวขอแต่โดยดี บิดาท่านไม่โหดจะหอบที ท่านจงสงเคราะห์ขาพเจ้าด้วยเถิด.

มอตงหงได้ฟังก็โกรธคิดจะหาความใส่เอาพี่น้องสองคน จึงแกล้งพูดว่า บิดาเราไม่ได้รู้เห็นหรือจะเป็นพวกในบ้านบิดามั่งเสียดอกกระมัง ถ้าเสียเข้าไปตายในสวนเราจรงท่านทั้งสองอย่าวิตกจะเอาเสอนนคน ให้ได้ ท่านจงไปช่วยกันเถิด.

เกยเตียน เกยไปไม่รู้เท่ากยหนดเดินตามมอตงหงไป พอลงบ้าน บ่าวไพร่ก็มาบอกกับมอตงหงว่า เมื่อก่อนหน้าท่านครุหนิงเกิดวราทชนกับ เกยเตียน เกยไป ๆ หักพังลูกกรงหน้าบ้านเสีย มอตงหงได้ฟังก็ไม่พูดส่งโต เรียกเกยเตียน เกยไปเข้ามาด้วย มอตงหงร้องส่งให้คนใช้มาต ประตบ้านเสีย แล้วจับตัวเกยเตียน เกยไปมัดไว้ เกยเตียน เกยไปจึง ร้องความจบบัดใจทั้งสองคนด้วยเหตุประการใด มอตงหงว่าเวลาคนน พวกเราตเสียร้ายได้ เจ้าพาลพาลโลว่าเสียของเจ้ายิงตาย แล้วบ่งอาจ เขาหักพังทำลายบ้านเรือนเราตปลนเอาทรัพย์สินส่งของจะเอาตัวไปส่งกับ— ผู้รักษาเมืองเตงจิว มอตงหงก็เข้าไปข้างในปรึกษากับบิดาแล้วเอาของ ทดมราคาหื้อไว้จะเอาเป็นของกลาง แล้วทำเรื่องราวกล่าวโทษว่า — เกยเตียน เกยไปเป็นผู้ร้ายเรียกคนใช้คุมตัวเกยเตียน เกยไปออกจาก

บ้านไป เกยเตียน เกยไปเสียทแถมอดตงหงกชดเคนยงนุกแต่ไม่รูทจะ
คิดประการใดด้วยตวตองมตชยภมความจตก.

ฝ่ายมตตงหง ครนมาตงกนาเรองราวเขาไปยนตอฝรภษาเมือง
กรมการ ฝ่ายเฮงเจงเป็นชนนางตาแห่งทชงมกไดวากลาถวการทงปวง
เป็นบุตรเขยมอไทก่ง ครนฝรภษาเมืองกบเฮงเจงรบเรองราวของมตตงหง
มาอ่านแงจความแลวกลงใหเอาตวเกยเตียน เกยไปเข้ามาชำระไตถาม
เกยเตียน เกยไปก็ไมรับ ฝรภษาเมืองกบเฮงเจงสงใหฝรภษาเขยนตเป็น-
สาหัส คนทงสองทนไมไดกตองรับว่าเป็นโจรเขาปลนเอาเงินทองและ-
พาดพาไลด้วยเสอนนจรง ฝรภษาเมืองกบเฮงเจงก็ใหเอาตวไปจำชงคุก
ไว มตตงหงคานับลาฝรภษาเมืองกบเฮงเจงกลับมาบ้านปรภษากับบิดาว่า
จะตองเอาเงินทองไปใหแกฝรภษาคกคิดฆาสองคนพนองเสียจจะได ชง
จะตตตนไมแลวตองชตรากเงาโทสนเซง ถาทงไวนานไปคงจะเกิดก้งใบ
งดงามชน.

มอไทก่งไดพังกเห็นชอบ มตตงหงจรงจตเงินทองออกจากบ้าน
ตรงมาหาเฮงเจง ครนถงกเขาไปชางในเฮงเจงเขญไหนดสมควร--
มตตงหงกเอาเงินออกใหเฮงเจงคตฆาเกยเตียน เกยไปพนองทงสองเสีย-
เฮงเจงกรบไวแลวเขาไปเทยวแจกจ่ายตามบรรตานายเล็กและนายใหญ่ท-
รภษาคกใหคตฆาเกยเตียน เกยไปเสียใหได บรรตาควนายไตเงินทองก
ยนตวา การเรองนทานอชยวตกเลยเป็นพนกงานชาพเจาจะจตแงเอง
เฮงเจงกกลับมาบชกกับมตตงหงทกประการ.

ฝ่ายเปากิตเป็นทเจยคคกับชนนางนายคก ครนไตเงินทองเฮงเจง
แลวก็ตรงมายังคก กาชบสงนายรองวาสองคนนโทษปลนสาคญมาก-

เอาชอกมาจากรังไว้ให้แน่นหนา จึงท้าวเป็นชนนางรองทเจยตคป ครน—
 เป่ากตไปแลวกทาตามคำสั่ง แต่มความเวทนาแกสองคนพนองเป็นอนมาก
 พเคราะห์ตเคยเตยน เกยไปแลวราลกชนไดวาเป็นญาติกันจึงถามวาเจ้า
 ทงสองจาเราไดหรือไม พชายของเจ้าเป็นชนนางตาแทนงทหตผายทหา
 กเป็นพนองกับเรา เกยเตยน เกยไปถามวาทานของกหวหรือไมไซงกหว
 บอกวาคอตวเรานแหละเป็นชาวเมืองเมาจว บั และบิตายกมาอยทเมือง
 เตงจว เรามหลานสาวอยคนหนงยกให้เป็นภรรยาของพชายเจ้า จึงได
 เป็นญาติกัน ชงชนไดภรรยาชอนางโกวตัวชอ ชาวบ้านเรยกวาบอตัวชอ
 ผมอเข้มแข็ง ชายตักสามสิบคนกสูไม่ได้ บคนชงชนกับนางโกวตัวชอ
 ไปตงโรงเตยมชายสรวอยนอกก้าแพงเมืองเตงจวชางทศตะวันออก คบแต่
 คนทมผมอเข้มแข็งเป็นพวกพอง ชงตวจาตงสองมผคตรายจะใหตายเสีย
 ในคกเราเห็นว่าเป็นญาติกันคคจะชวย ให้เจ้าทงสอง พนภยจคคอ่านเสีย —
 โดยเร็ว.

เกยเตยน เกยไปว่าท่านอย่าถือโทษเลยข้าพเจ้าจาไม่ได้จริง ๆ
 ชงทานมความเมตตาชาพเจ้าทงสองพระคณเป็นทยง คคอยวาจะมหนงสอ
 ผากไปตงชงชนกับนางโกวตัวชอ ถ้าแจ้งในเรองความแลวกคงจะมาชวย
 ชอท่านได้สงเคราะห์ชาพเจ้าดวยเถต จึงทหวว่าเราจะไปเองเจ้าอย่าวิตกเลย
 เกยเตยน เกยไปได้ฟังกยนตคกเขาลงคานับ จึงทหวว่าอย่าคานับเลยเรา
 ไมไซผูน จึงออกมาจคคอาหารเขาไปให้รับประทานเสร็จแลว จึงทหว—
 บอกกับเกยเตยน เกยไปว่า เจ้าอย่าตองเขยนหนงสอให้ลามากเลย การ
 ทงปวงกรอยทงสน พดแลวสงพวกผคคมาว่าให้ชวยระวงบองกนรักษายา
 ใหญ่ ได้ทาอนตรายสองคนพนองได้ จึงทหวกออกมาจากคคตงไปนอกเมือง

ทิศตะวันออก ครนถงแถวถนนสลับซ้ายประตูตงหมิง เห็นโรงชายสุวอยู่
แห่งหนึ่ง งกหวกเดินตรงไปมีหญิงนงอยหน้าโรงจึงถามว่าโรงชายสุว
นแซชงหรือมิใช่ นางโกวต้วชอว่าโรงนแซชง ท่านจะขอสุวกับชองกง
หรือจะเล่นเบยกเซญนงก่อนเถิด.

งกหวบอกว่าข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้อื่น เป็นอาของชงลบบชุนนาง —
ตำแหน่งทศฝ่ายทหาร นางโกวต้วชอได้ฟังกหวบอว่า บอกว่าข้าพเจ้าขอ
โกวต้วชอเป็นภรรยาชงชุน ท่านชองกหวหรือข้าพเจ้ากับท่านไม่ใช่ผู้อื่น—
กลักชนคานบตามธรรมเนียม จดหานาขามาให้แล้วพูดว่า ข้าพเจ้า
โดยนชาว่า ถ้าท้าวราชการเป็นชุนนางรองเจียดคืบฝ่ายกรมเมือง แต่ยังไม่
ไม่เคยพบปะจึงไม่รู้จักกัน ข้าพเจ้าคิดไวกับสามว่าจะไปเยี่ยมเยียนสัก—
ครึ่งหนึ่งกตตอระคาชออยู่ วนนเบนบุญชกนาให้อามาจนถึงบ้านข้าพเจ้า
มักจอระตั้งโตจงบอกให้ทราบเถิด งกหวว่าเมื่อเวลานเขาส่งคนโทษมา—
สองคนถามตรูว่าเป็นญาติกัน คนทั้งสองนชอเกยเตียน เกยไป มอไทกั้ง
กับมอตงหงพาดพาโดด้วยเรื่องยิงเสือตาย แล้วซาได้ความว่าเป็นผู้ร้าย
เขาตปลนเอาเงินทองส่งชอง แล้วจับตวมาส่งผู้รักษามือง มอตงหงเอา
เงินทองมาบนบานปวารณาจะให้สองคนพ้นองตายที่ในคุก การเวงน
มอไทกั้งแกล้งได้ความเอาเปล่า ๆ ครนจะช่วยแก้ไขกตอคนเดียว จึงได้
มาบอกพนองทงหลายให้รู้ นางโกวต้วชอได้ฟังกโกวต้วชอว่า เกยเตียน
เกยไปนองข้าพเจ้าไม่มีความผิด เหตุใดมอไทกั้งมาคตรายตงน แล้วกให้
คนใช้ไปตามชงชุนมาโดยเร็ว.

เวลาวนนชงชุนไปเที่ยวเล่น เห็นคนใช้ไปตามก็กลับมาบ้าน
สนทนากบงกหว นางโกวต้วชอเล่าเรื่องเกยเตียน เกยไปให้แจ้งทุก-

ประการ ซึ่งชนได้ฟังก็เสียใจ พุดกบังกหัวว่าอาจกลับไประวังรักษา
 เกยเตียน เกยไปไว้ก่อนข้าพเจ้าจะพาพวกพ้องเข้าไปช่วยไม่ให้ขาดอก -
 ดั่งให้คนไข้จุดโต๊ะและสรามมาเลี้ยงงกหัวเป็นอันดี นางโกวตัวชอก -
 เอาเงินออกมาส่งให้ ว่าอาจเอาไปแจกจ่ายผู้คนละเล็กละน้อยเขาจะ -
 ได้ลดหย่อนให้สองคนพี่น้องมีความสุขสบาย งกหัวรับเงินลาซึ่งชนกับนาง
 โกวตัวชอกออกจากโรงกลับมาบอกแก่เกยเตียน เกยไปว่า พี่สะใภ้ยังคิด
 อานก้นอยู่ว่าจะมาช่วยในเร็ว ๆ นี้ พุดแล้วกลับไปบ้านจัดสิ่งของไว้พร้อม
 เสร็จ.

ฝ่ายซึ่งชนจึงปรึกษากับนางโกวตัวชอกว่า มอไท่กั้งเป็นคนมั่งมี
 ทรัพย์สมมาก ผู้รักษาเมืองและกรมการก็เป็นพวกพ้องของเขาทางนนเวา
 จะทำประการใดดี นางโกวตัวชอกถามว่า ฮาห์หลานสองคนนั้นคือผู้ใดอยู่
 ไหนจงเชิญมาจะได้ปรึกษากัน ซึ่งชนว่าอยู่เขาเตงหนชวคนหนงชอ -
 โจวเอียนเป็นอาของโจวยุ่น เจ้าจงจัดหาสุรากับสิ่งของไว้เราจะไปเชิญมา
 ในเวลานี้ ซึ่งชนก็ออกจากโรงตรงไปเขาเตงหนชว.

ฝ่ายโจวเอียน โจวยุ่นสองคนอาหลานปู่และบิดาเป็นชนนาง
 ผู้ใหญ่อยู่ในเมืองไคจิ๋ว ครั้นภายหลังยกครอบครัวมาตั้งอยู่ในเมือง -
 เตงจิ๋ว โจวเอียน โจวยุ่นนั้นแต่เด็กมาก็พอใจฝึกหัดเพลงอาวุธ โจชอ
 ตรงคมโตเขาช่วยผู้ผิด คนทั้งปวงจึงเรียก โจวเอียนว่าชดนาเหลงเรียก
 โจวยุ่นว่าตอกก๊กเหลง อยู่ที่เขาเตงหนชวชานานหลายปี เวลาวนนั้น
 ซึ่งชนไปถึงเขาเตงหนชวโจวเอียน โจวยุ่นก็ออกมาต้อนรับตามธรรมเนียม
 ซึ่งชนจึงพุดว่า น้องมอระจะเชิญพทงสองไปปรึกษากันที่บ้านในขณะ
 โจวเอียน โจวยุ่นได้ฟังก็ไม่ได้ถามว่าอะไรสิ่งใดจัดแจงแต่งตัวพากันออก

จากเขาเดินมาถึงโรงซังหิน นางโกจตุชอกก็เชิญโจวเอียน โจวยุนเข้า
 ไปนั่งข้างในจตุโต๊ะและดูรามาดูแลด้วยกัน ชงชุนก็เล่าความชงเกยเตียน
 เกยไปผู้น้องตองโทษให้ฟังแล้วว่า น้องไปเชิญพทงสองมาช่วยคิดอ่านว่า
 จะยกพวกฟ้องไปตีหักแย้งชิงเอาเกยเตียน เกยไปออกมาจากคุกในเวลา
 ความน พทงสองจะเห็นประการใด โจวเอียนว่าเรามพวกฟ้องอยู่ประมาณ
 เกาสบตหัวใจโตสภกยสบกน นอกจากนั้นเห็นจะวางใจไม่ได้น้อยตัวนัก
 ประการหนึ่ง ถ้าไปแย้งชิงเอามาได้ พวกทหารคงจะยกตามไปรบกวน
 แต่เรามทสำนักอยู่แห่งหนึ่งไม่แจ้งว่าท่านจะยอมไปหรือไม่ ชงชุนว่าถ้า
 ช่วยสองคนออกมาได้จะไปสำนักไหน น้องก็ยอมทุกอย่าง โจวเอียนว่า
 ทเขาเนียชวเปาะนนต ด้วยชองกงกบเตยวโกเป็นนายใหญ่อยู่ถนน พวก
 ฟองของเราไปอยู่กับชองกงนานแล้ว ขอเชิญหลมคนหนึ่ง เตงฮุย—
 คนหนึ่งเจชะยงคนหนึ่งชอบพอรักใคร่กันมากถ้าไปสามภกตแล้วไม่มีผู้ใด—
 รบกวน.

นางโกจตุชอกได้ฟังถวาทคตคนนถ เราชวนกันไปแย้งชิงเอา
 สองคนพี่น้องออกมาก่อน ถ้าผู้ใดไม่ยอมไปเขาเนียชวเปาะด้วยข้าพเจ้า
 จะฆ่าฟันเสีย โจวยุนจึงวางยมอกชอหนึ่งสำคัญนัก ถ้าพวกเราไปตีหัก
 แย้งชิงเอาเกยเตียน เกยไปออกมาแม้พวกทหารไล่ติดตามจะทำ —
 ประการใด ชงชุนว่าชอนนไม่เป็นไร ข้าพเจายงมพอกคนหนึ่ง เป็น
 ชุนนางตาแห่งททหวาฝ่ายทหารฝีมือเข้มแข็งเคยปราบปรามพวกโจรอยู่ —
 เนื่อง ๆ จะไปบอกให้มาช่วยป้องกัน โจวเอียนว่าชงลบนนเขาเป็นชุนนาง
 ทไหนดจะคิดมาเขาด้วยเรา ชงชุนว่าพอยาวตก น้องจะไปล่อลวงมาพุดจา

เกลียดกล่อมให้ยอมจงได้พูดแลวก็ชวนกันกินโต๊ะเสปสุราจนเวลากลางคืน—
จัดทให้ใจเอียน ใจยวนนอน

ครนรุ่งชนเช้า ชิงชนเรียกคนใช้มาส่งให้จดเกยวเข้าไปในเมือง
เตงจิว บอกกับชิงฉบและพะโสโกว่า บัดนี้นางโกวตัวชอภรรยาเราบ่วย
มาก เชิญพทงสองไปพุดความลับกันสักหนอย คนใช้รับคำสั่งมาจดหา
เกยวพรวมแลว ก็ออกจากโรงไปในเมืองเตงจิวถึงบ้านชิงฉบคนใช้ก็เข้า
ไปแจ้งความตงชิงชนส่งมาทกประการ ชิงฉบกับภรรยาได้ฟังกตใจ
สำคัญว่าเจบจริง ก็แต่งตวลอทวนชวนภรรยาชนเกยวออกจากบ้านเดินไป
ยังถนนสบลพายนอกกำแพงเมืองข้างทิศตะวันออก

ชิงฉบคนรูปร่างสูงใหญ่หน้าตาตวย คนทงปวงเรียกว่าแปดถึ
ฝมอเขมแซงนุก ครนพาภรรยามาถึงหน้าโรง ชิงชนก็ออกตอรับเชิญพ
ทงสองเข้ามา ชิงฉบถามว่านางโกวตัวชอเจบบ่วยประการใดจงพาไปต
เถด ชิงชนก็แกลงพาพทงสองเข้าไปในทงไม่เห็นนางโกวตัวชอ จึง
ถามชิงชนว่า ภรรยาของเจาบ่วยอยุ่ เคยวนไปข้างไหน นางโกวตัวชอ
แอบอยุ่ได้พังกอออกมาคานับ ชิงฉบกับภรรยาเห็นหน้าตานองสะโปกตอยุ่
จึงถามว่าเจาบ่วยเป็นประการใดหรือ นางโกวตัวชอว่านองไม่ได้บ่วยใช้
สิ่งใดแต่เป็นการเจบใจด้วยเกยเตียน เกยปอน้องของข้าพเจ้านน มอไทกิง
พาดพาโลจับเอาตวลส่งเข้ามาว่าเป็นโจร เขาตปลนเอาเงินทอง ก็แล้วแต่
ตนจนปลายให้พทงทกประการนองคคอ่านจะไปแย่งชิงคนทงสองมา แล้ว
พากันไปสามภกตกับชองกยงตำบลเขาเนยชวเปาะ กลัวความเรองนจะ
เกดชนพจะไดคความลาบาก จึงแกลงวามบ่วยเชิญพทงสองมาบอกให้ทราบ—
ศวยบ้านเมืองทุกวณนุกไม่เรยบรอย ผู้ใดหลบหลกไปใดกสนความวตก

ถ้าจะอยู่ตาดานเห็นจะไม่ได้ เปรียบเหมือนไฟ ถึงไม้ใหม่ก็คงเกรียม—
พวงสองจะคิดอ่านประการใด.

ซึ่งลบบว่าตวงพเป็นขนนางจะคิดอ่านการตงนเห็นไม่ได้ นาง—
โกวตัวชอกโกรธ ด้วยกระบลกขยยนแลงพตว่า ถ้าพไม่ยอมกคงจะได้
เห็นผมอกนให้ปรากฏเสียดอกนจึงลาไป ซึ่งชกับโจวเอียน โจวยมน ได้
พวงนางโกวตัวชอจากลาวและถอกกระบยนอย กทาเป็นด้วยเครื่องมอกอไว
ทกตวคน ซึ่งลบบกับภรรยาเห็นกตกใจไมรทจะคิดประการใดกตองจำใจยอม
แลงรองห้ามนางโกวตัวชอว่า นองอยาเฟงว่นววยเรามาบรักษาคิดอ่าน
กนให้ดกอน แลวจงค้อยจตการต่อไป นางโกวตัวชอกกับพวกเหล่านน
กนงดงพร้อมกน.

ซึ่งลบบจึงพตว่า ถานองเห็นดแลงพกตองตามใจ แต่จะกลับไป
เก็บรวบรวมทรพยสงของครอบครัวกอนจึงไปดวยกัน นางโกวตัวชอได้—
พงกยนด บอกกบซึ่งลบบว่าการอนนนองรักเพวระงกหวผอามาแจ้งความ
บคนงกหวกลับไปเก็บทรพยสงของไวค้อยทาแลง พงงไปบ้านตระเตรียม
ไว รุงชนพรงนนองจะพาพวกพองไปพังกกแยงซึ่งเอาสองคนออกมา แลง
จะได้พากันไป ซึ่งลบบได้พงกเห็นชอบให้ภรรยากลับไปรวบรวมทรพยะ
สงของมาพร้อม ซึ่งชนจึงให้โจวเอียนกลับไปชักชวนพวกพองทไวใจ
ได้ประมาณยสคบคนกตอเครื่องศสตรวอรเสจรแลงกออกจากเขาตรงมา —
ซึ่งชนนมพวกพองอยสคบหากนกตระเตรียมไวพร้อม พอโจวเอียนพาพวก
มาถึงโรงกเขาสมทบเป็นหมู่เดียวกัน ซึ่งชนจึงบอกกบซึ่งลบบว่าควนนพ
จงค้างอยู่ทโรงกอน นองจะไปนัดหมายกบงกหวเสียดให้ทราบ พตดง—
นนงออกจากโรงตรงไปในเมืองเตงจวแจ้งความให้งกหวพง ดงทคตอ่านกน

ไว้ทุกประการกำหนดกันแน่นอนแล้วงกหวกเข้าไปบอกแก่เกยเตียน เกยไป
 รัตว ซึ่งชนกกลางกหวกกลับมาโรงจัดโต๊ะและตราเตียงพนองและพวก-
 พองนนวนวมกนสดบคน รังชนเขากจถถาร นางโกวตัวชอนนแต่งตัวเป็น
 คนจกนถอหอออาหารเอาเครื่องศสตราวอเห็นบชอนในเสอ ออกจากโรง
 ไปเมืองเตงจวกอน ซึ่งลบกบซึ่งชนกแต่งตัวเอาเครื่องมอเห็นบชอนเสย-
 ชวนกันออกจากโรงตามนางโกวตัวชอไป โจวเขียน โจวยนคุมไพร่แยก
 เป็นสองพวกไปในเมืองเตงจวกองคกพรอมกันต่างคนกคอยดทวงทอย

ฝ่ายเปากัดได้รับเงินทองของมอตงหงไว้ คิดจะฆ่าสองคนพนอง
 เสยให้จงได้ เวลาอนนเปากัดเดินไปทคก งกหวกออกมายนอยทประตุ
 นางโกวตัวชอเห็นงกหวกแกลงทาเป็นไมรจก เดินเข้าไปบอกวาซาพเจ้า
 จะเอาอาหารเขาไปส่งสองคนพนอง งกหวกไม่พตจาสงโตเบตประตชน
 นอกให้นางโกวตัวชอเข้าไป พอเปากัดมาถึงเห็นกรองถามงกหววาหญง
 นนเอาอาหารมาส่งผู้โต ออย่าให้เขาไปในคูกอย่างธรรมเนียมไมม งกหววา
 หญงคนนเบนพวกพองของเกยเตียน เกยไป เคยเอาอาหารมาส่งมิได้ชาด
 เปากัดกไมวาประการไคยงตรกตรองหาอบายทจะคตรายสองคนพนองอยู่-
 งกหวรบเอาอาหารทนางโกวตัวชอมาเบตประตคกเข้าไปให้เกยเตียนเกยไป
 กน แล้วบอกวานางโกวตัวชอพสาวเจามาแล้วจงเร่งเตรยมตัวไว้-
 เกยเตียน เกยไปได้ฟังกตใจ.

ฝ่ายซึ่งลบกบซึ่งชนเห็นนางโกวตัวชอเอาอาหารเข้าไป แล้วพวก
 ผู้คุมเบตประตหนาคกเสยกรองเรยทให้เบต ผู้คุมเหล่านนจงมาแจงกบ-
 เปากัดวา ซึ่งลบกบนางฝ่ายทหารมาเรยทให้เบตประตคก เปากัดได้ฟัง
 พตวา ซึ่งลบกเบนชนนางฝ่ายนไมเกยวของกบเรายาเบตไท ผู้คุมกไม

เปิดประตู ซึ่งลึบซัดใจฟังประตูเขาไปได้ผู้คุมกรอองอองชน เป่ากิดไดยน
 จังเดินไปดู เห็นซึ่งลึบฟังประตูเข้ามาไม่แจงว่าเหตุผลสิ่งไดยนทะเลงอยู่
 นางโกวตัวขอชกกระบ้อออกไล่พันเป่ากิด ๆ ตกใจกลัวหนใจวเขียนกับใจว
 ยนคมพวกตรเข้าไปในประตูใหญ่ กทหวเห็นตงนนักเขาช่วยเกยเตียน
 เกยไปหักโซตรวนขอคาออกแลววงตามเป่ากิดไป เขาคาทลอคออกตอก
 ศวระเป่ากิดแตกตาย นางโกวตัวขอเขาไล่ฆ่าพันผู้คุมเหล่านนตายหลาย
 คนซึ่งลึบ ซึ่งชิน ใจวเขียน ใจวชนวนเกยเตียน เกยไปล่าถอยออก
 จากคุกเดินไปตามถนนตลาด ซึ่งลึบถือเกาทณฑชชนมากากบมาข้างหลัง
 บรรดาผู้คนในเมืองเตงใจวเห็นกไมมผ ไดยออกต่อสูต่านทานบัตประตูเสียทง
 สน เกยเตียน เกยไปกับพนองเหล่านนหนออกจากเมืองเตงใจวได้ตรงไป
 ยังโรงซึ่งชน ทถนนสบลพายรบบตรภรรยาและครอบครัวชนทวพยสงของ
 ชนบรรททเกวียนออกเดินทางจะไปเขาเนียชวเปาะ เกยเตียน เกยไป
 จงพูดว่า มอไทก่งทากบชาพเจ้าครงนมความเจ็บอายนั้จะขอไปแก้แค้น
 ทดแทนเสียก่อน พนองเหล่านนเห็นด้วยซึ่งลึบจงจตให้ซึ่งชนพนองกับ
 กทหว คมทวพยสงของครอบครัวเดินลวงหน้าไปก่อน ซึ่งลึบกับเกยเตียน
 เกยไป ใจวเขียน ใจวชนคมไพร่พลเหล่านนเดินตรงไปบ้านมอไทก่ง.

ฝ่ายมอไทก่งกับมอตงหงผู้บตรกำลังกินโต๊ะเสปสุรา พุดจากนั้นเล่น
 พอซึ่งลึบกับเกยเตียน เกยไปไปถึงก หักฟังประตูบ้านเข้าไป มอไทก่งกับ
 มอตงหงและบ่าวไพร่ไม่แจงว่าเหตุผลสิ่งใด ครนเห็นซึ่งลึบกับ เกยเตียน
 เกยไปกิดตกใจยงนั้จะวงหนีไปก็ไมทัน เกยเตียน เกยไปตรงเข้าจับตัวมา
 มอไทก่ง มอตงหงฆ่าเสียก่อน ซึ่งลึบกับพวกเหล่านนเขาจับบตรภรรยา
 ของมอไทก่งฆ่าเสีย แล้วเขาไปค้นหาเงินทองทวพยสงของทตมวาคามา

รวบรวมไว้ ไตมาตเทาดหลายมา ซึ่งลบกบพนองเหล่านกชนมา ไพร่พล
 จดเกวณมาบรรทกทรพยสงของแลวเอาไฟเผาบ้านเรือนเสยสน ออกเดิน
 ตามครอบครัวไปประมาณทางได้สามสี่บล พบครอบครัวจึงเข้าสมทบเป็น
 กองเดียวกันแลวกยกตรงไปยังเขาเนยชัวเปาะ

ฝ่ายพวกพ้องไพร่พลของชองกง คมต้วนางไฮ้วชาเนยมาถึงกเขา
 ไปแจ้งความให้เตยวโก่พัง ตามซึ่งได้ต่อสู้กับพวงจอกเกจิงทุกประการ
 เตยวโก่โต พงกสงให้หาหมอมารักษาอาวเมงและพาต้วนางไฮ้วชาเนยไป
 มอบให้ชองไท่ก่งตามคำชองกงสง เตยวโก่กมความวิตกกถชองกงกบพนอง
 ที่พวกจอกเกจิงจับตัวไปได้เป็นอันมากจึงปรึกษากับโจวหยงว่า บदनชองกง
 ยกไปสู้รบจะเอาชัยชนะกไม่ได้ พวกจอกเกจิงจับพนองชองเราไปหลายคน
 จะล้มตายประการไดยังไม่ทราบข่าวพเจามความวิตกนัก จะให้ท่านกับพวก
 พ้องคมไพร่พลยกไปช่วยชองกงออกท่านจะเห็นอย่างไร โจวหยงว่าท่านพด
 นกถก ขาพเจากบพวกพ้องจะขออาสาคุมไพร่พลยกไปช่วยชองกงคตอ่าน
 สู้รบเอง พดแลวกมาจดหาพนองและไพร่พลไว้พร้อม ถึงวันดีโจวหยง
 กบพนองกคามบลเตยวโก่คุมไพร่พลออกจากเขาเนยชัวเปาะ เตยวโก่กับ
 พนองตามมาส่งจนพนเขตแดนแลวกกกลับมาทอย โจวหยงกับพวกพ้อง
 ไพร่พลชวนกันลงเรือข้ามน้ำไป

ฝ่ายซึ่งลบกบพนองเดินมาหลายวันใกล้จะถึงตำบลเขาเนยชัวเปาะ
 เห็นมีโรงขายสุร่าอยู่แห่งหนึ่งจึงหยุดพักไพร่พลอยู่ทรมไม่ ซึ่งลบกบพนอง
 ก็ไปตามขอสุร่า

ฝ่ายเจยยะยง พวกเขา เนยชัวเปาะ มาตั้งโรงขายสุร่า อยู่ตามถนน
 ครนไดยนมีผู้มาตามขอสุร่าจึง ออกมาดูเห็นโจวเฮยนกจาได้ ไตถามตาม

ธรรมเนียมแล้วเชิญโจวเฮียนกับพวกพ้องเข้าไปข้างใน โจวเฮียนถาม
 เจะยะยังว่า เอ๊ยหลมกับเตงฮยฮยตดอกหรือ เจะยะยังบอกว่า เอ๊ยหลมกับ
 เตงฮยไปกับชองกง ยกไพรพลไปติดตามบ้านจอกเกจกเอาชยชนะยังไม่
 ได้ เจ้าของตำบลจอกเขยวทองมบุตรชายสามคนผมขอเซมแข่งมครผก
 หัดเพลงฮาวอชยัคนหนงชอลวนเตงหยก เพลงฮาวอชคอง แคลวแข่งแรงนัก
 ไม่มีผู้ใดต้านทานได้จับเอ๊ยหลมกับเตงฮยและพนองเหล่านนไปหลายคน -
 จะตายเป็นประการใดก็ไม่รู้ ซึ่งลบได้ฟังกหวเราะแล้วพตว่า ลวนเตง
 หยกรของ พวกจอกเกจ นนเดิม ได้มกหัดเพลงฮาวอช ฮยฮยจวราย เดยวกัน
 ผมอลวนเตงหยกกรอยเหมอนกน การกรงน ข้าพเจ้าชกชวณก้นมาจะ
 ตามภกตฮยทเขาเนยชวเปาะยังไม่มีควมชอบสังใดเดยกนกอายใจ ครน
 ได้ฟงทานพตถึงสรบกับพวกตำบลจอกเกจข้าพเจ้าคตเห็นอบายฮยว่าจะ -
 ขออาสาไปติดตามลจ ออกเกจให้แตกจะได้มควมชอบกับเขาบ้าง เจะยะยัง
 ถามว่าอบายชองท่านประการใด ซึ่งลบว่าลวนเตงหยกกับข้าพเจ้าเป็นคน
 ชอบพอรักใคร่กัน หนทางจะไปเมืองหนจวนนตองเดินไปทางบ้านจอกเกจ
 ข้าพเจ้าจะให้พวกพ้องและไพร่พลตามดวยน แต่งตวเป็นทหารปลอมว่าจะ
 ไปรักษาเมืองหนจวยกเดินไปทางบ้านจอกเกจแล้ว จะแวะเข้าไปเยี่ยม
 เขอนลวนเตงหยกถึงกำหนดคตหมายกนพวกข้าพเจ้าจะบกรกฆ่าพนอง -
 มา ให้พวกท่านตชนาบเข้าไป พวกจอกเกจก็จะแตกยับไปสน อบาย
 ชองข้าพเจ้าตงนทานจะเห็นประการใด เจะยะยังได้ฟงกเห็นชอบดวย

ขณะนั้นคนโธมาแจ้งกับเจะยะยังว่า โจวหยงซนแตกกับ ลอชวง
 กวยเสง ฮวนเซียวฮย ฮวนเซียวเหงา ฮวนเซียวชิต ยกกองทัพเพิ่มเติม
 ไปช่วยชองกง พตยังไม่ทันขาดคำ โจวหยงซนแตกกับพวกพ้องเหล่านน

คุมไพร่พลข้ามน้ำมาถึงหน้าโรงเจียะยัง ๆ เห็นกตใจออกต้อนรับเชิญเข้า
 ไปในโรงพร้อมกัน เจียะยังให้โจวเอียนกับพวกพ้องค้ำบึงโงวหยงขึ้นเส
 กับพนองทมาแล้วแจ้งความให้ฟังว่า โจวเอียนคนนรจกชอบพอกับข้าพเจ้า
 และเอี้ยหลมเตงฮยมาชานานชกชวนพวกพ้องจะมาสามภกตอยู่ในตำบล -
 เขาเนี่ยชวเปาะตวย แต่ขงลบนนจะขออาสาไปตีตำบลจอกเก็งแล้วกเจ้า
 อบายขงขงลบคิดไว้ทุกประการ โงวหยงได้ฟังกยหนดพดกับพวกทมาใหม่
 ว่า ขงทาทงหลายมีใจมาช่วยขงนกเบนทตยง ตำบลเขาเนี่ยชวเปาะ
 กจะรุ่งเรืองขงน เราชวนกันยกไพร่พลไปช่วยขงนงตตำบลจอกเก็ง
 ให้ได้เดยกอน แล้วจึงกลับมาเขาเป็นพวกพ้อง ข้าพเจ้าจะคุมไพร่พลล่ง
 หน้าไปแจ้งความให้ขงนง รุกอนแล้วพวกท่านจงยกตามไปต่อภายหลัง
 ขงลบกรบคาสง โงวหยงขึ้นเสกับพวกพ้องห้าคนออกจากโรงคุมไพร่พล
 เดินทางไปตำบลจอกเก็ง

ฝ่ายขงนงตรกตรองหาอบายจะสู้รบกับ พวกจอกเก็งฮยหลาย
 เวลาขงนงไม่ตกลงใจ ด้วยขงนงมทตำบลบานจอกเก็งแน่นหนานก ไม่รทจะ
 ตหักเขาไปอย่างไรจึงได้แต่มความวิตก เวลาขงนงนั้น โงวหยง คุมไพร่พลไป
 ไถลจะถึง พวกทคายกเขาไปแจ้งกับขงนงว่า โงวหยงขึ้นเสกับลฮยวง
 กวยเสง ฮวนเซียวฮย ฮวนเซียวเทงา ฮวนเซียวชิต คุมไพร่พลประมาณห้า
 รอยเศษยกมาเกอบจะถึงคายฮยแล้ว ขงนงแจ้งตงนงนออกมากฮยรบ
 พอโงวหยงกับพนองเตล่านนไปตงคายกพาเขาไปนั่งข้างใน โงวหยงขึ้นเส
 เหนหน้าขงนงไม่ปกตเหมือนแตกอน จึงพดเอาใจว่า ข้าพเจ้าจะบอกให้
 ทานทราบ ด้วยเจียะยัง เอี้ยหลมเตงฮย นนมเพื่อน ฮยคนหนงฮอ
 โจวเอียน ๆ ชกชวนพวกพ้องมาสามภกตกับท่านเบนหลายคนไพร่พลกม

มาบ้าง แต่ขงลิมเป็นขุนนางฝ่ายทหาร ณ เมืองเตงจว ทเรียกว่าแป่อดถึ
 ผมอเขมแซงนถึ เคมโตมกหัดเพลงอาวอครุเตยวกันกับลวงเตงหยกจะขอ
 อาสาตบ้านจอกเกจงให้แตกจงได้ ก็เลาอุบายของ ขงลิมให้ฟัง แล้วว่า
 บदनขงลิมกับพวกพองไฟล่พลยกตามข้าพเจามาข้างหลัง ขงกิงได้ฟังก็
 ยินดี จึงสั่งให้คนไขยกโต๊ะและสุรามาเลี้ยง โงวหยงชินแสดกับพวกพนอง
 เหล่านอนอยู่ในค้าย

ฝ่ายขงลิมครั้นโงวหยงชินแสดคุมไฟล่พลมาแล้ว ก็ชวนภรรยา กับ
 โจวเอียน โจวยุ่น ชิงชิน นางโกวตัวขอ เกยเตียน เกยโป จักหัว
 เก้านายค่านับดาเจียะยังยกตาม โงวหยงชินแสดไปใกล้ จะถึงเขต ตอกเล่งซว
 ตำบลบ้านจอกเกจง เห็นค้ายขงกิงตั้งอยู่รวมเนน พวกทค้ายเห็นก็เข้าไป
 แจงกับขงกิงว่า ขงลิมคุมไฟล่พลมาถึงแล้ว ขงกิงกับโงวหยงชินแสด
 ได้ฟังกยหนดออกมาต้อนรับเชิญเข้าไปข้างในจัดทโห่งตามสมควร ยกโต๊ะ
 และสุรามาเลี้ยงพูดจาไต่ถามกัน โดยทางไมตรีแล้วขงกิงจงปรึกษา
 กาวที่จะตักตาดจอกเกจง ขงลิมว่าตักพนักงานพวกข้าพเจาจะรับอาสา
 ดนของคณทาน ถ้าใดทเมอไรข้าพเจาจะคุมไฟล่พลตักออกมา ท่านจงยกค
 บกรุกเข้าไปกคังสมความปรารภนาอียวตักเลย ขงกิงได้ฟังกยหนดชวน
 กนกกันโต๊ะเสพสุราเสร์จแล้ว โงวหยงชินแสดก็เรียกตามบรรดาพวกพอง—
 มาสังเบ็นความลับให้เตรียมการไว้พร้อม ขงลิมจงกำหนดนัดแนนอน
 แล้วชวนพวกพนองของตัวค่านับลาออกจากค้ายคุม ไฟล่พลตรงไปยงตำบล
 จอกเกจง โงวหยงเรียกโตจงมาสังว่า เจาจงกลับไปเขาเนยชวเปาะบอกกับ
 ปวยชวนเซียนเหยียง โฮ้วเกียน กิมโตเกียนให้เอาเครื่องมอสำหรับใช้

รับมาโดยเร็ว ไตจังก้านปลามาตั้งตัวออกจากค่ายตรงไปยังเขา—
เนยชวเปาะ

ฝ่ายไฮวเตงเป็นพี่ชายของนางไฮวซาเห็นตงเตพวกของกงจิบ—
น้องสาวไปไตกมความวิตก จึงคิดว่า จำจะไปหาชองกงฮอนวอนขอนาง
ไฮวซาเห็นมาให้ได้ ถ้าสืบไปภายหน้าพวกจอกเก็งจะรบกับชองกงเว
ก็ไม่ต้องไปช่วยคิดแล้วจึงจัดกระบือและสุวากับสิ่งของต่าง ๆ เรียกม้าไพร่
มาช่วยกันขนของตรงมายังค่ายเข้าไปค้ำบชองกง ๆ จึงถามไฮวเตงว่า
ท่านเอาสิ่งของมาให้มื่อระดังใดหรือ ไฮวเตงบอกว่านางไฮวซาเห็นน้อง
สาวข้าพเจ้าไม่รู้จักผิดและขอบยกไพร่พลมาสู้รบ ขอท่านจงเมตตาปล่อย
ให้ไปเถิด ถ้าท่านจะต้องการใช้สอยสิ่งใดข้าพเจ้าจะหาให้ชองกงว่าพวก
ตำบลจอกเก็งซมเหงนั้ เราจึงได้คุมไพร่พลมากแค้น ซึ่งพวกท่านบ้าน
ไฮวเก็งกับเราไม่มีข้อสาเหตุสิ่งใดเลย น้องสาวของท่านยกไพร่พลมาช่วย
จับเอาเฮงเฮยไฮว พวกเราจึงจับตัวน้องสาวท่านไว้ถาปล่อยเองเฮยไฮว
มาแล้วเรากะปล่อยน้องของท่านไป ไฮวเตงบอกว่า พวกท่านที่ข้าพเจ้า
จับได้กเอาตัวส่งให้พวกจอกเก็งแล้ว ครั้นจะขอให้ปล่อยตัวมากล้งเขาจะ
ไม่ยอม ชองกงวาถากระนั้นเราจะปล่อยน้องสาวท่านไปอย่างไรได้ ไงวหยง
ซนเสจงพูดกับไฮวเตงว่า ข้าพเจ้าจะจัดแจงให้ แต่ตัวท่านนั้นอย่าได้
ยกมาช่วยพวกตำบลจอกเก็งเลย ถ้าพวกจอกเก็งเสยทวงทหตบหนไป
สำนักอาศัยอยู่ในเขตแดนบ้านท่าน ๆ จับตัวพวกจอกเก็งมาเมื่อใดข้าพเจ้า
ก็จะปล่อยน้องสาวท่านไปเหมือนน แต่เดยวณนางไฮวซาเห็นน้องของ
ท่านส่งไปให้ชองไทกองรักษาไว้ทเขาเนยชวเปาะดแล้ว ไฮวเตงวาตงแตน
ไปข้าพเจ้าไม่เป็นธุระกับพวกจอกเก็งออกแล้ว แม้นว่าหลบหนไปอาศัยใน

เขตแดนของข้าพเจ้าจะจับตัวลงให้ท่านแต่ จึงได้เมตตาเกิด พดแลงกคานบ
ลาชองก่งกับ โงวหยงซันแสดออกจากค้ายกลับไปตำบลบ้านไฮ้เก็ง

ฝ่ายซึ่งลบกุมไฟลพดมาพกค้ายชองก่งแลงกทยดพกทตามทาง—
จตแจงแตงตวปลอมเบ้นพวกททหารเมองเตงจว มเครื่องศตตราวอพรอมทาท
เหมอนกบทหารเมองหลวงจะยกไปปรวมพวกโจร ครนจตการเสีจแลง
ซึ่งลบกให้เอาองตำหน่งท ชุนนางฝ่ายทหารออกนำหน้าตรงมาตำบลบ้าน
จอกเก็ง

ฝ่ายพวกฉลาดตระเวนตำบลบ้านจอกเก็ง เห็นทหารเดินทางตรงมา
ใกล้จะถึงเขตแดนกรวาททหารเมองเตงจว จึงชวนกันไปแจงกบลวงเตงหยก
ว่า ซึ่งลบกชุนนางตำหน่งททต ณ เมองเตงจวยกมาเกอบจะถึงอยู่แลง
ลวงเตงหยก ได้พงกบอกกบจอกเหลง จอกไฮ้ จอกบว ผู้เบ้น คษยวว่า—
ซึ่งลบกเต็มผกทตเพลงฮาวอครุเตยวกัน ได้ชอบพอรักใคร่กบเราเบ้นอนมาก —
บตคคุมทหารมาไม่แจงว่าจะไปข้างไหนเราจะถามดูให้รู้เหตุการณี่ ว่าแลง
ก็ออกไปจากบ้าน พอซึ่งลบกคุมทหารมาถึงหน้าประตูเห็นลวงเตงหยกออก
มากคานบกน ลวงเตงหยกจึงถามซึ่งลบกว่า ตวทานไปเบ้นชุนนางอยู่เมอง
เตงจวคุมทหารมาด้วยอระสงอนใด ซึ่งลบกจวราวนมรบสงมาให้ไปบ้อง
กน รักษา เมอง หุนจว ด้วย กลัว พวก โจรเขา เนียชวเปาะ จะยก ไปรบกวน
เราจึงคุมทหารเดินทางมา โดยนชาวว่าท่านอยทตำบลจอกเก็งนกแจะเข้า
มาเยี่ยมเขอน ตวทานกบเราไม่ได้พบปะกันนานแลง จะเข้ามาทางหน้า
บ้านกเห็นผู้คนตระเตรยมเครื่องศตตราวอไว้มาก จึงได้ออมมาเข้าทางหลัง
บ้าน ลวงเตงหยกความมอสงเวดามานนพวกเราสู้รบกับพวก โจรเขา
เนียชวเปาะจับได้พวกพองชองชองก่งไวหลายคน บตนยงคษยจับชองก่ง

อยู่ตาโตตอเมื่อไรก็จะส่งไปพร้อมกัน ซึ่งลบบวการที่ลบบนน เราจะช่วยจับ
 พวกโจรตำบลเขาเนียงชวปะาะเสียให้สิ้น ความชอบก็จะได้แก้ตัวท่านเป็น
 อันมาก เราจะได้รักใคร่กันยืดยาวไป ลวงเตงหยกได้ฟังกษัตริย์เชิญจึงลบบ
 กับทหารเข้าไปในบ้านจตทโหนงตามสมควร จอกเขยวทองกับ จอกเหลง
 จอกไฮ้ว จอกบัวผู้บุตรจอกออกตอนรบเป็นอนัต ลวงเตงหยกมอกกับ
 จอกเขยวทองว่า ซึ่งลบบนองข้าพเจ้านมมอแซมแซงนถ ชาวบ้านเรียกว่า
 แปดตติ มรบสงโทคุมทหารไปบ้องกนรักษาเมืองหนจวแอะ เขามาเยี่ยม
 เยือนจอกเขยวทองได้ฟังจึงว่า ข้าพเจ้าอยู่ในเขตแดนเมืองเตงจว เหมือน
 กับท่านเป็นนายได้วากล่าวพวกข้าพเจ้าอยู่เหมือนกัน ซึ่งลบบว่า ข้าพเจ้า
 เป็นแต่ขุนนางเล็กนอย ผิดชอบประการใดท่านจงส่งสอนเถิด แล้วถามจอก
 เขยวทองว่า ท่านสู้รบกับพวกโจรเขาเนียงชวปะาะ มีชัยชนะหรือประการ
 ไต จอกเหลงว่า พวกข้าพเจ้าสู้รบกับพวกชองกั้งในสองวันก่อนนนถเคอ
 ชัยชนะยังไม่ได้ บदनพวกท่านเดินทางมาเห็นตเห็นอยเมื่อยล้าอยู่จงพักเสีย
 ให้สบายแล้วจึงค่อยไป

ซึ่งลบบได้ฟังกษัตริย์ใหญ่กรรยากับนางโกวตั้งขอ ซึ่งชิน เกยเตียน
 เกยไปค้ำับจอกเขยวทองแล้ว ซึ่งลบบก็เกล้งแต่งความบอกกับจอกเขยว
 ทองว่า จกหัวเป็นขุนนางเมืองหนจวมานำพวกข้าพเจ้าไป โจวเอียน
 กับโจวยุนสองคนนน ผู้รักษาเมืองเตงจวให้มาตรวจจะได้ช่วยบ้องกนรักษา
 กษัตริย์อนตราย จอกเขยวทองกับบุตรสามคนครนได้ฟังซึ่งลบบแจ้งความตงนน
 ก็มิได้สงสัยด้วยเห็นกรรยาญาติพนของชอง ซึ่งลบบมาลกับลวงเตงหยก —
 ผู้เป็นครูชอบพอรักใคร่กับซึ่งลบบมาชานานกมความขนดขงนถ เจอญ—

ให้ขงลบกกับพวกเหล่านกน ไตะ เสด็จปราศนทหนักนแลงกจตท ให้ขงลบกกับ
พวกทหารคางอยทบานไคสองวัน.

ฝ่ายชองกิ่งครนรุงชนวนทสามก ให้ฮวยหยงคม ไพรพลทหารอยยก
ตรงมาทาทาย พวกจอกเกจงเทงกไปแจงกบจอกเชยวทอง ขณะนนง
สนทนาอยพรอมกน จอกบิวจงบอกกบบบดาวาจนนขาพเจ้าจะไปสู้รบ—
กบพวกชองกิ่งเอง จอกบิวจกแตงตวถอฮาวชนมาคมไพรพลตรงไปยัง
ทรมชบมาตรงเข้าไป ฮวยหยงกชกมาเขาสูรบตานทานประมาณ ไคยสบ
เพลงผมอเขาชงทงสองฝ่าย ไมแพชนะกน ฮวยหยงคดจะล่อตวอยบาย
จิงชบมาจะไล่ตาม พวกไพรพลของจอกบิวแจงวาฮวยหยงแมนเกาทนท
กรองห้ามจอกบิววาทานอย่าไล่ตามไปเลย ฮวยหยงคนนแมนเกาทนทนท
ถ้าไล่ตามไปก็คงจะเสยท จอกบิวไคพงกชกมากลบ ฮวยหยงเห็นเวลา
จวนเย็นจิงคมไพรพลกลบค้ายจอกบิวคพาบาวไพรกลบบาน ชงลบกจิงถาม
จอกบิววา ทานยกออกไปสู้รบเวลาจนนมชยชนะหรือไม จอกบิววา
ขาพเจ้าไปสู้รบกับพวกชองกิ่งยังไม่แพชนะกน ชงลบกไคพงจิงวา เวลา
พรุ่งนเราจะคมไพรพลออกไปสู้รบกับพวกชองกิ่งมาให้ทานสกสทาคน —
จอกเชยวทองกบตททงสามและจวนเตงหยงกมความยนดจต ไตะและสุรา
มาเสยงกนจนเวลาคาต่างคนกไปทอย

ฝ่ายชองกิ่งครนรุงชนวนทสี่ กโหลมของคมไพรพลมาทาทรบพวก
ตำบลจอกเกจงไปแจงกบจอกเชยวทองวาทหารชองกิ่งยกมา จอกเหลง
จอกไฮว จอกบิวแจงความกชวนกนแตงตวถอทวนชนมาคมไพรพลไปท
สนามรบ จอกเชยวทองกบจวนเตงหยงกอกออกมายนดอยหนาบาน ชงลบก
กบพนองเหล่านนคมทหารของตวออกมาอยควยกน ลมของจิงรองทาทาย

ด้วยคำหยามต่าง ๆ จอกเหล่งได้พังกโกรธขับมาตรงเข้ารบกับลมของ—
ประมาณห้าสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน จอกไฮ้วก็ตรงไปช่วยจอกเหล่ง

ฮวยหยงเห็นดังนั้นก็ออกมาออก จากค่ายเข้าสู้รบกับจอก ไฮ้วเป็น สามารถ—
ฝีมือเข้มแข็งของไวทงสองฝ่ายยังหาแพ้ชนะกันไม่ พวกในค่ายยืนดูอยู่
จอกบิวเห็นฝีมือฮวยหยงเข้มแข็งนักก็ขับมาไปจะเข้าช่วยจอกไฮ้ว เอียหยง
ก็ถือทวนขึ้นมาตรงมาต้านทานจอกบิวไว้ สามคู้หกนายสู้รบกันประมาณ
แปดสิบเพลงแล้วต่างคนก็ขากมาถอยห่างออกไป.

ซึ่งลบบแลงทำเป็นพูดว่า สู้รบแต่เท่านั้นก็ยังไม่ได้
ข้าพเจ้าจะไปจับพวกทหารของกงมาให้ท่านดู พุดแลงก็แต่งตั้งคนมาคุม
ทหารตรงมายังหน้าค่าย ของกงแจ้งว่าซึ่งลบบยกมากให้เจยสัวออกรบกับ
ซึ่งลบบได้สามสิบเพลง เจยสัวแลงเอาทวนแทง ซึ่งลบบหลบหนีเจยสัว
หนีหนีพลาตทำ ซึ่งลบบสะอึกเข้าไปจับได้สะพายเอาตัวเจยสัวตรงไปทหน้า
จอกเซียวทองส่งให้ทหารมัดไว้พวกพ้องของของกงแจ้งว่า ซึ่งลบบก็กด
อบายกชวณกลบเข้าค่ายจน จอกเซียวทองกับลวณเตงหยกและจอกเหล่ง
จอกไฮ้ว จอกบิว เห็นก็ใจมิได้มีความสงสัย ซึ่งลบบถามว่า เมอข้าพเจ้า
ยังไม่มา ท่านจับพวกทหารของกงได้ไว้มิคน จอกเซียวทองบอกว่าเดิมที
จับได้ชเชียน ครวงทสองจับได้เอียหลม ครวงทสามจับได้องชนครวงทสี่พวก
ไฮ้วเก็งชอนางไฮ้วซาเห็นจับได้เฮงเอียไฮ้วมา ครวงทห้าพวกข้าพเจ้ายก
ไปจับได้ฉนเหมงกบเตงฮย บคนท่านจับเจยสัวมาได้ก็รวมเป็นเจดคน
ด้วยกัน เจยสัวเอาไฟเผาบ้านเสียทหนึ่ง ข้าพเจ้ามีความแค้นเคืองอยู่
ซึ่งท่านจับตัวเจยสัวได้ข้าพเจ้าดีใจนัก ซึ่งลบบว่าทหารของของกงพวก
เราจับมาอย่าใหญ่ ได้ทำอันตราย ช่วยกันรักษาไว้ด้วยเป็นคนสำคัญโทษ

ทนมาก คอยให้ข้าพเจ้าของกงโตจะส่งเข้าไปพร้อมกัน จอกเขียว—
 หองโตฟังกมความขมขื่น จึงพูดว่าข้าพเจ้าชอบใจท่านนักหนามาช่วยครึ่ง
 นพระคุณเป็นทวย พวกของกงโตจะปราชัยแม่แต่ชวตักไม่รอดไป เพราะ
 ท่านตั้งใจช่วยข้าพเจ้าจริง พดแลงกส่งไพร่พลให้เอาตวทหารของกง ท
 จบมาโตทางเจดคนเขาขงไว้ในกรงเหล็ก แล้วบรรทกเกวียนไว้อยาให้
 อดอยากเป็นอนตราย ถ้าโตตวของกงโตเวลาโตจะโตส่งไปให้ทันการ
 จึงเชิญชงลบกกับพวกพองไพร่พลเข้าไปในบ้านจัด โตและสรามมาเลี้ยงกัน—
 แลว จอกเขียวหองกับบุตรตามคนและลวนเตงหยกกกกลับไปที่อยู่ ชงลบก
 เห็นคนเหล่านนไปหมดแล้ว ก็เรียกชงชนกับพนองมาสงวา เวลาพรงน
 ฤงกาหนดวณนิต เจ้าจงพากันไปเที่ยวตทางเขาออกไว่ ทหนทโตจะโตเขา
 ออกตามสบาย พนองเหล่านนก็แยกย้ายกันไปเที่ยวตทางหนาบานและ—
 หลงบาน เห็นพวกพองตองชงอยู่ในกรงเหล็ก ก็เดินแอบเคยงเข้าไปใกล้
 ไม่มุคน จึงทวบอกวาทานอยาวตกกคงจะออกโตเร็วแล้ว เจยสวกับนอง
 หกคนแจงความกขมขื่น จึงทวกับชงชนและพนองเหล่านนก็เดินออกมา
 เทยว รุกถวนแล้วกลับไปที่อยู่.

ฝ่ายของกงโตรนวนทหาถงกาหนดนตกกส่งพวกพองโตคมไพร่พล—
 แยกย้ายกันยกตรงไปตำบลจอกเกยงตามอบายทชงลบกคิดไว้ ไพร่พลตำบล
 จอกเกยงเห็นกเขาไปแจงกับจอกเขียวหองวา พวกของของกงยกไพร่
 พลมาทงสทศ ชงลบกโตพงมาไซมาแจงตงนน ก็พูดวาของกงยกไพร่พล
 มาทงแบตทตเรากไมกถว พวกเราจตเควองมือและเชอตไวจะโตคยอมัด
 พวกของกง ถ้ามี โตจับเป็นโตจะมความชอบมาก จอกเขียวหองกับบุตร
 ตามคนและลวนเตงหยกโตพงชงลบกวาถใจ ส่งให้ไพร่พลแตงตวถอ—

คัสตราวุธพร้อม คุมไพร่พลออกไปยืนอยู่หน้าบ้าน ซึ่งลอบกับพวกพ้อง และทหารรักษาเป็นแต่ตั้งตรวจเครื่องมอกอยดทวงทอย

ฝ่ายลิมของกุมไพร่พลมาหน้า ลิมขยักตามหลังมาทางทิศตะวันออกข้างทิศตะวันตกถนนช่วยหยังกุมไพร่พลมาหน้าเตยทวย เตยลุนขยักติดตามมาข้างหลัง ข้างทิศใต้นมกทองยกมาข้างหน้าเอี้ยหยัง ลิมขยักกุมไพร่พลตามมาภายหลังถึงตำบลจอกเก้งพร้อมกัน ลวนเตงหยกเห็นพวกชองกิงยกแยกย้ายมาจึงพูดว่าข้าพเจ้าจะออกไปสู่ ไวกอน ก็แต่งตัวออกกระบอง - ชนม้ากุมไพร่พลตรงไปทางทิศเหนือ จอกเหล้ง จอกไฮ้ว จอกบิวบอก ก็บิคำว่ ข้าพเจ้าจะยกไปต้านทานไวทงสามด้าน พูดแล้วกุมไพร่พลไปสกัดต้นทางทั้งสามทิศ จอกเซียวทองเห็นลวนเตงหยกกับบุตรตามคนกุมไพร่พลแยกย้ายกันไปก็มีความขยัด ขยัดออยทหน้าบ้านซึ่งลอบกับพวกพ้องจึงแก่งทำเป็นจตแจ่งตั้งตรวจคอยทวงทวยจะช่วยพวกทตองซึ่งออกกอน - ไจวเอียนกับ ไจวขยูนก่ากบออยทประตไวกรงเหล็กเกยเตียน เกยโปนนั้น - ก่ากบออยทหลังบ้านซึ่งชน กทหวก่ากบประตหน้าบ้านนาง ไกวต้วชอนนคอยทวงทอยข้างใน ซึ่งลิมกุมไพร่พลมาขยูนบนสะพานทขามคชกของยหอ - ชน กทหวเห็นองกเป้าหลอดสัญญา ไจวเอียน ไจวขยูนไดยนุกเขวทกพงกรวงเหล็กช่วยพนองเจตคนออกไต ไล่ซ่าพ่นพวกจอกเก้งเป็นตะลมบอนนาง ไกวต้วชอนนตรงเขวซ่าพ่นกรรยาญาติของจอกเซียวทอง ทอยในบ้านเรือนล้มตายลงหลายคน จอกเซียวทองเห็นกตกใจ ไพร่พลทมมมอเซมแซงยกไปเสยสนไม่วุทจะคตประการ ไคกวงหน เจยสวเห็นกเฮากระบไล่พ่น จอกเซียวทองตาย เกยเตียน เกยโปกบพนองเจตคนทออกจากรวง

เหล็กโตกเขารกได้ฆ่าฟันพวกจอกเงยล้มตายเป็นอันมาก แล้วเอาไฟจุด
โรงฟางไหมขึ้น พวกตำบลจอกเงยที่เหลือตายก็หลบหนีไป.

ฝ่ายจอกเหล็ง จอกไฮ้ว จอกบัวควมไพร่พลแยกย้ายไปยังไม่ทัน
ได้สู้รบเกลียดมาเห็นไฟติดชนทรมบ้านกตใจ จอกไฮ้วจึงคุมไพร่พล
รีบกลับมาใกล้จะถึงบ้าน เห็นขงฉิบคุมทหารยืนบนสะพานแจ้ววาท
อธิบายมีความเสียใจยิ่งนัก ขงฉิบเห็นจอกไฮ้วกลับมากรองตวาดว่าจะหนี
ไปข้างไหน จอกไฮ้วได้ฟังก็โกรธกรกเข้ามาไม่ได้ พอพวกขงกงยก
ไพร่พลกระชั้นเข้ามาใกล้ จอกไฮ้วรบทหารเข้าสู้รบกับลอสอง กวยเส็งได้
สืบเพลงทากำลังสองนายไม่ได้เสียที ลอสองแพ่งด้วยทวนถูกจอกไฮ้ว
ตกล้มตาย พวกขงฉิบทอยข้างในกตหกลออกมา.

ฝ่ายจอกเหล็งครั้นเห็นไฟจะคุมไพร่พลกลับ พอเดิมขงยกมา
จอกเหล็งก็ขึ้นมาเข้าสู้รบกับเดิมของหลายสืบเพลง เดิมของเขาระบองตถูก
จอกเหล็งตกล้มตายเข้าได้ฆ่าฟันไพร่พลจอกเงยยับยั้ง.

ฝ่ายจอกบัวควมไพร่พลไปทางหนึ่ง ครั้นเห็นไฟติดชนวัดก็จะ
ถอยกลับ พอพวกไพร่พลหลบหนีไปนั้นแจ้งความว่าตำบลจอกเงย
แตกแล้วไพร่พลล้มตายเป็นอันมาก จอกบัวได้ฟังก็แจ้ววาทอธิบายขงฉิบ
ครั้นจะกลับก็กลัวเสียที่จอกไฮ้วหนีไปตำบลไฮ้วเก้ง พวกขงกง
กับพวกขงฉิบต่างคนก็กรกฆ่าฟันกระหนาบเข้ามาสมทบกันได้ ไปร่พล
เหล่านนทนกระจัดกระจาย ลุซยกไล่ติดตามไป.

ฝ่ายขงกงแจ้ววาทตำบลจอกเงยแตกกยन्दเต็มความกลัววตก -
พวกพองจะฆ่าฟันราษฎรชาวบ้านด้วย ขงกงออกจากค่ายไปยังตำบล

จอกเก็ง ซึ่งลบเห็นชองกงมากเชยเข้าไปในบ้าน ชองกงส่งตามบรรดา
พวกฟ้องไพร่พลว่า อย่าทำให้ราษฎรชาวบ้านได้ความเดือดร้อนแล้วพัก
อยู่ในตำบลจอกเก็งก่อน.

ฝ่ายจอกบิวหนีตรงไปตำบลโฮ้วเก็งจะเข้าสำนักฮาคัย โฮ้วเต็ง
กับชาวไพร่กลอจับตัวจอกบิวได้แล้วจะมาส่งชองกง.

ฝ่ายลชยन्नได้ฆ่าฟันพวกจอกเก็งไปทันทีตามทาง พอเห็น
โฮ้วเต็งกับไพร่พลคุมตัวจอกบิวมา จึงคิดว่าโฮ้วเต็งนักเป็นพวกจอกเก็ง
เหมือนกัน จำจะต้องฆ่าฟันจอกบิวเสียก่อน ความชอบกคงเป็นของเรา
ซึ่งโฮ้วเต็งนั้นเลากฆ่าเสียด้วยเถิด พอโฮ้วเต็งคุมจอกบิวเดินมาใกล้ ลชย
ถิวขวานตรงเข้าไปฟันจอกบิวตาย ไพร่พลของโฮ้วเต็งวงหนเอาตัวรอดไป
สิ้น โฮ้วเต็งเห็นกตกใจ ครั้นจะวงหนกลับไปบ้านตำบลจอกเก็งนนักแตก
ไม่แจ้งว่าจะเกิดเหตุการณ์สิ่งใด จึงขบมาหนีไปเมืองเฮียนฮันฮี่ ลชยเห็น
โฮ้วเต็งหนีไปแล้ว ก็ตรงมายังตำบลโฮ้วเก็ง บ้านโฮ้วไท่กิงบิดาโฮ้วเต็ง
เขาได้ฆ่าฟันโฮ้วไท่กิงกับภรรยาญาติพี่น้องล้มตายทั้งสิ้น เก็บรวบรวมเงิน
ทองทรัพย์สินของต่าง ๆ ขนบรรทุกเกวียนเอาไฟเผาตำบลโฮ้วเก็งเสีย
แล้วคุมทรัพย์สินของกลับมายังตำบลจอกเก็ง บรรดาพี่น้องทั้งหลายยก
ชวนมาแจ้งความกับชองกงว่า จับได้ไพร่พลพวกจอกเก็งहारอยเศษ กับ
มาทมิฬเทาดहारอยมา ออกทงโค กระบือ แพะ แกะ เป็นอนมาก ชองกง
ได้ฟังกยนต์ แต่มความเสียดายจนตงหยกนนัก ด้วยคิดจะเกิดยกกลอมไว้
เป็นพวกฟ้องกไม่มผู้ใดจับได้ หรือผู้ใดจะฆ่าฟันจนตงหยกตายกไม่ม
เลย พอลชยมาถึงไพร่พลกเข้าไปแจ้งกับชองกงว่า ลชยไปฆ่าฟันพวก
ตำบลโฮ้วเก็งเสียสิ้นเก็บทรัพย์สินของมาส่ง ชองกงได้ฟังจึงคิดว่าโฮ้วเต็ง

มาสามภกตกับเราแล้ว เหตุไฉนลชยจึงไปฆ่าพันพวกไฮ้วไท่กิ่งเดี่ยว พอ
เห็นลชยเดินเข้ามาไล่หิตแดงอยู่ทางตอ ลชยเข้าไปค้ำันบชองกงแล้วว่า
ข้าพเจ้าฆ่าจอกเหลืองกับจอกบ๊ว ไฮ้วเส่งนนหนีไปได้ ไฮ้วไท่กิ่งกับภรรยา
ญาติพี่น้องทั้งหลายก็ฆ่าเสียจน แลวเกบทรพยสงของมา ปวารณาจะหา
ความชอบ ชองกงรองตวาดว่า ชงเจ้าฆ่าจอกเหลืองตายนั้นจริง นอกจาก
นั้นไม่มีผู้ใดเห็น ลชยว่าข้าพเจ้าฆ่าจอกเหลืองแล้วก็เลยไปพบไฮ้วเส่งพชาย
นางไฮ้วชาเหนียคมตวจอกบ๊วมาส่ง ข้าพเจ้าตรงเข้าไปเอาขวานฟันจอก-
บ๊วตาย ได้พันไฮ้วเส่ง ๆ หนีไปได้ จึงไปฆ่าไฮ้วไท่กิ่งกับภรรยาญาติพ-
น้องมีได้เหลือสักคนหนึ่ง ชองกงได้ฟังก็โกรธจึงตอบว่า ผู้ใดใช้ให้ไปฆ่า
พันไฮ้วไท่กิ่ง เจ้าก็ยอมรัยอยู่ทงสนไฮ้วเส่งมาสามภกตแล้วยังไม่ฆ่าพันเขา
ตาย ทำดังนี้ไม่ผิดอาญาทพหรือ ลชยตอบว่า ข้าพเจ้ามีความชอบเป็นนัก
หนายังว่าไม่ดี ท่านจะเอานางไฮ้วชาเหนียน้องสาวไฮ้วเส่งเป็นภรรยา จึง
ได้เขากันไม่คิดถึงเมื่อนกอนนั้น นางไฮ้วชาเหนียจะฆ่าท่านเสียทุกกลาง-
สนาม ลมของมาช่วยทันจึงจับนางไฮ้วชาเหนียได้ ชองกงกชตแค่นยงนัก
จึงรองตวาดว่า เจ้านชาติโคกระบือโง่จริง ๆ เอาการเท็จมาพูด เราหรือจะมี
ภรรยาไม่ปวารณาหรือกคชยดูไปเกิดคงจะได้เห็น ชงเจ้าจะเอาความชอบ
มานจับเป็นมาได้ก็คน ลชยว่าจะจับเป็นมาอย่างไรพบปะกฆ่าตายเสียทง
สน ชองกงว่าเจ้านทามตอาญาทพธรรมเนยมกตองตตศระเสีย แต่เจ้าฆ่า
จอกเหลือง จอกบ๊วตายมีความชอบอยู่ พอจะลบล้างโทษได้ เรายกโทษให้
คราวหนึ่ง ถาทหลงชนทาเช่นนกกไม่พังกัน ลชยหัวเราะแล้วพูดว่า
ถึงจะไม่ได้ความชอบก็ชาง เกิดด้วยข้าพเจ้า ไตฆ่าพัน ตามสบายมือจริง ๆ

ของกงตั้งให้เก็บรวบรวมเงินทองเสบียงอาหารที่บ้านจอกเก็งจะ
ได้มากน้อยเท่าไร พนองทั้งปวงก็ไปจัดแจงตามคำสั่งทุกประการ.

ฝ่ายไตจงมาถึงเขาเนยชวเปาะก็แจ้งความกับพนองทั้งสี่ตามคำ -
โงวหยงซันแสดง ไส่วเกียน ปวยชวน เชียวเหยียง ก็มไตเกียนได้ทราบก็
จัดสิ่งของพร้อมแล้วออกจากเขาเนยชวเปาะเดินทางรอนแรมไป.

ครั้นถึงเขาไปค้ำบ โงวหยงซันเสแหนกยนต์จึงเรียกปวยชวน
เชียวเหยียง ไส่วเกียน ก็มไตเกียนมากระซิบส่งเป็นความลับ คนทั้งสี่ก็
นับลาไปจัดการตามอบาย โงวหยงซันไพร่พลที่อยู่รักษาค่ายตรงไปหา -
ของกงที่ตำบลจอกเก็ง ครั้นโงวหยงไปถึงของกงก็ยกยนต์ปรึกษากันว่า จะทำ
ลายที่ตำบลจอกเก็งนี้ไทราม เจียดวพุดชนว่า เดิมมีผู้เฒ่าคนหนึ่งได้บอก
ทางใหม่ให้คุณม้อย่มาก ราษฎรชาวบ้านก็ยอมอยู่ตามไป ครั้นจะทำลาย
เสียดงนนักจะไม่เป็นยุติธรรม ของกงได้ฟังก็เห็นชอบ จึงให้เจียดวไป
เรียกผู้เฒ่ามาแล้วเอาทองคำกับแพรวดวงรางวัลบอกกล่าวถามไม่เห็นแก่ทานก็ -
จะทำลายบ้านเรือนเสียให้สิ้น ครั้นนเรายกมาปราบปรามคน โกงในตำบล
จอกเก็ง ทำให้ราษฎรชาวบ้านบ่นวการหากิน เราจะมอบอาหารให้ท่านไป
แจกจ่ายราษฎรคนละหาบ จะได้ปลงล้างที่บ่นวการ พุดแล้วก็เอาอาหาร
มอบให้ผู้เฒ่า ๆ คำนับรับของรางวัลกับแพรวและอาหารแล้วก็แจกจ่าย
พวกราษฎรชาวบ้านตามคำสั่งของกงตั้งทุกประการ ของกงกับโงวหยงซันเส
ตรวจตราเงินทองที่รวบรวมไว้ได้หาสูญหายขาดกับเสบียงอาหาร และโค
กระบือต่าง ๆ เป็นอันมาก จึงเอาเงินทองออกแจกไพร่พลเสร็จแล้ว ของกง
ก็ส่งให้เจียดวยกยนต์บรรทุกของและเสบียงอาหาร จัดพวกพ้องแบ่งเป็นสาม

กองให้คนทรมายสังของออกจากตำบลบ้านจอกเก้งในเวลากลางคืน ซึ่งลอบ
กับพี่น้องไพร่พลยกติดตามไป.

ฝ่ายราษฎรชาวบ้านครั้นเห็นของกองยกกองทัพกลับตกแต่งเครื่อง —
บูชามาตั้งคานบนทุกบ้านทุกเรือน ของกองเห็นก็มีความขมขื่นยกไพร่พลออก
จากเขตแดนตำบลจอกเก้งมาแล้ว ให้พวกพี่น้องยกตรงไปเขาเนียชัวเปาะ
ก่อน ของกองข่มขอยอวยริมทางตามอุบายของโจรหญิงจีนแสบคิดไว้.

ฝ่ายปวงชน เขียวเหยียง ไช้วเกียน กิมไทเกียน แบ่งไพร่พล
เป็นสามพวก ๆ หนึ่งแบ่งเป็นขุนนางและผู้คนเมืองเตงจิว ไปยังตำบล
ลเก้ง ออกพวกหนึ่งยกติดตามไปภายหลัง ฝ่ายตัวเองเจ้าของบ้านลเก้ง
แจ้งข่าวของกองติดตามลจอกเก้งกตใจ ก็มีความวิตกเทากัน เวลาอนัน
ดิเองนั่งอยู่ในบ้าน คนใช้เข้าไปแจ้งว่า ขุนนางเมืองเตงจิวคุมทหารประ
มาณห้าสิบเศษมาใกล้จะถึงอยู่แล้ว พอพวกที่ปลอมไปถึง ดิเองก็เบ็ด
ประต้อออกมาค้ำบิเชิญเข้าไปในบ้านจัดที่นั่งตามธรรมเนียมผู้ใหญ่ผู้น้อย
ดิเองไม่แจ้งว่าอุบายก็มีความเกรงกลัว ผู้ที่เป็นขุนนางใหญ่ถามดิเองว่า
เรื่องความทสาพหนักตำบลบ้านจอกเก้ง เหตุผลต้นปลายเป็นอย่างไร
ดิเองตอบว่า ชาวเจานไม่ทราบ ตงแดงอกบวียงเกาทนที่ถูกชาวเจาแล้ว
ไม่ได้ไปมาเลย ขุนนางผู้ใหญ่ว่าอย่าพูดเท็จเราขอยึดอก พวกจอกเก้ง
กล่าวพองว่าเป็นไส้ศึกของโจรตำบลเขาเนียชัวเปาะได้รับเงินทองของพวก
โจรด้วย นัดหมายกันยกไปตำบลบ้านจอกเก้งจนแตกไม่ใช่หรือ ดิเองว่า
ชาวเจารูจักความผิดชอบซึ่งเป็นไส้ศึกและรับสั่งของ ๆ โจรนั้นหาไม่—
ขุนนางผู้นั้นจึงว่าอย่าโต้เถียงกันเลย เขาตัวดิเองไปสอบสวนปากคำที่เมือง
ก็จะได้อความจริง พวกที่ปลอมเป็นผู้คุมและทหารก็จับดิเองมัดเอาตัวมา

ชนนางที่เป็นใหญ่กษณมามายังประตูห้องถามโตวเฮงคนไหน โตวเฮงบอก
ว่าข้าพเจ้าอยู่น ชนนางฝันว่าพวกจอกเงยพุ่งถึงโตวเฮง จึงเข้าไป
สอบสวนกับพวกเหล่านั้นเถกเถกเขาจับตัว โตวเฮงมาด้วยออกคนหนึ่งออกจาก
ลี้เก็งเดินไป.

ฝ่ายพวกที่ปลอมเป็นทหารยกตามมาจากหลัง ถึงบ้านลี้เก็งซุ่ม
อยู่ในป่า ครั้นเห็นพวกทมาทอนจับตัวลี้เก็งกับโตวเฮงออกจากบ้านไปแล้ว
ชวนกันมายังบ้านลี้เก็ง เขาจับบุตร ภรรยา ญาติ ครอบครัวของตัวเอง ชน
เขาทรพยส่งของเงินทองเขาบรรทุกเกวียนแล้วก็ออกจากบ้านลี้เก็งไปยัง—
ตำบลเขาเนียชัวเปาะ.

ฝ่ายพวกที่ปลอมเป็นชนนางคุมตัวลี้เก็งกับโตวเฮงเดินมาตามทาง
เห็นพวกของกงซุ่มอยู่ในป่าทำเป็นตกใจหยุดอยู่ ของกงกับพนองเหลา
นินทรกันออกไปร้องว่า พวกโจรเขาเนียชัวเปาะอยู่นั้นแล้วทำทจะเขาแยง—
ชิง พวกที่ปลอมเป็นชนนางทำตกใจกลัวทั้งลี้เก็งกับโตวเฮงเสียพากันหนี
ไปทางสน ของกงก็แกล้งร้องว่าจับพวกชนนางเมืองเตงจวนมาฆ่าเสียให้ได้
ไพร่พลเหล่านั้น ได้ตามไปครู่หนึ่งก็กลับมาแจ้งกับของกงว่าไล่ตามไม่ทัน
หนีพ้นไปไกลแล้ว ของกงสั่งให้แกมตลเอง โตวเฮงออกแล้วบอกว่าเชิญ
ท่านไปเขาเนียชัวเปาะด้วยกันเถก ลี้เก็งไม่แจ้งอธิบายสำคัญว่าจริง จึงพูด
ว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าไปเป็นโจรยัดขยันทนไม่ได้ ขอขงท่านคนไพร่พลมา
แยงชิงแล้วไล่ฆ่าฟันพวกชนนางเมืองเตงจวนนฆ่าพเจ้าไม่รุ้ ของกงได้ฟัง
ก็หัวเราะแล้วพูดว่า ชนนางผู้ซาระทไหนดเขาจะตามใจ ท่านพูดเช่นนั้นไม่
ถูก ถ้าเขาเอาตัวไปได้ท่านจะลำบาก จึงไปอยู่เขาเนียชัวเปาะด้วยกันถอน
ถึงท่านจะไม่ยอมเป็นพวกพองก็ตามใจ คอยให้ข่าวคราวส่งเบงเยบแล้ว

จึงกลับมา ดิเองได้ฟังก็ไม่พูดประการใด ชองกงส่งไพร่พลยกเดินทาง
 ตรงไปตำบลเขาเนยขาวเปาะระวังรักษาคุมตัวดิเองเดินรอนแรมมาตามระยะ
 ทางบรรดาพวกพ้องทศมทรพยสงของและเสียบยงอาหารกับพนองของชงลิบ
 นน ก็มาถึงตำบลเขาเนยขาวเปาะพร้อมกันกับพวกชองกง เตยวโกกม
 ความยินดีออกต้อนรับชองกงกับพวกพ้องเก่าใหม่เข้าไปข้างใน พุดจาใต้—
 ตามลงตำบลจอกเกจ ชองกงก็เลาความให้ฟังทุกประการ บรรดาพนอง
 เก่าใหม่คานับกันตามธรรมเนียมแล้ว ดิเองจึงพูดกับชองกงว่า ชอบใจ
 ท่านนักหนาพามาพบประจักษ์กับพนองทั้งปวง แต่ข้าพเจียมความวิตกถึง
 บุตรภรรยาครอบครัวจะลาท่านทั้งหลายไปเยี่ยมเยียนเดยก่อนต่อภายหลัง—
 คอยมาพบปะสนทนากัน.

โงวหยงขึ้นเสได้ฟังก็ทวเราะแล้วว่า ชงบุตรภรรยาครอบครัว
 ของท่านพากันมาเขาเนยขาวเปาะทงสน บ้านเรอนนนไฟกใหม่เสยหมด
 แล้วท่านจะไปทำไม พอพวกที่ปลอมเป็นทหารก็พาบุตรภรรยาครอบครัว
 ของดิเองมาถึง ดิเองเห็นก็ตกใจตรงไปถามว่าเหตุประการใดจึงได้พากัน
 มาตงน ภรรยาดิเองก็เลาความตงแต่ชุนนางเมืองเตงจวเอาตัวท่านกับ ไตว-
 เฮงมาแล้ว ยงมทหารอกพวกหนึ่งประมาณสามร้อยตรุเข้าไปในบ้าน จับ
 ตัวข้าพเจียมกับญาติพนองชุนเฮาเงินทองทรัพย์สินของตาง ๆ บรรทุกเกวียน
 จุนสนแล้วเอาไฟเผาบ้านเสย พาตงมาตำบลน ไม่แจ้งความเหตุการณ —
 ลังไต.

ดิเองได้ฟังก็เสยใจยงนัก เตยวโกกกับชองกงก็มาอ้อนวอนว่าพวก
 ข้าพเจียมโดยนขอเสยท่านปรากฏมาชานานว่า เป็นคนสติชอผมอเขม—

แข่งขาน ใครใคร่ ได้มาเป็น พวกพ้อง จึง ได้คิดอุบาย ไปแย่งชิงท่าน พานบุตร
ภรรยา มา ขอท่านอย่าถือโทษโกรธเลยจงอยู่เสียด้วยกันเถิด.

ดิเองได้ฟังก็ไม่รู้ที่จะพูดประการใด ต้องจำใจอยู่ด้วย ช้องกึ่ง
เชิญดิเองกับภรรยาและครอบครัวเข้าไปข้างในจัดที่ให้ตามสมควร ดิเอง
จึงพูดกับภรรยาว่า จะทำอย่างไรได้อยู่ไปด้วยกันเถิด ก็ให้ภรรยาครอบ-
ครัวเข้าอาศัยในห้องขนทรวงของมาไวพร้อมกัน ของกกกเชิญดิเองมา
นั่งพูดจาเล่นขมขม บอกว่าข้าพเจ้าจะเรียกขนนางเมืองเตงจวทไปจับ
ตัวท่านมาโทษ ก็เรียกคนทงตบพวกพ้องไปด้วยออกมาแล้ว ขบอกว่าคน
นั้นปลอมเป็นขนนางผู้ใหญ่ ดิเองแจ้งความตงนกกตงตงอยู่ ปวยชวน
เขยวเหยยง กิมโตเกยง ไส้วเกยงนกกชวณกนคานบดเอง แล้วพูดจาขบอบาย
นงวหยงชนแสดคตทงนออย่าถือโทษ โกรธพวกข้าพเจ้าเลย ดิเองได้ฟังกนง
อยู่ ช้องกึ่งหววเวระแล้วตงให้จตโตะและสุรามาเลยงพวกทมาใหม่ คอดิเอง
ชงลบ ชงชน เกยเตยง เกยไป โจวยง โตวเฮง กักหว ชเวยง นางไส้ว-
ชาเหนย และนางโกวตวชช นงกนโตะอยู่กบภรรยาชงลบและครอบครัว
ของดิเองด้วยกัน บรรดาพนองทมาคองนงกนโตะเสพสุร่าอยู่พวกทง
ช้องกึ่งเฮงนทงวาวลให้ไพร่พลทงทลยถวณตวกนตามสมควร ต่างคน
ก็ไปทอยู่ ครนรุ่งเชาพนองเกาใหม่กมาพรอมกนขงทขมขม ช้องกึ่งจงเรยง
เฮงเฮยไส้วมาบอกว่า เมอชณะอยู่ทเชาชงชองชวเรได้รบไว้ว่าจะหา-
ภรรยาให้ บดนมตาเรได้บตรดาวมาคทง จะขอให้เป็นภรรยาเจ้าจะ
ยอมหรือไม๋ เฮงเฮยไส้วจตามแตทงนจะเห็นดเถด ช้องกึ่งกเชิญช้องไทก
บตาพานางไส้วชาเหนยมายงทขมขม พดวจาเรกรษาบตาเรเหมอนกบ
บตาชองเรเรากนบถอวาเบนนอง เตมรบธระพวกพ้องไว้ว่าจะหาภรรยา

โศกไม่เหม็นมู โศก บัดนี้เราจะยกให้เป็นภรรยาเฮงเฮยไฮ้แล้ว นางไฮ้ชา
 เหนย ไศวกไม่ร ทจะคคประการ ไศวก ตามแต่พะจะเหนดเกิด เตยวไถ
 กบพของเหลานนเหน ไฮ้ชา เหนยยอมกมความขนตชวณกนสรเสวญว—
 ชองกงสตัชชอควรเป็นมู ไศวก ไศวก กจตการให้เฮงเฮยไฮ้กับนางไฮ้
 ชา เหนยอยกนเป็นสามภรรยา กนแล้วจต ไศวกและสรามาเลยงพของทงหลาย
 กนงกน ไศวกอยู่พรอมกน.

ฝ่ายลยเหงเดินมาทางเขาเนยชวเปาะพบไพร่พลของจกยทตง — —
 โรงชายสุราอยู่ พวกจกยนจะเอาเงินค่าทางกบลยเหงแล้วจจะปล่อยไป
 ลยเหงบอกกับพวกเหลานนว่า เราเป็นนายทหารอยู่ ณ เมืองหนเศยกย มู
 รกษาเมืองไซไห้ถอหนังสือไปเมืองตงเขยงฮักกลับมาเงินทองกไม่มี พวก
 เหลานนได้พงกรบมาแจ้งความกับจกยทตงประการ จกยวาลกชนไศวก
 ชองกงพตลงจต ลยเหงนายทหารเมืองฮนเศยกยยอมไศวก ความคณกับ
 ชองกง จาเราจะไปถามตถาเป็นลยเหงแนแล้วจะได้พาไปให้พบชองกง
 จกยก็ออกจากโรงไปถามตถา ทานขอลยเหงเป็นนายทหารอยู่เมืองหนเศย
 กยหรือ ลยเหงว่าตถาเราขอลยเหง จกยก็มความขนตเชญลยเหงมาใน—
 โรงจต ไศวกและสรามาเลยง แล้วให้คนไซไปบอกชองกงว่า ลยเหงนายทหาร
 เมืองหนเศยกยมาอยู่ทน.

ขณะนั้นเตยวไถ ชองกงกับพของเสพสุราอยู่พรอมกน พอคนไซ
 ของจกยมาแจ้งมความขนต เตยวไถกับชองกงจจตคนไซให้พาลยเหง
 เขามาแล้วชวณโงวหยงชนแสดงตถนรบคานบกัน พตวานานนทหนา
 ไม่ได้พบทานเลย ฉนนเป็นบุญชกนำให้ทานเดินมาทางนได้พบปะกับ
 ชาวพเจามความขนตนท ลยเหงรบคานบแล้วพตว่า บัดนี้พฐ.ชาเมืองไซ

ข้าพเจ้าถอยหนั่งสอไปเมืองต่งเซียงฮู้ กลับมาถึงโรงสุราพวกท่านจะเอาเงิน
 คาทาง ข้าพเจ้าบอกแชรและขอโท จักยกพงความแลวภพาข้าพเจ้ามาพบ
 ท่าน ของกงโตฟงกเชญลยเหงมายังทชมนมโหจรกกับพนองทงปวง แลว
 จดโต๊ะและสุรามาดยง ลยเหงคางอยุทเขาเนยชวเปาะทาวน เวลาฉนวนน
 ของกงนงสนทนายักบลยเหงแลวถามถึงจตุตงว่าเป็นประการใดบ้าง ลยเหง
 ว่ามรกาษาเมืองมาเบิน ใหม่ ชอบพอรัก โครจตุตง ตงแตง ให้เป็นทเจยคคบ—
 ชนนางผ่ายกรมเมือง เตยวโก๋ ของกงแจงความกยนคพุดจาชกชวนให้
 ลยเหงอยุดวย ลยเหงว่ามารดาข้าพเจ้าชรามากอยุ่ไม่ได้จะขอลาท่านไป
 ปฏบตรกษามารดาถอน ถ้ามารดาตบสญุตนไปแลวจิงจะมาอยุกบท่าน
 บคณข้าพเจ้าขอลาพวกท่านไปก่อน ของกงกับพนองทงปวงจะหนวงเหมยว
 ให้อยอก ลยเหงกไม่ยอมจิงชวนกันจตุตงเงินทองให้ทุกคน ลยเหงได้เงิน
 ทองเบินฉนวนมากกมคความยนค ลาเตยวโก๋ของกงกับพนองทงปวงออกจาก
 เขาเนยชวเปาะไปเตยวโก๋ ของกงจิงปรกษากบโงวหยงชินแลวว่า บคณ
 พวกพองไฟรพลมาออกจะตองจตุการเสยใหม่ ชงโรงชายสุราทงตทศก—
 ลาคัญ จะตองมตวนายโรงละสองคน ชงชนักบนางตัวชอชานาญชายสุรา
 ให้เปเลยนตงทงอย ทงเมงมาจะไดวาการอนตอไป ช้เขียนนนั้นให้ไปชวย
 เจยะยง โหงกหวไปชวยจกย ให้เตเตยชวไปชวยลคบ ยงแตการทรกษา
 ลิงชอกบเชตแดนทไทนลาคัญเชมแรงกใหม่ผชวย เสงเฮยไฮวให้วากลาว
 รกษามาตาบดชวทวให้ทงอย ทงเมงไปรกษตาบดอะชยทว ให้โจว—
 เฮยน โจวยุนไปรกษตาบคทางทจะเตินไปมาเขาเนยชวเปาะให้เกยเตย —
 เกยไปรกษาอยุหน้าเขาเนยชวเปาะให้โตวเขียน ของบานรกษาดานทสอง
 ตาบลดอนจอยเตยให้เลาตง มกทงรกษาดานทสาม อจนเชยวชย อจนเชยว

เหงา อวนเขียวติดให้รักษาเขาในน้ำข้างทิศใต้ เม็งคงนนให้รักษาเรือรบ
 อยู่ตามเดิม ลีเอง ไตวเฮง เจียงเก็งตามนายให้รักษาเงินทองเสบียงอาหาร
 ให้ต่อจงฮอง ลียงรักษาทางและกำแพงที่ไหนหักก็ให้จัดแจงทำใหม่ทวง
 เขตแดนให้โฮวเกียนรักษาเสอเกราะกับหมวกและธงเครื่องสำหรับออกศึก-
 สงคราม จูบูกบของเซงเป็นพนักงานจัดการเลี้ยงโต๊ะ เชียวเหียง กิมไต-
 เกียนเป็นพนักงานคอยรับตบหนั่งตื่อไปมา ให้ปวยชวนเป็นทักนเง็ง
 ผู้ใดมีความชอบก็ให้รางวัล ผู้ใดทำผิดก็ทำโทษตามสมควร ให้ลือฮวง
 กวยเสง ชงลิม ฮาวเผง เป่หลิน เตงฮย มกซัน เป๊ะสิน เปตนายช่วยกัน
 ระวังรักษาอยู่ทั้งแปดด้าน ตัวของกงกับเตียวโก้และโงวหยงยืนแต่อยู่กลาง
 ฮวยหยง ฉินเหมงรักษาข้างซ้าย ลิมของ ไตจง อยู่ข้างขวา ลจุน ลชยอยู่
 ข้างหน้า เตยทวย เตยสน้อยอยู่ข้างหลัง เฮยหยง เจยสวนนรักษาทชมนุม
 จัดการเรียบริยแฉวพนองเหล่านนิกคานบลากแยกย้ายไปรักษาว่ากลาวตาม
 หน้าที่ ตาบดเขาเนยชวเปาะกมกคงเข้มแข็งชนกว่าเกา.

ฝ่ายลยเหงออกจากเขาเนยชวเปาะเดินทางไปได้หลายวันกลง -
 เมืองหนุ่เสยกุกุ เขาหนงตอสงให้รักษาเมืองแฉวดากลับมาบ้าน แจง
 ความกับมารดาทกประการ อยู่มาจนหนงลยเหงออกจากบ้านเดินไปทาง
 หนามาเมือง ยงมชายผหญิงชาวเมืองหนุ่เสยกุกุชอดเซียวหย เห็นลยเหงเดิน
 ไปกรองเรียกว่าทานนายทหารมาถึงหลายวันแล้วหรือ ลยเหงเหลียวไปด
 เห็นลเซียวยกตอบว่า เรามาหลายวันแต่ไม่ได้มาเที่ยวเล่น ลเซียวยก
 พดว่าเมอทานไปราชการมชาวเมืองตงเกยมาสองคน บิดานนชอเป๊ะเจก-
 เกยวบุตรสาวชอเป๊ะสวเอง รูปร่างงามผมอรารองเพลงไม่มีผู้ใดเต็มอ

วณนพอดกสองคนกทาเพลงอยู่ทโรงแถวตลาดเชญุท่านไปดูเล่นด้วยกันเกิด
ลเชยวยกบดยเหงเดินไปถงโรงทรา ทาไวงดงามฝคนยนคอยจะคยเป็นอัน
มาก ดยเหงกบดเชยวยกพลตกนไปดยเหงกเบยตเข้าปนงอยู่หน้าโรง.

ฝ่ายแปะเงกเกยว ครนได้เวลากรองเรยกนางแปะสวเองชนไป
บนโรง จดแจงแต่งตัวออกมายนอยู่หน้าโรงค่านับตามบรรดาคนทมาคแล้ว
ร้องวา ชาวเจ้าชอแปะเงกเกยวบุตรสาวชอนางแปะสวเองชาวเมือง—
ตงเกย พวกนมาเตนรทาเพลงทาเลยงชวต ตามแต่ทานทงหลายจะให้จ
ได้เมตตากบชาวเจ้าคนอนาถาเกิด สองคนพอดกตเตนราร้องเพลงต่าง ๆ
ดยเหงกบชวบ้านเหนนางแปะสวเองรูปร่างดงามว่องไว เดยงกไฟเราะ—
จิงชวกันสรเสวีญวาคจรง ครนว่าแลวกลงจากโรง นางแปะสวเองเห็น
ดยเหงนงอยู่หน้าคนทงปวงกตงมาเรยโรงเงนทดยเหงกอน ดยเหงคาต
เงนทในเสอกไมม จงพุดวาวนนเราไม่ได้เอาเงนมาตอพรงนจะเอามาให้—
นางแปะสวเองวการงานสังโตถาชวนกจตจางตัวทานนงอยู่หน้าจงออก—
เงนให้เป็นธรรมเนยมก่อนจจะควรคนเหล่านนจะได้อาตาม

ดยเหงได้พงกชายคนทงปวงยงนัถ พุดว่าเราลมีไม่ได้เอาเงนมา
จรง ๆ นางแปะสวเองวา ท่านจะมาคมาพงเหตุไฉนจิงไม่ได้เอาเงนมา—
บาย ไม่จกถอย่างธรรมเนยมหรือ ดยเหงว่าทำไมกบเงนเลกนอยสกสทา
ตาลงกให้ได แปะเงกเกยวจงพุดแก่นางแปะสวเองวา เจ้าไม่ตเสยกอน
วาเป็นคชวบ้านนอกหรือชาวเมืองน อย้าได้ทวงถามเขาเลยไปททานผู้
อนเถต ดยเหงได้พงจงตอบวา เรากรธรรมเนยมอยย้าได้วตกคจจะเอามา
ให้ แปะเงกเกยววาถารูจกแล้วสนชกมเขา คนทงปวงได้พงตงนนถชว

กัณฑ์วาระ ดุยเหงได้ความอัปยศก็โกรธดำวาแปะเงกเกยวเป็นอันมาก—
 แปะเงกเกยวก็ดาด้วยเหงเหมือนกน ผู้ทรวกดูยเหงจึงบอกกับแปะเงกเกยว
 วาทวาทนนั้นเป็นนายทหาร อย่าได้จวกลาวให้เหลือเกินเลย แปะเงกเกยว
 ว่าเป็นนายทหารก็ไม่กลัวแล้วดาว่าอก ดุยเหงโกรธนักตรงเข้าเอาเท้า
 ถบถแปะเงกเกยวลงคนทงปวงกห้ามไว้ ดุยเหงก็กลับไปบ้าน นาง
 แปะสวเองนเต็มเมืออยู่เมืองตง เกยวก็ใคร่ได้ เสยกกับผู้รักษาเมืองคนใหม่—
 ครนผู้รักษาเมืองมาจวาราชการ อยทเมืองทนเสยกกับนางแปะสวเองชกชวน—
 บดาติดตามมา ผู้รักษาเมืองก็จกหาปลุกโรงสำหรับเต็นรารองเพลงให้
 นางแปะสวเองหากนอยูกกับบดา ครนเห็นดูยเหงทบตถบบดาตกลงก็ชดใจ
 ยงนก็ คิดจะแกแค้นให้ได้ ก็จางคนเอาเกยวมาห้ามแปะเงกเกยวไปยัง—
 บ้านผู้รักษาเมืองพองดูยเหงวาทบตบดา ขาพเจ้าลงนครชะแตกเจ็บบวย—
 เป็นอันมาก ผู้รักษาเมืองได้พังก โกรธรับพองของนางแปะสวเองใช้ให้
 ผู้คุมไปชนสูตรบาดแผลสับพยาน บรรดาชนนางทชอบพอกับดูยเหงก็มา
 ชวยชอตอผู้รักษาเมือง ๆ ก็ไม่ฟังให้ทหารไปเอาตัวดูยเหงมาเชยจนแล้วมัด
 ประจานไว้กลางตลาด คนทงปวงเห็นจะไม่ได้เป็นเยยงอย่างต่อไป ผู้คุม
 เอาตัวดูยเหงไปตามคำสั่ง นางแปะสวเองก็ยงไม่หายแค้นจึงมารองกับผู้
 รักษาเมืองว่า ดูยเหงหากกับบดาขาพเจ้าเหลือเกินจะเป็นตายเท่ากน ขอ
 ท่านจงได้เอาตัวดูยเหงไปมัดเชยจนตท โรงราชจะสมกับทำบดาขาพเจ้า ผู้
 รักษาเมืองก็ส่งผู้คุมให้เอาตัวดูยเหงไปทำตามค่านางแปะสวเองว่า ผู้คุมท
 ชอบพอกับดูยเหงนนักมาแถมตลตทหยอนผอนไป ดูยเหงก็คอยมีความสบาย—
 นางแปะสวเองตามไปดูเห็นตงนนัก โกรธจึงวาทานทาดงนเราไปร้องตอผู้ —

รักษาเมือง ผู้คุมเกรงกลัวเอาตัวลดยเหงมัดไว้ตามเดิมแต่บรรดาคนทั้งปวง
เห็นกมความเวทนาลดยเหงทุกคน

ฝ่ายมารดาลดยเหงแจ้งว่า บุตรต้องโทษถูกเขียนกมความผิดกจัด
หาอาหารมาส่ง ครนถงโรงรำเห็นลดยเหงต้องมตอยู่ ก็ร้องไห้เข้าไป

พุดกับผู้คุมว่า ท่านกับบุตรเราทำราชการอยู่ด้วยกันข้างไม่วะหนาลดยเหง—
บางจาครบเสียทุกอย่าง ผู้คุมว่าข้าพเจ้ากลัวอดหยอนนอนไห้ แต่ผู้เป็น—
โจทย์เขาติดตามมาด ว่าไม่ทำตามสั่งจะไปร้องต่อผู้รักษาเมืองข้าพเจ้า

กตองจำใจทำ นางแป๊ะสัวเอง โจทย์นั้นเขารักใคร่ได้เสียกับผู้รักษาเมือง
การจึงเป็นดังนี้ มารดาลดยเหงได้ฟังก็โกรธเขาแถมดลดยเหงแล้ว ดำว่านาง

แป๊ะสัวเองพลาด นางแป๊ะสัวเองโกรธตรงมาด้ามารดาลดยเหงแล้วเข้าทูปตี
เอา มารดาลดยเหงเป็นคนขราสูกำลังไม่ได้ล้มลงลดยเหงตรงไปเอวคาฟาด

ถูกศีรษะนางแป๊ะสัวเองแตกตาย ผู้คุมเห็นดังนั้นก็ตกใจเอาตัวลดยเหงไป
แจ้งกับผู้รักษาเมืองว่า นางแป๊ะสัวเองไปวิวาทกับมารดาลดยเหง ๆ ตีนาง

แป๊ะสัวเหงตาย ผู้รักษาเมืองแจ้งความก็โกรธยิ่งนักสั่งให้ผู้ชำระไปขึ้นสูตร
ขาดแผดศพนางแป๊ะสัวเองแล้วถามลดยเหง ๆ ก็รับว่าข้าพเจ้าตายเอง

ผู้รักษาเมืองสั่งให้เอาตัวลดยเหงไปจำขังไว้ใหม่คนง แป๊ะเงกเกยวบตาดกเอา
ศพนางแป๊ะสัวเองไปฝังไว้ตามสมควร.

ฝ่ายจตุตงเป็นขุนนางที่เจียดคิมว่ากล่าวฝ่ายกรมเมือง จตุตงกับ
ลดยเหงนั้นชอบพอรักใคร่กันมาแต่เดิม ครนผู้คุมเอาตัวลดยเหงไปส่ง จตุตง

แจ้งเรื่องความแล้วไม่รู้อะไรจะแก้ไขประการใดรับลดยเหงไว้มโหฬาราก จตุ
อาหารมาเลี้ยงและห้องให้อยู่ตามสบาย

ฝ่ายมารดาเคยเหงกลับมาบ้านมีความวิตกกังวลไม่แจ่มแจ้งว่า จะเป็น
ตายประการใดก็จัดหาอาหารมาให้ลดยเหงทุก พบจตงพตจากนั้นแล้ว จตง
รับว่าตักพนักงานข้าพเจ้าเองอย่าวิตกเลยจงกลับไปบ้านเสียเถิด มารดา
ลดยเหงได้ฟังกตใจค่านับลาจตงกลับไปบ้าน.

ฝ่ายประเริงกเกยบิดานางประสิดเองโกรธแค้นลดยเหงนัก คิดจะ
ให้ลดยเหงตายไปตามกัน ก็ไปร้องเตือนต่อผู้รักษาเมืองว่าให้ข้าลดยเหง
เสีย ผู้รักษาเมืองปรึกษาโทษลดยเหงซึ่งไว้หกสิบวันครบกำหนดแล้วจึงจะส่ง
ไปให้ผู้รักษาเมืองเจ้าจวดยุชชาเสีย จตงแจ้งความเอาเงินทองไปเดินเห็นที่ผู้
รักษาเมืองก็ไม่รับ ครนครบกำหนดหกสิบวันผู้รักษาเมืองให้ขุนนางถือ
หนังสือค่าปรึกษาโทษลดยเหง ไปส่งยังเมืองเจ้าจวดยุชก่อนแล้วให้จตงกับ
ทหารคุมตัวลดยเหงตามผู้ถือหนังสือไป จตงค่านับลามาคัดไพร่พลเอาตัว
ลดยเหงออกจากเมืองทนต์เสียก็ไปประมาณได้สับล เห็นมีโรงชายตราอยู่
ตามทางจตงกจวณไพร่พลเหล่านั้นเขาชอสุรกัน เรียกลดยเหงเดินมาทหลัง
โรงถอดชอคาออกจากตัวแล้วบอกวา น้องจงหลกกลับไปบ้านรับมารดา
เร่งรีบไปอยู่อนพะจะรับโทษแทนเอง ลดยเหงว่าไม่ได้จะให้น้องหนีไปเสีย
อย่างไรพะจะได้อความลำบาก จตงว่าเจ้าไม่เข้าใจผู้รักษาเมืองนั้นรักใคร่
กับนางประสิดเองมาแต่เดิม จึงแค้นเคืองน้องนักแกดงปรึกษาโทษให้ตาย
ตามกัน บदनหนังสือทปรึกษาโทษผู้รักษาเมืองให้เจ้าพนักงานถือไปเมือง
เจ้าจวดยุชแล้ว ถานองไปถงเมื่อไรกคงตาย พจงดการปลดอยให้หนีไปจะได้
พนอนตราย ถงตวพะจะมีโทษกยงหาตองตายไม่ ประการหนึ่งบิดามารดา
พกไม่มจะลำบากยากเขนตกหนอยหนงไม่เป็นไรนัก น้องจงพามารดาหนี

เอาตัวรอดไปเกิด ดยเหงกคกเขาคำนับลาหนีออกทางหลังโรงตรงไปบ้าน
เก็บเงินทองใส่ห่อผ้ามมมารดาชนบาทนเลดลอดตรงไปเขานยชวเปาะ

ฝ่ายจตงครนปล่อยให้ดยเหงหนไปไกลแล้ว กรองบอกผู้คมว่า
ดยเหงถอดชอคาออกหนีไปไต่ ผู้คมและพวกเหล่านนเดินไปตเห็นแต่ชอคา
ทงอย กพากนพตวาทิตตามไปบ้านกคงจะไต่ตัว จตงกับไพรพลกคกลับมา
แจ้งความกับผู้รักษามืองว่า ดยเหงหนีไปเสียไต่แล้ว โทษทัณชตงไต่
ข้าพเจาจะรบเอง ผู้รักษามืองใช้คนไปตามทบ้านดยเหงกไม่พบ ผู้
รักษามืองมีความเมตตางตงคคจะผ่อนปรนให้ แต่ปะเงกเกยวณนมารบ-
กวนนค ผู้รักษามืองกให้เอาตัวจตงส่งไปปรึกษาโทษ ณ เมืองเจจวฮู
ขุนนางปรึกษาโทษจตงให้เขียนยสบทเอาคาไต่ มอบให้ผู้คมเนรเทศไปอยู่
เมืองชองจว ผู้คมพาจตงออกจากเมืองเจจวฮูเดินทางไปหลายวันถึงเมือง-
ชองจว กเอาตัวจตงกับหนังสือปรึกษาโทษเขาไปส่งให้ผู้รักษามืองชองจว
มาอ่านตแจ้งในเรื่องความทกประการ เห็นรปร่างลักษณะจตงคมีใช้คน-
พาดกมจตเมตตาสงคนใช้ให้ถอดชอคาทใส่จตงออกเสียแล้วเขียนหนังสือ
มอบให้ผู้คมทงสองถอกกลับไป ผู้คมกคานับลาออกจากเมืองชองจวกลับ
มายงเมืองเจจวฮู.

ฝ่ายจตงครนผู้รักษามือถอดเอาไวโซสอยทบ้าน กมความยนต
คชยปรนนิบตผู้รักษามืออยู่ทกเวลา บรรดาชนนางทวากลาจวกรงานทง
ปวง จตงเอาเงินทองไปคำนับทุกคน ชุนนางเหล่านนคชอบพอรักใคร่จตง-
มาก.

เวลาวันหนึ่งผู้รักษามือชองจวออกมานงเล่นอยหน้าบ้าน เรียก
จตงมาถามว่าเหตุไต่เจาจตงปล่อยดยเหงหนีไปเสีย จนตจตงโทษเนรเทศ

มาเมืองนี้ จุตงว่าข้าพเจ้ามิได้ปล่อยแต่ไม้ทันทระวังลุยเหงเหงหนไปได้ ผู้
 รักษาเมืองวาถาดงนน โทษเจ้ากไม่ถงเพียงน จุตงว่าแปะเงกเกยวผู้เนน
 โจทกเขาไม่ยอม มารบกวณผู้รักษาเมืองหนเดยก็ย จึงส่งตวข้าพเจ้าไป
 ยงเมืองเจจวผู้ปรึกษาโทษให้เนรเทศมา ผู้รักษาเมืองแจ้งความแลวจึงถาม
 ว่า เหตุไฉนลุยเหงเหงได้ทบททญุงนนตาย จุตงกเลาเรองลุยเหงให้ฟังทุก—
 ประการ.

ฝ่ายเชยวเหงหลายบุตรชายของผู้รักษาเมืองของจิว ชายสิบบับตา
 รักใคร่นัก เชยวเหงหลายออกมาเห็นจุตงสดหนาแดงมหนวดยาวนงพุดอยกับ
 บิดากตรงไปทว จุตงแจ้งวาเป็นบุตรผู้รักษาเมืองก้อมใจ เชยวเหงหลายจึง
 บอกบิดาวาจะให้จุตงพาไปเที่ยวเล่น ผู้รักษาเมืองตามใจบุตรจึงจุตงว่า
 ถ้าบุตรเราจะไปเที่ยวเล่นที่ไหนเจ้าจงพาไปเถิด จุตงก้อมเชยวเหงหลายไป
 เที่ยวเป็นนิตยทุกวน.

ฝ่ายลุยเหงพามาธาหนไปถงตาบลเขาเนยชวเปาะ แจ้งความชง
 จุตงชวยชวตวไทเตยวโกะ ชองกงพงทกประการเตยวโกะ ชองกงกบพนอง
 เหลานนถยนต สงโหจคโตะและสุรามาเลยงกนแลวจคทโหลุยเหงกับ
 มารดาอยู่ตามสบาย แต่ใจของเตยวโกะ ชองกงคคตถคณจุตงมิได้ขาด
 อยวากจะใครไคมาอยู่ชวย ครนแจ้งวาจุตงตองโทษเนรเทศไปเมืองของจิว
 ผู้รักษาเมืองรักใครเขาจตงไวไซทบาน ชองกงแจ้งความดงนนจงพดกบ—
 โงวหยงชนแล้ว บคณจตงไปอยู่กบผู้รักษาเมืองของจิว ข้าพเจ้าจะให้
 ทานกบลุยเหง ลชยถอหนงสอไปสำนักอยทบานชาจัน ณ เมืองของจิวคค
 ุบายเกลยกลดอมจุตงมาอยู่ชวยกนโหจงได้ โงวหยงวาข้าพเจ้าจะอาสาไป

เกลียดกล่อมจูงตัวเอง ของกงกยन्दเซยนหนึ่งสวมอบให้ โงวหยงซันแสด
 รมหนังสือแดงกขวนลยเหง ลขยออกจากเขาเนยชวเปาะตรงไปตำบลบ้าน
 เสงไฮกนแขวงเมืองของจิว ครนถกเขาหนังสือเข้าไปส่งให้ชาจีน ๆ รับ
 คลอานแจงความแดงกเชญโงวหยงลยเหง ลขย เข้าไปข้างในจัดโต๊ะและ
 สุรามาเลี้ยงกัน สามนายก็สานกอยทบ้านชาจีนหลายวัน ครนโงวหยง
 ซันแสดแจงวาจตงอมบุตรมรกาษาเมืองออกมาเที่ยวเล่นอยมโตชาติ จึงบอก
 กับชาจีนวาพวกข้าพเจาจะชวนกันไปคอยให้พบจตงแดงจะลยดวงมา ท่าน
 จงช่วยวากล่าวจตงด้วย โงวหยงกับลยเหง ลขยก็ออกจากบ้านตรงไปยัง
 เมืองของจิวกระชบบอกออบายกับลยเหง ลขยเป็นความลับแล้วชวนกันไป
 คอยจตงอยู่.

ฝ่ายจตงเคยอมเซยวงงหลายไปเที่ยวชอสังของให้เล่นอยทุกวัน เงิน
 ทองของตวก็เบาบางนอยลง ครนถกวนเคอนเจตขางจัน ชาวบ้านจตการ
 จะลยกระทง มรกาษาเมืองสังจตงให้อมเซยวงงหลายไปต พอลงเวลาคว
 จตงก็อมเซยวงงหลายไปทหน้าศาลเจารมแมนา เห็นผู้คนชวนกันมาตเป็น
 อยมาก จตงก็ใหเซยวงงหลายขนนงคอยบนตลกกรง.

ฝ่ายโงวหยงซันแสดกับลยเหงและลขย คอยอยู่ตามแถวหน้าเมือง
 ครนเห็นจตงอมเซยวงงหลายไปยืนตกระทงอยหน้าศาล โงวหยงแอบอยู่
 หลงศาลเจา ลขยก็แยกย้ายไปตามอบายโงวหยงซันแสด ลยเหงจึงตรงไป
 ถงจมมอจตงแดงพตวา พตณมาขางนตลกหนอยนองจะพตให้พง จตง
 เหลยวมาตเป็นลยเหงก็ตกใจ จึงบอกกับเซยวงงหลายวาจงนงอยทนชยา
 ไปข้างไหนเรากจะไปชอขนมมา ไทกนแดงกเตนตามลยเหงมาขางหลงศาล-
 เจาพนผู้คนแล้ว จตงจึงถามวาเหตุไฉนองจงมาถงเมืองน ลยเหงคกเขาถง

คำนับแล้วบอกวาทงแต่พชวยชวดไว้จะไปอยู่ที่ไหนก็ไม่ได้ จึงต้องไปเข้า
 เป็นพวกพ้องของกงอยตามลเขาเนยชวเปาะ น้องแจ้งความชงพชวยชวด
 ไว้ให้เตยวโก๋ ชองกงพงพากนสรรเสริญถึงทุกคน ชองกงคดถึงบุญคุณ
 ของพอยุมโตชาติ จึงให้โงยหงชินแสบ่น้องมาสืบข่าว จุตงถามว่าโงย-
 หงชินแสบอยู่ที่ไหนแล้ว ขณะนั้นโงยหงชินแสบค้อยู่ ครั้นได้ฟังจุตงก็
 ทำเดินออกมาคำนับจุตงเป็นอันดี จุตงจึงรบคำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้
 พบปะกันกับท่านชินแสบมานาน มีความสุขสบายอยู่หรือ โงยหงว่า
 ข้าพเจ้าอยู่ที่เขาเนยชวเปาะก็มีความสุข แต่เตยวโก๋ ชองกง กับพน้อง
 เหล่านาคดถึงท่านอยู่ทุกวัน จึงให้ข้าพเจ้ากับลยเหงมาเชิญท่านไปอยู่ด้วย
 กันจะได้เป็นทปรกษา ข้าพเจ้ามาอยู่ที่นั่นหลายวันแล้วไม่อาจจะมาเฝ้า
 เวลาควนนเป็นอันดี เชิญท่านไปเขาเนยชวเปาะด้วยกัน เตยวโก๋ ชองกง
 จะได้คลายความวิตก จุตงได้ฟังกนงตรกตรองอยู่ครู่หนึ่ง จึงว่าท่านชินแสบ
 พุดตงนผลไป ถ้าผู้คนเขาไดยนก็จะไม่คดด้วยเลย ลยเหงโทษถึงตายข้าพเจ้า
 แชงใจปล้ล้อยไป ลยเหงอยู่ที่ไหนไม่ได้จึงต้องไปเขาเป็นพวกพ้อง ชงคว
 ข้าพเจ้านเขารบโทษกยงไม่ถึงทตายจึงได้เนรเทศมา ถ้าแมนเทพยดาฟ้า
 และดินช่วยไหสน โทษกลับไบบ้านเมืองจะได้วราชการสืบตระกูลต่อไป ชง
 จะให้ข้าพเจ้าเขาเป็นพวกพ้องควยนั้นไม่ได้ เชิญท่านกับลยเหงกลับไเกิด
 ลยเหงว่าพมาอยู่ที่นั่นถึงไมมีโทษก็จริง แต่ยังอยู่ในบังคับให้เขาใช้สอย จะ
 ว่าเป็นชายชาติทหารอย่างไรได้ เตยวโก๋ ชองกง คดถึงบุญคุณเหงว่าพเป็น
 คนสตัยขอ อยากจะให้ไปอยู่มีความสุขด้วยกัน จุตงว่าพคอะไรไม่คดถึง
 ความหลงบ้างเลย พเหนมารดาของน้องชวแสบควากจนจึงปล้ล้อยให้หนี ชง

กลับมาชักชวนเขาเป็นพวกพ้องด้วยจะมีเสียชื่อเสียงไปหรือ โงวหยงทำ
เป็นพูดว่า ถ้าท่านไม่ยอมเราชวนกันกลับไปเกิด จุตงว่าจงบอกกับท่านทั้ง
สองว่าข้าพเจ้าชอบใจนักหนาแล้ว โงวหยงขึ้นแต่กับลยเหงก็เดินตามจุตง
มาด้วยกัน.

ฝ่ายจุตงไปถึงหน้าศาลเจ้าตลกกรงไม่เห็นเซียวเงทลาย ล้ำคัญว่า
หลงไปดื้อท่อน เทยวคนหาตามแคว้นนงจนเขาไม่พบตกใจยิ่งนักไม่รู้จะไป
ทางไหน ลยเหงเดินตามจุตงไป เห็นจุตงเทยวหาเด็กนนอย่วนวาย ก็ตรง
ไปบอกว่าพอย่าเทยวหาเลย ไม่พบดอก เห็นจะเป็นพวกหมากับข้าพเจ้า
นนได้ฟังพวว่าไม่ไป ก็มาอ้อมเอาเซียวเงทลายไปก่อนแล้ว ข้าพเจ้าจะพา
ไปตามให้พบ จุตงว่าการอนันไม่โชเลน เซียวเงทลายนนับดาร์กใคร
เหมือนแก้วตา ถ้าเป็นอนันตายไปอย่างไรผู้รักษาเมืองกคงตายตามบุตร ลย
เหงว่าอย่าวิตก ก็พาจุตงกับ โงวหยงขึ้นแสดตามไปจนออกนอกเมืองของจิว
จุตงถามว่าพวกหมากับนงของเขาเซียวเงทลายไปข้างไหน ลยเหงว่าพไปด้วย
กันเกิดจะส่งตัวเซียวเงทลายให้ จุตงถามผู้รักษาเมืองแจ้งความก็จะโกรธ
พิ โงวหยงขึ้นแสดว่าพวกพ้องหมากับข้าพเจ้าเห็นอ้อมเซียวเงทลายไปบ้านที่
อาศัยดอกกระมัง จุตงว่าพวกหมากอ้อมเซียวเงทลายไปนั้นแท้ไรขอใด ลยเหง
วานองกยงไม่วจก แต่โดยนเขาเรียกว่าเฮกชวนสองชอหนง ฉชยชอหนง
จุตงถามว่าฉชยคนนทชาวพนคน ในเมืองกจจวงกรงกอนหรือ โงวหยงขึ้นแสด
ว่าคนนนแหละจตงได้ฟังก็เสียใจนกรบติดตามไป.

ฝ่ายฉชยอ้อมเซียวเงทลายออกจากเมืองของจิวไปถึงป่า ตามทาง
ไม้มลคนกเอาขาเบอเทิกนพอมนเมา ก็อ้อมเอาเข้าไปวางไว้ในพุ่มไผ่เอา
ชวานพนศรษะเซียวเงทลายแตกตายแล้ว เดินออกมาขนคอย้อยตามทาง

ลุยเหงกับโงวหยงพาจตงตามไปประมาณทางยศบด ลุยเห็นจุดงไล่ตาม
 มากรองบอกจาเตกอยุทน จุดงต้งไปถามลุยว่าเซยวงเงหลายอยุทไหน
 ลุยคานบแลงบอกจาเตกนน้อยุดอก จุดงว่าเจาจงเมตตาพอมเซยวงเงหลาย
 มาให้เตโดยตเกิด ลุยว่าหมวกทเด็กใส่นน้อยบนครษะชาพเจา เตเตก
 นนถุกยาเบอนองอุมเอามาชอนไวในพุ่มไมตรงนเซยวงเงไปตเกิด จุดงได้ฟัง
 กตทใจเตนต้งไปยังพุ่มไม โงวหยงกับลุยเหงกชวณกันหลบหลกเข้าบ้าน
 ต้งมาชอนอยู่ในบ้านชาจกก่อน ลุยยืนตอยุเตไถลจะคอยล่อให้จุดง
 ตติดตามไป

ฝ่ายจุดงเตนมาถึงพุ่มไมเห็นเซยวงเงหลายนอกลงอยุ จิงพยง
 ชนตเห็นครษะแตกตายกเสยใจจนตมจับ ครนได้ตชนมความโกรธลุย
 ยงนถ วงออกมาจะฆ่าเสยให้ตายกไมเห็น โงวหยงกับลุยเหง ลุย ยืนอยุ
 ไถลล่อชวณสองมอรองเรยกจุดงจมานเกิด จุดงกยงโกรธวงไล่ตามไป
 ลุยเป็นคณชาวบ้านชานาญรูทาง จิงวงหนล่อให้จุดงไล่ตามไปจนเวล
 ไถลสว่าง ลุยล่อพลางหนพลางไปถึงบ้านชาจกวงเขาไปชอนอยุ จุดง
 ได้ตามมาถึงประตูเห็นเครื่องคตตราวอตงเรยงรายอยุเป็นอนมาก กรวบบาน
 ชนนางไม้อาจวงตามเขาไปหยุดยน้อยทประตรองถามความผ โดยยบางชาจก
 ได้ฟังจิงเตนออกมา จุดงเห็นทวงทลक्षणะกรวว่าเบนชนนางเจาของมวนจง
 คานันแลงพูดว่า ชาพเจาชอจุดง เบนชนนางตาแห่งเจยตคบอยุ ณ เมือง
 หนเสยกย ตองโทษเนรเทศมาเมืองชองจว ผู้รักษามืองเมตตาทอดชาพเจา
 ไวไซสอย ให้อมเซยวงเงหลายบตรมาคกระทง ลุย เฮกชวณสอง ฆ่าเซยวง
 เงหลายบตรผู้รักษามืองตายเสยแลงวงหนเขามาในบ้านท่าน ชอท่านจง

ช่วยจับลขยส่งไปยังผู้รักษาเมืองด้วย ข้าจันว่าท่านก็เป็นขุนนางมาแต่เดิม
 เชิญนั่งพูดจากันก่อนเถิด จุตงว่าข้าพเจ้าขอออกขอยากจะใคร่รู้จักท่าน—
 ข้าจันบอกจ่าเราขอขานแต่เขามากเรียกว่าเชยวชนสอง จุตงได้ฟังก็คุกเข่า
 คำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไต่ยนขอเสยงท่านปรากฏมาช้านานแต่ไม่ได้มา
 คำนับ จันนเป็นบุญของข้าพเจ้าไต่มาพบปะท่าน ข้าจันว่าไต่ยนชาวเลาเลอ
 สรรเสริญว่าท่านเป็นคนซอตรง เชิญมาพูดจากันข้างในเถิดกพาจุตงเข้า—
 ไปจตุทไทนงตามสมควร จุตงถามว่าเหตุใดลขยจึงกลัววงหนเขามาแอบ
 อยู่ในบ้านท่าน ข้าจันว่าบรรดาผู้ทมมมอเขมแซงอยู่ในแผ่นดินกเป็นพวก
 พองทงนน ตัวข้าพเจ้าเป็นเชอวงคของพระเจ้าราชาจิง ครนพระเจ้าเตยคัง
 เอยนได้ครองสมบตจิงพระราชทานอาญาสทอโวมโหผู้โตชมเหง คนทง
 บ่วงทตองโทษจันถึงตายหลบหนมาอยู่ในบ้านกไม่มีผู้โตมาจับกุมได้
 ข้าพเจายงมพวกพองทงกใคร่ยกคนหนกบท่านกซอบกน บคนเป็นใหญ่
 อยู่ ณ เขาเนยชวเปาะ ซอของกทเวอกวากบสโหวของกงเหมง มหนงสอ
 ให้โงวหยง ลขยเหง ลขย ถอมาพานกอยทบ้านข้าพเจ้า จะเชิญท่านไปยัง
 เขาเนยชวเปาะท่านกไม่ไป จึงคคฮานโหวลขยข้าพพนเชยวงหลายบตรผู้—
 รักษาเมืองตาย ตคทางมิให้ท่านกลับไปได้ ปรารณจจะให้ไปอยู่เป็นลข
 ด้วยกัน โงวหยงซนสแลกบลขยเหงอยู่ทไทนงไม่ออกมาขอโทษท่านเสยแล้ว.

ฝ่ายโงวหยงซนสแลกบลขยเหงหลกหนมาถงบ้านข้าจันเข้าไปแอบอยู่
 ข้างใน ครนได้ฟังข้าจันพูดคงนนกอออกมาคำนับจตงแล้วจ่าท่านอยากอ
 โกรธข้าพเจ้าเลย การส่งนคเพราะด้วยของกงไซโหมา มิใช่ข้าพเจ้าทำ—
 เอง ขอเชิญไปอยู่เขาเนยชวเปาะ ซอของกจะได้คอบแทนคณท่าน จุตงจิง

พูดว่าการที่จะให้ข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยนั้น ก็ควรแต่มาฆ่าพนมบุตรมรกาเมือง
 เดียวชนมตมากไม่ควรจะทำ ข้าพเจ้านอนว่าไหน ๆ ก็โตซาเสียแล้วเชิญ
 ไปอยู่เป็นสุขเถิด จุตงโกรธแค้นลชยหนักไม่วิตจะคิดประการใด จึงว่า—
 ข้าพเจ้าจะไปด้วยดอก แต่ให้พบกบดชยสกนหนอยเถิด ข้าพเจ้านอนเรียกชย
 ให้ออกมาขอโทษเสีย ลชยกออกมาคานบ จุตงเห็นลชยกยงโกรธมากชน
 ตรงเข้าไปใกล้จะฆ่าพนมลชยให้ถึงแก่ชวต ข้าพเจ้านอน ลชยเหง โงวหยง ถกน—
 กลางห้ามปรามอนอนไว้ จุตงไม่วิตจะทำอย่างไรจึงพูดว่า ถ้าท่านจะ
 ให้ข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยก็ตองทำตามคำจึงจะไป โงวหยงชนแล้วถ้าท่านจะ
 ให้ทำอย่างไรจะปฏิบัติตามจุตงจึงว่าท่านจงฆ่าลชยเสียให้หายแค้นข้าพเจ้า
 จึงจะไป ลชยได้ฟังก็โกรธตอบว่า ไม่ใช่เราคิดจะได้ฆ่าเสียง่าย ๆ การ
 เรองนเพราะเตยวไก ชองก๋งใช้จุตงได้ฟังกยงแค้นเคอง ตรงเข้าไปจะทบท
 ลชยให้โต คนทงสามกห้ามปรามว่ากลัววไม่ไหววาทกน จุตงจึงว่าถาลชย
 อยุ่เขาเนยชวเป่าด้วยถึงจะตายเป็นประการใดไม่ขอไปอยู่เลย ข้าพเจ้านอน
 ไม่เป็นไรข้าพเจ้าจะจตแองเอง เชิญท่านไปเขาเนยชวเป่ากับ โงวหยง—
 ชนแล้วและลชยเหงให้เตยวไก ชองก๋งมความยนตกอน ลชยอนนให้อยทบาน
 ข้าพเจ้านอน จุตงว่าข้าพเจ้านอนกนถ ถามรกาเมืองแองความกคองมทงสอ
 ไปถึงเมืองทนเสยกยจบบุตรภรรยาครอบครวของข้าพเจ้ามาทำโทษ จะคิด
 อานประการใดจึงจงพนักยอนนตราย โงวหยงชนแล้วถ้าท่านอยาจตถ ชองก๋ง
 คองให้คนไปรับบุตรภรรยาครอบครวท่านมาแล้ว จุตงได้ฟังก็คอยคลายทกช
 ข้าพเจ้านอน จิตเตะและสรามมาเลยกนแล้ว โงวหยงชนแล้วลชยเหงชวอนจตงลา
 ข้าพเจ้านอน ข้าพเจ้านอนจตมาไหสามนายชนมาออกจากบาน ข้าพเจ้านอนลชยกตาม
 มาสั่ง โงวหยงชนแล้วจตงลชยว่า นองจงอยทบานชาตอภวทงพลาจกอน

อย่าทำให้เกิดเหตุการณ์ชกอกตสหาเดอนจจะมารบ สงแฉวสามนายก
ลาไป.

ฝ่ายชองกงเมื่อขณะให้โงวหยงชินแสดกับดยเหง ดชย มาเกลย-
กลอมจตง แลวกจตโพรพลไปรับบุตรภรรยาครอบครัวของจตงทเมืองหน-
เสยก็มาอยู่พร้อมกัน ชองกงมอบให้ชองไทกองบิตารักษาไว้.

ฝ่ายจตงเดินทางไปกับโงวหยงชินแสด ดชยเหง ออกจากเขตแดน
เมืองของจิวไปหลายวัน ครนถึงโรงจุกย โงวหยงชินแสด ดชยเหง จตง
พักอยู่ที่โรงสุราก่อนให้คนใช้ไปแจ้งกับเตยวไก ชองกงว่า ดชยเหงพา
จตงมาแล้ว เตยวไก ชองกงแจ้งความกยนตชวณพนองทงปวงมาคชยรบ
ทตามลคมชวทว โงวหยงชินแสดกับดยเหงกชวณจตงลงเรือข้ามไปถึงฝั่ง
เตยวไก ชองกงกับพนองทงปวง รบจตงชนจากเรือตรงไปยังทชมนนคานบ
กันตามธรรมเนียมแล้ว ถามถงควมแตกอน ๆ ทได้พบปะกันมา จตงจึง
พูดชวราชทานให้ชาพเจามาอยู่ด้วย บदनผู้รักษาเมืองของจิวคงมหนงสอ
ไปจับตัวบุตรภรรยาครอบครัวของชาพเจ้า ชองกงได้พงกทวเวาระแลว
ว่าท่านอย่าวิตก บุตรภรรยาครอบครัวของท่านนั้นไปรับมาอยู่ทน มอบให้
บิตาชาพเจ้ารักษาไว้เชญท่านไปพบปะกันเสยก่อนเถด พวกเหล่านนกว
จตงไปทบ้านชองไทกอง จตงเห็นบุตรภรรยาญาติพนองกับสงของทงปวง
ชนมาทงสน จึงถามภรรยาว่าเหตุใดจึงได้พากันมา ภรรยาว่ามพวกหนง
ประมาณหลายสิบคน ตรงไปทบ้านบอกวาทานมาเข้าเป็นพวกเขาเนยชว-
เปาะแลวใช้ให้มารบ พวกเหล่านนกวชนทพรพยสงของชนบนเกวยน
ให้ชาพเจ้ากับบุตรชนเกยวทามออกจากบ้านในเวลาควนนวนน จตงแจ้ง-

ความกยหนดกลบมาค่านบเตยวโก ชองกงกบพนองทงปวงแลว ชองกงเขญ
จตงมายงทชมนมจต โตะและตราเลยงกนเบนนต.

ผายผรทษาเมืองชองจวไมเห็นจตงอุมบตรกลบไป แต่คอยอຍ
จนตักยงไมมาจิงไซบ้าวโพวแยกย้ายกนไปเทยวหา จนไกลสว่างกไมพบ
มความวตทกยงนถ ครนรงชนอกวณทงมผมาแจงกบผรทษาเมืองวาเซยว
งหลายไปตายอຍทพมไมในบ้า ผรทษาเมืองแจงความกตทใจเรยكب้าว
โพวตรงไปยงบ้าพมไมเห็นเซยวงหลายตายกลดอຍกลางตนกกรองไหเศวรา-
โศกเบนนมมาก แลวไหเอาทบมาใส่ศพผงเศยตามอรรมนิยมพอทงสอ
บอทเมืองหนเศยทยามาถงวา บตรกรวยาครบครวชองจตงพากนทนอพยพ
ไปสตนแลว ผรทษาเมืองชองจวแจงความกมทงสอบอทไปถงทวเมืองวา
ถาจบตวจตงสงมาไตจะวางวตเงินทองไหจททก ทวเมืองทงปวงแจงความ
กสบสวณจะจบตวจตงอຍทกวัน.

ผายลชยอຍทบานชาจนชานานไมมีการสงไร เวลาวนนชจน
กบลชยนงสทนทากน พอชางเศยฮาของชาจนไหคนถอทงสอมาถง
ชาจน ๆ ฮานแจงความแลวกตทใจ จิงพตวาจะตองไปเมืองกอตงจว ลชย
เห็นหน้าชาจนไมปกตทถามวาทานมถระสงไตหรือ ชาจนบอทวาเราม
ถาอຍคนทงขอชางเศย ตงบานเวอนอຍทเมืองกอตงจวมทงสอมาวา
อนเทยนเชกพนองชองภรวยากอเหลยมผรทษาเมืองกอตงจว จะมาชงท-
บานเวอนของฮาเราแลวยงทบตเอาเจบบวຍมากจะตายเบนนทกน ไห
เรารบไปจะพตจาสงเศยถางงานทงหลาย บตรกไมม เราจจะตองรบไป.

ลชยไตพงจิงวาชาพเจาจะไปดวຍทาน ชาจนก็อຍไหลชยไป
จิงจตทวเงินทองพรวมแลวเรยكب้าวโพวชน มาอออกจากบานตรง ไปยงเมือง

กตตงจวชนกนเข้าไปในบ้าน ชาจันไหลชุกกับบาจนวนนอยชางนอกตวชาจัน
 เข้าไปในห้อง เห็นชางเสยผู้อับวยมากนอนอยบนเตียงไม่พุดจาสิ่งไร
 ชาจันกรองไห ภรรยา นอยของชางเสยออกมาทามว่าคานเดินทางมาเห็นค
 เหนอยจะรองไหไปทำไม ชาจันได้พังกคานบภรรยาของอาแลงถามว่า
 เหตุประการใดอาจิงโตเจบบวยถึงเพียงน ภรรยาชางเสยบอกวว่า ผู้รักษา
 เมืองคนใหม่ชอกอเคลยม เป็นพนองของกตโตอวยชนนางผู้ ใหญ่เมือง—
 หลวง เทยวชมเหงกตชราชฐอยู่เนอง ๆ กตเคลยมมพนองชางภรรยา มา
 ดวยคนทง ซอนเทยนเชก อายกยงอนนถอชานากกตเคลยมเทยวชม
 เหงพดเมืองอยทกจน ยงมชายผทงอยากทาความชอบไปบอกกับอิน—
 เทยนเชกวว่า ทหลงบานของอาทามมสวนคอกไม้ สร้างเกาะไวกลางสระ
 งดงาม อินเทยนเชกพามาวไพรมาตตแลวจะไลอาทามเสย อาทามว่า
 ทบานนเปรยบเหมอนตนมกทองใบหยก ชาจันชางเมืองกรจกวาเป็น
 เชอวงศพระเจ้าราชจิงพระเจ้าเตยคยเฮยน พระราชทานอาญาสทธโทษตไว
 บนประตุ คนทงปวงพากนเกรงทงสน เหตุใดนจะมาแยงชิงเอาทบานเป็น
 ของตจ จะให้เราไปอยู่ไหนแล้ว อินเทยนเชกไม่พังกตรงเข้าคุดมอทบต
 อาทามเจบบวยกคตคณเคอง ไชจิงทรตหนักลงยาและอาหารกไมกนดวย
 ความเสยใจทามมากคตแลวจะไดวากลวการบานเรอน ชาจันว่าทาม—
 อยาวตกชางพเจ้าจะไชคนไปเมืองของจวเชญอาญาสทธ มาจะไดวากลว
 กนทานอดส้าทรักษาพยาบาลให้หายชนเถด ภรรยาชางเสยได้พังกยน
 ตจตหายาให้ชางเสยกิน ชาจันออกมาชางนอกเล้าควมชงอินเทยนเชก
 ทาชมเหงทบตเอาชางเสยผู้อา ใหญ่ชุกกับพวกบ่าวไพรทมาตวยพังก

ประการ ดิษยโกธรจึงว่าอินเทยนเซกบงฮาจมาเทยวชมเหงราชฎรทำให้—
ผิดธรรมเนียมบ้านเมืองไป ขวานใหญ่ของข้าพเจ้าก็เอามาด้วยจะทดลอง
ตลกหนอย ตทหรือวาอินเทยนเซกจะทนขวานได้ตลกท.

ชาจนได้พงกห้ามลชยว่า จะทำเช่นนนั้นไม่ได้เรามาอาญาตทอิ
จะต้องทำนวายกับเขาทำไม อย่าวาแต่ความแทนเลย ถึงสาคณูยง
กวนกไมกลวดชยวา คนทกวนนถาเซอพงถอยคางาย ๆ บ้านเมือง
กคงเรยบรอยด ถ้าใจของข้าพเจ้าแล้วจะทบตเสยให้เจียนตายเสยกอนจ
คยวากลาว.

ชาจนทวเวาระแล้ววา เพราะทำเช่นนจตงจจะข้าพนจนไม่ได้
อยุดวยกัน ทกวนนเจาแผนตตงตงให้มูรกษาเมืองมาจากลาวการงาน
ทงปวง เวาจะทำตามใจเหมือนอยุทเขาเนยชวเปาะนนั้นไม่ได้ ดิษยว่า
ถึงมูรกษาเมืองมาจากลาวกขางเขาปะไร เมอข้าพเจาอยุทแขวงเมืองก
จว ได้ข้าพนคนตายเสยนทหนามูรกษาเมืองกทำไมไม่ได้ ชาจนว่าอย่า
งุ่นวายไป เวาจะวากลาวเอง จงอยุททองนเถดอย่าไปข้างไหน.

พอดคนไข่ออกมาบอกชาจนว่า อาท่านบ้วยหนักลง ชาจนก็เข้า
ไปในห้อง ชาชงเสยเห็นชาจนก็เรียกเข้าไปใกล้จับมือไว้ แล้วพูดวาฮาจะ
ตายครงนทเพราะอินเทยนเซกกระทำชมเหง ตวเจาเบนหลานจงอตสาท
อย่าให้ขายหน้าบูและบิดาเรา จงเชญอาญาตทอิไปจากลาวพองรองท
เมืองหลวง นกคั่นทดแทนให้จงได้ ถึงอาตายไปก็ไม่ลมคณของเจา
เลย สงแล้วโรคกกาเรบชน ชาชงเสยก็ชวดใจตาย ชาจนร้องไห้เศร่า—
โศกยงนท ครนสว่างโศกแล้วจททบมาได้ศพ ตวชาจนกับพวงพองกนง

ชาวโจทกช ช่วยกันจัดการทำบุญให้ทานและทำกงเต็กได้สองวันยังหา
ครบกำหนดไม่.

เวลานั้น อินเทียนเช็กกับไพร่พลประมาณสามสับถือเครื่อง
ศีลตราวธรรมา ไปเที่ยวขงเมอแลวกดบมาทางบ้านซาฮงเสย หยดมา
ร้องบอกว่า โผล่ได้ออกมาพูดจากันสักคนหนึ่ง ชาวจีนกำลังจัดการอยู่
แจ้งความตงนบกออกมา อินเทียนเช็กอยู่บนหลังม้า เห็นชาจีนนั่งชาวัก
ถามว่า เจ้าเป็นอะไรกับซาฮงเสย ชาจีนบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นหลานของ
ซาฮงเสย ขอชาจีน อินเทียนเช็กว่า คราวก่อนเรามาตงโจวคงหนงให้
ขนทรพยสงของพวกมันไปอยู่เสยทอน เหตุใดอาเจ้าจึงไม่เชื่อฟังชาจีนว่า
อาข้าพเจ้าบวชหนักจะไปอยู่ทอนยังไม่ได้ บदनอาทตายขอทำบุญให้ครบ
เจตวันแล้วจึงจะไป อินเทียนเช็กว่า เราได้สัญญาใจสามวัน นกพน
มาแล้วยังหาไปไม่ ขอแต่เอาตัวชาจีนหลานซาฮงเสยมาใส่คานเขียนสัก
ร้อยหนงจึงจะดี ชาจีนว่า เหตุใดจึงมาทำขมเหงข้าพเจ้า ๆ กเชอวงศ
กษตรยเจ้าแผ่นดินครنگอนพระราชทานอาญาสิทธิ์ให้ไว้ คนทั้งปวงก็ไม่
อาจขมเหงมความเกรงทงสน อินเทียนเช็กว่าเอาอาญาสิทธิ์มาดก่อน
ชาจีนว่า อาญาสิทธิ์อยู่บ้านข้าพเจ้า ณ เมืองขงโจว ไม่ได้เชิญมา
 بدنไทคนไปแล้ว อินเทียนเช็กได้ฟังก็โกรธร้องตวาดว่า เจ้าแกดงเอา
อาญาสิทธิ์มาขวดฮางเรทาขอพงไม่ ถึงมจรงกจะทำไมใคร แลวส่งให้
จับชาจีนเขียนต บ่าวไพร่เหล่ากตรงมาจะเข้าจับชาจีน.

ขณะนั้นตชยแอบตอยู่ในบ้าน ได้ฟังตงนบกโกรธร้องตวาดด้วย
เสียงอนตง แลววงเขาไปจับตงอินเทียนเช็กกระชากตกลงจากหลังมา—
พวกบ่าวตงกนเขามาช่วยอินเทียนเช็ก ตชยเขามอบทบทพวกนนมลงเจ็บ

บ่วยเป็นหลายคน ชาวจีนจะห้ามก่ไม่ทัน ลชยเอาเทาทบถกอนเทยนเซก
 ล้มลงขาดใจตาย พวกบ่าวเห็นนายตายก็แตกหนีไปสนชาจีนมีความวิตก
 ยิงนัก เรยกลชยเข้าไปในบ้านแล้วพูดว่า สักครู่หนึ่งคงมีทหารมาจับ จะ
 ยอทนไม่ไดจงรีบหนีไปเขาเนยชวเปาะเสยโดยเร็วเถิด ถอยความเราจจะรับ
 เอง.

ลชยว่า ข้าพเจาจะหนีไปเสย ก็จจะรอนถงท่าน ชาจีนว่าเรามี
 อาญาสิทธิถงจจะผิดก่ไม่เป็นไร พอจจะวักถ่าวทักท่านได้ จงรีบหนีไป
 โดยเร็ว ลชยก็คานบชาจีนแล้วจับขวานสองมือสะพายห่อผ้ามาทางประตู
 หลงบ้าน หนีออกจากเมืองกอดงจิวตรงไปยังเขาเนยชวเปาะชาจีนกับพวก
 พองเหล่านนกกจการมงศพชายงเสยโดยเร็ว.

ฝ่ายพวกบ่าวของอนเทยนเซกวิ่งหนีกลับบ้าน ตระเตรียม
 ทหารถือเครื่องศัสตราวุธครบมือกัน ประมาณสามร้อยคนตรงไปล้อมบ้าน
 ชายงเสยไว้แน่นหนา ชาจีนเห็นทหารของอนเทยนเซกยกมาล้อมบ้านก็
 ออกไปพูดว่า พวกท่านอย่าว่านว่าน เราจจะไปวักถ่าวเอง ทหารเหล่านน
 ไม่ฟัง ตรุกนเขาจับชาจีนมัดไว้ ไม่เห็นลชยทเอาเทาทบถกอนเทยนเซกตาย
 ก่เขาไปคนหาในบ้านก่ไม่พบจจเอาตวจชาจีนมา ยิงบ้านก่อ เหลยมผู้รักษา
 เมือง.

ฝ่ายก่อเหลยมแจ้งความว่า พวกชายงเสยชาอนเทยนเซกตายก
 ไกรธ ออกมายงทวารวชการ เห็นทหารเอาตวจชาจีนมากรองตวจว่า
 เหตุไฉนจจบงอาจกระทวารายอนเทยนเซกถงตาย ชาจีนบอกวว่า ข้าพเจา
 ขอชาจีน ไปสรวางบ้านเรือนอยู่ ณ เมืองของจิว ครนแจ้งวว่า ชายงเสย

อาบวยมากจึงมาเยี่ยม อยู่ได้สองเวลาถั่งแถกกรรม จดกรวงเงะและทำ
 บุญอุยทบาน อินเทยนเซกกับทหารไปถั่งกขบไล้ให้ไปอยทอนซาพเจ้า—
 ขอผลตวา จะขอฝังศพเสยกอนกไม่พงสงไท้ทหารจับซาพเจ้าจะเขียน
 มชาวบานคนหนงขอตตวออกมาช่วยซาพเจ้าทบตอินเทยนเซกตาย กอ
 เหลยมได้พงกไกรอจงวา ลิตตวเบนพวกพองของเจ้า บัดนไปข้างไหน
 ซาจันวา ลิตตวไปถ้านกทไหนกไม่ทราบ จะเอาแกซาพเจ้าอย่างไร กอ—
 เหลยมวา เจ้าไม่ไซ้ลิตตวกเมทา จงสงให้จับซาจันเขียนเสย ซาจันวา
 ลิตตวเบนพวกชาวบานมาช่วยทบตกนตาย จะเขียนซาพเจ้านนไม่ยอม
 ประการหนง ฮาญวสทอเจ้าแผ่นดินแตกอนพระราชทานไว้ ทานไม่เซอ—
 พงกตบหมนประมาณแล้วจะมาทากบซาพเจ้าตงนควรหรือ กอเหลยมได้
 พงกไกรอขงนิก จงพตวา เจ้าถอดนกหนา กิ่งสงให้ทหารจับซาจันมต
 เขาเขียนจนไล้หิตไท้ล ซาจันเจ็บเหลอทนกตองรบวาไซ้ไท้ลิตตวเพอน
 บานตอินเทยนเซกตาย กอเหลยมสงให้เอาตัวไปจำขงคกไว้ จดหีบไป
 ไล้ศพอินเทยนเซกฝังเสยตามกรรมเนยม.

ฝ่ายภรรยากอเหลยมคตจะแกแค้นแทนอินเทยนเซกให้ได ก็มา
 ขยงกอเหลยมไซ้ทหารไปจับบตรภรรยาครอบครวของซาซงเดย มาจำขง
 คกไว้ แล้วเกบมเอาทศพยสงของททางทงปวงเสยตว.

ฝ่ายขงกง ตงแต่โงวหยงชนแลเกลยกล้อมจตงไปอยดวยกม
 ความสขสบาย เวลาวนหนงวาลกชนไดถั่งลชยกมความวตก ตวยเบน
 คนมทะเลไท้ไสมาก กล้วจะทำไห้เกิดความชน ประการหนงเรองจตง—
 เกยวชงกบซาจันอย่างไรกไม่รู จงเรียกไท้จงมาสงวา นอจงไปเมอง
 กอตงจว สบตวาซาจันสบายอยหรือประการใด ไ้จงคานบลาของกง—

ออกจากเขาเนยขาวเปาะ ตรงไปเมืองของโจว แจ้งว่าชาจีนกับลิซุยกไปเมืองกอตงโจว ไตจงก็ออกจากเมืองของโจว.

ฝ่ายลิซุยกรีบหนมาถึงเขาเนยขาวเปาะคานับเตียวโก๋ ชองกงแลวกเล่าความเรื่องชาจีนให้ฟัง พอจึ่งเดินมาเห็นลิซุยกโกรธด้วยได้กระบวนจะไปจะพันลิซุยก ๆ ด้วยขวานสองมือจะเขาคอสุด เตียวโก๋ ชองกงกับพี่น้องเขาทามปรัมไว้ ชองกงจึงพูดกับจึ่งว่า ชองลิซุยกฆ่าเขยวงหลายตายนั้นไม่ใช่การของลิซุยก โงวหยงขึ้นแฉะลิซุยกจึงได้ทำ บदनกมาอยู่ด้วยกันแล้วจะคิดผูกพยาบาททำไม มีอะไรสิ่งใดก็ปรึกษาหารือกันดีกว่า คนนอกเขาจะหัวเราะเล่นได้.

แล้วชองกงกรองเรียกลิซุยกให้มาพบจึ่งขอโทษจึ่งเสีย ลิซุยกโกรธไม่ค่อยจะยอมชองกง เตียวโก๋กับพี่น้องเหล่านั้นก็ชวนกันฮอนฮอนทั้งสองฝ่าย ลิซุยกว่า มิใช่จะถกถกกันเมื่อไหร่ เพราะพวกเจ้าจึ่งได้ยอมพูดแล้วคานับจึ่ง ๆ เห็นตงนุกทนายโกรธ เตียวโก๋โหดโตะและสุรามาเลี้ยงพี่น้องทั้งปวง ลิซุยกแจ้งความเรื่องชาจีนตงแตตจนปลาย.

ชองกงได้ฟังก็ตกใจจึงพูดว่า เจ้าหนมาเสียดตงนจะมตกหนักอยู่กับชาจีนหรือ โงวหยงขึ้นแฉะว่าไตจงมากคงได้รู้ดอก ลิซุยกจึงถามว่าไตจงไปข้างไหน โงวหยงบอกว่า เพราะกลัวเจ้าจะทำให้เกิดความชนทบ้านชาจีน จึงให้ไตจงไปฟังข่าวต จันบ้านนุกยงไม่เห็นกลับมาหรือไตจงแจ้งว่าชาจีนกับน้องไปเมืองกอตงโจวจะตามไปด้วยตอกกระมัง พูดแล้วก็ชวนกันเสพสุราต่อไป.

ฝ่ายไตจงไปถึงเมืองกอตงโจวรู้ความว่า ลิซุยกฆ่าอนเทยจนเชกตายสืบได้ความถ้วนแล้ว ก็ออกจากเมืองกอตงโจวมายังเขาเนยขาวเปาะ.

ขณะนั้นเตยวโก ของกงกบพนองทงป่องกำลังกน โตอยู่พร้อม
 กัน โตจึงกเขาไปยงทชมนนคานบแลวดแจงวา ชาพเจ้าไปถงบ้านชาจัน
 ณ เมืองชองจิว คนเหล่านนบอกรว่า ชาจันกบลชยไปเมืองกอตงจิวชาพเจ้า
 ก็ตามไป ไดยนชาวเมืองเลาดอกนว่า อินเทยนเชกมาแยงชงเอาท บ้าน
 เรอน ไลให้ชาสงเสยไปอยทอน มีชายผทงหน้าดำ รูปร่างสงใหญ่ชา
 อินเทยนเชกตาย ผุรทษามองเอาตวชาจันไปเชยนตจันรบเบนลตย เขา
 ตวจำชงคกได แลวไปรบทพยสงชงททางบ้านเรอนและบตรภรรยา
 ครอบครวของชาสงเสยมาทงสน บदनชาจันทนล่ำมากอยในคก เห็น
 ชวตจะไมยนยาวนาน.

เตยวโกโตพงกพุดว่า ลชยททำให้เกดความชนอกแลว ลชยว่า
 ทานไมรูเหตุ อินเทยนเชกบงอาจมาไลจะเอาทบ้าน แลวทบตจันชาสงเสย
 เจบบวยตาย ให้ไฟรพลจับตวชาจันจะเชยนตอก ชาพเจ้าเหลอทนจิงได้
 ชาอินเทยนเชกตาย อย่ำว่าแต่ใจชาพเจ้าเลย ถึงใจท่านกอดไม้ได้.

เตยวโกโตพงกไมพุดประการโต จิงได้ปรกษากบพนองทงป่องว่า
 ชาจันมบุญกบพวกเรวเบนอนมากจาจะตองยกไฟรพลไปชวย แต่การ
 ครวณตวเรวจะไปเอง พนองทงป่องจะเห็นประการโต.

ชองก้งตอบว่า พเบนใหญ่ในตาบลเขาเนยชวเปาะ ชงจะไปนั้น
 ไมควร ชาจันกมคณกบชาพเจ้าเหมือนกน ชาพเจ้าจะคุมไฟรพลไปชวย
 ชาจันเอง พงจอยรทษาเขตแดนชองเรวเกด.

โงวหยงจงพุดว่า เมืองกอตงจิวนนเบนเมืองเลกกจริง แต่ไฟรพล
 แน่นหนาชมแยงมาก เสเบยงอาหารกตมบรรณจะคหมนวาเบนเมืองเลก
 นอยนนไม้ได้ เตยวโกกยอมให้ชองก้งกบโงวหยงชนแลไป ชองก้งสงให้

ลมของ ฉนเหม้ง ลจัน ลอฮวง กวยเส่ง ชงลิม ฮาวเผ่ง เอียหลิม
 เตงฮย เปหลิน เป๊ะสุม ลิบสองนายคุมไพร่พลห้าพันเป็นกองหน้า ยก
 ออกจากเขาเนียชัวเปาะ ไปเมืองกอตงจิวก่อน แลวชองกงกับ โงวหยง
 ชนแสและพนองอกแปดคนจูง ดุยเหง ไตจง ลิชย เตียทวย เตียสุน
 เอียหยง เจียลิว คุมไพร่พลสามพันเป็นกองหนุนยกตามไป.

ฝ่ายลมของกับ พนองเหล่านัน ยกไปเป็นกองหน้า ไกลจะลวง
 เข้าเขตแดนเมืองกอตงจิว มาไซคอยสืบราชการรู้ว่า พวกเขาเนียชัวเปาะ
 ยกมา กรบไปแจ้งกับก้อเหลยมผู้รักษามืองว่า ชองกงยกไพร่พลมาเป็น
 อันมาก ก้อเหลยมได้ฟังก็หัวเราะ แลวพูดว่า พวกโจรเขาเนียชัวเปาะ
 บังอาจนัก เราคิดว่าจะคุมทหารไปปราบเสียให้สิ้นบัตนกลบยกไพร่พลมา
 จะสู้รบกับเรากดแล้ว เห็นจะเป็น เทพยดาชักนำให้ เรามความชอบใน
 แดนตน ก็ส่งให้นายทหารเตรียมไพร่พล เครื่องศาสตราวุธรักษาหน้า
 เชนเทินใจมั่นคง นายทหารทั้งปวงก็จัดการไวตามสั่ง ก้อเหลยมนนมนาย
 ทหารออกพวกหนึ่งสามร้อย มาแต่หัวเมืองต่าง ๆ ผมอเซมแซงทงสน
 เรียกว่าบวยเทียนชั้นเบี่ยแปลว่าทหารเทพยดาหาะได้ก้อเหลยมก็แต่งตัวถือ
 กระบี่ ชนมาคุมทหาร ออกจากเมืองมา แยกทหารเหล่านันเป็นบก
 ชาย - ฮวา ตวงก้อเหลยมกับทหารสามร้อยอยู่กลางสั่งให้ชองยหอชน
 คอยสู้รบ.

ฝ่ายลมของกับพนองเหล่านันคุมไพร่พลรบมาถึงเมือง กอตงจิวแล
 เห็นทหารชาวเมืองออกมาตั้งค่ายอยู่นอกเมือง ลมของกับขบวนทหารอง
 เวยก็ควยเสียงอนดงว่า ก้อเหลยมอยู่ไหนออกมาสู้รบกัน ก้อเหลยมได้ฟัง

กรองวาพวกโจรเหล่านี้ไม่กลัวตาย บังอาจยกไฟรพดมา ตบ้านเมืองเรา
 หรือ ลิมของตจวาคว่า เจานชาติคนโง่งเทียวชมเหงกตชราชฎรเราจะชา
 เสียให้สนแลจะบกรกเขาไปตงเกยเมองหลวง จบกอกวพนองของเจาท
 เป็นขุนนางผู้ใหญ่ชาเสียดวย กอเหลียมได้พังกโกรธร้องถามนายทหารว่า
 ผู้ใดจะรับอาสาจับโจรคนนี้ได้บ้าง

อดิตนายทหารว่าข้าพเจ้าจะรับอาสาเอง ก็ขบมาตรงเข้าสู้รบกับ
 ลิมของได้สืบเพลง ลิมของเอาทวนแทงถูกอกติดคมมาตาย , กอเหลียมเห็น
 กตกใจ จึงร้องถามนายทหารเหล่านั้นว่า ผู้ใดจะอาสา สู้รบได้อีกบ้าง
 อุบบนไปนายทหารว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาจับตัวมาให้ท่านจงได้กขบมา
 ตรงมา

ฉนเหมงจึงบอกกับลิมของว่า ข้าพเจ้าจะสู้รบกับทหารคนตนเอง
 กขบมาเขารบกับอุบบนไปได้หลายเพลง ฉนเหมงเอาทวนแทง อุบบนไป
 รับทัน ฉนเหมงชกกระบองสนออกตอกศรชะอุบบนไปแตกคมมาตาย.

กอเหลียมก็โกรธยิ่งนัก ชกกระบองเคษเรียกว่าไท้อไปเกยมออกช
 ไร่แล้วอ่านมนต์คาถา ในขณะที่นบนดาดเป็นเมฆหมอกมืดคลุมชนมาจาก
 กองทัพ กอเหลียมลอยขึ้นไปบนอากาศ เป็นพายหอบเอากรวดทรายและ
 คลามาตกตกไฟรพดของลิมของจนไม่เห็นตัวกัน ลิมของกับพนองทงปวง
 เห็นตงนนักตกใจตะลึงอยู่ทงสน กอเหลียมได้ทก จุดประทัดสัญญาชน
 ทหารสามร้อยทมมอแถมแซงนนักตรกนเขาชาพนเป็นตะลุมบอน ลิมของ
 ฉนเหมง ฮวยหยง กับพนองและไฟรพดพอได้ย่นเดี่ยวประทัดสัญญา
 ต่างคนก็วงหนเอาตัวรอดไป ทหารสามร้อยเขาได้ชาพัน พวกโจรล้มตาย
 ลงเป็นอน่มาก กอเหลียมเห็น พวกโจรแตกหนีไป ก็เรียกทหารสามร้อย

กลับเข้ามาเมือง รักษาหน้าที่เชิงเทินไว้มั่นคง ลิมของกับพนองและไพร่พล
 จึงหนีกระจัดกระจายไป ประมาณทางโดยสยบล ลิมพายและเมฆหมอกมืด
 มืดทึบหายไปสิ้น ตรวจดูไพร่พลตายเสียส่วนหนึ่ง ยิ่งเหลือแต่สี่ส่วน
 ลิมของก็ถอยกองทัพไปตั้งค่ายพักคอยชองกงอยู่ห่างเมืองกอตงจิว ประมาณ
 สยบล

ฝ่ายชองกงยกเป็นกองหนุนมา พอลงค่ายลิมของก็เข้าสมทบกัน
 ลิมของเล่าความซึ่งได้สู้รบกับก้อเหลียมให้ชองกง ใจวโหยงชื่นแฉะแจ่มทุก
 ประการ ชองกงได้ฟังก็เอาตารับพริยสงครามเล่มที่สามมิตาถาอยู่ ทำให้
 พายหอบกรวดคิดลากลับไปได้ ชองกงก็ย่นตเลาบนคาถาจนจำได้แน่นอน
 แลว ครนรงชนเขาก็จัดพวกไพร่พลยกออกจากค่ายตรงไปยัง หน้าเมือง
 กอตงจิว ตั้งเป็นกระบวนรอกท้าวชวนก้อเหลียมออกรบ พวกทหารก็เข้าไป
 แฉะกับก้อเหลียมว่าชองกงคุมไพร่พลออกมาทาบอก ก้อเหลียมแฉะตั้งน
 กโกรบ แต่งตวดออาวอชนมาคุมทหาร สามร้อยออกจากเมืองมา ครน
 ไกลจะถึงสนามรบจัดเป็นบักชาย ชองกงก็ขบมาชนหน้าทหาร ใจวโหยง
 ชื่นแฉะแจ่มบอกว่า ทหารที่อยู่กลางกระบวนนเรียกว่าทหารปวยเทียน -
 ชนเบียมมอเซมแฉะนั ก้อเหลียมก็มมนตคาถาจะคิดอ่านสู้รบประการใด
 ชองกงว่าท่านอย่าวิตกข้าพเจ้ามิตาถาบลางของสงนนได้พูดแลวก สงพวก
 พ้องไพร่พลให้บกรกเข้าไปปะทะกัน ก้อเหลียมส่งทหารว่าอย่าต้องสู้รบเลย
 คอยแต่จับตวชองกงใจจะวางวัลให้จงมาก ก้อเหลียมก็ขบมาชนหน้า มือ
 หนึ่งถือโลมรูปสัตว์ต่าง ๆ มือหนึ่งถือกระบี่ตรงมาชองกงรองตว่า พ
 นองเวายกมาก่อนไม่รู้ ก้ออุบายจึงได้พ่ายแพ้ไป ครนตวเรามาเองจะฆ่า

พวกกงฉินเสียให้สน กอเหลียมได้พังกโกรอ ขกัระบขนอานมนตคาถา
 เมฆหมอกมดคคุดมพวยพดกดา ของกงเหตงนนจงอานมนตขนแลวเอา
 กระบขไป เมฆหมอกและลมพวยกหอบหวนหายไปสน ของกงคัมไพ่วพล
 บุกรุกฆ่าฟันเข้าไป กอเหลียมเหตงนนกขตเคอง ชูโลชนเอากระบเคาะ
 ได้สามท กบ้นคาลเป็นสัตว์ต่าง ๆ วิ่งออกจากกระบวนตรงมาจะทำร้าย
 พวกของกง ๆ กบพนองกชกมาหน กอเหลียมเอากระบขพวกทหารสาม
 รอยกอกบกรุกไล่ฆ่าฟัน ของกงกับพวกพองไพ่วพลแตกหนีกระจัดกระ-
 ฉาย กอเหลียมขับทหารไล่ตามไปประมาณทางโดยสบล พอเวลาจวนค
 าศคทหารกลับเขามอง.

ฝ่ายของกงกับพนองไพ่วพลแตกหนีไปถึงค่าย ไม่เห็นพวกทหาร
 ได้มา ก็หยุดพักและปรากฏไพ่วพลลมตายบางเล็กน้อย ของกงมีความ
 วิตกจึงปรึกษากับ โงวหยงซินแล้ว ว่า เรายกมาถงสองครั้งก็ปราชัยลุของ
 วิเศษกอเหลียมไม่ได้จะคิดประการใดดี โงวหยงว่ากอเหลียมมีชัยชนะไป
 วนนเวลาคาคงมาทปदनกายเรา ต้องคิดอบายไวค่อสูจจะได ของกงได้
 พงกเห็นชอบ จึงจัดให้เฮยหลมกับแปะสนคัมไพ่วพล ชุมอยู่ริมค่ายตว
 ของกงกับพนองและไพ่วพลยกตรงไปยังค่ายเดิม

ฝ่ายกอเหลียมกลับเขามองแลวจึง ตรกตรองว่า คาวนนเราค
 ทหารเทียบขันเบยไปทำลายพวกโจรจึงจะควร โดยอานมนตทำให้มดคคุดม
 พารอง ของกงกับพวกเหล่านนกกตงตกใจวิ่งหนีไป เรายกเข้าในค่ายฆ่า
 พนเสียให้สน จบตวของกงมาเดยวก็คงสมคความปรารภนา คิดแลวจัด
 ทหารสามรอยไวพรอม ครนตกประมาณยามเศษกอเหลียมยกคทหารออก
 จากเมืองตรงมายังค่ายของกง เห็นผู้คนงยบสงคสาคญวานอนหลมสนก

ยนต์ อานมนตชนเบนเมฆหมอกลมพายพัดมาแล้วคุมทหารตรุกันเข้าไปใน
ค้าย ไม่เห็นมีไฟพลก็จะกลับออกมา

ฝ่ายเฮยหลิม แป๊ะสินซุ่มอยู่ใกล้ค้ายร้องว่าก้อเหลยมถกอบาย
แล้วกระดมเกาทัณฑ์ชดเข้าไป ก้อเหลยมกบทหารตกใจพากันวงหนออก
จากค้าย พอเฮยหลิมยิงเกาทัณฑ์ไปถกม้าก้อเหลยมเจ็บปวดขึงนัก ทหาร
เหล่านั้นเห็นก้อเหลยมถกเกาทัณฑ์ชดชวณกัน เขาพียงก้อเหลยมหนีไปได้
เฮยหลิม แป๊ะสินคุมไฟพลไล่ตามไป เมฆหมอกพายุก็หายสิ้นเดือน—
หงายแจ่มเห็นก้อเหลยมกบทหารไปไกลแล้วกลับมาค้าย จับทหาร—
ก้อเหลยมไว้โดยตบคนเอาตัวมาส่งข่องกง เล่าความชงก้อเหลยมยกมา—
ปล้นค้าย และก้อเหลยมถกเกาทัณฑ์หนีไปนั้นให้ทุกประการ ข่องกง
แจ้งความกยนต์ จดเงินทองให้รางวัลแก่เฮยหลิม แป๊ะสินเป็นอันมาก
สั่งให้เอาทหารที่จับมาได้นั้นไปฆ่าเสีย ข่องกงมีความวิตกกังวลก้อเหลยม
จะลอบมาปล้น กตงค้ายเดกเรียงรายริมค้ายใหญ่ชนอกไวบองกัน แล้ว—
ให้พวกพ้องกลับไปเขาเนี้ยชัวเปาะ เกณฑ์ไฟพลและเสบียงเพิ่มเติม.

ฝ่ายก้อเหลยมถกเกาทัณฑ์พาทหารกลับไปถึงเมืองมารักษาแผล—
กยงไม่หาย จึงเกณฑ์ไฟพลชนรักษาหนาทเชิงเทนไวมนคง.

ฝ่ายข่องกงคค่านจะแถวชาตก้อเหลยมทำเป็นสัตว์บ้ามายังไม่ได้
กมความวิตก จึงปรึกษากับโงวหยงชินเสวว่า ถ้าไม่มีวชิรามาทำลายสัตว์
บ้าของก้อเหลยมได้ จะเอาไฟพลที่โหมมาสู้รบต่อไป.

โงวหยงว่าชาวพเจาถรกรตรองอยู่ เห็นจะต้องไปเชิญกงซุนสิน—
มาจึงจะทำลายสัตว์บ้าได้ ถ้าเข้าไปช้าจนกตงตาย ขอท่านจงจัดให้ผู้ใด—
ไปเมืองกจิ๋วเชิญกงซุนสินโดยเร็วเถิด ข่องกงว่าเดิมให้โตจงไปสืบหา

กงขุนสนทเมืองกจจวนทวแลวกไม่พบ โงวหยงว่าในเขตแดนเมืองกจจ
 มตาบลมากจะไปสืบไมทวเดยคอกกระมัง กงขุนสินนบวชเป็นทลวงจัน
 คงจะไปอยู่ตามเขาตามเกาะไหเป็นทสบาย ถ้าผู้ใดจะไปตามกงขุนสินจ
 จาคาซาพเจ้าไวกกงพบ.

ของกงเห็นชอบด้วย เรียกไตจงมาส่งวานองจรับไปเมืองกจจ—
 สืบหากงขุนสินเชิญมาโดยเร็ว ไตจงว่าขงจะให้ซาพเจ้าไปก็ไม่ต้อง แต่ขอ
 ผู้ใดไปด้วยสักคนหนึ่งจะไต่เป็นเพื่อนกัน โงวหยงว่าอันองมวชาเดินรวดเร็ว
 นกผู้ ไตจงจะไปด้วยได้ ไตจงว่ามผู้ไปเป็นเพื่อนก็ไต่ด้วยกัน ลขยว่าถาด
 นนซาพเจ้าจะไปเอง ไตจงว่าตองเชอถอยพงคาวาจะจะไปด้วยกันได้ —
 ลขยว่าการงานส่งไตจงจะเชอพงทงสนของกง โงวหยงกมความยินดี จง
 กวรับส่งไตจง ลขยว่ารับไปรับมาอย่าไต่สนใจ ไตจง ลขยก็จตเงินทอง
 มาแต่งตวแลวดลาของกงออกจากค่าย ไตจงเอากะเบ็ชองวิเศษให้ลขยได้
 บ้าง อานมนตคาถาแลวออกเดินไปประมาณทางไต่สิบล เห็นมีโรงชาย—
 สุวาริมทาง ลขยก็หยุดย่นชวนไตจงว่าเราขอสรากันแลวจึงค่อยไป ไตจง
 งามาดวยของวิเศษจะกินสดคาวไม่ได้ เมอจะเสพสราบางเลกนอยกตอง
 กนถวงามกจจจะไปไต่สะดวก ลขยไต่พังกทวเราว่าถงจะกินเนื้อสัตว์—
 ต่าง ๆ บ้างก็ไม่เป็นไรตอก ไตจงว่าทำไมจึงพูดเชนน ไตจัญญาไว้ว่าจะ
 เชอพงคาว เวลาจจวนเย็นคาคตามใจพรงนจออกเดินทางแต่เขา พดแลวก
 ตรงไปทโรงสราเข้าสำนักชาคัย ใจลขยอยากจะกินของสดคาวกจตอาหาร
 กนถวงามาให้ไตจงบอกวาพกนก่อนเกิด ไตจงไต่พังกทว ในทว่าลขยจะกิน
 ของสดจึ่งนั่งไว้ในใจกินอาหารแลว ลขยเดินออกมาลาคัญว่าไตจงอยู่ใน—
 หอง กขอเนอกระบอหนักสามลขงมากนกับสรา ไตจงแอบดูเห็นกนกว่า

เวลาพรุ่งนี้เราจะแกล้งทรมานให้ลชยเขตหลาบจะได้เชอพง ลชยเสพสุว
กับเนอกระบอแควเดนมเข้ามาแต่เบา ๆ กลัวไตจงจะรู้ พอเข้าไปถึงกนอน
ไตจงมิได้ไต่ถามนอนนิ่งเลยหลับไปจนสว่าง.

ครนตณชนคตเงินคาคาเข้าให้เจ้าของโรงออกเดินไปได้ประมาณล —
เศษ ไตจงบอกลชยว่าเวลาวานนเดนมทางน้อยนถ วันนจะใช้ของวิเศษ
ให้เข้มแข็ง เดินไปให้ไต่แปดรอยล เจ้าจงผูกห่อผ้าไว้ให้ล ลชยก็ผูกมัด
ห่อผ้าตคตควไว้แน่นหนา ไตจงเอากะเบสวมไต่ตวกับลชยตแลล กอาน
คาคาให้ลชยเดินไปหน้า กะเบสของวิเศษก็พดพาไปรวดเร็วเท่าไม่ถึงดิน
ลชยครนไปตวยอานาจของกะเบกเมอยลางนเหนตเหนอยออนทวเบนกาดง
เหนมโรงชายสุวและล่งของจะหยุดชอกน บตเดยวภพนโรงรานบานเรอน
ไปลน ลชยเหลลทนจรงบอกลไตจงว่า ข้าพเจ้าทวนถจะหยุดก็ไม่ได้ทำ
อย่างไรต.

ไตจงแกล้งบอกลว่า จงหยุดชอล่งของรับประทานก่อนเถต แล้ว
จึงคอยไป ลชยวาทาเดนมเขนมเหนจะตายพจงชวยตวยเถต ไตจงก็เอา
ชนมออกล่งให้ ลชยชวยไต่ชนมครนทนงรับประทานไมอณกรองวาทาย
แล้ว ไตจงทำเบนถามว่า เวลาวานนเจ้ารับประทานของสคคาวบางคอก
กระม่ง แต่ก่อนมถไม่เคยเบนเราจะหยุดบ้างก็ไม่ได้ เจ้ารับประทานล่ง—
ไตก็บอกเสยตามจรง ลชยวาวเวลาวานนนองชอเนอกระบอรับประทาน
ไตจงว่าห้ามถไม่พงเหมือนถกับแกล้งเรวตวยกน ถารบประทานเนอหนทนง
ก็ตองเดินไปจนตาย ลชยตกใจร่งวาทวอนไม่ชอทำตอไปอถแล้ววว่า —
กลาวล่งไตก็จะเชอพงทงสน ไตจงแกล้งทรมานลชยจนเขตหลาบก็อาน
คาคาเรยกกะเบสของวิเศษหยุดแลลวกไปล่านกยงโรงเตยม.

ตั้งแต่นั้น มาลชย ไม่อาจรับ ภาระงาน ของสวดดาวเซอถอยคำทุกสิ่ง ถึงเวลาหาอาหารรับประทาน แล้วชวนกันเดินทางไปหลายวันถึงเขตแดน เมืองกจิ๋ว ไตจงแต่งตั้งเป็นนาย ลชยเป็นบ่าวเดินตามกันไปเที่ยวสืบหา กงซุนสนิมไม่มีผู้ ไตรจก ไตจงกับลชยก็กลับไปที่พัก ครนรุ่งเช้าเที่ยว สืบหาในเมืองอีก ก็ไม่ได้ข่าวคราวกงซุนสนิมอยู่ที่ไหน ลชยแค้นเคืองนัก บ่นต่ากงซุนสนิมว่า หลวงจันอะไรเช่นนั้นเปรียบเหมือนนกบินไปสำนักทไทไหน ก็ไม่รู้ ถ้าพบปะแล้วจะจับเอาตัวไปให้พ่อของกง ไตจงว่าทำไมเจ้าพูดดังนั้น เหนจะลมความทลาบากเสียดอกกระมังแล้วชวนกันมาทสำนัก.

ครนเวลารุ่งเช้า ไตจงกับลชยออกจากเมืองกจิ๋วไปเที่ยวสืบหา ตามแถวหมู่บ้านและตลาดนอกเมือง เดินไปพบจีนแลผู้เฒ่าถามถึงกงซุน- สนิม ผู้เฒ่าถามผู้คนเรื่อยไปก็ไม่มีผู้ ไตรจก จนเวลากลางวันเห็นมีโรง - เตยมชายเครื่องถวงจากเดินตรงเข้าไปจะขอ ผู้คนนั่งอยู่มากไม่มีทวาง ไตจงกับลชยยืนอยู่กลางสนาม เจ้าของโรงเตยมถามว่าท่านทั้งสองจะ - ขอของรับภาระงานเซอเขามานั่งกับผู้เฒ่ามากได้ ไตจงกับลชยก็เข้าไปใน โรงเห็นผู้เฒ่านั่งอยู่ที่โต๊ะแต่ผู้เดียว ไตจงคำนับแล้วกนงตรงหน้าผู้เฒ่า - ชงกำลังส่งไหเจ้าของโรงไปจัดขนมมาให้ก่อน บอกว่าบ้านเราอยู่ไกลจะ มารับภาระงานเสียโดยเร็ว เราจะกลับไปฟังล่อจันหยินผู้เฒ่าพิเศษเทศนาถึง คารายาอายุวัฒนะ.

ไตจงได้ฟังถามว่าท่านอยู่ที่ตำบลไหนรู้จักกงซุนสนิมบ้างหรือไม่ - ผู้เฒ่าว่ากงซุนสนิมอยู่ไกลเคียงกับข้าพเจ้า คนที่บ่งเรียกว่าเซงเตาหยิน ไตจงจึงถามอีกว่า ตำบลเก่าแก่งกยนั้นไกลกับเขายเซียนชัวประมาณสัก เท่าไร ผู้เฒ่าว่าชงตำบลเก่าแก่งกยกับเขายเซียนชัวทางไกลกันประมาณ

หาด เเซงเตาหยนมนเบนศิษย์ของลจจันหยนผู้วเศษ ๆ รักใคร่มากกว่า—
ศิษย์ทงปวง.

ไตจงไต้ฟงกยนต์ เรียกเอาขนมมารับประทานกับม้เฒ่าแแล้วคิด
เงินให้เจ้าของโรง ผู้เฒ่าก็ลาไตจงออกจาก โรงเตยมชออุปเทยนกระตาศ
เงินทองแล้วก็ไป ไตจงกับลขยจิงกลับมาโรงทล่านกจตแจงห้อมาออกจาก
โรงตรงไปต้งตำบลเกาเก็งกย ตามคนเหล่านั้นว่าเขายเซยนชวไปทางไหน
ชาวบ้านบอกว่าไปข้างทิศตะวันออกประมาณสักหาดกจะถึง ไตจงกับลขย
ไต้ฟงกชวณกันเดิน ทางไป ใกล้จะถึง เขายเซยนชว เห็นหญิงคน หนึ่งเดิน—
ออกมา ไตจงถามว่าเซงเตาหยนอยู่หรือไปข้างไหน หญิงนั้นบอกว่า —
เซงเตาหยนตายอยู่หลังบ้าน ไตจงไต้ฟงกมความยนต์บอกลขยว่าน้อง
จิงนงคอยอยทไต้ตนไม้ก่อน ไตจงเดินตรงเข้าไปในบ้าน เห็นหญิงผู้เฒ่า
เดินออกมาทกคะเนว่าเห็นจะเป็นมารดาทงชุนสิน ไตจงก็คานับบอกว่า
ข้าพเจามาหาเซงเตาหยน หญิงผู้เฒ่าจิงถามว่าท่านแซ่ไต้ชื่อไร ไตจงว่า
ข้าพเจ้าแซ่ไต้ชอจิงอดสาทเดินทางมาแต่เมืองชวตง หญิงผู้เฒ่าว่าเซงเตา—
หยนไปเทยวชานานยังไม่กลับมา ไตจงว่าเซงเตาหยนกับข้าพเจ้าชอบพอ
รักใคร่กันมาทงนบราวทนาจะพุดจากกันไทเป็นทลบาย ขอท่านไต้เมตตาให้
พขลทหนอยทงเกิด แต่ไตจงฮอนวอนเป็นหลายครั้ง หญิงผู้เฒ่าทว่า
ไม่อยู่อย่างเดียว ไตจงจิงลาออกมาบอกลขยว่ามารดาเซงเตาหยนว่าไม่—
อยู่ พอฮอนวอนเท่าไรก็ไม่บอกความจริง นอจิงไปถามดูบ้าง ถ้ามารดา
เซงเตาหยนว่าไม่อยู่เจ้าทำเป็นโกธ แต่อย่าทบทเป็นอนชาติ,

ลขยไต้ฟงกชกชวานสองเล่มออกถอตรง ไปยังประตูองเรียกจวม
ผู้ ไต้อยู่บางเซญออกมาพุดจากัน มารดาเซงเตาหยนออกมาเห็นหน้าตา

รปร่างลชยกกตวจงถามว่าท่านมอระสิงโต ลชยกว่าข้าพเจ้าพวกเขาเนยชว
 เปาระยหอเสกชวณสอง บคนชองกงผู้เป็นใหญ่ไซ้ให้มาเชญกงชนสันไป
 ท่านจงให้ออกมาพดจากัน ถ้าท่านไม่บอกเราเอาไฟเผาบ้านเสยทงสน
 แลวกรองเรยกตวยเสยงอนตงวากงชน สันออกมาเร็ว ๆ เกิด.

มารดาเซงเตาหยนว่าไปเที่ยวชานานแลวยังไม่กลับมา ลชยก
 ตวาดว่าถ้าไม่บอกเซงเตาหยนออกมาโดยดกจะฆ่าเสย พดแลวกเงอ—
 ชวานชนทาทจะพน มารดาเซงเตาหยนตกใจกตวลมกตงอยูกกลางดิน
 กงชนสันอยู่ข้างในไดยนเสยงอออกมารองว่าทำอะไรเชนน ไตจงเห็น
 กงชนสันออกมากตลชยกว่า ทำให้มารดาชองพตกใจจิงเข้าไปพยงมารดา
 กงชนสันชน ลชยกเข้าไปค่านบกงชนสันว่าพอยากอโทษถ้าไม่ทำเป็น
 โกรอพกไม่ออกมา กงชนสันพยงมารดาเข้าไปข้างใน แลวออกมาเชญ
 ไตจงกบลชยกให้นงตามสมคควรถามว่า อระสิงโตนอทงสองจิงไตมาจน
 ถึงบ้าน ไตจงวาทงเตพมาจากเขาเนยชวเปาระ เตยวโก ชองกงมคความวตก
 ไม่แจงวอชยตหรือประการใด จิงไซ้ให้ข้าพเจ้ามาตามทเมืองกจวกไม่พบ
 ครงทนมแลว ชองกงยกไฟรพดไปชวยชาจนทเมืองกตงจวกอเหลยมผู้รก
 ษาเมืองมคความรวิชาตาง ๆ รบกันหลายครั้งสมนตคากาชองกอเหลยมไม่—
 ไต ชองกงจิงไซ้ให้ข้าพเจ้ากบลชยกมาเชญพไปข้าพเจ้ามาสบทาทเมือง
 กจวกไม่มผู้ ไตจก พอมผู้คนทนงบอกเลาชแจงจิงชวณกนมาถงบานพ
 ขอเชญไปให้พบกับชองกงสททนอยเกิด.

กงชนสันจิงว่า เมอชณะยงเที่ยวคบหาพวกพองนน ประการทนง
 ตงเตจจากมากกตบใจเสยใหม่ ตวยมารดาแก่ชราไม่มีผู้ ไตปฏิบตกรักษา
 แลวลอจนหยนครู้ไม่ให้ไปข้างไทน กตลว่าพนอทงหลายจะมตคตามจิง

ให้เปลี่ยนชื่อเสียใหม่เรียกว่า เซงเตาหยินไซจะไม่คิดถึงพวกพ้องเมื่อไรแต่
จนใจนักหนา ครั้นจะไปเสียดก็ไม่มีผู้ใดปฏิบัติมารดา.

ไต่จงคกเขาลงคานบออ่อนวอนหลายครั้ง กงซุนสินวานองอย่าทำ
ร้อนเร็วเราคืออานกนุก่อน พุดแลวกจตุรธาตวงาและผกต่าง ๆ มาเลียง
กน กงซุนสินถามถึงพนองทมาใหม่มากน้อยสักเท่าไร ไต่จงก็แจ้งความ
ให้ฟังแลวกพุดวการครงนคสาคญ ถากอเหลยมจบพของกงไต ตามลเขา
เนยชวเปาะจะมีพากนแตกจรจคกระจายไปสนหรือ ขอเชิญไปให้ได้
กงซุนสินวาจะปรกษากับลจจนหยนก่อน ถายอมแลวกจงคอยไปควยกน-
เวลาจนเวเนคาวุงเขาจจะไปปรกษากับครู พุดแลวกจคทองให้ไต่จง
ลชยนอน.

ครนรุงชนเขา กงซุนสินกพาไต่จงกับลชยออกจากบ้านไปยัง
เขายเขยชว เดนชนบนเขาถึงทสาณกลจจนหยน เดกคชยเทนคเขาไป
แจ้งกับลจจนหยนวา เซงเตาหยินพาพวกพ้องสองคนจะมาทาทาน ลจจน
หยนไตฟังก็คชชยนาเขาไป กงซุนสินกับไต่จงเทนลจจนหยนนั่งอยบน
ไตะกคกเขาคานบ แดลชยบนนงคอย ลจจนหยนจถามกงซุนสินวาสอง
คนนมาแต่ข้างไหน กงซุนสินบอกวาคนทงสองไตสาบานเบนพนองกับ
ซาพเจามาแต่เขาเนยชวเปาะ บคนราชนตองโทษชองกงกยกไฟรวลไป
ชวย กอเหลยมมรภษาเมองกอตงจวมมนตคาธาต่าง ๆ ยกมาสูรบกัน
ชองกงตานทานไมไตจงไซให้พนองสองคนมาตามซาพเจาลจจนหยนวาทุก
จนตจเจาไมเทมอณแตกอน ควยปลดเปลตงไฟทรอนเสยแลวกปรารธนา
จะใหม่ความลชยคยาวจะกลับไปทาการชวณนี้ไมควร,

โตจงได้ฟังกานบลดจันหยินว่า ท่านได้เมตตาขอให้กงซุนสิน
 ไปปราบปรามกบฏเหตยมสกครงหนงเถต ลอดจันหยินว่าท่านทั้งสองไม่—
 เข้าใจ เราได้บวชเรียนทางนแลวการอนทำเป็นอระไม่ จึงกลับไปพูดจา
 ปรีักษากันเองเถต กงซุนสินกานบลดกนกลับมาบ้าน ดชยจึงถามกงซุนสิน
 ว่าครของพวากล่าวประการใด โตจงว่าเจ้าไม่ได้ยินหรือ ท่านอาจารย์
 ไม่ให้พังกซุนสินไป ดชยว่าเราเดินทางมาหลายวันอดหยากสารพัดทก
 ดง อดสำททนลำบากมาจนพบปะแลวยังจะไม่ให้ไป ทำให้เราโกรธจน
 มากจะทำลายวัดทอชยเดยจับเอาตัวลอดจันหยินโยนลงไปท้ายเขา โตจงได้
 ฟังกโกรธรองตวาดว่าเจ้าจะก่อให้เกิดความอกแแลว ดชยได้ฟังทวเราว่า
 นองพูดเล่นดอก.

ขณะนั้นจวนคากงซุนสินจคหาอาหารมารับประทาน ดชยไม่
 รับประทานด้วยเพราะไม่สุดบายใจ กงซุนสินกับโตจงรับประทานอาหาร
 เสร็จแลว จึงปรีักษากันว่าจะทำประการใดดี กงซุนสินว่าเวลาพรงนี้ไป
 อนวนอนลอดจันหยินอก ถายอมจะได้ไปตวยกัน พุดแลวก็จคทให้โตจงกับ
 ดชยนอน กงซุนสินก็ไปทห้องของตน ดชยนอนนอนไม่หลับ ครนเกือบจะ
 ลวากกลกซุนโตยนเสยงโตจงกรนหลับสนิท จึงคคว่ากงซุนสินเป็นพวก
 เดยวกับเราไม่ควรจะทำไเหนนชายังจะต้องไปปรีक्षाอาจารย์อก ถ้าไม่ไห
 ไปชองกงพวามเสยทกบกบอเหตยมหรือ จาคะคคฆ่าอาจารย์ชองกงซุนสิน
 เสย กงซุนสินไม่มทพังกตองไปกับเราอยู่เอง คคแลวจับขวานสองมือ
 เปตประตอออกมาไม่ไหโตจงรีบตรงไปยงเขายชยนชว.

ขณะนั้นเดือนหงายแจ่ม ลอดจันหยินผู้เคษนงภาวนาอยู่รเหต—
 การณทกตง กชานมนตบของกนกาย ดชยไปตงวัดบนเขาเหนประตบคก

โตดข้ามกำแพงเข้าไปชนในแอบดู เห็นล่อจันหยนนั่งสวมมมต้อยบนโต๊ะ
 จุดเทียนสว่าง ลชยนึกว่าล่อจันหยนเห็นจะถึงตายจึงเผอญูให้เรามาพบ
 คิดแล้วผลักบานหน้าต่างเข้าไปใกล้ตัวล่อจันหยน เงอชวานชมหมายแล้ว
 ก็พ่นลงไป เห็นถกครษะล่อจันหยนแยกเป็นสองซกกลงอยู่บนโต๊ะโลहित
 โหลออกมานนสชาว ลชยจึงคิดว่า ล่อจันหยนนบวชมาแต่เด็กมิได้พบ—
 อัสตร ปรภการหนงกมได้รบประทานของสดคาวโลहितจึงชาวไม่เหมือนคน
 ทงหลาย บคนเราฆ่าตายไม่ต้องวัดกกทงชุนดินจะไม่ไปแล้วเดินออกมา
 พบเด็กศิษย์ของล่อจันหยนตรงมากหน้าไว้ ร้องว่าฆ่าอาจารย์เราตาย—
 แล้วจะหนีไปข้างไหน ลชยเอาชวานพ่นเหมือนกบถกเด็กศิษย์นตาย ก็
 ออกจากวัดเขายเขยชวตรงมาถึงบ้านกงชุนดินยังไม่สว่าง ลชยเดินไป
 ในห้องเห็นโตจงนอนหลับกคอยยงเข้าไปนอน.

มอຍกงชุนดินพอสว่างดกมาจตอาหารเรียกโตจง ลชยกินพร้อมกัน
 เสรจแล้ว โตจงจึงพดกัยกงชุนดินว่า เขญูฟไปปรึกษากับล่อจันหยน—
 อาจารย์คอกสกกวงหนง กงชุนดินกพาโตจงกับลชยออกจากบ้านไปลชย
 นกหัวเราะอยู่ในใจเดินตามกงชุนดินไป ครนถงวัดเขายเขยชวเห็นเด็ก
 ศิษย์นอยสองคน กงชุนดินถามว่าท่านอาจารย์อยู่หรือไม่ศิษย์บอกวาท่าน
 อาจารย์นงอยู่บนโต๊ะเขญูไปเกิด ลชยโตพงกตกใจกลัวยงนถ กงชุนดิน—
 พาโตจงกับลชยเข้าไปเห็นล่อจันหยน ลชยจึงคิดว่าเวลาคนนเราฆ่า—
 ล่อจันหยนตายแล้ว เหตุโตจงมานงอยดงน.

ล่อจันหยนผู้ วเคษเห็นกงชุนดินจึงถามว่า เจ้าชวนกันมาทำไม—
 อกเจ้า เจ้าคนคำ ๆ นนชอไร โตจงว่าเบนนองชาพเจ้าแซด ขอชย
 ขอท่านได้เมตตาช่วยพวกข้าพเจ้าไวควยเถด ล่อจันหยนหัวเราะแล้วพูด

ว่า เราหมายจะไม่ให้กงซุนสิ้นไป ก็เห็นแก่หน้าลชวยมาด้วยจะต้องให้
 กงซุนสิ้นไปช่วยสักครึ่งหนึ่ง ไตจงก็คุกเข่าลงคำนับ ลชวยได้ฟังกนกแต่
 ในใจว่า ลอจันหยินเห็นจะวิตกกังวลเราจะฆ่าพันจึงได้ยอมให้กงซุนสิ้นไป
 ลอจันหยินว่าหนทางจะไปเมืองกอตงจิวนั้นไกลนัก เราจะทำให้รวดเร็วค
 ึ่งหนังกจะถึงเมืองกอตงจิวเจ้าจะเห็นประการใด ตามนายกษัตริย์คุกเข่าลงคำ
 นับลอจันหยิน แล้วไตจงจึงคิดว่าเราเมกะเบของวเคษเคินทางเร็วนักหนา
 กยังต้องเดินหลายวัน ลอจันหยินเห็นจะวเคษกว่ากะเบของเราดอกกระ—
 มั่งจึงไปรวดเร็วสัก ลอจันหลินจะทำอย่างไรหนอ.

ลอจันหยินส่งโทศษยเอาผ้าสเทเลยมมาตามฝน แล้วกวพสามคน
 ออกมาท้าววด เขาผ้าแดงปลงบนคิลาเรียกให้กงซุนสิ้นมายืนบนผ้าอาณ—
 มนตชนบนคาลเป็นเมฆสีแดงมารองรับกงซุนสิ้นลชวยชไปบนอากาศเขาผ้า
 สีเขียวปลงบนคิลาเรียกไตจงยืนบนผ้าอาณคาลา กับบนคาลเป็นเมฆสี
 เขียวรับไตจงพาลชวยชไป แล้วเรียกให้หยตกหยตชอยตจกนลชวยเห็น—
 ตงนนกยนต์ ลอจันหยินกเขาผ้าสขาวปลงเรียกลชวยมายืนบนผ้า ลชวย
 ว่าผ้าแทนทไทนจะทนได้ ถ้าพลตตกลงมาแม่เหล็กเหล็กหรือ ลอจันหยิน
 ว่าสองคนนั้นทำไมจึงไม่ตกเล่า ลชวยกลกชนยนอยบนผ้า ลอจันหยินอ่าน
 คาลาบนคาลเป็นเมฆสีขาวพาดลชวยชไปลชวยชอย ลชวยตกใจกลัวร้องว่า
 ปลชอยให้ข้าพเจ้าลงไปเสียเถิด ลอจันหยินจึงเรียกเมฆสีแดงกับเขียวกลับ
 ลงมา ไตจงกับกงซุนส่นกคุกเข่าคำนับลอจันหยินเป็นอนนต์ ลชวยลชอยช
 บนอากาศมีความกลฉวนัก ร้องว่าทำไมจึงไม่ให้ข้าพเจ้าลงไปด้วย.

ลอจันหยินจึงร้องตอบชไปว่า ตัวเราบวชเรยนนับถือพระม
 ไตคิดร้ายผู้ ไต เหตุไฉนเจ้าเขาชวานมาพันเรา นหากว่าเราลวงรูจงบตบง

ภายใต้อาณาจักร เจ้ากรุงเอชวานพันเวตายเสียในคนนแล้ว ดชยตอบ
 ลงมาว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำท่านผิดไปกระมัง ลอจันหยนทหวเราะ แล้ว
 ว่าเจ้าทำไมจะต้องให้ไปทนลำบากเสียตกรวงหง พดตงนนแล้ว ก็
 ษานคาถาเรียกททวเทพตามาลอยอยู่บนอากาศรองสงว จงพาลชยไป
 ทรมานเสียให้เซตหลาบแล้วจงเอากลับมา เทพยตากบนตาลเป็นลมพาย
 พดพาลชยเขากลับเมฆไป ดชยไม่แจ้งว่าจะไปทิศไหน ได้ยินแต่เสียงลม
 พายพดไม่ทกลสนนทวนไหว ก็มีความกลัวแทบจะขาดใจตาย ททวเทพตา
 พาลชยทรมานไปบนอากาศจนสนกาดัง จึงเอาตัวลชยโยนลงตรงบ้านผู้
 รักษาเมืองกัจจ.

ขณะนั้นผู้รักษาเมืองออกจากราชการ ลมพายพดพาเอาคนตกลด
 มาสาาคัญงามวชาลองทนหายตัวได้ จึงให้ททวมตไว้แล้วถามว่า เจ้าลอง
 ทนหายตัวไปเที่ยวฉกฉกผู้ใดมาจงบอกไปตามจริง ดชยต้องทรมาน—
 ททวเทพตาโยนลงศีรษะแตกเจ็บบวดยเกือบจะขาดใจตายไม่รสกตว ครนผู้
 รักษาเมืองจับมตไว้ถามกคอยใดตตชนแต่พดยังไม่ออก ผู้รักษาเมืองเห็น
 ตงนนทโกรรวองตวาทว่า เจานไซคุณผแนแล้วจึงไม่พดจากไทเอชองท
 เป็นอุปมงคตบของทเนาหมนมารตดงจะให้มนตคาถา และคณผเดอมสูญ
 ครนลชยได้ตตรวดตว เห็นของทไมตตกอยหมนมเหลอทนกรวองบอกว
 ษาพเจวมไซคนราย ทานทงหลายกตงจะรจกอยสำนกลอจันหยน คน
 เหลานนได้พงกเกรงกตวบอกผู้รักษาเมืองว่า ษายผนสำนกลอจันหลนขอ
 ทานอย่าทำโทษเสีย ผู้รักษาเมืองหวเราะแล้วพดว่า เวากได้เลาเวียนตอ
 ลอจันหยนมาชานานไม่เห็นคชยเชนน ก็ส่งให้ททวจบลชยเชยนยบเยน
 จนโลหิตไหล ดชยเหลอทนทตองรววว่าไซคุณผ ผู้รักษาเมืองส่งให้เอาตัว

ข้อสามถ้าจะยกไปสู่วัตถุใด ๆ ก็อาสาเป็นหัวหน้าไม่คิดแก่ชวต ลชยมตอยู่
ดงนของกงจงโตเอาไวเป็นพวกพ้อง ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้ลชยมไปด้วยจะเอาขอ
ความสิ่งใดไปแจ้งกับห้องกง ขอท่านได้เมตตาปล่อยลชยมมาเสียเถิด

ลชยมเห็นหัวเราะแล้วพูดว่าเรกรออยู่ ลชยมเป็นดาวบนฟ้าเพราะ
มนุษย์โลกทำบาปหลายชั่ว จึงใช้ให้ดาวพวกนจตมาคอยล้างผลาญ ถ้า
แมนเวทอาถรรพ์ลชยมจะมีเป็นคนขตชนพาและคนทรอพูดแล้วก็ อานมนต
เรียกทหารเทพยดาลงมา บอกว่า คนที่ให้อาไปทำโทษอยู่ ณ เมืองกัจจ
นสนทนโทษแล้ว จงเอาตัวกลับมาเสียเถิด

ทหารเทพยดากันบดลวออกมา บนตาลเป็น ลมพายพัดพาลชยม
ตรงไปถึงเมืองกัจจ ร้องเรียกลชยมออกมาจากคอกขอบฟ้าลชยมมาถึงวัดเขา
ตัวเขาไปส่งให้ลชยมเห็นแล้วก้านบดลวกลับไป ลชยมเห็นลชยมเห็นนง
อัยแล้วกคกเขาลงคานบ พูดว่าข้าพเจ้าไม่อาจทำต่อไปแล้ว ขอท่านอย่า
ได้ถือโทษเลย ลชยมเห็นวาทงแต่นสบไปภายหน้าจงกลับใจเสียใหม่ ก็
จะมีความเจริญ ลชยมคกเขาลงคานบบอกว่า ท่านเหมือนกับ บิดารากลว
สิ่งใดก็จะเชื่อฟัง ข้าพเจ้าไม่ทำความชวตต่อไป ไตจงจงถามลชยมว่าน้อง
ไปไหนมาลชยมก็เล่าความตามซึ่งทหารเทพยดาพาไปทรมานแต่ตนจน—
ปลายให้ฟังทุกประการและว่าสักครู่หนึ่ง นองนงเดพรากกับผู้คุมอยู่ในคุก
ไตยนเสียงคนรอกกเตนออกมาได้เห็น ทหารเทพยดาลอยลงมาจากอากาศ —
หอบข้าพเจ้าลชยมไปประเดยวใจกถึงทน.

กงชนสนจึงว่า อาจารย์ของเวานม ทหารเทพยดาอยู่ กว่าพัน
สำหรับใช้การทงปวง ลชยมไตพังกตใจจึงพูดว่า เต็มมากไม่บอกให้รู้

ว่าเป็นวิเศษ จนทำผิดไปแล้วจะทำอย่างไรได้ พุดพลาจกคุกเข้าลงกราบ
ไหว้ล่อจันทยน์เป็นอันดี ไตจงว่าข้าพเจ้ามาชานานกลัวทหารเมืองกอตงจิ๋ว
จะรบกวณ ท่านจงเมตตาให้กงซุนสินไปช่วยข้าพเจ้ากำจัดกอลเหลียมแล้ว
จะส่งมา ล่อจันทยน์ว่าเดิมเรานักจะไม่ให้กงซุนสินไปครนตรกตรองตูกเห็น
ว่าพวกเจ้าสาบานกันไว้จะต้องให้ไปช่วย พุดแล้วบอกกับกงซุนสินว่าเรา
จะส่งสอนให้เจ้าอย่าได้ลม กงซุนสินคุกเข่าลงคำนับ ล่อจันทยน์จึงบอก
ว่า มนต์พระเจ้าเวียนไว้แต่เดิม นนอย่างเดียวกันกับของกอลเหลียม เป็นแต่
ใช้ไม้คางไม่ใช่ของวิเศษ ซึ่งจะปราบปรามกอลเหลียมต้องมีคาถาเชิญราม—
สูญทงหามาทำให้ฟ้าผ่าจึงจะช่วยของกงได้ มารดาของเจ้านั้นไม่เป็นไรจะ
ให้ผู้คนปฏิบัติรักษายาวตกลเคย ตัวเจ้าก็เป็นพวกของกงจตุมาตองไปช่วย
เขาจึงจะได้ แต่การที่ไม่ตเจ้าอย่าได้ทำ ด้วยตัวบวชเป็นเตาหยนเลาเวียน
ทางพระสละความชวเสียบแล้วก็สอนคาถาเชิญรามสูญทงทำให้.

กงซุนสินเล่าบนคาถาของวิเศษท่องจำได้แน่นจนแล้ว ก็ชวน
ไตจง ลิชยคำนับลาล่อจันทยน์อาจารย์ออกจากวัดเขายเขียนชวตรงมายัง
บ้านเลาความให้มารดาฟัง แล้วจัดกระบของวิเศษที่ สำหรับถอดส่งของ
ต่าง ๆ พร้อมเสวักำนับลามารดาออกจากบ้าน ไตจงกับลิชยสะพายห่อ
ผ้าเดินตามหลังมาถึงทางใหญ่ประมาณยศสิบสี่ ไตจงบอกกับกงซุนสินแซว่า
ข้าพเจ้าจะรีบไปแจ้งความให้ของกงทราบก่อน แล้วจึงจะมารับท่าน—
กงซุนสินว่าตแล้วจงรีบไปเถิด ไตจงส่งลิชยว่าน้องจงคอยระวังปฏิบัติอย่า
ทำให้ชนแศไกรอกก็จะตอลาบอก ลิชยว่าข้าพเจ้าไม่อาจทำความชวตอก
ไตจงก็ลากงซุนสินแศเขากระบี่ของวิเศษได้ อานมนตชนรีบไปโดยเร็ว.

กงซุนสนกับลชยเดินพ่นเข้ายี่เขยนชวตตามลเกาเก็งกั๊มา เวลา
 เย็นคาเขาสำนักอาศัย ลชยเกรงกลัวกงซุนสนขึ้นแต่เป็น อดมากอดสำห
 ปฏิบัติมหุชคเคองได้ วังชนเขากเดินไปอีกสามเวลาถึง ตำบลบุงกตนม
 ตลาด กงซุนสนจึงพุดกับลชยว่า เราเดินทางมาเหนตเหนอยชชนมรบ-
 ประทานเสียก่อนแล้วจึงคอยไป ลชยกยหนดชวนกันเข้าไปที่โรงเตียม ถาม
 เจ้าของว่า ชนมทำคยถวงามบางหรือไม่ เจ้าของโรงบอกว่ ข้าพเจ้า
 ชายแต่ของสดคราว โรงเตียมทำยตลาดมีชนมถมไปจงชอมารับประทาน
 เกิด.

ลชยจึงบอกกับกงซุนสนว่า ท่านชนแตง เดพรಾಯุทนก่อน
 ข้าพเจ้าจะไปชชนมถวงามาให้ ก็หยิบเงินในห่อผ้าเดินออกจากโรงเตียม
 ตรงไปทำยตลาดชชนมแล้วกกลับมา เห็นผู้คนยนเป็นหม่ไดยนเสียรอง
 ว่ากำลังมากจริงไม่มีผู้ใดเสมอ ลชยเดินเบียดเข้าไปดูเห็นชายผู้หนึ่งรูปร่าง
 สูงใหญ่ ถือกระบองเหล็กหนักประมาณสามสิบชั่งทบก้อนคดลานละเซียด
 เป็นผง แลววางกระบองไว้บนกอนคดลา ลชยเห็นตงนนเหลือที่จะอดกลน
 ก็เอาชนมใส่ในเสื่อตรงเข้าไปจับกระบองดู.

ทงหลงรองตวาดว่ เจานบงฉวฉนัทหนามาจับ กระบองของเรา
 ลชยว่าเพียงแต่ยกกระบองชนทบคดลาศคนสรรเสริญว่ มกกำลังเข้มแข็งเหน
 วายงหารัดไม่ เราจะร้ายว่ทำทางแล้วจะทบคดลาให้คนทงปวงตว่ กำลัง
 ผู้ใดจะเข้มแข็งกวากัน ทงหลงว่ ถายกไมชนกตองให้เวาดตวยกระบอง
 ลชยตรงเขาจับกระบองชนร่ายว่เหมือนกบจับไม้ชกสหน้าเป็นปกติอยู่ คน
 ทงปวงชฉนกนสรรเสริญว่กำลังมากจริง ทงหลงเห็นกเกรงกลัวตรงเขา
 ไปค้ำนบถามว่ท่านแซ่วไร ขอใด ลชยก็ไม่บอกชองกลับ ถามชายเจ้าของ

กระบองว่า บ้านอยู่ไหน ทงหลงบอกความมาหาพี่ชายตรงนเชญท่าน
 ไปสนทนากันก่อนเถิด พตแดงกพาดชยไปถึงบ้าน จดทโหนงคานบกน
 ตามธรรมเนียม ดชยเห็นในเรือนเจ้าของกระบองมแต่เครื่องเหล็กจึงคิดว่า
 จำจะพุดจากรักชอนไปเข้าเป็นพวกพ้องจะได้ทำเครื่องศตราวอดสืบไป จึง
 ถามว่าท่านแซ่ใด ชื่อไร ทงหลงว่าข้าพเจ้าแซ่ทง ชื่อหลง เป็นชาว
 เมืองเฮียนฮอนฮัม และบิดาเป็นช่างตเหล็ก ครนถยมาบิดาข้าพเจ้าเดินเบย
 เสียบเบย จึงเที่ยวมาอาศัยอยู่เมืองนตเหล็กหาเลี้ยงชีพ แต่ใจอยากฝึกหัด
 วิชาเพลงอาวุธต่าง ๆ คนทั้งปวงเรียกว่ากิมจิปา ตจท่านมาแต่ข้างไหน
 แซ่ไร ชื่อใดจึงบอกให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง.

ดชยว่าเราเป็นพวกเขาเนยชวเปาะยหอเฮกชอนฮอง ชื่อดชย
 ทงหลงว่าข้าพเจ้าไหยนชื่อเสยงมาชานาน จนนมาพบประจกท่านเป็น
 บุญนุกหนา ดชยจึงว่าท่านไปอยู่เสยงดวยกนทเขาเนยชวเปาะยจะมีความ
 สุข ทงหลงว่าท่านเมตตาทักนำไปอยู่ดวยนนข้าพเจ้าขอเอาท่านเป็นทพง
 พลังคกเขาดงคานบดชยตามธรรมเนียมแล้วพุดว่า ตวนองนบุตรภรรยา
 ครอบครวกไม้ม จะพาไปขอสรากนทตลาดสนทนากันแล้วจึงคอยไปดชย
 ว่าชนแสมากบพคนหนงทโรงเตยม ไซให้ชอนนมจะอยู่ช่าไม่ได้ จึงจัดส่ง
 ของไปดวยกนทเดียวเถิด ทงหลงเขาไปเก็บเงินทองของดีใส่ห้อมผาและ—
 เครื่องศตราวุธต่าง ๆ ทเคยใช้รวบรวมพร้อมแล้ว ดชยก็พาตรงไปถึงโรง
 เตยมเอาชนมให้กชชนสินกิน กชชนสินโกรธว่าเหตุใดจึงไปอยู่ช่า ถ้าแมน
 วานานอกสักครุหนงเรากจะกลับไปเสย ดชยนั่งอยู่ยังไม่อาจพุด จึงให้
 ทงหลงเขาไปคานบกชชนสิน แล้วแจ้งความชงพบปะกับทงหลง ได้สอบถาม
 เป็นพนองกนไทพงทุกประการ กชชนสินแจ้งว่าทงหลงเป็นช่างเหล็กกม

ความยินดี ชวนกันเสพสุราไว้ประทานชนมคีตเงินให้เจ้าของโรงแล้ว ก็พากันออกจากตำบลกั้งตันไป.

ฝ่ายโตจรวบมาถึงเมืองกอตงจิวก็ตรงไปค่าย บอกแก่ชองกังกว กงซุนสินชุนแสดมากับลชย ข้าพเจารับมาแจ้งความให้ท่านทราบก่อน ของกังกยนตยงนกก ดงโตจรงกับพนองเหล่านนี้ให้จดมาไปคอยรับกงซุนสินชุนแสดตามทาง.

ฝ่ายกงซุนสินเดินมากับลชยและทงหลงหลายเวลา ก็ลี้จะถึงเขตแดนเมืองกอตงจิวพบโตจรงทกลางทางกยนตยงนค ก็ถามว่าการสู้รบกันนั้นเป็นอย่างไรบ้าง โตจรงบอกว่าเต็มกอกเหตยมถุกเกาทัณฑ์ไม่ได้ยกมาสู้รบสงบอยู่ชานาน ครนกอกเหตยมหายคคุมทหาวมาท้าวรวบเมอสองเวลากอนนชองก้งไม่ไห้ออกสู้รบคอยให้ท่านชุนแสดไปถึงจึงจะคิดการต่อไป ลชยให้ทงหลงค่านับโตจรงแล้วส่งนายชวนกัณเดินทางไปเมืองกอตงจิว.

ครนใกล้จะถึงค่ายเห็นลชยง กวยเสงคุมไพรพลมากคอยรับ กงซุนสินชุนแสดกับโตจรง ลชย ทงหลงชุนมาตรงไปยังค่าย ชองก้งกับโงวหยงชุนแสดและพวกพองเหล่านน ก็มความยินดีออกต้อนรับค่านับเชญกงซุนสินเข้าไปข้างในจตทไทนงตามสมควร แล้วลชยให้ทงหลงค่านับชองก้งกับโงวหยงชุนแสดพนองเหล่านน แจ้งความให้ฟงทกประการ ชองก้งสงไห้จต โตะและสรวามาเลียงกันบนทรนเรงแล้วจตทไทพกอยเป็นอนต.

ครนรุ่งชุนเช้าชองก้งกับโงวหยง และกงซุนสินชุนแสดนงปรกษากการทจะสู้รบ กงซุนสินว่าท่านยกเข้าไปตั้งค่ายให้ใกล้เมอชดกอกเหตยมจะคิดประการใด ชองก้งกับโงวหยงชุนแสดเห็นชอบจึงสงไห้พวกพองและไพร่พลยกกองทัพเข้าไป ตั้งค่ายประชิดเมืองกอตงจิวไว้ แล้วชองก้งกับ

โงวหยง กงซุนสันสามนายกแต่งตวจกอฮาวูชนมำคัมไพ่วพลออกจกค้ำย
ตรงมายงหนำเมือง.

ฝำยกอเหลยมเจำเมืองกอตงจวรกษำแผล ทถกเกำทนท์ทำยคแลว
กตวรกตวองการทจะตทกเฮำค้ำยชองกง พอททำวรกษำหนำทมำแจงวำ
ชองกงยกไพ่วพลมำถงหนำเมืองแลว กอเหลยมได้พงกแต่งตวได้เกรว
ชนมำค้อฮำวู คมททำวเทยชนเบยสำมรยอกบททำวเหลำนนเบตประตุ
เมืองทอตสะพำนชำมคเขำไป สงไทททำวแยกเบ้นบักชำย—ชวำ ททำวสำม
รยอนนอยชนกลางตวกอเหลยมยหน้า

ฝำยชองกงยกมำถงเทนตงนน กตงไพ่วพลไทยนเวยงรำยกนอย
ทงสองชำง ชองกงกับโงวหยง กงซุนสันอยุกกลาง ฮวยหยง ฉินเหม้ง
เลำตง ฮำวเม้ง ลอฮวง เบ้นบักชำย ลมชอง ชงลบ เตงฮย เบ่หลน กวย—
เล้ง เบ้นบักชวำยกตรงมำปะทะกัน.

กอเหลยมร้องตวำควำ พวกโจวเหลำนยคมำแลวตองสู้รบให้เห็น
แพและชนะ ถ้าผู้ใดหน้กอนกไม่ไช่ชำยชำตททำว ชองกงได้พงจงถำม
พวกพองวำใครจะฮำสำจบกอเหลยมชำเสียได้บำง ฮวยหยงวำชำพเจำจะ
รับฮำสำเอง กชบมำตรงไป กอเหลยมเห็นกโกทรชองถำมน่ำยททำววำผู้ใด
จะจับโจวมำให้เรำได้ ชงวนฮยกรบฮำสำชบมำตรงเขำสู้รบกับฮวยหยง
หลำยเพลง ฮวยหยงทำเบ้นชกมำทน ชงวนฮยสำคญวำฮวยหยงแพกชบ—
มำไล่ตำมไป ฮวยหยงได้ทชกมำทนกลับ ยิงเกำทนท์ไปถกคระชงวนฮย
ตกมำต้ำย กอเหลยมเห็นกโกทรชงนก หยบเขำโล่วบส่ตวต่ง ๆ ชนชแลว
ฮำนมนตบ่นดำนเบ้นลมพำยพดให้เมชหมอกมตคคลุ่ม มตเดยวโจกเบ้นส่ตว
ต่ง ๆ วจออกจกกระบวณรบชองกอเหลยมจะตรงเขำท่ำรำยพวกกชง—

ทัพชื่องกง ไพร่พลเหล่านั้นเห็นกตทใจจะพากันหนีไป กงซุนสินร้องห้ามไว้แล้ว เขากระบของวเศษชชนอานคาตากบนตาลเป็นสายฟ้าส่องสว่าง แสงนบไปลบดางลมพายุและเมฆหมอกสน สัตว์ต่าง ๆ นนถกสายฟ้าก็กลับเข้าไปทกระบวนทหารของกอลเหยยมกลายเป็นกระตาสเกลื่อนทงแผ่นดิน ชื่องกงได้ทกขบพวกพ้องไพร่พลรุกไล่ฆ่าพันนายทหารและทหารของกอลเหยยมล้มตายลงเป็นอนมาก กอลเหยยมเห็นเหตุกาตงภพาทหารสามร้อยทเหลือตายทนกลับเขาเมือง ชักสะพานบิตประตู่ให้รักษาหน้าทเชิงเทนไว้ พวกชื่องกงก็บุกรุกไล่เข้าไปจนกำแพงเมือง ทหารทรักษาเชิงเทนก็ยิงเกาทนทพุ่งแหลนหลาวระดมลงมาตงห้าฝนเข้าใกล้ไม่ได้ ชื่องกงก็คุมไพร่พลกลับมาค่าย ตรวจดูพวกพ้องและทหารอยู่พร้อมกัน ไม่มีผู้ใดเป็นอันตรายกยหนด สรรเสริญกงซุนสินขึ้นแสดว่ามนต์คาตาไม่มีผู้เสมอ ให้เงินทองเป็นรางวัลแก่ไพร่พลทงปวงตามสมควร.

กงซุนสินพูดว่า กอลเหยยมพ่ายแพ้วเรา พาทหารเทียบชชนเมียบสามร้อยทนเขาเมือง วนนคงจะคิดมาปล้นค่ายเราในเวลาค่ำเป็นมนคงท่านจงถอยกองทัพไปพักเสยทอนทงไวแต่ค่ายเปล่า จัดไพร่พลแยกย้ายไปช่มอย ถ้าโดยนเสยงฟารองเห็นแสงไฟสว่างชนทคายกโหดรุกนออกไล่ฆ่าพนกคงได้ชยชนะ ชื่องกงกับโงวหยงชนแสดได้พงกเห็นชอบ จึงเลิกไพร่พลกลับมายังค่ายจัดโต๊ะและสุราเลี้ยงกันเป็นอนนค พอเวลาค่ำชื่องกงก็โยกกองทัพไปพักอยู่ใกล้ชายเขาห่างค่ายประมาณทงสองดแล้ว ส่งพนองโศคมไพร่พลแยกกันไปช่มอยริมค่ายตามค่างซุนสินว่านนทกประการ ตัวชื่องกงกับชนแสดทงสอง ฮวยหยง ฉินเหมง ลอฮวง กวยเตง กชนคอยดอยู่บนเนินสูง.

เมืองใด บัดประตลงเขื่อนชนรรักษาหน้าทเชิงเทินไว้มั่นคง ลิมของพาไฟร-
 พลกบทหารมาทจับไดกลบมา ชองกงและพวกพ้องเห็นกอลเหตุยมหนีไป
 แลวกวชนกนกลบลงมาจากเนิน พอลิมของกับพวกพ้องมาถงพร้อมกน
 ลิมของเอาทหารกบมาทจับไดมาส่งชองกง ๆ ส่งให้ซาททหารเหล่านนเสย
 แล้วยกไฟรพลกดบมาค้ายในเวลากลางคน ครนรุ่งชนเขาชองกงกคุม
 ไฟรพลเขาลอมเมืองกอตงจิวไวทงตตาม.

ฝ่ายกอลเหตุยมหนีเขาเมืองใดกคตวิตกว่า เต็มเราได้ราเรียนมนต์
 คาถาไวสำหรับตัว มาครนงกตพวกใจไม่ได้ จำจะต้องมีหนังสือไปถึง
 เมืองตงเซียง เมืองโควจิวด้วยผู้รักษาเมื่อนนกกอลกิดชนนางผู้ ใหญ่ พชาย
 เราจตตงแต่งไปให้รักษา ถ้าเจ้าเมืองทงตองรักคงยกมาช่วย คดแลวจง
 เขียนหนังสือตองฉบับมอบให้ขุนนางกรมการเบ็ดประตเมืองแยกกันไป.

ฝ่ายชองกงคุมไฟรพลตงลอมอยู่ ครนเห็นคนในเมืองลอบหนี—
 ออกมาไฟรพลเหล่านนก็ไล่ตามไปจะจับ ไงหยงชินแสดห้ามไว้แลวว่า
 เราจะต้องตตรอนกอลเหตุยมเสยกอน ชองกงถามว่า ท่านจะคคอบายประ-
 การใด ไงหยงว่า ในเมืองกอตงจิวทหารกเบาบางพวกนเซตชยาคครน
 ความไปทงสน กอลเหตุยมจิงใช้คนแยกกันไปชอกองทัพหัวเมืองใกล้เคียง ๆ ให้
 ยกมาช่วยโดยเร็ว เราให้ไฟรพลปลอมเป็นทหารหัวเมืองยกมาทำที่จจะสู้-
 รบกันเอง กอลเหตุยมเห็นกจะเบ็ดประตเมืองออกมาช่วย ไฟรพลทปลอม
 นนให้ยกตรงไปเข้าเมืองคงจับตัวกอลเหตุยมได้.

ชองกงได้พงกตใจ เรียกไตจงมาส่งให้รบไปเขาเนยชัวเปาะจัด—
 ไฟรพลปลอมเป็นทหารยกแยกย้ายกันมา ตามอบายไงหยงชินแสด ไตจง

ค่านับลวออกจากค่าย เขากะเบ็ของวิเศษได้ อานคาถาตรงไปยังเขาเนีย—
 ชวเปาะ ครนถงกเลาความชงสูรบกับศัตรู ให้เตียวโก่พังแล้วจุดไฟรพล
 ปลอมเป็นทหารหัวเมือง ยกออกจากเขาเนียชวเปาะแยกกันไปเมือง—
 กอตงจิว.

ฝ่ายกอเหลียม ครนผถอหนงสอไปแล้ว ก็ให้ทหารจุดพันและ—
 ฟางมากองไว้ จะจุดไฟให้กองทัพหัวเมืองทยกมาช่วยเห็นเป็นสำคัญว่า
 เป็นการรอนจะใครบยกมาโดยเร็ว ครนจตการเสจรแล้วก็ให้จุดไฟชน—
 ความตกรุ่นอยู่มิได้ขาด ตัวกอเหลียมไปคอยดูพวกทหารหัวเมืองอยู่บน
 กำแพงทุกเวลา.

ฝ่ายของกตงลอมเมืองกอตงจิวไว้ ครนเห็นพวกทหารทปลอม
 ยกมากจาวได้ จึงตงพวกพองกับไฟรพลว่า ถ้าเห็นกองทัพยกใกล้เข้ามา
 แล้วก็ให้แตกหนีไป แยกกันซุ่มอยู่ตามชายเขาและทางลัด คอยสกัดจับ—
 กอเหลียมฆ่าเสียให้ได้ พอทหารทสองทิศใกล้เข้ามา พวกของกตง
 เป็นตกใจ คมไฟรพลถอยหนีไปซุ่มอยู่ตามค้ำส่ง กอเหลียมขึ้นไปคอย
 อยู่บนกำแพง เห็นทหารทปลอมยกมาคนละทาง ก็สำคัญากองทัพหัว
 เมืองทสองมาช่วย มีความยินดีขงนัก แลไปจุดไฟรพลของของกตง—
 ลอมอยต่างระส่ำระสายพากันหนี กอเหลียมเห็นไตทกลงจากกำแพงคม
 ทหารเบ็ดประตเมืองออกมา ของกตงก็สวดยทง ฉนเหมงย่นอยู่ในหลอม
 พอเห็นตงนนักทเป็นล่อ กอเหลียมก็คมทหารไล่ตามไป.

ฝ่ายไฟรพลทปลอมเป็นทหารยกมาช่วยนน ก็ตรุกันเข้าไปใน
 เมืองได้ ไล่ฆ่าพันทหารทรักษาประตและเชิงเทนมตายแตกกระจัดกระจาย
 ไปสน ทกองยทของกตงชน ช่วยกันรักษาประตกำแพงไฉมนคง.

ฝ่ายก้อเหลยมได้ตามช่องก่งไปใกล้จะถึงชายเขา เหลยมหลังมา
 เห็นแต่ไฟพลของช่องก่งกตักใจยงนกรบคมทหารกลับ พอพวกพ้องของ
 ช่องก่งท่มอยู่ชายเขาชาย - ขวานนตรก่นออกมาเข้า บกรุกฆ่าพันทหาร
 ก้อเหลยมตายลงมาก ตัวก้อเหลยมนตรงไปจะเข้าเมือง เห็นบนกำแพง—
 เบนยทอของช่องก่ง แลศทหารก่นเป็นไฟพลพวกเขาเนยชวเปาะทงสนก
 เสียใจ ขมมาคมทหารทเหลือตายหนลดททางไป ไฟพลของช่องก่งชงตง
 สกตหนาใจนรองตวาดว่า ก้อเหลยมจะหนีไปทางไหนลงจากม้าให้เรา—
 จับแต่โดยดี กงชุนสันเห็นตงนกรพาททหารกับไฟพลท่มอยู่ออกสกตไว้
 ทงสองข้าง ตรงเข้าบกรุกฆ่าพันทหารก้อเหลยมตายสน ก้อเหลยมลงจาก
 มาวงหนชนบนเขา พวกช่องก่งไล่ติดตามไป ก้อเหลยมเห็นกตักใจจึง
 อานคากาบนันตาสเป็นเมฆหมอกหอมก้อเหลยมลอบชนบนอากาศ.

ขณะนั้น กงชุนสันตามไปด้วยก้อชานมนตแลวเขากระบของวเศษ
 ชชนไป บันตาดเป็นสายฟ้าฟาดตกก้อเหลยมตกลงมากล้งอยู่กลางดิน -
 ดยเหงตรงเขาตตเอาศระษะก้อเหลยมได้แลวชวณก่นลงจากเขากลับไปค้าย.

ฝ่ายช่องก่งกับช่วยหยง ฉนเหมง กลับมาถึงค้ายแจ้งความว่า
 พวกทปลอมมายกเขาเมืองไดกยन्द แต่ยงค้อยพวกพ้องอยู่ จะจับ -
 ก้อเหลยมได้หรือประการไดยังไม่รู้ พอคตตงนกรชุนสันกับพวกพ้องมา
 ถึงแจ้งความ ชงชาก้อเหลยมตตเอาศระษะมานนให้พงทกประการ ช่องก่ง
 กตใจ ยกกองทัพเข้าไปในเมืองกอตงจิว กำขบตั้งไฟพลมให้กระทำชม
 เหวงราชฎรชาวเมือง ให้ตงทามาหากนตามภูมิฉานาเป็นปกตเวียบร้อย—
 แลว ช่องก่งกับพนองกชวณก่นไปหาชาจฉน.

ครั้นถึงคอกไม่เห็นผู้ตรวจและผู้คุมพากันหนีไปสิ้น มีคนโทษทง
 ตายสักหน้าใจประมาณห้าสิบคน มิได้ของจำ แต่ชาจีนนั้นไม่เห็น ชองกง
 มีความวิตกชวนกันเที่ยวคนไปตั้งคอกแห่งหนึ่ง พบญาติพี่น้องครอบครัว —
 ของชายซึ่งเสียชีวิตอยู่ ออกคอกหนึ่งนับตรกรรยาครอบครัวของชายที่
 อยู่ ณ เมืองชองจิว ก่อเหลยมิให้ทหารไปจับเอาตัวชายซึ่งคอกไว้คนละแห่ง
 ใจหายขึ้นแต่ให้เขาผู้คุมทอยเผาศกมาได้ถามว่าเหตุการณบ้างหรือไม่.

ยังมีชายผู้หนึ่งแจ้วว่า ข้าพเจ้าเป็นคนไซของเจียดคืบ เมื่อวัน
 ก่อนนั้น ก่อเหลยมิผู้รักษาเมืองกาซบส่งผู้คุมมา ให้จำชาจีนแน่นหนาชน
 อึก ถ้าคนโทษมากก็จงทบตีเสียให้ตาย เว้นได้สามวันก่อก่อเหลยมิถามว่า
 ชาจีนตายแล้วหรือยัง พวกข้าพเจ้าเห็นว่าชาจีนเป็นคนดีมสกกลกไม่ทำอัน—
 ตราย จึงแจ้งความกับก่อก่อเหลยมิว่า ชาจีนนั้นเจ็บป่วยเจียนตายแล้วจะ
 ต้องฆ่าทำไม ก่อก่อเหลยมิไม่ไว้ใจกลัวชาจีนจะหนี จึงให้ผู้คุมเอาตัวชาจีน
 ลงไปขังในบ่อน้ำหลังบ้าน บदनจะเป็นตายประการใดข้าพเจ้าไม่ทราบ.

ชองกงได้ฟังกตกใจให้ชายผู้หนึ่งพาไปตั้งบ่อน้ำ แล้วเห็นผู้คุม
 อยู่ ไม่แจ้วว่าตนสกกลกเพียงใด ชองกงเสียใจนึกพูดว่า ถ้าแมนชาจีน
 ตายตัวเรากคงตายเหมือนกัน ใจหายขึ้นแต่ว่า ท่านต้องให้คนลงไป
 ก่อน ถ้ามพบกฟ้องว่า ผู้ใดจะลงไปบ่อน้ำได้บ้าง ลขยวว่าข้าพเจ้า
 จะลงไปเอง ชองกงว่าจะลงไปตชาจีนกคแล้ว กวอนนเกิดชนกเพราะ
 นอง จึงเขาเซงมาผูกเชือกแน่นหนา ลขยกลอชวานสองมอในเชิง
 หยอนเชือกลงไปมีคิ้วเหมือนกลางคน ไม่เห็นสิ่งใด ลขยเอามือค้ำพบ
 แต่กระดูกเป็นนกกหนา เทยวค้ำไปอึก พบคนนั่งพองอยู่ข้างบ่อ ลขยร้อง
 ถามว่า ขาดอกหรือหนงหรือ.

ฝ่ายราชินทนลำบากอดอยากอยู่ในบ่อหลายเวลาเจ็บป่วย พุดจา
ไม่ออก ครั้นไต่ขมเสียงร้องเวรกกเขาบอกเล่าพลชย ก็พูดออกอยู่ใน
คอหวังจะบอกว่ายอน.

ลชยไต่ขมกรูว่าราชินยังไม่ตาย มีความขมขื่น อุ่มเหาราชิน
ไต่แข่งกระตกลายเชือกลูกกระพรวน พวกช่างบนกชกเขงขนมมา ชองกง
กับพวกพ้องกตใจ เขาพยงราชินออกจากเขง เห็นครุชะและชาแตกยับ
เยนทงตว จึงไหคนไขหาหมอรักษา ช่วยกันพยงราชินมายงทส่วนก
ชองกงกไหไปถอดเอาบุตรภรรยาครอบครัวของชาชงเสยและราชินออกมา
ช่วยกันพยาบาล ราชินคอยคลายหายบวยชน ชองกงไหจัดเกวียนมา
บรรทุกราชินกับทวพยสงของเงินทอง และบุตรภรรยาญาติของราชินกับ
ชาชงเสย แลวไหลชยกับลยเหงคมไปเขาเนยชวเปาะก่อน สงไหจับบุตร
ภรรยาครอบครัวของกชเหลยมไปเขาเสยทงสน เกบรบเอาทวพยสงของ
เงินทองและเสยยงอาหารขนบรรทุกเกวียนพร้อมแลว ชองกงกเดกกชงทพ
ออกจากเมืองกอตงจิว เดินทางรอนแรมไปหลายวัน จนกระทั่งถึงตำบล
เขาเนยชวเปาะ เดยวไกกับพวกพ้องมาตอรับเขาไปในทชมนม ชองกง
จึงเลาความชงไต่สรบกับกชเหลยมไหพงตงแตตจนจนปลาย เดยวไกกับ
พวกพ้องเหลานนกมความขมขื่น หาหมอมารักษาพยาบาลราชิน แลวจิต
ทออยูไหภรรยาญาติครอบครัวของชาชงเสยกับราชินอยดวยกัน พอราชินหาย
บวยแลว เดยวไก ชองกงสงไหจตโตะและสรามาเดยงกันเบอนนต ราชิน
คตถึงบุญคุณเดยวไก ชองกงและพวกพ้องเหลานน ก็คกเขาลงคานบแลว
พูดว ซาพเจาขอบคณทวนทงปวงนทหนา ถาไมยกไปช่วยซาพเจากคง
ตาย เดยวไก ชองกงและพวกพ้องก็คกเขาลงพรอมกันพูดว ชงทานม

คุณกับพวกชาวพเจานนหาทเป็รียบมได้ การทงปวงกสาเวจแเลวเซญุท้าน
 อยู่ดวยกนทนเถต กพยุงซาจนชนนงกนโตะเสพสุราพุดจากันตามสบาย —
 แลว ตางคนกไปทชยู่ ตงแต่นตามลซาเนยชวเปาะกรุงเวองเจริญมนคง
 ชนกว่าแต่ก่อน.

ฝ่ายผู้รักษาเมืองตงเซียงกับเมืองโคจิ๋ว แข็งความในหนังสือของ
 กอเหลียมแลว กจตทหารพร้อมจะยกกองทัพมา พอได้ข่าวว่าเมืองกอ-
 ตงจิ๋วแตก จึงทำหนังสือบอกข้อความให้ขุนนางถือเข้าไปเมืองหลวง.

ขณะนั้นขุนนางที่เมืองกอตงจิ๋วหนีไปถึง ตงเกยเมืองหลวงพร้อม-
 กันกเขาไปแจ้งแก่กอททุกประการ กอทจึงความชงขุนนางเมือง-
 กอตงจิ๋วและหนังสือบอกหัวเมืองทงสองแลวก็โกรธยงนัก คิดจะยกไป
 ปราบปรามพวกโจรตำบลซาเนยชวเปาะ ทดแทนกอเหลียมผู้น้องให้จึงได้
 ครนเวลารุงเขา กอทจกเขาไปเฝ้าพระเจ้าของชยุง กราบทูลว่า บदन
 เกิดโจรชนทตำบลซาเนยชวเปาะ ในเขตแดนเมืองเจจิ๋วพวกทง ตวงนาย
 โจรนนชอเตยวไก ชองกิง ชองสมไฟว์พลเตยวปลันราษฎรชาวบ้านอยู่-
 เเนอง ๆ และยกไปตีบ้านบอชุนกย ซาเจ้าของตำบลตาย เอาไฟเผาบ้าน
 เรอนเสยแลวซาพนผู้รักษาเมืองเจจิ๋วตาย ครนพวกโจรยกไปตีปลันเมือง
 กอตงจิ๋ว ซาผู้รักษาเมืองและขุนนางล้มตายลงเป็นอนันมากเก็บเอาทรัพย์สิน
 สิ่งของเสบียงอาหารไปสิ้น โจรพวกนั้นถาเรบมากชนทกทขอพระองค์จึง
 โปรดให้ยกกองทัพไปปราบปรามเสยโดยเร็ว จึงจะไม่เป็นเสียนหนามแผ่น
 ดินสืบต่อไป.

พระเจ้าของฮยจงได้ทรงฟังกตกรุทษย จึงรีบส่งโศกอกกวัดเลอก
ทหารทมมมอเซมแซง ยกไปปราบพวกโจรตำบลเขาเนยชัวเปาะเสีย
อย่าให้ตั้งของสมชนใด.

กอกกวรบาทลว่า ชิงพวกโจรเล็กน้อยเท่านั้นไม่ควรจะยกกองทัพ
ใหญ่ไปให้บังการทแกล้วทหาร ขาพเจ้าทราบวาอเอียนเจยกกอกอเอียนจน
ซึ่งเป็นทหารเอกของพระเจ้าไท โจยอองเตตรงแผนคณภของบคนเป็นชนนาง
ออยทเมืองยอเลงกุน ชิงชนกบเมืองช้อตงมมมอเซมแซงขอพระองคมีรับส่ง
ให้หาอเอียนเจยก มาตงเป็นแม่ทัพคุมทหารยกไปกคงไตชยชนะ.

พระเจ้าของฮยจงจึงตรัสว่า ถ้าท่านเห็นคจงมตราไปหา
อเอียนเจยกเข้ามา จะได้ยกไปปราบปรามเสียโดยเร็ว กอกกวกถวายบังคม
ลากลับมาบ้านแต่งหนังสือรับส่งมอบให้ชนนางถือไปเมืองยอเลงกุน

ฝ่ายอเอียนเจยกเป็นชนนางตาแหน่งททองจแจงว่า มีผู้เชิญ
ทองตรามาไกลจะถึงกแต่งตัวไวคอຍរបพรอมด้วยผู้รักษาเมือง กรมการ
พอชนนางนำทองตราไปตั้งกเชิญเขาไปข้างในค่านับตามธรรมเนียม ฝึก
ฉนกกออกอ่าน มีความว่า "รับสั่งให้หาอเอียนเจยกเข้าไปเฝ้าโคอ
เร็ว จะให้เป็นแม่ทัพไปปราบปรามพวกโจรตำบลเขาเนยชัวเปาะ"

อเอียนเจยกกจกตโตะและตราแดงชนนางผู้เชิญทองตราสำเร็จแล้ว แต่ง
ตัวใส่เกราะถอฮาวอสำหรับมอเรียกบาวไพโรชนมาห้าสิบคน ออกจาก
เมืองยอเลงกุนไปหลายวัน ครมถงตงเกยเมืองหลวงชนนางผู้นำทองตรา
กพาอเอียนเจยกไปหากอกกว ๆ กพูดจาไคถามกนุตามธรรมเนียม --
อเอียนเจยกคางออยทบ้านกอกกวคณทหง รงชนเขากอกกวหาอเอียนเจยก
เขาไปเฝ้าพระเจ้าของฮยจงกรบาทลว่า อเอียนเจยกมาถงแล้ว.

พระเจ้าชองฮยงทอดพระเนตรเห็นอุเอียนเจยกมดกษณะดีควรจะเป็นแม่ทัพได้ ก็พระราชทานม้าเครื่องอาภรณ์พร้อมให้อุเอียนเจยก มานนคาทางทิศใต้ทางตะวันออกโดยเบ็ดเตล็ดทางใดวันละพันลี้ จึงตรัสสั่งกองทัพว่า ท่านจงไปจัดทหารและเครื่องศาสตราวุธให้อุเอียนเจยกจะได้ยกกองทัพกำจัดโจร กอถวกกับอุเอียนเจยกถวายนงคมลากกลับมาบ้านปรึกษาการที่จะยกกองทัพไป อุเอียนเจยกว่า ชังโจรเขาเนียชวเปาะนนมพวกพ้องไพร่พลมากผสมอเขมแซง เติบียงอาหารกบฏบริบูรณ์ไม่เหมือนโจรที่ตำบลอื่นจะห่มนประมาทหนนไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นมชายอยู่สองคนถ้าได้มาเป็นนายทหารยกไปคงได้ชัยชนะ.

กอกถวกถามว่า นายทหารทั้งสองนั้นอยู่ที่ไหน อุเอียนเจยกว่า ทหารผู้นั้นเป็นททวนเขมไซ อยู่ ณ เมืองตงจวแซฮันชอทอ ผมอเขมแซง เรียกว่าแปะเตงเจียงกน อีกคนหนึ่งเป็นขุนนางอยู่ที่เมืองไนจวแซเผงชอ ผมอชกแซงแรง คนทั้งปวงจึงตั้งชอเรียกว่าเทียนมกเจียงกน ควรจะเป็นนายทหารได้ทั้งสองคน กอกถวกได้ฟังกษนตงจวแตงทงสอรับสั่งให้ขุนนางถือแยกกันไปหาตัวคนทั้งสองมาโดยเร็ว ขุนนางผู้นำทองตราแยกย้ายไปตั้งเมืองตงจว เมืองไนจวพร้อมกันฮันทอและเผงกเจียงความแลวก็จัดแจงออกจากเมือง มากับขุนนางผู้นำทงสอ รับสั่งรบมาทาง กลางวัน กลางคนประมาณสี่ทวนกถึงเมือง หลวงแลว จึงพากันเข้า ไปค้า น้บกถ กิวตามธรรมเนียม กอกถว อุเอียนเจยกเห็นนายทหารทั้งสองมากดีใจเล้าความที่จะยกกองทัพไปนั้นให้ฟังทุกประการ แลวให้อุเอียนเจยกกับฮันทอ เผงกไปฝึกทหารชกชอมผมอทสนามทุกเวลาจนชานชานาญ

กอกจงพุดกับอูเอียนเจยกและนายทหารทั้งสองว่า ทหารสาม
เมืองนนมมากน้อยเท่าไร อูเอียนเจยกความทหารมาอยู่หาพนทหารเดินเท้า
หมนหนง กอกจวาทหารยงน้อยนัก ให้นายทหารทั้งสองกลับไปเกณฑ์
ไพร่พลเพิ่มเติมเขาก อูเอียนเจยกว่า ขงทหารทั้งสามเมืองที่เตรียม
ไว้นั้นฝีมือเข้มแข็งเคยสู้รบชากมากท่านอย่าวิตก ข้าพเจ้าเป็นทักขวา
เสอเกราะกับหมวกและเครื่องศัสตราวุธจะไม่พอใช้ กอกจงจวาทอง
สามจะต้องการสิ่งใดก็เลือกเอาในคลังตามชอบใจเถิด พุดแลงกตั้งให้ชน
นางพนักงานคลังพาอูเอียนเจยกไปเลือกเสอเกราะทวนงาวกระบี่แหวน—
หลาวเกาทัณฑ์ขนออกมাত্রเตรียมไว้เสร็จ กอกจกใหม่อกสามพัน
และเงินทองแพรวพรรณต่าง ๆ ให้อูเอียนเจยกแม่ทัพกับนายทหารทั้งสอง
เป็นอันมากอูเอียนเจยกกับชนทอ เฝงกคานบรบของรางวัลแล้วลากอกจ
มาชนมามากทหารออกจากเมืองหลวงตรงไปเมืองยอเลงกุกนก่อน ครน
ถึงอูเอียนเจยกก็ให้ชนทอกับ เฝงก กลับไปเมือง จัดทหารมาสมทบกัน —
ชนทอ เฝงกคานบรบแล้วแยกกลับไปเมืองที่อยู่ของตัวครนถึงชนทอ เฝงกจัด
ทหารยกออกจากเมืองเดินทางมาหลายวันถึงเมืองยอเลงกุกน อูเอียนเจยกกม
ความยินดีให้ทหารทั้งสองเมืองเขาสมทบกัน เอาเสอเกราะกับหมวกและ
เครื่องศัสตราวุธที่เบกมาจากคลังนน ออกจ่ายให้พวกทหารครบทั่วแล้ว
อูเอียนเจยกจัดทหารเป็นสามทัพ ให้อุชนทอเป็นทัพหน้าอูเอียนเป็นแม่ทัพ
หลวง ให้เฝงกเป็นทัพหนุนจัดการเสร็จแล้ว ครนได้จวนฤกษ์ต้ออูเอียนเจยก
ยกทัพออกจากเมืองยอเลงกุกน เดินทางไปยังเขาเนยซวเปาะ.

ฝ่ายมาไซคอยเหต เห็นกองทัพเมืองหลวงยกมา ก็ไปแจ้งความ
 กับเตยวไถ่ ของกงวา ออเรียนเจยกชาวเมืองยอเลงก นเป็นแม่ทัพยกทหาร
 มาใกล้จะถึงเขาเนยชวเปาะออยแลง ขณะนั้นเตยวไถ่กับของกงและพวก
 พองนงกนโตะเสพสราพตจากนั้นอยู่ ครั้นได้ฟังคนไซมาแจ้งความก็ปรึกษา
 การที่จะสู้รบ

โงวหยงขึ้นแต่จางว่า ทเป็นแม่ทัพมานนเป็นเทอกเถาออเรียนจัน
 ชุนนางนายทหารแต่ครงแผนตบของ ขอเสยงปวากฎมาชานาน ออเรียนเจยก
 คนนผมอเขมแรงนถ ถ้าจะสู้รบก็ตองให้คนทกลาหาญตเขาตานทานไว่ก่อน
 แลวจจคคอบายจบเขาตอตอภายหลัง.

พดยังไม่ทันขาดคำลชยว่า ชาวเจาจะรับอาสาไปจับตัวแม่ทัพ
 มาให้ไต่ ของกงวาการศกครงนหนักแน่นแรงเราจะคิดให้ยกไปเอง
 ของกงกให้คนเหมงเป็นกองหน้ายกไปก่อน กองตองให้ลิมชอง ที่สาม
 ให้สวยหยง ทดไหนดางไฮวซาเหนย ททวให้ชงลบยกทนนเองกนไป
 ของกงกบพนองอกสบนายเบ้นทัพใหญ่ ให้จตง ลยเทง มกทอง ชิงชน
 ลอฮวง ห่านายเบ้นบกชาย เขยหยง เจยสว อวผง เบ่หลน กวยเตง
 ห่านายเบ้นบกชวายกตามไปภายหลัง ไหลจุน เตยหวย เตยสุน อวนเชยวย
 อวนเชยวเหงา อวนเชยวชตทกนายคมไพร่พลลงเรือรบไปคอยรับอัยวม
 ผง สงไหลชยกยเขยหลมคมไพร่พลเดินเท้าแยกไปรุ่มอยู่ตามทาง หนัก
 ไหนดจะได้ชวยกัน.

ของกงจตการพรอมแลง ก็ยกกองทัพออกจากเขาเนยชวเปาะ
 ชามมาถงผง ฉนเหมงคมไพร่พลออกเดินเป็นกองหน้า กองทัพเหล่านน
 ก็ยกเดินตามเบ้นชน ๆ เองไป ถึงชายเขาทิศตะวันออกท่าเลทกวางใหญ่

ช่องกิ่งกให้ตงกระบวนรบไว้คอยรับกองทัพหลวง ขณะนั้นเป็นฤดูแล้ง
 ช่องกิ่งพกดทหารคอยทำอยู่ชายเขาคนหนึ่ง ครนรุ่งเช้าเห็นกองทัพขันทอ
 นายทหารเอกยกมาใกล้จะถึงเวลาจวนค่ำไม่ได้สู้รบ สันทอกตั้งค่ายพัก
 ทหารพร้อมชนเขา กองทัพหน้ายกเข้าปะทะกัน สันทอขบมาชนหน้าเห็น
 ฉันทอเห็นจวนรุ่งว่าพวกโจรเหล่านี้ไม่รู้จักหรือกองทัพเทพยตายกมาแล้ว ยัง
 ไม่สามารถเสียโดยดัด ขันจะสู้รบก็จะจับตั้งเข้าไปเมืองหลวงชาวพื้นเสียให้
 ละเสียจะได้สมกับที่บนใจ

ฉันทอเห็นกองทัพกโกรธไม่ได้ตอบประการใด ขันมาเขารบกับ
 สันทอโดยสับเพลงสันทอสู้สมฉันทอไม่ได้ชักมาหนี พอดกองทัพใหญ่
 ยกหนุนมาท่นอเขียนเจยกแม่ทัพขบมาเขารช่วย ฉันทอรบรองตามทนาย
 ไร่ พอดลมของนายทัพตองยกมาตงรองบอกฉันทอว่า พะเขาสู้รบ
 ให้ตสตามรอยเพลง ว่าแลวกขบมาเขารบกับอเขียนเจยกประมาณห้า
 สบเพลง ตางมมอเขมแซง ทงตองฝ่ายยังไม่แพ้ชนะกัน.

พอช่วยหยงนางทัพตตามยกมาท่น ร้องบอกลมของว่าพหยุดเสีย
 กอนเตตนองจะจับแม่ทัพคนนเอง ลมของไต้พังกทาเบนนขบมาท่นอเขียน—
 เจยกกววลมของมมอเขมแซงกไม่ได้ตาม พอเผงกกองทัพหลวงของอเขียน-
 เจยกยกมาตง จงร้องตวาดว่า พวกโจรเหล่านี้บงฮาจนถ ถาเป็นชาย
 ชาติทหารแลวกก็อย่าหนีกัน

ช่วยหยงไต้พังกโกรธขบมาเขารบกับเผงกโดยสับเพลง เผงกสู้
 มมอช่วยหยงไม่ได้ขยับจะชักมาหนี อเขียนเจยกเห็นตงนนักขบมาตรงเขา
 สู้รบกับช่วยหยงไต้หาเพลง พอนางไฮ้ซาเห็นยนายทัพตสคมไพร่พลมา
 ตง กร้องบอกช่วยหยงวานองจะขอฮ่าสาจับนายทหารคนนให้ได้ พุดแล้ว

กชบมาเขารบกับอุเอียนเจยก · เฝงกเหนงชบมาเขารวยอุเอียนเจยก
 เป็นสามารถ พอชงลบกองทัพหาคุมไฟพลมากง เห็นนางไฮ้วชาเหนย
 รบกับนายทหารหลวงกยณค้อยู๋ นางไฮ้วชาเหนยสู้รบกับเฝงกโดยสบเพลิง
 กทาเป็นแพชกมาหน เขาเชอกวเคชโยนชนบนอากาศลอยอยู่ประมาณครู่
 หนึ่งกลงมาผูกมัดเฝงกตกมาลง ชงลบกุมไฟพลเขาจับตัวเฝงกได้
 อุเอียนเจยกเห็นดงนกก โกรธเขาสูรบกับนางไฮ้วชาเหนยโดยสบเพลิง .

อุเอียนเจยกจึงคิดว่า หลยงคนนมมอเซมแซงนกก จาจะตองลอ
 ลวงด้วยอบายในกระบวนรบ ถ้าเสียทกจะตให้ตาย คิดแฉดยกกระบอง
 ชางชายตลงไป นายไฮ้วชาเหนยก็เอาระบสองมอชนกนไว้ อุเอียนเจยก
 เห็นได้ทาเอาระบสองมอชวาทหมายชวด นางไฮ้วชาเหนยเอาระบบอง—
 บตออาวุธทงสองผ่ายเป็นประกายไฟออกมา ชงลบกเห็นกชบมาเขาดานทาน
 อุเอียนเจยกไว้ นางไฮ้วชาเหนยคุมไฟพลลอมเขาไป พอชงกยยกทัพ
 ใหญ่มาถงทรบจางชวนพนองเหล่านนยन्द ชงลบกกับอุเอียนเจยกรบกันได้
 ประมาณสามสบเพลิงยงทวแพชนะกันไม สันทอนนายทหารเอกแจงว่าพวก
 โจรจับเฝงกไปโตกโกรธ คุมทหารตามกองเขาสมทบกันยกบกรวดทก
 ตรงเข้าไป ชงกงไทพนองสบนายทเบนบักชายชวาคุม ไฟพลยกเขา
 ปะทะ กองทัพทงสองผ่ายสู้รบกันเป็นสามารถ ชงกงจะเอาชยชนะพวก
 ทหารหลวงกยงไม่ได้ ดวยอุเอียนเจยกแมทพมทหารพวกหนึ่งเรียกวา
 เดยงชวณเบใส่เสื้อเกาะเหล็ก มชองอยจาเพราะทตา มานนกกมเสื้อเกาะ—
 เหลกใส่เหมือนนกน เวนใจแต่ชอทกบเทา ทหารชงกงมแต่เสื้อเกาะ
 พนแทงทหารทใส่เสื้อเกาะเหล็กไม่เขา พวกทหารหลวงกยงเกาพนท—

ระตมมา ข้องกงส่งให้ไพร่พลให้ลาถอย พอห่างออกไปชายเขา ตงคายน
 มนคงไวสงโทเอาตัวเผงกมา ข้องกงกเขาแกมดอดอกเชิญเข้าไปในค้าย
 จดทโหนงแฉงกคานบเผงก ทุรมคานบพดกบข้องกงวา ทานจบชาวพเจ้า
 มาไตกคอรจะชาเดย ข้องกงวาพวกรพองเราไมมทส่านกฮาศย จึงไตชก—
 ขวนกนมาทรมานอยุทเขาเนยชวเปาะ ครวงนมรบสงโททานยถทพมา
 ปราบปราม ครนจะยอมจะใหจับไปโดยดกกลวจะตายจึงไตตอสู พวกรเว
 จับทานมาความผิดชอออกยเสียเกิดอยาไตถอโทษเลย

เผงกวา ชาวพเจ้าทราบอยวาทานเบนคนสตัยชอนนคอง ไมเบยด—
 เบยนราชฎรโหดอรอน ขอเดยงปรากฎไปทอแผนดิน ชาวพเจ้าจะอย—
 สนองคณทานกวาชวตจะหาไม ข้องกงไตพงกยนต จึงไทพนองเทลานม
 พวเผงกไปทาเตยวไก ไทอยทเขาเนยชวเปาะ

ฝายชเชอนเจยกตงคายนมนคงแลว ก็ปรกษากบสนทอวาพวกรใจ
 เขาเนยชวเปาะมฝมอแซมแซง จับเอาเผงกนายทหารเวไป จะคคฮานส—
 รมประการไตต สันทอวาถาเวลาพร่งนไปรบอถ ทานจงจคททหารมาไต—
 เกราะเหล็ก ยกออกหนาบกรกเขาไปคองเขาชยชนะไต อเฮยนเจยกกเห็น
 ชอบตวย ครนรงชนเวลาชวกรจคททหารใสเสอเกราะเหล็กทงสามพนชนมา
 เกราะเหล็ก แลวเอาไซรอยตคกนตบหนงสามสบสมา ททหารสามพนจค—
 เบนรอยตบถฮาวูชตาง ทุ เป็นกองหนาเรยกวาทหารเดยชวเนบ แลว—
 จคททหารเตนเทาอกหาพนเบนกองหนน สงกาชบวาถายกไปตงกองทพ—
 พวกรใจ ก็ไทแยกออกเบนสามคานเขาบกรกชวพน ททหารเทลานนคคา
 นับลาไปเตรยมการไวตามสง อูเฮอนเจยกกชนมาออกจกค้ายคุมทหาร—
 ตรงไปทสนามรบ

ฝ่ายของกงกรนวงซนเขา กิจตพวกพ้องไฟว์พลแยกเป็นห้าทัพ-
 เหมือนเมฆวนยกมา ตอของกงกับพวกพ้องสิบคนคุมไฟว์พลออกจากค่าย
 ไปยังทรบทางสองทัพถึงพร้อมกัน ไม่เห็นทหารในกระบวนทัพของอูเฮียน-
 เจยกยกออกมารบ ไตย่นแต่เดียงมาล่อและกลองสนนอชกมความสงสัย
 จึงส่งให้ทัพหลังถอยไป แล้วย่นคอยคอย เห็นทหารในกระบวนทัพ
 อูเฮียนเจยกแยกย้ายกันออกเป็นสามด้าน ปลดอยทหารเดินฮวนเบวงมา
 พร้อมกัน ของกงส่งโหระตมยงเกาทัศนชานหน้าใจ ทหารเดินฮวนเบ
 วยงรบยกไม่เกรงกลัว บกรอกพ่นมาเข้าไปในกระบวนทัพของกงทางสาม-
 ด้าน พวกทหารของกงทานไม่ได้พากันหนีเอาตัวรอด ของกงเดินดงน
 กัดใจชักม้าหนีไปโดยเร็ว ทหารเดินฮวนเบวกไล่ฆ่าฟันไฟว์พลของ
 ของกงล้มตายลงเป็นอันมาก ได้ตามของกงไปตบหนึ่ง

ฝ่ายอูชุกกับเฮยหลิมซึ่งคุมทหารอยู่ตามทาง ครนทหารเดิน-
 ฮวนเบไล่ตามของกงมากคุมไฟว์พลออกตามทาน ลชุกกับเฮยหลิมป้องกัน
 ของกงหนีไปถึงรมผง เห็นเลงจัน เตยหวย เตยสน ฮวนเซียววย ฮวน-
 เซียวเหงา ฮวนเซียวชิตเอาเรือมาคยรบ ของกงกัดใจชวนกันลงเรือรบ
 แฉวออกไป พอทหารเดินฮวนเบตามมาถงรมผง เห็นกองทัพของกง-
 หนลงเรือจึงเอาเกาทัศนชระตมยงลงไป ถูกไฟว์พลเจ็บบ่วยหลายคน
 ของกงเร่งให้แจวเรือไปถึงตามลอะชยทอ กยกกองทัพชนจากเรือตงคาย-
 มนไว้ ตรวจดูไฟว์พลล้มตายกวาครึ่ง แต่พนองถูกเกาทัศนชเจ็บบ่วย-
 หลายคนพอเห็นเจยะยง ชเซียน ฮงชุน นางโก้วต้วชอ ลงเรือข้ามไป
 แฉงความกับของกงวา ทหารเดินฮวนเบวงฆ่าโรงสุราหกพังท่าตายลง-

หงสน พวกข้าพเจ้าทนต์เงอทนต์เงอได้รบมา ชื่องงได้พังกนงอยู่ แล้ว—
 สงโทหมอมารักษาพวกทนต์เงอทนต์เงอ คอคมของ ดยเหง ลขย
 ชงลบ เจยสว อิงชน กับไฟว์พดเป็นอันมาก เตยวไก้ โงวทงซันแสด
 แงงความกชวณกนมาเขยม เหนชองกมตหนามตปกต โงวทงจงพดกับ
 ชื่องงวา การสงครามไม่ชนะกแพเป็นอรรวมดาจะทุกชวอนไปทำไม
 ข้าพเจ้าจะคตอานกาจคททวารเจยนฮวนเบเศยให้ไตทวนฮยอจตกเศย

ขณะนั้นเตยวไก้จงสงพวกพองและไฟว์พด ให้รักษาตามลเศลา
 นนไวให้แนนหนาทงทางบกทางเรือ เวลากลงคนจงเทยวตรวจตราให้—
 เขมแซง เตยวไก้กเศยให้ชื่องงไปเขาเนยชวเปาะ ชื่องงวาจะชอฮย
 ทตาบดอะชยทวก่อน ให้พาแต่พนองทนต์เงอทนต์เงอไปรักษาเศด เตยวไก้
 กพาพนองเศลาพนกดบไปเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายฮเยนเจยกไตชยชนะแกชื่องงแล้ว กยกกองทพกดบมาคาย
 ททวารเศลาพนจงแงงความวาไตชวพนพวกโจรลมตายเศยมาก แต่จับเป็น
 ไตหารฮยคนกับมาสามร้อย ฮเยนเจยกกมความยนคจคบญชความชอบ
 ใจ แล้วเขยนทงสบอกชอราชกาบทพโหมาไซอชอเขาไปเมืองหลวง เวลา
 วนนนกกองนงฮยทนามานพอมาไซไปถงเขาทงสบอสงให้ กอภกวดก—
 สนกกชอกอานแงงความแลวกคใจเขาไปเผาพระเจ้าชองฮยจง กรวบทลชอ
 ราชกาบทชงไตชยชนะนทุกประการ

พระเจ้าชองฮยจงได้พังกมพระทยนต ทรงประทานสรวากับ
 เศอบกทองเศอทงง เงินตบหมนเทรยญให้รางวัลฮเยนเจยกและททวาร
 ทงปวง กอภกวบชองพระราชทานถวายบังคมลาถลบมาบ้านจัดให้ชุนนาง
 คมไป ครนชุนนางชุนนวมถงคายกมอบเงินและชองพระราชทานให้แก่

อู๋เซียนเจียกๆ ก็ถวายบังคมรับของพระราชทานมาแบ่งให้ย่นทอ และทหาร
 ทงปวงตามความชอบใจมากน้อยเสร็จแล้ว ก็ให้เอาพวกโจรที่จับมาได้ไป
 ฆ่าเสียทางหารอยตดศรชะงะส่งเข้าไปเมืองหลวง ขุนนางทमानนไม่เห็น
 แฝงกนายทหารรอง จึงถามแม่ทัพว่าแฝงไปข้างไหน อู๋เซียนเจียกบอกว่า
 แฝงกออกไปเสียทพวกของกงจปไต ข้าพเจ้าจึงคุมทหารบุกกรุกฆ่าฟันเขา—
 ไป ไฟรพลของกงจปตายลงเป็นอันมาก บุคนเขตชยาดไม่อาจยกมาสู้รบ
 ครนจะแยกกองทัพไปกำจัดพวกโจรเสียให้ราบคาบก็ไม่สมความคิด ด้วย—
 เขาเนยชวเปาะนนอยกกลางนา จะต้องคิดอ่านทำนใหญ่ยังไม่ทำลายบ้าน
 เรือนเสียให้สิ้น ข้าพเจ้าความชยาดหนงขอเดงจนทเรียกว่าเหงเทยนลย
 อยตงเกยเมืองหลวงทำนตมก ถ้าได้เดงจนมาเมื่อไรคงกำจัดพวกโจร
 ได้ ท่านจะกลับไปเมืองหลวงแล้ว ช่วยแจงบกอกกวขอให้เดงจนรบมา—
 โดยเร็ว

ขุนนางผู้คุมของพระราชทานได้พังกยนต์ ลาดอู๋เซียนเจียกออกจาก
 ค่ายรีบกลับไปเมืองหลวง ครนแจงบกอกกวตามขงอู๋เซียนเจียก
 ส่งมาทุกประการ กอกกวจึงให้คนใช้ไปหาเดงจนมา

และเดงจนคนนเบนชาวเมืองเฮยเมเลงจวขอเดงปรากฎว่า มผมขอ
 เขมแซงจงไคเบนขุนนางชยทเมืองหลวง ครนแจงบกอกกวให้หาก
 รบมาคานบ กอกกวจึงเลาความขงอู๋เซียนเจียกแม่ทัพมหนงสอมานนไทพง
 แลวส่งเดงจนวาจะตองการให้ชยตงไคจงจัดไปให้พรอม เดงจนกคานบ—
 ลามาจัดตั้งขงทจะใช้ในการทำน เขาชนบรทุกเกวชนเสร็จแล้ว แต่ง—
 ตัวไล่เสือเกราะถืออาวุธชนมากบทหารสลับเศษออกจากเมืองหลวงเดินทาง

ไปหลายวันถึงค้าย อเขียนเจยกแม่ทพกับสนทอนายทหารออกตอนรบ
เขญเจงจนเขาไปข้างในค้ายบตามธรรมเนียมแล้วพุดจาถงเรื่องจะทำบน

เจงจนจงถามว่า เขาเนยชวเปาะระยะใกล้ใกล้กับตลงสก็เท่าไร
อเขียนเจยกบอกวาไมได้ ใกล้กับตลงนัถพอดกบนจะไปถึงได้ เจงจนวา
ถากระนนตองให้ทหารไปปลุกเหล่าสงขนมผง จะโดยงบนตามอย่างไป
บนชนิดหนงเรียกวาฮองฮวยเผ่า ชนิดตองเรียกวากมหลนเผ่า ชนิดสาม
เรียกวาชบอเผ่า พุดแล้วเจงจนกคมทหารออกจากค้าย ไปจัดการปลุก-
เหล่าทนมผงชวยกันทำลูกบนไวพรอมคอยหาทวงที่จะยิงไป.

ฝ่ายชองกตงแต่พคอยู่ตาบลดอะชยทัว ปรัักษากาทจะทาดาย
ทหารเจงจนส่วนเบอชกกับงวหยงชนแสกยงไม่เห็นอบายดังใด พอไฟพุดท
ไปสุดแนมมาเจงกับชองกทวา มนายทหารผุหนงขอเจงจนทเรียกว่าเทง-
เทียนลยมอทาบนตมาแต่เมืองหลวงจตเจงปลุกเหล่าสงขนมผงสาเวจแล้ว
งวหยงชนแสได้พงจงพุดกับชองกทวา ทหารทจะยิงบนมานนไม่เป็นไร
ควยตาบลดเขาเนยชวเปาะชองเรานมแมนารอบทวยคตองมาก ชงเมือง-
จวนจอเสยทอชุกกลางเกาะใกล้แม่น้ำบนนทหนว ถึงบนตอย่างไรกยงมา-
ไม่ถึง และตาบลดอะชยทวนใกล้กับตลงนัถ เราชวนกันกลับไปเขาเนย-
ชวเปาะเสย คอยดวว่าเขาจะคตอ่านประการใด แล้วจะโตคคตอบายต่อกาย
หลัง ชองกทได้พงกเห็นชอบ ชวนกันออกจากตาบลดอะชยทัวกลับมาเขา-
เนยชวเปาะ เตยวโก่ กอชนตงนถออกมารบชองกทกับงวหยงชนแส-
เขาไปในทชุนนมแล้ว ๆ ชองกทเลาคความชงเจงจนมาคคการจะยิงบนให้
เตยวโก่พง

พดียงไมท่นชาติคาไดยนเสงบนยงมาดมานัด พอไฟรพดมาแจ้ง—
 งามนทยงมานนลงนาตองนต ถงตาดลอะชยทวนตหนง ของกงกบพนอง
 ทงปวงกพากันตกใจกลว โงวหยงซันแสดพตชนว จะตองคตอบายไป—
 ทางนา ลอดวงจับเลงจนมมาเดยกอน จึงคตสรบกับททวเรยงชวนเบก
 คงจะไตชยชนะ เทยวโกไตพงกรในอบายของซันแสด จึงกระชบบอกความ
 ลับให้ ลจุน เทยทวย เทยสน อวนเชยวย อวนเชยวเหงา อวนเชยว—
 ชาติ หกนายไปจัตการทางเรอ แลวบอกจตง ดยเหงไปจัตการริมฝั่งตาม
 อบายทคตไว้ ลจุนกับพนองหกนายกควนบลากแยกออกเบนสองพวง ๆหนง
 ลจุนกับเตยทวยคุมไฟรพดทชานาญในนาประมาณหาวตบคน ลงเรอเรว
 สองลาออกจากเขาเนยชวเปาะไปก่อน เทยสน อวนเชยวเหงา อวนเชยว—
 ชาติสนาย คุมไฟรพดแยกยาดงเรอเล็กตสบลาตามไปภายหลัง.

ฝ่ายเลงจนยงบนไปนตหนงถงชายเกาะ ลองนตนนตกลงนา เลง—
 จมเหนวาทางบนยงอนนนักจะไปจัตบนจะยงใหม่ พอลจุน เตยทวยคุมไฟ
 รพดตามไปถงฝั่ง ถชนจากเรอตรงเขาพนเหลาสูงทยงบนทกพงทาดายดง
 พวงททวทรกษาเหลากวงไปบอกกับเลงจนทกประการ.

เลงจนแจงตงนนัก ไกรถ ได้ลกบนสองอย่างกับทวนชนมาคุม
 ไฟรพดพนเคษตรงมาทเหลา ลทนเตยทวยเห็นกพาไฟรพดหนีไปทบาแชม
 ริมฝั่ง เลงจนไล่ตามไปไกลจะถงตลงเห็นเรอเล็กประมาณตสบตามไฟ
 รพดในเรอศกรอยเคษ เลงจนรุกไล่ลจุนกับเตยทวยไปไกลจะทั้น ลจุน
 เตยทวยลงเรอไตแสดแกลงทาเบนยนตหาถอยออกจากฝั่งไม้ พอเลงจน
 คุมททวตามไปถึง จนกับเตยลทวยและไฟรพดทาเบนถอยเรอออกไม้ทั้น
 กไตตนาทงเรอเลยหนีไป เลงจนให้ททวเก็บเอาเรอไตหลายลา พอเลง—

จนคมทหารลงเรือข้ามไปกลางน้ำ จุตง ดยเหงกเปาหลอดตัญญาณชน
 ไพรวลท ไดตนาทน์ ไปนนโดยนเสียงหลอดตัญญาณพากันดานาตรงมาถอด
 ลุกประลัททของเรือออก มัดเตยวใจเรือกจมลง พวกทหารเลงจมนลอย
 อยู่ในนาทงสน เลงจมนนุกเกาะเรือไว้ อวนเขยวยกบับาวไพรวลทนำไป—
 จมตวเลงจมนกบทหารไดลาถเอาเรือเข้าไบริมฝั่ง จุตง ดยเหงเห็นพวกไพรว
 ลทจมนเลงจมนกบทหารวายนามาทงกชวณกนจับมตไว้ ทหารทจมนมาไดสอง
 รอยเศษ ทจมนตายเสยเบนนันมาก ทวายนาทน์โตกไปแจ้งความให้—
 อเยียนเจยกพงทกประการ

อเยียนเจยกกคมทหารไดตามไปถงฝั่ง เห็นพวกชองกงจมนเลงจมน
 กบทหารไปกำดงมตอยริมฝั่งข้างโน้น ก็โกรธยงนุกไม่รุจะทาประการใด
 ครนพวกชองกงเอาตวเลงจมนกบทหารไปแลวกกถบมาคาย พวกชองชองกง
 คมตวเลงจมนมาไกลจะถง ก็ให้ไพรวลทไปแจ้งความแก่ชองกงกอน
 ชองกงไดแจ้งกยนตชวณพวกพองมารบเลงจมนถงดานทลอง ชองกงเห็น—
 เลงจมนตองมตถงไปแกมตออกแลวทาเป็น โกรธว่าเราไดตั้งให้ไปเชญมา
 แต่โดยตเหตุใจจิงไม่เชอพงชางไม่รุจกกรรมเนยมเดย.

เลงจมนได้พงกคกเขาคำนบพดว่า ชงทานจับมาได้ไม่ช้าเสยนน
 พระคณหาทเปரியมมได้ ชองกงจิงมอเลงจมนเตนมมาตวยกนถงทชมนม จด
 ทไ هنگตามสมควร เลงจมนเห็นเผงกนงอยกบพวกเหลานน ก็แจ้งวาเผงก
 เขาเป็นพวกชองชองกงเสยแลวไม่รุทจะกถาวประการใดตองนงอย
 เผงกจิงพดกบเลงจมนวา เตยวโลกบชองกงชงเป็นใหญ่ในตำบล
 เขาเนยชวเปาระน สดยชอสุจวตมไดคตเบยตเบยนราชฎรให้ไดรับความ—
 เเชอตรอน ชกชวณคณทมมอเชมแขงมาเป็นพวกพอง คอยถาเจ้าแผน—

คนจะเกลียดกล่อมหาผู้มตบญญาและมมอเมอไร กจะโตเขาสามภกตทา-
ราชกรบารุงบานเมืองไทเป็นสข ชาวเขาจตองสามภกต ของกงกพุดจว
ชกชวนเลงจันให้อยดวย

เลงจันวา ตวชาวเขาจตองจะอยดวยกไม่เป็นไร วิตกแต่มารตว
อยตองเกย ถามผู้ ไตรวาชาวเขาเขาเป็นพวกพองกคองจบมารดาบุตร-
ภรรยาไปทำโทษ ของกงวาชอนนทานอยาจตก ข้าไปส็กหนอยเถิดจะไป
รับมารดาและครอบครัวของท่านมาให้ เลงจันวาถาทานสงเคราะห์โตตง-
นถตวชาวเขาจะตายกไม่เสียดายชวต พดแลวกคานบของกงกบเตยวโก
เป็นอนต เตยวโกให้จตโตะและสวมาเดยง ตามบรรดาพวกพองกนโตะ
เดพสวออยพรชมกน ของกงจงปรกษาการทจะทาดายทหาวเดยงนชวนเบ
เสยให้โต.

ทงหลงจงพดชนวา ชาวเขาจตองเป็นเทอิกเถาเถลาชางเหลกตเควอง
คัสตราวชตบ ๆ มา ไดยนบ้และบิตาพตวา ถาจะทาดายทหาวเดยงนชวนเบ
ตอมเขาเถาเดยงเชยทวนชอ ชงรบเถาเดยงเชยนมมาแต่โบราณ ชาวเขา
โตเห็นถงจะตทวนชอกโตแต่ ไซไม่เป็น พชยชาวเขาโตผกทตมาจงจะ
ทาดายเดยงนชวนเบโต.

คิมของจงถามทงหลงวา พชองนองนนทเป็นครทอนอยตงเกย
เมืองหลวง ชอชอเหลงทเรยกวากมเชยบนนนหรือ ทงหลงวาคนนวนนเถดะ
คอปชยของชาวเขา คิมของจวถาไม่พดชนพกคองคิมเดยงเบนมเน ชอเหลง
นมมมอทวนและทวนชอด ชอเดยงกปรากฏ เคยพดจถงเวองเพลจฮาอู
ชอบพอรกใครกนมาชานาน ทำอยางไรจงจะโตชอเหลงมา

ทั้งหลงว่า ขอเหล็กมเกราะวเคษอยตงหนงสบมาหลายชวคน
 เมอกรงบตายงไมตายพาชาพเจาไปหาพทเมืองหลวง จงไดเห็นเตอเกราะ—
 วเคษเรียกวางนเหล็กพวนกมกะ ถาสวมใสเขาแลวเครื่องคสตราวทงปวง
 พนแทงหรือยงดวยเกาทณทกไมเปนอนตราย บรรดาคนทงหลายอยากจะ
 ไครตักไมมีผู้ ไคเห็น เปรียบเหมอนชวตของขอเหล็กใสหนงแขวน
 ไว้ในเรอนแมนไคเตอเกราะของวเคษนนลวขอเหล็กกกงมา

โงทงชนแสว่า การทจะลคเขาเตอเกราะมานงายตคตองให้
 ชเชยงไปจิงจะได พุดแลวกรเรียกเคยหลมมาตงให้ไปรับบตรภรรยาครอบ—
 ครวของเมงกทเมืองไลจว ตยงนนให้ไปรับบตรภรรยาของเลงจัน ไคหลน
 ไปขอเครื่องใช้ในการบหนทเมืองหลวงกบทงหลง ตงให้ชเชยงไปเมือง
 หลวงกอน ชเชยงจตงของและเครื่องมอพรอมกออกจาทาบลเขาเนย—
 ชวเปาะไป ชองกงไททงหลงตทวนขอใจเปนตวอยาง ทงหลงกจตการต
 ทวนขอเกาเลยงเชยงใจไคลยเหงตทวนขอตบไป ชองกงไทจตโตะและสุรา
 มาเดยงกนเสรงแลว ทงหลงจจตงของชวนเคยหลม ตยง หลน สาม—
 นายคานบลาชองกงออกจาทาบลชวเปาะ รอนแรมไปตามระยะทาง
 ชองกงตงโตจงให้ไปพงชาวคราวทงปวงดวย.

ฝ่ายชเชยงเดินทางไปหลายเวลาถึงเมืองหลวงกเทยวถามถึงบ้าน
 ขอเหล็กชงเปนครทวน คนเหล่านนบอกไคถวนถแลว ชเชยงไปถึง
 กิรวเนาบ้านขอเหล็กจงเทยวตจหนทว ถามคนทนนว่า ท่านครอຍหรือไป
 ข้างไทน คนในบ้านบอกวาทานครไปรับบราชาว ในวังตอเวลาเย็นจงกลับ
 ชเชยงแจงความกตงมายงทตานกโรงเตยม ครนรงชนเขาชเชยงนเคา
 เครื่องมอชอนใจ ตงเจาของโรงเตยมว่า เวลาควอนนแรมถูระจะไดกลับ

มาหรือประการใดก็ยังไม่รู้ แต่สิ่งของที่อยู่ในห้องจึงระวางไว้ด้วยเถิด

เจ้าของโรงว่า ท่านอย่าวิตกทนมไม่เหมือนกบทอน ชีเซียนได้ฟัง
ถนัดตรงเข้าไปในเมือง ถึงบ้านขอเหลงแล้วเที่ยวหาที่ชมชอนตว
พอเวลาจวนค่ำตนไม่ใหญ่อยู่หลังศาลเจ้าข้างบ้านขอเหลง ก็ขึ้นไปนั่ง
คอยดู ประมาณครู่หนึ่งเห็นขอเหลงกลับมาเปิดประตูเข้าในบ้าน มีชาย—
สองคนถือ โคมออกมาปิดประตูใส่กุญแจแล้วก็กลับไป.

ขณะนั้นเป็นเทศกาลหนาวหมอกกลงมาก ไม่มีผู้คนเดินไปมา ชี—
เซียนลงจากต้นไม้เดินไปที่ประตูบ้านเข้าไปในบ้าน มีแสงไฟบนเหลา
ส่องลงมา ตัวขอเหลงกับภรรยา นั่งผิงไฟอยู่ ชีเซียนมองขึ้นไปทอกโก
เห็นทบทงใบหนึ่งผูกแขวนไว้กลมความยินดี คิดจะลักเอาให้ได้.

ฝ่ายขอเหลงผิงไฟอยู่กับภรรยา สงวามพรุ่งนี้พระเจ้าแผ่นดินจะ—
เสด็จออกไปแต่เช้ามด พอเวลาตกประมาณสองยามขอเหลงกับภรรยา
พากันเข้าห้อง ชีเซียนแอบอยู่ข้างล่างใต้พงดงนอน จึงคิดว่าในเวลา
ดึกนี้ ถ้าเราทำการฉวยวาทองของชนจะหนีออกนอกเมืองไม่ได้ ต้องรอไว้
ลงมือเมื่อจวนจะสว่างคงสมความปรารถนา.

พอได้ยินเสียงสาวใช้สองคนจัดแจงทำกับข้าวแล้วกลับไปนอน
ชีเซียนคะเนดูเห็นว่าขอเหลงกับภรรยาและสาวใช้หลับสนิทแล้ว ก็ค่อยๆ
ของขึ้นไปบนเหลา คืบตะเกียงที่โต๊ะเสวย แล้วเที่ยวดูทางหนทางใดพิจารณา
ทวทุกแห่ง จึงลงจากเหลามาแอบอยู่ใต้ พอตตามขอเหลงกตมออก
มาเรียกสาวใช้จัดอาหารรับประทานเสร็จแล้ว แต่งตวถอยเครื่องมอเรียกหา
บ่าวไพร่เปิดประตู สาวใช้ถือโคมออกไปส่งจวนนอกบ้าน ชีเซียนเห็นดัง—
นั้นก็นั่งคอยของบนฝาชนไปแอบอยู่ที่ทอกโก สาวใช้ทั้งสองถือโคมไปส่งขอ—

หญิงเดินหนีไปแล้ว ก็กลับเข้าบ้านบัดประตูล็อคนอนหลับไปนอนททอง ชี—
 เขียนคอยคอยเห็นว่าสาวใช้หลบสนิท ก็ตตะเรอกทแชนทบทหนึ่งหย่อนลงมา
 เสี่ยงบนหลังคาทอกไกลนตง ภรรยาขอหญิงตนโดยนกรองถามสาวใช้ว่า
 สิ่งใดตั้งอยู่บนหลังคา ชีเขียนแก่งทาเป็นเสียงหว่งได้ สาวใช้บอกว่า
 หนักดกบนหลังคาทานไม่ได้ย่นหรือ ภรรยาขอหญิงสาวคณูวาจรงกนอน
 หลับไป ชีเขียนเห็นเงยบสงดกโตผาลงมา เขาหีบเตอเกราะวเศษชนบ่า
 ลงจากเหลาออกจากบ้านไป

ขณะนั้นยังไม่สว่าง แต่ประตูเมืองเบตเซามต ด้วยเจ้าแผ่นดินจะ
 เสด็จ พวกทหารเดินไปตระเตรียมการ ชีเขียนปลอมเข้าไปในหมู่คนแบก
 หีบหนึ่งเดินตามไปจนออกนอกประตูเมืองก็ไม่มีผู้ใดสงสัย ตรงไปยังโรง—
 เเตยมทลานก เรียกเจ้าของโรงเบตประตูรับเข้าไปข้างในคิดค่าเช่าให้ เก็บ
 สิ่งของใส่ห่อผ้าแบกหีบออกจากโรงรีบเดินตรงไปข้างทิศตะวันออกประมาณ
 ทางใต้สลด มีโรงเตยมีเขาชดอาหารรับประทาน พอแลเห็นโตจรับ—
 เดินมาถึงกยन्द.

โตจบอกแก่ชเขียนว่า พจะเอาแต่เตอเกราะกลับไปที่อน พุดแล้ว
 ช่วยกันไขกุญแจหีบหีบเตอเกราะวเศษออกมาห่อผ้า เขากะเบวเศษสวม—
 ใต้เท้าอานคาถา พารับกลับไปที่บดเขาเนยชวเปาะ ชีเขียนกหาบเตหบ
 หนึ่งเปล่าออกจากโรงเตยไปประมาณทางใต้สลด พอดพบทงหลง
 จงชวนกันเขาสานกทโรงเตย

ทงหลงวานองหาบเตหบเปล่าคอย ๆ เดิน ถ้าเห็นโรงเตยมทหน้า
 ประตูโรงเขียนวงขาวไว้แล้ว จงเขาสานก้อยทนนเขาหีบหนึ่งวางล่อไว้
 พจะไปจตการลอลวงขอหญิงมาเอง ชีเขียนกหาบหีบหนึ่งออกจากโรง—

แก่งทำเป็นคนขาหักคอย ๆ เดินไป ทิ้งหลังข้อศอกาเสฟแล้วก็ออกจากโรง
ตรงไปเมืองหลวง.

ฝ่ายภรรยาชื่อเหล่ง ครนสว่างตนขรองเรียกสาวใช้ให้จัดหา
อาหาร สาวใช้ทั้งสองออกจากห้องมา เห็นประตูเหล่าเบตอยกตกใจ ลง
ไปดูเห็นประตูใหญ่ทหนานากเบตต ไม่เห็นสิ่งใดหาย จึงขึ้นไปบนเรือน
บอกกับภรรยาชื่อเหล่งว่า เวลาคนนเห็นจะมผู้รายเข้ามาประตู เหล่ากเบต
แต่สงของทงปวงนนอยครบ ภรรยาชื่อเหล่งว่า เวลาใกล้สว่างดิยนเสียง
ตงทอกโก ได้รองถามเจ้าบอกว่าหนูไล่กตกนแล้วกนอนหลับไป เห็นจะ—
เบนผู้รายเข้ามา เจ้าจึงไปดูหบทนงแขวนไวทอกโก้อยหรือไม สาวใช้ไป
ดูไม่เห็นหบทนงกตกใจร้องบอกว่าไม่มี ภรรยาชื่อเหล่งแฉงตงนบกเสียใจ
ใช้บ่าวไปตามชื่อเหล่งมาโดยเร็ว คนเหล่านี้บบอกว่าคอยให้เวลาเสตจ—
กลับ ตามทานสนนระกจะมาเองจึงคตอ่านต่อไป ภรรยาชื่อเหล่งได้ฟังไม่
รู ทจะทาประการใดกตองคตอย้อยด้วยความกระวนกระวาย.

ฝ่ายชื่อเหล่งเฝ้าอยู่จนเวลาจวนคาศเสตจจน กตอตเครองแตงตว
ออกส่งให้บ่าวเก็บไว้ แล้วออกจากวงมายังประตูชนนอก มผู้บอกว่าผู้—
รายมาลกชองทชานไป ชื่อเหล่งแฉงความกตกใจรีบกลับมบ้าน พอดัง—
ประตู สาวใช้กแฉงเวองชงมผู้รายลกเขาหบทนงไปเมื่อเวลาใกล้สว่างให้
ฟังทกประการ ชื่อเหล่งกไม่อาจจะอออง ดวยของสงนมผู้มาชอดกไม่ได้
เห็น กลดผู้คนจะวาใดกตองนงไวเดนตงเราทอง ภรรยาชื่อเหล่งพตวา
ผู้รายนเห็นจะเข้ามาแอบอยในม่านหลายวันจึงเขาชองไปได้ ชื่อเหล่งจึง—
วาธาชองอนทหายกไมวัดก นจวเพาะเขาเสอเกวาระชองวิเศษไป เสอเกวาระ
นตบ ๆ มาหลายชวดคนกไม่เบนนตราย เดิมเฮงไทชวยจะให้เงินสาม—

หมนเหวียนกยงไม่ชาย อุตสาหกรรษาไวชานานมาครงนุรรายดกเอาไปได
 นาน้อยใจนัก กรรยาชอเหลงวามรรายทมาดกเอาเสอเกวาระไปเห็นจะเนน
 คนทมาชอชอ เห็นว่าไม่ชายไทแลวกหาคนผมอดมาดก ต้องสบสวนดเสย
 กอน ครนจะพองรองวากถาวกกถวจะชออง ทานจงตรกตรองให้ตเกิด
 ชอเหลงไตพงกไม่ว ทจะคิดอ่านประการใด นอนไม่หลับจนสว่างออกมาง
 ตรกตรองอยุทไต่ะ.

ผายทงหลงรบเตนทางมาถงเมืองหลวงแลวกตรงไปทบ้านชอเหลง
 บอกกกับคนเหลานนกวา เราชอทงหลงเป็นบตรทงคเงชุนนางในเมือง—
 เยยนอนชออยากจะโค้วพบกกับทานครทวนสกกทนอยทนง คนเหลานนกวไป
 แจงกบชอเหลงทกประการ ชอเหลงจงให้คนมาเชิญทงหลงเข้าไปชางใน
 จตทไทนงตามสมควร.

ทงหลงคานบแลวกถามวา พมความสชสบายอยุหรือ นองไม่ได
 มาเยยมเยอนเสยเป็นเวลาชานาน ชอเหลงวา ตงแต่เอาตายแลวกพกต
 วาชการอยุ ไม่ไดชาวคราววาจะตหรือรายดวยหนทางจะไปมาหากนถ
 โคลจงไม่ไดมาเยยมเยอน บदनองไปอยุทไทนทามาหากนบบริบรณอยุ
 หรืออยางไร.

ทงหลงวา ตงแต่บตาตายแลวของกเทยวไปไม่ไดอยuban ครง
 นมาแต่เมืองชวตงทมาชจะมาเยยมเยอนพวาอยุเป็นสชสบายทรมทกช—
 เรนสงโตบาง ชอเหลงกสงโหดไต่ะและสรวามาเสยทงหลง ๆ ทยมทอง
 ควในหอผาสองแท่งออกสงให้ชอเหลงแลวบอกวา ทองคาสองแท่งนหนก
 ยสบตาตงบตาตงไวใหญ่บพ ครนจะผากผูอนมากไม่ไวใจนองจงไดมาเอง

ขอแถลงว่าชอบใจอันนักหนา พืชไม้ของสิ่งใดตอบแทนคุณจะรับ
 ไว้อย่างไร ทั้งหลงว่าเมื่อขณะบิดายังอยู่มความอดกลังว่าพมความรูต่าง ๆ
 สมอกเขมแข็งไม่ได้พบประศนทหนักนกรนเมื่อใกล้จะตาย จึงส่งโงวาทองคำ
 นจงโทกบพะจะโตเอาโงวต่างหน้าต่อไป ขอแถลงขดไม่ได้กรบทองนั้นไว้
 เชิญทงแถลงกน โตะเสพสุราตวยกน ทั้งแถลงเห็นกรยาขอแถลงไม่ปกตกร
 ในที่ จึงแกลงถามว่า ข้าพเจ้าเห็นสหภาพไมสบายเบนทุกชรอนด้วย—
 เหตุสิ่งใดหรือ.

ขอแถลงถอนใจใหญ่แล้วพูดว่า น้องยังไมรู้ เวลาคนนมผู้ราย
 มาลักเอาของสำคัญไป ทั้งหลงทำเป็นถามว่า สิ่งของมากน้อยสักเท่าไร
 ขอแถลงว่าลักเอาแตงนเหล็กพวณกมกะ คือเสอเกราะของวิเศษไปอย่าง—
 เดียว ของวิเศษส่งนสบมาหลายชวแล้วจึงโตมความเสยตายนักทั้งหลงทำ
 เป็นตกใจแล้วพูดว่า เสอเกราะนเบนของวิเศษจึงหาทเปรียบมิได้ พเอา
 โวทโหนผู้รายจึงลักเอาไปรูปพวรรณสสรอย่างไรบ้าง ขอแถลงบอกว่—
 แชนวโงวทอกโกเบนหลงคา หบหน่งทาดวดยหน่งแพะสแดง หลงหีบเอาใหม่
 บักเบนรูปสัตว์และตอกดวงต่าง ๆ.

ทั้งหลงแกลงเอามอตบลงทโตะแล้วถามว่า หีบหน่งแดงทเอาใหม่
 ชาวบักหลงเบนรูปเมษหมอกตรงกลางบักเบนรูปสิงโตคู้หน่ง หีบไปนน
 ไรหรือไม ขอแถลงว่านนแหละน้องพบทโหน ทั้งหลงว่าเวลาคนนข้าพเจ้า
 มาหยุดทโรงเตยมห่างเมืองทางประมาณสิบล เห็นชายผู้หน่งรูปว่างตา
 ตาแดง แบทหีบหน่งอนจากโรงแต่ไม่แจงความส่งโตอยู่ในหีบนองสงสัย
 ถามว่าในหีบหน่งมส่งของอะไร ชายนนตอบว่า มเสอเกราะส่งเดยว แลวก็

เดินเลยไป ตายายนนเหมือนกับเสียชาค้อย ๆ เดินไม่รวดเร็ว ถ้าได้ตาม
ไปก็คงทัน ชาวเขาจะไปเป็นเพื่อนด้วยจึงรีบไปโดยเร็วเกิด.

ซอเหลงได้ฟังกดีใจ ว่าถ้าตามทันก็เหมือนกับเทพยดาชกนำพุด
แฉวถอกกระบเลมหนง ออกจากบ้านกบทางหลงสองคนด้วยกัน ตรงมาทาง
ประตูข้างทิศตะวันออก รีบเดินไปประมาณครึ่งหนึ่ง เห็นโรงเตยมชายสรว
ม่วงขาวอยู่บนหน้าประตูโรงตามสัญญา แต่ชเขยนนนเห็นจะเดินต่อ ๆ ไป
จึงได้ทำสำคัญไว้ตามเวลาดง ทงหลงก็ทำเป็นบอกกับซอเหลงว่าเข้าไปชอ
สรวเสพก่อนจึงค่อยไปเกิด พุดแฉวกเข้าไปในโรงนั้น.

ทงหลงถามเจ้าของสรวว่า ท่านเห็นชายผู้หนง ปร้างดำตาแดง
แบกหีบหนงสีแดงเดินไปทางนบางหรือไม เจ้าของสรวชงตงอยนนชเขย
ได้ให้เงนทองสงไวตามอบายของทงหลงทุกแห่งแลว ครนมผมาถามชนก
บอกว่า เวลาเขยนวนนชชายผู้หนงปร้างเหมือนกบท่านพุดแบกหีบหนง
สีแดงค้อย ๆ เดินไปไม่รวดเร็วนัก ทงหลงว่าเห็นจะเป็นคนผูนน รีบตาม
ไปเกิด ซอเหลงไม่อาจพุดไห้อออง ชวนกันเสพสรวและรีบประทานสงของ
เสวจแฉวกออกจากโรงเดินไปโดยเร็ว ครนไปออกพกหนงเห็นมโรงเตยมม
วงขาวบนหน้าประตู.

ทงหลงบอกกับซอเหลงว่า น้องเดินไปไม่ได้แลว เมื่อยลาเตมท
เขาसानกท โรงนสกคนหนงรงเขาจงค้อยตามไป ซอเหลงว่าพเป็นชนนาง
ทำราชการไม่ได้ชาติ แมนมรบสงไห้อมเกิดความชนหรือ ทงหลงว่าชอ
นอย้าวตก ภรรยาของพคงจัดแจงให้ผคนไปแทนตัว พุดแฉวกชวนเข้าไป
ทโรงเตยม ถามเจ้าของโรงว่า ชายผู้แบกหีบหนงมาทางนหรือไม เจ้า
ของโรงบอกวาชายผูนนปร้างเหมือนกบท่านพุด แบกหีบหนงมาसानก

โรงข้าพเจ้าคนหนึ่งตนจกกลางวัน ขออาหารรับประทานแล้วถามถึงทาง
จะไปเมืองซวตง ข้าพเจ้าก็บอกให้ชายฉนนเพิ่งไปเสียเมื่อเวลาบ่ายวันนเอง
ทั้งหลงว่าใกล้เข้ามาทุกทีเราเร่งไปกึ่งหนดอก.

พอเวลาค่ำ ขอเพลงกับทงหลงค้างอยู่ที่โรงเตยเม รุ่งขึ้นเช้าขอ
รับประทานแล้วกรบตตามไป ทงหลงเห็นโรงเตยเมเขย่นวงขาวไว้ตาม
สัญญา ก็ทำเป็นเข้าไปขอสราตมแล้วถามถึงชายฉนนทุก ๆ โรง เจ้า
ของโรงก็บอกถูกต้องทุกแห่งเป็นลำดับกัน เหมือนกับจะได้ตามทัน ขอ-
เพลงไม่รื้อบายของทงหลงจึงอดสำหัตตามไปด้วยอยากจะได้เสียเพราะวิเศษ
นนักกลับคนมา.

ฝ่ายชชเขย่นแกลงทำเป็นคนซาทัก เดินไปถึงโรงเตยเมตำบลใดก็
ทำตามอธิบายทงหลงส่ง เวลาจนนนถกกำหนดนัด ชชเขย่นไปเห็นศาลเจ้า
ริมทางมตนมไม่ยอหนาศาลเจ้าก็เข้าไปพัก วางหีบหนึ่งล่อใจ ตจชชเขย่น
นนนงคยออยู่ที่ใดตนไม่ ทงหลงกับขอเพลงไล่ตามไปในขณะนั้นเวลาเย็น
จนคาคาเห็นหีบหนึ่งวางไว้ริมทาง ทงหลงร้องว่าได้การแล้ว ที่ใดตนไม่
ซางหนานนไม่ไซ่หีบหนึ่งหรือ ขอเพลงเห็นกวงตรงเข้าไปจับมือชชเขย่นไว้
ร้องตวาดว่า เจานบงฮาจลกเอาเสื่อเกราะของเรามาได้ ชชเขย่นแกลงพูด
วานง ๆ เกิดอยาอฮองไปเสีย เวดลกเอาเสื่อเกราะมาจริงท่านจะทำไมกับ
เรา ขอเพลงได้พงกโกรบแล้ววว่า ยังจะกลับมาทำทายอกเดา ชชเขย่นว่า
ท่านเบ็ดตในหีบก่อนจะมเสื่อเกราะหรือไม่ ทงหลงแกลงทำเป็นไม่รู้จักกับ
ชชเขย่น ก็เปิดหีบหนึ่งเห็นแต่หีบเปล่าไม่มสิ่งใด ขอเพลงถามชชเขย่นว่า
เจ้าเอาเสื่อเกราะของเราไปไหนเสีย ชชเขย่นว่าข้าพเจ้าแซเตยมมอยของเบา
คไม่มผู้เสมอเป็นชาวเมืองไทอนจว มเศรษฐีอยู่ที่ เมืองนนนรูกกนกับแล้ว

ชองกง เลียดเซียงกงแจ้งว่าท่านมเสอเถาะของวเคษจะขอทานกไม่ขาย
 จึงวางให้ข้าพเจ้ากับลชามาฉกเสอเถาะไปจะให้เงินหมื่นตำลง ตัวข้าพเจ้า
 ตกลงมาจากอกโกเสยเทาข้างหนึ่งเดินไม่ถนัด จึงเอาเสอเถาะนั้นให้ลช
 ไปก่อนข้าพเจ้าเอาแต่หีบเปล่าไว้ ท่านมาพุดจาตคนดงนข้าพเจ้ามาได้กลว
 ถึงจะ พองรองวากลาวข้าพเจ้าคงไม่รบตายเสียอยู่แล้วไป ถาทานเซอพง
 ข้าพเจ้าจะพาไปเอาเสอเถาะกลับคนให้.

ขอเหลงไตพงกไม่วรทจะคตประการใด ทงหลงวาพะจะมากลัวทำ
 ไม ถึงจะมีบกกบนใดกไมพนเราคตตามไปเอาเสอเถาะให้ได้ ถาแมนบค
 พลวไปกพองรองวากลาวเอาทพรกษามอง ขอเหลงวานองพตกถกจกม
 ตัวชเซียนไปพกทโรงเตยม ทงหลงททาเป็นชวยกนระวงกลวชเซียนจะทน
 ขอเหลงไมรุษบายสำคัญวาชเซียนชาทักจวัง แลวเห็นทงหลงเอาใจใส่ชวย
 ระวงกคดลยความจตก ตามนายคางอชุตโรงเตยมคนหนง รงชนชากคม
 ตัวชเซียนเดินไป ชเซียนเห็นมีโรงศรชวยทตำบลไหน กเขาแวะชอเดยง
 ขอเหลงกบทงหลงแลวเดินทางตอไป.

ฝ่ายไตจรับเอาเสอเถาะของวเคษจากชเซียนแลวเร่งรีบไปถึง—
 เขาเนยชวเปาะ จึงเอาเสอเถาะไปให้ชองกงดู ชองกงเห็นกยนตจงวา
 ทงหลงไปล่อลวงขอเหลงมาใกล้จะถงอชอยู่แล้ว จึงเรยกกทหวมากระชบบอก
 อบายให้ กทหวกคานบลามาจตไพล่พลกบเกวยนเลมหนงทาดวเป็นพอค
 ออกจากเขาเนยชวเปาะไปคอยอชู่ตามทาง.

ฝ่ายทงหลงกับชเซียนล่อลวงเอาขอเหลงเดินทางมาใกล้เขตแดน
 เขาเนยชวเปาะ ขอเหลงจกคควา ถาไปถงแลวจะ ไตเสอเถาะกลับคน

หรืออย่างไรก็ไม่รู้แต่เดินทางมาหลายวันก็ยังไม่ถึง มีความวิตกสุดสำหรับ
แข็งใจเดินต่อไป.

ฝ่ายงักทวกบไฟว์พลคมเกวียนมา หยด้อยตามทาง ครั้นแลเห็น
ทงหลงกบชชเขียนพารขอเพลงมางกทวกตรงเข้าไปคำนับ ทงหลงแกดงถาม
พอกาจาเหตุใดจึงได้มาทางนี้ งักทวกว่าข้าพเจ้าไปค้าขาย ณ เมืองเตงจิว
บัดนี้จะกลับไปเมืองไทอนจิว ทงหลงว่าตแลวเราสามคนจะขออาศัยเกวียน
ไปเมืองไทอนจิวด้วยจะได้หรือไม่ งักทวกว่าเชิญท่านทงสามชนเกวียนเถิด
ข้าพเจ้าจะพาไป ทงหลงทำเป็นดีใจบอกให้ งักทวกพอกานนรูกกนกับ
ขอเพลง งามทวกคำนับขอเพลงเป็นอนนต์.

ขอเพลงกถามบรบแลวถามทงหลงว่า พอกาคณขอไรหรือ --
ทงหลงกล่าวคาลอฉวงบอกวาแซดขอหยง เดิมข้าพเจ้าไปเมืองไทอนจิวพบ
ประจูกกบปลทงงสามานเป็นพนองกน ดหยงขอตรงตผคนนบถอเกรงกลัว
มาก ขอเพลงได้พงจงวาครงนไมกกลัวเตยฮตทนเลย พดแลวกชนเกวียน
ด้วยกันเดินทางไป ขอเพลงจงพดกบชชเขียนวา จงบอกกับเราตามจริงเถิด
เศรษฐไชโหมาลกเสอเกราะนนแซ่ใดขอไร ชชเขียนทาทไมใครจะบอก
ขอเพลงถามถงสามครง ชชเขียนทาทาเป็นฮตเฮอนแลวบอกวา เศรษฐ
ไชโหมาลกเสอเกราะของท่าน แซ่กวยชาวเมืองไทอนจิว เรียกกจากวย-
ควกกทง มงมทพยสนมากคบแต่พวกชนนางไปมาอยู่ไม่ขาด.

ขอเพลงได้พงจงคควา ถามทวเศรษฐโหมอนกบเตยฮตบอกทง
เรากคงไม่สูญ ขณะนงกทวพดชนถงเครื่องคสดราวอโทขอเพลงเพลต -
เพลนไป พอดวงเขตแดนเขาเนยชวเปาะเขามาแล้ว งักทวกเรียกบ่าว -
ให้ไปขอสุรามาเสพบนเกวียน บ่าวไฟว์เหล่านนแจงในอุบายก็ไปขอสุรา

เอายาเบื่อได้มาให้ งักหวนส่งให้ขอเหลงก่อน ขอเหลงกำลังหวม
ได้ส่งสยกรบเอามาแฉวงกหวส่งบ้านให้ไปขอสุรอก.

พอพุดตงนนขอเหลงกระตบกระสายพษยาเบอกนอกลงอยู่ใน
เกวียน งักหว ทงหลง ขิเขียนตามนายกรวงรบเกวียนตรงไปยัง โรงจกย
แฉวงแกพษยาเบอกขอเหลงเดย เขาขอเหลงลงเรือข้ามฟากไป ขอเหลง
แฉวงวาขอเหลงมากชวนกันออกไปคอยรบ.

ฝ่ายขอเหลงถูกยาเบอกมนเมาไม่รอด จนเรือข้ามฟากไปถึงฝั่ง
ขอเหลงหายเมาดมตาชนิด เห็นผู้คนมาขอยรบอยู่เป็นอันมากกตกใจ
จึงถามทงหลงว่าเหตุไฉนน้องจึงเอาพมาถงตน.

ทงหลงว่า ข้าพเจาจะพุดให้ท่านฟัง เตมทไดยนขอเดยของกง
ปรากฎไปทงแผ่นดิน บรรดาคนทมผมอกชวนกันเขาเบนพวกพองทงสน
ขณะนนองเทยอชทตาบดบ กงตน พบกบสชยได้สาบานเบนพนงกน
สชยพามาเขาชยกบของกงทเขาเนยชวเปาะ บदनอเชยนเจยกไซทหาร
เดยนชวณเบ ไม่มุทจะสู้รบต้านทานได้ น้องจึงบอกกระบวนทวนขอ
ของพไทของกงพง จึงคตอบายไซให้ขเขียนไปลกเอาเดอเกราะปรารกนา
จะเชิญมาอยู่คยกัน

ขอเหลงได้พงกรวดกอบายกเดยใจ จึงพุดว่าไม่ควรลอลวงเอา
พมาเดย ขอเหลงกจบถวยสรวมาคานบขอเหลงแฉวงว่า ข้าพเจาขอของกง
ชกชวนพนงทงปวงมาอาศัยอยู่ทเกาะในน้ำ คอยทาพระเจ้าชองชยจจะ
คองประสงคไซสอยเมือไร จะได้เข้ามาตามภกคทหาราชการบารงแผ่นดิน
โดยสตยสจรวต มิได้เห็นแกดากสการทงปวง กางคแต่คนรายทไมขอตรง

ขอเชิญท่านอยู่ด้วยกันจะได้คิดอ่านช่วยปราบปรามเสี้ยนหนามแผ่นดินสืบไป.

ขอเหลงก็ไม่พูดจาตั้งไร ลิมของจบบถวยสวามาคำนับขอเหลงแล้วพูดว่า ท่านกับข้าพเจ้าจากชอบพอรักใคร่กันมาช้านานแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ามาเข้าเป็นพวกพ้องของชองกิง เชิญท่านอยู่เสียดด้วยกันเถิดอย่าได้ถือโทษเลย ขอเหลงได้ฟังก็ไม่รู้จะคิดประการใด ต้องจำใจยอมอยู่ด้วยจึงพูดกับทั้งหลางว่า บุตรภรรยาครอบครัวของพวกเราทั้งต้องโทษทั้งสนหรือ ชองกิงว่าชอนนตกพนักงานข้าพเจ้าเองจะจัดให้ไปรับมาในเร็ว ๆ นี้ เตียวไ่ก่ โงวหยง กงซุนตั้นก็มาพูดจากับขอเหลงแล้วจัดโต๊ะและสุราเลี้ยงกัน ชองกิงจัดให้ไตจงกับทั้งหลางรีบไปคิดอุบายรับบุตรภรรยาครอบครัวของขอเหลงที่เมืองหลวงมาโดยเร็ว ไตจงกับทั้งหลางคำนับลาคุมไพร่พลไป แล้วชองกิงสั่งให้เตรียมทหารและสนามไว้อะไรจะได้ฝึกหัดเพลงทวนขอ พอเอี้ยหลิมไปรับบุตรภรรยาครอบครัวของเผงกทเมืองเองจากกลับมา ดยรับบุตรภรรยาครอบครัวของเลงจันทเมืองหลวง ดันไปขอลงของที่จะใช้ในการรบมาถงพร้อมกัน เตียวไ่ก่ ชองกิงก็มีความยินดี จัดทให้บุตรภรรยาครอบครัวของเผงกทกับเลงจันอยู่ตามสบาย พอไตจงกับทั้งหลางไปรับบุตรภรรยาครอบครัวของขอเหลงมาถงพร้อมกัน.

ภรรยาขอเหลงบอกว่า ท่านออกจากบ้านมากมกราชการข้าพเจ้าหาเงินไปเดินเห็นเสียว่าท่านบ่ช่วยไปไม่ได้ ครนอยู่มาหลายวันยังไม่เห็นท่านกลับไปข้าพเจ้ามีความวิตก รุ่งชนวนหนงทั้งหลางน้องของท่านนเห็นเสื่อเกราะนไปทบ้าน บอกว่าเสื่อเกราะได้กลับคนมาแล้ว แต่ตัวท่านบ่ช่วยอยู่ที่โรงเตียมจะเป็นจะตายเท่ากัน ให้รีบไปรักษาพยาบาลโดยเร็ว

ข้าพเจ้าตกใจจนเกือบตายมากกับเขาถึงทน ขอเหล็กไม้ทจะว่ากล่าวอย่าง
ไร จึงพูดกับทงหลงว่าคนจะมาด้วยกนทางสนเศอเกาะนมนมทงอยทบาน—
หรือ.

ทงหลงได้ฟังกทวเราะแล้วพูดว่า พอจตไทพะสะโกชนเกวียนมา
ตัวนอังกกลับไปบ้านอกล่อลวงเขาเศอเกาะ แล้วให้สาวไซเก็บรวบรวม
ทรัพย์สินของออกจากบ้าน เมอกลับมานองเขาเศอเกาะของพดวมได้เข้า
แล้วถอกกระบอออกแยงซงพวกทเขาไปเมืองหลวง บอกแซและขอของพดวช
ว่ามาเป็นโจรคอยตปลนอยตามทาง พวกเหล่านนได้พงออกขอพกวงหน
เขาตวรอดไปสน นองยงได้ทรัพย์สินของมาเป็นอนมากชาวควรวนนเลาถอ
เขาไปถึงเมืองหลวง ก็คงจะกะเกณททททวรกกกองทัพมาจับไป
เร็ว ๆ น.

ขอเหล็กได้ฟังกตกใจสำคัญว่าจริง จึงพูดว่าไปล่อลวงเขาพมา
แล้ว มทนาชายงททาไทเศยขอด้วย เดยวโก ขอทงกเขาพูดว่า ถ้าไม่
คตตงนนทไหนดานจะยอมมอยด้วยกน พุดแล้วกจตทไทบุตรภรรยาครอบ—
ครวของขอเหล็กอยตามสบาย.

ครนรงชนเขาเตยวโก ขอทงกกับพนองทงปวงพรอมกนปรักษา
การจะทาดายลางททวเรียนชวนเบ ในขณะนนลย هنگควมคมไพ่วพล
ตทวนขอเรียนเซยไวเป็นอนมาก พอไซในการทจะสู้รบแล้ว ขอทงกเซญ
ขอเหล็กผกทตเพลงทวนขอใหไพ่วพล.

ขอเหล็กจึงพูดว่า ไหน ๆ ได้เข้ามาเป็นพวกพ้องจะส่งสนให้สน
ผมอ แต่ตองจตเขาคนทแซมแรงงองไวจึงจะไซการได้ ขอเหล็กไปท—
สนามจตลวรไพ่วพลได้พรอมกผกทตเพลงทวนขอ บอกทชนทลงมกาหนด

ต่าง ๆ กัน บนหลังมานนโชอย่างหนึ่ง เดินเท้าโชอย่างหนึ่ง แล้วรายงานว่า
 ทำทางเพลงทวนขอที่จะเกยขอเทามาให้ทวอย่างนน ๆ ผูกอยู่ประมาณ
 ครึ่งเดือนกว่านาญกระบวนเพลงทวนขอ เตยวโก๋ ชองกง กบพนองเตลา
 นนเห็นขอเตล่งราเพลงทวนขอของใจไม่มีผู้เสมอ สอนไพร่พลชานาญทุก
 คนกมความยินดี ว่าครงนคงชนะททาวเลี่ยนฮวนเบได้เป็นแน่ ถึงเวลา
 มาชักชอมทุกวัน.

ฝ่ายชอเฮียนเจยกตงเตพวกชองกงจับเผงกบเลงจนมว กโกกรอ-
 แคนยงนคไม่วุทจะคตประการใด ครนจะยกกชองทพบกรกมากมแต่แม่น้ำ
 สอมรอบเป็นทจนใจนค อยู่มาวันหนึ่งชอเฮียนเจยกคมททาวตวงไปทวม
 ผง ร้องทาชวนให้พวกพองชองกงยกมารบ ชองกงแวงความกกาชบไฟ
 พลให้รชทาทางน้ำไว้ ชยาให้เรือแพเข้ามาใกล้เกาะโคเฮียนเจยกนน
 ชานาญทงททางบกทางเรอกจรงชย แต่แวงตาบดเขาเนยชวเปาะนนไม่เคย
 ไปมา จึงไม่อาชยกกชองทพบกรกเขาใกล้ใดกพาททาวรดบมาคาย ชองกง
 สงให้เลงจนจตทาบนั้นจะไดยกไปสู้รบกับชอเฮียนเจยกโดยเร็ว แล้วปรกษา
 กบพนองว่า กระบวนทวนขอเกาเหลี่ยนชเยนนชกชอมไว้เข้มแวงต การ
 ชน ๆ กจตสรวไว้พร้อม ถ้าจะยกไปสู้รบครงน พวกพองและไพร่พลไม่
 ตองชมาเดินเท้าเปล่าเหมือนกระบวนรบเมอควาชนบจกบเงาค ให้ททาว
 ทวนขอไปช่มชยตามชายเขาและน้ำในตงอชแหมกอน แล้วแยกไพร่พล-
 เป็นสบกชองไปสู้รบ ถ้าเห็นททาวเลี่ยนฮวนเบวงมา ก็ให้หนีไปแอบชย
 ตามบาชอกอแหมและชายนา พวกทช่มชยนนสบกคนใหม่ขอเปล่าชยคน
 นนง จะได้เอาชอเกยวเทามา คนทลชชอนนจะไดยกชคนบนหลังมาจับ

ตัวไว้ ซึ่งแถวตาบคนเป็นท้าวเลขาอำมาตย์เขา ต้องใช้ไพร่พลเดิน
เท้าทำนจะเห็นประการใด.

โงวหยงขึ้นแต่ได้ฟังเห็นชอบด้วย ข้อเหล่านี้ขงกระบวร
เกาเดียนเขยทวนชอกตองใช้ตามนึ่งจะได้ ขงกึ่งจัดไพร่พลแยกเป็นสิบ
กองให้เล่าตง ไตวเขยคนคุมกองหนึ่ง ไหมกทองคุมกองหนึ่ง ให้เอี้ยหยง
ตองจวงคุมกองหนึ่ง ให้จตง เตงฮุย คุมกองหนึ่ง ให้เกยเตียน เกยโป
คุมกองหนึ่ง ให้โจวเฮียว โจวยวนคุมกองหนึ่ง ให้นางไฮ้วซาเหนย
เฮงเฮยไฮ้วคุมกองหนึ่ง ให้สยง เบ่หลิมคุมกองหนึ่ง ให้เอียนลุน
เตเตียนชวคุมกองหนึ่ง ให้เอี้ยหลิม ลีหลินคุมกองหนึ่ง รวมสิบกองจะให้
ยกไปสู้รบก่อน.

แล้วจตองพวกหนึ่ง ลุงน เตยทวย เตยลุน ฮวนเขยววย ฮวน-
เขยวเหงา ฮวนเขยวชิต ทองฮุย ทองเม้ง เม้งคอง รวมเก้านาย คุมไพร่พล
ลงเรือรบไปคอยอยู่ริมฝั่ง ถ้าเสียที่จะได้พากันหนีลงเรือ แล้วจัดให้
ฮวยหยง ฉินเหม้ง ลีเอ่ง ซางจัน ซงลิม ฮาวเผ่ง ทกนายชมาคุมไพร่พลไป
คอยอยู่ชายเขา ถ้าเห็นพวกทหารหลวงหนีจะได้ไล่ติดตาม แล้วจัดให้
เลงจัน ไตวเฮงคุมไพร่พลไปจัดการยิงปืน ให้ข้อเห็ง ทงหลงคุมทหาร
ทวนขอเกาเดียนเขยไปชุมนุมอยู่ตามทาง ตัวขงกึ่งกับโงวหยง กงซุนสน
ลือฮวง กวยเส่ง คุมไพร่พลเป็นกองทัพใหญ่จะยกหนีไปภายหลัง ครั้น
จัดการแล้วขงกึ่งส่งทหารทวนขอไปชุมนุมอยู่ตามทางในเวลากลางคืน พอ
สว่างจึงคุมไพร่พลสิบกองแยกย้ายไป เลงจันกับคุมไพร่พลไปจัดการยิง
ไว้วร้อม . ข้อเห็ง ทงหลงนกกนคหมายกับทหารทวนขอไว้วร้อมทุก

ประการ ครนใดฤกษ์ของกงกมพวกพ้องไพร่พลข้ามน้ำไป เตียงมาลือ
และกลองตงสนนตรงไปยังค่ายอเอียนเจยก.

ฝ่ายอเอียนเจยกนั่งตรกตรองอยู่ในค่ายโดยนเสียงต้อตอง พอ
ทหารมาใช้เข้าไปแจ้งว่า พวกโจรเขาเนยซัวเปาะยกกองทัพข้ามแม่น้ำมา
เกือบจะถึงฝั่ง อเอียนเจยกก็ส่งสนทอให้จัดทหารเดินสวนเบ่ไว้พร้อม
ตัว อเอียนเจยกแม่ทัพก็ได้เสอเกราะถอกกระบองมอชนมาคมทหาร
เดินสวนเบ่กับทหารตามธรรมเนียม ออกจากค่ายตรงมาถงทรวรมนำเห็น
ของกงกมไพร่พลมาเบ่นอนมากก็หยุดตั้งกระบวนจัดเอาทหารเดินสวนเบ่
ชนอยู่หน้าแล้วปรึกษากบสนทอว่า เราจะปลอยทหารเดินสวนเบ่ไปข้าง
ทิศไหนดี.

พอเห็นไพร่พลของชองกงยกมาทางทิศใต้ ไม่แจ้งว่าสักเท่าไร
อเอียนเจยกก็ให้สนทอคุมทหารเดินสวนเบ่วิ่งฝ่าไปทางทิศใต้ อเอียน-
เจยกเห็นไพร่พลยกมาทางตะวันออกก็ออกพวกหนึ่ง ก็ระคุมทหารเดินสวนเบ่
วิ่งฝ่าไป พอไพร่อกพวกหนึ่งยกมาทางทิศตะวันตก สนทอเห็นตงนงกม
ทหารเดินสวนเบ่กลับมาแจ้งกับอเอียนเจยกว่า ทหารยกมาทางสามทิศจะ
คิดแยกย้ายทหารประการใดดี อเอียนเจยกว่าพวกโจรไม่ได้ยกกองทัพ
มาสู้รบชานาน บัดนี้คมไพร่พลแยกมาคงจะมีอธิบายสิ่งใดเป็นแน่ เรา
หยุดตวงทงก่อนแล้วจึงปลอยทหารเดินสวนเบ่ของเรา.

ฝ่ายเลงจันกับ โตวเฮงคุมไพร่พลไปปลุกเหล่ายังบนข้างทิศเหนือ-
แล้ว ครนเห็นกองทัพอเอียนเจยกยกมาถงทรวรมพร้อมกัน เลงจันก็ยกบน
มาทหนึ่ง อเอียนเจยกโดยนเสียงบนข้างทิศเหนือ แจ้งว่าบนเลงจันทำ
ดาเลงจันเบ่นอนมากแล้วเห็นไพร่พลยกมาทางทิศเหนือออกพวกหนึ่ง.

อุเอียนเจยกบอกกับฮันทอว่า เราจะคุมทหารแยกไปทางทิศเหนือ
 ทิ้งไปทางทิศใต้ พอเห็นไพร่พลยกมาอีกสัฟวกก็ตกใจ ไม่แน่ใจว่าจะแยก
 ย้ายทหารประการใดมีความวิตกนัก พอเลงจันยง บินจุเผ่าบินบอจอเผ่า
 ฆนาบมา กระสุนปืนตกลงทกระบวนรบอุเอียนเจยกแตกกระจายเป็นหลาย
 ลูก เสงยตงสนนเหมอนแผ่นดินจะทำลาย ทหารในกระบวนรบของ
 อุเอียนเจยกกระส่ำระสายไม่เป็นกระบวน ฮันทอจึงคุมทหารแยกไปสู้รบด้าน
 ทานไฉ พวกของกงเห็นทหารหลวงยกตรงไปทิศไหนก็แก่งท่าหนีไป
 ทางทิศนั้น อุเอียนเจยกเห็นก็โกรธคุมทหารตรงไปทางทิศเหนือแล้วปล่อย
 ทหารเลงจันยงแบ่งฉวไป พวกของกงก็วิ่งเข้าแอบอยู่ตามกอออกกอแถม
 แถวรมนาทางสน พอทหารเลงจันยงแบ่งฉวไปถึงท่อม ทหารเกาเลงจัน
 เขยทวนชอกตรอกพรอมกันเอาทวนชอกเกวเทามาชาด ไพร่พลที่ชอก
 เกวทหารบนหลังมา ไพร่พลที่หลบแอบอยู่นนกกคอยจับทหารบนหลังมา
 มัดไว้ มาวิ่งไปเป็นตบ ๆ ชอกเทารชาดลมลงทงสน อุเอียนเจยกเห็น
 ทหารเกาเลงจันเขยออกทำลายทหารเลงจันเบกเสยใจชกมากลบมาตามฮันทอ
 เลงจันยงบนหลังมาสงเห็นอุเอียนเจยกเสยชกมากลบ กยงบนชองฮวยเผ่า
 ฆนาบหลังมาพอพวกทชมอยชายเขาเห็นได้ทกบกรกเข้าไป

อุเอียนเจยกกับฮันทอแจงจว ถูกอธิบายกคุมทหารเหล่านน จะหนีไป
 เห็นไพร่พลของชองกงมอยทกทิศไม่รู้ว่าจะไปทางไหน อุเอียนเจยก
 แข็งใจคุมทหารสู้รบไปทิศเหนือ พวกของกงทยกไปคอยชอนนกกบกรก
 ฆาพันฆนาบมา ทหารอุเอียนเจยกลมตายลงตามทางเป็นอนมาก ตัว
 อุเอียนเจยกกับทหารที่เหลือตายหนีหนีไปประมาณทางใต้หกสิ พบมกทอง
 มกชุนรองตจว่าจจะหนีไปข้างไหน อุเอียนเจยกขบมาเขาสู้รบได้หาเพลง

มกทอง มกชุนกชบมาหนอเฮียนเจยกกถลวจะถูกอุบายกัไม่ไลตตจขบมา
 ตามตรงไปทางทิศเหนือ เกยเตียน เกยไปคุมไพร่พลไปคอยอยู่เข้าสูรบได้—
 ทกเพลงแลวกหนีไป อุเฮียนเจยกเดินไปประมาณทางไตรวงด เห็นทหาร
 ถอทวนชอตรงเข้ามา อุเฮียนเจยกไม่เป็นใจจะสู้รบชกมากลับหนีไปทาง—
 ทิศตะวันออก นางไฮ้วชาเหนยกับเฮงเฮยไฮ้วคุมไพร่พลสกัดทางอยู่ เห็น
 อุเฮียนเจยกกับทหารเดินมา ก็เข้าสูรบฆ่าพนทหารอุเฮียนเจยกบองกนตว
 ใจได้ เห็นทหารตงสกัดอยู่เป็นชน ๆ ก็ชบมาบุกพงหนีไปทางทิศตะวันออก
 นางไฮ้วชาเหนยกับเฮงเฮยไฮ้วไล่ตามไปเห็นว่าไม่ทันก็คุมไพร่พลกลับ.

ฝ่ายพวกชองกงทงแปดทิศประตงกนเขาเกี้ยวเทามา และทหาร —
 เลียนฮวนบจับได้เป็นอนมาก ทชาวพนลมตายเสียกหลายพน เล่าตงกับ
 ไตวเซียนจับสนทอนายทหารได้ กองทพ้อเฮียนเจยกแตกยับเยนทหารล้ม
 ตายเกลอนกลาตทงแผนคน ชองกงไตชยชนะกมความยन्दแจ่งวาวอุเฮียน
 เจยกหนีไปไดกโหเอาไฟเผาค่ายเสีย แลวเกบรวบรวมเครื่องศสตราวอชก —
 กองทพไปเขาเนยชวเปาะ บรรดาพนองทงบวงจับไตทหารหลายพนกับมา
 ทดหลายรอยมา และเสอเกราะเหล็กเป็นอนมากเอามาส่งกับชองกง ๆ
 ก็ไหวรวบรวมทหารทงมาไดนนเอาไวไซสอย แลวมาเห็นจรวงดแลไฟ
 พลุตามลมควว พ้อเล่าตง ไตวเซียนเอาตวสนทอนมาส่ง ชองกงกแกมค
 สนทอออกแลวพดจาเกลยกลอมโหยุดวย เมงก เลงจนกชวยพดอชนวนอน
 สนทอและสนทอนนเบนดาวพวกเคยจกน มาจตกยอมเขาเป็นพวกพอง
 ชองกงจงโหสนทอเซียนทงสอ โหทหารถอ ไปรบบตรภรรยาครอบคววท —
 เมองตงจวมาแลวจต ไตะและสุวมาเลยงพวกพองเบนทรนเรง

ฝ่ายอเชียนเจยกแตกทัพเสยทหารจนสิ้น หนีไปทางทิศตะวันตก —
 ออกเฉียงเหนือไม่มีเงินจะซื้ออาหาร ก็ตัดเอาสายรัดเอวทองคำออกขาย
 ซื้ออาหารไปตามทาง คิดว่าคงจะตายอยู่แล้วก็มาสู้รบกับพวกชองกง
 ปรากฏว่า ทหารล้มตายเสยทั้งสนจะกลับไปเมืองหลวงอย่างไรได้ จะไป
 สานกษัตริย์ทอนกไม่รู้จักกับใคร ได้มีความวิตกนัก จึงนึกขึ้นได้ว่าไปอภัย
 ผู้รักษาเมืองเซงจิวขอพบพอกันกับเรามานาน จำจะไปอภัยอยู่ที่นั่นจึง
 จะควร คิดแล้วรีบเดินทางไปได้สองวันถึงตำบลหนึ่งเห็นมีโรงชายสรา
 ษัตริย์ไปทหน้าโรงลงจากมาเข้าไปซื้ออาหาร เจ้าของโรงบอกว่าของอัน
 นี้ไม่มี ถ้าท่านจะรับประทานข้าพเจ้าจะไปซื้อมาให้ผู้เขียนเจยกจึงตัดเอา —
 ทองคำสายรัดเอวให้.

ผู้เขียนเจยกบอกกับเจ้าของโรงว่า เราเป็นทหารหลวงยกกองทัพ
 มาปราบปรามพวกโจรที่เขาเนี้ยชวเปาะ ปรากฏว่าทหารล้มตายเป็นอันมาก —
 บัดนี้เราจะไปหาไปอภัยผู้รักษาเมืองเซงจิว มาของเรานักเรียกว่า —
 โอวจุยเบ เจ้าแผ่นดินพระราชทานมาทางเครื่องและอานพร้อมทั้งช่วยระว
 ่งรักษาไว้ให้ดี เจ้าของโรงว่ามขอความอยู่สูงหนึ่งจะเล่าให้ท่านทราบ แต่
 หนีไปไม่ได้ โทรมเขาแห่งหนึ่งเรียกทอฮวยชวมนายโจรสองคน ทหนึ่งขอ
 ลิตงเขาเรียกว่าพระไฮวเจียง ทสองจิวทองเขาเรียกว่าเซยป้ออง มาตั้ง
 ชองสมเกลยกล่อมไพร่พลไว้ได้ประมาณแปดร้อย เทยจตปลนราษฎรชาว
 บ้านอยู่เนืองๆ ไม่กลัวผู้ใด ทหารหัวเมืองยกมาปราบปรามหลายครั้งก็
 ไม่ได้ พวกโจรจึงมีใจกำเริบมากขึ้น ข้าพเจ้าอดกลังมาของท่านนัก
 เวลาควานนตของชองกนระว่งอย่าได้ไว้ใจ.

อุเอียนเจยกว่าเรานมมอเข้มแข็ง อย่าว่าแต่ นายโจรสองคนถึง—
 จงยกมาให้หมดเรากไม่กลัว พุดแล้วเจ้าของโรงจึงพาอุเอียนเจยกเขาของ
 นอน อุเอียนเจยกนั้นใจคอไม่สู้สบาย ด้วยสู้รบแล้วเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย
 อ่อนไหวเสเพลรามึนเมาหลับไปประมาณสามยาม ได้ยินเสียงออดองกลกชน
 เบ็ดประต้ออกมาถามว่าเสียงอะไรออดอง เจ้าของโรงบอกว่าชาวพเจาตนชน
 เขาหนีไปให้มากขึ้น เห็นแต่พวกโจรถือคบไฟออกจากบ้าน ดักเอาเข้าไป
 แล้ว อุเอียนเจยกให้เจ้าของ โรงนำทางไล่ติดตามไปได้ตามลี้ ไม่แจ้งว่า
 พวกโจรจะหนีไปทางไหนก็มีความวิตก ขวนเจ้าของ โรงกลับมาปรึกษา
 กันว่าจะทำอย่างไรจึงจะได้มาสำคัญเป็นของพระราชทานกลับคนมาเจ้าของ
 โรงว่าท่านอย่าวิตก เวลาพรุ่งนี้จงไปพ้องต่อผู้รักษามืองเซ่งจิวยกกองทัพ
 ไปปราบปรามพวกโจรเสียให้ราบคาบ มาของท่านก็คงจะได้คน.

อุเอียนเจยกได้ฟังกมความวิตกนอนไม่หลับจนสว่าง เรียกเจ้าของ
 โรงเอาเครื่องทานมามาแล้วออกจากโรงตรงไปเมืองเซ่งจิว ครั้นถึงก็เขา
 ไปค้ำับ ไปพ้องผู้รักษามือง ไปพ้องเห็นอุเอียนเจยกก็ตกใจถามว่า
 ได้ยินข่าวเล่าลือมาว่า ท่านยกกองทัพไปปราบปรามโจรเขาเนี้ยชั่วเปาะ
 เหตุใดจึงได้มาถึงเมืองน อุเอียนเจยกก็เล่าความซึ่งสู้รบปราชัยให้ ไปพ้อง
 ฟังทุกประการ ไปพ้องจึงพูดว่าซึ่งถูกอบายพวกโจรทหารล้มตายเสียมาก
 นั้น ท่านอย่าวิตกมิใช่ว่าเป็นได้ก็คิดกบฏจะมีโทษ นี้เหลือกำลังพวกโจร
 เขมแข็งจึงได้พ่ายแพ้ว ทบ้านเมืองนก็เกรงพวกโจร ตัวท่านนมมอเข้มแข็ง
 มาอยู่ด้วยกันกตแล้ว จะได้ปราบโจรผู้ร้ายทเขาทอช่วยชวเสียให้ราบคาบ
 ได้มาพระราชทานกลับคนมาแล้วจึงจะยกไปกำจัดพวกโจรทเขาเล่งชว —
 กับเขาแป๊ะไฮ้วชวด้วย ถ้ากำจัดพวกโจรตามตาบสนเรยบรอยแล้วชาวพเจา

จะช่วยกราบทูล ขอให้ท่านยกกองทัพไปแก้แค้น พวกโจรตำบลเขาเนีย-
ชัวเปาะให้จงได้.

อเยนเจยกคกเขาคำนับแล้วพูดว่า ถ้าท่านส่งเคราะห์ตงนนแล้ว
พระคุณหาทศตมโตถงตวจจะตายกโมลมคณของท่านเลย ไปวหยงได้ฟัง
ยนตจตทโห้อเยนเจยกอยู่ตามสบายได้สามวัน อเยนเจยกจึงพูดกับ
ไปวหยงว่า ข้าพเจ้าจะขอคุมทหารไปกำจัดพวกโจรเขาทอฮวยชัวเอามา
นคนมาแล้วจะ ไดยกไปปราบปรามพวกโจรสองตำบลเสียทีเดียว ไปวหยง
ได้ฟังก็เกณฑ์ทหารให้สองพัน เครื่องศาสตราวุธเสบียงอาหารพร้อมจะมา
สเขวมมพเทาเร็วมาทงโห้อเยนเจยกท อเยนเจยกมีความยินตคานบ
ลามาจตททหารเสร็จแล้วกแต่งตวจใส่เสอเกราะขนมาคุมทหารสองพันออกจาก
เมืองเซงจิวตงไปยังเขาทอฮวยชัว.

ฝ่ายลิตงกับจิวทงนายโจรตำบลเขาทอฮวยชัวตงแต่ไพร่พลไปลัก
มาของอเยนเจยกมากมความยนต เวลาจนนนายโจรทงสองนงโต๊ะ
เสพตราอยู่ พวกทไปสบข่าวมาแจ้งว บตทเมืองเซงจิวยกกองทัพมา
เกอบจะถงตำบลเขาทอฮวยชัวอยู่แล้ว จิวทงนายโจรได้ฟังกพูดกับลิตง
ผู้เป็นนายใหญ่ว่า พอยรักษาตำบลนเถดนงจะยกไพร่พลไปสู้รบเอง
จิวทงจึงจตไพร่พลประมาณร้อยเศษถอเครื่องศาสตราวุธขนมาออกจากเขา
ทอฮวยชัวไปยังทรบทพทงสองฝ่ายกเขาปะทะกัน.

อเยนเจยกชบชนหน้าทหารรองตวาดตวยเดี่ยวอนตงว พวกโจร
ยงไม่ยอมให้จับมัดแต่โดยดหรือ จิวทงไม่พูดประการใด ชบม้าตงเข้า
รบกับอเยนเจยกได้หลายเพลง จิวทงทงนกำลังและฝีมืออเยนเจยกไม่

โตชกมาหนี ออเขียนเจยกไล่ตามไปพักหนึ่งกลัวจะถูกลอบฆ่า จึงคมทหาร
 กลับมาตงคายนไว จิวทองคมไพร่พลหนักกลับไปถงเขามอกกิมตงว่า
 ออเขียนเจยกคนนั้นฝีมือเข้มแข็งนัก มองเห็นว่าจะสู้ไม่ได้ คมไพร่พลหนักกลับ
 มา ถ้าแม่ออเขียนเจยกคมทหารตามมาจนถึงนทานจะคิดอย่างไร.

ตงว่าเราคิดตรอกตรองแล้ว เห็นแต่หลวงจันดตขมกับเอียงและ
 บุ่งสงอชกเขายเลงชวฝีมือเข้มแข็งไพร่พลก็มาก เราจะมหนังสือไปถงให้
 ยกมาช่วย ถ้าสำเร็จการแล้วจงคอยชวกันไปตามกักต มองจะเห็นประ
 การใด จิวทองว่าข้าพเจ้าตกกกลัวหลวงจันดตขมจะวาดถงถึงความเกาชน
 จะไม่ยกมา.

ตงได้พังกหวเราะแล้ววว่า หลวงจันดตขมน เป็นคนตรงมีได้
 พยาบาทอาฆาตต่อผู้ใด เราจัดคนทฆางพตไปว่ากล่าวถงจะยกมาช่วย
 จิวทองได้พังกเห็นชอบด้วย ตงจึงเขียนหนังสือมอบให้คนทฆมตบญญา
 ถอไปทตามลเขายเลงชววัดไปจุดตขมเป็นนายใหญ่ เอียงเป็นนายที่สอง
 บุ่งสงเป็นนายที่สาม ยงมนายทฆารอกสคน ชื่อชอนทเรียกว่า กิมงนบว
 ชาวเมืองเมงจวเป็นบุตรชนนางผ่ายกรมเมือง เตมบุ่งสงชวเตยโตจกักกับ
 บุตรภรรยาเตยโตจก่า เสียทงสนแล้วกหนีไป ผู้รักษามืองสบจับตว
 บุ่งสงไม่ได้ แต่เรื่องความนนชอนทเห็นเป็นใจด้วย ผู้รักษามืองกจับเอา
 ตวชอนไปทำโทษแทน ชอนแฉงความก้อพยพหนีไปในเวลาถงคน
 ครนอยมาบตามารดาของชอนตาย ชอนแฉงวาท บุ่งสงชวเขายเลงชวจึงมา
 อยกกับบุ่งสงเขาเป็นพวกพ้องเตยอกัน อีกคนหนงชื่อเซจเจงทเรียกว่าเซตอ
 กีย เตมอยกับหลวงจันดตขมและเอียงท วัดไปจุชภายหลังเขาเจงชวเตง
 เหลงตาย จึงได้หนีมาเขาเป็นพวกอช ญ เขายเลงชว คนหนงชื่อเตยแฉ

ที่เรียกว่าไซหงจือ ภรรยาของนางชงยเหนยที่เรียกว่าบอเอะแซ สองคน
 ผัวเมียเป็นชาวเมืองเมงจวตามลถนนตบยบายตง โรงขายขนมเนอคนกับสูวา
 อยู่เป็นนิตย์ หลวงจันลุตซุมกับบูตงจิงมหนังสือไปชักชวนเตยแซ กับ—
 นางชงยเหนยมาอยู่ด้วยกัน

ขณะนั้นหลวงจันลุตซุม เอ๊ยจ บูตงตามนายงอชุนบน ถัด
 ลงมาชอน เขาเจง เตยแซ นางชงยเหนย รวมเจตคนนั่งสนทนากันอยู่
 พอดคนถือหนังสือของลุตงไปถึงเขาเจงถามไถ่ความ แลวกไปแจงกับหลวงจัน
 ลุตซุม เอ๊ยจ บูตงว่า ลุตงกับจวทองมหนังสือมาคานบทานทงตาม—
 หลวงจันลุตซุมได้ฟังจึงพูดว่า เตมที่ออกจากเขาเงาไท่ชวมาถึงตำบลเขา
 ทอฮวยชว พวกโจรไม่ให้อาศัยพูดพวกโจรสู้ไม่ได้พอลุตงเห็นจำได้ เชิญ
 ให้ไปบนเขาจัดโตะและสุรามาเลี้ยงสาบานเป็นพี่น้องกัน นายโจรทั้งสองนั้น
 จะยกพชนเป็นใหญ่ในตำบลเขาทอฮวยชว พิเห็นว่านายโจรใจไม่แน่นอน
 จึงเก็บเอาเครื่องเงินที่สำหรับใส่สุรากินใส่ห้อมนำออกจาก เขาทอฮวยชวมา
 บัดนี้นายโจรมหนังสือมาจะขอให้เรายกไปช่วยจิง เรียกผู้ถือหนังสือมาถาม
 ตู เขาเจงก็ไปพาผู้ถือหนังสือมา หลวงจันลุตซุมจึงถามว่าเจ้าถือหนังสือ
 มาด้วยเหตุผลสิ่งใด ผู้ถือหนังสือบอกว่าไปวหยังผู้รักษาเมืองเซ็งจวได้นาย
 ทหารโจรคนหนึ่งชื่อเอียนเจยก ทยกทัพไปตี เขาเนยชวเปาะแตกถล่มมา
 บัดนี้ไปวหยังให้อเอียนเจยกยกกองทัพมาปราบปราม ตำบลเขาทอฮวยชว
 ชายเลงชวเขาแปะไฮ่ชวตามลถนนตงแล้วจิงจะ ให้อเอียนเจยกยกกองทัพ
 ไป แก่แคนตำบลเนยชวเปาะ อเอียนเจยกคนนผมอเซมแซงนิก นาย
 ชาวเขาสูวาบด้านทานไม้ไผ่จิงให้หนังสือมาเชิญท่านไปช่วยด้วย ถ้าสำเวจ

การแลงจะมาตามภักตกับท่านพร้อมกับส่งหนังสือให้ ตามนายกรับรับมา
อ่านแจ้งความแลง

เอียงจึงพูดว่า ตามลของผูใดผู้นนกกตองบองกนรรักษา ครนจะ
ไม่ยกไปช่วยกกดวสมทมมอจะนนทา แมนทอฮวยชวแตกอเอียนเจียนคง
จะเลยมาตเขายเลงชวของเราจะตองยกไปช่วยสกกวงหนง หลวงจัน
ดตชม บุงโตพงกเทนชอบ ตามนายจิงจิดไทเตยแชนางชงยเทนย
ชอน เขาเจงอยูรักษาตามลยเลงชวแลงชวณกนแตงตวชนมมาถอเควอง
คัสตราวอคมไฟดพลออกจากเขายเลงชวตรงไปเขาทอฮวยชว ลิตงไดแจง
คุมไฟรพลไปคฮวยรบอยตามทาง.

ฝ่ายอเอียนเจียนกรูว่า พวกโจรเขาทอฮวยชวช่วยกมากแตงตวชนมมา -
คุมทหารออกจากค้ายตรงไป ลิตงนายโจรคุมไฟดพลมากชบมาเข้ารบกัน
ไดประมาณสิบเพลง ลิตงสูมมอและกาดงอเอียนเจียนไม่ได้ก ชบมาหน
กตบชนมมา อเอียนเจียนกชบทหารไล่ตามไป จิวทองอยบนเขาเทนตงนน
สงไฟรพลเฮากอนคลาทงลงมา ถูกทหารเจมบวยเป็นหลายคนอเอียนเจียน
กลดวจะเสยทกคุมทหารกลบ พอแลเห็นกองทพยกมากอกพวกหนง อเอียน-
เจียนก ชบมาชนหนาทหาร ครนหลวงจันดตชมมาถง เห็นพวกทหาร
อเอียนเจียนกสกกตอชกรองตวาทว่า นายทหารคนไหนทยกกองทัพไปตตามล
เขาเนยชวเปาะแตกยบเยนหนกตบมายงจะทาเซมแชนงทตตามลนอกหรือ.

อเอียนเจียนโตพงกโกวรอนก ชบมารบกับ หลวงจันดตชมไดทา
สิบเพลง ตางคนวองไวทงสองฝ่าย ไม่แพชนะกัน เอียงจึงรองบอกกบ
หลวงจันดตชมว่า พหยคกอนเถคนองจะดรบเอง กชบมาตรงเขารบกับ
อเอียนเจียนไดทาสิบเพลง อเอียนเจียนกนกวาคนทงสองนมาแต่ไหนมมอจ

โตเข้มแข็งนัก จะว่าโจรหรือก็ไม่ใช่ สู้รบไปอีกหลายเพลง เคยเห็น
 ผมอชเยนเจยก แข่งแรงสู้รบไม่แพ้ชนะกัน จึงชักมา ถอยห่างออกไป
 ชเยนเจยกเห็นเอียงมกาดงและผมอกไม่อาจไล่จึงคมทหารกดบ หลวงจีน
 ลิตชมถบเอียง บุกส่งถอยกองทัพไปตั้งมั่นทางค่ายชเยนเจยกประมาณ
 ทางยดบด.

ฝ่ายชเยนเจยกคมทหารกดบมาถึงค่าย ก็คิดว่าพองว่า ตัวเรา
 ครนชางอาภพนัก ล้าคณูว่า ไม่มีผู้ใดต้านทาน พวกโจรนั้นเปรียบ
 เหมือนเตาข่งไว้นิ่ง จะจับไปฆ่าเสียเมื่อไรก็ได้ เหตุใดจึงเผอิญ
 ให้คนทั้งสองมากนกลางการทศตใจไม่สมปรารถนามเป็นกรรมของเราหรือ
 จะทำอย่างไรดี.

ฝ่ายชงเม่งผู้พทเรียกความอเทาแซ ชงเหลียงผู้นองเรียนวิชาศกชวย
 แซ พนองสองคนเป็นบุตรมอไทกิง ตั้งบ้านเรือนอยทตามดแปะไฮวชง—
 แซวงเมืองเซงจิว เดิมชงเม่ง ชงเหลียงจวาทกบเศษฐิตตามดนนชงเม่ง
 ชงเหลียงชวาพนเศษฐิตบตรภรรยาญาติพนองตายทางดน แลวเกลยกลอม
 ไตไพ่วพลหลายร้อยหนไปตั้งมั่นโจรอยู่ ณ เขาแปะไฮวชวผู้รักษามือง
 เซงจิวบตวชงเม่ง ชงเหลียงไม่ได้ ก็จับเอาชงเม่งอาชงเม่งชงเหลียงจว
 ชงคกไว ชงเม่ง ชงเหลียงแจงความกโกรธแค้นผู้รักษามืองเซงจิว พนอง
 สองคนปรึกษาคะคุมไพ่วพลมาหักพังคกแยงชงเขาชงเม่งผู้อาไป ครน
 ปรึกษากันตกลงแลวก็จัดไพ่วพลไวพรอม แต่งตวลชอฮาวัชชนมาคุมไพ่วพล
 ออกจากเขาแปะไฮวชวตรงมายังเมืองเซงจิว.

ฝ่ายไปวทชงผู้รักษามืองแจงวาพองโจรเขา แปะไฮวชวชวยกมาก—
 มคความวตถ จึงไซ้ให้ชุนนางไปบอกชเยนเจยกจว ให้กดบมารักษาบ้าน

เมืองไวโกน อูเอียนเจยกแจ้งความกยกกกองทัพออกจากค่ายกลับไปเมือง
เชิงจิวในเวลากลางคืน.

ฝ่ายหลวงจุนลุตซมกับเฮยงและบูตง ตงค่ายพักไพร่พลอูยรมเขา
ครนวงซนเขากุมไพร่พลตรงไปจะสู้รบกับอูเอียนเจยก ครนไปถึงหน้าค่าย
ไม่เห็นมทหารกตกใจ พดว่าอูเอียนเจยกจะมอบายประการใดคอกกระมัง
จึงทงคายนเสยตงน ก็ชวนกันกลับมา ลตงกับจิวทองจิงเชญหลวงจุนลุตซม
เฮยง บูตงกับไพร่พลเหล่านั้นไปยงเขาที่อยู่จุดโตะและดรามมาเคียงกัน -
เป็นอนัต แลวลตงก็ให้ไพร่พลไปสืบข่าวกองทัพอูเอียนเจยก ได้ความว่า
อูเอียนเจยกเลิกกองทัพกลับไปแต่เวลาคนนั้นแลแล้ว. ลตง จิวทองกมความ
ยุนดหลวงจุนลุต ซมเฮยง บูตงกลาลตงจิวทองกุมไพร่พลกลับไป.

ฝ่ายซงเม้ง ขงเหลียงกุมไพร่พลมาใกล้จะถึงเมืองเชิงจิวพบกองทัพ
อูเอียนเจยกยกกลับมา ขงเม้งก็ขมมาชนหน้าตรงเขาสู้รบ อูเอียนเจยก
ก็รบรองบองกันไว้

ขณะนั้นผู้รักษาเมืองยุนดอชุนก้าแพง อูเอียนเจยกคิดจะฮวดมมอ
พอซงเม้งเอาทวนแทงมาก บองบดด้วยแรงแรงแลวขมมาเขาใกล้ขบซงเม้ง
ได้สงให้ทหาร ขงเหลียงเห็นตงนนักพาไพร่พลรบถอยหนีไปวหยงรองบอง
อูเอียนเจยกให้ไล่ตามไป อูเอียนเจยกคุมทหารไล่ตามไปทัน ซ่าพันพวก
โจรล้มตายจับเป็นไต่รอยเคษ ขงเหลียงกับบาวทเหลอตายพวกนั้นหนีไปได้
พอเวลาจวนคากเขาอาศัยในศาลเจ้า อูเอียนเจยกไล่ตามขงเหลียงไม่ทัน
แลวก็คุมทหารกลับเขามือง เอาซงเม้งกับไพร่พลทงจับได้มาสงให้ผู้รักษา
เมือง

ไปทงมีความยินดีขงนค สงใหเอาตัวขงเมงจางคกไวกับขงบน
 ติวยกน แลวใหนาเนจรวงวลกับพวกทหารตามสมควร จดโตะและสุราม
 เลยงอุเอียนเจยกเบนทรนเรง และถามถึงการสู้รบกับพวกโจรเขาทอฮวยชว
 อุเอียนเจยกกแจงวา เดมทชาวพเจาคัดไว ถายกไปถึงกจะจับพวก
 โจรมาเหมอนจับปลาในบ่อ ครนยกกองทัพไปถึงกมีโจรอกพวกหนงยกมา
 ชวย นายโจรสองคนบวชเบนหลวงจนคนหนงหน้าเขยจ รูปร่างสูงใหญ่
 ผมอเขมแขง สู้รบกับชาวพเจาหลายลบเพลิงยงไมแพชนะกัน.

ไปทงไดพงจงบอกกับอุเอียนเจยกวา โจรคนทบวชเบนหลวง
 จนนชอสุดต เบนขนนางอยกับเจาของเกงเลขตเขยงก ผูรทษาเมอง
 เขยงอนนย ครอบกายหลงบวชเบนหลวงจนเรยกวา ฮวยทอเสยงคอดตวม
 คนทหน้าเขยจรูปร่างสูงใหญนเดมเบนขนนางอยตงเกยเมองหลวง เรย
 วา เขมมสว ฮอเอยจ ยงอกคนหนงชอบุสงทเรยกวาเฮงเจย ตเศอท
 ตาบดเกยงกตาย ไดเบนขนนางครุททหาร คนทงสามผมอเขมแขงนค
 บदनไปตงชองสมไฟรพลอยทชายเลงชว เทยวตปลนคนเดินทางและ
 ราชฎรชาวบานอยเนอง ๆ ททหารทวเมองยกไปหลายครงกดูพวกโจรไมได

อุเอียนเจยกไดพงจงบวา เดมทชาวพเจาสาคัญวาพวกโจรครนเขา
 สู้รบกันกคตสงสยถาพวกโจรแลวผมอไมเขมแขงนค คนทงตามนชอเสยง
 ปรากฎมาก แตเหตุไฉนจึงมาตงชองสมกันเบนโจร แลวแขงใจวา ฮยา
 ไดวตทชาวพเจาคงจะจับพวกโจรเหล่านสงเขาไปเมองหลวงไทสน ไปทง
 ไดพงมความยินดี อุเอียนเจยกจงบลาถลไปทอย

ฝ่ายหลวงจีนลุตซิมใหญ่ ลงคมไพร่พลเดินไปหน้า หลวงจีนลุตซิม
ก็เบียดตามไปต่อท้ายหลัง

ฝ่ายซงเหลียงคมไพร่พลที่เหลือตายออกจากศาลเจ้า เดินทางไป
หลายเวลาเห็นไพร่พลยกมาพวกรหนึ่ง ไม่แจ้งว่า ทหารของผู้ใดก่กหยุด
พอเข้ามาใกล้ซงเหลียงเจ้าได้ ตรงเข้าไปคุกเข่าคำนับเป็นอันดี บัง
ตอกรับคำนับกนตามธรรมเนียม แล้วพูดว่าข้าพเจ้าได้ยินข่าวเล่าลือมา
ว่า ท่านทั้งสองตั้งของสมอยู่ ณ เขาแป๊ะไฮ่วิว คิดว่าจะไปสนทนาเล่น
บ้างก็ยังไม่วางธุระ ประการหนึ่งทางกตบตมของอยู่คนละทิศ ฉันทานม
ธุระตั้งได้จึงได้มาถงตามตม

ซงเหลียงก็เล่าความซงจะมาช่วยซงบนฝเป็นอา ให้ฟังทุกประการ
บ่งแจ้งว่าท่านอย่าวิตก เวมพวกพ้องอยู่เจตคนตั้งของสมอยุทชายเลงชว
บตมทหารเมืองเซงจวยกมารบกวทเขาทอฮวยชว ลิตง จวทของสมมอ
ทหารเมืองเซงจวไม่ได้ จึงให้พวกเวมมาช่วยรบกับอเฮียนเจยกยงไม่แพ
ชนะกัน อเฮียนเจยกคุมทหารกลับไปเสียในเวลากลางคน ลิตง จวทของจึง
เชิญเรากบหลวงจีนลุตซิม และเชิญไปทเขาทอฮวยชวจัดโต๊ะและสุรามา
เลี้ยง แล้วโหมามผเทาดแกเวมาทนงจะกลับไปชายเลงชวหลวงจีนลุตซิม
ก็เบียดมากายหลัง ถ้ามาทงเวมจะบอกให้ยกไพร่พลไปตีเมืองเซงจว
ช่วยอาภพของทานอย่าวิตกเลย

ซงเหลียงได้ฟังก็ยกเขาตั้งคำนับอก แล้วพูดว่าท่านจงส่งเคราะห์
ข้าพเจ้าด้วยเถิด พอเห็นหลวงจีนลุตซิมกับเบียดมาตรงมถง บังให้
ซงเหลียงคำนับหลวงจีนลุตซิมกับเบียด แล้วเล่าความของซงเหลียงให้ฟัง
ทุกประการ และว่าขอพทงสองยกไปช่วยซงบนฝกับซงเมงออกมาด้วยเถิด

เอยจางพูดว่า ถ้าจะไปตเมืองเซงจวกตองเชิญชองกงมายกเบนน
 กองทัพใหญ่ไปจึงจะได้ ด้วยอเอยนเจยกเบนนอรักับพวกเขาเนยชัวเปาะ
 ให้ชงเหลียงรีบไปเชิญชองกงมาเรารวบรวมไพร่พลทั้งสามตำบลไว้คอยทำ
 ให้พร้อม ท่านจะเห็นประการใด

หลวงจันดตขมกเห็นด้วย จึงพูดว่า เดยงนมคนพดองชอเลียง
 ของชองกงมโตชาติ มเดยแรงทเกิดมานาเสยตายนกหนา พกบชองกงไม
 ไตพบประสนทนากัน เดมชองกงกบฮวยหยงออยทเขาเซงชองชว ครนพแจง
 ความคิดวจะไปคานับไพรจกกันไว้ พอโดยนว่าชองกงไปเสยแลวไมใช
 วาสนาของเราจนมโตพบกน ชงชงเหลียงมูนองคตจะชวยอากบพชายแลว
 จงรีบไปเชิญชองกงมา พจะจตการไวคอยทา

ชงเหลียงไตพังกยนตมอบไพร่พลให้หลวงจันดตขมไว้ ตัวชง—
 เหลียงกบบาวคนหนงทาตวเบนนพอกา ชวนกันเดินตัดตรงไปตำบลเขาเนย
 ชวเปาะ หลวงจันดตขมกบเอยจ บุตงกคุมไพร่พลกลับไปชายเลงชว จต
 ให้เขาเจงกบ ชอนนายทหารสองคนกบไพร่พลสองรอยเศษออกจากเขา—
 เลงชวมากอยพวกเขาทอฮวยชวอยู่ตามทาง

ฝ่ายลิตง จิวทองแจงความแลวจตให้ไพร่พลอยู่รักษาเขาทอ —
 ฮวยชวหาสมคน นอกจากนนยกมาสมทบกันทตามทางพรอมกันทงสาม
 กองแลวยกตรงไปไกลจะถงเมืองเซงจว ตงคายพักไพร่พลคอยกกองทัพ
 ชองกงอยู่

ฝ่ายชงเหลียงเดินไปไกลเขาเนยชวเปาะ เห็นมโรงเตยมกเขาไป
 ชอสุรากัน แลวถามวตาบดเขาเนยชวเปาะไปทางไหน ลตบเห็นคนทง

สองแปลกหนามาถามกัจตทโหนงตามสมควร แล้วพูดว่า ท่านมาแต่บ้านเมืองไหนจะไปเขาเนยชวเปาะหาญ ไดมแต่ไตอองทงตน

ซงเหลียงบอกว่าข้าพเจ้ามาแต่เมืองเซ็งจิว จะไปหาชองกงไตออง ลลบไตฟงกยन्दรา ท่านจะไปหาชองกงข้าพเจ้าจะจัดแจงเองแล้วจิดโตะและสวามาเดียงเซญซงเหลียงรบประทาน ซงเหลียงจึงพูดว่าท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่รู้จักกัน เหตุไฉนจึงตอกรบถงเพียงน ลลบว่าถามผู้ ไดมถามหาตวนายเขาเนยชวเปาะแล้วคงเป็นพวกเดียวกัน จึงตอกรบทุกคนไม่ว่าผู้ ไต ซงเหลียงไตฟงกบอกลลบตามจริงว่า ข้าพเจ้านชื่อ ซงเหลียงเดิมเป็นเจ้าของตำบลเขาแปะไฮ่ชว ลลบจึงพูดว่าชองกงผู้เป็นใหญ่บนถงทานอยมโตชาติ บदनทานมากดแลว เซญกนโตะเสพตราให้สบายลลบเอาเกาถนทสญญาอิงไป ไพรพลทคอยตเห็นกแจวเรือมารบซงเหลียงดงเรือข้ามไปถึงฝั่ง พวกพองชองกงพาเดินไปทางตำบลอะชยทว ซงเหลียงเห็นททางชยภมเขาเนยชวเปาะมदानเป็นชน ๆ เครื่องศสตราอตงเรียงรายไว้มาก จึงคิดว่า ในตำบลเขาเนยชวเปาะคงน กาดงชาตาชน ชาวเหมือนดังผู้คนเขาเลาตอจริง.

ฝ่ายชองกงแจ้งว่าซงเหลียงมากยन्द จึงออกตอกรบตามถรรวมเนยม ซงเหลียงเขาไปคานบแลวกรองไห่ ชองกงถามว่าเหตุไฉนจึงไดมมาถึงทน มทกชรอนตงไตกบอกลไหวจะไดช่วยคตอ่านแกไขอຍารองไห่เสว้าโคกไปเลย ซงเหลียงกคอยคลายทกข แจงความกับชองกงว่า ตงแต่ครจากมาภายหลังบิดาข้าพเจ้ายาย ซงเมงพชายจวาทกกับเครษสูทตำบลนน ข้าพเจ้าตอคนพนองชายตกรรยาญาติของเครษสูตตาย แล้วจึงเกลยกลอมรวบรวมไพรพลทนไปตงชองตมอยุ่ ณ เขาแปะไฮ่ชว ผู้

รัชชาเมืองเซงจวกับเอาตัวขงบ้นอาซาพเจ้าไปจำขงคกไว้ ชาวเจ้ากับพยก
 ไพร่พลไปช่วยขงบ้นม้อา พบกองทัพเอียนเจยกยกมาถึงหน้าเมืองเซงจว
 ขงเม้งเจ้าสู้รบกับเอียนเจยก ๆ จับตัวได้ไปส่งให้มรัชชาเมืองจำคกไว้จะ
 เป็นตายประการใดก็ไม่ทราบ ชาวเจ้าคุมไพร่พลที่เหลือตายหนีมาพบผู้
 ทตามทางเล่าความใหม่ ส่งพง แล้วผู้ส่งพาซาพเจ้าไปพบปะกับหลวง -
 จนลดชมและเอียง จงรวบรวมไพร่พลทั้งตามตำบลจะยกไปตีเมืองเซงจว
 แล้วให้ซาพเจ้ารบมาแจ้งความกับท่านขอเชิญครไปช่วยด้วยเถิด

ชองกงจึงพูดว่า ในขณะนั้นองจะทกขรอนไปทำไมพะจะจัดการเอง
 พุดแล้วกวพาขงเหลียงไปยังทขมนมให้พบกับเตียวโก้ว โงวหยง กงชนสิน -
 และพนองทงปวง เล่าความขงเอียนเจยกหนีไปสามภกคกกับไปวหยงผู้
 รัชชาเมืองเซงจวและจับเอาขงเม้ง พชายขงเหลียงไป ให้ฟังทุกประการ ขง
 เหลียงมาตรงนจะขอให้ยกไปช่วยด้วย

เตียวโก้วว่า ขงเม้ง ขงเหลียงกเบนคษยขงนอง ต้องไปช่วยจึง
 จะควร พนองทงปวงกรองชนพรอมกนว่า ชาวเจ้าขอไปด้วยทุกคน
 ชองกงมีความยินดีจัด โต๊ะและสุรามาเลี้ยงขงเหลียงกับพนองเสร็จแล้ว -
 ชองกงจัดให้ช่วยหยง ฉินเหม็ง เอียนสูน เเฮงเฮยไฮ้วคุมไพร่พลเป็นทัพหน้า
 หน้าใหม่กทอง เอียหยง เกยเตียน เกยไปคุมไพร่พลเป็นกองทัพสอง กองท
 ตามนนชองกงกับโงวหยง ล้อฮวง กวยเต็ง คุมไพร่พลเป็นกองกลาง ให้
 จตง ชาจัน ดชย เตียหวย คุมไพร่พลเป็นกองทัพ ใหซงลบ เอียหลิม -
 อาวเผง เลงจันคุมไพร่พลเป็นกองหลัง รวมยลบนาย ทหารมาตามพัน
 ทหารเดินเท้าเป็นอน่มาก ชองกงคำนบลาคเตียวโก้ว ยกกองทัพออกจาก
 เขาเนยชวเปาะ ขงเหลียงรบไปเมืองเซงจวก่อน ชองกงยกกองทัพเดิน

ไปตั้งไพร่พลทั้งปวงไม่ให้ทำอันตรายแก่ราษฎรชาวบ้าน ราษฎรมีความสุข
ทุกข์ ตามล

ฝ่ายซงเหลียงรีบเดินไปถึงเมืองเซ่งจวจึงแจ้งความให้หลวงจีน -

ลตซมทราบ หลวงจีนลตซมกับพวกพ้องเหล่านักจัดการไว้อภัยทำพอ
ซงก้งยกกองทัพมาถึง บู๊ส่งภพาทหลวงจีนลตซม เอียง ลตง จวทอง
ซอน เขาเง มารับซงก้งเข้าไปในค่าย หลวงจีนลตซมจึงพูดว่าข้าพเจ้า
อยากจะใคร่พบกับท่านชานานแล้ว ฉนวนเทพยดาชักนำให้พบกันได้พบกัน
ข้าพเจ้ามีความยินดีขงนุก

ซงก้งว่า ชอบใจพนองทั้งหลายทมิจตเมตตาชักชวนมาเข้า

เป็นพวกพ้องเดียวกัน บุญของข้าพเจ้านักหนา พอพตดงนนเอียงกมา
คานบซงก้ง แล้วพูดว่า เดมทข้าพเจ้าเดินไปทางเขาเนยชวเปาะชอบใจ
พนองทงปวงทคอรบเลียงตเบอนนต ชกชวนให้ยัดด้วยข้าพเจ้ากไม่ยอม
บदनเทพยดาตลใจให้มาพบท่าน จะได้ช่วยกันไปรักษาตำบลมีความสุข-
สบาย เอียงกับหลวงจีนลตซมจรงวนสราคานบซงก้ง พนองเหล่านัก
มาพบปะพูดจากบซงก้งทกคน แล้วซงก้ง ถามถงการสู้รบกับเมืองเซ่งจว
เป็นประการใดบ้าง เอียงว่า ตงแต่ซงเหลียงไปแล้วกไม่ได้สู้รบกัน-
ในเมืองเซ่งจวนมอยเตอเอียนเจยกคนเดยวผมอเซมแซง นอกจากนนไม่
เห็นผู้ใดแมนจบอเอียนเจยกได้ เมืองเซ่งจวเปรียบเหมือนลูกไก่อยู่ในเงอม
มือ

โงวหยงซนแต่ได้พงกหวเราะพตว่า อเอียนเจยกคนนผมอเซมแซง

จะสู้รบโดยถ่าลงเห็นจะไม่ได้ จะต้องใช้อุบายจับเป็น ซงก้งถามว่า
อุบายของท่านอย่างไร โงวหยงจึงกระซิบบอกอุบายให้ ซงก้งได้พงกยหนด

จึงตระเตรียมไพร่พลไปจัดการตามอบายของโจวหยงชินแต่ได้พร้อม ครั้น
รุ่งเช้าของกงกยกกองทัพตรงไปล้อมเมืองเซ่งจวไวทงตาม ใต้มาลฮ
และกลองออดงชน

ฝ่ายไปวหยงผู้รักษาเมืองแจ้งความกตักใจให้หาอุเอียนเจยกมา —
ปรึกษาว่า พวกโจรเขาทอฮวยซัวไปบอกให้ชองก้งยกกองทัพมาล้อม
เมืองไว้เราคิดอ่านประการใดดี อุเอียนเจยกว่า พวกโจรทั้งถนฐวนมาตั้ง
น แล้วข้าพเจ้าจะยกไปสู้รบจับตัวให้ได้ท่านอย่าวิตกเลยเชิญไปดูบนกำแพง
เมืองเถิด

พูดแล้วอุเอียนเจยกก็แต่งตัวใส่เสื้อเกราะ ถือกระบองสนสองมือ —
ขึ้นมาคมทหารพันเศษ เปิดประตูเมืองทอดสะพานข้ามคูมา ผู้รักษาเมือง
เซ่งจวก็ขึ้นดบนกำแพง ฉนเหม่งซบมาตรงไปร้องว่า ไปวหยงเป็นคนโกง
เที่ยวกตขมเหงไพร่บ้านพลเมืองให้ไต่ความคับแค้น แล้วชายงจับเอา
ญาติพี่น้องของเราฆ่าเสียทั้งสน บदनเรายกกองทัพมาแก้แค้น จงระวัง
ตัวให้ดี

ไปวหยงเห็นฉนเหม่งก็หาได้ จึงร้องว่า เจ้าก็เป็นชนนางได้รบ
เบียดหวัดเงินเดือน เหตุไฉนจึงคิดกบฏ ถ้า मैंจับตัวได้จะตีให้ละเอียด
ยับเยิน แล้วร้องบอกอุเอียนเจยกว่า ให้จับโจรคนนอกอุเอียนเจยกก็
ซบมาตรงมาฉนเหม่งเขาสู้รบกับอุเอียนเจยกได้หลายเพลงฝีมือเข้มแข็งของ
โจว ทั้งสองฝ่ายยังไม่แพ้ชนะกัน ไปวหยงเห็นฝีมือฉนเหม่งแข็งแรง ก็
วิตกกกว่าอุเอียนเจยกจะเสียที จึงให้มาลฮสัญญา อุเอียนเจยกก็คมทหาร
กลับเมือง ชองก้งยกกองทัพไปตั้งค่ายอยู่ทางเมืองประมาณทางสบทาด

อุเขียนเจยกคุมทหารกลับไปถึงที่ จึงถามไปวหยงว่า ข้าพเจ้า
 กำลังจะจับตัวคุณเหมงให้ได้เหตุใดท่านจึงมาลขอเรียกกลับเสียเล่า ไปวหยง
 ว่า เราเห็นท่านสู้รบกับคุณเหมงชานานกลัวจะเหน็ดเหนื่อยจึงให้เลิกกลับ
 มาเสียก่อน เวลาอนจกคอยสู้รบกัน อุเขียนเจยกกว่าท่านอย่าวิตกกังจะจับ
 พวกโจรทกขฐษาเสียสนให้ท่านดู ไปวหยงว่าผมมอท่านเข้มแข็งจริง แต่
 ทหารน้อยนัก ท่านจงออกรบตักเป็นทางไปเราจะให้ถอหนึ่งดอแยกกัน
 ชอกองทัพเมืองหลวง และหัวเมืองที่ใกล้เคียง ๆ ไหยกมาช่วยโดยเร็ว อุเขียน
 เจยกได้ฟังเห็นชอบด้วย ไปวหยงจึงเขียนหนังสือไปชอกองทัพ มอบให้
 ชุนนางทงสามเตรียมการไว้พร้อม

ฝ่ายชองกิงตงคายนกลงแล้ว ก็จัดการตามอุบายไว้คอยทำ

อุเขียนเจยก ชวนไปวหยงขึ้นแสดและส่วยหยงขึ้นมาออกจากค่ายตรงไปที่
 ประตูเมืองข้างทิศเหนือเที่ยวคอยค้อยค้อยที่ประตูทงสามนาย

ขณะนั้นยังไม่ทันสว่าง อุเขียนเจยกตนนอนรับประทานอาหาร
 เสริงแสดกแต่งตัวใส่กระบองสนสองมือขึ้นมาจะพาชุนนางผู้ ถอหนึ่งดอทง-
 สามออกไป ก็พอทหารทรักษาประตูมาแจ้งว่า ทนอกล้าแพ่งข้างทิศเหนือ
 มีพวกโจรขมามาตอมมอง ข้าพเจ้าจำได้ว่าส่วยหยงคนหนึ่งอกสองคนนน
 ไม่รู้จัก คนหนึ่งใส่เสื้อแดง คนหนึ่งใส่เสื้อขาว

อุเขียนเจยกได้ฟังจึง พุดว่า คนที่ใส่เสื้อแดงเห็นจะเป็นตัว--

ชองกิง คนที่ใส่เสื้อขาวนั้นเห็นจะเป็นไปวหยง เจ้าอย่าออองให้พวก
 โจรวรตัว แลวกจัดทหารมารอยเคษเบ็ดประตูเมืองทอดสะขามคชบมาตรง
 ไปจะจับคนทงสาม ชองกิงกับไปวหยงและส่วยหยงทำเป็นไม่เห็นยืนค้อย

ทกาแพง พออเขียนเจยกมาไกลจะถงกทำเป็นตกใจชกมากดับหนีไปตาม
 ทางทช่มทหารไว้ อเขียนเจยกไม่แจ้งในอบายขบม้าไล่ตามไปถึงทตนไม้
 แห่ง พอโดยนประทศัญญาจุดขนมมาอเขียนเจยกชนนิก โผนไปพลัดตกลง
 ในบ่อ ไพรพลชองกงทช่มอยตรกนออกมาเขาขอเกยอเขียนเจยกได้จับ
 มัดไว้ แลวเกยเขามาขนมาคมตออเขียนเจยกกับมาตรงไปค้าย ทหารมา
 ของอเขียนเจยกเห็นตงนนกรกนมาจะเขาช่วย ฮวยหยงยงเกาทณท
 ไปถูกทหารอเขียนเจยกลมตายลงหลายคนทเหลือตายกตกใจแตกหนีกระจัด
 กระจายกลับไปสน ชองก้ง โงวหยงและฮวยหยงก็กลับไปค้าย พอไพรพล
 เขาตออเขียนเจยกไปถึง ชองก้งเขาแกมตอเขียนเจยกออกพียงชนนงบน
 เกาอแลวรองเชิญให้สนทนากัน

อเขียนเจยกตกบอดลงไปโหวงเวยนไม่รู้สึกตัว ครนได้สติลมตา
 ชนต เห็นชองก้งยืนคานบแลวว่า ทาไมท่านจงมาตอรบชาพเจ้าตงน
 ชองก้งจึงพูดว่า มิใช่ชาพเจ้าจะคิดสู้รบกับเจ้าแผ่นดินเมื่อไร การทงน
 เพราะตอชชนนางก้งฉนไม่ชอตรงลงโทษเขาเป็นนักรทนา พวกชาพเจ้าจึง
 ชกชวณกันไปตงโรงอาศัยอยุทเขาเนยชวเปาะก่อน คอยให้เจ้าแผ่นดินยก
 โทษเกลยกลอมคนทมมอเขาทการชการเมื่อไร พวกชาพเจ้าก็ไล่ตามภกต
 ทการชการสนองพระเดชพระคุณสืบไป ครนจะไม่สู้รบกกดวความตาย
 ตอชวททานมมอแซมแซง จึงคคอบายจับเขาทานมาปรารภนาจะได้เป็นพวก
 เดยวกัน ชงทาดวงเกณนชวพเจ้าชออภยเสยเถด

อเขียนเจยกว่า พวกท่านจับเขาตอชวพเจ้ามาได้ก้งฆ่าเสียโดย
 เรว ชองก้งว่าจะโทษาท่านเสียอย่างไร ชาพเจ้านเป็นคนสตัชชอสจรวต
 มแต่คจะโทษนองทงหลายได้ความสชชบบายชคยาวไปภายหนออเขียนเจยก

ว่า ท่านเมตตาไม่ช้าพนักจะให้ข้าพเจ้าเข้าไปกราบทูลเจ้าแผ่นดินว่า พวก
พ้องของท่านจะเข้าทำราชการ ไทษทัศน์ตั้งโตขอให้ยกเสียดงนนหรือ

ของกงว่าตอท่านจะกลับไปเมืองหลวงนั้นไม่ได้ ด้านกอกวชน
นางผู้ใหญ่เป็นคนกึ่งฉฉไม่ขอตรงต่อแผ่นดิน เห็นแต่เงินทองทรพยสนทาง
ปวง ตอท่านยกกองทัพมาครองนเศษทหารและเงินทองมาก กอกวจะ
ทำโทษ สันทอง ผงก เสงจนตามนายกอยทเขาเนยชวเปาะขอเชิญท่าน
ไปอยู่ด้วยกันเถิด ข้าพเจ้าจะยอมให้ท่านเป็นใหญ่ คอยทำเจ้าแผ่นดินจะ
แต่งให้ผู้ ไตมาชักชวนไปทำราชการเราจึงพากันไปเข้าสามภกกดทวราชการ
สนองพระเดชพระคุณสืบไป

อเอียนเจยกไตพงตรกตรองเห็นว่า ของกงมัจตตอนรบโดย
สตัยชอทากตองตามธรรมเนียมทกสง ไม่วทจะคิดประการใด กัดอนใจ
ใหญ่คกเขาคานบแฉฉว่า ข้าพเจ้านมไชจะขอตรงต่อแผ่นดินเมื่อไร เพราะ
เห็นว่าท่านเป็นคนสตัยชอตอพนองพวกพ้องจริง ประการหนงคตจะบารุง
แผ่นดินให้เป็นสุข ข้าพเจากตองยอมสามภกกดไม่มสงไตตอบแทนคุณท่าน
เลย

ของกงไตพงกยนต์ เชิญให้อเอียนเจยกกรจกพนองทงปวงแฉฉ
ของกงสงตตง จวทองให้ไปเฮาโหวชยเบมาทพระวราชทานมาให้อเอียนเจยก
แฉฉพตว่า ท่านตองไปล่อลวงให้เบตประตุงจะไตอเอียนเจยกว่า ท่านมี
คณกบข้าพเจ้าเป็นอันมากจะขออาสาไป แต่จะขอเอาฉฉนเหมง ฮวยทง
ชงลบ เฮยสน ฉฉฉฉว กวยเสง เกยเตยช เกยไป ฮาวผง เฮงเฮยไฮ้วตบ
นายให้ปลอมเป็นพวกทหาร พตแฉฉกชวนกนชนมมาชอกจากค้ายตรงไปยัง
กาแพงเมืองเชงจว

ขณะนั้นเป็นเวลาพลบค่ำ อูเอียนเจยกกับพวกพ้องที่ปลอมไปถึง
 กรองเรียกให้เปิดประตูรับ ทหารรักษาประตูจาเสียงอูเอียนเจยกได้กไป-
 แจงกับผู้รักษาเมืองว่า อูเอียนเจยกหนักกลับมาได้กรองเรียกให้เปิดประตู
 ไปถวายได้ฟังตงนกดใจขึ้นมาตรงไปบนกำแพงเมือง เห็นทหารขวามือ
 เปิดประตูรับ ไปถวายจาเสียงได้แต่ไม่เห็นอูเอียนเจยก จึงร้องถามลงมาว่า
 เหตุผลประการใดท่านจึงหนักกลับมาได้

อูเอียนเจยกแก่งบอกว่า ข้าพเจาทกบอดลงพวกโจรจับตัวไปถึง
 ค่ายพบนายทหารของข้าพเจาทโจรจับไปได้แต่ครึ่งก่อน พวกเหล่านั้นลอบ
 ไปลักเอาม้าพระราชทานมาให้ข้าพเจ้าชชวนกันหนีมาได้แล้ว

ไปถวายได้ฟังสำคัญว่าจริง จึงสั่งให้ทหารเปิดประตูเมืองทอด-
 สะพานรับอูเอียนเจยกกับพวกที่ปลอมเป็นทหารสืบนายเข้าเมือง ไปถวาย
 ลงจากกำแพงจะมารับอูเอียนเจยก ฉันทเหมงก็ตรงไปเอากระบองตลก
 ไปถวายผู้รักษาเมืองตกลมาตาย เกยเตยน เกยไปก็เอาเชือกไฟจุดตชน
 ฮาวเผ่ง เฮงเฮยไฮวชนไปบนกำแพงฆ่าพันพวกทหารเป็นตะลุมบอน ชองกง
 เตรียมไฟพลไวคอยท่า พอเห็นไฟในเมืองตชนตามสัญญาถกถกกองทัพ
 เข้าเมืองเชิงจิวได้ ไฟพลของชองกงรกลได้ฆ่าพันทหารรักษาหนาทเชิงเทน
 ลมตายเป็นอันมาก ทเหลือตายก็กระจัดกระจายไปไม่มีผู้ใดต้านทาน
 ชองกงก็กำรับส่งไฟพลไปช่วยดับไฟ มิให้ทำร้ายแก่ราษฎรชาวเมือง แล้ว
 ให้ไปถอดเอาขงเม็งกับขงบึงออกจากคุก แล้วสั่งให้ไปจับบุตร ภรรยา ญาติ
 ของไปถวายผู้รักษาเมืองฆ่าเสียให้สิ้น เก็บรวบรวมเอาเงินทองทรัพย์สินของออก
 แจกจ่ายไฟพล พอสว่างตชองกงตรวจดูบ้านเรือนราษฎรที่ไฟไหม้เสีย

มากน้อยเท่าไรก็เอาเงินทองและเสบียงอาหารจ่ายแจกให้ทุก ๆ คน แล้วก็
 เก็บรวบรวมเงินทองและเสบียงอาหารขนบรรทุกเกวียนหกกรวยเต็ม ก็มา
 ฝึท้าวสองร้อยเศษ ของกงไท่พนองทอยเขาทางสามแห่งไปรวบรวมไพร่พล
 ทรพยสงของทั้งปวงมาสมทบกัน จะได้ยกกองทัพกลับไปเขาเนี้ยชัวเปาะ
 ลิตง จิวทองก็ให้ไพร่พลกลับไปเขาทอฮวยชัว รวบรวมสิ่งของทั้งปวง
 เสวยแล้วก็เอาไฟเผาเขาทอฮวยเสียออกจากเขาทอฮวยชัวมา หลวงจันดตัม
 ไช้ชอน เขาเจ็งกลับไปเขาเยล่งชัว บอกกัวเตยเซงและนางชงยเหนยเก็บ
 รวบรวมทรัพย์สินของทั้งปวงไว้เอาไฟเผาทอฮวยเสีย คมไพร่พลออกจากเขา
 เยล่งชัวมาถงเมืองเซงจิวพรอมกันทางสามกอง ของกงเจดไคฮวยหยง
 ฉุนเหมง ออเยนเจยก จุตง ฉนายเบนกองหน่า ตัวของกงกบพนองเหล่าน
 เป็นกองทัพใหญ่ ยกออกจากเมืองเซงจิวไปมิได้ทำอันตรายแก่ไพร่บ้าน—
 พดเมือง ราษฎรทั้งปวงชวนกันตั้งโต๊ะเครื่องบูชาค่านับของกงทุก ๆ ตำบล
 ของกงยกกองทัพเดินไปหลายวันถึงตำบลเขาเนี้ยชัวเปาะ เตยวไค
 แฉงความกัจตเรอมารบ ของกงข้ามไปถงทวมนมจัต โตะและดรามาลียง
 กนเบอนนต พนองทมาโหมนน คอออเยนเจยก หลวงจันดตัม เฮย
 มูตง ชอน เขาอน เตยเซง นางชงยเหนย ลิตง จิวทอง ชงเมง ชงเหลียง
 รวบรวมสองนายงกน โตะเสพตราพรอมกบพนองทั้งปวงพดจาวจกนแลว
 ลมของพดถงความเต็ม ชงหลวงจันดตัมมคณ ได้ช่วยชีวิตไว้ให้พวกพอง
 ทั้งปวงพงทุกประการ

หลวงจันดตัมจึงถามว่า น้องได้ข่าวคราวภรรยาทเมืองหลวง
 บางหรือไม่ พราดกถงทกเวตา ลมของวาตงแต่มาอยู่ทนชาเฮงหลนตาย—
 แลว น้องให้ไพร่พลไปรับบุตรภรรยาครอบครัว ณ เมืองหลวง บุตรของ

กอกวซมซนจะเอาเป็นภรรยา ๆ น้องเหลอทนจนผกคอตายเสีย บิดาของภรรยาตรอมใจจนป่วยไข้ตายจึงไม่ได้รับมาอยู่ด้วย.

ขณะนั้นเองจากเลาถงความเดิม เมอครึ่งเซงหลนยังอยู่ได้พบกนทหน้าเขา บรรดาพี่น้องเหลานักพูดว่า คนเช่นเซงหลนไม่ควรจะละไว้ให้รกแผ่นดิน พนองทงปวงได้พังกชวณกนทวระ ครนเลียงตเสจรแเลวชองกงกมความยินดี ดวยไปตเมืองเซงจวครนได้พวกพองไฟพลและเครื่องใช้ต่างๆ มาเป็นอนมาก จึงจตการที่จะรักษาตำบลใหม่คง สร้างเครื่องศตตราจวและเสอเกราะเหล็กขนไว้มากกว่าแต่กอน ทเขาเนยชวเปาะกเรยบรอยเป็นปกติ.

ฝ่ายหลวงจันลตซมคตถึงชองจัน อยากจะใคร่ไปเยี่ยมเยียน จึงพดกบชองกงว่า ข้าพเจามพวกพองอยคนหนงชอชองจัน ทเรยกวาเกา-บนเหลง ตงชองสมไฟพลอย ญ เขาเซยวชวชวแขวงเมืองฮวจวตคนดวยกน ชอชบ ทเรยกวาซมกนทชอคนหนง ชอตนตทเรยกวาเถยวแคไฮวคนหนงชอเซยซนทเรยกวาเปะฮวยจวคนหนง มีไฟพลมาก แต่จากกนมาชานาน คตว่าจะไปเยี่ยมเยียนชอจันแเลวจะไดชกชวณคนทงสมาอยู่ดวยกน - ทานจะเหมเป็นประการใด ชองกงวาข้าพเจากโดยนชอเสยงชอจันปรากฏมาชานาน ชงทานจะไปเชิญคนทงสมาอยู่ดวยกนนนตแลว ตองเอาบุ สงไปเป็นเพื่อนเตนอกตกคนทงจจะควร.

ขณะนั้นบ สงนงอยดวยจงว่า ข้าพเจาจะไปเป็นเพื่อนหลวงจันลตซมเอง พดแลวจจตสงชองพวอม หลวงจันลตซมแตงตวเป็นอาจารย์ บุ สงเป็นศิษยลาเตยวโลกบชองกงและพนองทงปวงออกจากเขาเนยชวเปาะเตนทางตรงไปเขาเซยวชวชว ครนหลวงจันลตซมกับบุ สงไปแลว ชองกง

มีความวิตกกังวลว่าจะเกิดเหตุขึ้น จึงให้ไตจงตามไปสืบข่าวและจะได้ช่วยบ่อน
กันอันตราย

ฝ่ายชอจันกับจูบ ตันตติ เอียนฮุน สหายตงของตมกันเป็นโจรอยู่ที่
เขาเซียวฮัวชว เต็มชอจันบนไวทศาลเจ้ากมเทียนเซียนต ตามลเขาเงา-
ฮัวชว ชอจันจึงไปจ้างช่างมาเขียนเครื่องงวต่าง ๆ ไวทผ่านนั่งศาลเจ้าแก้-
บน ช่างเขียนนนชอเฮงหงมบุตรสาวคนหนึ่งชอเฮงเกยวก็ รูปร่างงดงามยัง
ไม่สาม เสงหงมคาพาบุตรสาวมาเขียนเรื่องงวอยู่ที่ศาลเจ้า.

ฝ่ายฮอไทชิวผู้รักษาเมืองฮัวจิว เต็มเป็นคนไร่ของฮัวไทชือ ณ-
เมืองหลวง ครนอยมาจนหนึ่งฮอไทชิวไปไหวเจ้าที่ตามลเขากฮัวชว เห็น
บุตรสาวของเฮงหงมช่างเขียนงดงาม ก็นักชอบใจ ให้คนมาขอจะเอาไป
เลี้ยงเป็นภรรยา เฮงหงมไม่ยอม ผู้รักษาเมืองก็ให้ไพร่พลมาฉุดคร่าเอานาง
เฮงเกยวไป แล้วจับเอาเฮงหงมมาทำโทษให้เนรเทศไปเมืองที่ไกล ๆ ผู้คุม
ก็พาตัวเฮงหงมไปทางเขาเซียวฮัวชว พวกโจรจับเอาตัวคนทั้งสามมาได้ถาม
เฮงหงมเลาความให้ฟัง พวกโจรเหล่านั้นจึงพาเฮงหงมกับผู้คุมทั้งสองมาหา
ชอจัน เฮงหงมเลาความให้ชอจันฟังทุกประการ ชอจันได้แจ้งก็โกรธ สั่งให้
สามผู้คุมทั้งสองเสียเอาตัวเฮงหงมไว้ที่ศาลเจ้า แล้วชอจันจัดแจงแต่งตัวออกอาวธ
มาถึงบ้านฮอไทชิวก็พาไปยื่นอยู่ที่ประตู.

ขณะนั้นฮอไทชิวออกถวาราขการ ขนนางนายทหารยืนเรียงรายอยู่
ทั้งชาย-ชวา ฮอไทชิวเป็นคนพาลสติปัญญาหลักแหลม ครนเห็นคนมา
ยื่นดกนักสงสัย จึงส่งทหารเตรียมไว้พร้อม แล้วให้คนไ้มาบอกกับชอจัน
ว่า ผู้รักษาเมืองไ้มาเชิญท่าน จะพ่องรองวากล่าวสังโคกไม้ออกดอก.

ชอจันได้ฟังตงนวจนกว่า ถ้าเราเข้าใกล้เห็นได้ที่จะฆ่าเสีย คิด
 แลวกเขาไปข้างใน สอโตชวรวงสงไหบตประตตรกนเขาจับชอจันไว้ คณ
 ไตกระบตในเสอ แลวกถามชอจันว่า เจามาตอมมอองตวยเหตุผลสิ่งใด
 ชอจันเป็นคณโตโตโตมากกบออตตามจริง ว่าเราชอชอจันอยณ เขาเชยวชวชว
 จะแกแคนแทนเฮงหงทเราจางมาเชยนเรองงวถววยเจาทศาล ผู้รักษา -
 เมืองโตพงกโกรชองนถ สงไหเอาคามาจางคกไว้ แลวกจะยกกองทัพไป
 จับโจรพวอกเขาเชยวชวชวมาโทสนจางจะฆ่าพรอมกน,

ฝ่ายจับ ตนตต เฮยชุน แต่เตมห้ามปรามชอจันกไมพง ครนชอ-
 จันออกจางเขามา กไหไพรพลตามไปพงชววเรองความแลวกดบมาแจง
 กบจับ ตนตต เฮยชุนว่า สอโตชวผู้รักษาเมืองจับตวชอจันจางคกไว้
 นายโจรทงสามโตพงกตกใจ ครนจะยกไพรพลไปตทกเอากเหตุอบญญาท
 จะคิด ตวยเมืองชวจวเป็นเมืองใหญ่ ทแลวกทหารเขมเข้มแจงมาก จึงไหให้
 คณไปสบชวทเมืองชวจวว่า จะมเหตุการณสิ่งใดจะไดคตอบายชวชอจัน

ฝ่ายหลวงจันลตชมกบบุ สงเดินทางไปหลายวัน ถึงเขตแดนเมือง
 ชวจว ตาบดชวอมกย วับเดินทางตรงไปเขาเชยวชวชว พวอกโจนเขา-
 เชยวชวชวเห็นหลวงจันมา กชวรกนออกสกตทางรองถามว่าหลวงจัน
 สองรูปนนั้นจะไปข้างไหน

บุ สงว่า เราจะมาหาชอจันทเรยกว่าชอตวอกถนงอยทนบางทวอ
 ไม พวอกโจรเหล่านนว่า ถ้าทานจะมาหาชอโตองกเชยญทชอชวทนถน
 ชวพเจาจะไปบอกนายทงสามออกมารวับ บุ สงจึงสงว่า จึงไปบอกนายทาน
 เกิดว่าหลวงจันลตชมมาหา พวอกโจรก็ไปแจงกบนายโจรทงสามตงคาบุ สง
 สง จับ ตนตต เฮยชุน โตพงกออกมามาตอรวับ ตางคณคานบกน หลวงจัน

ลตชรมกบบ สงไม่เหนชอจนกมความสงสัย จงถามว่า ชอตวักวหน่งไป
ข้างโตนจงไม่เหนมมา

จบบ จงถามว่า เดมทานเป็นชนนางอยเมองเฮยนฮ่นฮี่ ชอลททต
หรือไม้ไซ หลวงจนลตชรมวาคอตวเวา คนนชอบ สงเรยกวาช่งเจยทชา
เสอ ณ คายลเกงเฮยงได้เป็นชนนาง คนทงปวงพากันเรยกวามโตวเลจ
จบบ ตนตต เฮยชน จงพตวว่า ชาวเจาโดยนชอเสยงทานปรากฎมาชานาน
กายหลงแจงวาทานทงสองตงชอสมอยุ ณ เขายเลงชว มอระสังโตจิงได้
มาถึงคายนม หลวงจนลตชรมว่า พวกเวาไม่โตยทชวยเลงชวแลจ ชวน
กันไปอยกบชอองกทเขาเนยชวเปาะทงสน คตถชอตวักวหน่งจงมาเยยม-
เยอน จบบว่าทานทงสองมากดแลจ เขญไปยงทลวามก ชาวเจาจะเลจความ
ให้พง หลวงจนลตชรมจิงว่า เวากบชอตวักวหน่งยงไม่พบกัน มชอความ
สังโตกบอทให้ทราบเถด บุตงจงบอกกบนายโจรทงสามว่า พหลวงจน-
ลตชรมใจเรวโทโสมาก บอทให้เรเสยงก่อนตกว่า ถ้าชาไปกคงเกดความ
จบบ จงบอทว่า เดมชาวเจาสามคนอยทเขาน กายหลงชอตวักวหน่งมา
เป็นโตของ กสนกสนานแขงแรงชนกกว่าเตกอนเป็นอนมมาก แลจเลจความ
เรองชอตวักวหน่งตงเตตตนจนปลายทกประการ หลวงจนลตชรมโตพงก-
โกรชพตว่า ฮอโทชวถอตวความเป็นพอกชวโทชอชนนางผู้ใหญ่ จิงโตมา
ช่มเหงราชฎรและโพรบ่านพลเมองให้โตความเตอตรอน เวาจะไปฆ่าเสย-
เอง จบบว่าเขญทานทงสองปรกษากนเสยงกอน ถ้าเหนตแลจจงคอยไป
หลวงจนลตชรมว่าเวาจะไปฆ่าพนชอโทชวเสยงให้โตกอนจิงจะกลบมาทสา-
นุก บุตงจบบมอหลวงจนลตชรมไว้ พตว่าเวลากเยนแลจจะไปข้างโตน
หลวงจนลตชรมเหนวาจวนจะมคคางรงกเชอพง นายโจรทงสามกพา -

หลวงจันดตหมกบบ สงตรงไปยงเขาสานก จดทไทรงตามสมควร จบ
เรยกเอ่งหงมาคานบรจกกับหลวงจันดตหมกบบ สงแล่นนาย โจรทงสามก-
จิด ไตะและสวามาเลยงหลวงจันดตหมกบบ สงเบอนนค.

หลวงจันดตหมกบพดวว่า ขอตวกวหนงไมไดอยุทนเวาไมกน ไตะเดพ
สวาเลย บ สงกับนายโจรทงสามชวณกนฮอนวอน หลวงจันดตหมกไมกน
นอนตรกตรองอยุจนสว่าง จะไปซำฮอไทชวผู้รกษาเมืองเดยไคไค บ สง
หามวาททาดงนนเหนจะเหลอกกาลง เราสองคนพนองรบกลบไปเขาเนยชว
เปาะ แงงความกบชองกยกกกองทัพใหญ่มาตเมืองฮวจวจจะมารชวยขอ-
ตวกวหนงไค หลวงจันดตหมวว่า กวจะไปถงเขาเนยชวเปาะขอตวกวหนง
อยุชางนมตายเดยกอนทรอ บ สงวาลงพไปซำฮอไทชวตายทำไมชอตว-
กวหนงจะออกไคยงไมเหนตวย จบ กชวยกนห้ามหลวงจันดตหมวาทน
ฮยาเพงไกรธแคนนคเลย ชงบ สงวากถกตองทกสงเวามาปรกษาคตฮาน
กนไคตแลวจคอยไป หลวงจันดตหมไคพังกไกรธพดวว่า มีแต่ใจคอเชน
นเหมอนกบใจผู้หญิงดวยกนทงสน ชวตขอตวกวหนงตกไปอยุในเงอมมอ
เชนนนแลว จะมานงเสพสวปรกษาอยางไร หลวงจันดตหมดวยไคกระบ
กบไมเทาเหลกออกจากเขาเชยวฮวชวตรงไปเมืองฮวจว บ สงจิงพดกบ
นายโจรทงสามวว่า หลวงจันดตหมไมเชยพงไปคราวนคกเกิดความชน
เบนนเน จบ จงไซไคไพรพดตตามไปพงชาวคราว.

ผายหลวงจันดตหมมาถงเมืองฮวจวกเขาไปในเมือง ทามคนทง
ปวงว่า บานฮอไทชวอยุทไคน คนเหลานนคบอกไค หลวงจันดตหม
เดินเขาไปไคถงบานผู้รกษาเมือง เหนคนตามถนนหลักเดยงไปหลวงจัน
ดตหมกบหยุดตอย.

ฝ่ายฮอโตชิวผู้รักษาเมือง เวลาวันนั้นไปเที่ยวเล่นแลงกลับมา คนทั้งปวงเห็นหลวงจันดตขมขน้อย กรองบอกว่า ฮอโตชิวผู้รักษาเมือง เดินมาหลบหลีกไปเสียให้พ้น หลวงจันดตขมได้ฟังจึงคิดว่า ฮอโตชิวเห็น จะถึงตาย เราหมายจะซำกจาเพาะให้มาพบกัน คิดแลงกเดินเข้าไปยืน ตอยริมถนน เห็นไฟพลแท่หอมฮอโตชิวมาเบ้นอนมาก ตัวฮอโตชิวนั้น นงอຍบมเกยว สองชายชาย-ชวามททวารถอเครื่องศตตราวุธต่าง ๆ เดิน ขนาบข้างมาใกล้จะถึง หลวงจันดตขมก็ไม่อาจจะเข้าไปทำอันตรายเดิน เวียนไปมาเป็นหลายกลับ.

ฮอโตชิวเห็นจึงนึกว่า หลวงจันดตขมมาแต่ข้างไหนถือไม้เท้าเหล็ก หรือจะมาทำร้ายเราตอกกระมัง พอไปถึงบ้านฮอโตชิวก็ลงจากเกยว จัด เอาทหารข่มไวประมาณร้อยเศษ แลงเรียกคนใช้มาสั่งว่าเจ้าจงไปบอก กับหลวงจันดตขมขน้อยริมถนน ว่าเราโหนมนตมาฉั้นของเจในบ้าน คนใช้ คำนบลามาเห็นหลวงจันดตขมเดินวนเวียนอยู่กลางถนน ก็ตรงไปแจ้งความตั้ง ผู้รักษาเมืองส่งมาทกประการ.

หลวงจันดตขมได้ทราบจึงคิดว่า เต็มที่เราหมายใจก็ไม่สม— ปรารถนาสำคัญวายังไม่ถึงตายกลับใช้ให้คนมาเรียกเราไปฉั้น ฮอโตชิว นั้นเห็นจะถึงตายแน่ตอกกระมัง คิดแลงเดินตามคนใช้เข้าไปในบ้านผู้— รักษาเมือง ฮอโตชิวเห็นหลวงจันดตขมเอมเข้ามา ก็ส่งคนไวว่าถา หลวงจันดตขมมาถึงโหวางเครื่องมอเสยก่อนจึงนมมนตเข้ามา พอหลวงจันดตขม เดินไปถึงประตูกลาง คนใช้กรองห้ามว่าตอทานบวชเบ้นหลวงจันดตขม — ธรรมเนยมกยอมนร จะถอเครื่องมอเขาในบ้านผู้รักษาเมืองนั้นไม่ได้ — หลวงจันดตขมได้ฟังก็ไม่ใครจะวาง คนใช้เหล่านนั้นชวนกันว่ากล่าวจะให้

หลวงจนวนวางเครื่องมอเสย หลวงจนวนดตชมไม่รอบายจงนกว่าแมนเข้าใกล้
 ได้ ถึงไม่ฮาวอวดด้วยมอถคงตายเหมือนกัน จงวางกระบกับไม้เท้าเหล็ก
 ลงไว้เดินตามคนไขเข้าไป ฮอไทชนคอยตอยเห็นหลวงจนวนวางเครื่องมอ
 เดินลงเข้าไป แลวงกรงบอกให้ทหารจับ พวกทหารทชมชอนอยู่ตรกัน
 ออกมาจับตอหลวงจนวนดตชมโตมตไฉนแนหนาคุมเอาตวมาทหลังบาน — —
 หลวงจนวนดตชมเสยทเขาจับได้ก็ไมยอทอ พอเห็นฮอไทชวนั่งอยู่หลวงจนวน
 ดตชมกตาฮอไทชวว่า ชาตชนนางกงจนมแตกตเบยตเบยนราชฎร แลว
 เทยววดเขาบตรกรรยาเขามาชมชน ทำให้ไพรบ้านพลเมืองได้รบความ
 เดอตรอน แลวซาจับเอาชอตอถกถนงมาจาซงคกไว้ เรากไม่กลวจะดู
 ตายกับชอตอถกถนง แมนวาชองกงพชายเรารคจจะมากกแคนแทนให้จง
 ได้ ถาทานเชอพงเรารจถอชอชอตอถกถนงกับนางเฮงเกยวถ บตรสาว
 ของเฮงหงชางเขยนจะพาไปมอบให้บตาเขาเสย.

ฮอไทชวได้ฟังก็โกรธยงนถ พดว่าเต็มสงสยอยว่าจะมาทารายก
 จรงเหมือนคาคทหมาย จงสงให้เอาตอไปจาซงคกไว้กับชอจนวนดตชม—
 ฮอไทชวก็เขยนหนงสอบอกเข้าไปในเมืองหลวง กระบกับไม้เท้าเหล็กของ
 หลวงจนวนให้เก็บไว้เป็นของกลาง.

ฝ่ายไพรพลทเขาเขยวฮวชวตามมาสบความหลวงจนวนดตชมครน
 ฐเหตุแลวก็กลบมาแจ้งความให้บุ สงและนายโจรทงสามฟังทกประการ —
 บุ สงตกใจจงพดว่า ซาพเจามาตวยกนสองคน บदनเกิดความชน จะเอา
 หนากลับไปแจ้งความกับพนองทงปวงอย่างไรได้ ถนงคตวตคอย.

ฝ่ายโตจรงรบมาถึงเขาเขยวฮวชว บอกกับนายโจรเหล่านนว่า
 เราชอโตจรงมาจากเขาเนยชวเปาะ หลวงจนวนดตชมกับบุ สงอยทนบางหรือ

ไม่ พวกโจรได้ฟังก็ไปแจ้งกับบ่ สงว่า มีพวกโจรเขาเนี้ยชวเปาะชื่อ ไตจง
 มาถามถึงท่าน บ่ สงได้ฟังกรับมารับ ไตจงไปทเขาเชียวฮัวชวพมกับจู
 ตันตต เอยชุนแลวบ่ สงกเล้าความชงห้ามปรามหลวงจนลตชม ไม่เชื่อฟัง
 ตงแตตจนบปลาย ไตจงได้แจ้งกตกใจจึงพูดว่า ข้าพเจาจะอยู่ช่าไม่ได้
 ตองรีบกลับไปเขาเนี้ยชวเปาะบอกกับชองกงจะไต่ยกกองทัพมาช่วย โดย -
 เรว ไตจงก็กลับ สงกับนายโจรทงตามออกมาจากเขาเชียวฮัวชว เขากะเย
 ของวิเศษสวมได้อานมนต์คาถาแลวรีบเดินไป สามวันถึงเขาเนี้ยชวเปาะ
 ก็เข้าไปแจ้งความให้เตยวโก่ ชองกงและพนองเหล่านนพงทุกประการ.

เตยวโก่ได้ฟังกตกใจจึงพูดว่า พนองชองเรวมทกชอยทงสองคน
 จะไม่ไปช่วยอย่างไ้ได้ คราวนตอพจะตองไปสกัดวงหนง ชองกงวาพ
 เป็นใหญ่อยู่ในตำบลนพจะยกกองทัพไปนั้นไม่ควร น้องกับพวกพองจะ
 ไปแทนเอง พงอยู่รักษาตำบลของเราเดด พดแลวชองกงกจคไฟรวพด
 เป็นสามกองให้ลิมชอง เอยจ ฮวยหยง ฉนเหมง อูเอียนเจยกหานาย คุม
 ไฟรวพดขมาพนหนงกับไฟรวพดเตนเทาสองพนยกเบนกของหน้า ถ้าพบปะ
 หวยคสองและแม่นาจะไต่ตดไม่ทำสะพานเรอกหาเรอไว้คชยท่ากของกลาง -
 นนชองกงกับโจวหยงฉนแล จตง ชอเหลง เกยเตยง เกยไปทกนายคุม -
 ไฟรวสองพน กองหลังให้ลเอง เอยหยง เจยสจ ลชย เตยสนหานายคุม
 ไฟรวพดสองพนกับเสบียงอาหารพวมเสร็จแลว ชองกงยกกองทัพออก
 จากเขาเนี้ยชวเปาะเดินทางไปหลายวันใกล้จะถึงเขาเชียวฮัวชว ชองกง
 ใช้ไตจงรีบไปบอกให้บ่ สงกับนายโจรทงตามรีบก่อน ไตจงรีบเดินไปถึง
 เขาเชียวฮัวชว แจ้งกับนายโจรทงตามและบ่ สงว่า ชองกงยกกองทัพมา

เกือบจะถึงอยู่แล้ว บูดงกพาจูบ ตันตต เอียน ออกมาต้อนรับค่านับ
ชื่องกงกับ ไงวหยง ชินแสและพนองเหล่านัน แลวเชิญไปยังทมนม.

ชื่องกงจึงถามถึงกรวในเมืองฮัวจิว จูบ บอกว่าฮอไทชิวผู้รักษา
เมืองจับตัวชอตวักวหนงกับหลวงจันตตขมจากขงคกไว้ แลวมหนงสอเขา
ไปเมืองหลวง บदनฮอไทชิวคอยทาวามรบสงมาถึงเมอไวก็จะฆ่าคนทง
สองเศย ชื่องกงได้ฟังจึงพูดกับ ไงวหยงชินแสว่า จะคิดทาวบายสงใดต
จึงจะชวยพนองของเราได้ จูบ ว่าเมืองฮัวจิวกว้าง ใหญ่กำแพงแน่นหนา
คูเมืองกลกไพรพลทหารเข้มแรงมากยากที่จะตหกเข้าไปได้.

ไงวหยง ชินแสจึงพูดว่า เวลาพร่งนเราชวนกันไปตภูมิฐาน
บ้านเมืองเศยกอนแลวจึงคอยมาคตฮาน จูบ กจต ไตะและสวามาเลยงจัน
เวลาเยนค่า ไงวหยงชินแสจึงพูดว่า พนองของเราทศูรักษาเมืองจากขงคก
ไว้ เปียบเหมือนขงเศอคกคตบองกนระวงกนทงปวง เราไปตเวลากลาง
วันเห็นจะไม่ได้ คาวนนเตอนทงายเราชวนกันไปเทยวตเถตชองกนเห็น
ชอบ นงเศพสวาทพดจากันจนได้เวลา ชื่องกงกับ ไงวหยง ชินแส ฮวยหยง
ฉินเหมง จึงตง ทานายกขนมมาออกจากเขาเซยวฮัวชวตตรงไปตงเมืองฮัวจิว
ตกประมาณสามยามเศษ.

ขณะนนเบนเตอนยชนสบหวคาเตอนทงายแจ่มสว่าง ชื่องกง
กับพนองสคนเห็นเขาสูงอยู่นอกกำแพงเมือง ก็ชวนกันขนไปตบนเนินเห็น
บ้านเมืองกว้างใหญ่ ประตกำแพงแน่นหนา คูเมืองและคดองนนกวางลก
ตกและบ้านเรือนตคกันเป็นพตไปแลตลอดจนตงเขาไซงกฮัวชว ชื่องกง
เห็นการในเมืองฮัวจิวถวณถแลว ก็ตงจากเนินกลบมาถึงเขาเซยวฮัวชว
และชื่องกงมคความวตถยงนถ.

โงวหยงซันแสดจึงพูดว่า ท่านอย่าเพิ่งวิตกไปเลยจงจัดให้ไพร่พล
 แยกย้ายกันไป เทยวตบตามหัวเมืองที่ไกลและไกลประเดี๋ยวสูงกว่าแมน
 ได้ข่าวคราวประการใดจะได้คิดการต่อไปภายหลัง ชองกงได้ฟังก็เห็นชอบ
 จัดให้ไพร่พลแยกย้ายกันไปสืบทุก ๆ เมือง.

ฝ่ายไตชื่อไตอวยขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวง มีรับสั่งพระเจ้า
 ชองฮุยจงให้คุมบ้ายทองสลักเป็นรูปมังกร เรียกว่ากิมเหลงเตยอวกวพระ
 ราชทานให้มาแขวนถวายเป็นจากมเทยชเชยค ทศาดเจ้าไชงกฮัวชว ณ เมือง
 ฮัวจว ไตชื่อไตอวยกับทหารกมกิมเหลงเตยอวกวสองเรือมาทางแม่น้ำ
 ชองฮือ ครั้นมาถึงจะถึงเขตแดนเมืองฮัวจวก็หยุดพักอยู่.

ฝ่ายพวกบริวารของชองกงแยกกันไปสืบข่าว รู้เหตุการณ์แล้วกลับ
 มาแจ้งความกับชองกงและโงวหยงซันแสดตามซึ่งมีรับสั่งมาทุกประการ.

โงวหยงซันแสดแจ้งความแจ้งบอกชองกงว่า มอบายแล้วท่านอย่า
 วิตก จงเรียกลจุน เตยสุน สองนายซึ่งชำนาญทางนามาส่งความลับ
 ลจุนจึงว่า การททานส่งนบกชอบ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักทาง เอียนชุนว่า
 ข้าพเจ้าจะนำไปเอง ชองกงก็มีความยินดีจึงให้เอียนชุนไปด้วย ลจุน-
 เตยสุน เอียนชุน ตามนายกคานบลาออกจากเขาเซียวฮัวชว ไปจัดการ
 ตามอบาย.

ครั้นรุ่งขึ้นเช้า โงวหยงซันแสดจัดให้ตนเอง จูตง อูเอียนเจยก -
 ฮวยหยง ฉุนเหมง ชอเหลง หกนายกับไพร่พลทหารอัยเสร็จแล้ว โงวหยง
 กับชองกงก็คุมพวกพ้องไพร่พลออกจากเขาเซียวฮัวชว ตรงไปยังปากน้ำ
 อูยทอ เห็นลจุน เตยสุน เอียนชุน จัดเรือใหญ่ไว้คอยท่าพร้อมกยนัด.

ฝ่ายโงวหยงจึงให้ช่วยหุง ฉนเหมง ซอเหลง อูเอียนเจยก สุนาย
 คอยอยู่บนตลิ่ง ตัวโงวหยงกับชองกิ่ง จุตง ลีเองลงไปอยู่ในเรือแล้ว
 ลำน เตยลุ่ม เอียนซน แยกกันแจวเรือไปข้ามอยู่ริมฝั่ง คอยอยู่ที่ปากน้ำคน
 ทนง พอรุ่งเช้าได้ยินเสียงมาล่อและกลองแห่ กลองเรือลงมาสวมลำ
 บนเรือนนบกกองเหลืองมหิงดออยู่ทงว่า “มรับสั่งให้ ได้ชื่อไทอวย
 ขุนนางผู้ ใหญ่คุ่มของพระราชทานมาถวายเจ้า ณ เขาไซงักฮัวชัว”

ชองกิ่ง โงวหยงขึ้นแต่เห็นตงนนัก ไทอวยเรือออกไปกันสกัดไว้จัด
 ให้จตุตง ลีเอง ถอทวนยนอยู่ข้างหลังชองกิ่งทกลางเรือ ตัวโงวหยงขึ้นแต่
 นนยนอยหัวเรือคอยจะพุดจาได้ตามกัน พอเรือได้ชื่อไทอวยลงลงมา
 ทหารทไล่เตอสด่าง ๆ ประมาณยศบคนยนอยหัวเรือ ร้องทว่าว่า เรือ
 พวกไทนบั้งอาจนักหนา มากนเรือขุนนางผู้ ใหญ่ไว้ด้วยเหตุสิ่งใด.

ชองกิ่งย่นนงคานบอยู่กลางเรือ โงวหยงขึ้นแต่จึงร้องบอกทว่า
 พวกข้าพเจ้านสตยขอ ไปตงอยู่ทตามลเขาเนยชวเปาะ บตมชองกิ่งมา
 คอยค้ำบับไทอวยอยากจะได้พุดจาทบท่าน.

ขุนนางชงไทอวยกวงออกมาร้องตอบทว่า มรับสั่งให้ไทอวยขุน
 นางผู้ ใหญ่คุ่มของพระราชทานไปเขาไซงักฮัวชว ก็พวกเจ้านเป็นโจร
 เขาเนยชวเปาะ มีอระสิ่งใดจึงได้มากนไว้ โงวหยงขึ้นแต่ทว่า พวกข้าพเจ้า
 อยากจะพบบับไทอวยจะได้แจ้งความให้ฟัง ขุนนางทสำหรับใช้ จึงทว่า

พวกเจ้าเป็นอะไรจึงจะพบบับไทอวยได้ ชองกิ่งกไม่พุดจาสิ่งใดททำ
 เป็นประธานมอกมหนานงอยู่ โงวหยงจึงพุดทว่า ขอเชิญไทอวยไปทริม
 ผงกคงจะได้พุดจาทบ ขุนนางสำหรับไซนนักทว่าทว่า เขาอะไรมาพุดไม่

ถูกธรรมเนียม ไทอวยเป็นถึงขุนนางผู้ใหญ่จะไปพูดกับพวกเจ้าอย่างไร
ซึ่งกึ่งว่า ไทอวยไม่ยอมให้พบข้าพเจ้ากลัวแต่ว่าพวกพ้องจะไม่ยอม.

พอพูดตงนจนตงกเขาทวนบตองทหวเรือ โบกไป โบกมา ฮวยหยง
ฉินเหมง ซอเหลง ฮเยนเจยก ทซมอยบนผงเหนองล้ำคญ ก็คุมไพร่พล
ตรุกนออกมาย่นเวียงฮวยรมผงเป็นอันมาก ทาทนาวสายเกาทณทจะยงลง
มา บรรดาพวกทหารและไพร่พลทแจวเรือเห็นตงนนักตกใจกลัวหลบหนี
เข้าในเรือทงสน ไตซอกออกมาทหวเรือ ซองกงเห็นซอกไทอวยจึงคุก
เขาคานบแลวแจ้งว่า ข้าพเจ้าซองกงไม่อาจทำอันตรายกับท่านตอก —
ซอกไทอวยจึงถามว่า ท่านมากนเรือเราไว้ด้วยเหตุผลประการใด ซองกง
จึงว่า ข้าพเจ้าจะขอเชิญไปทรมผงจะได้แจ้งความให้ฟังซอกไทอวยจึง
พูดว่า บदनมรบสงให้เรามาทเขาไซงักฮัวฮัว ตัวเราเป็นขุนนางผู้ใหญ่—
ท่านจะให้พูดจาบนตลงนนอย่างไรได้.

ขณะนนตเองกเขาทวนบตองทเรือของตัว โบกชน ลจุน เตยสน—
เฮยชนเหนองศัญญาคุมไพร่พลแจวเรือตรงมาถงพรมกน ลจุน เตยสน
ถอกกระบคนละมอพอเรือเข้าใกล้ถอกกระบโตนลงไปในเรือซอกไทอวย จับ
ทหารคนละคนโยนลงในแม่น้ำ

ซองกงกทำเป็นรองทวาดทามว่า ทำอะไรตงนนั้น ท่านผู้ใหญ่จะ
ตกใจลจุน เตยสนถอกกระบโตนลงเรือของตัว พยงทหารสองคนชนจากแม่น้ำ
แลวสงชนบนเรือตามเดิม ซอกไทอวยเห็นถอกตกใจกลัวจนทวสน ซองกงกับ
โงวหยงร้องทามพวกพ้องทงบ่วงให้ถอยห่างออกไปเดี๋ย แลวเชิญ—
ซอกไทอวยให้ไปบนตลง ซอกไทอวยมีความเกรงกลัวยงนถอกตองยอมไป
แลวถามว่า ท่านมอระตังใดจงบอกให้รู้เถิดอย่าเกรงใจเลยซองกงกับ —

โงวหยงขึ้นแส้ว พตจากนทนกไมควร ขอเชิญท่านไปท้านกบนเขาเถิด
ถ้าพวกข้าพเจ้าครวญแก่ท่าน ก็ขอให้เจ้าทศาลเขาไซงักฮัวอนตราย
พวกข้าพเจ้าตายเสียทางสน

ชอกโทอวยได้ฟังก็ไมรทจะคิดประการใด ต้องจำใจไปด้วยความ
เกรงกลัว ชองกงจึงมาให้ชอกโทอวยช แล้วให้ไพร่พลขนเอาสิ่งของที่
พระราชทานมา และเครื่องใช้สอยทงปวงไปบนเขาด้วย ชองกงกับโงวหยง
ขึ้นแส้วและพวกพ้องเหล่านั้น ก็ชวนกันหอมล้อมชอกโทอวยมาถึงเขาเขี้ยว
ฮัวฮัว พาไปยังที่ชุมนุม จัดให้ชอกโทอวยนั่งตามธรรมเนียม พวกพ
้องทงปวงล่อกระบวนอยู่สองข้างทางซ้าย-ขวาพร้อมกัน ชองกงก็เข้าไป
คุกเข่าคำนับอยู่ตรง หน้าชอกโทอวยแจ้งความ ว่าตัวข้าพเจ้านเดิมเป็นขุน
นางตาแห่งอะฮอย ณ เมืองหนเสยกย ผู้รักษาเมืองกรมการชมขมแห่ง
นัก จึงได้ชักชวนกันมาอาศัยอยู่ที่เขาเขี้ยวเปาะค้อยท่าพระเจ้าของฮยจ
งขมเฉยเมื่อไร ข้าพเจ้าจะได้ชวนกันเขาตามภักดีทวาราชการท่านบำรุง
แผ่นดิน ให้ไพร่บ้านพลเมืองเป็นสุขสืบต่อไป ก็บ่นพ้องของข้าพเจ้า-
สองคนไม่มีความผิด ขอให้เชิญผู้รักษาเมืองฮัวจวแกลงหาความได้ จับเอา
ไปจำคุกไว้ จึงได้เชิญท่านมาปรารภว่าจะขอยมกมเหลงเตยวกกบสังของ
ทงปวงต่อท่าน ไปล่อลวงผู้รักษาเมืองฮัวจว ถอดเอาพ้องสองคนออกมา
แล้วข้าพเจ้าก็จะกลับมาคืนโทษให้ท่าน มีให้สิ่งของทงนบนอนตราย ท่าน
อย่าได้วิตกเลย

ชอกโทอวยว่า ถ้าท่านเอาสิ่งของเหล่านั้นไปจัดการ แล้วสืบไป-
ภายหน้าทรงทราบจะมีทำโทษแก่ข้าพเจ้าหรือ ชองกงว่า ถ้าท่านกลับไป
เมืองหลวงจงกราบทูลใส่ความข้าพเจ้าเถิด หากเป็นไรไม่ ชอกโทอวยได้

ฟังแลไปเห็นพวกพ้องของชองกิง มีแต่รูปร่างสูงใหญ่ น่ากลัวถอกกระบายน
 อยู่สองข้างเป็นแถวไป ครั้นจะไม่ยอมให้กักตัว ต้องจำใจนั่งกมหน้าอยู่
 ชองกิงให้จัดโต๊ะมาเลี้ยงชอกไทอวยเบนอนัต แลวกยมเอาเสื่อหมวกของ
 ชอกไทอวยที่สำหรับใส่กับเสื่อขนนางสำหรับชอกไทอวย ใช้เสื่อถ้อย
 ความและเสื่อหมวกหาว แลวเสื่อคู่ไฟร์พลทหน้าตารูปร่างคล้ายคลึงกับ
 ชอกไทอวยมาแต่งเป็นตัวชอกไทอวย

ชองกิงกับโงวหยงนน แต่งตัวเป็นขนนางสำหรับเสื่อความพวก
 เหล่านักแต่งตัวเป็นนายทหารสำหรับรักษาองและเครื่องใช้ กับกมเหลง
 เตยวักวของพระราชทานแลวชองกิงส่งความลบกบฉนเหมง อูเอียนเจยก
 พวกหนึ่ง ลิมของ เอียงพวกหนึ่งให้คมไฟร์พลแยกไปข่มอยู่ริมเมือง—
 ฮัวจิว ถ้าโดยนประทดสัตตัญญาให้ตรกนเขามาแยงชิงเอาเมือง ให้บูส่ง
 ไปคอยอยู่ที่ประตูศาลเจ้าเขาไซงักฮัวชว ถ้าโดยนเสียงประทดสัตตัญญาให้
 เขาชวชว ชองกิงจัดการเสรงแลวก็ออกจากเขาเซียวฮัวชวไปพร้อมกัน—
 พวกที่ปลอมเป็นไฟร์พลและทหารขนนางต่าง ๆ และตัวชอกไทอวยนั้น ก็
 ตรงมาลงเรือที่ปากน้ำล่องไปทิศศาลเจ้าไซงักฮัวชว

ครั้นถึงท่าชองกิงให้ไตรง ไปบอกผู้รักษาศาลเจ้าเขาไซงักฮัวชว
 ให้รอกอน ผู้รักษาศาลเจ้าแจ้งความกักการไว้พร้อมลงมารับกมเหลง
 เตยวักวของพระราชทานและชอกไทอวย ชองกิงส่งไทเซญุกมเหลง—
 เตยวักวกับสงของทงปวงชนจากเรือ ชอกไทอวยที่ปลอมมานนหน้าตา—
 เหมือนกจริงแต่พูดจาไม่เป็น ครั้นจะให้พูดชนกกลัวผู้คนจะรู้

โงวหยงจึงแกล้งบอกกับผู้รักษาศาลเจ้าว่า ชอกไทอวยบ่วยมา
 ตามทาง ก็ให้ขนนางเหล่านนพยุงชอกไทอวยชนเกยอห้ามตรงมายังศาล

เจ้าพร้อมกัน ซอกโทอวยก็ไปนั่งตักไว้ โงวหยงขุนนางสำหรับเสนอ-
 ความกับอภภษุรรักษาศาลเจ้าว่า มรบบส่งให้ซอกโทอวยขุนนางผู้ใหญ่คุม
 กรมหลวง เดชวถถ กับส่งของพระราชทานมาถวายเจ้ากรมเทยนเซยต เหตุ
 ได้ผู้รักษาเมืองกรมการไม่มาคอยรับ ผู้รักษาศาลเจ้าว่า ข้าพเจ้าใช้ให้คน
 ไปแจ้งกับผู้รักษาเมืองแล้วออกสักครู่หนึ่งกคงจะมาถึง

ฝ่ายซอกโทอวยแจ้งความว่า ซอกโทอวยคุมของพระราชทานมาถึง
 ศาลเจ้าเขาไซงักฮัวจิว แล้วจึงใช้ให้ขุนนางมาตูลว่าจะจริงเท็จประการใด
 ขุนนางผู้นั้นเรียกบ่าวไพร่ประมาณเจ็ดสิบคนตรงมายัง ศาลเจ้าเขาไซงัก-
 ฮัวจิว เข้าไปในศาลเห็นธงและสิ่งของต่าง ๆ กับพวกขุนนางนายทหาร
 นุ่งหมเหมอนมาแต่เมืองหลวงทงสนกไม่สงสัย ผู้รักษาศาลเจ้านำขุนนางผู้
 นั้น เข้าไปคกกเขาคำนับซอกโทอวยอยู่แต่ห่าง ๆ โงวหยงก็เข้าไปเสนอกับ
 ซอกโทอวยเป็นสองครั้ง ขุนนางที่ผู้รักษาเมืองไซมานน คกกเขาคำนับอยู่
 ไกลไม่ได้ยินซอกโทอวยพูดจาสิ่งใด เห็นแต่ซอกโทอวยยกมือชน ขุนนาง
 ผู้เสนอนั้นก็ออกมาทำหน้าที่ไกรอแล้วพูดว่า ซอกโทอวยเป็นขุนนาง
 ผู้ใหญ่ มรบบส่งให้คุมของพระราชทานมาทางไกลกันดาร จนซอกโทอวย
 บวช บदनกมาถึงทแล้ว เหตุได้ผู้รักษาเมืองกรมการไม่มาต้อนรับตาม
 ธรรมเนียม

ขุนนางนั้นว่าเดิมหนังสือบอกมาที่หนึ่ง ชวนกันจัดการไว้คอยทำ
 แล้วก็หายไปตรงนไม่ได้อาครวญเลย ประการหนึ่งพวกโจรเขาเซยฮัวจิว
 กับโจรเขาเนยฮัวเปาะ เขาสมทบกันจะยกมาตีเมืองฮัวจิว ซอกโทอวย
 จัดการรักษามานเมืองอยู่จึงไม่ได้มารับทาน ใช้ให้ข้าพเจ้าจัดเอาสิ่งของ

กับสุรามาเลี้ยงก่อน แล้วขอโทษจึงจะมาต่อภายหลัง โงวหยงว่าชอกโศก
 อวยหาเหตุผลทำไมให้ท่านไปบอกผู้รักษาเมืองมาโดยเร็วเกิด ขุนนางผู้นั้นได้
 พง ก็เอาสิ่งของกับสุรานั้นมอบให้ขุนนางผู้นำความขึ้นเสนอ โงวหยงกับ
 ชองกงรับไว้ทำเป็นเข้าไปเสนอกับชอกโศกอวย) แล้วก็ออกอุบายแจ้เดินออก
 มาพาขุนนางผู้นั้นไปโขกอุบาย เขาก็มเกล้ง เดียวกับของพระราชทานออก
 มาแขวนไว้ดู ขุนนางผู้นั้นเห็น ก็มเกล้ง เดียวกับบายทองสดกเป็นมังก
 ประดับด้วยเพชรนิลต่าง ๆ กลางบายทองนั้นมีโคมจาดไฟ ก็มเกล้ง
 เดียวกับเงินจ๋าเพาะทองแขวนบนแท่นหน้าเจ้ากรมเทยนเซยค ขุนนางผู้นั้น
 เห็นแจ้วมาจากเมืองหลวง จึงไม่มีความสงสัยด้วยของนั้นจริงทุกสิ่ง
 ก็ชวนกัน คำนับลา ออกจาก ศาลเจ้าทรง มายัง เมือง ฮัวจิว แจ้วความให้
 ขอโทษทั่วทุกประการ

ขอโทษได้แจ้วก็ยังคงสงสัย แต่เห็นว่าสิ่งของทงนั้นเป็นของจริง
 ครั้นจะไม่ไปก็กลัวความผิด ด้วยเดิมได้มตราออกมาทรงหนงแจ้วก็แจ้วตัว
 จดทหารประมาณสามร้อยถืออาวุธครบมือ ออกจากเมืองฮัวจิวไป ณ
 เขาไซงักฮัวชัว พวกทหารศาลเจ้าเข้าไปแจ้วกับชองกงว่า ผู้รักษาเมือง
 มาเกือบจะถึงอยู่แล้ว.

ชองกงได้ฟังก็ส่งช่วยหยง ขอเหล้ง จูตง ลีเอง ทแต่งตัวเป็น
 นายทหาร โหยนเรียงกันอยู่ริมสองข้างให้เกยเตียน เกยไป เอียหยง ไตง
 ทแต่งตัวเป็นขุนนางสำหรับใช้สอยมายืนอยู่ริม ชองกง บรรดาคนเหล่านั้น
 มเครื่องมือชอนอยู่ในเสื่อทกกอน.

ฝ่ายขอโทษด้วยพวกทหารมาถึงหน้าศาลเจ้ากรมเทยนเซยค ก็ลง
 จากม้าเห็นสิ่งของต่าง ๆ กับขุนนางและทหารได้หมวกเหมือนอย่างเมือง-

หลวงทงสนกมโตสงดยจะเข้าไปค้ำบชอกไทอวย พวกทหารของฮอไทอว
ตามรอยเคษ กถอเครื่องคสดราวอตามฮอไทอวเข้าไปในศาล.

โงวหยง ของกงขนนางราหรบเดเนอเห็นทหารอฮอวอตาม
ฮอไทอวเข้ามา กรองตวาดด้วยเสียงอนตงว่า ขุนนางผู้ใหญ่ของเจ้า
แผ่นดินอยทหนเหตุใดจึงได้อฮอวอเข้ามาตงน พวกทหารเหล่านนถกใจ
หยตอยทงสน โงวหยง ของกงนำฮอไทอวเข้าไปไกลจะถง เห็นคนท
แตงมั้นชอกไทอวยนงพงเกาฮ ฮอไทอวคกเข้าค้ำบอยุตรงหน้าโงวหยง
จึงถามฮอไทอวว่า ท่านเป็นผู้รักษาเมืองรู้ว่าโทษตัวผิดหรือไม่ฮอไทอวว่า
ข้าพเจ้าไม่ทราบจึงไม่ได้มาตอรับ ขอท่านจงตโทษไว้สกตรงหนง—
โงวหยงร้องว่าพวกเราจับตัวไว้ได้ เกยเตียน เกยไปทปลอมเป็นขนนาง
สำหรับไซกชกกระบอออกตรงมาพันคอฮอไทอวขาดตาย พวกพองทปลอม
มานนถกรออกมา พวกทหารฮอไทอวเห็นกถกใจไม่รู้ที่จะวิ่งหนีไปทาง
ไหน บดงกบเจยสวสกตอยทประทกบกรกฆ่าพันขนนางเข้ามา พวกใน
ศาลเจ้าพนออกไป ทหารของฮอไทอวตามรอยเคษลมตายทงสน ของกง
ไทเกบสงของลงเรือแลวกจุดประทคตัญญาพากันตรงไปเมืองฮัวจิว พวก
ทไปช่มอยรวมเมืองทงสองกองไดยนเสียงประทคตัญญา กตรกนเขาเมือง
ฮัวจิวได้เอาไฟจุดชนแลวเข้าบกรกไล่พันทหารรักษาหนาทเป็นตะลุมบอน.

นายของกงกับพวกพองและไพร่พลรบมาถงเมืองฮัวจิว เห็นไฟ
ตตชนกพากันเข้าเมือง ได้ฆ่าพันทหารลมตายแตกกระจัดกระจายไป
ของกงกไทไปถอดชองนกับหลวงจันตุตชมออกจกคก แลวเกบรวบรวม
ทรพยตั้งของทงปวงลงบรททุกเกฉยน หลวงจันตุตชมก็ไปเอากระบกับไม

เท่าเหล็กมาได้ นางเฮงเคียวกับบุตรสาวเฮงหงเห็นวามเมืองแตกโตกลงใน
 บ่อน้ำตายเสีย ของกงเกบรวบรวมทรัพย์สินของพร้อมแลจากชวนกันออก
 จากเมืองฮัวจวลงเรือกลับไปยังเขาเซียวฮัวชวทพัก ของกงกับพวกพ้อง
 หงหลายก็ไปค้ำบับชอกไทอวย เอาสิ่งของทั้งปวงกับกมเหล็ก เตยกวักคน
 ให้ตามเต็ม จัดเอาเงินทองให้ชอกไทอวยตอบแทนบุญคุณ แล้วชวนกัน
 มาส่งชอกไทอวยลงเรือ ของกงกับพวกพ้องก็ค้ำบับลากลับมาเขาเซียว -
 ฮัวชว ของกงก็ให้จัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงบรรดาพวกพ้องเป็นทรินเวง
 สาราแฉวงเก็บทรัพย์สินของและเสบียงอาหารบรรทุกเกวียนแล้วเอาไฟ -
 แฉาเขาทอเยเสีย คมไฟรพลออกจากเขาเซียวฮัวชวกลับมา แต่เฮงหงบิดา
 ของนางเฮงเคียวกตตายนั้นไม่ยอมไปกับของกง ซอจึงจัดเอาเงินทองให้
 เฮงหงเป็นอันมาก เฮงหงก็เที่ยวไปทำมาหากินอยู่ตามสบาย.

ฝ่ายชอกไทอวยลงเรือไปถึงเมืองฮัวจวแจ้งว่า พวกโจรเขาเนีย
 ชวเปาะฆ่าฮ้อไทชวผู้รักษาเมืองและทหารล้มตายลงที่ศาลเจ้าไซงักฮัวชว -
 หลายร้อย บุตรภรรยาญาติของฮ้อไทชวก็ฆ่าฟันเสียสิ้น ชอกไทอวยให้
 ท้าวจุกวชุนนางเมืองฮัวจวมาส่งให้ท้าวหงตอบออก ไปถึงตงชแชนนาง
 ผู้ใหญ่ใหญ่ไปเมืองหลวง แล้วชอกไทอวยก็ไปทูลศาลเจ้ากมเทยนเซยต
 ณ เขาไซงักฮัวชว ท้าวจุกวชวศาสดามาเอากรมเหล็กเตยกวักบั้งของท
 พระราชทานมาชนแขนไว้หน้าศาลเจ้าตามรับสั่ง แล้วไทอวยก็ออกเรือ
 รีบกลับไปเมืองหลวงแต่เวลากลางคืน.

ฝ่ายของกงกับพวกพ้องยกออกจากเขาเซียวฮัวชวเดินทาง ไปกม
 ไตท้อันตรายกับไฟบ้านพลเมืองให้ไต่ความเดือดร้อน ราษฎรชาวบ้าน
 พากันสรรเสริญของกงทุกตำบล ของกงจึงให้แยกพวกพ้องและไฟรพล

เป็นสามกองขกตรงไปตามลเขาเนยชวเปาะ เตยวโกกบพนองเหล่านนจ
 ชวนกนมาคอรบ พอชองกงไปลงทชมนนชองจัน จบ ตนตต เอยชนค
 คานบเตยวโกกบพองเหล่านนแลว เตยวโกให้จตโตะและสุรามาดแยง
 เป็นอนต ชองกงจิงเลาความชงยกไปช่วยชองจันกบหลวงจันลุตชมิให้
 เตยวโกพงตงแตตจนปลายทุกประการ.

เตยวโกกบพนองกมความยนต์ จตทให้ชองจัน จบ ตนตต เอยชน
 อยู่ตามสบาย พอเวลาจวนคาคางคนกไปทอยู่ ครนรุ่งชนเขาชองจัน จบ
 ตนตต เอยชนคจตโตะและสุรามาดนของคณ เตยวโก ชองกงกบพนอง
 เหล่านนชวนกนกัน โตะเสพสุราเสจรแลว.

เตยวโกจิงพตกับชองกงว่า เมื่อนองไม่ยอมเทตชนตงหนงจะเลา
 ให้พัง จุกัยมาแจ้งความว่า

มีโจรพวกหนงประมาณสามพันเศษ ตงชองสมอยู่ ณ เขามงตงชว
 แขวงเมืองชองจว ตวนายโจรทเป็นใหญ่หนนแซชวชองสย เรียกว่าฮุน-
 ชมชอง มีวิชาเรียกลมพายุให้เมฆหมอกมตคคลมกทำได ทหารชองชวชย
 นายโจรใช้เหมือนกบทหารเทพยดา มีนายรองอยู่สองคน ๆ หนงแซทง
 ชองชอง เดิมอยู่ตำบลบ้านไพลยแขวงเมืองชองจว หรือเรียกความคบมือเขย
 ถอโล่ มมตชองวเศษเห็นบอยยสบสเลม เรียกว่าปวยตอ อกคนหนงแซ
 ลชอกนหรือเรียกกว่าปวยทไตเขย ถอโล่ มมตเห็นบไซเหมือนชองทงชอง
 คนทงสามสาบานเป็นพนองกนมาตงแตชองสมอยู่ ณ เขามงตงชวเตยว
 ตปัดนราชภูริชวบ้านอยู่เนือง ๆ บัดนนายโจรคตอำนาจกนจะยกมาต-
 ตำบลเรา พคตจะยกไปปราบปรามกเห็นวานองยงไม่กลบมาจงไตนงไว้

บคนมองมาแล้วพระยกไปปรามปรามเอง ของกงโตฟังก์โกรธจึงพูดว่า นายโจรเขามองตงชวนบงอาจหนักหนา น้องจะต้องไปอีกสักครึ่งหนึ่ง.

พอพุดตงนนชอจหนักยชนคานบเตยวโกกับชองกงแฉวว่า พวกชาวเจาดคนน เฟงเขามาอยู่ใหม่ยังไม่มีความชอบสิ่งใดจะชอกมไพร่พลของชาวเขาไปปรามปรามโจรเขามองตงชวนบงคุณทาน ของกงโตฟังก์ยินยอมให้ชอจไป จูบ ตันตต เอชชนคานบดามาจัดพวกพ้องไพร่พลพร้อมแฉวกยกออกจากเขาเนยชวเปาะ.

ฝ่ายชองกง ครนชอจ จูบ ตันตต เอชชนไปแล้ว คิดวิตกด้วย นายโจรทั้งสามมวชากวต่าง ๆ ผมอกเขมแข็งทาควรไวใจไม่ จึงชวนโจวหยง กงชุนสินซิมแฉ ฉวยหยง ขอเพลงกบพนองอกหลายคนพากันคุมไพร่พลติดตามไปคอยช่วยเหลือ

ฝ่ายชนจัน จูบ ตันตต เอชชนคุมไพร่พลเดินไปได้ตามวัน แฉเห็นเขามองตงชว ชอจนร่าลกชนได้แฉวตามจูบว่า เขามองตงชวนมมาแต่โบราณเขาเจาดอกกนฉวสนโกโจวช่างูใหญ่ตาย แฉวตงตวชนเป็นใหญ่ชองสมไพร่พลอยู่ตรงไหนอยากจะทำอะไร แล้วคุมไพร่พลตรงไปถึงหน้าเขา จึงให้ไพร่พลตั้งเป็นกระบวนคอยสู้รบนายโจรอยู่.

ฝ่ายไพร่พลเขามองตงชวเห็นกองทัพเขาเนยชวเปาะยกมา ก็ไปแจ้งความให้โจรทั้งสามฟังทุกประการ ชวนสยนายโจรแจ้งความแฉวจงให้ชอง ลกนคมพวกบวรอรอกไปสู้รบ หงชอง ลกนคานบดามาแต่งตวชนมากชอจพาไพร่พลไปถึงก็ไม่พุดจาสิ่งใด ตหกกกระบวนชอจนเขามา ชอจนกับพวกพ้องไพร่พลสู้รบตามทวนเป็นสามารก เห็นแฉอภาคงกให้ไพร่พลกองหลังถอยหนีไปก่อน ชอจนกับไพร่พลกองหน้าก็เขา

บ้านทานใจ จวบ ตันตต เอียนพาไฟรพลกอยไปไกลประมาณทางดสบ
 หงของ ลกนภกมตปวงตอขว้างไป ชองนหลบทนชกมาทน หงของ
 ลกนไล่ตามเอามตปวยตอขว้างไปอกกถกเอียน ๆ ก็โตจากหลังม้าหนีไป
 จวบ ตันตตเห็นเตยทกชบมาทน กระทบนรบชองนแตก ไฟรพลกมต
 ปวยตอสมตายเป็นอนมาก ทเหลอตายกหนกระจตกระจ่าย หงของ ลกน
 ได้ชยชนระกมไฟรพลกลบมาเขามงตงชว ชองนกับจวบ ตันตต เอียนหนี
 ไปเขาดมทบกนโตแลวกตงคายนกลงไว้ตรวจดูไฟรพลมตายลงคองหนง.
 ชองนจึงปรกษากับพนองตามคนว่า เราจะกลับไปแจ้งความกับชองกงต
 หรือจะทำประการใด พอแลไปเห็นไฟรพลยกมาทางทิศเหนืออกพวกหนึ่ง
 เหนองยทอพวกเขาเนยชวเปาระยคมากยหนต ครนไฟรพลพวกนยยกเขามา
 ไกล เห็นชองกงกับชวยทง ชอเหลง โงวทงกงชนตั้น ชานิน จุตง
 อูเอียนเจียน มกทอง ชังลป อิงชม ลอชวง กวยเสงคมไฟรพล
 ประมาณตามพน ชองนกับพนองทงตามกออกปคานบชองกงกับพวกท
 มานนแลวเชิญเขาไปในค้าย ชองนกับแจ้งความชงสู้รบกับหงของ ลกน
 โทชองกงและพนองทงปวงพังกประการ โงวทงชนแจ้งพุดววจจตแจ้ง
 ตงคายนกลงกอนเกิด แลวจงคอยปรกษากน.

ขณะนเวลาเย็นจวนค้ำ เห็นบนเขามงตงชวทนายโจรตงอยนน
 จดโคมตเชยว กงชงตั้นจงบอกกับชองกงว่า นายโจรทงสามนเห็นจะ
 เป็นพวกท ไซบคัจ เราจงถอยทัพไปเสียแลวจงคตตงวระบวนค้ายรบไว้
 คอยจับนายโจร ชองกงโตพังกตงโหดอนกองทัพไปตงค้ายทงเขามงตง
 ชวประมาณทางยดสบล จึงถามชนตั้นว่าอบายชอง ทานจะคตตงค้ายรบ
 ประการใด.

กงซุนสินซันแสวงจะตองเอาอย่างครวงแผ่นดินสามก๊ก จุกตเหลียง
 คอขงเบงเอาคดลามาตงค้ายกระบวรบดอให้ ลกซุนเข้าไปแล้วออกไม่ได้
 แดกระบวรค้ายของเรานนตองตงให้เบงเหลียงมประจำอยทงแปดทิศ แบ่ง
 ไพร่พลเป็นหกสิบสององ จดเอาคนทนมมอเข้มแข็งให้อยู่กลางค้าย แล้ว
 จงแยกกระบวรเดี่ยวใหม่ให้เบงนครษะสทงแปด ไพร่พลทสองข้างซ้าย-ขวา
 นนให้คอขงระวังประต ข่าพเจ้าจะอ่านมนตชนให้เกดเมฆหมอกลมพายพัด
 มสศวดตาง ๆ แม้เห็นนายโจรทงตามคุมไพร่พลตรงมา ก็ให้ทหารซ้ายขวา
 ขยายออกพร้อมกัน เบ็ดทงให้พวกโจรเข้ามาแล้วคอขงดู องสัญญาเจ็ด
 อย่าง ถ้าเห็นไปกไปไปกมากให้ไพร่พลกลบกลายเป็นกระบวรค้ายงลอม
 ไว้ ให้ไพร่พลไปชดบ่อไว้แห่งหนึ่ง ให้ทหารทอขอมคอขงอยู่เกยวเอา
 ตวนายโจรทงตามมา ชงกระบวรค้ายรบตงนจะเห็นประการโต

ชองกงโตพงกยนตจงตงพวกพองไพร่พลให้จตกระบวรค้าย ตาม
 ควากงซุนสินซันแสททุกประการ แล้วให้อูเอียนเจยก จุตง ฮวยทง มก-
 หอง ชงลบ ชองจัน อิงซันแปตนายนนรักษากกระบวรค้ายให้ ขวจิน
 ลอชวง กวยเต็งตามนายชวยระวังไพร่พล ตวชองกงกบเงวทง กงซุนสิน
 แดตนต์คอขงรักษาทง ให้จับทบพวกพองอททาคนชนไปอยู่บนเขาสูง ถ้า
 เห็นการในค้ายเป็นอย่างไรให้มาบอก จตการเสีจแล้วบรรดาพวกพองแเด
 ไพร่พลยกทตรงไปยงหน้าเขามงตงชว ตงเบงกระบวรค้ายรบตมมาลอแเด -
 กลองออองตมน

ฝ่ายชวงนสย ทงชอง ลักนแจจความว่า พวกชองกงยกมาจะสู้
 รบกันแตงตัวได้เกราะถ้อฮาวคุมไพร่พลสามพัน ยกตรงมาถึงชายเขากให้
 ตงกระบวร ทอชวยสอชบมาชนหนามาตุงกระบวรค้ายรบชองชองกง

ฮวนสย นายใหญ่เห็นทหารทั้งสองเสียชีวิต ไฟรพลล้มตายเป็นอันมากเหลือ
กำลังที่จะสู้รบกับไฟรพลที่เหลือตายหนักกลับไปเขามงตงซว ของกงจิง
ฮวนพนองทงปวงกลับมามี

พอไฟรพลเอาดวงหิ่งของ ลุกนมาส่ง ของกงกเขาแกมตออกแล้ว
จึงพูดว่า ทานทั้งสองอย่าถือโทษเลยด้วยยกมาสืบกันข้าพเจ้าแจ้งว่า
ทานทั้งสองขอเสียงปรากฏหมายจะ เชิญไปอยู่ด้วยปรึกษาการงานทงปวง
หิ่งของ ลุกนได้ฟังกตกเขาคานบแล้วพูดว่า ตวทานเป็นผู้สตัยขอสุจริต
ข้าพเจ้าไม่วางกคนตบงฮางมาสืบเหมือนกบชดฟ้าและคนบคนทานจับมาได้
ไม่ฆ่าเสีย ยังกดบตอทรบข้าพเจ้าทงสองจะขอสนของคณทานไปกว่าจะหา
ชวดไม่ แต่ฮวนสยนข้าพเจ้าจะไปชักชวนมาสามภกคทานให้จงได้

ของกงได้ฟังกยนิต ว่าเชิญทานทงสองกลับไปเถิด ข้าพเจ้าจะ
คอยฟังถ้อยคำของท่านในเวลาพรุ่งนี้ จึงส่งให้จต โตะและสรวมาเสียง
นายโจรทงสองเสวจแล้วกเฮมาและฮางอมาคณให้ นายโจรทงสองคานบ
ลาออกจากคายเดินมาตามทางคตถงบุญคุณของกงมได้ชาด ครนถงเขามง-
ตงซวเขาไปหาฮวนสยผู้เป็นใหญ่พูดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนชดฟ้าและคนตอง
ตายเสียจึงจะควร ฮวนสยวเวตมตประการใดจึงพตมาคณ

หิ่งของ ลุกนว่า ของกงเป็นคนสตัยขอตไม่มมู โตเสมอ ขอเสียง
กปรากฏทงแผ่นดิน จับตวข้าพเจ้าทงสองไปก็ ไม่ฆ่าพนกลับตอทรบตว
ความสุจริตแมนไม่ตายคณจะคิดสนของคณให้จงได้ ฮวนสยวาธาของกง
สตัยขอตมจตฮารรกกพวกพองเราจะชดชนฟ้าและคนไปทำไม จงจตแจ้งไป-
ตามภกคกบเขาเสียโดยตมคคกวาหรือ หิ่งของ ลุกนว่านองมากปวารณา
จะชวนทานไปหาของกงด้วย

ฮวนสยได้พังกดใจจดททางไวตอกรบพร้อมแล้ว ครนรงชนเขา
 นายโจรทงตามกชวณกนออกจากเขา มงตงชวตตรงมา ถึงหน้าค้ายของกงกง
 จากมากคเขาคานบอชงตามคน ของกงกอกออกมาเชิญนายโจรทงตาม—
 เข้าไปในค้ายตอกรบคานบกนเบอนนต นายโจรทงตามกเลาความเต็มให้
 ของกงพงทุกประการ แลวเชิญของกงกบพวกพองทงหลายไปยงเขามง—
 ตงชว ข้าโคกระบอหมเบตโกและสุรามาเลขงของกงกบพวกพองเบนท
 วนเรงแลวกเขาเงินมารางวลให้ไฟรพลตามสมควร ฮวนสยนจะขอเอา
 กงชนตนเบนครู ของกงกไทกงชนตนสอนความรูทเรขความสุรบองกนลม
 พายทงปวงให้ ฮวนสยจามนตคากาโตชานชานาญกมคความยนต ของกง
 กบพวกพองไฟรพลคางอยุท เขามงตงชวหลายจน ของกงจะยกกของทพ
 กตบ ฮวนสย หงของ ลกนกเกบรวบรวมทพยลิ่งของต่าง ๆ ทงเดบยง
 อาหารไฟรพลมาสมทบกบกองทพของกงเดรจแลว เอาไฟเผาที่อยู่บนเขา
 เดช ของกงกบฮวนสย หงของ ลกนแลพนอชงทงปวงก ยกออกจากเขา
 มงตงชวกลบไปเขาเนี่ยชวเปาะ.

นายตวนเกงจู ชาวเมืองตกจิ๋ว รูปร่างสูงใหญ่ ผมเหลอง ทนวด
 แดง เรขกจากมมอเกว เทยวเบนโจรคชยลคมาทวเมืองชางทคเทนอมา
 ชอชายเลยงชวตชอชอเนอง ๆ มาวบทนงตวนเกงจู เทยวไปตงเมืองไตกมก
 เทนบตรเจาเมืองชมาชาวสูงใหญ่ ไมมชนตาแชนมตงามนกงวไตวนละพนด
 ชอเจยวแมงกไซจอบเบ ตวนเกงจู เทนมานนตกคคชานพากเพยวชอชอหลาย—
 จน ครนเวลาดกลางคนวนทนงตวนเกงจู ลอบเขาไปปลกมาชาวไต กทน
 ออกจากเมืองไตกมก วนมาในเวลากลางคณจนถง เขตแดนเมืองหลวง

ตวนเกงจู จึงคิดว่า เรามาเป็นโจรเที่ยวลกลมาไปชอชายยดงนกลามาก
 นักหนา โดยนชาวลอดองชองกงวาเป็นคนตตยชอรกพนองทงปวง ครนเรา
 จะไปสามภกตกไม่มผู้ ไคชกนา ครนเราโตมาตจาจะเอาไปให้ชองกงใจ
 สำหรับตัว เราจะได้อยู่เป็นสุขสืบไปคดแลงกนาเอามาจนมาจะให้ชองกง
 รมเดินมาทางเมืองเลงจว พบพวกแซงหนานายอชยทตาบลดบ้านจนเถา
 แหวงเมืองเลงจวออกแยงชงเอามาไว้ ตวนเกงจู บอกพวกแซงนวา มา
 ชองชองกงทตาบลดเขาเนยชวเปาะพวกแซงนทงทาคนกกดบวาชองกงตางๆ
 แลวจะเขาทบทเขาตวนเกงจู ตวนเกงจู เห็นวาสู ผมอ ไม ไคกหนตรงมายง
 เขาเนยชวเปาะ ครนถงรมผงววาชองกงยกกองทัพกลบเกอบจะถงอยู่แลว
 ตวนเกงจู กนงคชยอยู่

ผายชองกงกบพนองทงปวงยกกองทัพมาถงเขาเนยชวเปาะ กจะ
 ลงเรือ ตวนเกงจู เห็นจงตรงเขาไปคูกเขาคานบอยตรงหนา ชองกงถามวา
 ทานแซไรชอโตชาอบานเมืองไหน ตวนเกงจู บอกวา ชาพเจาแซตวน ชอ
 เกงจู เป็นชาวเมืองตกจว อิกนามหนงเรยกวากมมอเกา แลวเลาความ
 ชงไปลกลมาตงแตตจนปลายให้พงทกประการ ชองกงเห็นปร่างลกษณะ
 ตวนเกงจู ควจะเบนนทหาร ไคกมความยนดจงพดกบตวนเกงจู วา ถากว
 เป็นอยางนนจรง เชญทานไปเขาเนยชวเปาะดวยกนก่อนจะไคปรกษาคค
 ฮานตอไป พดแลงกชวตวนเกงจู ลงเรือกบพวกพองไฟว์พลข้ามไป
 เตยวไคกบพวกทชยูกมารบชองกงไปถงทชมนม ชองกงจงให้ชวณสุข
 หงชอง ลกนและตวนเกงจู คานบพดจาวจกกบพนองทงปวงแลวจต ไค
 และสุวามาเลยงกนตามสบาย

ตอนเก่งๆ จึงเลาเรื่องมาตชนอก ของก่งงงไซ้ให้ ไตจงไปสืบตท
 ตาบลงนเถาดแขวงเมืองเลาจจะเท็จจริงประการใด ไตจงรับไปไต่หาจน
 กกดบมาแจ้งความกับชองก่งงว่า ตาบลงนเถาดนนมเรือนประมาณสามพัน
 เศษ ในหมื่นนมบ้านใหญ่อยู่แห่งหนึ่งเรียกว่าจันเกยี้ แปลว่าบ้านแซงน
 เป็นเจ้าของตาบลงนเถาด ชองจันเขยงเจย ชาวเมืองไทกมกมบตรชาย
 ห้าคน เรียกว่าโงงไฮ้ว แปลว่าเสือทงห้า คนใหญ่ชองจันโถว ทสองชอ
 จันมด ทสามชองจันชอก ทสี่ชองจันคย ทห้าชองจันแขงผมอแขมแขง มี
 ครัวอีกสองคนชอชอบนเกยงคนหนึ่ง ชอไซวเดยคนหนึ่งชกชวณกนตงเกลย
 กลอมไพรพลของสมอยทตาบลงนเถาดประมาณเจ็ดพันเศษมาตท ตอน
 เก่งๆ เามาไต่หาจนน ชอบนเกยงทเบนครชชบอยุ่ทกเวลาสอนให้ชาวบ้าน
 ร้องเพลงใจความว่า "พวกแซงนมบุตรห้าคน ผมอแขมแขงชอ
 เลยงปรากฏทงแผนคิน ไพรบ้านพลเมืองเกรงกลัวทงส่น บคนจค
 หาเกวียนสำหรับขงคนกบส้งของทงป่วงไว้พร้อม จะยกกองห้ไป
 ทำลายค้าขลเขาเนยชวเปาะให้ราชจับตัวเคยวได้ โงงทอง ชื่องก่ง
 ส้งไปเมืองกลาง" ชาวเจ้าจรงรบกดบมาแจ้งให้พนองทงป่วงทวาท

เดยวไคไคพงกโกรยงนค พุดว่าพวกแซงนบงอาจดว่าแลวยง
 จะยกกองทพมาจับพวกเราด้วยคงจะไคเห็นผมอกน ชาวเจ้าจะไปเองถ้า
 จับพวกแซงนห้าคนไม่ไคจะสาบานไวไม่ชอกกดบมาเขาเนยชวเปาะ ยกไป
 ครวงนตองไคไพรพลสกาพนพดแลว เดยวไคกให้ชองก่งงอยุ่รักษาตาบด
 ตระเตรียมไพรพลในขณะนนั้น ไคลมชอง อุเอยมนเจยก ชอเหลง มกทอง
 เดยวทวย เอยทยง เจยสว ชงลบ องชน เอยมนสุน เตงฮย ฮาวเผง

เอี้ยทงม เล่าตง อวนเซียวย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต แม่สน
 ไตวเซียม ของบาน รวมยศบนายพร้อมไปด้วยเครื่องคัสตราอและเลบยง
 อาหารแลวยกกกองทพออกจากเขาเนยชงเผาะ ชองกิง โงวหยง
 กงชนสันและพนองเหลานนกดตามมาส่งถึง ตำบลกิมชวทวเตยวไก้ ให้หยุด
 กองทพจต ไต่และสุรามาเลยง บรรดาพวกพองนงกน ไต่เสพสุราอยู่พร้อม
 กัน

๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

คัมภีร์ชุดโหราศาสตร์ของศาสตราจารย์ โดย ... เทพย์ สาริกบุตร

๑. โหราศาสตร์ในวรรณคดี (คัมภีร์โหราศาสตร์ ฉบับพิศดาร) ๕๐ บาท
๒. พระคัมภีร์ฤกษ์ตำราแนววิถีให้ฤกษ์ตลอดจนเคล็ดลับต่าง ๆ ๒๕ บาท
๓. พยากรณ์เลข ๗ ตัว เต็มไทยเราแต่กรุงกรุงสโหทัยเป็นราชธานี
พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ๒๕ บาท
๔. พระคัมภีร์จักรทศนิยมโหราศาสตร์ ไทยฉบับมาตรฐานพระอุดมรามเถรผู้
รักษา ๒๕ บาท
๕. พุทธภิกษุพิชิต พิศกรรมปลุกเสกพระเครื่องรางของขลัง ๓๐ บาท
๖. คัมภีร์ชาตตรี ตำหรับที่รวมพระภักดาอันศักดิ์สิทธิ์ ๒๐ บาท
๗. ป้ายเขียนศาสตร์หมอดูแม่ ๆ แม่จนถึงตาเห็นโดยอาจารย์ ทอง ๒๐ บาท
๘. อธิปไตยปฎิหารีย์ ๕๐ เกษาจารย์ ๕๕ บาท
๙. เทคนิคการถ้ายรปลงฉบับมาตรฐาน โดยเทพชู หับทอง ๓๐ บาท
๑๐. คัมภีร์วิทยุประจำร้านมีวิธีปรับเครื่องรับใช้ โวลท์ไอทม์แอมป์ ๕๐ บาท
๑๑. คัมภีร์สรรพคุณยาไทยจากฉบับโบราณ ๓๐ บาท
๑๒. วิธีตรวจโรคและแพทย์พิทยาสงเคราะห์ ร.อ. ชุนโยธาพิทักษ์ ๒๕ บาท
๑๓. ตำราแพทย์แผนโบราณว่าด้วยวิชาหมอนวด ร.อ. ชุนโยธาพิทักษ์ ๑๕ บาท
๑๔. ตำราทำขวัญแบบกรุงใหญ่ ลัทธิทำเนียมพิธีมงคลของไทย ๑ ชุด ๒๐ บาท
๑๕. นิราศของสุนทรภู่ ๑๔ เรื่อง และสุภาษิต ๑๐ เรื่อง ๑ ชุด ๓ เล่ม ๒๘ บาท
๑๖. มลลยเทพนิทาน บรรยายเรื่องเมืองสวรรค์และเมืองนรก ๓๐ บาท
๑๗. พระปรมัตถ์สารานวนเกา ๑๐ บาท
๑๘. ตำราหมอดูไฟ ปุ๊กแบบยี่ปี่ฉบับที่ท่านไว้ใจได้แม่นยำศักดิ์สิทธิ์ ๑๐ บาท
๑๙. ตำราพรหมลิขิตชีวิตและนชาพระวันเกิด ๑๐ บาท
๒๐. ตำราแบบเรียนหัดพูดสามภาษา ไทย, อังกฤษ, จีนกลาง ๑๐ บาท
๒๑. พจนานุกรมภาษาไทย แก้วจิว เหมาะในการหัด, เรียง, พดภาษา
โดยลำพัง ๒๐ บาท
๒๒. ตำหรับคัมภีร์เพชรรัตนมหานันต์มีรปยันต์ตัวอธธง ๑๐๒ แบบ ๒๕ บาท
๒๓. ปฏิทิน ๑๐๐ ปี นับเป็นของไทยเราเรียกว่าเป็นหนังสือชั้นเอกเหมาะสำหรับ
ท่านอ่านหนังสือออกก็คได้มีหลายหมื่นท่านชมเชยว่าถูกต้องและ ไม่คลาดเคลื่อน ๒๐ บ.
๒๔. ของดีจากวัด โดย เทพชู หับทอง ๓๐ บาท
๒๕. คัมภีร์ปลุกหมอกลับดวงมีภาพประกอบ ๑๒๐ อย่าง ๒๕ บาท
๒๖. ชีวิต-ล่องการตอส์ และเคล็ดลับแห่งความร่ำรวย โดย วิเทศกรณีย์ ๕๐ บาท
๒๗. สัตเลอรับก ฉบับสังคณาธรรมโพหารใหญ่ถึง วิเทศกรณีย์ ๕๕ บาท
๒๘. โห่อกับสงวนะการสงครามโลกครั้งที่ ๒ วิเทศกรณีย์ ๕๕ บาท
๒๙. พุทธานุกรม พระเครื่องและพระบูชา เทพชู หับทอง ๓๐ บาท
๓๐. วิชาประคิษฐ์สันคำอาชีพทุกประเทศเป็นคัมภีร์ทำสิ่งของต่าง ๆ ๑๐ บาท
๓๑. คำปริศนาคำปริวรรตแพทย์ประจำบ้าน กล่าวถึงพระอาการของโรคต่าง ๆ ๑๐ บาท
๓๒. ความรู้ง่าย ๆ เรื่องวิทยุและวิธีแก้ไข ๑๐ บาท
๓๓. สกร ๕๐ ประการของมหาบุรุษและบุคคลสำคัญของโลก ๕๕ บาท

๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

คัมภีร์ชุดโหราศาสตร์ของศาสตราจารย์ โดย ... เทพย์ สาริกบุตร	
๑.	โหราศาสตร์ในวรรณคดี (คัมภีร์โหราศาสตร์ ฉบับพิศดาร) ๕๐ บาท
๒.	พระคัมภีร์ฤกษ์ตำนานดาววิธีให้ฤกษ์ตลอดจนเคล็ดลับต่าง ๆ ๒๕ บาท
๓.	พยากรณ์เลข ๗ ตัว เค็มไทยเราแต่กรุงศรีอยุธยาตั้งเป็นราชธานี พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ๒๕ บาท
๔.	พระคัมภีร์จักรทศปนิโหราศาสตร์ ไทยฉบับมาตรฐานพระอุดมเมธเดร์ผู้ รงนา ๒๕ บาท
๕.	พจนานุกรมศัพท์ พิศกรรมปลูกเสกพระเครื่องรางของขลัง ๓๐ บาท
๖.	คู่มือชายชาตรี สำหรับที่รวมพระคาถาอันศักดิ์สิทธิ์ ๒๐ บาท
๗.	ไปยเขียนศาสตร์หมอดแม่น ๆ แม่นทั้งคาเห็นโดยอาจารย์ ทอง ๒๐ บาท
๘.	อิทธิปาฏิหาริย์ ๕๐ เก้าอาจารย์ ๕๕ บาท
๙.	เทคนิคการด้ายรูปฉบับมาตรฐาน โดยเทพย์ ทับทอง ๓๐ บาท
๑๐.	คู่มือวิทยุประจำบ้านมีวิธีปรับเครื่องรับใช้ โวลท์โอห์มแอมป์ ๕๐ บาท
๑๑.	คัมภีร์สรวรพศุณยาไทยจากฉบับโบราณ ๓๐ บาท
๑๒.	วิธีตรวจโรคและแพทย์พิทยาสงเคราะห์ ร.อ. ชนโยธาพิทักษ์ ๒๕ บาท
๑๓.	ตำราแพทย์แผนโบราณว่าด้วยวิชาหมอนวด ร.อ. ชนโยธาพิทักษ์ ๑๕ บาท
๑๔.	ตำราทำขวัญแบบครูใหญ่ ลัทธิทำเนียมพิธีมงคลของไทย ๑ ชุด ๒๐ บาท
๑๕.	นิราศของสุนทรภู่ ๑๔ เรื่อง และสภานิต ๑๐ เรื่อง ๑ ชุด ๓ เล่ม ๒๕ บาท
๑๖.	มาลัยเทพนิทาน บรรยายเรื่องเมืองสวรรค์และเมืองนรก ๓๐ บาท
๑๗.	พระปรมัตถ์ล้านวนเก่า ๑๐ บาท
๑๘.	ตำราหมอดไฟ ปือกแบบอัปชีฉบับที่ท่านไว้ใจได้แม่นยำศักดิ์สิทธิ์ ๑๐ บาท
๑๙.	ตำราพรหมลิขิตชีวิตและบุชาประจำวันเกิด ๑๐ บาท
๒๐.	ตำราแบบเรียนหัดพูดสามภาษา ไทย, อังกฤษ, จีนกลาง ๑๐ บาท
๒๑.	พจนานุกรมภาษาไทย แก้วใจ เหมาะในการหัด, เรียน, พูดภาษา โดยลำพัง ๒๐ บาท
๒๒.	สำหรับคัมภีร์เพชรรัตนมหานันต์มีรปยันต์ตัวอย่าง ๑๐๒ แบบ ๒๕ บาท
๒๓.	ปฏิทิน ๑๐๐ มีฉบับเป็นของไทยเราเรียกว่าเป็นหนังสืออันเอกเหมาะสำหรับ ท่านอ่านหนังสือออกก็ได้อ่านหนังสือออกก็ได้มีหลายหมื่นท่านชมเชยว่าถูกต้องและไม่คลาดเคลื่อน ๒๐ ข.
๒๔.	ของดีจากวัด โดย เทพย์ ทับทอง ๓๐ บาท
๒๕.	คู่มือปลูกผักฉบับหลวงมีภาพประกอบ ๑๒๐ อย่าง ๒๕ บาท
๒๖.	ชีวิต-คือการต่อสู้และเคล็ดลับแห่งความสำเร็จ โดย วิเทศกรณีย์ ๕๐ บาท
๒๗.	ชีวิตเลอรรบถ ฉบับสังคายนารวมไพเราะใหญ่สง วิเทศกรณีย์ ๕๕ บาท
๒๘.	ไทยกับสถานะการณสงความโลกครั้งที่ ๒ วิเทศกรณีย์ ๕๕ บาท
๒๙.	พจนานุกรม พระเครื่องและพระบูชา เทพย์ ทับทอง ๓๐ บาท
๓๐.	วิชาประดิษฐ์สินค้าอาชีพทุกประเทศเป็นคู่มือทำสิ่งของต่างๆ ๑๐ บาท
๓๑.	คำภีร์ศึกษาศาสตร์แพทย์ประจำบ้าน กล่าวถึงลักษณะอาการของโรคต่างๆ ๑๐ บาท
๓๒.	ความรู้ง่าย ๆ เรื่องวิทยุและวิธีแก้ไข ๑๐ บาท
๓๓.	สูตร ๕๐ ประการของมหาบุรุษและบุคคลสำคัญของโลก ๕๕ บาท

